

MODERN KLASİKLER Dizisi - 75

FRANZ KAFKA FELICE'YE MEKTUPLAR

ÇEVİRENLER:

CAĞLAR TANYERİ
MURAT SÖZEN
TURGAY KURULTAY

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayıncılığı

3.
basım

MODERN KLASİKLER DİZİSİ

**FRANZ KAFKA
FELICE'YE MEKTUPLAR**

**ÖZGÜN ADI
Briefe an Felice**

**ÇEVİRENLER
ÇAĞLAR TANYERİ, MURAT SÖZEN, TURGAY KURULTAY**

**© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2014
SERTİFİKA NO: 40077**

**EDİTÖR
RÜKEN KIZILER**

**GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM**

**DÜZELTİ
OZAN DİL
OSMAN ÇAKMAKÇI**

**GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI**

**I. BASIM NİSAN 2016, İSTANBUL
3. BASIM EYLÜL 2019, İSTANBUL**

ISBN 978-605-332-745-5

**BASKI
AYHAN MATBAASI
Mahmutbey Mah. 2622. Sokak No:6/31 Bağcılar/İstanbul
Tel. (0212) 445 32 38 Sertifika No: 44871**

**Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında
gerek metin, gerek görsel malzeme yayinedenizin alınmadan hiçbir yolla
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr**

Modern
Klasikler
Dizisi -75

Franz
Kafka

Felice'ye
Mektuplar

Almanca aslından
çevirenler: Çağlar Tanyeri,
Murat Sözen,
Turgay Kurultay

Çeviriysi Sunarken

Mektuplar. Sevmesine araç, sevmesine sebep mektuplar. Yüzlerce. Tanıklıklarımız çok. Prag, Marienbad, Karlsbad, sokaklar, o dolaşırken, evler, odalar, mekânlar, o içinde yaşarken, onun gözlerinden, bin kez daha derinden görebildiği bir hayatın içinden beş yıl...

Almanca yazan Franz Kafka, çevirmenlik ve akademik yaşamlarında Alman edebiyatını uğraş edinmiş kişiler olarak sıkça temas ettiğimiz, üzerine düşündüğümüz ve çalıştığımız bir isim oldu hep. Kafka'nın Felice'ye yazdığı mektuplar, eserlerinin duruluğu ve somutluğunun yanısıra soyutluğu, derinlik ve zenginliği, dolayısıyla yorumu açıklığı ile okurlar kadar edebiyat eleştirmenlerini de uğraştırmış olan yazara, özel yaşamı üzerinden yakınlaşmayı vaat ediyordu. Onu anlamada belki de en doğrudan yol ve iç dünyasına ilişkin en özel yansımaları bulacağımız yerdı bu mektuplar. Ruhsal iniş çıkışlarına tanık olmak isteyenler için gün gün, bazen aynı gün içinde birkaç kez ruh halini anlatlığı ve yansittığı satırları içeriyorlardı. Tıpkı *Günlükler'i* gibi bu metin de bir protokol özelliğini taşıyor olsa gerekti. Tüm tanınırlığını rağmen gizemini koruyan bu yazara yeni bir yaklaşma imkânı elde etmiş olacaktık. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları'ndan gelen *Felice'ye Mektuplar'*ı çevirme önerisini heyecanla üstlendik.

1950'li yıllarda itibaren eserlerinin Türkçesine de ulaşılabilen Kafka, Almanca edebiyattan en çok çevrilen, üzerine en fazla yazılan, söz söylenen yazarlardan; muhtemelen de en başta gelen isim. Artık telif süresi dolduğu için de aynı eserin defalarca, çok sayıda farklı çevirmenler ve yayınevleri tarafından yapılmış çevirileri var. İlgi gören ve çok basan kitapları arasında mektupları da yer alıyor (özellikle de *Milena'ya Mektuplar*). *Felice'ye Mektuplar* ise Türk okuru tarafından çok bilinmiyor. Metnin bir çevirisi (Çevirmen: Orhan Tuncay) *Sevgili Felice'ye Mektuplar* adıyla Gün Yayınları tarafından bir kez basıldıktan sonra yeni baskısı yapılmamış görünüyor. Yayınlanmış çeviriyi doğal olarak merak ettik ve kitabı göz attık. Söz konusu çevirinin özelliliklerini böyle bir sunuș yazısında değerlendirmeye girişmeyeceğiz hiç şüphesiz. Şu kadarını söyleyelim, daha önce yayınlanmış bu çeviri hakkında genel bir fikir edindikten sonra ondan bağımsız hareket ettik, dolayısıyla referans noktası olarak almadık. Bizim çevirimiz baskıya girerken yayınlanan bir başka çeviriye bakma olanağımızsa olmadı (*Felice'ye Mektuplar*, Çev.: Derya Öztürk, Tutku Yay., 352 s., 2015)

Kafka'nın Felice Bauer'e yazdığı mektupların hikâyesini Reiner Stach'ın Türkçeye de çevrilen iki ciltlik kapsamlı Kafka biyografisinden okumak mümkün. Stach özellikle 1. ciltte (*Kafka: Karar Yılları*) "Berlinli Frolayn" bölümünden başlayarak bu mektupların değerlendirilmesine çok geniş biçimde yer veriyor. 1960 yılında ölen Felice Bauer, Kafka'dan gelen mektupları hayatının son dönemlerine kadar muhafaza eder, ancak daha sonra maddi sıkıntılardan dolayı içlerinden bazılarını ayırarak ve muhtemelen imha ederek mektupların yayın hakkını 8000 Dolar karşılığında Amerika'daki Schocken Yayınevi'ne satmak zorunda kalır. Kafka'nın Felice'ye yazdığı mektuplar ilk kez 1967 yılında

basılır, aynı yayinevi 1987 yılındaki bir açıkartırmada mektupları yarım milyon doların üstünde bir rakama satacaktır.

Beş yıl devam eden yazışmalar Kafka'nın kendisinden dört yaşı daha genç olan Felice ile bir yaz akşamı Max Brod'un babasının evinde tanışmasının ardından 1912 Eylülü'nde başlıyor ve Kafka'nın verem teşhisini öğrendiği, iyice karamsarlığa gömüldüğü 1917 yılının son aylarında sona eriyor. Avusturya'dan Berlin'e göç etmiş olan orta halli bir Yahudi ailesinin kızı olan Felice Bauer o dönemde Berlin'de dikte aletleri üreten bir şirkette yönetici olarak çalışmaktadır. Felice Bauer, Kafka ile iki kez nişanlanıp ayrıldıktan sonra 1919 yılında varlıklı bir banka yöneticisi ile evlenir. 1929 yılındaki ekonomik buhran ve 1930 seçimlerinin ardından Nazilerin güçlenmesiyle birlikte iki çocuklu aile 1931'de İsviçre'ye daha sonra da 1936'da Amerika'ya göç eder. Felice'nin son yılları yokluk içinde geçer ve 76 yaşında hayata veda eder. Onun tarafından Kafka'ya yazılan mektupların mevcut olmadığını biliyoruz, Kafka tarafından imha edilmiş olmalılar.

Kafka'nın Felice Bauer'le ilişkisinin esas olarak bir mektuplaşma ilişkisi olduğunu söylemek yanlış olmaz. Kafka'nın isteğinin bu yönde olduğu açık; ancak bir yandan olağan bir ilişki yaşamannın olanaksızlığını körüklerken aynı zamanda bu olanaksızlıktan beslenmekte olan Kafka'nın yazma tutkusunu ilişkide gerilimi giderek artıran, Felice'nin yazdıklarına sahip olmasak da Kafka'nın Felice'ye yazdıklarından yola çıkarak anlayabildiğimiz kadariyla, Felice'nin kavramakta ve kabullenmekte zorlandığı bir nokta haline geliyor. Yüzüze görüşmek, birlikte vakit geçirmek yerine ilişki neredeyse tamamıyla yazışma yoluyla sürdürülmeye, ayakta tutulmaya çalışılırken, altındaki zeminin giderek kayıverdiği bir beraberliğe, dolayısıyla yazarın çözüm-süz çelişkisine tanık oluyoruz mektuplarda. Bu mirasın

Kafka'nın sanatı açısından nasıl bir yer tuttuğu ise yorumu açık bir konu olmaya devam ediyor. Örneğin Elias Canetti, doğrudan bu mektuplar üzerine yazdığı kitabının önsözünde *Felice'ye Mektuplar*'nın ilk yayınlandığında mektupları bir solukta, büyük bir merak ve heyecanla okuduğunu söylüyor. Kafka araştırmacıları, onun izini sürenler için bu kitabın ilk çıktıgı anın arkeolojik bir buluntu etkisi yaratması bizce de anlaşılır bir durum. Ancak "sürükleyici" bir metinler dizisinden söz edilemeyeceği de açık. Bu kitabın çoğu kişi için bir solukta okunacak bir metin olduğunu söyleyemeyeceğiz. Kitap bizim gözüümüzde daha ziyade sabredenin mükafatlandırılacağı bir metin. Zaman zaman Felice'yi de şüphesiz canından bezdirmiş olduğunu akla getirebilecek mektup sağınağının yarattığı baskidan bir okur ve çevirmen olarak bunalmamak kolay değil, ama hiç beklenmedik bir yerde, hatta bazen bağlantısız biçimde gelen içgörüler, düşünceler, ifadeler mektupları salt birisine yöneltilmiş olmaktan kaçırıp hepimizi çemberinin içine çekebiliyor. Öte yandan Felice ile beraberliğinin ilk dönemlerinden itibaren Kafka'nın üretkenliğinin artmış olduğunu ve bir yazar olarak giderek büyuyen bir saygılığa erişliğini de gözden kaçılmamak gerekiyor. *Yargı*, *Dönüşüm*, *Amerika* ve bilhassa da Felice ile ilk nişanlarının bozulmasından sonra üzerinde yoğun bir şekilde çalışmaya başladığı *Dava*, ileriki dönemlerde de *Yasa Önünde*, *Ceza Kolonisinde* gibi dünya edebiyatında baş tacı olan eserler hep bu dönemin ürünleri. Günlükleriyle birlikte mektupları da bu şaheserlerin yaratılma süreçlerinde yazarın sancılarına, istraplarına tanıklık etmemize, onun dünyaya ve dolayısıyla edebiyata yöneltiği keskin bakışlarıyla eriştiği gerçeklikleri bir nebze de olsa duyumsayabilmemiz için bir fırsat, hiç değilse bir umut vadediyor bizlere.

Çeviriyi bir işbölmüü üzerinden gerçekleştirdik. Ne denli çok çevrilmiş olsa da, Kafka'yı çevirmenin özel zorlayıcı tarafları olduğunun sürecin en başından itibaren bilincin-

deydik. Ortak bir çizgiye yaklaşmak ve birbirimizin bakışını anlamak için ön çalışmalar yaptık. Metni birbirimizden bağımsız okuyup, algı ve yorumlarımızı tartıştık; ikinci aşamada uzunca bir mektubu her birimiz ayrı ayrı çevirdikten sonra bu mektuptan hareketle metni ve çeviri sorunlarını, yaklaşımımızı değerlendirdik. Kitabı üç kısma ayırmak suretiyle çeviriye üçümüz de katıldık ama metnin tümü tek kişinin redaksiyonundan geçti. Son aşamada yayinevi bünyesinde de bir son okuma yapıldı ve bu okumanın da yapıçı katkılarıyla metni bağladık. Bunun dışında okumayı desteklemek amacıyla kapsamlı bir dipnot çalışmasını da gerçekleştirdik. Türkiye bağlamı da dikkate alınarak yapılan bu çalışmanın bu çeviriye özgü olduğunu belirtmeliyiz. Bu çerçevede, Kafka biyografisi yazarı Reiner Stach'ın iki ciltlik biyografik kitabı ve Elias Canetti'nin *Felice'ye Mektuplar* üzerine yazdığı kitap başta olmak üzere çok sayıda kaynağa da atıf yapılan 200'e yakın dipnot ortaya çıktı. Kafka'nın bazı yerlerde yaptığı tarih hataları ve mektuba düştüğü kenar notları kitabı Almanya baskısındaki (Fischer Y., 2009) düzenlemeler referans alınarak köşeli parantez içinde verildi. Kafka'nın Felice Bauer'e mektup yazdığı dönemde bu ilişkinin çevresini oluşturan başka mektuplara da (Kafka'nın bir dönem Grete Bloch'a yazdığı çok sayıda mektubun yanısıra Kafka'nın annesinin Felice'ye ve Felice'nin annesine yazdığı mektuplar) çevirimizde –icerikleri dipnotlarda özetleyerek– atıfta bulunduk.

Kitaptaki bazı mektupların doğrudan birbirleriyle bağlantılı, yer yer bir diğerine gönderme yapıyor olması, bunalardan da bir kısmının Felice Bauer'in mektuplarına cevap niteliğinde olmasının bazı bağlantıları kurmayı zorlaştırdığını söylemek mümkün. Ancak yine de metinlerin kendi içinde okunabilmesini sağlayan genel bir bağlamın varlığından rahatlıkla söz edilebilir. Zorluk yaşadığımız bir diğer husus

Kafka'nın kendine özgü Almancası ve kısmen o dönemde Prag'da konuşulan Almancadan kaynaklanan kullanımlar oldu. Bu yöndeki tereddütlerimizi son aşamada Marmara Üniversitesi'nde öğretim görevlisi arkadaşımız Christine Dikici'nin de görüşlerinden yararlanarak gidermeye çalıştık. Katkısından dolayı kendisine buradan da teşekkür etmek isteriz.

Bu devasa metnin çevirisine üç elden girişmek cesaret isteyen bir adımdı. Tüm zorluklara rağmen çevirmenler olarak metnin ayrıntılarını anlamlandırmada çok yakın düşTÜGÜMÜZÜ ve ilk anda birbirimizden farklı yorumladığımız yerlerde tartışmalarımız sonucunda tamamina yakınında aynı noktaya geldiğimizi söyleyebiliriz. Birden fazla çevirmenin emeğiyle oluşan elinizdeki kitap böylelikle üç yönden çevrelenen kontrollü bir işleyiş sonucunda ortaya çıkmış oldu. Sürecin planlı ve kontrollü işlemesi zorunluydu, zira çevirmenlerin metinle ilişkisinde belirli bir dengenin gözetilmemesi metnin bütünlüğünden ödün verilmesine yol açabilirdi. Bu yönde bir tehlikeye karşı baştan itibaren geliştirdiğimiz farkındalık, aramızdaki iletişimim ve fikir alışverişlerinin devamlılığıyla birleşince birden fazla çevirmenin birlikte çalışmasının sağlam bir metin yaratma yönünde katkı da yapabileceği kanıtlanmış oldu.

Metnin ve dolayısıyla olayın bütünsel yorumunda her birimizde farklı değerlendirmelerin oluşması ise doğaldı. Nitekim çeviri yayına verilirken dahi Kafka ile Felice arasındaki mektuplarla soluk bulup ve yine mektuplarla soluğu kesilen bu ilişkiyi tartışmaktan kendimizi alamıyoruz. Zira her ne kadar Kafka'nın yazma gücünü bu çeviri öncesinde bilsek de, eserlerini sevsek ve anlamlandırsak da mektupların çevirisinde kendimizi onun yerine koyacak kadar anlamak elbette her birimiz için farklıydı. Ayrıntılara

burada deiginmekteense, ayrı yazınlarda dile getirmek metnin özerk yaşamı açısından daha uygun olacaktır, fakat bu uzun süreçte Kafka'nın düşünce ve duygusal dünyasını anlamak esas çıkış noktamız olsa da Felice Bauer'in bu ilişkide ne kadar yıpranmış olabileceğini düşünmeden, yer yer Kafka'ya kızmadan edemedik, kendine ve en yakınındakilere acı çekiren Kafka'nın maraziliğinin dünyaya bakışımızı her zaman nasıl tepetaklak etme gücüne sahip olduğunu tekrar tekrar gördük, algıladık. Anladık ki, her bir satırı için söylenecek pek çok söz bulunacak mektuplardı Felice'ye giden mektuplar, her bir satırı aslında yazanın kendisine de yazılmış olan.

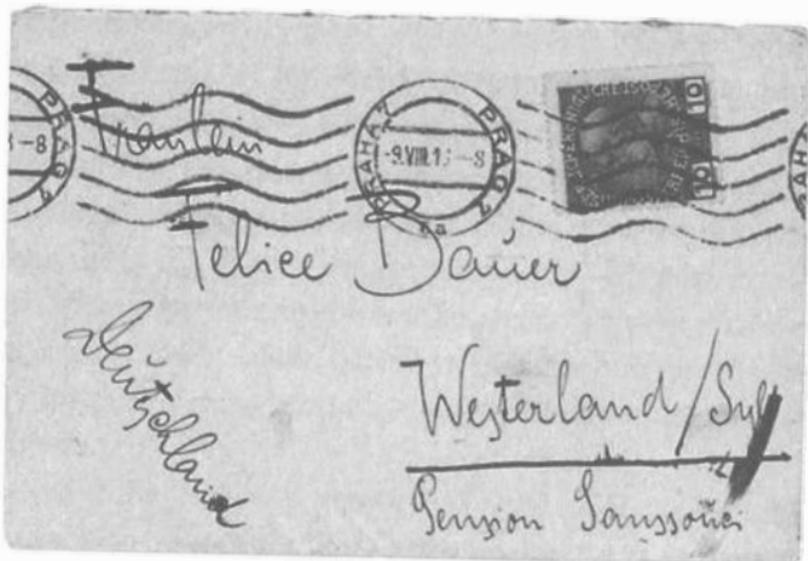
Çağlar Tanyeri, Murat Sözen, Turgay Kurultay

1. Kafka'nın doğduğu sokak.
2. Kafka ailesinin yaşadığı ev.
3. Max Brod'un ailesinin yaşadığı ev.
4. Kafka'nın arkadaşlarıyla buluştuğu Narodni Caddesi'ndeki Cafe Louvre.
5. Kafka'nın yaşadığı daire.
6. Vltava Nehri kenarındaki halka açık yüzme okulu.
7. Kafka'nın yaşadığı bir başka daire.

Harita Franz Kafka, Day by Day: A Literary Daybook (Herald Salfellner (ed.), Vitalis Yay., Prag 2009)'tan alınıp, dilimize uyarlanmıştır.

1912 - 1913

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

Prag, 20 Eylül 1912

Saygıdeğer Frolayn!

Beni hiç mi hiç hatırlamıyor oluşunuz ihtimaline karşı –ki bu çok mümkün– kendimi bir kez daha tanıtam: Adım Franz Kafka ve sizinle ilk kez Prag'da Müdür Bay Brod'un evinde geçirdiğimiz akşam tanışan, sonra size Musalar seyahatinden fotoğrafları masanın üzerinden peş peşe uzatan ve sonunda şu anda daktilonun tuşlarına dokunmakta olan eliyle sizin elinizi –önümüzdeki yıl benimle birlikte bir Filistin seyahati yapma sözünü pekiştirdiğiniz elinizi– tutan kişiyim.

Şayet bu seyahati yapmak niyetini hâlâ taşıyorsanız –o esnada bu konuda kararsız olmadığını söylediiniz ve ben de sizde bu yönde hiçbir emare fark etmedim– şimdiden bu seyahat hakkında haberleşmek sadece iyi olmakla kalmayacak, aynı zamanda mutlaka zaruri olacaktır. Zira bir Filistin seyahati için fazlasıyla kısa kaçacak tatil süremizden sonuna kadar istifade etmek zorunda kalacağız ve bunu da ancak olabildiğince iyi hazırlandığımız ve bütün hazırlıklarımız konusunda mutabık kaldığımız takdirde yapabiliriz.

Lakin –her ne kadar hem kulağa genel olarak kötü gelse ve yukarıda yazdıklarımı uymasa da– bir şeyi itiraf etmek zorundayım: Ben dakik olmayan bir mektup yazarıyım. Hatta bir daktilom olmasaydı durum olduğundan daha fena bir hal alırdı; zira haleti ruhiyem bir mektup yazmaya elvermediğinde bile, en nihayetinde, parmak uçları her zaman

yazmaya hazır ve nazır hale gelebiliyor. Ancak mektupların zamanında gelmesini bunun mükâfatı olarak beklemiyorum asla; bir mektup gelmesini her gün yeni bir heyecanla beklesem de gelmediği takdirde hiç hayal kırıklığına uğramıyorum ve en nihayet geldiğinde de ırkılmekten hoşlanıyorum. Daktilyoya yeni bir kâğıt takarken kendimi belki de olduğumdan daha çetrefil hale getirdiğimi fark etmekteyim. Böyle bir hata yaptıysam müstahakımdır buna, öyle ya, bu mektubu da neden ofiste geçirdiğim altı saatten sonra ve pek de alışık olmadığım daktıloda yazıyorum ki.

Lakin buna rağmen, buna rağmen –daktıloda yazmanın tek kötü yanı insanın böyle yolunu kaybetmesi işte– bir seyahatte beni seyahat refakatçisi, kılavuzu, fazlası, despotu ve benden daha ne çıkarsa o olarak yanınıza almak konusunda tereddüteriniz –pratik tereddütləri kastediyorum– olursa da, mektup arkadaşı olarak –ve tabii sadece şimdilik öyle– bana peşinen katı bir itirazda bulunmamalısınız ve benimle yazışmayı pekâlâ deneyebilirsiniz.

En derin saygılarımla, Dr. Franz Kafka
Prag, Poric 7

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

Prag, 28.IX.12

¹Sayıgideğer Frolayn, daktıloda yazmadığım için kusura bakmayın, ama size yazacak o kadar çok, ama çok şeyim var ki; daktilo koridorun karşı tarafında duruyor, ayrıca bu mektup gözüme öyle acil görünüyor ki; bir de Bohemya'da bugün tatil (bu arada yukarıdaki özürle pek de ilgisi yok bunun); kaldı ki daktıloda yazmak yeterince hızlı olmuyor, hava da güzel, sıcak, pencere açık (gerci pencerelerim her zaman açıktır): şarkı mırıldanarak geldim ofise, ne zamandır olmamıştı böyle bir şey ve şayet sizin mektubunuzu almak

---

^t Ç.N.: Bu mektubun içeriğinden Felice Bauer'in (F.B.), Kafka'nın 20 Eylül'de yazdığı ilk mektubuna 7-8 gün sonra cevap verdiği anlaşılıyor.

için olmasaydı bir tatil günü neden kalkıp ofise geleyim, gerçekten bilmiyorum.

Adresinizi nasıl mı aldım? Şayet bunu soruyorsanız, hiç sormayın. Adresinizi tam manasıyla dilendim. Önce bir anonim şirket adına ulaştım, lakin bu hoşuma gitmedi. Sonra evinizin adresini kapı no'suz olarak aldım ve sonra kapı no'lu. O an halimden memnundum ve hemen yazmaya kalkımadım, zira en azından adresi almış olmak da bir şeydi benim için, ayrıca adresin yanlış olabileceğinden korktum, zira Immanuel Kirch kimdi ki? Ve tabii hiçbir şey bir mektubu muğlak bir adrese göndermekten daha açıklı olamaz, mektup değil, bir inilti olur bu ancak. Sonra sizin sokağınızda bir Imm. kilisesi olduğunu öğrenmek de iyi geldi bir süre. Bir de elimde adresinizin bir yön tanımı olsaydı ne iyi olurdu, çünkü Berlin adreslerinde hep böyledir bu. Kendi adıma sizi kuzeye yerleştirmek isterdim, orası –sanırım– yoksul bir bölge olsa da.

Lakin bu adres kaygıları bir yana (No. 20'de mi yoksa 30'da mı oturduğunuzu Prag'da tam olarak bilen yok), zavallı mektubum yazılmadan önce nelere katlanmak zorunda kalmadı ki. Şimdi aramızdaki kapı kımıldamaya başladığı veya en azından elimizle kapının kulpunu tuttuğumuz için artık söyleyebilirim, söylemek zorunda olmasam bile. Bilseniz nasıl haleti ruhiyeler tutuyor beni Frolayn! Bir asabiyet yağmuru iniyor sürekli tepeme. Belli bir an istedigimi az sonra istemiyorum. Merdivenin yukarısına vardığında daireme girince ne halde olacağımı bilmiyorum. İçimde muğlaklıklar biriktirmek zorunda kalıyorum, bunlar küçük bir kesinlik veya bir mektup haline gelmezden önce. Pek sık! Şu ilk mektubu –müba-lağa etmemek için 10 akşam tekrar etti diyeyim– uykuya daldan önce kafamda tertip ettim. Lakin ıstıraplarından biri de, önceden düzenli bir şekilde tertip ettiğim hiçbir şeyi sonradan bir akış içinde kaleme alamıyor olmam. Evet, hafızam çok kötü, ne var ki en iyi hafızanın bile, önceden düşünülmüş

ve sadece akılda tutulmuş küçük bir paragrafi dahi eksiksiz bir biçimde kaleme almak konusunda bana katkısı olamazdı, zira her cümlenin içerisinde kâğıda dökülmeden önce havada asılı kalan geçişler oluyor. Sonra akılda tutulan cümleyi yazmak üzere oturdugumda öylece karşısında duran kırtıtlardan başka bir şey görmüyorum, onların arasından da baksam, ötesine de baksam olmuyor. Bu durum kararsızlığıma uygun düşse kalemi fırlatıp atardım. Buna rağmen o mektup üzerine düşünüp taşındım, zira onu yazmakta hiç de kararlı değildim ve bu tür mülahazalar beni yazmaktan alikoymayan en iyi aracı. Hatta hatırlıyorum, bir defasında sizin için düşündüğüm şeyi yazmak üzere yataktan kalktım. Lakin hemen yatağa geri döndüm, çünkü –bir diğer istirabım da budur– tedirginliğimi aptallık olarak düşündüm ve o esnada kafamda ne varsa kendi kendime bunu sabah da kaleme alabileceğimi iddia ettim. Gece yarısına doğru peyda olan böyle iddialar hep kendini kabul ettiriyor.

Gelgelelim bu yoldan giderek bir sonuca varamam. Size yazmam gereken bir sürü şeyi yazmak yerine bir önceki mektubum hakkında gevezelik ediyorum. O mektubun benim nedimde kazandığı önemin nereden kaynaklandığını fark edin lütfen. Sizin bana yanı başında duran, içimde gülünç bir saadete yol açan ve şu anda elimi üstüne koyarak sahipliğini hissetmek istediğim bu mektupla cevap vermiş olmanızdan kaynaklanan bir şey. İyisi mi çok geçmeden bir tane daha yazın siz bana. Fazla zahmete girmeyin, mektup yazmak bence daha doğru. Zahmetlidir, tipki onu izlerken olduğu gibi; iyisi mi siz bana küçük bir günlük yazın; böylece ben daha az istemiş olurum, ama siz daha çوغunu vermiş olursunuz. Tabii kendi açınızdan gereklı gördüğünüzden fazlasını yazmak durumundasınız ora-ya, öyle ya, sizi hiç tanımıyorum ki. O halde ofise ne zaman geldiğinizi, kahvaltıda ne yediğinizi, ofisteki pencereden görünen manzarayı, oradaki işin nasıl bir iş olduğunu, erkek ve kadın arkadaşlarınızın isimlerini, size neden hediye verildiğini, hedİYE şekerlemelerle kimin sağlığınıza zarar vermek istediğini ve

ne varlığından ne ihtimalinden hiç mi hiç haberdar olmadığım daha binlerce şeyi de kaydetmek zorundasınız. –Evet, Filistin yolculuğu ne mi oldu? En kısa zamanda, yakında, ama kesinlikle gelecek bahar veya sonbaharda hiç şüphesiz.– Max'in opereti şu anda beklemede, kendisi İtalya'da, ama yakında sizin Almanya'nıza kocaman bir edebiyat yılı fırlatacak. Benim talihli kitabım, kitapçığım, kabul gördü. Ne var ki pek de iyi değil, daha iyisi yazılmalı. Ve bu hakikatli sözle esen kalın!

Franz Kafka

*

[Sophie Friedmann'a mektup]²

*

13.X.12

Saygıdeğer Frolayn!

15 gün önce öğleye doğru saat 10'da ilk mektubunuzu aldım ve birkaç dakika sonra oturup sizin için devasa ebatta kâğıtlara dört sayfa yazdım. Bundan yakınmıyorum, zira o süreyi daha büyük bir sevinç içinde geçiremezdim, hal böyle olunca yakınılmak için geride kalan yegâne şey, o esnada mektubu tamamladığında yazmak istediğime sadece küçüğük bir başlangıç yapabilmiş olmamdı; öyle ki, mektubun o

---

2 Ç.N.: Kafka F.B.'ye yazdığı ilk üç mektuptan sonra Max Brod'un kız kardeşi (F.B.'nin de akrabası) olan Sophie Friedmann'a 14.10.1912 ve 18.10.1912 tarihli iki mektup yazar (Franz Kafka. *Briefe an Felice*. Fischer Taschenbuch Yay., 2009, s. 48-50.). Çünkü bu arada R. Stach'ın Kafka biyografisinde açıkladığı üzere (Reiner Stach, *Kafka. Die Jahre der Entscheidungen*, S. Fischer Taschenbuch Yay., 2002, s. 50) S. Friedmann, kendi ailesine yazdığı bir mektupta, "Felice'nin Kafka'yla canlı bir mektuplaşma içinde olduğu"nu aktarmıştır. Oysa sadece ilk mektubuna cevap alan Kafka yanlış bilgi olarak gördüğü bu bilgiyi düzeltmek ve sonraki mektuplarına F.B.'nin neden cevap yazmadığını anlamak ister, hatta S. Friedmann'dan destek istediğini de ima eder. Bkz. Stach 2002, s. 43 vd..]). Mektupların içeriklerine ve tarihlerine bakıldığından F.B.'nin ikinci mektubu ilk mektubundan 25 gün, Kafka'nın S. Friedmann'a ikinci mektubundan ise 5 gün sonra yazdığını görülyör.

esnada baskı altına alınmış kısmı günlerce içimi şişirip bana huzursuzluk verdi, ta ki bu huzursuzluk sizden cevap beklemek ve bu bekleyişin gittikçe zayıflaması sayesinde uçup gidene kadar.

Bana neden yazmadınız ki? –Mektubumda sizin kafanızı karıştırabilecek herhangi bir aptallığın bulunması mümkün ve yazma tarzı dolayısıyla ihtimal dahilinde, lakin her bir sözümün altındaki iyi niyetin gözünüzden kaçmış olması mümkün değil.– Bir mektup kaybolmuş olabilir mi? Halbuki benimki fırlatıp atılamayacak kadar büyük bir şevkle gönderilmişti ve sizinki de çok beklandı. Peki, başka hiçbir açıklaması olmayan bu muğlak bekleyiş içinde olma hali hariç, mektuplar kaybolup gitdiyor mu acaba? Mektubum Filistin yolculüğünün uygun bulunmaması nedeniyle size iletilmemiş olabilir mi? Ama bir aile içinde böyle bir şey olabilir mi ve üstelik size karşı? Ayrıca hesabımıma göre mektup pazar öğleden önce size ulaşmış olsa gerek. –O halde geriye hazır bir ihtimal kalıyor, o da hastalandı olmanız. Ne var ki buna inanmıyorum ben, sağlıklı ve neşeli olduğunuz muhakkak.– Gelgelelim bu durumda artık aklım da beni yolda bırakıyor ve bu mektubu pek de cevap alma ümidiyle değil, kendime karşı bir görevi yerine getirmek üzere yazıyorum.

Immanuelkirch Caddesi'nin postacısı olsaydım keşke, o zaman bu mektubu evinize getirebilirdim, şaşkınlık yaşayan aile üyelerinden hiçbiri beni durduramazdı, bütün odaları geçip dosdoğru sizin yanınıza gelir ve mektubu elinize teslim ederdim, daha da iyisi bizzat daire kapınızın önünde dikilip zevk için, bütün gerilimi ortadan kaldıracak bir zevk için sonsuza dek kapı ziline basabilseydim keşke!

Franz K.
Prag, Poric 7

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

23.X.12

Saygideğer Frolayn!

Şimdi üç amirim de masamın çevresini saracak ve ditime gözünü dikecek olsa da, size hemen cevap vermek zorundayım, zira mektubunuz üç hafta boyunca nafile gözümü dikip baktığım gökten düşüverdi. (Büro amirimle ilgili istediğim tam bu sırada gerçekleşti.) Şayet hayatınızı tasvir etmeniz karşılığında ben de size, geçen zamana denk bir cevap verecek olursam, hayatımın her halükârda yarısı mektubunu beklemekten ibaret diyebilirim, ne var ki şu üç hafta içinde size yazdığım üç küçük mektubu da bunun içinde sayabilirim (bu arada mahkûmların sigortası hakkında sorguya çekilmek üzereyim, aman Tanrım!), bu mektuplardan ikisi şimdi acilen gönderilebilir, buna mukabil üçüncüsü, aslında birincisi, mümkün değil gidemez. Demek ki mektubunuz kaybolmuş olmalı (“Katharinaberg’de Josef Wagner adında bir bakanlık memurundan haberim yok” diye açıklamada bulunmam gerekti demin), yani ben de o sırada yönettiğim sorulara cevap almayacağım, bu kayıpta bir suçum yok.

Tedirginim ve doğru düzgün kafamı toparlayamıyorum, bugün artık dün olmasa da bir döngü içinde yakınma halindeyim hâlâ, ne var ki birikmiş olanın ortaya dökülmesi ve serbest kalmasıyla hayat daha iyi günlere doğru ilerliyor.

Mektubunuza, bugün yazdığım değil de, yarın, belki de öbür gün yazacaklarıım cevap olur herhalde. Delice olan sadece yazma tarzım değil elbette, tipki gün gelip size de anlatma fırsatı bulacağım şu anki hayat tarzım da delice.

Hediyeler almaya devam ediyorsunuz demek! Bu kitaplar, şekerlemeler ve çiçekler ofisteki çalışma masanızın üstünde duruyor demek? Benim masamda sadece kaba, vahşi bir düzensizlik var ve çiçeğinizi (ki bunun için elinizden öpü-

yorum) kaybolan ve yeri de bir daha doldurulamayan mektubunuza rağmen içinde size ait iki mektubun –zira Max'a yazdığınız mektubu ondan dilendim, biraz gülünç kaçmakla birlikte pek de kötüye yorulmamalı bu– bulunduğu çantama yerleştirdim hemen.

Yazışmamızda meydana gelen bu ilk tökezleme iyi oldu belki de, kaybolan mektupların ötesinde de size yazabileceğimi biliyorum artık. Fakat bundan böyle mektuplar kaybolmamalı. –Esen kalın ve küçük bir günlük tutma konusunu düşünün.

Franz K.

*

[Birinci sayfanın üst köşesinde] Muhtemel mektup kâğıtlarından dolayı öyle gerginim ki ve ayrıca siz adresimi tam olarak doğru yazmıyorsunuz, şöyle yazılmalı: Poric 7, r ve c'nin üstünde olmak üzere iki çengel var, ayrıca daha garanti olması için İşçi Kaza Sigortası Kurumu yazmak iyi olur.

Bayan Sophie'nin doğum tarihini yarın yazacağım.

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

24.X.12

Saygideğer Frolayn!

Sonuna doğru, son iki saatinde ne rüyaları rüya ne uykusu uykuların, ısmarlama ve zorlama bir uykuya için sağa sola dönüp durduğum fevkalade uykusuz bir geceydi bugün. Ayrıca bir de evin büyük giriş kapısının önünde bir kasap çırığının omuzundaki selesiyle çarpıştım, şu anda selenin tahtasını sol gözümde hissediyorum hâlâ.

Böyle bir hazırlıkla size yazmakta çektiğim ve bu gece de her defasında yeni şekiller alarak kafamdan geçen zorlukları aşmamı sağlayacak daha iyi bir duruma gelmeyeceğim muhakkak. Bunların sebebi yazmak istediklerimi söyleyemecek değil, sonuç itibariyle en basit şeyler bunlar, ama sayıca

o kadar fazlalar ki, onları bir türlü zamana ve mekâna yerleştiremiyorum. Bazen bu farkındalık içinde, esasen sadece geceleri, her şeyi olduğu gibi bırakmak istiyor, artık hiçbir şey yazmak istemiyor ve yazılmışta telef olmaktadırsa yazılımamışta telef olmak istiyorum.

Bana tiyatroya gittiğinizi yazıyorsunuz, işte bu beni ziyyadesiyle ilgilendiriyor, zira birincisi, Berlin'de, bütün tiyatro olaylarının kaynağında oturuyorsunuz, ikincisi, güzel tercihlerde bulunuyorsunuz (benim de gitmiş olduğum ve ağzımı sahneden bile büyük açarak bütün varlığımla esnediğim Metropol Tiyatrosu hariç) ve üçüncüsü, ben tiyatro hakkında en ufak bir bilgiye sahip değilim. Lakin önceden ne olup bittiğini, bunları neyin takip ettiğini hiç bilmediğim takdirde, nasıl giyindiğinizi, haftanın hangi günü ve havanın nasıl olduğunu, akşam yemeğini gösteriden önce mi sonra mı yediğinizi, salonun neresinde oturduğunuza, nasıl ve neye dayanan bir haleti ruhiye içinde bulunduğunuzu ve akla gelebilecek her türlü teferraaltı bilmediğim takdirde sizin tiyatro ziyaretlerinizin bana ne yararı olabilir ki? Bütün bunları bana yazmanız mümkün değil elbette, lakin her şey böyle imkânsız işte.

Bayan Sophie'nin doğum günü –net ve eksiksiz bildirilebilir bir şey yazma adına– 18 Mart'ta; peki sizinki ne zaman, doğrudan soracak olursam?

Yazmamı oradan oraya sürükleyen şey, şu anda ofiste söz konusu olduğu gibi tedirginlik değil sadece, nitekim başka bir şey soracağım yine şimdî: yeri gelmişken, o akşam Prag'da söylediğiniz her şey hafızamda, bu türden kanaatlere itimat edilebildiği kadariyla tabii; yalnız mektubunuza okurken aklıma gelen bir şey var ki, pek açık seçik değil ve bunu benim için tamamlamalısınız. Evden çıkış Müdür Bay Brod ile otele giderken doğruya söylemek gerekirse şaşkınlık, dikkatsiz ve sikkindim, bunda –en azından kendi bilincimde– müdür beyin bir suçu yok. Tam tersine, kendimi yalnız

bırakılmış hissetmekten nispeten memnundum. O esnada, tiyatroya gittiğiniz zamanlarda bile şehrin akşam trafiğine pek girmedinizden ve dönüşte sokağınıza geldiğinizde özel bir tarzda el çırparak annenizin dikkatini çektiğinizden, bölece onun size bina kapısını açtığını da söz edildi. Biraz tuhaf bir tarzda böyle bir şey yapıldığı doğru mu? Bir de Metropol Tiyatrosu'na gittiğinizde anahtarları yanınız alma istisnasının sebebi eve her zamankinden daha geç donecek oluşunuz muydu? Bunlar gülünç sorular mı? Benim yüz ifadem gayet ciddi ve eğer siz gülüyorsanız, o zaman lütfen sempatiyle gülün ve soruma tam olarak cevap verin.

En geç baharda Leipzig'de bulunan Rowohlt'dan Max'ın derlediği bir "Edebiyat ve Sanat Yıllığı" çıkacak. Bunun içinde benim de küçük bir hikâyem olacak: "Yargı", "Frolayn Felice B. için" ithafiyla. Yoksa sizin haklarına karşı fazla mı hoysatça olur bu? Özellikle de bu ithaf bir ay önce hikâye ye koyulduğuna ve müsveddeler de artık elimde olmadığına göre? (Bayan Felice B. için) ibaresine eklenen "sadece başka- larından hediye almasın diye" ifadesini çıkarmaya kendimi mecbur hissetmiş olmam, geçerli bir özür olarak kabul edilebilir mi acaba? Bir de hikâyede bir anlığına görünüp kaybolan bir kızın adının Frieda Brandenfeld olmasının, yani sonradan fark ettiğim üzere adın baş harflerinin sizinkiyle aynı olmasının dışında, hikâyenin görebildiğim kadariyla özünde sizinle en ufak bir bağlantısı yok. Daha ziyade, tek bağlantı, bu küçük hikâyenin uzaktan size layık olmaya çalışmasında ortaya çıkıyor. Ve ithaf da bunu ifade etmek istiyor.

Bir önceki mektubuma ne cevap verdığınızı öğrenememe- mak zor geliyor bana. Sizden tamamen habersiz o kadar çok yıl geçti ki, üstüne üstlük şimdi de son derece fuzuli bir şe- kilde unutulmuşlukla geçen bir ay daha ekleniveriyor buna. Postaneye soracağım bunu elbette, ne var ki oradan bir şey öğrenmekten ziyade o mektuptan sizin hafızanızda kalanları öğrenmeyi ümit ediyorum. Bunları bana on kelimeyle yaza- bilir misiniz?

Max Brod

Bugünlük nihai son, nihai son. Rahatsızlıklar, gizlendigim bu sessiz odada bile bir önceki sayfada başlamış durumda. Ofiste bu kadar çok boş zamanım olmasına (zorlama bir istisna bu) ve size sadece ofiste yazmama şaşıyorsunuz. Bunun için de açıklamalar var, ama onları yazacak vakit yok.

Esen kalın ve her gün iadeli mektup belgesini imzalamak zorunda kaldığınız için kızmayın.

Franz K.

*

[Sophie Friedmann'a mektup³]

*

27.X.12

Saygıdeğer Frolayn!

Nihayet ancak akşamın 8'inde –bugün pazar– size yazabilecek duruma geldim, oysa bütün gün yapıp ettiğim her şeyde bunu olabildiğince çabuk sağlamayı hedeflemiştüm. Pazarları neşeli geçiriyor musunuz? Hiç şüphesiz öyledir, aşırı işinizden sonra. Benim için pazar hiç değilse 1,5 aydır bir mucize, onun ışığını daha pazartesi erkenden uyanır uyanmaz görmeye başlıyorum. Geriye haftayı pazara kadar süreklemek, haftanın günlerini aşa aşa işi götürmek problemi kalıyor ve ne yaparsam yapayım cuma her zamanki gibi tikanıyor. Mademki hafta saat be saat böyle geçiyor, gündüz vakti bile uykusuz bir geceninkinden daha az dikkat sarf edilmiyor ve böyle bir haftanın acımasız çarkında öylece sağa sola bakınılıyor, o zaman umarsızca üst üste istiflenen günlerin başa dönmek üzere geriye düşmek yerine pürüzsüzce geçip gitmesi ve sonunda nefes almak için akşamın ve gecenin başlaması hakikaten mutlu etmeli insanı.

Daha neşeli hallerim de oluyor ayrıca, fakat bugün öyle değilim; yağmurlu hava yüzünden pazar yürüyüşümden mahrum kaldım; giriş cümlesiyle çelişiyor gibi görünse de günün yarısını yataktan, kederlenmek ve düşüncelere dalmak için en iyi ortamda geçirdim; Türkler kaybediyor, bu da beni sahte bir peygamber olarak sadece askerler için değil, her şey için geri çekilme nasihatı vermeye götürebilirdi (kolonilerimiz için de büyük bir darbe bu) ve geriye kalan tek şey insanın kör ve sağır bir halde her zamanki işleri içinde eşinmesi.

---

3 Ç.N.: Kafka F.B.'ye mektup yazdığı gün (24.X.1912) S. Friedmann'a da bir mektup yazar ve F.B. ile yazışmasında sorun kalmadığını bildirerek teşekkür edip bundan sonra da sıcak desteğini esirgememesini rica eder (Kafka 2009, s. 54).

Nasıl da eğlendiriyorum sizi! Sevgili Frolayn, ayağa kalkmalı ve yazmayı bırakmalı mıyım yoksa? Fakat bütün buların arasından yine de sonuç itibariyle çok mutlu olduğumu görüyorsunuzdur belki de ve o zaman yerimde kalmaya ve yazmaya devam edebilirim.

O akşam Prag'da kendinizi ne kadar rahatsız hissetmiş olduğunuzdan bahsediyorsunuz mektubunuzda ve siz söylemek istemiyor, öyle kast etmiyor olsanız da mektubun ilgili bölümlerinden, rahatsızlığın benimle birlikte peyda olduğu yolunda bir netice çıkıyor görünüşe bakılırsa, zira öncesinde Max, söylemek gerekir ki, kendisi için fazla bir endişe ve düşünce konusu olmayan operetinden pek söz etmemiştir ve ben de gülünç paketimle topluluğun birliğini henüz bozmadıdım. Ayrıca o sıralar, kısa aralıklarla yaptığım ziyaretler esnasında saatin ilerlemesiyle büyüyen özel bir canlılık sayesinde zamanında yatmaktan şaşmayan Otto Brod'u uykusundan alıkoyarak eğleniyordum sık sık, ta ki alışageldiği üzere bütün aile güçlerini birleştirip, tabii sevgiyle, beni evden zorla çıkarana kadar. Bundan ötürü benim bu kadar geç bir saatte zehir etmem -9'u bir hayli geçmişti galiba-belli bir tehdit anlamına geliyordu. Yani ailenin kafasında iki ziyaret karşı karşıya geldi: hiç şüphesiz iyilik ve nezaketle kucak açılan siz ve meslekten uyku bozucu ben. Örneğin, sizin için piyano çalındı, örneğin, Otto benim için sobayı alevlendirdi; işte bu da benim önümde yapılarak uyku vaktinin geldiğini ima eden ve insan bunu bilmese düpedüz anlamsız ve yorucu görünecek yerleşik bir işaret haline geldi. Gelgelelim benim de orada başka bir ziyaretle çakışmak konusunda en ufak bir hazırlığım yoktu, saat 8'de gelmek (her zamanki gibi bir saat geç geldim) ve ertesi sabah gönderilmesi gerektiği halde o vakte kadar hiç dokunmadığım müsveddelerin sırasını konuşmak üzere Max'la sözleşmiştim sadece. Tanıştırılmadan önce ve siz de yerinizden pek doğrulmadığınız ve muhtemelen bana elinizi uzatmaya pek hevesli olmadığınız

halde büyük masanın üzerinden elimi uzatmıştım size. Yüzünüze üstünkörü bakıp oturmuştum ve sizden yana hafif bir canlanma hisseder hissetmez –tanıdık bir topluluktaki yabancılardan sebebiyet verir buna– her şey olabilecek en iyi düzende görünümüştü bana. Max’la elyazmasını inceleyemememinin hesabını yapmış olsam da Thalia fotoğraflarının uzatılması çok hoş bir değişiklik oldu. (O esnadaki izlenimimi çok iyi anlatan bu kelime için sizden bu kadar uzak olduğum şu günde dövebilirim kendimi.) Resimlere bakmayı çok ciddiye alıyor ve başınızı sadece Otto bir açıklama yaptığında veya ben yeni bir resim uzattığında kaldırıyor dünüz. Resimlerin yorumunu yaparken ikimizden birinin, hangımız olduğunu hatırlamıyorum şimdi, başına komik bir yanlış anlama geldi. Resimlere bakabilmek için yemeği bırakmadınız ve Max yemekle ilgili bir şey söylediğinde, sizin için hayatı sürekli yemek yiyan insanlardan daha iğrenç bir şey olmadığı yolunda bir söz sarf ettiniz. O arada telefon çaldı

(vakit çok geç, mormalde akşamları saat 11’de esas işime başlarım, lakin mektuptan ayrılamıyorum) çaldı ve siz Kraliyet Tiyatrosu’nda dinlenmiş olduğunuz “das Autogirl” [Otomobil Kızı] operetinin giriş sahnesini, (Kraliyet Tiyatrosu diye bir şey var mı? Hem bu bir operet miydi?) sahnede 15 kişinin yer aldığı, telefon sesinin geldiği dehlizden çıkıştı birinin sırayla herkese aynı söz kalibıyla telefona gitmek üzere dışarıya çıkma çağrısında bulunduğu sahneyi anlattınız. Söz kalibini da hatırlıyorum, lakin bırakın yazmayı onu doğru telaffuz edemediğim için yazmaya utanıyorum, o sırada onu tam olarak işitmekle kalmayıp dudaklarınızdan da okuduğum ve her defasında doğru kurma çabası göstererek o zamandan bu yana birçok defa aklımdan geçtiği halde. Sonra (hayır önce, zira ben o sırada hâlâ kapının yakınında oturuyordum, yani sizin çaprazınızda) konuşmanın dayak ve kardeşler konusuna nasıl geldiğini bilmiyorum. Şimdiye kadar bahsini hiç duymadığım bazı aile üyelerinin adları

anıldı, Ferry adı da geçti (kardeşiniz mi?) ve siz küçük bir kızken erkek kardeşiniz ve kuzenlerinizin sizi (Bay Friedmann mı?) çok dövdüğünü ve bunun karşısında adamaklı savunmasız kaldığınızı anlattınız. Elinizi sol kolunuzdan aşağıya doğru götürmüştünüz, kolunuz o zamanlar çürüklerle dolu olsa gerek. Lakin siz hiç de çırıltırdım bir görüntü sergilemiyordunuz ve ben, her ne kadar bu konuda kendime bir hesap vermemiş olsam da herhangi birinin size vurma curetini nasıl gösterdiğini anlayamadım, üstelik siz henüz küçük bir kızken. –Sonra bir şeye bakarken veya okurken (o gün başınızı o kadar az kaldırdınız ki ve öyle kısa bir akşamdı ki o) laf arasında İbranice öğrendiğinizi söylediniz. Bir yandan buna şaşırdım, öte yandan (bütün bunlar o zamanki düşünceler ve uzun süre ince bir elekten geçtiler) bu konudan çok önemsiz bir şeymiş gibi bahsedilmesini izlememeyi isterdim ve böylece siz daha sonra Telawi'yi tercüme edemediğinizde gizlidenden sevindim. –Yani Siyonist olduğunuz ortaya çıktı, bu da bana çok uygundu.– Hepimiz henüz bu odadayken mesleğiniz hakkında da konuşuldu ve Bayan Brod otel odanızda gördüğü güzel batık bir elbiseden bahsetti, zira –hatırlamaktan ziyade tahminde bulunuyorum– Budapeşte'de yapılacak bir düğüne gidecektiniz galiba. –Ayağa kalktığınızda anlaşıldı ki Bayan Brod'un terliklerini giymişsiniz, zira çizmelerinizin kuruması gerekiyordu. Berbat hava gün boyu devam etmişti. Bu terlikler biraz kafanızı karıştırmıştı ve karanlık orta odada yolun sonuna geldiğimizde esasen topuklu terliklere alışık olduğunuzu söylediniz. Böyle terlikler benim için bir yenilikti. –Sonra piyano odasında karşımıda oturdunuz ve ben müsveddelerimle yayılmağa başladım. Gönderi için dört bir yandan bana komik tavsiyeler geliyordu ve şu anda sizinkinin hangisi olduğunu çıkmamıyorum. Fakat buna karşılık, öteki odadan, beni masaaya çarptıracak kadar şaşırtan bir şey hatırlıyorum hâlâ. Müsveddeleri temize çekmekten hoşlandığınızı, Berlin'de de

bir bey için bu işi yaptığınızı söylediniz ve Max'tan size müsveddeler göndermesini rica ettiniz. –O akşam yaptığım en iyi şey "Palästina"nın bir sayısını tesadüfen yanında bulundurmakti ve öteki her şey onun uğruna bağışlandı. Filistin seyahatinden bahsedildi ve o arada siz bana elinizi uzattınız veya daha doğrusu ben onu çektim, bir ilham sayesinde. –Piyano çalınırken sizin arka çaprazınızda oturuyordum, bacak bacak üstüne atmışınız ve önden gözümün önüne getiremediğim, biraz yana kaymış durduğunu piyano çalınırken anladığım saç modelinizle oynuyordunuz çektiştirerek. –Daha sonra toplulukta büyük bir dağılma oldu haliyle, Bayan Brod kanepede uyukluyor, Bay Brod kitaplari karıştırıyor, Otto sobanın kapağıyla mücadele ediyordu. Max'in kitaplara gelmişti laf, siz Arnold Beer hakkında bir şey söyleyip "Ost und West"de çıkan bir eleştiriden bahsettiniz ve sonunda, Goethe'nin ciltlerinden birini karıştırırken "Schloß Norepygg"ye de [Norneptygge Sarayı]⁴ başladığınızı fakat sonuna kadar okuyamadığınızı söylediniz. Bu söz üzerine gerçekten kendi adıma, sizin adınıza ve herkes adına dondurum kaldım. Açıklaması olmayan gereksiz bir hakaret değil miydi bu? Ve siz yine de görünüşe bakılırsa kurtarılması mümkün olmayan bu durumu tipki bir eylem kahramanı gibi sonuna kadar götürdünüz, biz de o sırada sizin kitabın üzerine eğilmiş tepenizden bakıyordu. Bunun bir hakaret olmadığı, hatta en ufak bir yargı bile olmadığı, tersine sizi bile şaşırтан bir vakadan ibaret olduğu ortaya çıktı, fırsat bulduğunuzda, kitabı yeniden önünüze almayı amaçlamamanızın nedeni de buydu. Bundan daha güzel bir çözüm olamazdı ve ben hepimizin sizin karşınızda biraz utanmamız gerektiğini düşündüm. –Müdür bey konuyu değiştirmek için şu Propyläen edisyonunu getirdi ve size Goethe'yi iç çamaşırlarıyla göstereceğini söyledi. Şu alıntıyı yaptınız siz: "İç çamaşırlarıyla da olsa bir kral olarak kalacak o" ve o

---

4 Ç.N.: Max Brod'un romanı (*Max Brod, Schloss Norepygg: Der Roman des Indifferanten*, S. Fischer Taschenbuch Yay., s. 55.).

akşam sizde hoşuma gitmeyen tek şey bu alıntıydı. Bu hoşnutsuzluktan dolayı girtlağında epey bir baskı hissettim ve aslında beni bu şekilde kendimi kaptırmaya sürükleyen şeyin ne olduğunu kendime sormalıydım. Fakat tamamıyla dağınık durumdaydım. –En sonunda odadan süzülerek çekmanız ve ayağınızda çizmelerinizle geri gelmeniz esnasındaki hızınızı hiç aklım almadı. Fakat Bayan Brod'un iki kez yaptığı ceylan karşılaşması hoşuma gitmedi. –Diyebilirim ki şapkanızı takip iğneleri yerleştirmeniz tam olarak gözümün önünde hâlâ. Şapka oldukça büyüktü, aşağı kısmı beyazdı. –Sokağa çıkar çıkmaz hiç de nadir olmayan alacakaranlığımın içine düştüm, bu haldeyken kendi işe yaramazlığımdan başka hiçbir şeyi açık seçik görmem. Perl Sokağı'nda belki de acımasız sessizliğime yardım etmek için bana nerede oturduğumu sorunuz ve tabii eve gidış yolumla sizin kaldığınız otelin yolunun çakışıp çakışmadığını duymak istediniz, ne var ki talihsiz bir aptal olan ben, adresimi mi bilmek istiyorsunuz diyerek sizin sorunuza soruyla karşılık verdim, Berlin'e varır varmaz hiç vakit kaybetmeden hararetli bir gayrette Filistin seyahati hakkında bana yazacağınızı ve adresimin elinizin altında olmaması gibi çaresiz bir duruma maruz kalmak istemeyeceğiniz varsayıdım anlaşılan. O sırada yaptığım şey, yolun devamında da kafamı karıştırdı tabii, o esnada içimde kafa karıştıracak bir şey olduğu ölçüde. –Daha yukarıda, birinci odayken ve sonra da tekrar sokakta Prag şubenizde çalışan ve öğleden sonra arabayla birlikte Hradschin'e gitmiş olduğunuz bir beyden bahsedildi. Öyle görünüyor ki bu bey sabahın erken saatlerinde, tereddütlü kararlarla bir süredir tasarladığım bir şeyi, çiçeklerle istasyona gelme düşüncemi imkânsız hale getirdi. Dönüş yolculüğünüzun erken bir saate denk gelmesi, aradan bu kadar kısa bir süre geçmişken çiçek alma imkânsızlığı, vazgeçisi kolaylaştırıldı. –Obst Sokağı'nda ve Graben'de esas olarak müdür Bay Brod konuştu ve annenizin, sizin sadece el çırpmınızla bina kapısını nasıl açtığını

Kinder	kind	pler	פְּלֵר
Elage	Elage	Turic	תּוּרִיךְ
schwach	schwach	weak	וָקֶךְ
Reihe	reihe	plagen	פְּגַעַן
drinnen	drinnen	Elage	אֶלָּגָה
fude	fude	menschlich	מְשֻׁכְּלִיכְ
aufdrucken	aufdrucken	offiziel	וָפִיצְיָאֵל
ank	ank	im Segen	בְּסֶגֶן
Begeif	Begeif	befehl	בְּפֵהָל
gruselig	gruselig	Werk	וְרֵקָה
Gedanke	Gedanke	Unserer	וְרֵקָה

Kafka'nın İbranice çalışmaları.

anlattınız, bana bir açıklama borcunuz olan bir hikâye bu ayrıca. Bunun dışında zaman Prag ve Berlin trafiğinin karşılaşılmasıyla utanç verici bir biçimde boş harcandı. Yanılmıyorum ikindi çayınızı otelinizin karşısındaki Repräsentationshaus'da⁵ içtiğinizden de bahsedildi. Sonunda Bay Brod size yolculuguñuz için tavsiyelerde bulunup yemek yiyeceğiniz birkaç istasyon adı verdi. Sizin niyetiniz yemekli vagonda kahvaltı etmekti. Ayrıca sonra duydum ki

5 Ç.N.: Repräsentationhaus: Halka açık çeşitli sanat ve kültür etkinlikleri düzenlemek amacıyla 1912 yılında açılan gösterişli yapı.

şemsiyenizi trende unutmuşsunuz ve bu ayrıntı (benim için bir ayrıntı) sizin imajınıza yeni bir çeşitlilik kattı. –Henüz bavulunuzu toplamamış olmanız ve buna ek olarak bir de yataktak okumak istemeniz tedirgin etmişti beni. Bir gece evvel sabahın 4’üne kadar okumuştunuz. Seyahat kitabı ola- rak şunlar vardı yanınızda: Björnson: “Flaggen über Stadt und Hafen” [Kentin ve Limann Üzerinde Bayraklar] ve Andersen: “Bilderbuch ohne Bilder” [Resimsiz Resimli Ki- tap]. Bu kitapları tahmin edeceğim izlenimine kapıldım, oysa elbette hayatta böyle bir şey yapabilecek biri olmadım. Otele girerken artık nasıl bir ürküklikse ben de kendimi sizin girdiğiniz döner kapı bülmesine sıkıştırdım ve neredeyse ayağınızı basıyordu. –Sonra üçümüz birlikte asansörün yanında duran kominin karşısında dikildik biraz, kapılar açılmıştı ve siz az sonra asansörün içinde gözden kaybolda- caktınız. Son anda komiyle çok vakur, küçük bir konuşma yaptınız, şöyle bir durduğumda bu konuşmanın sesini ku- laklarında duyuyorum hâlâ. Yakındaki istasyona araba gerekmediğini pek kolay söylemediniz. Ne de olsa Franz Josef İstasyonu’ndan gitmeyi düşünüyordunuz. –Sonra son kez vedalaştık ve ben mümkün olabilecek en beceriksiz tarzda bir kez daha Filistin seyahatinden söz ettim, bütün akşam boyunca muhtemelen benden başka hiç kimsenin ciddiye almadığı bu seyahatten fazlaıyla bahsettim gibi gel- mişti o anda bana.

Bu arada bunlar, o akşamda dair küçük, önemsiz ama sa- yısı hayli kabarık harici bazı noksanlar, bugün hâlâ hatırlı- yorum onları, aradan geçen zamanda Brod ailesinin yanında geçirmiş olduğum ve ne yazık ki bazı şeylerin kaçırılmış olması muhtemel otuz küsur akşamdan sonra. Hem o akşam sizinle pek ilgilenilmediği yolundaki ifadenize cevap olsun diye, hem de o akşamla ilgili mevcut anıları oturup yazmak iste- gine fazlaıyla uzun bir süre direnmiş olduğum için yazdım

bunları. Fakat şimdi korku içinde bu yazılı kâğıt kitlesine bakıyor, önce buna sebebiyet veren lafiniza kahrediyor, sonra da hepsini okumanız gerektiği için kendinize kahrediyor, bunun ardından belki de hafif bir merak yüzünden onu yine de sonuna kadar okuyorsunuz, bu arada çayınız iyice soğuyor ve sonunda o kadar keyfiniz kaçıyor ki benim anılarımı, sözgelimi sizinkilerle hiçbir şekilde tamamlamamak için sevdığınız her şey üzerine yemin ediyorsunuz, hal böyleyken bu kızgınlık içinde tamamlamanın ilk yazma kadar zahmetli olmadığını ve bu tamamlama sayesinde beni malzemenin ilk toplantıyla sizi sevindirmeyi başardığımdan çok daha fazla sevindireceğinizi düşünmüyorsunuz. –Fakat gerçekten sizi rahat bırakıyor ve şimdilik içtenlikle selamlıyorum.

Franz K.

Hâlâ bitirmedim, hatta bir de zor cevaplanacak bir soru: Çikolata bozulmadan ne kadar süre muhafaza edilebilir?

*

29.X.12

Sayıdeğer Frolayn!

Çok önemli bir şey geliyor şimdi, büyük bir acele içinde olsa da. (Artık ofiste yazılmayacak, zira ofisteki işim size yazmama isyan ediyor, bu iş her geçen gün bana öyle yabancı bir hale geliyor ki, üstelik neye ihtiyacım olduğu konusunda hiçbir fikri yok.) Yani sanmayın ki, dünkü gibi bitmek bilmeyen ve bunun yüzünden yeterince kendimi suçladığım bir mektupla onu okumanın dışında bir de dinlenme zamanınızdan calmaya ve sizi büyük ve dakik cevaplar konusunda yük altına sokmaya kalkıyorum, şayet yorucu iş günlerinize, akşamlarınızın derdi olarak ekleniyorsam kendimden utanmaliyim. Yani mektuplarının niyeti bu değil, hem de hiç değil, lakin bu son kertede kendiliğinden olan bir şey ve siz de bu durumu başka türlü anlamamış olsanız gerek. Şimdi siz de bana –işte bu önemli, hem de o kadar önemli ki, acele içinde

dua okur gibi aynı şeyi tekrarlıyorum– benim mektupları-
mı kaale almadan, bana yazmaktan bağımsız bir zevk alıyor
olsanız da akşamları fazla uzun yazmayın. Benim için sizi
ofisinizde düşünmek pek güzel olsa da –tek başına misiniz
bir odanın içinde?– sizi orada akşamın geç saatlerine kadar
tutuyor olma duygusunu yaşamak istemiyorum artık. Beş
satır, evet, akşamları arada bir bana bu kadar yazabilirsiniz,
bu arada ne kadar dirensem de 5 satırın uzun mektuplardan
daha sık yazılabileceği yönündeki çığ kaçan lafi bastırımıyo-
rum. Mektuplarınızın kapıda görünmesi –öğlene doğru gel-
iyorlar şimdî– size karşı düşünceli olmayı unutturabiliyor, fa-
kat mektubun üzerindeki tarihi okuma veya sizi belki de bir
yürüyüş uğruna aldatıyor olma fikri katlanılır gibi değil. Eğer
baş ağrınızı bir katkim oluyorsa size Pyramidon almayın
demeye hakkım var mı ki? Gerçekten ne zaman yürüyüş ya-
piyorsunuz siz? Haftada iki kere jimnastik, üç kere profesör
–kaybolan mektupta söz etmiş olmalısınız ondan– ne kadar
boş zaman kalıyor ki bu durumda? Ve üstüne üstlük pazar
günleri de el işleri, bu niye peki? Dînlenme zamanınızı bu
iş için kullanmak zorunda kaldığınızı bildiği halde annenizi
sevindirebiliyor mu bu? Üstelik mektuplarınıza bakılırsa an-
neniz en iyi ve en neşeli arkadaşınız gibi görünyorken. –Bu
konularda daha fazla yazmak ve düşünmek mecburiyetinde
kalmak yerine kendimizi suçlamadan, siz iyiliğiniz ve anla-
yışınızla, bense olmak zorunda olduğum gibi, huzur içinde
birbirimize bakalım ve birbirimizi iştelim diye bütün bunlar
hakkında beni beş satırla yataştırmayı isteseniz keşke.

Franz K.

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

31.X.12

Saygıdeğer Frolayn!

Bakın, yazışmamızda ne kadar da çok imkânsızlık var.
Bana 5 satıldan fazla yazmamanız yolundaki bir ricadan

menfur, sahte incelik görüntüsünü kaldırmam mümkün mü? Mümkün değil. Peki, bu ricayı dile getirirken samimi değil mi niyetim? Hiç şüphesiz samimi. Peki, samimiyetsiz bir niyet de taşıyor olabilir miyim? Elbette samimiyetsizim, hem de nasıl samimiyetsiz! Mektupla gelen müstahdemi içeriye almak yerine, bana bu minvalde eziyet çektiiren, kırıtsız bir surat ifadesiyle esasen sadece mektup getiren müstahdemden başka hiç kimsenin adım atmaya hakkı olmadığı bir yerde doğru yere geldiklerini hissedeni bir sürü insanı içeriye alan odamın kapısı defalarca açıldıktan sonra nihayet bir mektup geldiğinde, beklediğim o mektup geldiğinde artık sakinleşebileceğimi, bununla kanacağımı ve günün iyi bir şekilde tamamlanacağını düşünüyorum. Ne var ki sonra okumuş oluyorum mektubu, öğrenebilmeyi isteyebileceğimden daha fazlası oluyor içinde, siz akşamınızı mektup ugruna harcamiş oluyorsunuz ve belki de Leipzig Caddesi'nde bir yürüyüş yapmaya vaktiniz kalmıyor, mektubu bir kez okuyup bir kenara koyuyorum ve sonra bir daha okuyorum, elime bir evrak alsam da aslında sadece sizin mektubunuzu okuyorum, dikte vermem gereken daktilografın yanında diliyorum ve mektubunuz yeniden avucumun içinden ağır ağır geçiyor, onu ortaya çıkarır çıkarmaz insanlar bana bir şey soruyor ve ben o anda sizin mektubunuzu düşünmemem gerektiğini gayet iyi biliyorum, ama akımdaki yegâne şey bu oluyor –ne var ki bütün bunlardan sonra eskisi gibi açlık çekiyorum, eskisi gibi huzursuz oluyorum ve kapı yeniden şen şakrak kırıldanmaya başlıyor, sanki yine mektup getiren müstahdem gelecekmiş gibi. Mektuplarınızın bende sizin ifadenizle uyandırıldığı “küçük sevinç” bu işte. Ofiste her gün sizden bir mektup almanın benim için nahoş bir şey olup olmadığı sorunuz cevaplanmış oluyor böylelikle. Sizden bir mektup almakla ofis işlerini bir şekilde ilişkilendirmek elbette mümkün değil, ama çalışmak ve bir mektubun gelmesini boşu boşuna beklemek veya çalışmak ve acaba

eve bir mektup gelmiş midir diye düşünmek de aynı şekilde mümkün değil. İmkânsızlıklar her tarafta! Yine de durum o kadar berbat değil, zira son zamanlarda ofis işinde başka imkânsızlıklar da geldi başıma, daha küçük imkânsızlıkların karşısında yere serilmemeli insan, o zaman büyük imkânsızlıklarını hiç göremez hâle gelir.

Kaldı ki bugün hiç yakınmamalıym, zira son iki mektubunuz bana sadece iki saatlik bir zaman aralığıyla geldi ve ben dün postanın düzensizliğine ne kadar sövdüysem bugün de o kadar övdüm.

Gelin görün ki, ne bir cevap vermiş oluyorum ne de soru sormuş ve hepsine, sadece ve sadece, hemen bilincine varmaksızın size yazmaktan duyduğum sevinçle, ben bilincinde olmaksızın size yazdığım bütün mektuplara sonsuza uzayacakmış gibi başlıyor, elbette bu durumda ilk sayfada önemli şeylere direniyor insan. Ama bekleyin, umarım yarın (kendim için umuyorum) hem bütün soruları bir seferde cevaplamaya hem de en azından bir anlığına yüreğimi hafifletecek soruları sormaya vakit bulurum.

Bugün mektubunuzda şapkanızla ilgili yeri okuduğumda nutkumun tutulduğunu söylemekle yetinmıyorum sadece. Yani siyah mıydı alt kısmı? Gözlerim neredeydi acaba? Üsttelik az buz gözlem yapmamıştım. O halde bütün üst kısmı beyazdı ve beni de bu yaniltmış olmalı, zira boyumdan dolayı ona yukarıdan bakıyordu. Siz de şapkayı giyerken başınızı eğmiştiniz biraz. Uzun sözün kısası her zaman bir mazeret bulunabilir, ama yine de tam olarak bilmediğim bir şeyi yazmamalıydım.

En içten selamlarımla ve elinizden öpmek müsaadesiyle.

Franz K.

*

I.XI.12

Sevgili Frolayn Felice!

Bu hitap şeklime en azından bu seferlik gücenmemelisiniz, zira şayet benden birkaç defa istediginiz üzere size hayat tarzım hakkında yazacaksam, benim açımdan bazı nazik

şeyleri söylemek zorundayım herhalde, “saygideğer Fro-layn” derken telaffuz edemeyeceğim şeyleri. Ayrıca bu yeni hitap o kadar da kötü bir şey olamaz, yoksa onu bu kadar büyük ve hâlâ süren bir memnuniyetle bulup çıkarmazdım.

Hayatım esasen oldum olası yazmaya çalışmaktan ve bu konuda genellikle başarısız olmaktan ibaretti, hâlâ da öyle. Ne var ki yazamadığımıda yerlere seriliyorum hemen, süpürülüp dışarı atılmaya layık olmak üzere. Güçlerim oldum olası acınası bir küçüklükteydi ve ben açıkça kavramamış olsam bile, esas hedefim gibi görünen şey için acil durumlarda bana yetecek bir gücü muhafaza etmek amacıyla her yönde idareli olmak, her tarafta ister istemez biraz bir şeyler kaçırırmak zorunda olduğum kendiliğinden ortaya çıkıyordu zaten. Ne var ki bunu bizzat yapmadığım (aman Tanrı! Tatil günü ofiste geçen şu nöbet mesaisi sırasında bile huzur yok, tam tersine dışarı salıverilmiş küçük bir cehennem gibi ziyaret üstüne ziyaret), tam tersine herhangi bir yerde kendimi aşmak istediğim noktada kendiliğinden gerisin geriye itildim, zarar gördüm, utandırıldım, temelli olarak güçten düşürüldüm, fakat beni bir anlığına mutsuz yapan bu şey zaman içinde bana güven verdi ve zor bulunur bir şey olsa da hayatımı sürdürmemi sağlayacak talih kuşunun bana gülmek zorunda kalacağı bir zamanın geleceğine inanmaya başladım. Bir defasında yazı yazmak için feda ettiklerimin bir listesini yapmıştım ve yazı yazmak uğruna elimden alınanların, daha doğrusu kaybı ancak bu açıklamayla katlanılabilir hale gelen şeylerin.

Ve gerçekten, tipki çelimsiz olduğum gibi (tanıdığım en çelimsiz insanın ben olduğumu ekleyeyim, bunun anlamı da, pek çok kez sanatoryumlara girip çıkışmış olmadır), başka bir açıdan da bende bir fazlalıktan ve de iyi anlamda bir fazlalıktan söz edilemez. Yani eğer beni kullanmak isteyen ya da kullanan daha yüksek bir güç varsa o zaman onun elinde en azından açık seçik tamamlanmış bir araç haline ge-

liyorum demektir; yok eğer öyle değilse o zaman ben hiçbir şeyim ve ansızın korkunç bir boşlukta kalacağım.

Şimdi hayatım sizi düşünmekle bir kademe genişledi ve uyanık olduğum esnada sizi düşünmediğim bir çeyrek saat bile yok gibi ve bundan başka hiçbir şey yapmadığım pek çok çeyrek saat var. Fakat bu bile yazı yazmamla ilgili, beni sadece yazmanın dalga boyu belirler ve eğer sefilce yazdığım bir zamana denk gelseymi asla size yönelmeye curet edemezdim, kesinlikle. Bu hakiki bir şey; tipki o akşamdan beri sanki göğümde bir yarık açılmış da bu açıklıktan nefes alıp verdığım duygusunu yaşayışımın, bir akşam yataktı Kitab-ı Mukaddes'ten hatırladığım bir hikâye sayesinde bu duygunun hem kaçınılmazlığının hem de hikâyenin hakikiliği kendini kanıtlayana kadar devam etmesinin hakiki olması gibi. Benim yazı yazma halimle de nasıl kardeş olduğunu geçenlerde şaşırarak gördüm, oysa o zamana kadar yazı yazdığını esnada sizi hiç mi hiç düşünmediğimi sanıyordu. Yazdığım küçük bir paragrafta sizinle ve mektuplarınızla ilgili şöyle bağlantılar gösterdi kendini: Birisi hediye olarak bir tabaka çikolata alır. Birisinin verdiği hizmet esnasında yaptığı küçük değişikliklerden söz edilir. Daha sonra bir telefon konuşması olur. Ve en nihayet birisi bir başkasını yatmaya zorlar ve buna uymayacağı takdirde onu odasına kadar götürmekle tehdit eder ki, bu da fazlasıyla uzun bir süre ofiste kaldığınızda annenizin kapıldığı kızgınlığın hatırlanmasından başka bir şey değildir. –Böyle yerleri özellikle seviyor, muhafaza ediyorum, siz hissetmeden ve dolayısıyla kendinizi korumak zorunda kalmadan. Ve günün birinde böyle bir şeyi okuyacak olsanız da bu ayrıntılar mutlaka gözünüzden kaçacaktır. Ancak belki de burada büyük bir özenle kendinizi dünyada hiçbir yerde olmadığı kadar yakalattığınıza inanabilirsiniz.

Benim hayat tarzım sadece yazmaya ayarlı ve eğer değişimlere maruz kalıyorsa bunun tek nedeni yine mümkün

mertebe yazı yazmakla daha iyi bir uyum içinde olması, zira zaman kısa, güçler küçük, ofis bir korku, ev gürültülü ve düz yolda ilerleyen güzel bir hayat mümkün olmuyorsa o zaman insan maharetlerini kullanarak bunların arasından kıvrıla kıvrıla geçmeye çalışıyor. İnsanın zamanı bölmek açısından başarılı olduğu bu tür bir maharetin yol açtığı tatminden, her yorgunluğun yazılı olanda aslında yazmak istenilenden kendini çok daha iyi ve sarih bir biçimde gösterdiği sonsuz feryat karşısında bir hiç kalıyor yine de. Son günlerde katlanılmaz bir zayıflık yüzünden ortaya çıkan aksamaları da sayarsak 1,5 aydan beri zamanı şöyle bölüyorum: 8'den yaklaşık 2 buchuğa kadar ofis, 3'ten 3 buchuğa kadar öğlen yemeği, sonra 7 buchuğa kadar yatakta uykı (genellikle başarısız uykı denemeleri oluyor bunlar, bir hafta boyunca bu uykuda alengirli giysilerinin her bir ayrıntısının insanın başını ağrıtacak kadar itici, son derece açık seçik olduğu Karadağlılardan başka bir şey görmedim), sonra on dakika jimnastik, açık pencerenin önünde çıplak olarak, sonra tek başına veya Max'la ya da başka bir arkadaşla bir saat yürüyüş, sonra ailecek akşam yemeği (3 kız kardeşim var benim, biri evli, biri nişanlı, ötekilere duyduğum sevgiden eksilme olmadan, bekâr olanı seviyorum en çok),⁶ sonra 22.30'da yazının başına oturup gücümün, isteğimin ve talihimin el verdiği ölçüde 1'e, 2'ye, 3'e kadar devam ediyorum, bir defasında da 6'yı bulmuştu yatmam. Sonra yine jimnastik, yukarıdaki gibi, tabii bu defa fazla zorlamadan kaçınarak, el yüz temizliği ve genellikle hafif bir kalp ağrısıyla, seğiren karın kaslarıyla yatağa girme vakti geliyor. Sonra uykuya dalmak için, yani imkânsızca ermek için her türlü yolun denemesi geliyor, zira uyunaşıyor (üstelik rüyasız bir uyku peşinde beyimiz) bu arada da hem yapacağım işleri düşünüyor hem de ertesi gün sizden bir mektup gelip gelmeyeceği ve ne zaman geleceği muammasını kesin bir

---

6 Ç.N.: Kafka'nın kız kardeşleri: Elli (Gabriele, doğ. 1889), Valli (Valerie, doğ. 1890) ve Ottla (Ottolie, doğ. 1892)

cevabı olmadığı halde kesinlikle çözmek istiyorum. Gece iki bölümden oluşuyor böylece, bir uyanık bir de uykusuz bölümden, şayet size bu konuda etrafıca yazmak istesem, siz de beni dinlemek isteseniz asla tamamlayamam bunu. Tabii sonra sabah ofiste daha baştan sonuna gelmiş güçlerimle çalışmaya başlamamda özel olarak şaşılacak bir şey yok. Daktilografimin yanına gitmek için her zaman kullandığım koridorlardan birinde bir süre önce üstünde dosyaların ve matbu malzemenin taşındığı bir servis masası duruyordu ve ben ne zaman bunun yanından geçsem gözüme hem öncelikle bana mahsusmuş hem de beni bekliyormuş gibi görünürdü.

Tam olarak söylemem gerekirse, sadece memur değil aynı zamanda fabrikatör olduğumu unutmamalıyım. Anlayacağınız eniştemin bir asbestos fabrikası var, ben de (babamın yatırıldığı parayla da olsa) hissedarım ve hal böyle olunca kayıtlarda yer alıyorum. Bu fabrika başıma yeterince çorap ördü, fakat şimdi anlatmak istemiyorum bunu, her halükârda epeydir ihmäl ediyorum onu (yani başka şeyleerde işe yaramaz işbirliğimden yoksun bırakıyorum), olabildiğince yaptığım bir şey ve epey de beceriyorum.

Şimdi yine azıcık bir şey anlattım ve hiçbir şey sormadım ve yine bitimek zorundayım. Ancak hiçbir cevap ve dahası hiçbir soru kaybolup gitmemeli. Gerçi şimdi iki insanın birbirlerini görmeden, birbirleriyle konuşmadan birbirlerinin geçmişini bir çırpıda tam anlamıyla öğrenebileceği efsunlu bir araç var, birbirlerine her şeyi yazmak zorunda kalmadan, fakat ne de olsa yüksek bir efsun aracı bu (öyle görünmese de) ve insan her ne kadar asla ödülsüz, daha da kesini asla cezasız kalmasa da yanaşmadan edemiyor buna. Bu yüzden zikretmiyorum onu, siz ne olduğunu tahmin etmiş olmalısınız. Olağanüstü kısa bir şey bu, bütün efsunlu sözler gibi.

Esen kalın ve bu dileğimi elinizden uzun uzun öperek mühürlememe izin verin.

Franz K.

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

2.X.12 [2 Kasım 1912]

Saygıdeğer Frolayn!

Nasıl yani? Siz de mi yoruluyorsunuz? Akşam vakti tek başınıza yorgun bir halde ofisinizde olduğunuzu bilmek ne redeyse tekinsiz bir duygù benim için. Ofiste nasıl giyinirsiniz? Ve oradaki esas işiniz nedir? Yazıyor musunuz yoksa dikte mi ediyorsunuz? Ve o kadar çok insanla konuşmanız gerekiyorsa yüksek bir pozisyonunuz olmalı, zira küçük memur masasının başında sessiz sedasız oturur. Ofisinizin yanında bir fabrika olduğunu tahmin etmiştim zaten, fakat ne yapılıyor orada? Sadece parlograf⁷ mı? Satın alan var mı ki bunları? (Şayet istisnai durumlarda makinenin başına kendim geçmiyorsam) aklıma bir şey gelmediğinde orada burada biraz başını sallayan ya da orada burada biraz gerinen veya pipo yakan ve bu arada benim sakin sakin pencereden baksama izin veren canlı bir insana dikte edebildiğim için (esas işim bu benim) talihi sayıyorum kendimi? Veya bugün olduğu gibi, yavaş yazdığını için tarafımdan azarlandığında bugün bir mektup aldığımı hatırlatarak beni yumuşamaya davet eden birisine. Bunu yapabilen bir parlograf var mı? Bir süre önce (o sıralar sizinle rekabet eden fabrika ürünleri karşısında sahip olduğum önyargiya sahip değildim henüz) bize bir diktafon⁸ tanıtımı yapıldığını hatırlıyorum, fakat bu son derece sıkıcıydı ve hiç de pratik değildi. Yani yaptığınız işe tam olarak girebilmış değilim ve onun düşündüğüm gibi其实 de zorunluluktan uzak ve rahat bir organizasyon

7 Ç.N.: Parlograf, konuşmayı kaydeden bir cihaz. F.B.'nin çalıştığı firma, dikte vermekte kullanılan bu cihazın üretimini yapıyordu. Kafka 1914'te yazdığı "Ceza Kolonisi" hikâyesinde bu cihazı devasa boyutlarda bir işkence aleti olarak betimler (Krsl. M. Nekula, "Kafkas 'organische' Sprachdiskurs als Kampfdiskurs", Manfred Engel, Ritchie Robertso (ed.). *Kafka, Prag und der Erste Weltkrieg*, Oxford Studies, 2012, s. 242.)

8 Ç.N.: Diktafon: Parlograf cihazını kastederek kullanıyor olsa gerek.

olmasını ve sizin de buna uygun olarak hafif ve zahmetsiz bir hayat sürdürmenizi dileyebilirim ancak. Bir sözünüze davanarak hatırladığım kadarıyla Obst Sokağı veya Ferdinand Caddesi’nde bulunması gereken Prag şubenizi de bulamadım ayrıca. Epeyce de arandım, zira firmanın tabelasına bakarak sizinle ilgili bir işaret veya sezgi alabilirim diye düşünmüşüm.

Ofis işimi anlatmaktan pek hoşlanmıyorum. Aslında bununla ilgili bilgi edinmenize de size bu konuda yazmama da değilmez, zira bu iş benden size yazmak için gereken zamanı ve huzuru çalışıyor ve şu anda olduğum gibi beni öyle dengelez, kontrollsüz bir hale getiriyor ki, buna karşılık sizi düşünerek işe verdiğim rahatsızlık bir zevke dönüşüyor.

Esen kalın! Yarın muhtemelen sakin bir pazar geliyor, o zaman epey yazacağım size. Ve çalışarak fazla yormayın kendinizi! Beni üzmeyin! –Ve bunu benim feryat eden mektubumu aldığınız gün yazıyorum. Nasıl da zayıf insanlarız bizler!

Franz K.

*

3.XI.12

Sevgili Frolayn Felice!

Şu anda yeğenim ağlıyor yan tarafta, annem ona sürekli Çekçe “uslu oğlan” sonra da “küçük oğlan” diyor, akşam 6 oldu bile; hayır, saate bakınca 6.30, öğleden sonra Max’ın yanında uzunca bir süre kaldım, bana “Aus der Nähsschule” [Dikiş Okulundan]⁹ adlı gayet başarılı ve kız duygularıyla dolu yeni hikâyeden 2 bölüm okudu, gelgelelim okuma esnasında yer yer büsbütün koptum, zira (tam bir hesap yapacak olursam) gece saat 2’den beri, yani öteki yazı fahaliyetimi bitirdiğimden beri bu mektuba gelmek için gayret içindeydim. Fakat şimdi de çok geç oldu, baskıcı zaman dağılimim aslında bir saat uyumamı şart koşuyor, bunun da

---

9 Ç.N.: Max Brod'un *Kadınlar Ekonomisi* kitabından bir hikâye (Max Brod, *Weiberwirtschaft*, S. Fischer Taschenbuch Yay., s. 70.).

ötesinde şu anda ev nispeten sessiz, esas gece sakinliğinden önceki son sessizlik; son olarak birkaç gündür hiç bakmadan masanın üstünde tuttuğum, yarın gönderilmesi gereken ve akşam ve gece vakti neresinden baksanız birkaç saatimi alacak olan düzeltiler var¹⁰; büyük bir kısmı aptalca olan bütün bu nedenlerden dolayı istedigim gibi pazar gününe yakışan, sistematik bir mektup olmayacak bu. Sonuncusuda dahil olmak üzere bütün bu nedenlerden dolayı memnun değilim ve üzüntülüyüm, ayrıca sesini mutfaktan duyduğum minnacık yavru kedi bütün kalbiyle inliyor. Bunun dışında, başka türlüsünü bekleyemeyeceğim üzere sizden hiç mektup almadım, çünkü mektuplarınız pazar günü dağıtılmayan ikinci postayla geliyor hep, yani uzun geceden sonra en iyi ihtiyalle yarın sabah erken saatlerde elime gelecek. –Bu koşullarda, bütün bunların küçük bir telafisi olmak hasebiyle size yukarıda yaptığım gibi hitap etmeyi kim yasaklayabilir ki bana? Ve bu hitap gerek münferit olarak gerekse bütünde bir defa kullanıldığından artık ondan hiçbir zaman vazgeçilmeyecek şekilde uygun kaçıyor mu?

Sevgili Frolayn Felice, bu güzel, kısacık pazarı nasıl geçirdiniz? Eğer birisi bir başkasını düşündüğünde ötekinin rahatını kaçırabilseydi, gecenin bir yarısında sıçrayarak uyanabilirdiniz, sabahın erken saatlerinde yataktan okurken satırları kaybetmiş, kahvaltı esnasında kakaoyu, çörekleri, hatta annenizi unutup uzaklara dalmış olabilirdiniz, yeni bir daireye taşındığınız orkideler ansızın elinizde donmuş olabilirdi ve şimdi belki de sadece Schilling'in Kaçışı'nda¹¹ huzur buluyor

10 Ç.N.: Kafka'nın ilk yayınlanacak olan kitabı *Gözlem*'in düzeltileri (Franz Kafka, *Betrachtung*, S. Fischer Taschenbuch Yay.).

11 Ç.N.: Gerhart Hauptmann'ın oyunu *Gabriel Schilling'in Kaçışı*. Karısı ve sevgilisi arasındaki gerilimi taşıyamayan zayıf karakterli bir ressamın bu gerilimden kaçma çabasının ve bu da başarısız olunca intihar edişinin anlatıldığı oyun. Kafka'nın hangi bağlantıyla bu oyuna gönderme yaptığına ilişkin belirgin bir şey söyleyemiyoruz. Derin bir anlamı da olmayabilir ve sadece Schilling'in gerilimden kaçma isteğiyle paralellik kurmak istemiş olabilir.

olabilirsiniz; zira şu anda sizi düşünmek yerine sizin yanınızdayım. Ancak sizin yanınızda olmak yerine tam mektubu bitirmek üzereyken eve gelen babamın yan odada son derece kötü bir iş haberi verdiğini duydum, içeri girdim ve üzgün, dağılmış bir halde annemin ve babamın yanında durdum.

Son günlerde birlikte geçirdiğimiz akşamla ilgili tamamlayıcı iki şey daha geldi aklıma, birisini tesadüfen sizin mektuplarınızda buldum, öteki ise kendi mektubumdan dolayı düştü aklıma.

O sırada (bunu nasıl unutabildiğini anlamış değilim), otelde tek başına kalmanın nahoş bir duyguya olduğunu anlatmıştinyiz. Ben de buna cevaben galiba, tam tersine kendimi otel odalarında özellikle rahat hissettiğimi söylediğim. Gerçekten de öyle, özellikle geçen yıl kışın ortasında Kuzey Bohemya'nın şehirlerinde ve kasabalarında uzunca bir süre seyahat etmek zorunda kaldığında anladım bunu. Sınırları net dört duvarıyla otel odasını başkalarına kapatabilme imkânını, insanın belli başlı özel eşyalarının dolapların, masaların ve elbise askılarının belli yerlerine yerleştirildiğini bilmek bana her defasında, en azından yeni, tüketilmemiş, kader bakımdan daha iyi şeylere açık, kendini güdüleyen bir hayat duygusu veriyor; muhtemelen bu da insanın içinden taşıp gelen umutsuzluk ve çaresizliğin, bir otel odasının sunduğu soğuk mezarda doğru yerini bulmasıdır. Her halükârda kendimi orada hep gayet iyi hissettirm ve içinde yaşadığım bütün otel odaları hakkında söyleyecek en ufak kötü bir sözüm olamaz. Genelde ikimiz de fazla seyahat etmiyoruz galiba. Peki, gece vakti evinizin merdivenlerini çıkışmanıza bile engel olan şu sıkıntı ne âlemde? Ayrıca herhalde alt katta oturuyorsunuzdur, yoksa sokaktayken el çırpması sesi nasıl duyulabilir ki (pencereler kapalıken bunun nasıl işitildiğini hiç anlamıyorum zaten)? Ve o alçak merdivenlerden tek başına geçmek istemiyorsunuz, öyle mi? Bu denli sakin ve özgüvenli olan siz? Hayır, bina kapısının açılmasıyla ilgili yazdıklarınız yeterli olamaz benim için.

O akşam jargon tiyatrosundan da bahsedilmişti. Böyle bir gösteriyi daha önce de izlemiştiniz, fakat oyunun adını hatırlayamadınız. Şu anda Berlin'de böyle bir kumpanya oyun sahneliyor sanırım ve bu kumpanyada benim de I. Löwy¹² adında iyi bir arkadaşım yer alıyor. Sizin ilk ve ikinci mektubunuz arasında yer alan uzun bekleme döneminde bana sizinle ilgili küçük bir haber gönderen de oydu, kasıtlı olmasa da, kocaman bir teşekkürle layık bu. Anlayacağınız bana sık sık yazar ve ayrıca resimler, afişler, gazete kupürleri vb. gönderir. Bir defasında kumpanyanın Leipzig oyunuyla ilgili bir afiş göndermişti bana. Onu hiç bakmadan ve katlanmış olarak yazı masasının üstünde bırakmıştım. Bir yazı masasında, insan istemese de en alta kalanların en üste çıktıgı zamanlar olur, işte bu afiş de (başkası değil de bu afiş) aniden en üste çıktı, hem de açılmış bir halde çıktı. Onu tam olarak okumam hasebiyle –zira içinde çok komik şeyler vardı (hayranı olduğum evli, orta yaşlı bir hanım oyuncu orada “Prima donna” olarak adlandırılıyordu, hatta Löwy kendisi için “oyun yazarı” diyor)– bu tesadüfe bir diğer eklenmiş oldu, fakat aşağıdaki köşede hiç şüphesiz insanı ürkütecek bir şekilde afişin basıldığı yer yazıyordu, Immanuelkirch Caddesi Berlin Kuzeydoğu. Ve ben ona olan minnettarlığımдан dolayı –neyse ki bugün sizinle ilgili bu tür haberlerle yetinmek zorunda değilim artık– size haklarında bir sürü şey anlatabileceğim bu oyuncuları görmek istemez miydiniz acaba diye sormayı düşünüyorum. Şu anda Berlin'de oynayıp oynamadıklarından emin değilim, fakat Löwy'nin gönderdiği biletlerden birine bakılacak olursa –masamın üstünde bir yererde olacak– oynadıklarını var sayabiliriz sanırım. Bu adam hiç değilse on beş dakikalığına çok hoşunuza gidecek mutlaka. Eğer isterseniz onu oyundan önce veya sonra yanınıza ç-

---

12 Ç.N.: Kafka bu tiyatrodada gördüğü otantiklikten etkilenir ve başarısız bir girişimci olan Löwy'e çeşitli vesilelerle destek olur (Krşl. 6.11.1912 tarihli mektup; Stach 2002, s. 51).

ğırabilir, yaklaşık kurmak için benim adımı verebilir ve kısa bir süre dinleyebilirsiniz. Jargon tiyatrosu baştan sona güzel, geçen sene neresinden baksanız 20 kere gittim bu gösterilere, Alman tiyatrosuna ise hiç gitmedim galiba. –Ancak bütün bu yazdıklarım oraya gitmeniz yolunda bir rica değil, gerçekten değil. Sizin Berlin'de daha güzel tiyatrolarınız var ve belki de veya kuvvetle muhtemel söz konusu tiyatro salonunun kuvvetle muhtemel pejmürdeliği sizin oraya gitmenizi büsbütün imkânsız kılacaktır. Hatta bu konuda yazdığını her şeyi memnuniyetle yırtabilirim ve bu memnuniyetten yola çıkararak en azından size oraya gitmeniz yolunda hiçbir tavsiyede bulunmadığımı görmenizi rica ediyorum.

Peki, pazarın sizin mektubunuzla geçirdiğim bu bölümünü bununla mı sonlandırmalıymı? Lakin gittikçe geç oluyor ve şayet ben gece vardiyamdan önce biraz uykuya kavuşabileceksem çok acele etmek zorundayım. Fakat kesin olan bir şey varsa o da bunu, esasında pek de tatminkâr olmayan bu mektup olmadan asla bulamayacak oluşumdu.

Esen kalın artık! Sefil posta, mektubunuz belki de bütün gün Prag'da bekliyor ve ben ondan yoksun bıraklıyorum! Esen kalın!

Franz K.

Şimdi gece yarısını geçti, esas yaptığım iş düzeltileri bitirmek oldu, ne uyudum ne de kendim için bir şey yazdım. Şimdi başlasam; fakat bunun için çok geç oldu, özellikle de uyumadığım için ve böylece bastırılmış bir huzursuzlukla yatağa uzanıp uyumak için mücadele etmek zorunda kalacağım. Siz çoktan uyumuşsunuzdur ve ben uykunuzu bir de bu küçük paragrafla yalvar yakar taciz ederek doğru bir iş yapmıyorum. Fakat demin son mektubunuzu karşıma alıp biraz baktığında şu geldi aklıma: Acaba profesörün yanındaki işi bıraksanız mı? Gerçi bunun nasıl bir iş olduğunu bilmiyorum henüz, fakat size her akşam altın değerinde sözler dikté edecek olsa da, sizi yorgun düşürmesi gerekmeyez. Ve

şimdi size iyi geceler diyorum ve siz de sakin nefesler alarak teşekkür ediyorsunuz.

Franz K.

*

4.XI.12

Şu anda Pazartesi öğleden önce 10.30. Cumartesi 10.30'dan beri mektup bekliyorum ve yine hiçbir şey gelmedi. Ben her gün yazdım (en ufak bir sitem yok bunda, zira bu beni mutlu etti) lakin gerçekten bir kelime dahi hak etmiyor muym? Tek bir kelime? Ve "Sizinle ilgili bir şey duymak istemiyorum artık" yolunda bir cevap olsa bile. Bu arada sizin bugünkü mektubunuzun küçük bir karar içereceğini sanıyorum, ama şimdi mektubun gelmemesi de bir karar sayılır ne de olsa. Eğer bir mektup gelseymi derhal cevap verecektim ve cevap bitmek bilmeyen iki günün uzunluğu hakkında bir yakınmayla başlayacaktı. Ve şimdi siz beni umutsuzluk içinde umutsuz yazı masamın başında bırakıyorsunuz öylece!

*

5.XI.12

Sevgili Frolayn Felice!

Şayet size gerçekten nasilsa öyle yazmamı istiyorsanız o zaman dünkü alçak, gereksiz korku mektubumu da kolaylıkla bağışlarsınız, zira kâğıt parçasında nasıl yazıyorsa kelimesi kelimesine öyleydi gerçekten. Tabii bugün son iki mektubunuz geldi, biri erken, öteki saat onda, yakınmaya hiç mi hiç hakkım yok, hatta her gün bir mektup alacağımı dair bir söz bile alıyorum sizden (dinle yürek, her gün bir mektup!) ve beni bağışlarsanız bahtiyar olurum. Yalnız size yalvarıyorum, şayet benim için hazırda bir mektubunuz varsa elinizin altında pul yok diye bana acı çekirmeyin ve onu hiç çekinmeden, var gücünüzle pulsuz atın.

Sıkıntı şu ki, pazar haricinde size en kütük gibi olduğum saatlerde, 3-4 arasında yazabiliyorum ancak. Ofiste nadiren yazabiliyorum –mektubunuza okuduğumda kendimi na-

sıl zapt etmek zorunda kaldığımı bir bilseniz!– Ancak size şimdî yazmasaydım tatminsizlikten katyeni uyuyamazdım, mektup elinize ertesi gün ve akşam geçmeyecek olsa da benim zaman dağılımım fazlaşıyla baskıcı.

Ayrıca sizin mektubunuza dayanarak tatil günlerinde mantıksız şeyler yazdığını görüyorum. Kalbim nispeten sağlıklı, lakin bir insan kalbi için kötü yazmanın hüznü ve iyi yazmanın mutluluğu karşısında dayanıklı olmak kolay değil zaten. Sanatoryumlarda mide ve genel halsizlik şikayetleriyle bulundum, tabii kendine aşık hipokondriyi de unutmamak lazım. Fakat bütün bunlar hakkında başka bir sefer daha etrafıca yazmamalıyım. Hayır, ünlü doktorlara inanmıyorum; doktorlara sadece hiçbir şey bilmediklerini söylediklerinde inanıyorum ve ayrıca onlardan nefret ediyorum (umarım siz de sevmiyorsunuzdur hiçbirini). Elbette Berlin'i serbest, sakin bir yaşam alanı olarak reçetelendirmek isterim kendime, fakat bu muktedir doktor nerede bulunur ki? Immanuel Kirch Caddesi tam da yorgun insanlar için iyi bir yer olmalı. Onu tasvir edebilirim size. Dinleyin: “Alexander Meydanı kalabalık olmayan uzun bir caddeyle devam ediyor, Prenzlouer Caddesi, Prenzlouer Bulvarı. Burada bir sürü küçük yan sokak var. Bu küçük sokaklardan birisi Immanuel Kirch Caddesi. Sessiz, uzak bir köşede, sürekli uğuldayan Berlin'in uzağında. Sokak sıradan bir kiliseyle başlıyor. 37 No'lu bina daracık ve yüksek bir noktada. Sokak da çok dar. Ne zaman oraya gitsem hep huzurlu, sessiz ve soruyorum, Berlin mi burası?”¹³ Dün aldığım bir mektupta oyuncu Löwy sizin sokağınızı böyle anlatıyor. Son sorunun edebi olduğunu düşünüyorum ve bütününde sadık bir tasvir olduğunu. Bir süre önce ondan rica etmiştim bunu, nedenini söylemeden, o da bana aynı şekilde fazla kurcalamadan yazıyor. Aslında 30 No'lu binayla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyordum (fakat

---

13 Ç.N.: Burada Löwy'nin dili yerel ağız öğeleri içeriyor. Kafka bu dili alıntılayarak Löwy'nin kişiliğini F.B.'ye yansıtma istiyor olsa gerek.

yanılmıyorsam şimdi 29'da oturuyorsunuz) benim için niye 37 numaralı binayı seçtiğini bilmiyorum. Ayrıca şimdi şu afişin basıldığı matbaanın bu binada olabileceği geliyor akıma. Bu son mektuptan anlaşılıyor ki, kumpanya pazar günü Berlin'de son gösterisini yapmış, fakat mektuptan çıkarabileğim kadarıyla gelecek pazar bir kez daha oynama ihtimaleri var. Bunları verdiğim son bilgileri düzeltmek amacıyla ve bu tiyatroya gitme konusunda yaptığım tavsiyeyle ilgili çekinceyle yazıyorum.

Büyüülü kelime tesadüfen sizin sondan bir önceki mektubunuzda da var ve orada olduğunu bilmiyor. Başka bir sürü şeyin arasında kaybolmuş ve korkarım ki, mektuplarımızda hak ettiği mertebeye asla erişemeyecek, zira önce ben onu hiçbir şekilde zikretmeyeceğim ve tabii siz de, onu tahmin edecek bile olsanız zikredecek ilk kişi olmayacaksınız. Belki böylesi daha iyi, zira o kelime etkisini gösterirse benim içimde katlanmak istemeyeceğiniz şeyler bulabilirsiniz ve ben de ne yapacağımı bilemez hale gelirim.

O zaman yazı yazmamı ve yazıyla ilişkimi öncelikle başka türlü görüşünüz ve bana “ölçülü olma ve hedef” gibi tavsiyelerde bulunmaktan vazgeçersiniz. “Ölçülü olma ve hedef” insani zayıflığı yeterince vurguluyor zaten. Üstünde durabildiğim yegâne alanda sahip olduğum her şeyle devreye girmek zorunda değil miyim? Eğer bunu yapmasaydım nasıl da menfur bir deli olurdum! Yazı yazmam bir hiç olabilir pekâlâ, fakat o zaman kesinlikle ve hiç şüphesiz ben de bir hiçim demektir. Yani kendimi bunun içinde koruyup gözetiyorsam, işin doğrusu, aslında korumuyorum demektir, tam tersine kendini öldürmek anlamına geliyor bu. Bu arada kaç yaşında gösteriyorum ben sizce? Birlikte geçirdiğimiz akşam esnasında bahsedilmiştir belki bundan, bilmiyorum, ama siz dikkat etmemiş de olabilirsiniz.

Esen kalın ve benim hakkında iyi şeyler düşünmeye devam edin ve Bayan Sophie'ye yazmak üzere başladığınız

mektupleri hiç düşünmeden bir kenara bırakın. Bayan F'yi çok severim, lakin sizin mektuplarınızı yine de ondan esirgerim. Hayır, biz mektuplaşmıyoruz. Ona sadece 3 mektup yazdım: birincisi sizinle ilgili yakınlamadı, ikincisi sizinle ilgili huzursuzluğumdu, üçüncüsü sizinle ilgili teşekkürü. Adieu!

Franz K.

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

6.X.12 [6 Kasım 1912]

Sevgili Frolayn Felice! Ama sizi gözlerimin önünde lime lime ediyorlar! Çok fazla insanla uğraşmıyor musunuz, gereğinden fazla insanla? Şayet bunun için daha fazla zamanınız olsaydı, şüphesiz hiç de kötü bir şey olmazdı. Fazla çalışıp, fazla ziyarette bulunuyor olmayanız, huzursuzluktan başka bir şey kazandırmayan birtakım sohbetlere gidiyor olmayıasınız? Meseleyi pek bilmeden ve anlamadan, öğretici bir havaya girmiş oluıyorum biraz, ne var ki son mektubunuz o kadar gergin ki, insanın bir anlığına elinizi sımsıkı tutası geliyor. Bununla tek tek olaylara karşı, her ne kadar “su ve gaz” konusunda gözlerim fal taşı gibi açıldıysa da, profesörün güzel ayartmalarına karşı da, vakif şölenine karşı da bir şey söylemiyorum, özellikle de bu tür şenliklerde sık sık, insanın ille de kendi fotoğrafını vermek zorunda kalmadan, rahatlıkla hediye edebileceği grup resimleri çekiliyorsa. Ve insan isterse, dışında kalan yabancılara ne kadar büyük bir mutluluk verebilir bu yolla.

Jargon tiyatrosu hakkında hiç şüphesiz ironik konuşmadım belki güldüm, bu, sevginin bir parçası. Hatta şu anda bana öyle geldiği üzere, bir sürü insanın önünde küçük bir giriş konuşması yaptı ve sonra Löwy oynadı, şarkı söyledi ve ezberden okudu. Buna mukabil, şu sözünü ettiğim bir sürü insandan toplanan para hiç de bir sürü değildi ne yazık ki. Berlin gösterileri hakkında dün yazdığını fazlasını bilmiyorum, bunun dışında Löwy'nin son mektubu yakınma ve sizlanma dolu. Bu arada Berlin'de insanın hafta arası hiç

para kazanamadığına dair bir yakınma da var. Bir Berlinli hanımdan saklayamayacağım bir sitem. Ayrıca bıraksanız L. sürekli coşkulu bir insandır, doğuda¹⁴ söylendiği gibi “ateşli bir Yahudi”. Gerçi şu sıralar, sıkıcı değilse de anlatması uzun sürecek çeşitli nedenlerden dolayı son derece mutsuz, işin kötü yaniysa, ona nasıl yardım edeceğimi hiç bilmiyorum.

Mektubunuzla ilgili pazar günü bekleyişimi açıklamak kolay, bir şey var mı diye bakmak için ofise gittim, ancak o esnada henüz tam anlamıyla hayal kırıklığına uğramamıştım ve mevcut postayı, beklenti içinde olmak yerine sadece düşünceli düşünceli karıştırıyordu. Ev adresim Niklas Sokağı 36. Rica etsem sizinki nedir? Mektuplarınızın arka yüzünde üç farklı adres okudum şimdije kadar, No. 29 mu olacak? Taahhütlü mektuplar almak sizin için usandırıcı olmuyor mu? Onları asabiyetten göndermiyorum sadece –tabii bu da bir neden, ancak böyle bir mektubun doğrudan doğruya elinize geçeceği, hazır bir biçimde dolanan bu tür basit mektupların hüznle oradan oraya savrulmayacağı duygusunu taşıyorum ve bu arada, siz direnseniz dahi gerektiğinde mektubu zorla size verecek esas duruşta Berlinli bir postacının uzatılmış elini görüyorum sürekli. İnsan bağımlı hale geldiğinde, ne kadar yardımcı olsa az. –Esen kalın! Bu mektupta hiçbir yakınma olmadığı için kendimle gurur duyuyorum, her ne kadar size yakınmak pek güzel olsa da.

Franz K.

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

7.XI.12

Çok sevgili Frolayn Felice! Dün sizin için kaygılandığımı ileri sürüp sizi ikna etmek için uğraştım. İyi de ne yapıyorum ben böyle? Size eziyet etmiş olmuyor muyum? Gerçi kasıtlı değil, zira bu imkânsız, ayrıca öyle bile olsaydı son mektubunuzun karşısında sönüp gitmek zorunda kalındı,

---

14 Ç.N.: Berlin'e göre doğyu, yani Prag taraflarını kastediyor olsa gerek.

Baba Hermann Kafka

tipki şeytani olanın iyinin karşısında sönüp gittiği gibi, lakin varlığımıla, varlığımıla eziyet ediyorum size. Esasında değiş meden kalıyor, kendi çemberimde dönmeye devam ediyorum, sadece gerçekleşmeyen eski arzuma, gerçekleşmeyen bir yenisi eklendi ve yeni bir insanı güven içindeyim, belki de her zamanki kaybolmuşluğum karşısında armağan olarak aldığım en güçlü güven. Oysa siz kendinizi huzursuz ve rahatsız hissediyor, rüyanızda ağlıyorsunuz, bu da uykusuz bir halde tavana bakmaktan daha berbat bir şey, bakışlarınızın dingin bir edayla birinden diğerine gezindiği, her şeyin arasında uçuştuğu o akşamdan farklısınız, kimi zaman mektuplarınızda 20 kişisiz, kimi zaman hiç kimse, kısacası kazançlar aramızda adil olarak dağıtılmıyor, hiç mi hiç adil değil. (Esasında sana ait bu sessiz odada şimdi karşıma geçmiş ne oturuyorsun be adam!)

Tekrar ediyorum, bunun suçlusu ben değilim, –ben neyim ki?– fakat aklımın fikrimin oldum olası yöneldiği ve hali hazırda da yegâne yönünün bu olduğu ve şayet kaybetmek

istemiyorsa, sizi de oraya sürüklemekten kendini alıkoyamayan şey bu. Nasıl hazır bir şiddetettir bu, size acı vermeye mahkûmum!

Uzun bir aradan sonra (Keşke zamanım olsaydı, keşke zamanım olsaydı! O zaman huzura erer ve her şeyi doğru bir şekilde görebilirdim yukarıdan. Size daha dikkatli yazmanın nasıl olacağını bilirdim. Bu kadar naht bir şeyden kaçınmak istedigim halde şimdi yaptığım gibi sizi asla incitmezdim. Huzura ererdim ve birkaç dakika önce yukarıdaki ofisimde olduğu gibi sizi düşünürken evrakin üzerine eğilmiş bir halde titremezdim ve şu anda odanın tali sessizliğinde ruhsuz bir halde oturup indirilmiş perdelerin arasından dışarıya bakıyor olmazdım. Ve birbirimize her gün yazacak olsak da, bugünüñ dışında başka günler ve imkânsızın dışında gerçekleşecek başka bir mukadderat olacak mı, bütün güçlerin bizi birbirimizin uzağına fırlattığı ve aynı güçlerin bizi bir arada tuttuğu.)

Sadece arayı beyan edebildim, başka bir şey değil, şimdi yine akşamüstü, akşamüstüün geç saatleri oldu bile. Şimdi mektubunuñ yeniden okurken, geçmiş hayatınızla ilgili hiçbir şey bilmediğim ve küçük bir kızken, aralıklarından tarlaya baktığınız sarımsaklıtan sadece yüzünüzü çözüp ayırabileceğim duygusu sardı içimi aniden. Ve daha fazla bir şey öğrenmek için yazılanın verdiği imkânın ötesinde insanın görebileceği bir yardım yok pek. İnanmayın buna! Bizzat gelseydim de beni çekemezdiniz. Otel yolunda nasıldıysam öyleyim ben. Midemi iyileştirdiğini söyleyebildiğim hayatı tarzım çılginca ve katlanılmaz gelirdi size. Babam buna alışana kadar aylarca akşam yemeğinde gazeteyi yüzünden indiremedi.¹⁵ Birkaç yıldır çok düzensiz giyiniyorum ayrıca.

---

15 Ç.N.: Kafka 24 Kasım 1912 tarihli (öğleden sonra notıyla) mektubunda vejetaryenlik konusunda değerlendirme yapıyor; kendisinin pek et yemediğini, bunu özel bir şey olarak değil, doğal bir şey olarak gördüğünü belirtiyor.

Ofiste de, sokakta da, evdeki yazı masasının başında da, hatta yazın ve kışın da aynı kostümü kullanıyorum. Soğuğa karşı bir odun parçasından daha az duyarlıyım, lakin eninde sonunda bu bile ortalıkta dolanma şeklimin nedeni olamaz, yani mesela şimdî olduğu gibi kasım sonuna kadar ince veya kalın bir kabab giymemek, yaz kostümüm ve şapkacığımıla, sokaktaki sarip sarmalanmış insanların gözüne bir deli gibi görünmek, hemen her zaman yeleksiz dolaşmak (yeleksiz giysisinin mucidiyim ben); bu arada iç çamaşırının fazla söze dökülmemesi gereken tuhaftıklarından bahsetmiyorum bile. Sokağınızın başında olduğunu düşündüğüm kilisede, karşınıza böyle bir insan çıksayıdı nasıl da ırkilirdiniz kim bilir! Hayat tarzım için (sürdürmeye başladığım bu hayat tarzından bu yâna, eskisine göre karşılaşırılamayacak kadar sağlıklı olduğum gerçeğini dikkate almazsak) bazı açıklamalar var, gelgelelim siz bunların hiçbirini geçerli saymayacaksınız, özellikle de sağlıklı olabilecek her şeyi (tabii sigara içmiyorum, alkol kullanmıyorum, kahve yok, çay yok, aldatıcı suskunluğumla ilgili bir tarziyede bulunarak genelde çikolata yemediğimi de söylemeliyim) yetersiz uykuya çoktanı boşa çıkardığım için. Çok sevgili Frolayn Felice, ama beni bu yüzden fırlatıp atmayın, bu konularda beni düzeltip iyileştirmeye de çalışmayın ve bana bu büyük uzaklık içinde sevecenlikle tahammül edin. Zira bakın, mesela dün akşam her zamanki kostümümle buz gibi havanın içinden eve geldim, hemen her gün aynı olan akşam yemeğimin başına oturdum, eniştemin ve yakında eniştem olacak adamin anlattıklarını dinledim, sonra onlar ön odada vedalaşırken (şu anda 9 buçuk 10 arasındaki gece öğünü mü yiyyorum) ben odada tek başıma kaldım ve size karşı öyle bir istek duyдум ki, bir şekilde bir yere tutunmak için, iyisi mi başımı masaya koyayım dedim.

Siz benim olduğumdan çok daha genç olduğumu sanıyorsunuz ve ben yaşımı pek söylemek istemiyorum, zira

yüksek sayı sizi rahatsız etmeye sebep olan her şeye fazla-
dan vurgu yapacak. Max'tan yaklaşık bir yaşı büyüğüm ve
3 Temmuz'da 30 yaşında olacağım. Yine de bir oğlan çocuk
gibi görüneceğim ve sırrıma vâkif olmayan birine göre ya-
şım 18-25 arasında değişiyor.

Dün profesör hakkında kibir olarak anlaşılabilecek bir şey
söyledim belki de, çok açık, kıskançlıktan başka bir şey değil-
di bu. Ona karşı olmam, en azından benim zihnimde, bugü-
nün meselesi ancak, çünkü size Binding'i okumanızı tavsiye
etmiş, benim gerçi çok az şeyini bildiğim, ama bildiğim her
şeyi sahte, abartılı şakımlar olan biri Binding. Ve bunu da
size rüyalarınız üzerinden gönderiyorum! – Bir de unutmadan.
Niye sıçrayarak indiniz tramvaydan? Bunu bir daha yapacak
olursanız gözünüzün önüne benim irkilmiş yüzüm gelmeli!
Ya göz doktorunuz? Ya baş ağrınız? Önce bu sorulara ce-
vap vermezseniz bir sonraki mektubunuza okumam.

Franz K.

*

8.XI.12

Sevgili Frolayn Felice!

Sonuncudan bir önceki mektubunuz (sizin yazdığınıza
gibi “son mektuplarınız” değil) şaşırttı beni, bu kesin, lakin
şu anda son mektubunuza inanmak durumunda olduğum
üzere, durumun bu kadar berbat olduğunu bilmiyordum.
Gerçekten bu kadar güvensiz miyim? Ve en gizli sabırsız-
lığımla iflah olmaz hoşnutsuzluğum, görünür harflerde mi
canlanıyor? Peki, kastettiğim şeyi mektuplarına mı söyle-
mek zorundayım? Durumum ne kadar da hazır, bir de sizi
de bütün gücümle bunun içine çekmek istiyorum! Benim
hayatımı doğru tasavvur edip etmediğinizi ve buradan ha-
reketle de hassasiyetimi, asabi ve her an tetikte olan, ama
bir kez dışarıya çekildikten sonra beni tipki bir taş gibi ora-
cıkta bırakınca hassasiyetimi kavrayıp kavramadığınızı bilmey-
iyorum. Mektubunuza şimdiye kadar 20 defa okudum, ilk
aldiğimda birkaç defa; daktilonun karşısında birkaç defa;

bir bölümü masamın yanı başındaydı, mektubunuzu o anda gelmiş gibi okudum; sokakta okudum ve şimdi de evde. Gel-gelelim çaresizim ve kendimi baygınlıktan hissediyorum. Beraber olsaydık susardım, uzak olduğumuz için yazmak zorunda-ym, yoksa kederimden ölürem. O elin ağırlığını hissetmeye sizden daha fazla ihtiyacım olduğunu kim biliyor, yatıştıran elin değil, güç veren elin ağırlığı. Yorgunluğum dün o kadar berbat, ölümcül berbat bir hal aldı ki, bir sürü karardan son-ra en nihayet dün gece yazmaktan alıkoydum kendimi. Ak-şamleyin iki saat, ceplerimdeki ellerim soğuktan kazık gibi donana kadar sokaklarda dolandım ve ancak şimdi geldim eve. Sonra, neredeyse araliksız 6 saat uyudum ve içinde hem sizin yer aldığınız, hem de her halükârda talihsiz bir duru-mun geçtiği bir rüyayı belli belirsiz hatırlıyorum. Sizi rüyam-da görmek ve hatırlamak ilk defa başıma gelen bir durum. Bu gece bir anlığına da olsa beni uyandıran şeyin de bu rüya olduğu geliyor şimdi aklıma. Ayrıca normal zamandan daha erken uyandırıldım, zira evin dadısı fırtına gibi içeri daldı ve bir çığlık biçiminde, yarı uykuda, bana öyle geldiği üzere, anaç bir çığlık biçiminde kız kardeşimin gece yarısını az önce bir kız çocuk doğurduğu haberini verdi. Bir süre daha ya-takta kaldım –acil durumlarda bile beni kesinlikle uyandır-mazlar, ama kapıların ardındaki gürültüler sayesinde pekâlâ uyanırmı – ama bizim dadının bu doğumdaki dostane payını kavrayamadım, çünkü erkek kardeş ve dayı olarak ben en ufak bir dostanelik değil, tam tersine haset, kız kardeşime, daha doğrusu enişteme karşı öfkeli bir hasetten başka bir şey hissetmedim, zira ben asla çocuk sahibi olmayacağım, bun-dan daha kesin bir şey yok, hatta –(daha büyük bir felaketi gereksiz yere telaffuz etmek istemiyorum).

Anlayacağınız, bugün mutlu olduğum gibi, uykumu al-dığım bir geceden ve aptalca bir dikkat yüzünden kaçırılmış bir akşamdan sonra da öyle oluyorum. Çok sevgili Frolayn!

Franz K.

*

[“Şosede Çocuklar”¹⁶ ait bir dizgi sayfasının arka yüze yazılmış]

8.XI.12

Sevgili Frolayn Felice!

Şu anda gecenin saat 12.30’unda mektup kâğıdını alamıyorum, kâğıt yan odada, ama orada kız kardeşim uyuyor, evde küçük bir karışıklık var, zira torunumuz ve yeğenimiz kız kardeşimin doğumundan dolayı bize yerleştı. Bu nedenle bu kurutma kâğıdına yazıyorum, ayrıca size küçük kitabıma ait bir dizgi sayfası göndermiş oluyorum.

Şimdi dinleyin sevgili Frolayn, bana öyle geliyor ki, sözlerim gecenin sessizliğinde daha bir berraklık kazanıyor. Bugünkü öğleden sonra mektubumu, mektup olarak unutup uyarı olarak muhafaza etsek olur mu? Tabii iyi ve en iyi uzlaşma içinde. Bugün mektuptan sonra geçirdiğim öğleden sonra, bende unutulmaz bir korkunçluk olarak kalacak, mektubu yazarken geçen süre de zaten yeterince berbattı. Anlayacağınız, kendim için bir şey yazmadığında (tabii tek etken bu olmasa da) böyle oluyorum ben. Sadece kendim için, kayıtsızlık için veya alışışlagelmiş olan için yaşadığım zamanlar veya kendi kayıtsızlıklarını veya alışkanlıklarıyla veya ortaya koydukları canlı güçleriyle benim eksigimi kapatan etrafındaki kişiler için yaşadığım zamanlar, olan biten bennim için bile farkına varmadan geçip gidiyor. Fakat birine yaklaşmak ve bütünüyle sorumluluk almak istediğim noktada, sizlanmalar itiraz kabul etmez oluyor. O zaman bir hiç oluyorum ve bir hiç ne işe yarar? Hatta itiraf edeyim ki mektubunuz öğleden önce (öğleden sonra farklıydı durum) tam zamanında gelmiş oldu, tam da böyle sözlere ihtiyacım vardı.

Fakat hâlâ kendime gelmiş değilim, yeterince açık seçik yazmadığımın farkındayım, bu mektup da bugünkü siteminizi hak ediyor. Uykuya ve iyi tanırlara bırakalım biz bunu.

---

16 Ç.N.: Bu hikâye, Türkçede Cem Yayınevi’nden çıkan, F. Kafka, *Hikâyeler* adlı derlemenin 2000 yılı baskısında “Şosede Çocuklar” adıyla yayınlanmıştır.

Dizgi sayfası (tabii kâğıt farklı olacak) hoşunuza gitti mi? Hiç şüphesiz biraz abartılı güzel ve benim küçük gezinmelerimden ziyade Musa'nın emir tabletlerine daha uygun.¹⁷ Ne var ki öyle basıldı artık.

Esen kalın! Hak ettiğimden daha fazla dostluğa ihtiyacım var.

Franz K.

*

[Felice Bauer'e 9 Kasım 1912'de yazılmış bir mektup taslağı]

Çok sevgili Frolayn! Bana artık yazmamalısınız, ben de size yazmayacağım. Yazarak sizi mutsuz kılmaktan başka bir şey gelmiyor elimden ve hiçbir şey derdime deva olamaz. Bunu görmek için bu gecenin bütün saat vuruşlarını tek tek saymaya ihtiyacım varmış, ilk mektubumdan önce açık seçik biliyordum bunu ve buna rağmen size tutunmaya çalışıysam her halükârda lanetlenmiş olmayı hak ediyorum, tabii eğer hâlâ lanetlenmemişsem –Şayet mektuplarınızı isteyecek olursanız elbette geri yollarım onları, her ne kadar muhafaza etmeyi tercih etsem de. Ama onları yine de isteyecek olursanız bana boş bir kart atın, bunun işaretini olarak. Buna mukabil sizden benim mektupları saklamanızı çok çok rica ediyorum.– Hayalet olan beni süratle unutun ve eskiden olduğu gibi neşeli ve huzurlu hayatınıza devam edin.

*

11.XI.12

Çok sevgili Frolayn!

Çok şükür! diyorum ben de. Cumayı ve cumartesiyi, özellikle de cumayı cumartesiye bağlayan o geceyi nasıl geçirdiğimi bir bilseniz. Her çeyrekte saymayı atladığım hiçbir saat vuruşu olmadı hakikaten. Öğleden sonra kendime en aşırısın-

---

17 Ç.N.: Düzelti aşamasındaki bu dizgi sayfası, Kafka'nın kitap formunda basılan ilk derlemesinin parçası. Bu derlemeyi Kafka gönülsüzce yaptığı ve bu nedenle sınırlı sayıda metne yer verildiği için yazı puntoları büyük tutularak kitap görüntüsü alması amaçlanıyor (Bu bilgiler için bkz. Stach, 2002: s. 93/122).

Anne Julie Kafka

dan ve gereklisinden bir eziyet çektirerek sondan bir önceki mektubumu yazmış, sonra yola düşmüş ve nispeten geç yattı. Şu anda tam olarak bilmiyorum ama etrafımı saran bir üzüntüyle uykuya dalmış olabilirim. Akşamleyin pek de kötü olmayan üç dört sayfa yazdım kendim için, huzurdan dışlanmış bir halde, içimde hâlâ huzur kaynağı olabilecek dingin bölgeler var mı diye boşuna sordum kendime. İlerleyen saatlerde bütün bir insan olduğumu sandım ve kurutma kâğıdına, elimin altında bir kez daha kötü bir şeye dönen ve sanki onu ben yazmamış da bana gelmiş gibi bakakaldığım o mektubu yazdım. Sonra uzandım ve dikkat çekecek bir süratle uykuya daldım, büsbütün üstünkörü olsa da. Ne var ki on beş dakika sonra yeniden uyandım, yarı rüyada bana öyle geldi ki sanki kapı çalışıyor da [burada kesiliyor]

(şu anda sizi kafamdan atmaya çalışarak acil, iğrenç, çok eskiden kalma, bir haftadır beni sıkıştırıp duran bir işi halletmek istiyorum, bunu yaparken siz de bana destek olmalısınız, belki sonra ödül olarak, tükip kalp atışları kadar bana yakın yürüyüp gitmekte olan ve adeta günlerimin yarısını ve daha fazlasını sattığım, görünüşte haklı taleplerle sürekli karşımı çikan bir kurumda oturmuyormuşçasına kafamı bütünüyle meşgul eden bu mektup için özgür bir an ve huzur yakalayabilirim, mahmur gözlerimin önünden daha ömensiz işlerin çekilmesi de bir şanstır, daha fazla yazmıyorum ve çalışmaya gidiyorum.)

Ödüllendirme gerçekleşmedi, peşimi bırakmayan işim beni oradan oraya sürüklüyor ve sizi düşünmek de aynı şekilde, farklı yönlerde sadece. Bugün son 3 mektubunu bir defada aldım diyebilirim. Lütfunuz sonsuz. Simdilik bu mektubu bu haliyle yolluyorum, bugün birkaç kez daha yazarım. Dün neden yazmadığımı size tam olarak açıklayacağım. Yazdığım bir mektubun, en azından size doğru hareket etmemesinden mustarip olduğum için onu bu haliyle atıyorum.

Esen kalın, sadece birkaç saatliğine

Franz K.

*

11.XI.12

Çok sevgili Frolayn!

Demek ki sizi kaybetmedim. Böyle olduğuna hakikaten inanmamıştım. Mektuplarından birini yabancı ilan ettiğiniz o mektubunuz beni dehşete düşürmüştü. Tam son zamanlarda, hiç değilse büyük ölçüde kaçip kurtulduğumu sandığım ve anlaşılan şimdi yeniden ve son bir darbeyle yakalandığım bir lanetin kasıtlı olmayan ve böyle olunca da bir o kadar kararlı onaylanışını gördüm onda. Kendimi nasıl toparlayacağımı bilemedim, size ne yazacağımı bilemedim, cumartesi günü yazdığını iki mektup, bir uçtan öbür uca yapmacıkçı, hakiki olan tek şey, her şeyin bittiğine inanmış olmamdı.

–Tam bu kelimeyi yazarken annemin ağlayarak, ağlamayı bırakarak (şu anda işe gidiyor, bütün gün işte, 30 yıldır her gün) içeri girip yanına gelmesinin, beni okşamasının, neyim olduğunu, masada neden hiç konuşmadığımı (fakat kendimi bir arada tutmak zorunda olduğum için ben bunu uzun zamandır yapıyorum zaten) ve daha bir sürü başka şeyi bilmek istemesinin bir anlamı var mı. Zavallı annem! Ama ben onu çok aklı başında bir edayla teselli ettim, öptüm ve sonunda gülmüştim, hatta onu (yıllardır yaptığım üzere) yaşarlış gözleriyle, ara öğünümü almadığım için oldukça enerjik bir biçimde beni azarladığı bir noktaya getirdim. Benimle ilgili bu aşırı endişenin nereden kaynaklandığını da biliyorum tabii (annem bunu bildiğiimi, daha doğrusu, sonradan öğrendigimi bilmiyor). Ama bunu başka bir zamana bırakalım. Size söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, nerede kaldığımı yine kaçırıyorum zira. Ve buna rağmen şu son 3 günü bahtsız, sürekli bekleyen imkânsızlıkların ulakları olarak kabul ediyorum ve size bir işgününün tedirginliği içinde asla daha büyük bir mektup yazmayacağım. Siz de buna muvafakat etmeli ve bana kızmamalı ve sitem etmemelisiniz. Zira bakın, ben şu anda öyle bir haleti ruhiye içindeyim ki, siz isteseniz de istemeseñiz de ayaklarınızı kapanıp kendimi size teslim edebilirim. Öyle ki, üstümde başka birisiyle ilgili ne en ufak bir iz kalır ne de bir hatırlı, ancak bir daha, masum olsun veya olmasın, o mektubunuzdaki gibi sözler okumak istemiyorum. Ve şu andan itibaren size bu nedenle sadece kısa mektuplar yazacağım (ama buna karşılık pazar günleri her zaman şehvetle yazılan olağanüstü bir mektup); ama tek neden bu değil, başka bir neden daha var, çünkü size de ait olan, daha doğrusu size, içimdeki iyiye dair en uzun, hayatın en uzun mektuplarındaki sadece imalı olan sözlerden daha sarih bir fikir vermesi gereken romanım için kendimi son nefesime kadar tüketmek istiyorum. Yazmakta olduğum ve

aslında sonu bir türlü gelmeyen hikâyenin adı “Kayıp”¹⁸ ve tamamen Amerika Birleşik Devletleri’nde geçiyor. Şimdilik 5 bölüm tamam, 6.sı da bitmek üzere. Tek tek bölümlerin adları şöyle: I Ateşçi II Amca III New York’ta Bir Kır Evi IV Ramses’e Yürüyüş V Occidental Otelinde VI Robinson Vakası. –İnsan sanki gözünün önüne bir şey getirebilirmiş gibi söyledim bu başlıklar, öyle olmaz tabii, ama bu başlıklar sizin ellerinize teslim etmek istiyorum, bunlar gerçek olana kadar 15 yıllık, bazı anlar hariç 1,5 aydır devam eden ümitsiz bir eziyetten sonra kendimi güvende hissettiğim ilk büyük çalışma bu. Anlayacağınız bitmek zorunda, zaten siz de böyle düşünüyorsunuz ve ben hayır duanız eşliğinde size yazdığım, belirsizliklerle ve korkunç boşluklarla dolu, dikkatsiz, tehlikeli mektuplar için kullanabileceğim kısıtlı zamanı, kaynağı ne olursa olsun en azından şimdide kadar her şeyin yataştığı ve doğru yola girdiği bu çalışmaya aktarmak istiyorum. Anlaştık mı? Yoksa beni her şeye rağmen korkunç tek başınılığımı terk etmek istemiyor musunuz? Çok sevgili Frolayn, şu an sizin gözlerinize bakmak için neler vermezdim.

Bütün soruları pazar günü olabildiğince anlayışla cevaplayacağım, dün size neden yazmamış olduğumu da; kapsamlı bir hikâye bu.

Şayet insan göz ağrısından dolayı göz doktoruna gitmediyse açık seçik söylemeli bunu!

---

18 Ç.N.: Kafka'nın “Kayıp” (Der Verschollene) olarak adlandırdığı bitirememeyen bu roman Kafka'nın ölümünden sonra M. Brod tarafından “Amerika” adıyla yayınlandı (Hans Dieter Zimmermann, *Kafka für Fortgeschrittene*, C. H. Beck Yay., Mart 2004, s. 90.). Yakın zamanlarda yayınlanan metinlerde çoğu baskında tekrar “Kayıp” (Der Verschollene) adı tercih edildi.

Türkçede görece az yayınlanan bu roman için hâlâ “Amerika” isminin tercih edildiği görülmüyor. Cem Yayınları 2000 baskısındaysa iki isim bir arada kullanılmış.

Üç günden beri tramvaydan atlama zevkinden yoksun bırakıyorum kendimi, korkudan, bir düşünce aktarımı yolunda ikazımı yeterince ciddiye almıyor olabilirdiniz. Niha-yet şimdi sizden söz aldım ve anlayacağınız, yine atlayabilirim. Bu arada cumartesi günü yaşadığım bir olay geliyor aklıma. Max ile yürüyordum ve kendimi hiç de aşırı mutlu olmayan bir insan olarak tarif ediyordum. Bu arada yola pek dikkat etmedim ve bir arabadan son anda kurtuldum. Düşüncelerimde ayağımı sertçe yere vurdum ve ne idüğü belirsiz bir ses çaldım. O anda asıl öfkelendiğim şey ezilmemiş olmaktı. Tabii arabacı bunu yanlış anladı ve haklı olarak bana sövdü.

Hayır, ailemden büsbütün uzak yaşamıyorum. Dairemin akustik gelgitlerinin ekteki anlatımı ispat ediyor bunu. Ailemin uluorta ve daha az acı verici biçimde cezalandırılması için küçük bir Prag dergisinde yayınlandı bu metin. –Ayrıca en küçük kız kardeşim (20 yaşıńı geçti artık) Prag'daki en iyi arkadaşım ve öbür ikisi de hem katılımcı, hem de iyiler. Yalnız babam ve ben, cesaretle nefret ediyoruz birbirimizden.

Sizin tarafınızdan sen diye hitap ediliyor olmak bilseniz nasıl geliyor kulağa, sadece bir alıntıda olsa da!

Kapatmadan önce çabucak: Bana öyle bir çare söyleyin ki ofiste mektuplarınızı alduğumda sevinçten deli gibi titremeyeyim, orada çalışabileyim ve kapı dışarı edilmeyeyim. Sizi sakin kafayla da okuyabilirim değil mi ve birkaç saatliğine unutabilirim? Ulaşılabilir bir şey olsa gerek bu. Franz.

*

11.XI.12

Frolayn Felice!

Şimdi sizden hakikaten çılgınca görünen bir ricada bulunacağım ve eğer mektubu alan kişi ben olsaydım bunu başka türlü değerlendirmezdim. Ancak en iyi yürekli insanın tabi tutulabileceği en güçlü imtihan bu. İşte ricam:

Bana sadece haftada bir gün ve mektubunu pazar günü alabileceğim şekilde yazın. Diyeceğim o ki sizin

günlük mektuplarınıza tahammül edemiyorum, onlara tahammül edecek durumda değilim. Mesela sizin mektubunuza cevap veriyorum ve sonra güya sessiz sessiz yataktayıyorum, lakin bir kalp çarpıntısı bedenimi sarıyor ve sizden başka hiçbir şey bilmiyor. Bilsen nasıl aitim sana, gerçekten bunu ifade etmekten başka hiçbir imkân yok ve bu imkân da fazlaıyla zayıf kalıyor. Ama tam da bu yüzden nasıl giyindiğini bilmek istemiyorum, zira yaşamaktan aciz düşecek kadar savruluyorum ve bu nedenle benim hakkımda iyi düşüncelere sahip olduğunu bilmek istemiyorum, zira ben, deli ben, gözlerimi kapatıp kendimi trene atmak ve ancak senin yanına vardığında açmak yerine neden hâlâ ofisimde veya evimde oturuyorum ki. Ah bunu yapmamamın kötü mü kötü bir nedeni var, kısa ve öz olarak: Sağlığım ancak kendime yetiyor, evliliğe ve hele babalığa yetecek gibi değil. Oysa senin mektubunu okudugumda görmezden gelinmeyecek olandan daha fazlasını görmezden gelebiliyorum.

Keşke cevabın elimde olsaydı şimdi! Ama nasıl da iğrenç bir şekilde sana eziyet ediyorum. Ve seni huzurlu odanda bu mektubu okumaya zorluyorum, yazı masanda bundan daha iticisi olamaz! Gerçekten de bir hayalet misali senin mutluluk verici adını kemirip tüketiyormuşum gibi geliyor bana bazen! Sana ısrarla bir daha asla bana yazmamanı söylediğim ve kendi adıma da aynı sözü verdiğim cumartesi mektubunu gönderseydim keşke. Sevgili Tanrım, mektubu göndermekten beni alikoyan neydi ki? Ne iyi olurdu her şey. Peki şimdî bir sulh yolu var mı? Birbirimize sadece haftada bir gün yazmamızın bir faydası olur mu? Hayır, bu tür çarelerle bertaraf edilebilse, bu küçük bir dert olur. Bu pazar mektuplarına da tahammül edemeyeceğimi öngöryorum. Ve bu nedenle, cumartesi günü kaçırılanı telafi etmek için bu mektubun sonunda biraz beni yarı yolda bırakan yazma gücüyle senden rica ediyorum: eğer hayatımızı seviyorsak her şeyi bırakalım.

İmzama “dein” ibaresini koymak ister miyim? Bundan daha yanlış bir şey olamaz. Hayır, “mein”,¹⁹ ebediyen kendime bağlı kalacağım, ben buyum ve bununla başa çıkmaya çalışmak zorundayım.

Franz

*

[13 Kasım 1912]

Canice sözlerin ardından masum güller göndermek ne biçare bir çaba! Ama öyle işte: tek bir insanın içinde yer kaplayan şeyin dış dünyadaki karşılığı fazlaıyla küçük, fazlaıyla sarih, fazlaıyla endişeli kalıyor. –Tamam, lakin bu insan en azından bağımlı olduğuna inandığı şey karşısında bilincini korumalı.– Yani tam da bunun hiç mi hiç mümkün olmadığı bir noktada?

*

14.XI.12

Canım, canım! Şayet dünyada bu kadar çok iyilik varsa o zaman korkmamalı insan, huzursuz olmamalı. Mektubun geldi –şefimin yanında oturuyordum ve feldspat çıkarılan maden yataklarının sigortası hakkında konuşuyorduk– o esnada mektubu yine ellerimin o eski titremesiyle kavradım

---

19 Ç.N.: Kafka, genellikle Almancada alışılmış bir kalıp olan “Dein Franz” (veya sizli bizli olduğu dönemde Ihr Franz) ibaresiyle imzıyor. Normal şartlarda, özel bir anlamı olmadığı için çevirimizde bu kalıbı yansıtacak bir ifade arayışına girişmedik, sadece “Franz” diye çevirdik. Anlamdan kopuk olarak düz mantıkla çevrilecek olsa “Senin Franz / Sana ait olan Franz” diye ifade edileBILECEK bir kalıp; ancak Kafka mektuplaşmanın çeşitli yerlerinde –dil oyununa başvurarak– özel bir anlam yükliyor. Burada da “Dein Franz” yerine sadece “Franz” dierek aradaki kopuşu, aitlik iddiasından feragati ifade ediyor. Bazı mektuplarındaysa tersini yapıp “Franz”ı kullanmıyor, sadece “Dein” diyor (Örneğin bkz. “15.XI.12 [16 Kasım 1912]” tarihli mektup). Bu kullanımını yorumlayacak olursak, tümüyle aidiyet içinde eridiğini, kendisinin bir hükmü olmadığını ifade ettiğini söyleybiliyoruz. İsimsızlık veya ismin kısa yazılması Kafka’nın kurmaca eserlerinde de sıkılıkla başvurduğu bir anlatım yöntemi. Elias Canetti’nin de vurguladığı gibi kişiliğindeki kendini önemsizleştirme eğilimiyle de uyumlu bir durum (Krşl. Canetti, 1969 s. 41).

ve bir hayalet gibi şefin yüzüne baktım. Ancak onu iki üç defa okumamla birlikte uzun zamandır arzu ettiğim ve 3 gün önce gece vakti dua ettiğim gibi huzura erdim. Senin zarfinin –(ama yanlış bu, sadece zarf denmeli, gelgelelim *Sen* ve *Senin* eklemesi her fırsattha kendini göstermek istiyor)– ya- tuşırıcı satırları yapmış olamaz bu etkiyi, zira onları ilerleyen saatlerde okudum ancak; mektupta yazan şeylere gelince, bunun beni sarsması gerekirdi, zira insan ne kadar fazla alırsa o kadar fazla korkmak zorunda bu yuvarlanan dünyada –o halde beni esir alan yegâne şey *Sen* olmalı, dizlerimin üstünde sana teşekkür ettiğim bu *Sen*; zira seni çevreleyen huzursuzluk beni buna zorladı ve şimdi de sen sakin bir biçimde onu bana geri veriyorsun. Bir tanem! Senden emin olabilir miyim artık? “Siz”, paten üstündeymiş gibi kayıyor, 2 mektup arasındaki boşlukta kaybolup gidebiliyor, insan onu mektuplarla ve sabah, akşam, gece vakti düşüncelerle kovalamak zorunda kalıyor, oysa *Sen*, bu kalıyor işte, öptükçe öptüğüm kırırtısız mektubun gibi kalıyor. Nasıl bir kelime ki bu! Başka hiçbir şey iki insanı bu kadar eksiksiz birleştiremez, hele ki ikimiz gibi elinde sözlerden başka bir şey olmayanları.

Bugün ofisteki en sakin insan bendim, en katı insanın geçirmiş olduğu son bir haftadan sonra kendisinden isteyebileceği denli sakin. Bunu anlatacağım sana daha. Evet düşün ki, dış görünüşüm bile iyileşti, ofiste her gün dış görünüşümü kontrol etmeyi iş haline getiren birileri var hep. Anlayacağın onlar söyledi bunu. Sana cevap vermek için (zaten bugün büsbütün imkânsız bu) hiç acelem yok, fakat içimde hiçbir kırırtı yok ki sana sürekli cevap vermesin ve teşekkür etmesin.

Canım, canım! Okuduğun şeyin gizli kalmama ihtimalinden korkmasaydım, sen böylesine tekdüze yazılmış sayfaları incelediğin esnada odana birisi girmeyecek olsaydı bu kelimeyi sayfalar boyunca art arda dizmek isterdim. Dün

birkaç satır yazdım sana, onları ancak pazar günü alacağın. Onları geri almak benim için zor olur, ama zaten gerek de yok; gereksiz yere şaşırmayasın diye söylüyorum bunu sadece –seni şaşırtmak, şimdije kadar bu konuda hiç ıskalamadım gerçekten–, tarihsiz, başlıksız ve imzasız birkaç satır, yapmaya çalışıkları şey ise acinası bir kendine güvensizlik içinde yeniden fethetmek. Sempatiyle bak onlara!

Ama söyleşene, son zamanlarda kimileyin sana yazdığım şeylerin çılgınlık değil de eziyet olduğunu nereden biliyorsun? Oysa pekâlâ çılgınlık gibi duruyor onlar ve ben senin yerinde olsaydım bundan uzak durmak için güçlerimi derhal harekete geçirirdim. Son mektup mesela, bir yazma hali değildi, ifadeyi bağıyla ama kusma haliydi; yataktaydım ve mektup aklıma cümle dizileri olarak değil, tersine korkunç bir gerilim içinde bulunan, eğer yazmazsam beni öldürerekmiş gibi görünen tek bir cümle olarak düştü. Sonra gerçekten yazdığını da o kadar da berbat olmadı, biraz daha derleyip topladım, akılda kalanların peşine düştüm ve hakiki olmayan, avutucu küçük şeyler geçti yer yer mektubun içinden. Ama bilsen nasıl bir hafiflik içinde götürdüm onu istasyona, nasıl da alelacele attım, nasıl da talihsiz fakat nihayet canlı bir insan olarak gittim eve, ta ki uykuya dalmadan önceki korkunç iki saat beni yeniden başka bir zihin durumuna götürürenerək.

Daha fazla bahsetmeyeceğim bundan. Mektupların yeniden elime geçecek, ne zaman istersen, daha doğrusu ne zaman yazabilirsen o zaman yaz, benim yüzümden ofiste kalma akşamı kadar, mektup almadığım zaman katlanamayacağım buna, lakin sonra yine bir mektup geldiğinde –bana öyle geliyor ki– bu mektup hiçbir mektupta olmadığı kadar elimin altında canlanacak ve gözlerimin de, dudaklarının da yoksunluğunu giderip yazılmamış bütün mektupların gani gani yerine geçecek. Seninse daha fazla vaktin olacak ve şu sıralar devam eden bu güzel akşamlarda gezmeye gideceksin (dün en küçük kız kardeşimle gece saat 10'dan 11.30'a

kadar yürüyüş yaptık, evden 10'da çıktıktı ve 11.30'da geri döndük, onu yanlış getiriyorsundur belki gözünün önüne, artık 20 yaşında ve çok uzun boylu ve güçlü kuvvetli, ama yeterince de çocuksu) tabii sen oyun provalarına yetişmek zorunda olmasan. "Humor" rolünde başarılı olman ne iyi! Max'a eziyet ediyorum ve girip çıktığımız her sokakta senin yüzünden onun kolunu çıkarıyorum neredeyse; ama salak, bütün telefon konuşmasında senin gülüşünden başka bir şey anlatmıyor pek. Eğer telefonun karşısında böyle gülebilirsan, telefon etmekten ne kadar da iyi anlıyor olmalısın. Oysa telefonu düşünmek bile benim gülüşümü söndürüveriyor. Yoksa postaneye koşup sana iyi akşamlar dilememi ne engelleyebilir ki? Fakat orada bir saat bağlantıyi beklemek, tedirginlik içinde banka yapışmak, en nihayet çağrılmak ve her şeyi zangırdatarak telefona koşmak, sonra zayıf bir sesle senin adını söylemek, en nihayet seni işitmek ve belki de cevap verebilecek durumda olmamak, 3 dakika geçip gittiği için Tanrı'ya şükretmek ve seninle gerçekten konuşmak için duyulan, artık katlanılmaz hale gelen bir istekle eve gitmek –hayır, bunun olmamasını tercih ederim. Ayrıca bu ihtimal güzel bir umut olarak kalır, telefon numaran nedir, korkarımlı Max unuttu.

İşte böyle, şimdi mükemmel bir uykuya çekersem. Canım, bir tanem benim; bende müzik duygusu sıfır, ama bunda bir müzikalite yok mu!

Franz

*

14.XI.12

Canım, rahatsız olma, sana sadece iyi geceler diyorum ve bu nedenle yazımı sayfanın orta yerinde kestim. Bir süre sonra sana artık yazamayacağımından korkuyorum, zira birisine (seni bütün isimlerle adlandırmak zorundayım, bu yüzden bu defa da "birisi" olsun) yazabilmek için insanın onu hayal etmesi, baktığı yüzünü gözünün önüne getirmesi

şart. Ve ben senin yüzünü çok iyi getirebiliyorum gözümün önüne, burada bir sıkıntı olmaz. Gelgelelim başımın senin omuzuna dayandığı ve anlaşılır olmaktan ziyade boğuluymuş gibi, senin omuzunla, senin giysisiyle, kendi kendime konuştuğum (bu esnada orada ne konuşulduğuna dair senin hiçbir fikrin olamıyor) yolunda çok daha güçlü bir tahayül gittikçe daha sık musallat olmaya başlıyor bana.

Uyuyor musun şimdi? Yoksa okuyor musun hâlâ, bak bunu peşinen mahkûm ederim. Yoksa provalardan birinde misin, ki bunu hiç ummak istemiyorum. Sürekli geri kalan, ama asla bozulmayan saatime göre 7 dakika sonra saat 1 olacak. Dikkatini çekerim, sen başka insanlardan daha fazla uyumak zorundasın, zira ben sadece birazcık uyuyorum, ortalamadan çok az demek yeterli değil. Ve genel uykudaki kullanılmamış payımı muhafaza etmek için senin sevimli gözlerinden daha iyi bir ortam bilmiyorum.

Ve lütfen karmakarışık rüyalar görme! Düşüncelerimde senin yatağının çevresinde bir tur atıyor ve sessizlik emrediyorum. Ve burada düzeni sağladıkten, belki de bir sarhoşu Immanuelkirch Caddesi'nden kovaladıkten sonra içim daha düzene girmiş olarak yazma veya belki de doğrudan uyku ma geri dönüyorum.

Bana hep yaz canım, benim mektuplarımın yazılışı esnasında o sırada ne yaptığını. Daha sonra ben sezgilerimi kontrol edeceğim, sen mümkün mertebe olguları benim sezgilerime yaklaştıracaksın ve birçok denemeden sonra bu ikisinin en nihayet buluşup insanın her zaman emin olduğu bir tek büyük gerçeklik haline gelmesi ne kadar inanılmaz olur. —Prag zamanına göre saat kuleden tam 1'i vuruyor şu anda.

Adieu, Felice, adieu! Bu isim nereden geliyor? Ve elimden uçup kaçma! ... gibi bir şey geldi aklıma nedense, belki de fazlaıyla uçma gücü taşıyan “Adieu” kelimesi yüzündendir. Düşünüyorum da, yükseklerde uçuvermek olağanüstü

bir zevk olsa gerek, insan böylelikle tıpkı benim sende asılı kaldığım gibi yüklü bir ağırlıktan kurtulacaksın. Sana el sallayan hafifliğin cazibesine kapılma. Bana ihtiyacın olduğu yanılsamasını sürdür. Daha derin düşün bunu. Zira bak, sana bir zararı olmaz bunun, günün birinde benden kurtulmak istersen bunun için yeterince güç bulacaksın kendinde, ama bu arada hayatı bulacağımı hayal bile etmediğim bir armağan vermiş olacaksın bana. Böyle işte, uykuda da hayır anlamında başını sallıyor olsan da.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

15.XI.12

Sen, bu “Sen” düşündüğüm gibi kurtarıcı bir çare olmuyor. Ve bugün, yani daha ikinci günde bile kendini kanıtlayamıyor. Sakın olabilirdim ve hiçbir şey bugün mektup gelmemesinden daha açıklayıcı olmadı. Oysa ben ne yapıyorum? Koridorlarda pırpir edip duruyor, bütün müstahdemlerin ellerine bakıyor, sırıf birisini aşağıdaki posta kutusuna gönderebilmek için gereksiz görevler verip duruyorum, (zira 4. kattayım, gelen posta aşağıda tasnif ediliyor, postacılarımız dakik değil, ayrıca yönetim kurulu seçimimiz var, yiğinla posta geliyor ve senin mektubun aptal yiğinların içinden seçilip bulunmadan önce ben yukarıda sabırsızlıktan ölebilirim) sonunda bütün dünyaya karşı duyduğum güvensizlikten dolayı bizzat bir koşu aşağıya iniyor ve tabii hiçbir şey bulamıyorum, zira bir şey gelmiş olsayıdı en kısa zamanda almış olurdum, çünkü gelen bütün mektuplardan önce senin mektubunu yukarıya getirmeleri için tarafımdan 3 kişi görevlendirildi. 3 kişi bu görevlerinden dolayı adlarıyla anılmayı hak ediyor: Birincisi müstahdem Mergl, mütevazi ve istekli; gelgelelim esas olarak umudumu ne zaman ona bağlasam, senden çok nadiren mektup geldiği yolunda bir gözlem yapmış olduğum için ona karşı zapt edemediğim

bir antipati besliyorum. Bu tür durumlarda bu adamın elinde olmayan hunhar görünümü iliklerime işliyor. Bugün de öyle oldu işte, en azından boş elini pataklamak istedim. Ve o yine de bundan kendine pay çıkarıyor gibi. İtiraf etmekten utanmıyorum, böyle boş günlerde ona birkaç defa, ertesi gün mektup gelir mi acaba diye fikrini sordum ve o da her seferinde önemde eğilerek bundan emin olduğunu söyledi. Bir defasında –şimdi geliyor aklıma– anlamsız bir kesinlikle senden mektup bekliyordum, o kötü ilk aydaydı galiba, o zaman müstahdem koridorda bana beklediğim şeyin geldiği ve masamın üstünde olduğu haberini verdi. Fakat koşarak masamın yanına gittiğimde, orada sadece Max'ın Venedik'ten gönderdiği, üstünde Bellini'nin bir resmi olan kartpostal duruyordu, "Sevgi, yerkürenin hâkimi" temasını yansitan. –İkinci ulak, gönderi bölümünün şefi Wottawa, kirli sakalı, çeşit çeşit renklerdeki benli, kırışık yüzüyle gözünü dikip insanın suratına bakan yaşlı, ufk tefek bir müzmin bekâr, bir de sürekli ıslak dudaklarıyla Virginia'nın etrafında dolanarak ağını şapırdatır, fakat ne zaman kapı arasında durup, esasında görevi olmadığı halde göğsüne astığı çantasından senin mektubunu çekip çıkarsa ve bana uzatsa doğaüstü bir güzellik saçıyor. Wottawa durumu biraz seziyor, zira vakti olduğunda öteki ikisinden önce gelmenin hep bir yolunu buluyor ve 4 katı çıkmak zorunda kalmaktan gocunmuyor. Bazen mektubu bana kendisinin verebilmesi için daha erken davranışabilecek bir müstahdemi durdurduğu düşüncesine kapılmayı nahoş buluyorum yine de. İşte böyle, hep bir tedirginlik var yani. –Üçüncü umut Bayan Böhm. Evet, anlayacağın mektubu iletmekten tabiri caizse mutluluk duyan biri. Gözleri parlayarak gelip mektubu bana veriyor, bu adeta görünüşte yabancı bir mektupmuş da, aslında sadece ikimizi, onu ve beni ilgilendiriyormuş gibi. Mektubu getirmek öbür ikisine nasip olduğunda ve ben bunu ona söylediğimde, ağlamaklı

hale gelip ertesi gün daha dikkatli olmaya karar veriyor şevkle. Ne var ki bina çok büyük, 250'nin üstünde çalışanımız var ve bir başkası mektubu onun elinden kolaylıkla kapabilir.

Bugün üçünün de işi yoktu. Bunu daha kaç kez tekrarlayacağımı merak ediyorum, çünkü bugün mektup gelme ihtiyalî artık hiç yok. Ayrıca huzursuzluğum sadece bugünle ilgili, bu geçiş günüyle ilgili, eğer yarınki mektuptan sonra yazmazsan, bunu hiç dert etmeyeceğim artık. Eskiden söyle diyordum kendime: "yazmıyor", bu kötüydü, ancak şimdi söyle diyeceğim: "canım, demek ki gezmeye çıktıñ" ve ben buna ancak sevinebilirim. Gece mektubumu saat kaçta aldın bu arada?

Franz

*

15.XI.12, akşam saat 11.30

Canım, sana bugün kendi yazımın öncesinde yazıyorum, seni bekletiyormuş duygusuna kapılmayayım diye, benim karşısında değil de yanında yer al diye ve kendim için yazarken de daha bir yatışmış olayım diye, zira sana güvenerek söylüyorum, birkaç gündür çok az yazıyorum, neredeyse hiç yazmıyorum, seninle ilgili yapacağım, seninle ilgili düşünüceğim çok şey var.

Belki de zamanında eline geçmeyecek olan iki kitaptan birisi gözlerin için, ama öteki kalbin için. Birincisi, gerçekten biraz keyfi ve tesadüfi bir seçim oldu, öyle güzel ki; sana bundan önce vermem gereken birçok kitap var; ama bu da ikimizin arasında artık keyfiliğe müsaade edildiğinin işaretini olmalı, çünkü keyfilik zorunluluğa dönüşüyor. Buna karşılık "Education sentimentale"²⁰ yıllar boyunca yanı başında

---

20 Ç.N.: *Neumann'da Gustave Flaubert'in bu başlıklı kitabıyla (tam yazımı *L'éducation sentimentale*) doğrudan bağlantı kuruluyor ve Kafka'nın Flaubert'i "kanlarıyla bağlı olduğu" bir yazar olarak tanımladığı belirtiliyor (G. Neumann, *Kafka und die Weltliteratur*, "Kafka und Goethe", Haz.: Manfred Engel ve Dieter Lamping, Vandenhoeck und Ruprecht Yay., Nisan 2006, s. 58).*

durmuş bir kitap, tipki sayısı ikiyi üçü geçmeyen insanlar gibi; onu ne zaman herhangi bir yerinden açsam, her defasında irkiltip büsbütün içine çekmiştir beni, kendimi bu yazarın zihinsel çocuğu olarak hissettim hep, zavallı ve beceriksiz bir çocuk olsa da. Fransızca okuyup okuyamadığını bana yaz hemen. O zaman sana yeni Fransızca baskısını da gönderirim. Doğru olmasa da Fransızca okuyabildiğini yaz, çünkü Fransızca baskısı muhteşem.

Doğum günün (demek anneninkiyle aynı gün, demek ki onun hayatını bu kadar doğrudan devam ettiriyorsun?) için bir dilekte bulunmak benlik iş değil, zira büyük bir ihtimalle sana dönük, ama aynı zamanda bana karşı yünelecek dilekler olsa da –şimdi onları telaffuz edemem; ama söyleyebileceğim şeyler sadece bencillikler. Şimdi olması gerektiği gibi kesinkes susayım ve hiçbir dilekte bulunmayayım diye, sadece fikrSEL olsa da, sadece bir defalığına olsa da, o sevgili dudaklarından öpmeme izin ver.

Franz

*

[Max Brod'un F.B.'ye mektubu]²¹

*

15.XI.12 [16 Kasım 1912]

Canım, bu kadar eziyet etme! bu kadar eziyet etme!
Beni bugün de, cumartesi, mektupsuz bırakıyzorsun, tam
da tipki gecenin ardından gündüzün geldiği gibi, onun da
mutlaka geleceğinden emin olduğum bir anda. Zaten mek-

---

21 Ç.N.: M. Brod 15.11.1912 tarihinde F.B.'ye bir mektup yazar (Franz Kafka, *Briefe an Felice*, Fischer 2009, s. 96-97). Mektuptan F.B.'nin kendisine bir mektup yazdığını ve Kafka'nın 11.11.12 tarihli mektubundaki olumsuzluğun sebebini anlamaya çalıştığı anlaşılıyor. M. Brod bu mektupta Kafka'ya anlayış gösterilmesi ve desteklenmesi durumunda yazarlığının bundan ne kadar olumlu etkileneceği konusunda telkinde bulunuyor. Bu bağlantının ardından Kafka'nın F.B.'den aldığı cevap (Kafka'nın 14.XI.12 tarihli mektubundan görüldüğü üzere) aralarındaki havayı olumlu yönde bir anda değiştirir.

tup isteyen kim, iki satır sadece, bir selam, bir mektup zarfı, bir kart, dört mektubun üstüne, bu beşincisi, senden tek kelime dahi görmedim. Yapma, adil değil bu. Uzun günleri nasıl geçirebilirim, nasıl çalışabilir, konuşabilir ve benden istenen her neyse onu nasıl yapabilirim ki. Hiçbir şey olmamıştır belki de, sadece vaktin olmadı belki de, tiyatro provaları veya ön konuşmalar alıkoydu seni, ama şunu söyle sadece, bir köşedeki küçük bir masaya geçip kurşunkalemle bir kâğıt parçasının üstüne "Felice" diye yazmaktan ve bunu bana göndermekten kim alıkoyabilir seni? Ve benim için yeter de artardı bu! Senin hayatına dair bir işaret, bir canlıya tutunmak gibi cüretkâr bir teşebbüs içindeyken beni yatıştıracak bir vasıta. Yarın bir mektup gelecek ve elbette gelmek zorunda, aksi takdirde ne yapacağımı bilmiyorum; sonra her şey iyi olacak ve ben seni, bana bu kadar sık yazman yolunda taciz etmeyeceğim artık; lakin yarın bir mektup gelirse, bu defa da seni pazartesi erkenden ofisinde bu yakınmalarla karşılaşmama gerek kalmayacak; ne var ki yapmak zorundayım, zira cevap vermezsen, bana sırtını döndüğün, başkalarıyla konuştuğun ve beni unuttuğun yolunda, hiçbir mantıkla bertaraf edilemeyecek bir duyguya kapılacağım. Hiç sesimi çıkarmadan buna tahammül etmem mi gerekiyor? Ayrıca ilk kez olmuyor, senden bir mektup beklemem, (her ne kadar bunda bir kabahatin olmadığından emin olsam da) ekteki eski mektup bunun kanıtı.

İsimsiz²²

*

---

22 Ç.N.: Daha önceki bir dipnotta açıkladığımız gibi (bkz. 11.XI.1912 tarihli mektuba dipnotta) Kafka "Dein Franz" imzası yerine burada ismini yazmayarak sadece "Dein" diyor. Çeviride bu durumlarda "İsimsiz" karşılığını yeğledik. Bizim yorumumuza göre Kafka bu kullanımla, içinde kişi olarak kendisinin yokluğa karıştığı bir mektup ve aidiyet ilişkisi kuyuyor.

[Ek]

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

[Tarih yok]

Saygıdeğer Frolayn!

Az önce valiliğe gittim, giderken ve dönerken ağırdan aldim, hoş bir mesafe bu, nehrin üzerinden Moldau²³ kıyısının öbür yakasına geçiliyor. Bugün sizden mektup gelmemesini hazmettim, zira eğer erkenden gelmezse artık gelmez diye düşünüyordum şimdije kadar. Son iki gündür çeşitli nedenlerden dolayı biraz üzgün ve dağınık haldeyim ve dönüste Belvedere Sokağı'nın orada kalakaldım –yolun bir tarafında binalar var, öbür tarafındaysa Waldstein Kontluğu'nun bahçesine ait olağanüstü yüksek bir duvar– fazla düşünmeden cebimden sizin mektuplarınızı çıkarıp en üstte duran ve beni şu anda pek ilgilendirmeyen Max'in mektubunu en alta aldım ve ilk mektubunuzdan birkaç satır okudum. Hiç şüphesiz büyük ölçüde uyku sersemi hareketlerdi bunlar, zira ben çok az uyuyorum ve bunu yorgun düşmemden hissediyorum. Şimdi ofise geldiğimde ne görsem beğenirsiniz, kâğıdınızın muhteşem ebadı ve ziyadesiyle sevindirici ağırlığıyla beklenmedik ve beklenmeyen mektubunuz burada işte.

Bu yazdığım bir yine de cevap değil, gelin soru ve cevabı istediğim gibi karıştıralım, güzel mektubunuzdaki en güzel şey, istediğim zaman size yazabilme müsaadesi. Zira en nihayetinde düşünmüştüm ki, her gün tekrarlanan yazma işine son vermenin zamanıdır belki, bu bakımdan sizi tanımıyorum, belki de her gün karşınıza çıkan mektupları nahoş buluyorsunuzdur, buna karşılık ben dakiklikten hiç mi hiç nasibini almamış bir yapıda olmamla birlikte, size, özellikle de size, bir direnişle karşılaşmadan yazmaya can atıyorum. Ama şimdi bana tanınmış bir hak var, istediğimi yapabilirim ve nasıl ki ben cevapsız kalsam da yazabileceksem, yazmayı beceremediğim durumlarda da lütufkârlığınız sayesinde siz-

---

23 Ç.N.: Prag'dan geçen Vltava Nehri. Kafka nehrin isminin Almancası olan Moldau'yu kullanıyor.

den bir mektup alabilmeyi umut ediyorum, çünkü ona iki kat daha ihtiyacım olacak.

Sadece bir şeye cevap vereyim bugün. Pyramidon ve buna benzer şeylerin hepsini atın! Eczaneye gitmek yerine, baş ağrısının nedenlerine inin! Yazık ki baş ağrılarının hangi noktada başladığını bilmek için hayatınızın bütününe yete-rince bakacak zamanım olmadı. Yapaylık duygusunu (zira böyle ilaçlar en iyi durumda bile bu etkiyi yapıyor), hiç de-gilse doğanın hisşmi olan baş ağrılarından daha katlanılmaz bulmuyor musunuz? Ayrıca insanı iyileştiren sadece insandır yine, tipki insana acı verenin sadece insan olması gibi, bu durumda sizin baş ağrınızın bana geçmesi gibi. Esen kalın ve sevecenliğinizi benden esirgemeyin.

Kafka

*

[Julia Kafka'nın F.B.'ye mektubu]²⁴

*

17.XI.12

Canım, bir tanem, benim gibi bir bela, sağlık timsali seni hasta etme şanına erdi. Koru kendini, işitiyor musun, sebebiyet verdiğim şeyden koru kendini, kendine olan sevgin adına bunun bedelini ödet bana! Ve ben yazmamandan dolayı sana sitem etmeye curet ediyor ve böylece kendimi kendi huzursuzluğuma ve kendi arzularıma gömüyor, hasta olduğunu hiçbir şekilde hissetmiyor, bunun yerine provalarda veya sohbetlerde olduğunu düşünerek gülünç tahminlerde bulunuyorum. Kitalar bizi ayırmış olsayıdı ve sen Asya'da bir yerlerde yaşasaydın, birbirimizden bu kadar uzak olabilirdik ancak. Mektuplarının her biri benim için sonsuz ve küçü-cük de olsa (Tanrıım, nasıl da her şeyi siteme çeviriveriyorum

---

24 Ç.N.: Franz Kafka'nın annesi Julie Kafka 16.11.1912 tarihinde ilk kez F.B.'ye bir mektup yazar (bkz. Kafka 2009, s. 99). Bu mektupta F.B.'ye oğluyla ilgili kaygılarını (sağlığını tehlkiye attığını, az uyuduğunu, az ve düzensiz yediğini) aktarır ve ondan oğlunun sağlıklı bir hayat tarzı sürmesi için ilgi göstermesini ister.

böyle, bugünkü mektubun küçük değil, hak ettiğimden tam 10.000 kat daha büyük) onu imzaya kadar okuyup yeniden başa dönüyorum ve bu olabilecek en güzel döngü halinde devam ediyor. Lakin en nihayetinde mektubun bir son noktası olduğunu, senin onun başından kalktığını ve benim için karanlığa doğru gittiğini görmek zorundayım. O zaman insan bunu kendi kafasına kakmak istiyor.

Ancak, bugün tam zamanında yetişti mektup. Ben senin kadar kararlı değilim, Berlin'e gitmek istemiyordum, sadece mektup gelmeden önce yataktan çıkmamaya karar vermiştim ve bu karar özel bir güç gerektirmemi, üzüntümden ayağa kalkmadım, bu kadar basit. Ayrıca dün gece şu roman çok kötüye gitti gibi geldi bana, iyice dibe vurdum ve aklımda o taahhütlü mektuptan sonraki mutluluğun sarih mi sarih hatırlası vardı ve bu denli sefil bir haldeyken yukarıya baktığında kendimi sanki hâlâ yüksekte mutluluk içinde yürüken gördüm. Evvelki gece ikinci kez rüyamda gördüm seni. Bir postacı senden iki tane taahhütlü mektup getirip onları bana uzattı, bir elinde biri, öbüründe öteki, kolları tipki bir buharlı makinenin piston kolları gibi hiç aksayan bir görkem içinde gayrı ihtiyari hareket ediyordu. Tanrıım, büyülü mektuplardı bunlar. Zarların içinden o kadar çok yazılı sayfa çıkardığım halde boşalmıyorlardı. Bir merdivenin tam ortasında duruyor ve okunmuş sayfaları, yanlış anlama ama basamaklara fırlatmak zorunda kalyordum, öteki mektupları zarflardan çıkarabileyim diye. Bütün merdiven aşağıya ve yukarıya doğru bu okunmuş mektuplarla kaplanmıştı ve üst üste yiğilan gevşek, elastik kâğıt olağanüstü bir hisirti çıkarıyordu. Gerçek bir özlem rüyasıydı bu.

Ancak bugün, gündüz, postacayı çok farklı bir biçimde çekmek zorunda kaldım yanımı. Bizim postacımızı da kiklikten hiç nasibini almamış. Saat 11.45'te geldi ancak mektup, her türlü insan yatağımdan aşağıdaki merdivene

gonderildi on defa, sanki mektubu bu yolla yukarıya çekebilirmişim gibi, bizzat kalkmamalıydım ben, ama saat 11.45'te gerçekten de geldi işte mektup, hemen açıldı ve bir solukta okundu. Hasta olman keyfimi kaçırıcı, lakin -mizacım ele veriyor şimdiki kendini- sağlığın yerindeyken bana yazmamış olsaydım keyfim daha çok kaçardı. Oysa şimdiden yeniden birbirimizi bulduk ve güzel bir el sıkışmadan sonra ikimiz de daha sağlıklı olacağız ve sonra sağlıklı bir biçimde hayatımızı birlikte südüreceğiz. –Bir şeye cevap vermiş olmuyorum yine, fakat cevaplar zaten sözlü konuşmanın konusudur, yazmak insanın bir şeyleri daha iyi anlamasını sağlamaz, buradan olsa olsa bir mutluluk fikri edinilir. Ayrıca bugün sana daha fazlasını yazacağım, her ne kadar bugün çok fazla koşturmak zorunda kalacak ve yataktan çektiğim sıkıntı esnasında aklıma gelip beni derinden köşeye sıkıştıran küçük bir hikâyeyi yazacak olsam da.²⁵

Franz

[Sayfa kenarında] (Tedirgin olma, telefon etmeyeceğim hiçbir şekilde, sen de etme, buna katlanamam.)

*

18.XI.12 [17 Kasım'ı 18'e bağlayan gece]

Bir tanem, saat gece 01.30, haberini verdığım hikâye pek bitecek gibi değil henüz, bugün romana da tek bir satır yazmadım, öyle pek memnun girmiyorum yatağa. Gece, hikâyeyi, kalemi elimden hiç bırakmadan sabaha dek yazabilecek kadar bana ait olsayıdı keşke! Güzel bir gece olurdı. Lakin yatmak zorundayım, zira dün gece kötü uyudum, bugün gündüz ise neredeyse hiç uyumadım ve böyle berbat bir halde ofise gidemem. Yarındaki mektupların, canım, canım! Yarı yolda ayılrısam mektupların beni güçlendirecek hiç şüphesiz, ama sersem gibi olursam o zaman koltuğa gömülüp onlardan başımı kaldırırmak istemem ve beni rahatsız eden

---

25 Ç.N.: *Dönüşüm*'e ilk kez burada gönderme yapılıyor.

herkese dışlerimi gösteririm. Hayır, ofis konusunda kesinlikle çok fazla tepki vermiyorum, ama yine de beş yıldan fazla dayanmışlığın ofis yaşamına tepkiselliği haklı kıldığini da görüyorum; bu sürenin özel bir sigorta kurumunda geçen ilk yılı çok korkunçtu, ofisteki çalışma saatleri sabahın 8'inden akşamın 7'sine, 8'ine, 8,5'una kadar sürüyordu, yüzünü şeytan görsün! Ofisime giden küçük bir koridorun belli bir yerinde, hemen her sabah içimi bir çaresizlik ve umutsuzluk kaplıyordu, bu durumun benden daha güçlü, daha kararlı bir karakteri, tabiri caizse kutlu bir intihara sürüklemesi işten bile değildi. Tabii şimdi çok daha iyi, hatta hiç hak etmediğim kadar hatırlasın davranıyorlar bana. Hele genel müdürüm. Geçenlerde onun ofisinde kafa kafaya verip bir kitaptan Heinrich şairleri okuduk birlikte, o sırada ön odada müstahdemler, ofis şefleri, taraflar belki de çok ivedi meselelerle sabırsızlıkla içeriye alınmayı bekliyorlardı. Ama durum yine de can sıkıcı ve buna tahammül etmeye yetecek gücüm bile yok.

Bu tür mektup kâğıdına kızmıyorsun değil mi, nereden geldiyse şimdî aklıma? Kız kardeşimin mektup kâğıtlarını birkaç gün önce bitirdim, benim de kendime ait kâğıdım hiç olmamıştır zaten, böylece bu ylinky seyahat günlüğümden arka arkaya yırttığım sayfaları sana gönderecek kadar utanmazım. Ama bunu sana defterden düşen ve üstünde bu sene gittiğim sanatoryumda sabahları sık sık koro halinde söylenen, aşık olduğum ve sözlerini yazdığım bir şarkının bulunduğu sayfayı göndererek telafi etmeye çalışıyorum. Zaten çok ünlü bir şarkısı ve sen de biliyorsundur, ama yine de şöyle bir göz at. Ve sayfayı mutlaka geri gönder bana, ondan mahrum kalamam. Nasıl ki şiir bütün sarsıcılığına rağmen gayet düzenli bir yapıya sahipse, her kita da bir nidadan ve sonra bir basın öne eğilmesinden meydana geliyor. Ve şiirdeki hüznün sahiciliğine tanıklık edebilirim. Keşke şarkının melodisini aklımda tutabilseydim, gelgelelim müzik hafızam berbat, müzik derslerinde keman öğretmenim çaresizlikten

beni bizzat kendisinin tuttuğu yaylorın üstünden sıçratmayı tercih ediyordu ve müzikal ilerlemem, hocanın her ders, ses ayarını biraz daha yükselmesinden ibaretti. İşte bu nedenle şarkıyla ilgili benim melodim çok tekdüze ve esasen bir iniltiden ibaret. Canım!

Franz

*

[Telgraf. 18.11.1912'de saat 2.30'da Prag'dan çekildi]

Acil = rp 10 acil

felice bauer berlin immanuel kirch caddesi 29

hasta misiniz = kafka ++

*

18.XI.12

Canım, bu telgraf hakkımdır! Cumartesi yazmamak için mutlaka bir engelinvardı ve zaten benim de bugün elimde bir mektup geçmesi gibi bir talebim olmadı, şu talihsiz pazarlar, yazışmamızın düzenli bahtsızlığı haline gelmeye başladı –gelgelelim senden daha erken haber almaya dair uzunbekleyiş beni biraz çileden çıkardı, dünkü mektuptan pek tatmin olmadım, özellikle de senin sıkıntılı durumun söz konusu olduğu için, buna mukabil şimdkiye kadar görülmemiş bir kesinlikle bana pazartesi için bir veya iki mektup sözü verdin ve hiçbiri gelmedi, ofiste şaşkın şaşkın dolanıp durdum, belli yerlerini okumam gereken bir kitabı defalarca önumden ittim (senin de bildiğin üzere idari mahkeme nin kararları), boşuna defalarca önume çektim tekrar, bir sergiyle ilgili görüşmem gereken bir mühendis hiç şüphe siz gerizekâlı olduğumu sandı, zira olduğum yerde dikilip ikinci posta vaktinin gelip gelmediğinden, hatta geçip gittiğinden başka bir şey düşünecek halde değildim ve habire mühendisin biraz kıvrık küçük parmağına bakıp durdum, yani tam da bakmamam gereken şeye –Canım! Daha fazla anlatmak istemiyorum, yoksa gittikçe daha berbatlaşıp sonunda okunması katlanılmaz hale gelecek. Ve telgraf çek-

mek bile düşündüğüm gibi uygun ve güvenilir bir yol olmadı. Telgraftı acil olarak saat 14.45'te çektim ve cevap ancak gece 11.15'te geldi, yani 9 saat sonra, Berlin'e tek seferlik bir gidiş bile bu kadar uzun sürmez ve insanın en azından Berlin'e yaklaşıyor olduğu su götürmez, oysa benim cevap alma umudum gittikçe azalıyordu. Lakin en nihayet kapının çalışı! Postacı! Vay canına! Ve hem de nasıl sevecen, mutlu bir yüzü var adamın. Telgrafta kötü bir şey olması mümkün değil. Yok elbette, içinde sadece sevgi dolu iyi şeyler var ve önemde açılmış bir halde hâlâ bana bakıyor.

Canım, insan bu çılgınca acıdan kurtulup mutluluğa kanat açtığında nereden güç alır ve aklına nasıl mukayyet olur ki?

Sınırsız bir istekle kendimi dökmek için dünkü hikâyemin başına oturuyordum tam, koyu bir ümitsizliğin tahrikyle besbelli. Birçok cihetten köşeye sıkıştırılmış bir halde, seninle ilgili belirsizlik, ofisle büsbütün başa çıkamama beceriksizliği, bir gündür duraksayan roman yüzünden yeni, adeta uyarıcı hikâyeyi devam ettirmek için duyulan vahşi bir arzu, birkaç gündür ve gecedir süregelen manidar bir uykusuzluk ve pek önemli olmamakla birlikte insanın aklını kurcalayan ve ajite eden birkaç şey daha –uzun sözün kısası, bugün sadece yarım saat süren akşam yürüyüşümü yaparken (tabii gözüm telgrafçılardaydı hep, birine de rastladım üstelik, ama evimden çok çok uzakta) yegâne kurtuluşumun bu yıl yazın oldukça iyi arkadaş olduğum ve beni uzun öğleden sonra saatlerinde İsa'nın dinine geçmem için ikna etmeye çalışan Silezya'daki bir adama yazmak olduğuna kesin karar verdim. –Fakat şimdî telgraf burada ve şu mektubu bir süreliğine bir kenara bırakalım, bu ayartılma yok mu! Yalnız şu anda telgrafın şerefine hikâyeyi mi yazmalyım yoksa yatmaya mı gitmeliyim bileyim. – Ve telgrafla seni maruz bıraktığım endişeler ve nahoşluklara mazeret olarak söyleyeceğim hiçbir şey yok.

Franz

*

19.XI.12

Canım, sitem değil bunlar, sadece açıklamalar için ricada bulunmak; durumu etrafıca bilmediğim için çok kederli bir haldeyim. Çok sayıda mektup çılgınlığını bırakmamız gayet doğru, hatta dün bununla ilgili bir mektup bile yazmaya başladım ve onu sana yarın göndereceğim, lakin mektup tarihleriyle ilgili şu değişiklikte anlaşmamız lâzım, bu konuyu önceden görüşüp bildirmek zorundayız, aksi takdirde insan bu yüzden çıldırabilir. Senin kendi ifadene göre, gönderdiğim son taahhütlü mektubu cuma öğleden önce aldığıн veya en azından ondan haberdar olduğun halde bana ancak cumartesi cevap vermeni, cumartesi mektubunda aynı gün bir kez daha yazacağını söylemeni, lakin bunu yapmamamı ve benim pazartesi sözü verilmiş 2 mektubu da almayışımı, bunun da devamında pazar boyunca tek bir kelime yazmayıp, halim kaldığı kadarıyla beni elbette mutlu kılan mektubun başına ancak gece vakti oturmanın ve en nihayet sana bir telgraf göndermemiş olsaydım pazartesi de bana yazmamış olacağını, hiç mi hiç yazmamış olacağını –zira ekspres mektubun pazartesi elime geçen tek mektup– nasıl açıklamalıyım ki kendime? Fakat işin en tuhaf ve ürkütücü yanı şu: 1,5 gün hastasin, bu arada bütün hafta boyunca provalardasın; hasta olduğun halde cumartesi akşamı dans etmeye gidiyor, akşam 7 gibi erken bir saatte eve dönüyor, gece saat 1'e kadar uyumuyor ve pazartesi akşamı bir ev balosuna gidiyorsun. Aman Tanrım, nasıl bir hayat ki bu! Açıklama istiyorum canım, lütfen açıklama! Çiçekleri ve kitapları boş ver. Onlar benim baygınlık halimden başka bir şey değil.

Franz

[Ekteki sayfada] Şu anda görüyorum, bana pazar mektubunda da pazartesi bir mektup göndermek için söz vermişsin belli ki.

*

20.XI.12

Canım, bana bu kadar eziyet etmen için ne yaptım ki sana? Yine mektup yok bugün, ne birinci postayla ne de ikinciyle. Nasıl da acı çektiyorsun bana! Yazdığın tek bir kelime beni mutlu edebilecekken! Benden sıkıldın, başka hiçbir açıklaması yok bunun, en nihayetinde şaşılacak bir şey de değil, anlaşılmayan tek nokta bana bunu yazmadan. Şayet hayatıma devam etmek istiyorsam, bitmek tükenmek bilmeyen şu son günlerde olduğu gibi beyhude senden haber bekleyemem. Ancak senden haber alma umudum yok artık. Anlayacağın, bana susarak gönderdiğin vedayı açık bir dille tekrarlamak zorundayım ben de. Bu mektubun üstüne kapanmak istiyorum ki gönderilemesin, fakat gönderilmek zorunda. Yani artık mektup beklemiyorum.

Franz

*

[Muhtemelen 20 Kasım 1912'yi 21'ine bağlayan gece]

Canım, bir tanem, saat gece 01.45. Öğlenki mektubumla incittim mi seni? Akrabalarına ve tanındıklarına karşı yerine getirdiğin görevleri nereden bilebilirim ki! Sen kendini üzüyorsun, ben de senin kendini üzmenden dolayı sitemlerle üzüyorum seni. Canım, lütfen bağışla beni! Beni bağışladığının işaretini olarak bir gül gönder bana. Aslında yorgun değilim, lakin üstümde bir bunaltı ve ağırlık var, doğru kelimeleri bulamıyorum. Yanımda kal ve beni terk etme diyebiliyorum sadece. Ve eğer içimdeki düşmanlarından biri sana bugün öğlen olduğu gibi böyle mektuplar yazacak olursa ona inanmak yerine onu delip geç ve kalbime bak. Hayat o kadar kötü, o kadar ağır ki, hal böyleyken insan bir başkasını sadece yazılmış sözlerle nasıl tutabilir ki, tutmak için eller var. Ne var ki bu el seninkini, yaşamak için mutlaka ihtiyacım olan o elini sadece üç anlığına tutabildi, odaya girdiğimde,

bana Filistin seyahati için söz verdiğiinde ve şu deli ben, seni asansöre bıraktığında.

Şimdi seni öpebilir miyim? Fakat bu acınası kâğıdın üstünde mi? Böyle olacaksa pencereyi ardına kadar açıp gece havasını da öpebilirim.

Canım, bana kızma! Başka hiçbir şey istemiyorum senden.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

[21 Kasım 1912]

Canım! Zavallı çocuk! Acınası ve son derece rahatsız bir sevgilin var senin. İki gün boyunca senden mektup almadığında, sadece sözlerle de olsa şuursuz bir halde debeleniyor ve böyle yapmakla senin canını yaktığını o anda düşünemiyorum. Lakin sonra içini pişmanlık kaplıyor ve sen sanma ki onun sebebiyet verdiği huzursuzluğun ondan intikam almayıacak, neredeyse ağızının küçük bir kırırtısıyla bile. Canım, bugünkü iki mektubundan sonra bir süre daha bana katlanmak istiyor gibisin, lütfen, lütfen dünkü mektubumdan sonra da düşünceni değiştirme. Ayrıca bugün telgraf yoluyla da senden özür dileyeceğim muhtemelen.

Fakat seninle ilgili endişemi anlaman yeter, korkunç sabırsızlığı, kafamda tek bir düşüncenin yanıp tutuşmasını, bununla alakası olmayan en ufak bir şeyi bile yerine getiremememe beceriksizliğini, şu ofis hayatını, sürekli kapıya yönelen bakışları, yatacta kapalı gözlerin ardından katlanılmaz tahayyülleri, sokaklardaki uyurgezerliği ve aldırmaksızın tökezlemeleri, artık çarpmayan, tam tersine insanı zorla sürükleyen bir kastan ibaret kalbi, yarı yarıya bozguna uğramış yazı faaliyetini –bütün bunları anla ve kızma. Neden yazmadığına dair açıklama şimdi elimde, ama dinle bak: pazartesi tek bir mektup bile almadım, senin görüşüne göre pazartesi gelmiş olması gereken mektup cumartesi akşamı

atılmış olmalı, anlayacağın bu mektup her halükârda kayıp, sadece pazar günü, cumartesi öğlen yazdığını mektubu aldım; o cumartesi akşamı mektubunda ne yazıyordu? Hâlâ aklındaysa yaz onu bana, en azından kötü pazartesinin hatırlası tatlansın diye. O halde pazartesi hiç mektup almadım, salı ise sadece pazar mektubunu ve benim zorunla gönderdiğim ekspres mektubu aldım, fakat çarşamba yine mektup gelmedi. Bu benim için gerçekten çok berbat bir durumdu ve taşan duygularımın sadece küçük bir kısmından kurtulayım diye dünkü mektubu yazdım. Unutma ki peşimi bırakmayan bir lanet yüzünden ya kendi iradenle bu işi bitirmek istemem ya da (aslında bu da aynı kapıya çıkar) annenin sana yazmayı yasaklaması dışında başka hiçbir açıklama yoktu benim için; o annen ki balkona çıkış arkandan el salladığında, yeterince kahvaltı etmediğinden yakındığında, ofiste çok uzun kaldığın için telefon ederek seni eve çağırduğunda, bu nedenle –givet iyi hatırladığuma göre– ilk mektuplarında benim gözümde sevecen bir ışık içinde beliren ve doğum gününde sendennakış istedığında, ofisteki işini doğru değerlendirmediginde, senin görüşüne göre seni gereksiz ziaretlere zorladığında, akşam yatağında yazarken odana girip “ödünü patlattığında” ve buna benzer başka şeyler yaptığında benim gözümde gittikçe daha karanlık bir figür haline gelmiştir. İşte ben de bu iki açıklamaya sarıldım, onlardan kurtulamadım ve o mektubu yazdım. Şimdi görüyorum ki, senin salı mektubunu ancak bugün, perşembe günü almış olmanın sorumlusu, takvime baksaydım kolaylıkla görebileceğim gibi Berlin tatiliymiş. Demek istediğim, benim yüzümden olan her şey senin lütufkârlığın sayesinde bir kez daha telafi edilebilir mi ve ben bir öpücükle bugünüleri ve bütün kederli şeyleri unutabilir miyim?

Bir de bana öyle geliyor ki, benim mektuplarımдан da birisi kaybolmuş olmalı. Bu arada, yaptığım hesaba göre, sana cumadan bu yana 14 veya 15 mektup yazmışımdır ve

de sen salı günü sadece bir mektup mu aldın? Bir sondaj yapalım, sana ekli olarak gönderdiğim ve bu nedenle de kesinlikle hatırlayacağım mektupları alıp almadığını yaz bana. Mektuplardan birisinin eki zamanında gönderilmemiş ve çok eski zamanlardan kalma, komik bir hitap olan “Saygı-değer Frolayn” ile başlayan eski bir mektuptu, ikinci mektubun eki oturduğum dairede çıkan gürültülerin tasviriydi.

Evet, Strindberg alıntılarını elbette okudum ve bunun hakkında sana nasıl yazmamış olduğumu hiç anlamıyorum. Bunlar dehset verici hakikatler ve onların böylesine özgürce telaffuz edilmiş olması takdire şayan, lakin insanın daha da dehset verici hakikatlerin kendi içinde gürültü yapacağını hissetmesinden korktuğu zamanlar var. Sevdiğinde insanın kendini bambaşka bir biçimde koruması büyük bir hakikat, insan birçok düşündeden kaçıyor, birçok sözü duymak istemiyor ve eskiden dalgınlık içinde bünyesine aldığı bazı şeyler onun içini birburgu gibi oyuyor. Yalnız daha hafif bir diyet yapmak neredeyse imkânsız ve meyve suyu şarabın yerini ancak içki içiliyorsa tutar ki bu da nadiren oluyor.

Günde üç kere yemek yiyorum, arada hiçbir şey koymuyorum ağızıma. Sabah komposto, kek ve süt. Saat 2.30'da annemlerin hatırlına onların yediklerinden yiyorum ama genelde onlardan biraz daha az ve özelde azdan da az et ve daha çok sebze. Kışın akşam 9.30'da yoğurt, çavdar ekmeği, tereyağı, her çeşit fındık, kestane, hurma, incir, üzüm, badem, kuru üzüm, balkabağı, muz, elma, armut, portakal. Tabii bunları içi karmakarışık yiyeceklerle dolu bir kâseden ağızıma boşaltır gibi mideye indirmiyor, her defasında bazılarını seçerek yiyorum. Aslında bundan daha ilham verici bir yemek olamaz benim için. Fazladan 3 lokma için ısrar etme, her şeyi senin iyiliğin için yediğimi gör, bu 3 lokma benim kötülüğüme olur.

Senin mektuplarından yana hiçbir endişem yok, yazı masamın had safhadaki düzensizliği içinde bir tek onları düzen-

liyor ve kilitli tutuyorum ve onları her dışı çıkarlığında –sık olmuyor değil bu gerçekten de– yeniden düzenleyerek yerine koyuyorum. –Tanrıım, sana söyleyecek ve cevap verecek o kadar çok şey var ki, işte yine bitiriyorum, bunun da ötesinde saat zaten sabahın 3’ü oldu. Artık yarın başka bir mektup. Evet, mektubu cumartesi erken atarsan, pazar günü elime geçer ve pazar her zamankinden birkaç kat daha güzel olur.

Franz

[Antetin üstüne yazılmış bir ek] İyisi mi telgraf çekmeyeyim. Gereksiz yere korkutur bu seni. Bugün almış olman gereken 4 mektuptaki iyi ve kötü şeyler zaten birbirini dengeleyen. –Humor olarak çıktı mı sahneye? Bir resmin var mı? Kendi resmim yarına.

*

21.XI.12

Bir tanem, telgrafını şimdi aldım ve sebep olduğum zararı görüyorum. Ofisten çıktığında sana kocaman bir ekspres mektup gönderdim ve fakat dalgınlıkla onu “taahhütlü” atmayı unuttum. Senin telgrafın yüzünden talihsizlik tamamına ershin diye bu ekspres mektubun da belki eline geçmeyeceği korkusuna kapılıyorum şimdi, zira posta bizi gerçekten de köşeye sıkıştırıyor ve postanede mektubu teslim ettiğim kız ziyadesiyle düzensiz ve dikkatsizdi. Mademki telgraf çekemiyorum, o halde alelacele bir de bu iadeli taahhütlü mektubu yolluyorum. Umarım ikisini de alırsın ve barışmış olarak ve güler yüzle kabul edersin. Yazışmamızın böyle felaketlerin içinden geçerek devam etmesi korkunç bir şey. Uzak olmak zaten yeterince sıkıntılıken bir de bu darbeler niye! Telgrafında pazartesi de yazdığını söylüyorsun, zaten aldığımı söylemiş olduğum şu ekspres mektubun dışında başka bir pazartesi mektubunu kastediyor olmalısın. Hal böyleyse sadece ikinci cumartesi mektubun değil, aynı zamanda birinci pazartesi mektubun da kaybolmuş demek-

tir. Hakikaten dehşet verici bir şey bu. İnsan pekâlâ bu tür mektupların peşine düşebilir ve şu eski kaybolan mektup için ben de yapabilirdim bunu, ama bunun için protokol kayıtlarıyla başını ağrıtırlar, o zaman yapmadığım gibi bugün de yapmayı tercih etmiyorum bunu. Herhangi bir posta memurunun seni sorgulamasına vakit harcayacağına bana küçük, taze bir selam göndermen daha iyi olur ve zaten ne kadar sorgulanırsa sorgulansın, eski mektup kayıp olarak kalacak.

Şimdi işin kötü yanı şu ki, bütün bunlar yüzünden perişan düşüp ancak bugünkü harika mektubunla ağır ağır tesiselli bulurken, kaba bir biçimde seni de bu acının içine çekmek için elimden geleni ardıma koymadım.

Bana yine yazacaksın değil mi?

Franz

*

21.XI.12

Canım, iyi ki 2 saat önce yazmadım sana, aksi takdirde annem hakkında öyle şeyler yazabilirdim ki, benden nefret etmek durumunda kalabilirdin. Şu anda daha sakinim ve sana daha umutlu bir halde yazabilirim. İçim hâlâ pek iyi değil, ama olacak, hem de kendiliğinden olmayan şey sana olan aşkımdan dolayı olacak. Annemin, senin mektuplarından birini okumasına yol açtığım için bağırlanmaz bir sopalılığım ben. Mektuplarını yanında taşımak gibi bir alışkanlık edindiğimi sana yazmıştım zaten, onlardan kaynayan güç sürekli içime geçti, daha iyi, daha becerikli bir insan olarak dolandım ortalıkta. Şimdi bütün mektupları o ilk, zavallı zamanlardaki gibi yanında taşıımıyorum elbette, ancak sonucusu veya son ikisi her zaman yanında. Talihsizliğin sorumlusu bu durum işte. Evdeyken başka bir ceket giyiyorum ve sokak elbiselerinin ceketini odamda askılığa asıyorum. Ben içerde değilken oradan annem geçmiş –benim odam bir geçiş odası, daha doğrusu oturma odasıyla anne ve babamın

yatak odası arasında bir bağlantı yolu – ve göğüs cebinden mektubun parladığını görüp bir sevgi sırraşıklığıyla onu almış, okumuş ve sana yazmış. Annemin bana olan sevgisi de anlayışsızlığı kadar büyük, bu anlayışsızlıktan dolayı sevgisiyle iç içe geçen düşüncesizliği daha da büyük ve bazen benim için akıl alır gibi değil.

Bugünkü mektuplarını topyekûn aldım ve esasında yemekle ve uykuya ilgili beni şaşırtması gereken tavsiyelerine pek şaşırmadım, çünkü sana, içinde yaşamak zorunda olduğum çelişkilerin yarı yarıya da olsa yegâne tatmin edici çözümü olan hali hazırladı hayat tarzımı bulmuş olmaktan ne kadar mutlu olduğumu yazmıştım zaten. Lakin Max bugün mektupların saklanması ve kendi eşyasının annesiyle babası yüzünden asla güvence altında olmaması dolayısıyla bana son derece yumuşak bir imada bulunduğu –babasının bütün odalarda arayıp taranmadık köşe bırakmadığını kendi tanıklığımın biliyorum zaten – onun sözleriyle senin bugünkü mektuplarında konuya dair sarf ettiğin bütün sözler bir araya geldi, zira mektupların, her zamanki gibi bu defa da tipki konuştuğum bir insanın yüz ifadesi gibi kafamda canlandı – ve her şeyi bilmesem de Max’ı konuşmaya zorlayacak kadar bir şeyler biliyordum.

Beni bağışlamamı rica edemem senden, zira senin gibi bir iyilik meleği bile nasıl bağışlayabilir ki bunu. Bu suçu kabul ediyorum ve onu nereye gitsem beraberimde taşıyacağım. Ne kadar iyi gidiyordu her şey, mevcudiyetinden duyduğum mutluluğun sükünet içinde tadına varabilmekten memnundum, Noel tatiliyle ilgili yaptığı atıfta sonsuz bir umut gördüm, bugünkü sabah mektubunda ofisin pisliği içinde bu umuda uzanmaya hiç cesaret edemedim – annem önume çıktı yine. Annemin ve babamın beni takip ettiklerini hissettirm her zaman, belki bir yıl öncesine kadar cansız bir nesneymişler gibi, belki bütün dünyaya karşı kayıtsız olduğum kadar

kayıtsızdım onlar karşısında da, oysa şimdi gördüğüm üzere bastırılmış korkudan, endişeden ve kederden başka bir şey değildi bu. Anne babalar insanı aşağıya, yanlarına, derin bir nefes alarak içinden çıkmak istenen eski zamanlara çekmekten başka bir şey istemiyorlar, sevgiden istiyorlar tabii bunu, ama asıl dehşet verici olan da bu zaten. Bitiriyorum, sayfanın sonu vahşileşme yolunda bir ikaz.

İsimsiz, İsimsiz, İsimsiz

[Ek sayfada]

21.XI.12

Eke bir fotoğrafımı koydum, orada 5 yaşındaydım galiba, kötü surat şakadan, onu gizli bir ciddiyet addediyorum şimdi. Fakat onu geri göndermelisin, her şeye sahip olan ve her şeye karışmak isteyen annemle babama ait o. (Bugün sana annen hakkında bir şeyler yazmalıydim!) Sen onu bana geri gönderene kadar, ben sana başkalarını göndermiş olurum ve en nihayet kötü, işe yaramaz şimdiki fotoğraflarımından birini istersen saklayabilirsin. Bu fotoğrafta beş yaşında değilim canım, 2 belki, ama bir çocuk dostu olarak sen bunu benden daha iyi değerlendirebilirsin, bense çocukların karşısında gözlerimi kapamayı tercih ederim.

Franz

Senden fotoğraf rica etmek veya bir fotoğrafını ödünç vermeni rica etmek şu anda hiç uygun olmaz tabii ki. Söylediğim olayı diye sadece.

*

22.XI.12

Canım! perşembe günü sebebiyet vermiş olduğum ezadan dolayı senden özür dilemek için vaktim yok, senin bugünkü mektubunda, gözü kararmış bir deliyi bile

merhamete getirecek bir surette görünen o ezadan dolayı. Ancak ben o deli kadar bile değilim, günah işlemeye devam ediyorum ve yaptığım şey sana karşı bir düşmanlığa dönüshüyor, öte yandan başka bir gerçekliğin içinde kendimi paralamak istiyorum senin için, öyle ki adeta öteden beri sırf senin uğruna dünyadayım. Mektubunu cebimde bırakmam, annemin onu okuması ve sana yazması da yeterli olmadı. Oysa sonunda memnun kalacağım bir suç olabilirdi bu. Ne var ki bir suçlu her zaman ne yapıp edip suçuna geri döner. Dün Max'ın yakınındayken olay kötü görünse de tahammül edilemez değildi; ona, anneme hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz verdim, yemin bile etmiş olabilirim. Ve yemin etmemiş olsam da seni düşündüğüm için anlaşılır bir durum olurdu bu. Fakat düşünceli hareket edeyim diye nasıl sakin kalabilirim ki, en sevdiğim kişi için bile olsa. Max'tan ayrıldıktan sonra küçük bir yürüyüş yaparken içim kaynamaya başlamıştı bile, burnumdan soluyordum ve eve geldiğimde şayet o anda fikrimi söylemezsem anneme bir daha asla tek kelime edemeyeceğimden emindim. Evde misafirler vardı, damat ve onun bir arkadaşı. Dosdoğru odama yollandım, bu duruma kesinlikle orada da katlanamayacağım öngörüsünde bulundum, evin dağılmadan bir arada kalmasına şaştım, öylesine gergindi içimdeki her şey. Annem ön odada belli belirsiz bir sezgiyle bir aşağı bir yukarı ayaklarını süremeye başladı. O esnada karşılaştık, zaten başka türlü olamazdı ve ben ona ne düşünüyorsam söylediğim, büsbütün kontrol edilemez bir patlama halinde söyledim. Bunun ikimiz için de iyi olduğundan eminim, annem için de benim için de, sonradan onunla hayatında hiç olmadığı kadar iyi duygularla bir konuşma yaptım. Oldum olası annem ve babam karşısında takındığım bu denli soğukluğu veya sahte sevecenliği (benim suçum ve onların suçu yüzünden) akraba

olsun tanındık olsun başka hiçbir ailede gözlemedim. Endişesine rağmen dünkü kötü akşamdan sonra annemin yüzüne şu andaki ilişkimizle ilgili bir mutluluk yansığını gördüm. Benim için olduğu kadar her yerde iyi kalpli bir meleksin sen hiç şüphesiz. Fakat konu bu değil. Senden dolayı anneme tek kelime etmemeliydim ve bunu yaptım. Canım, bunu da bağışlayabilecek misin? Yakında senin yanında o kadar çok suç üstleneceğim ki, insan yargıçlar bile beni senin madunun olarak görecekler, daha yüksek yargıçların karşısında zaten çoktandır öyleyim.

Mektubunun sonunda bana verdigin barışma öpücüğü nü almaya hakkim var mı hâlâ? Özellikle de, ne senin mektubunu ne de benim mektubumu kapatmaya izin verecek bir öpükse bu.

Franz

*

[Max Brod'un F.B.'ye mektubu]²⁶

*

23.XI.12

Canım, Tanrım, nasıl da seviyorum seni! Gecenin çok geç bir vakti, iki akşamdır hiç üstünde çalışmadığım ve sessizlikte daha büyük bir hikâye olarak serpilmeye başlayan küçük hikâyemi bir kenara koydum. Onu okuman için sana vermek mi, nasıl yapabilirim ki? Bitmiş olsayı bile yapabilir miydim? Epey okunaksız yazıldı, hem bu bir engel olmasaydı bile yine olmazdı, zira seni şimdiye kadar güzel yazıyla şımartmadığım kesin, bu durumda da okuyacak bir şey gön-

---

26 Ç.N.: Brod, Kafka'nın F.B.'nın yazdığı mektubun annesi tarafından izinsizce okunmuş olduğunu kendisine anlatıldığından bahsediyor ve Kafka'nın anne ve babasıyla ilişkisinin niteliği hakkında F.B.'ye açıklamalarda bulunuyor. Kafka'nın ve ailesinin hayatı tercilerinin uyuşmadığını vurgulayan Brod, Kafka'nın, ihtiyaçlarını onlara anlatabilmesinin ve bunların onlar tarafından anlaşılabilmesinin imkansızlığına işaret ediyor.

dermek istemiyorum sana. Yazdıklarımı sana yüksek sesle okumak istiyorum. Evet, bu hikâyeyi sana okumak ve bunu yaparken mutlaka elini tutmak güzel olurdu, zira hikâye biraz dehşet verici. Adı “Dönüşüm”, seni adamaklı korkutabilir ve sen belki de bütün bu hikâye için bana teşekkür eder sin, zira esas korkuyu zaten mektuplarla ister istemez orta lığa her gün salıyorum ne yazık ki. Canım, daha iyi mektup kâğıdıyla birlikte daha iyi bir hayatı başlayalım. Bir önceki cümleyi yazdığım esnada kendimi dosdoğru yukarıya bakarken yakaladım, sanki sen yukarıdaymışsun gibi. Ne yazık ki gerçekten de yukarıdaşın, keşke olmasaydın, tam tersine aşağıda, benim yanında olsaydın. Gerçekten de aşağısı burası, bu konuda aldanma, şu andan itibaren birbirimize ne kadar sakin yazarsak o kadar açık seçik göreceksin bunu –Tanrı nihayet bize bunu bahşetsin. Keşke buna rağmen yanında kalsan! Kederli huzursuzluk ve zayıflığın dilediği yerde kalmak, huzurun ve gücün çizdiği kaderdir belki de.

Şu anda kafam çok bulanık ve belki de sana hiç yazmamalıydım. Bugün küçük hikâyemin kahramanı için de kötü bir günü, çok kötü bir günü, bu arada onun artık sürekli hale gelen talihsizliği ve mutsuzluğu hikâyenin son basamağı. Hal böyleyken nasıl neşeli olabilirim ki! Fakat eğer benim mektubum senin de benim için yazdığın en ufak bir kâğıt parçasını yırtmaman gerektiği yolunda bir örnek olacaksa, o zaman bu iyi ve önemli bir mektup olur yine de. Ayrıca sanma ki her zaman bu kadar kederliyim, elbette değilim, bir nokta haricinde hiçbir bakımından şikayet edecek durumda değilim ve her şey şu kapkara nokta haricinde iyi, güzel ve senin lütfunla muhteşem hale gelebiliyor. Pazar günü zaman ve enerjim elverdiği ölçüde bu konuda sana bir güzel döküleceğim ve sen ellerin kucağında asıl olayı göreceksin. Canım, yatağa yollanma vakti geldi artık, sana güzel bir pazar ve bana da senin düşüncelerinden bazıları nasip olsun.

Franz

24.XI.12

[23 Kasım 1912'yi 24'üne bağlayan gece
yazılmasına başlandığı anlaşılıyor]

Canım! Seni düşünerek kendimi toparlamak üzere şimdi yeniden bir kenara koyduğum hikâye ne kadar tiksindirici bir bilsen. Yarısını biraz geçtim ve genel gidişattan memnun değilim denemez, lakin sınırsız bir tiksindiriciliği var hikâyeyin ve bu tür şeyler, görüporsun değil mi, senin de ikamet ettiğin ve bir ikametgâh olarak katlandığın aynı kalpten çıkışlıyor. Bu seni kederlendirmesin, zira kim bilir, ne kadar çok yazar ve ne kadar çok kendimi kurtarırsam belki senin için o kadar saf ve sana layık hale gelirim, fakat içimden dışarıya fırlatıp atacak daha çok şey olduğu kesin ve geceler, üstelik son derece şehevî olan bu iş için asla yeterince uzun olamıyor.

Fakat şimdi yatmaya gitmeden önce (gerçekten saat sabahın 3'ü, normalde sadece 1'e kadar çalışıyorum, son mektuplardan birindeki zaman belirlemesini yanlış anlamış gibi görünyorsun, öğleden sonra 3 demek istemiştim, ofiste kalmıştım ve sana yazıyordum) hem sen istediği, hem de çok basit olduğu için kulağına seni ne kadar çok sevdiğim söylemek istiyorum. Seni seviyorum Felice, öyle ki benden uzaklaşmadığın sürece ebediyen yaşamak isteyeceğim kadar, ancak unutmayalım, sağlıklı ve sana denk bir insan olarak. İşte böyle, bilesin diye, öpüçüklerin ötesinde bir şey bu ve bunun bilincinde olarak bana da senin elini okşamaktan başka bir işaret kalmıyor. Ve bu nedenle sana canım demek yerine Felice demeyi ve sevgilim demek yerine sen demeyi tercih ediyorum. Ama her şeyi seninle ilişkili gördüğüm için sana canım demekten de hoşlanıyorum ve sana böyle hitap edebilme fırsatım olduğu için mutluyum.

*

Pazar [24 Kasım 1912] Öğlen yemeğinden sonra

İki mektup! İki mektup! Böyle bir girişe uygun olacak pazar nerede? Canım, ama şimdi bunu da bağışlamakla kalmadığın, aynı zamanda kavradığın için, ne olursa olsun sakin

kalıp rahatsız edilmeden birbirimizi sevelim Felice, değil mi? Seni mektuplarla yeniden canlandırıp neşelendirecek kuvvetim olsaydı keşke, oysa zayıflığım ve halsizliğim mektuplarla seni yormaya ve ağlatacak kadar üzmeye yetiyor ancak ne yazık ki. Bunu yapabileceğime dair neredeyse hiç kuşkum yok. Şayet bu konuda başarılı olursam bunu sana borçlu olurum yine, güvenebileceğim bir arkadaş olarak bilincimi güçlendiren sana.

Yalnız lütfen, canım, lütfen artık geceleri yazma, senin uykuna mal olan bu mektupları bir mutluluk ve keder karışımıyla okuyorum sadece. Artık yapma bunu, hak ettiğin gibi bir güzel uyu, hâlâ uyanık olduğunu ve üstelik benim yüzümden uyanık olduğunu bile bile huzurlu bir şekilde çalışamam. Ama uyuduğunu bilirsem o zaman çalışmaya daha bir cesaretim olur, zira o zaman sen sağlıklı uykunun içinde çaresiz ve yardıma muhtaç gibiyimsin de, sana bakacak tek insan benmişim gibi ve senin için, senin rahatın için çalışıyormuşum gibi geliyor bana. Bu düşünceler içindeyken çalışma nasıl tıkanabilir ki! Yani uyu, uyu, gün boyu benden kat be kat fazla çalışıyzorsun üstelik. Yarın mutlaka uyu, yatakta mektup yazma bana, hele bugün, dileğimin yeterince güçlü olduğu bu anda hiç yazma. Buna mukabil uyumadan önce elindeki bütün Aspirin haplarını pencereden fırlatıp atabilirsin. Yani akşamları yazmak yok artık, geceleri yazmayı bana bırak, gece çalışmasından dolayı duyacağım bu küçük gururu bana bırak, karşısında sahip olduğum yegâne şey bu, aksi takdirde çok altta kalırım ve bu da senin hiç hoşuna gitmez. Dur bekle bir dakika, gece çalışmasının her yerde, Çin'de de erkeklerin işi olduğunu kanıtlayacak (yan odadaki) kitaplıktan bir kitap getireceğim ve senin için küçük bir Çin şiirini buraya yazacağım. İşte burada (babam yeğenimle ne biçim gürültü yapıyor!): şiir Jan Tsen Tsai'ye (1716-97) ait, şair hakkında şöyle bir kısa bilgi veriliyor: "çok yetenekli ve erken olgunlaşan şair, devlet hizmetinde parlak bir kariyer yaptı. İnsan ve sanatçı olarak son derece çok yönlüdü".

Ayrıca şiirin anlaşılması için müreffeh Çinlilerin yatmadan önce odalarını hoş kokulu esanslarla parfümlediğini de söylemeden geçmiş olmayayım. Bunun dışında şiir belki de pek uygun değil, terbiyenin yerini pek bir güzelliklerle dolduruyor. İşte nihayet yazıyorum:

Gecenin Derinliğinde

Soğuk gecede kitabıma eğilmiş halde
Unuttum yatma vaktini.
Altın işlemeli yatak örtümün parfümleri
Uçup gitti şimdi, şömine yanmıyor artık.
Şimdiye kadar öfkesini zor zapt eden
Güzel kız arkadaşım lambamı çekip alıyor
Ve bana soruyor: saat kaç biliyor musun?²⁷

Peki şimdi? Tadına varılması gereken bir şiir bu. Bağlamı fazla kontrol etmeden bu şiir vesilesiyle üç şey geliyor akıma ayrıca. Birincisi içten gelen bir istekle vejetaryen olduğun için çok sevindim. Gerçek vejetaryenlerden pek hoşlanmıyorum esasında, zira ben de vejetaryen sayılırım ve bunu özel olarak sevimli bulmuyorum, sadece kendiliğinden gelen bir şey olarak görüyorum, ancak iyi bir vejetaryen olma duygusunu taşıyan, ama sağlık nedenleriyle olsun, kayıtsızlık ve yemeği önemsememekten dolayı olsun, et veya o sırada önünde ne varsa yiyp bitirenler vardır ya, onları seviyorum asıl. Sana olan aşkim o kadar hızlı ilerledi ki, bir de yediklerin yüzünden seni sevmeye yer kalmadı ne yazık ki. Ve açık pencerede uyuma deliliğim, demek sen de öylesin. Bütün yıl açık mı duruyor? Kışın da mı? Hem de ardına kadar mı? O zaman beni geçiyorsun demektir, zira pencereyi kışın çok az açık bırakıyorum ben, küçük bir aralık. Bu arada pencerem,

---

27 Ç.N.: Canetti Kafka'nın, canlı-cansız her şeyi kuşatan boşluk ve sessizliğe duyduğu arzuyla Taoizm ve Çinlilikle Özdeşleşme eğilimine işaret ediyor (Elias Canetti, *Der andere Prozeß. Kafkas Briefe an Felice*, Hanser Yay., 1969, s. 106).

ardında Moldau'nun akıp gittiği büyük, boş bir inşaat alanına açılıyor. Hemen onun ardından da parkların tepeleri görülmeyecek. Anlayacağın çok fazla hava, rüzgâr ve soğuk var, ve sen Immanuel Kirch Caddesi'nde her ne kadar geceleri de pencereyi ardına kadar açık bırakıyor olsan da benim odam gibi bir yerde bunu yapabileceğin su götürür. Kaldı ki seni bir konuda daha yeniyorum, odamda ısınma tertibatı yok ve ben buna rağmen orada yazmaya devam ediyorum. Hatta şu anda fark ediyorum ki (pencerenin hemen dibinde oturuyorum) iç pencere büsbütün açık ve dış pencere tamamen kapalı değil, aşağıdaki köprünün parmaklığına da, kar olmasa da kırığı düşmüştür. Hadi geç bakalım beni şimdiden.

Senin küçük hanımların şiri muhteşem. Tabii ki onu sana geri göndereceğim ama bir kenara yazdım. Şu Frolayn Brühl'ün de sana ayarlamak istediği, daha doğrusu seni ona ayarlamak istediği, adı "von"lu adam yüzünden cezalandırmak için onun doğum gününde, bugünden itibaren her akşam mesai sonrası bir yıl boyunca, bir dahaki doğum gününe kadar, gözü dönmüş iki mümessilin onun yanında dikiliip gece yarısına kadar durmadan bir sürü mektup dikte etmesini diliyorum. Ama sırı Frolayn Brühl bu kadar hoş dizeler yazdığını için senin rican üstüne cezasını altı aya indirebilirim. Ama sen onu sevdiğin ve o da sevilmekten bu kadar iyi anladığın için, ne yazık ki yarın gitmek zorunda olduğum Kratzau'dan (Reichenberg'in arkasında kalıyor burası, dağlarda) ona bir kart atacağım ve yabancı birisi olarak altına imza atmadan şöyle yazacağım: "En içten dileklerimle. Ama ah! Bilin bakalım kimden?"

Uzun zamandır sormak istiyordum sana, lakin her defasında kaçırıyorum, ikinci mektubunda belirttiğin üzere günlük postana gelen bu kadar çok ve çeşitli dergiye abone olmak, üstelik bir de bunları okumak nerden geldi aklına? O kadar çok dergi adından söz ediyorsun ki ve bir de bunların yanına vb. ibaresi düşmüştür. Nitekim gerçekten böyleyse,

yani bunu doğru anladıysam, aramızda tamamlayıcı bir ya-
şışma kurabiliriz o zaman. Senin elinde olanlar benim elime
yeterince geçmiyor ve ben, beni biraz ilgilendiren şeyleri sana
yeterince gönderemiyorum. Diyeğim o ki uzun zamandır,
herhangi bir nedenle bana şaşırtıcı ve yakın gelen ve şah-
sen öngörelemez zamanlar için gözüme önemli görünen, ilk
bakışta sadece ayrıntı gibi duran, mesela yakın zamanlarda
“Ugandalı 22 Hıristiyan zenci gencin Papa tarafından kut-
sanması” (hatta onu şimdi buldum ve mektuba ekliyorum)²⁸
gibi çeşitli gazete haberlerini kesme ve biriktirme planı yapı-
yorum ve bunu sırı ihmalkârlık yüzünden bir türlü gerçek-
leştiremiyorum. Gazetede neredeyse gün aşırı, adeta benim
için konmuş bu tür bir haber buluyorum, ne var ki kendim
için böyle bir koleksiyona ne başlamaya ne de onu sürdür-
meye sebat edecek durumdayım. Ama senin için memnuni-
yetle yaparım bunu, eğer hoşuna giderse sen de benim için
yap. Her okura hitap etmeyecek, sadece çok dar bir okur
kesimini hedefleyen haberler; herkesin, özel duyup bu ilgisi-
nin nedenini bilemediği benzer haberler elbet vardır ve seni
özellikle ilgilendiren bu küçük haberler, sana fazla esef duy-
madan gönderebileceğim kendi koleksiyonumdan daha de-
ğerli olur benim için. Beni doğru anla, günlük gazetelerde-
ki küçük kupürleri kastediyorum sadece, genellikle gerçek
olayları; dergi kupürleri istisnai olur ancak, sanma ki senin
güzel dergi sayılarını kesip biçmek istiyorum. Ayrıca sade-
ce “Prager Tagblatt” gazetesini okuyorum ben, onu da çok
yüzeysel olarak ve dergilerden de “Neue Rundschau” ve bir
de hâlâ abone olduğum halde her nasilsa bana gönderilme-
yen “Palästina”yı. (Bu dergi, birlikte geçirdiğimiz akşam, o
sayısıyla benim için yıllık abonmanlarına yaptığından daha
fazlasını yaptığına inanıyor herhalde, zaten de doğru bu.)

---

28 Ç.N.: *Prager Tagblatt* gazetesinin 25 Eylül 1912 tarihli haberi. Ha-
berde 26 yıl önce inançlarından dolayı yakılan Ugandalı 22 Hıristiyan
gencin din şehidi ilan edildiği aktarılıyor.

Hemen koleksiyonun başlangıcında muazzam bir makale göndermiş olmak için rezalet bir dava haberini mektuba ekliyorum. Şimdi bir kez Kratzau seyahatinden söz ettim ya, şu can sıkıcı düşünce bırakmıyor yakamı. Küçük hikâyem yarın kesin biterdi ve şimdi ben yarın akşam saat 6'da yola çıkmak zorundayım, saat 10'da Reichenberg'e varmış olurum, saat 7'de Kratzau'daki mahkemeye gideceğim, niyetim, bu oldukça çetin ve riskli işte kendimi o kadar açık saçık ve enerjik bir biçimde rezil etmek ki beni bir daha asla bu tür görevlerle bir yerlere gönderemesinler. Ayrıca salı öğleden sonra saat 4'te yeniden Prag'da olmayı umuyorum, her ihtimale karşı (ama hiçbir heyecana, en ufak bir heyecana düşmeden) derhal ofise koşup senden bir mektup gelmiş mi diye bakmak, varsa memnun olmak, yoksa eve gidip kendimi yatağa atmak üzere. Bu planın başarıya ulaşması için Kratzau mahkemesindeki işimi en fazla 3 saat içinde bitirmek zorundayım. Ama 3. saatin sonuna yaklaşırken ağır ağır kendimden geçeceğini ve acil bir biçimde kendimi istasyona taşıtabileceğimi düşünüyorum. Sonra mahkeme protokolünde imzamın yerinde şu yazacak: "İşçi Kaza Sigortası Kurumu'nun (şirket olmayacak, canım) temsilcisi baygınlık geçirdi ve götürülmek zorunda kaldı." Sonra trende nasıl da iki kat canlanacağım ve Prag'a uçarak-doneceğim!

Ah sana söyleyecek ve soracak ne çok şey var daha ve şimdi çok geç oldu ve ben artık daha fazla yazamıyorum. Bugün öğleden önce her pazar olduğu gibi Baum'la (Oskar Baum'u tanıyor musun?) birlikteydim ve (Max da nişanlısıyla oradaydı) küçük hikâyemin bir bölümünü yüksek sesle okudum. Sonra, ortaya çıkışındaki bir ayrıntıyla seni hatırlatan bir genç kız katıldı bize. (Seni hatırlamam için fazla bir şeye ihtiyaç yok anlayacağın.) Onun yüzüne nasıl da büyülenmiş gibi baktım ve gözlerimle küçük benzerliği tüketitten sonra pencerenin yanına gidip dışarıya bakmak, kimseyi görmemek ve tamamen sana ait olmak istedim.

Annemle aram çok iyi. Hatta aramızda iyi bir ilişki kuruluyor, ortak kan şimdi bir anlam kazandı sanki, görünüşe bakılırsa seni seviyor. Sana bir mektup yazdı ayrıca, ama göndermesine izin vermedim, kendini fazlaıyla aşağılayan bir mektuptu, o kötü akşamda istemiş olduğum gibi, bu da iyi olmazdı. Yakında sakin, dostane bir mektup yazacak sana galiba.

Peki bir resim geçmeyecek mi elime? Humor'un fotoğrafı çekilmedi mi? Nasıl bir topluluk ki bunu kaçırıyor böyle? Peki ofiste çekilmiş grup resimleri yok mu? Ofisin içini gösteren resimler. Fabrikanın resimleri. Immanuel Kirch Cadde'sinin. Fabrika prospesi. Prag şubesinin adresi. Sen hangi işi yapmakla sorumlusun? (Kendi ofisimden farklı olarak) ofisle ilgili her ayrıntı ilgilendiriyor beni. Ne hoş deyimleriniz var öyle. Sen kayıtta misin? Nedir o esas olarak? Aynı anda iki kızı nasıl dikte veriyorsun ki? Bana ofisinden hoş bir şey gönder, ben de sana, çalıştığım kuruma ait içinde acayıp ilginç yazılarının yer aldığı yıllık raporları göndereyim.

Şimdi seni kucaklıyor ve hoşçakal diyorum.

Franz

*

24.XI.12

Özel bir kurnazlıkla –ve kendimi sevgilinin karşısında kurnazlıkla göstermek üzere– bu pazar mektubunun her bir sayfasını (beş tane), bizim peşimizi bırakmayan posta yüzünden ayrı ayrı zarflarda gönderiyorum, postanın bütün mektupları (bugün pazar olduğu için taahhütlü olmasa da) kaybetmesi mümkün değil. Bu yöntemle bu sefer de şu ya da bu sayfanın kaybolma tehlikesi daha büyük, ama elimden geleni yapıyorum ve buna benzer korkuları telaffuz ederek tehlikeyi üstümüze çekmek istemiyorum.

Çarşamba, canım, muhtemelen benden mektup almaya caksın, bunun yerine bir kart atarım, ama o da küçük bayanın dikkatini çekmesin diye evine gelir belki.

İyi olup olmadığını lütfen tam olarak yaz bana. Şu baş ağrıları! Şu ağlamalar! Şu asabiyet! Canım, senden çok rica ediyorum, düzenli uyu, yürüyüse çıkış ve mektubumu okurken, dikkatsizlikten dolayı bertaraf etmeyi başaramadığım bir kızgınlığın sana yaklaştığını görürsen hiç düşünmeden mektubu yırt lütfen, yeter ki sakin ol, sakin! Bir mektup ne ki, sana o bir tanenin yerine on tane yazarım ve on taneyi yırtarsan bu defa da onun yerini tutacak yüz tane.

Franz

Yazın bir sanatoryuma²⁹ gitsem mi diye soruyorsun. Sana bir dahaki sefere oradaki hayatı çok cazip bir biçimde anlatacağım.

Baksana, Yahudilerin Berlin'de oynayıp oynamadığına baktın mı şöyle bir, oynadıklarını düşünüyorum. Şimdiye kadar Löwy'e cevap vermedim ne yazık ki, ilk mektupta sana yazdığım gibi dakik olmayan bir mektup yazarı olmam konusunda hiçbir şey değişmedi bugüne kadar.

Yıllık en erken şubatta çıkar. Küçük kitabım ya önumüzdeki ay ya da ocakta çıkacak. İkişi de yayınlandıktan hemen sonra eline geçecek tabii. Flaubert'e bilerek hiçbir şey yazmadım,³⁰ yabancı bir yazının girmemesi gereken bir kitap bu. Kaldı ki dünyanın gözü önünde sana bir şey yazabilecek durumda olup olmadığını da hiç bilmiyorum.

İsimsiz

---

29 Ç.N.: Burada rehabilitasyon merkezi anlamında kullanılmış olsa gerek.

30 Ç.N.: Kafka, Flaubert'in romanından 15.II.12 tarihli mektubunda da söz ediyor (Krşl. ilgili Ç.N.). Max Brod'un yayınladığı "Arkadia Edebiyat Yıllığı"ndan 28.IX.12 tarihli mektubunda da (Felice'ye yazdığı ikinci mektup) söz ediyor.

*

25.XI.12 Pazar gecesi
[24 Kasım 1912 - 25 Kasım, pazarı pazartesiye
bağlayan gece]

Üstünde dünkü kadar çalışmadığım küçük hikâyemi, canım, bir kenara koymak ve şu lanet olası Kratzau seyahati yüzünden bir iki gün dinlenmeye bırakmak zorundayım. Bu durum çok canımı sıkıyor, 3-4 akşamda daha ihtiyacı olan hikâye için çok berbat sonuçları olmayacağına umsam da. Çok berbat olmayan sonuçlarla, hikâyeyin ne yazık ki çalışma tarzım yüzünden zaten yeterince zarar görmüş olmasını kastediyorum. Böyle bir hikâye en fazla bir kere ara vererek 10'ar saatten iki defada yazılmalıydı, ancak o zaman geçen pazar onunla ilgili zihnimde meydana gelen doğal özelliğini ve coşkunluğunu koruyabilirdi. Ne var ki iki defa olmak üzere 10 saatim yok. O halde insan mümkün mertebe en iyisini yapmaya çalışmalı çünkü en iyisine ulaşmak için önyü kapalı. Fakat ne yazık tür ki sana onu yüksek sesle okuyamıyorum, yazık, yazık, mesela şu pazar öğle öncesinde. Öğleden sonra değil, o zaman vaktim olmaz, o zaman sana mektup yazmak zorundayım. Bugün sana gerçekten de akşam 6.45'e kadar yazdım, bunun ardından aslında önce mektupları atmam gerekliden yatağa uzandım, lakin çok geç yatınca uyuyamamaktan korkuyorum, zira insanlar yan odada bir araya geldi mi, iskambil oyunu (sirf babamın hatırlına çok nadiren kendimi zorlayarak yapabildiğim yegâne şey belki de bu) hiç huzur vermez oluyor bana. Gelgelelim bugün bu endişeye kapılmam yersizmiş, zira –bunu bilmiyordum önceden– annem ve babam en küçük kız kardeşimle birlikte evli kız kardeşime ve ortanca kız kardeşim de nişanlısıyla birlikte müstakbel kayınpederini ve kayınpidesini ziyaret etmek üzere köye gitmişler. Yine de kötü uyudum, belli ki mektupları postaya atmamış olmanın cezası olarak, buna mukabil evde hizmetçi kızın –kız 17

yaşında ve bir gölge gibi sessiz – dışında kimse olmadığı için uyandırılmadım, anlayacağın yarıyamalak uykuya halinde öylece yattım ve odamda mezardan soğukluğu yüzünden elimi saate bile uzatacak enerjiyi kendimde bulamadım. En nihayet bunu yaptığında irkilerek saatin 9.30 olduğunu gördüm. Aman Tanrım, ya mektupları atmak için çok geç olduysa şimdi? İki dakika hızlı bir jimnastik, galiba daha önce açıklamış olduğum gibi, ardına kadar açık pencerenin önünde, sonra giyindim ve istasyona yollandım. Aşağıda, evin önünde – bizim biraz tenha olan mahallelerde saat 9'da kapı kilitleniyor artık – şansım yaver gitti ve süratli bir sapmayla tam o esnada eve dönmekte olan ailemle karşılaşmaktan kurtuldum ve uçarak istasyona gittim. Ayağımın yeni çizmelerle dehset verici bir şekilde tepinerek boş sokaklardan geçiyorum. Hiç değilse mektupların zamanında gelmesini umuyorum. Çabucak eve döndükten sonra sıra her zamanki gibi gece öğünüme geldi, en küçük kız kardeşim yanında oturup fındıkları kırıyor, bana verdiginden daha fazlasını yiyor ve genellikle sohbetimiz çok güzel geçiyor. Gece öğünü böyle işte, fakat en sevdigim kız kardeşimin bana yetmediği ve benim de ona yetmediğim zamanlar da yok değil.

Franz

*

Yola çıkmadan hemen önce 24.XI.12 [25 Kasım 1912]

Canım! İnsan bir şeyle ilgili endişeye kapılmaya görsün, nasıl da sağa sola savruluyor o zaman. Senin mektuplarını sakin bir biçimde beklediğim, sakin bir biçimde elime aldığım, bir kere okuduğum, cebime koyduğum, sonra yeniden okuduğum ve yeniden cebime koyduğum günler olmadı değil, ama her şeyi sakin sakin yaptım. Lakin sonra mektubun geldiğinde katlanılmaz bir beklenme içinde titrediğim, onu canlı bir şeymiş gibi elime aldığım ve bırakmadığım günler geliyor yine, bugün de öyle bir gün.

Canım, mektuplarınızın arasında nasıl da inanılmaz örtüşmeler olduğunun, biri bir şey istediginde ötekinin ertesi sabah bunu hemen yerine getirdiğinin farkında misin, mesela geçenlerde seni sevdigimi duymak istediginde, benim de sana gece vakti yazmak durumunda kaldığım ve Berlin hattında senin mektubunla çakışan mektupta cevap verdiğim; aslında o cevap ilk mektubumun başlangıç sözlerinde, hatta o akşam senin yüzüne baktığım o ilk kayıtsız bakışta zaten vardı. Bu örtüşmelerin sayısı o kadar fazla ki hepsini görebilecek durumda değilim artık ben de. Ama en güzeli bugüne nasip oldu.

Dün sana yazdığım gibi bu akşam yola çıkıyorum, tek başına, gece vakti, dağlara ve sen bunu tam olarak bilmeden o sevimli küçük refakatçiyi gönderiyorsun bana. Nasıl da tatlı küçük bir kız bu! Dar omuzlar! Hafifçe dokunuveresi geliyor insanın ona! Alçakgönüllü, ama sakin. Daha kimse onu üzmemiş ve ağlatmamış henüz ve kalp, atması gerekiği gibi atıyor. Biliyor musun, insan resme uzunca bir süre baktığında gözleri yaşıyor. Demek uygun bir zaman da geri göndermem gerekiyor resmi. Tamam, öyle olsun. Gelgelelim şimdiye kadar açıkça beyan etmese de otel odalarından ürkütüğünü gösteren bu kız, bu göğüs cebinde trenlere inip binerek ve otel odalarından geçerek küçük, rahatsızlıksız bir yolculuk yapacak geçici olarak. Evet, saatin minicik kayışı görünüyor, broş güzel, saçlar dalga dalga ve neredeyse ciddi bir biçimde yapılı. Ve bütün bunlara rağmen seni tanımak o kadar kolay ki, o gün masada otururken bu resimden hiç de fazla uzak olmayan bir yüz ifadesi takılmıştı bir anlığına, her şeyden önce o an kaldı hafızamda tam olarak. Musalar seyahatinin fotoğraflarından biri elindeydi, önce benim yüzüme bakmıştım, ben de aptal bir laf etmiştim, sonra bakışların bir dairenin dörtte biri kadar masada gezindi ve sana fotoğrafla ilgili asıl doğru açıklamayı yapan Otto Brod'un üstünde durdu. Bu usulca baş hareketini ve

bu arada yüzünün türlü görünümlerini ebedi bir biçimde hafızama kazıdım. Ve işte şimdi hiç şüphesiz beni tamamen bir yabancı olarak gören küçük kız gelip bu hoş anının doğruluğunu tescil ediyor.

Yine bir örtüşme geliyor aklıma. Dün senden matbaalar hakkında bilgi rica ettim, sen de bugün bana söz veriyorsun. Ama şu kalp çarpıntısı yok mu canım! Ben sakin olmak istersen o böyle carptığında senin kalbinde bir yerim olduğu doğru olabilir mi?

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Kratzau – 26.XI.12]

İçten selamlarımı! Çirkin bir yolculuk ama iyi bir yol arkadaşı.

F. Kafka

*

Kratzau, Bölge Mahkemesi

26.XI.12

Canım, arkamda oturan karşı tarafın açgözlü avukatları açık artırmada en yüksek teklif için kendilerini paralıyor, bense bu küçük masada oturarak sana, canıma, içten selamlarımı gönderebiliyor olmaktan ziyadesiyle memnunum.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Kratzau – 26.XI.12]

İşte küçük yolculuk neşeli bir şekilde devam ediyor. Çok selamlar.

F. Kafka

*

26.XI.12

Felice, haber veriyorum, geçenlerde yazdığım mektuplar dan birisi geliyor yine, onu ikinci veya üçüncü cümlede yırt malısın, işte o an Felice, yırt elindekini, lakin öyle ya, benim de bunu yazmama anım, ne var ki tipki benim onu yazışım gibi eminim sen de onu okuyacaksın yazık ki.

Seyahatten yeni döndüm, tabii önce ofise gittim ve orada pazar gecesi yazdığını sevimli mektup geçti elime. Onu kapı görevlisinin kulübesinde okudum, ufkayla bir kadın olan karısı, okurken beni seyretti. Mektubun hoş, güzel ve doğru. (Ancak fotoğraftaki yaşımlı yanlış tahmin etmişsin, orada tam 1 yaşındayım, ben de yeni öğrendim bunu.) Sana katılmam için çabaliyorsun, aman Tanrıım, peki ya hayatının her anına sahip olmak istersem. Sen insanın yapabileceği kadarını yapıyorsun ve ben seni o değerli varlığından dolayı sevmiyor olsaydım, salt iyiliğinden dolayı sevmem gerekiirdi. O halde mektupla niye tatmin olmuyorum da başka bir mektup daha var mı diye kapı görevlisinin masasını karıştırıyorum? Tamam, bana pazartesi yazacağını söylüyorsun, ama pazartesi mektubun gelmedi. Lakin bana sadık kalacağına dair birkaç kez söz vermedin mi, ben de sana geçenlerde ofiste mektup bulmadığım takdirde çok sakin kalacağımı yazmadım mı ve pazar mektubun elime geçti işte, pazartesi akşamı provan yok muydu peki, yani mektubun biraz fazla geç atılmış olmasın? Neyse, sırı pazartesi mektubu gecikti diye endişeye mahal yoktu. Peki ben o zaman niye korka korka eve koştum, bir taraftan orada pazar mektubunu bulacağımından emindim ve bir taraftan da kesin bir hayal kırıklığı bekłentisiyle şimdiden umutsuz. Neden böyle canım? Sana olan aşkımda bir noksanlık belirtisi gibi durmuyor mu bu? Zira şimdi tedirginliğime bir de senin sağlığın için duyduğum endişe karıyor olsa da, sana olan aşkımla ilgili olan endişe çok daha büyük. Ve her defasında bana bir süre daha tahammül etmen gereği, senin bazı düşüncelerinin bana geçmesi gereği vb. gibi sefil ifadeler kullanıyorum, bir mektup gelmediğinde de telgraf çekmek benim için korkunç yavaş bir yol. Mektuplarından birinde yabancı bir hava bulduğunu söyleğinde hiç olmadığı kadar dehşete düşmüştüm, lakin başka küçük atıflar da beni yeterince ürkütüyor. Annenin seni hayal kırıklıklarından korumak istedigini

okuduğum zaman, haftalarca kim olduğunu sormamak için kendimi zor zapt ettiğim Breslau'lu tanık hakkında yazdığın satırları okuduğum zaman ürküyorum, beni sevdiğini söylediğin zaman ürküyorum, öte yandan bunu duymadığım takdirde de ölmek istiyorum. Ayrıca buna benzer bir şey yazdırın bir defasında, böyle isabetli bir yargıya nasılvardığını anlayamamıştım. Doğruyu hissetmene şaşırmazdım, zira duygunaşmıyor hiç, iyi biliyorum bunu.

Gelelim bütün bu çelişkilerin basit ve yakın nedenine, tekrarlıyorum, çünkü benim açımdan da kolayca unutulabiliyor bu, bütün bunların nedeni benim sağlık durumum, başkaca bir şey de değil. Bu konuda daha fazla bir şey yazamam, ancak senin yanında kendime olan güvenimi elimden alan, beni oradan oraya savuran ve seni de beraberinde sürükleyen şey bundan ibaret. Sana olan aşkımdan ziyade, öncelikle bu nedenle mektuplarına ihtiyaç duyuyor ve onları kelimenin tam anlamıyla yiyp bitiriyorum. İşte bu nedenle senin güzel sözlerine yeterince inanmıyorum, bu nedenle bu hazine ricalarla senin yanında kıvrıyorum, sırf bu nedenle. Ve tabii hal böyleyken en iyi varlığın gücü bile yolda kalır. Senden mahrum kalma gücüne asla sahip olmayacağım, hissediyorum bunu, lakin başkalarında bir erdem olarak gördüğüm bu durum benim en büyük günahım olacak.

Çirkin bir yolculuktu, canım. Kaçırdığım dünkü akşam beni büsbütün melankolikleştirdi. Esasında seyahatte, en azından biraz olsun mutsuz olmadığım bir an bile olmadı. Hatta dağlarda bile her şey ıslaktı, gerçi gece kar düştü, kaldığım otelin odasındaki ısıtma tertibatını kapatmadım, pencereyi bütün gece ardına kadar açık tuttum, uyurken kar yüzüme çarpıyordu. Yolculuğun hemen başında itici bir kadının karşısına düştüm ve kadın ne zaman esnese zevkle ağzına bir yumruk indirmemek için kendimi zor zapt ettim ve bu yüzden tedirgin oldum. Teselli bulmak için senin resmine baktım bütün seyahat boyunca, resmin geceleyin de teselli

bulmam için yatağımın yanındaki koltuğun üstünde durdu. İnsanın evde bütün gücünü kullanmasını gerektiren bir işi varsa ne pahasına olursa olsun yola çıkmamalı ve ofiste-ki itaate karşı gelinmeli. Seyahatin küçük hikâyeme zarar vereceği, artık tek kelime bile yazamayacağım vb. endişesi bitmek bilmiyor, ayrıca şu anda da aynı endişeyi taşıyorum. Ve bu düşüncelerle dışarıdaki berbat havaya bakmak zorun-da kalmak, çamurların içinden geçerek yürümek, çamura saplanıp kalmak, saat 5'te kalkmak! Kratzau'da kendimden intikam almak üzere bir kirtasiyeciden Kratzau'nun şu anda sahip olduğu yegâne iyi kitabı satın aldım. Balzac'ın bir ro-mani. Ayrıca girişte Balzac'ın, bana çok mantıklı gelen gün-lük bir rutini yıllarca uygulamış olduğu yazıyor. Akşam saat 6'da yatıyor, gece saat 12'de kalkıyor ve geri kalan 18 saatı çalışarak geçiriyormuş Balzac. Yaptığı tek hata deli gibi kah-ve içmesi ve böylece kalbini mahvetmesi. –Lakin böyle bir seyahatte ne iyi olabilir ki. Balzac'ın romanı hoşuma gitme-di. Hatta tren gazetesinde güya Goethe'ye atfedilen anlamsız bir vecize okudum, Prag "dünya duvarının tepesindeki en değerli taşmış". Bu seyahatin en güzel yanı Prag'da inmek oldu, bu da benim Prag karşısındaki durumumu düzeltti. Tam trenden iniyordum ki küçük bir çocuk beni yakamdan yakaladı, arkama döndüm ve çocuğunu kucağında taşıyan genç bir kadın gördüm. Kadın bana yine seni hatırlattı, en azından ilk bakişa, ama yüzüyle veya gösterilebilecek her-hangi başka bir ayrıntıyla değil, tam tersine genel havasıyla ve bu nedenle de kaçınılmazı mümkün olmayan bir biçimde. Senin varlığının görüntüsü sürekli gözümün önünde bel-ki de. Bu genç kadına vagondan inerken benden başka hiç kimse böylesine bir ihtimamlı yardım etmemiştir. Kaldı ki çocuğu kucağında taşıdığı ve basamakları göremediği için ona yardım edilmeliydi.

Daha önce yaptığı seyahati dinlemeyi ve bu konuda mümkün mertebe çok şey bilmeyi istiyorum elbette! Hiç

köyde kalmadığın ve öte yandan özellikle ilgi çekici veya yabancı şehrلere gitmediğin bu tür bir seyahati dinlenmek için yapmış olman, bana o esnada da yeterince tuhaf gelmişti. Ve eğer akrabalar ziyaret edilmek istiyorlarsa, o zaman Riviera'ya gidip insanı oraya davet edebilirler. Ayrıca ben seni çok belli belirsiz olsa da, bu seyahatte biraz izledim. Breslau'da da iyi bir tanıdığım var (bir defasında bahsettiğim şu sofu adam değil, sözünü ettiğim kişi köyde yaşıyor ve bir arazi ölçümçüsü, bana bir anı olarak hediye ettiği İncil'in içinden adresini bulup çıkarmalıyım); bu iyi tanışıklık benim yazma tembelliğim yüzünden şimdilik sessiz bir biçimde devam ediyor. Ancak senin Breslau'da olduğunu tahmin ettiğim zaman aylar süren aradan sonra ansızın yazmıştım ona, o anda senin bulunduğu Breslau'yu hiç değilse bir mektupla paylaşayım diye. O sırada kendime açıkça söylemememiştim bunu, fakat nedeni buydu işte ve mektubun da büyük bir aciliyeti yoktu, hatta hiç aciliyeti yoktu.

Günlük yazıyor musun hiç? Veya şimdije kadar yazdın mı? Bu münasebetle sormak istiyorum: çok yakının olarak adlandırdığın kız arkadaşın hakkında niye hiçbir şey yazmıyorsun?

Esen kal canım. İlk sayfalarda yazılı olduğu üzere tepeinizde dikilen tehdidi birbirimize ilk gerçek, sadece yazılı değil, gerçek kelimeyi söyleyebileceğimiz zamana kadar bir yana bırakalım en iyisi. Sen de öyle düşünmüyor musun?

Senden bugünkü mektubu geri adım olarak görmemeni rica ediyorum, yazı faaliyetimin kesintiye uğratılmasıyla biraz bulanık hale gelmiş yeni bir zaman bu sadece.

Elinden, Felice! Franz

Annelerimiz aynı anda bizimle ilgilenmeye mi başladı yani? Annen benim hakkında iyi şeyler mi söylüyor, yoksa sadece orta karar bir şeyler mi? Peki Breslaulu tanıdkıtan bahsedildiğinde onun aklına neden doğrudan ben geliyorum? Bütün sorularıma cevap ver lütfen!

*

[Ek bir sayfada]

Bu seyahatteki esas görevimin nasıl halledildiğini unutmamalıyım, zira bu seyahatin düşmanca karakterinin işaretlerinden biri de bu. Diyeceğim o ki başarılı oldum, aslında daha ziyade kurumum başarılı oldu. Zira ben 300 K'dan³¹ daha fazlasını getiremeyeceğimi sanırken 4500 K getirdim, yani yaklaşık 4000 K daha fazla. “Başarı karşısında kendini koruman gerekiyor” dedim kendime, dönüste karlı tarlaların üzerindeki kargalara bakarken.

26.XI.12

Şimdi gecenin geç bir vaktinde teselli buluyorum, pazartesi mektubun belki de gelmiştir ve kapı görevlisine vermeyi unutmuşlardır. O zaman erkenden elime geçer ve saat 10'da da başka bir mektup gelir belki! Ofis senin mektuplarının karşısında daha da çirkin hale geliyor, lakin mektuplarının ofise gelmesiyle de orası güzelleşiyor.

27.XI.12

Canım, öğleden önce 11.45 sularıydı, işlerden tam biraz kurtulmuştum ki yine o eski heyecana kapıldım ve ilk satırını önceden düştüğüm bir mektuba başladım. Neyse ki o esnada küçük resimli kartın geldi. (Pazartesi mektubunu da ancak bugün aldım.) Evet, canım, böyle iyi, istediğim bu, en azından söz verildiği üzere bir haber almak sadece, çok küçük de olsa mutlaka almaliyım onu. İstemediklerime gelince, mesela geceleri bana yazmanı istemiyor ve bu konuda ısrar ediyor ve hatta dünkü vasat mektubumun sebebinin dün gece aynı saatlerde senin de bana yazman olduğuna inanıyorum, (insallah bunu yapmışsındır diyorum gizlidен) fakat artık bir gece mektubu yazıldıysa onun da elime geçmesini isterim. Kartında bana pazartesi gecesi yazdığını söylüyor-

---

31 Ç.N.: Para birimi. Koruna, Kron kelimesinin Çekçe karşılığı. 1920'li yıllarda İsviçre Frankı'nın yaklaşık 1/6'sı değerinde.

sun, bak şimdî görürôr musun, bu mektup geçmedi elime. Ne yapayım ben şimdî? Ve senin her bir satırına bu kadar muhtaçken! Bu karttan sonra yarın 2 mektup bekleyebilirim belki, kesin 1 tanesi elime geçer sadece, belki de hiç mektup gelmez. Çaresizlikten ve sana duyduğum istek yüzünden ellerim masadan düşecek gibi oluyor. Benim bütün mektuplarım da kaybolup gidiyordur kesin, Kratzau'dan, Reichenberg'den yazdıklarım, bugünkü sabah mektubu, adı postası, taahhütlüsü, ekspresi, hepsi işte. Pazar gececi sana birkaç satır yazmış olabileceğimi söylüyorsun mesela, oysa en az 8 sayfayı ve bitmek tükenmek bilmeyen bir iniltiydi. Canım, şayet posta bir an önce bizi birbirimize yaklaştırmazsa asla bir araya gelemeyeceğiz.

Yeni fotoğraf tuhaf geldi bana. Küçük kızı daha yakın hissediyorum kendimi, ona her şeyi söyleyebilirmişim gibi, genç hanımın karşısında fazlaıyla saygılıyım; bu Felice de olsa, diye düşünüyorum, yine de kocaman bir Frolayn ve tabii bu arada artık hiçbir şekilde Frolayn değil. Neşeli biri, küçük kız kederli olmasa da çok ciddiydi; yanakları dolgun görünüyordu (sadece muhtemel akşam ışığının etkisi olsa gerek bu), küçük kız solgundu. Hayatında ikisi arasında bir seçim yapacak olsaydım, o zaman kesinlikle düşüncesizce değil, bunu söylemek istemiyorum, ama yine de, çok yavaş da olsa öylece küçük kızı doğru giderdim, bu arada da sürekli olarak da, büyümüş Frolayn'ı görmek için etrafıma bakar ve onu gözden kaybetmedim. Tabii en iyisi küçük kızın beni büyümüş Frolayn'a götürmesi ve ona tavsiye etmesi olurdu. Bir de, bu nasıl bir fotoğrafı ki onu bana keserek gönderiyorsun? Niye tamamı geçmiyor elime? Kötü bir resim olduğu için mi? Seni kötü resimlerde de iyi gördüğüm konusunda gerçek anlamda güvenmiyorsun demek ki bana? Hatta resimde görünen ve bir bluz parçası gibi duran farballa yüzünden resmin seni Pierrot olarak gösterdiginden bile şüpheleniyorum; şayet bu doğrusa resmi benden esirgemen

çok kötü bir şey, tıpkı fotoğrafları kesmenin başlı başına bir günah olması gibi, özellikle de benim gibi senin görüntüne aç olan birisine göndermek istediğiniz zaman.

Bu arada yaptığınız işi doğru düzgün tahayyül edecek hale geldim, ne var ki her gün 1500 gramofonun çıkardığı lanet olası bir gürültünün sizden çıktığını gerçekten düşünmemiştüm. Sinirlerinin çektiği acıdan sen de sorumlusun sevgili bayan, bunu hiç düşündün mü? Evimizin yakınlarında bir yerde bir gramofon olacağı ve bunun da benim mahvıma sebebiyet vereceği gibi sabit bir fikre kapıldığım zamanlar oldu. Olmadı bu, Prag şubeniz (onun adresini hâlâ bilmiyorum ve yöneticisinin de bir defasında seninle Hradschin'de buluştuğunu unutmuyorum) yeterince çalışmıyor gibi, onu günler, haftalar, bir ömür boyu sürecek şekilde bir güzel revize etmelisin. Ne de olsa 1500 gramofon! Ve bunlar gönderilmeden önce en azından bir kez haykırmalı. Zavallı Felice! Bu ilk 1500 çığlığı senden uzak tutacak yeterince güçlü duvarlar var mı? Bu yüzden Aspirin alırsun. Bense gramofon dinlemek zorunda değilim, onların dünyada olmasını bile bir tehdit olarak algılıyorum. Sadece Paris'te hoşuma gitmişlerdi, orada bulvarlardan birinde Pathé firmasının gramofonlarının olduğu bir salon var, insan bozuk parayla kalın bir program kitabından seçtiği bir programı bitemeye çalabiliyor. Siz de Berlin'de yapmalısınız bunu, tabii eğer hâlâ yoksa. Plak da satıyor musunuz? Ben senin sesinin olduğu 1000 plak sipariş ediyorum ve sen de bütün kederimi unutmak için ihtiyacım olan öpüçüklere izin verdiginden başka bir şey söylemek zorunda degilsin.

Franz

*

[Eklenmiş başlangıç satırları]

[Çekçe olarak İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

Canım, senden rica ediyorum, bana etrafıca yazmak için vakit bulamadığında bir karta 3 kelimeyle iyi olduğunu yazma alışkanlığını edinmek istemiyor musun?

27.XI.12

Canım, sadece mektupları öpüçüklerle kapatmak niye ki, mektupların kendisi bu denli önemsizken ve senin özlenen ama yine de tahayyül edilemeyen mevcudiyetin karşısında kalem ve kâğıt hiçliğe uçacakken, tipki şimdi ve haki-katen öyle olduğu gibi. Gerçekten Felice, gece vakti burada tek başıma öylece otururken ve bugün ve dün özellikle iyi bir şeyler yazmamışken –bu iş biraz bulanık ve telaşsız bir şekilde yuvarlana yuvarlana ilerliyor ve gerekli berraklık onu sadece belli başlı anlarda aydınlatıyor– ve hiç de iç açıcı olmayan bu halimle yeniden görüşüğümüzü hayal etmeye çalışırken ister sokakta, ister ofiste, ister evinde olsun, senin görünümüne dayanamayacağımdan, insanlar veya sadece sen bile bana bakarken dayanamayacağımdan ve sana baksamın ancak çok dalgin ve senin yanında durmayı hak etmeyeceğim kadar sisler içinde olursam mümkün olacağından korkuyorum bazen. Neyse ki bir heykel değilsin sen, tam tersine yaşıyorsun ve çok güçlü bir biçimde yaşıyorsun, günün birinde bana sevgi elini uzatacak olursan her şey belki iyi olur ve benim yüzüm belki kısa bir süre içinde insanı bir görünüm kazanır.

Noel tatilimi soruyorsun bana. Elimde takvim yok ne yarız ki. İki günlük bayramda izinliyim tabii ki, ancak bu yıl içinde 3 gün daha izin talep edeceğim (bir hazine bu, bu izni kullanma ihtimali aylardır güçlendiriyor beni) ve duyduğuma göre izin günleri pazar da dahil olmak üzere toplamda 5 ya da 6 güne çıkacak biçimde düzenlendiği için Noel tatilim bir şeye benzeyecek demektir. Kesin bir karar aldım, bu zamanı sadece romanım için, hatta belki de romanımın sonu için kullanacağım. Romana elimi sürmeyeli zaten bir haftayı geçmişken ve yeni hikâye bitiyor gibiysse de, iki gündür beni yanlış yolda olduğuma inandırmaya çalışıyorum bu karara daha da sıkı sarılmak zorundayım aslında. Gel gör ki Noel tatilinin bir gününü kız kardeşimin düğünü yü-

Kafka'nın çalıştığı İşçi Kaza Sigortası Kurumu, 1900'lerin ilk yarısı.

zünden kaybediyorum, 22'sinde olacak düğün. Kaldı ki Noel'de seyahat yaptığımı hiç hatırlamıyorum; tangır tungur yuvarlanarak bir yere gitmek ve 1 gün sonra da yine tangır tungur yuvarlanarak geri dönmek, böyle bir işin gereksizliği her zaman bunaltıcı gelmiştir bana. Şimdi canım, gelelim senin Noel tatiline, ne yapacaksın? Çok fazla dinlenmeye ihtiyacı olduğun halde Berlin'de mi kalacaksın? Dağlara mı gitmek istiyorsun, nereye? Benim için ulaşılabilir olduğun bir yere mi? Bak, romanı bitirmeden önce insanların karşısına çıkmamaya kararlıydım, oysa soruyorum kendime, *sadece bu akşamlığına gerçi*, romanı bitirdikten sonra senin başına eskisinden daha iyi veya daha az kötü birisi olarak çıkabilecek miyim acaba canım? Ve 6 gün boyunca yazma öfkесine gece gündüz özgürlük tanımaktansa zavallı gözlemimi sonunda sana bakarak doyurmam daha önemli değil mi? Bunun cevabını sen ver, ben kendi adıma kocaman bir "evet" diyorum.

Franz

*

28.XI.12

Canım Felice, bu posta deli edecek bizi, salı mektubun dün elime geçti ve kaybolan pazartesi gecesi mektubundan yakınıyordum ki o da bugün (perşembe) erken saatlerde geldi. Bu şaşmaz posta organizasyonunun içinde bir yerde, mektuplarımıza oynayan ve onları kafasına göre yollayan, bazen de hiç yollamayan şeytani bir memur oturuyor sanki! Bunun dışında salı gecesi yazdığın mektubu da aldım, yanı neresinden bakarsan bir gece postası, yanı geceleri yazmanın yolundaki ricam karşısında atılan (olağanüstü iyi gelen) alaycı bir kahkaha esasen. Lütfen bunu bir daha yapma Felice, her ne kadar bu beni mutlu etse de yapma, en azından sınırların yatışana kadar yapma. Peki ağlamaların nasıl? Nasıl geliyor bu krizler? Nedensiz mi? Masanda oturuyorsun ve kendini tutamayarak aniden ağlamaya başlıyorsun, öyle mi? Evet canım, ama o zaman yatağa girmeli ve provalara

gitmemelisin. Ağlamak çok ürkütür beni. Ben ağlayamıyorum. Başkalarının ağlaması anlaşılması imkânsız, yabancı bir doğa olayı gibi gelir bana. Aradan geçen bunca yıl içinde sadece bir kez, iki üç ay önce ağladım ben, böyle olduğu halde sallanan koltüğümde sarsıldım, art arda iki defa, kısa sürdü, zapt edemediğim hıçkırığımla, yan odada yatan annemi ve babamı uyandırmaktan korktum, gece vaktıydi ve bunun nedeni romanımdaki bir yerdi. Fakat senin ağlaman, canım, düşündürücü; bu kadar kolay mı ağlıyorsun? Oldum olası böyle miydi? Benim bir suçum var mı bunda? Olmaz mı, tabii ki var. Söyle hadi, elindeki en iyi şeyleri sana borçlu olan bir insan, benim kadar sebepsiz yere (senden yana bir nedeni olmaksızın) eziyet etti mi hiç sana şimdİYE kadar? Cevap vermek zorunda değilsin, biliyorum, ama isteyerek olmadı, bunu biliyorsun zaten Felice, veya hissediyorsun. Gelgelelim bu ağlama beni rahat bırakmıyor. Bunun tek nedeni genel bir tedirginlik olamaz, nazlı yetiştirmiş biri değilsin sen, tam olarak tarif edilmesi gereken özel bir nedeni olmalı. Bu nedeni söyle bana, rica ediyorum, senin ağızından çıkacak bir kelimenin üstümde nasıl bir gücü olduğunu hiç bilmiyorsun belki, eğer huzursuzluğun ve ağlamanın benimle bir ilgisi varsa sonuna kadar kullan onu. Bu mektuba cevap verirken çok açık bir şekilde söylemelişin bunu. Fazlaşıyla sık yazışmamızdır bunun nedeni belki de. Sana telgraf çektiğim o pazar günü yazmaya başladığım, ancak ikinci boş postadan sonraki zavallılık içinde, o esnada bitirmeye cesaret edemediğim bir mektup koyuyorum eke. Eski bir belge olarak oku onu. İçinde yazılanlar gibi düşünmüyorum artık tam olarak, lakin senin ağlaman bana bunu hatırlattı.

Alelacele yazıyorum, sana söyleyecek daha çok şeyim vardı, fakat bugünkü öğleden sonram ve muhtemelen yakındaki birkaçı daha elimden alınıyor. O güzel, yaşlı gözlerinden öpebilir miyim?

Franz

*

[18 Kasım 1912 tarihli bitirilmemiş mektup]

Canım, bugün ofis işime bu mektupla başlıyorum, lakin ikimiz için de yazacaklarından daha önemli bir şey var mı ki? Lütfen bana hemen cevap ver, akıllı olan sen, umarım fikrimi anlamlı ve anlaşılır bulursun, zira öyle olmazsa senin fikrine karşı koyamam ne yazık ki. Her halükârdâ unutma ki senin katlandığın şeye ben uzun zamandır katlanmıyorum ve bir şeye katlanmadığında da seni zayıflığın dayanılmazlığıyla kendi çemberime sürüklüyorum yine de, geçen hafta gördün bunu zaten. Bak dinle, bana bu türden hazırlıkları yaptıran şey korkudan ve endişeden başka bir şey değil: Son günlerde yaptığım üzere günde iki kere yazmak tatlı bir yanılıgı, başka hiçbir şey değil. (Şimdi ilk posta geldi ve senden mektup yok, aman Tanrım, sakın hâlâ hasta olmayasın?) Bu böyle devam edemez. Sık sık yazdığımız bu mektuplarla birbirimizi kırbaçlıyoruz. Bu şekilde bir şimdiki zaman üretilmez, ama şimdile uzaklık arasında dayanılmaz bir karma cins doğar. Canım, son zamanlarda yaptığımız gibi kendimizi tekrar bu tür durumların içine sürüklememeliyiz, ne pahasına olursa olsun olmamalı bu, hele seni düşününce hiç olmamalı. Öte yandan bu tür bir mektup yazdığında senin müstakbel mektuplarından birinde, bana hafifçe sitem ettiğini görür gibi oluyorum, oysa bu sitem endişe, çaresizlik ve ümitsizliğe gark edecek beni. Aramız, son zamanlarda olduğu gibi, o denli kötü olamaz artık, yeterince kötü olabilir ancak. Şayet Tanrı bize bahşederse (bunu rahatlıkla varsayıbiliyorum bugün) daha iyi zamanlar için koruyalım birbirimizi. Aşkla bağlanalım birbirimize, çaresizlik ve umutsuzlukla değil. Bu nedenle senden rica ediyorum, beyin zangırdatan bir yanilsamadan başka işe yaramayan bu sık mektupları bir kenara bırakalım. Onlar benim için olmazsa olmaz, ama yine de senden rica ediyorum bunu. Eğer buna katılıyorsan daha nadir yazmaya alıştıracağım kendimi, aksi takdirde olmaz elbette, zira karın boşluğunuma çökmüş bir zehir bu. Bunu nasıl yapacağımıza

dair bir öneride bulun, sana uyacağım, kendime değil. Dikkat edersen mesele yazmakla ilgili değil, insanın böyle bir isteği varsa iyi anlamda bir çözüm olmaz bu, kirbaçlamadanın başka türlüsü olur sadece, zira ben her an yazma ve senin mektuplarını okuma isteği içindeyim, Tanrı armağanı. Düşünüyorum da, bu sınırlama şimdilik [burada kesiliyor]

[Aşağıdaki açıklamalar aynı sayfada yer alıyor.]

28.XI.12

Burada kaç yaşında olduğumu hiç bilmiyorum. O sıralar sadece kendime aittim ve rahatım pek yerindeymiş gibi görünüyor. İlk çocuk olarak çok fotoğrafım çekilmiş ve değişimleri gösteren koca bir seri var. Şu andan itibaren her resim bir öncekinden daha berbat olacak, sen de göreceksin zaten. Hemen bir sonraki resimde annemle babamın maymunu olarak zuhur ediyorum.

Max'in yazdığı "Duygunun Yüksek Mevkisi" [Höhe des Gefühls] senin için hazırlanmış olarak önumde duruyor. Güzel, yeşil, saf deri kaplı (saf deri diye bir şey var mıdır?). Sana onu daha önce gönderebilirdim (yeni çıktı, Max'in son kitabı) ancak önce onu yukarıya, Brod'ların yanına götürmek istiyorum, Max kitaba iyi bir şeyler yazsın diye. Sonra eline geçer hemen.

Yani Baum'dan hiçbir şey okumadın mı? O halde yakında bir şey göndermeliyim sana. Baum yedi yaşından beri kör, bu arada benim yaşımda, evli ve muhteşem bir oğlu var. Berlin'de –hem de kısa bir süre önce– bir okuma etkinliği yaptı ve Berlin gazetelerinde hakkında çok şey yazıldı.

*

28.XI.12

Yorgunum, canım, tipki bir oduncu gibi, sana birkaç satır yazmaya cesaretim var yine de, çünkü mecburum buna.

Öğleden sonram ofise feda edildi, uyumadım ve bu nedenle şu anda yazamam artık ve işte yazma hevesi o bildik hilesiyle galebe çalışıyor. Bırakalım bunu bir yana! Daha iyi zamanlar gelecek mi? Felice, gözlerini aç ve onların içine bakmama izin ver, eğer şu an onların içindeysem geleceğimi de neden onların içinde bulmayayım ki?

Bugün çeşitli kişilerle konuştum ayrıca, özellikle de Berlinli bir ressamla ve fark ettim ki eve gömülmüşlüğüm içinde belki de bilmeden (ben bilmeden, sen değil canım) hiçbir şeyden zevk almaz hale geldim. İnsan başkalarının arasına karıştığında bunun iyi etkisi, ama anlık olan iyi etkisi, insanı, kendisiyle olan gergin ilişkisinde tepeden tırnağa donanmış olduğu sorumluluk duygusundan büyük ölçüde uzaklaştırması. İnsanın üstündeki yüklerin gizliden gizliye belki de herkesin ortak yanı olduğunu ve bu nedenle de bütün omuzlara yüklenmiş olduğunu ümit etmeye başlıyor insan. Yanlış, lakin güzel düşünceler! Her tarafta katılım görüyor insan, herkes birbirine yardım etmek üzere koşturuyor ve hem isteksiz hem de kararsız olanlar bile bütün çevresini saran, özel olarak kendisi için sarf edilen büyük canlılığın etkisiyle kendi mutluluğuna itiliyor. İnsanlar beni ne zaman sevindirse bu sevinç sınırsız oluyor. Dokunuşlara doyamıyorum; her ne kadar yakıksız görünse de böyle insanların koluna girmekten hoşlanıyorum, kolum onların kolundan çeker çekmez yeniden sarılmaya heves ediyorum; konuşmaları için kıskırtıyorum onları hep, lakin onların anlatmak istediklerini dinlemek üzere değil, tam tersine kendi duymak istediğimi dinlemek üzere. Mesela şu ressam (kendi portresi ekte), sanat teorilerinden uzun uzadıya bahsetmek için yanıp tutuşuyor; hiç kuşkusuz içinde yaşattığı hakiki, ama dışarıya karşı yine hiç kuşkusuz donuk bir biçimde yansıyan ve tipki mum ışığı gibi söñüp giden teorilerinden. Oysa ben sadece onun bir yıldır evli olmasına, mutlu bir hayat sürmesine, bütün gün çalışmasına, Wilmersdorf'da iki odalı, bahçeli bir evde oturmasına ve insanın güçlerini uyandırıp gipta etmesi-

ne neden olan bu tür şeylere kulak vermeyi tercih ettim (işte bu nedenle kol kola girme ve zavallı ressamın çeküstirilmesi ihtiyacı iki katına çıkıyor).

İyi geceler. Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

29.XI.12

Canım, bugün sadece çarşamba geceyi yazdığın mektubu aldım, anlayacağın senden sadece perşembe sabahı mektubu attığın ana kadar haberdarım. Ve ne de olsa o zamandan bu yana uzun bir zaman geçti. Lakin hiç de huzursuz değilim, sen öyle istediğiñ için; fakat bu huzur, senin huzurunun yerinde olduğu sürece devam edecek. Şimdilerde berbat bir keşme-keşin içinde şu provalarla yaşamak zorundasın, bütün bunlar geçip gittiğinde senin adına çok sevineceğim. Sen de çıkacak mısın sahneye? Ve ne olarak? Bu arada beni ihmali ediyorsun, canım: şayet ben Humor olarak sahneye çıkacak olsaydım sana rolümü çoktan göndermiştim. Senin rolünü kötü hafızama rağmen ezberler (zira hafıza gücünün dışındaki başka güçler bunun için bana yardımcı olurdu) ve geceleri odamda yüksek sesle bir güzel çalışırdım. Fakat bunlar benim sebep olduğum karanlık, mutsuz ve talihsiz rüyalar, canım ve beni düşündürüyorlar. Elimde olmadan sana çektirdiğim eziyet, uyanık olmanın ötesinde uykularına kadar siziyor mu?

İlk fotoğrafına bayılıyorum, zira bu küçük kız artık yok ve bu fotoğraf şimdi eldeki her şey. Buna mukabil öteki resim sevilen bir mevcudiyeti gösteriyor sadece ve istek, insanın bakışını tedirgin edici resmin ötesine taşıyor. "Ruhsal dahi" rüyadan çıkışmış bir ifade adeta, anlamsız ve içsel olarak hakiki; bir sonraki sayfada rüya hikâyesini bulunca hiç şaşırmadım. Bir de, ilk fotoğrafta niye delik var?

Şimdi bitirmeliyim artık, canım ve bu yarımla kalan mektubu yolluyorum, zira bugün gece olmadan önce yazıp yazmayacağımı bilmiyorum.

Yine bir örtüşme oldu. Son mektupta bana, gönderdiğim fotoğrafımı hatırlatıyorsun ve bu mektup benim elime geçtiği anda sen de muhtemelen küçük bir resimle birlikte gönderdiğim dünkü mektubu aldın. Fakat gerçekleşmeyen şeyle de var. İki mektupta da bir araya gelmeyi istiyoruz, ama bu olmuyor. Frolayn Brühl'ün dünkü küçük şiiri yine fevkalade, beyefendinin tabii takdire şayan şiirinden çok daha güzel. Azar işitmeyi gerektiren ne yaptı ki Frolayn Brühl. Tam burayı okurken kızı bak (onun senin odanda oturduğunu varsayıyorum) ve ona benden sessiz bir selam gönder. Parlografların senin firmaya girmenle birlikte üretilmeye başlaması tesadüfi bir çakışma mı yoksa bu bölüm kurulduğunda sen de oraya mı geçtin? Çok mu soru soruyorum sana. Bir soru yiğininin altında kalmış olmalısın. Cevap vermek için acele etmeye gerek yok. Benim sorularım asla bitmez. Kısa bir süreliğine adieu. Çok özel, zarif bir yazı gelir mi bugün?

Franz

*

30.XI.12

[29 Kasım 1912'yi 30'uña bağlayan gece]

Bu mektubu eline aldığında yorgun olacaksın Felicem, yorgun ve ben açık seçik yazmak için kendimi zorlamak zorundayım, uykulu gözlerin fazla zahmet çekmesin diye. Mektubu şimdilik okumadan bir kenara bırakıp bu haftanın gürültüsü ve koşuşturmasından sonra arkana yaslanıp birkaç saat daha uyusan olmaz mı? Mektup kaçmaz, tam tersine sen uyanana kadar yatak örtüsünün üzerinde sakince bekler.

Bu mektubu yazarken saatin kaç olduğunu tam olarak söyleyemiyorum sana, zira saat birkaç adım ötemdeki koltuğun üstünde duruyor, lakin oraya kadar gidip ona bakmaya mecalim yok, herhalde sabah olmak üzere. Ama zaten ben de ancak gece yarısından sonra geçtim yazı masamın başına. İlkbaharda ve yazın –tecrübeyeyle sabit bir şey değil bu benim için, zira gece uyanmalarım çok eskiye dayanmıyor– saatleri

sorunsuzca geçirip sabahı edemiyorum, zira alacakaranlık insanı yatağa sürüklemeye yetiyor, ancak şimdi olduğu gibi uzun, biteviye gecelerde dünya insanı unutuyor, insan onu unutmasa da.

Bunun da ötesinde o kadar berbat çalıştım ki zaten uykuya hak etmediğim gibi, aslında gecenin geri kalanını pencereden dışarıya bakarak geçirmeye mahkûm edilmiş olmaliyım. Anlıyor musun canım: kötü yazmak ve kendini tam bir çaresizlik ve ümitsizliğe bırakmak istemesen de yazmak zorunda kalmak. İyi yazmanın getirdiği mutluluğun bedelini bu kadar korkunç bir şekilde ödemek! Esasında gerçek anlamda mutsuz olmamak, mutsuzluğun o taze dikenini hissetmemek, bunun yerine başına eğip, nefret ettiği, bir tiksinti veya en azından bulanık bir kayıtsızlık uyandıran, ama yine de yaşamak için yazılmazı kaçınılmaz olan, bitmek tükenmek bilmeyen şeylerle dolu defter sayfalarına bakmak. Ne berbat! 4 günden beri yazdığım sayfaları sanki hiç olmamış gibi imha edebilseydim keşke.

Böyle sabah selamı olur mu hiç? Güzel bir pazar gününde uyanan sevgilisini böyle mi karşılar insan? Yaratılışı nasilsa öyle karşılar işte, sen de başka türlü olmasını istemezsın mutlaka. Yine de yakınmalarımla uykunu büsbütün kaçırmadıysam ve sen yine uykuna donebildiysen ne mutlu bana. Ve ayrılrken her şeyin kesinkes daha iyi olacağını ve senin de hiç endişelenmemen gerektiğini söylemek istiyorum sana. Kimse beni yazmanın dışına fırlatıp atamaz, birkaç defa yazmanın hoş sıcaklığı içinde, tam göbeğinde kendimi bulduğumu düşündüğümé göre.

Ama şimdi konuşmayacağım daha fazla, sadece öpüçükler, üstelik binlerce nedenden dolayı, özellikle pazar olduğu için, şenlik geçip gittiği için, hava güzel olduğu için veya belki de kötü olduğu için, kötü yazdığım ve umuyorum ki daha iyi yazacağım için, senin hakkında bu kadar az şey bildiğim ve ancak öpüçüklerle ciddi bir şey öğrenebileceğim için ve

son olarak uykusuz olduğun ve kendini savunacak durumda olmadığı için.

İyi geceler! Güzel bir pazar dileğiyle!

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

30.XI.12

Canım, neresi olursa olsun seni düşünmeden edemiyo-
rum, nitekim şu anda da vekâlet ettiğim şefimin masasında
yazıyorum sana. O büyük mektup ve 2 kartpostalla nasıl
da sevindirdin beni bugün! Saçmalığa bak ki iki kart, daha
sonra yazılmış cuma gecesi mektubundan daha geç geldi.
Ben d (su an müdüren telefonuyla yerimden sıçradım, pek
de başarılı olamadı.) Dediğim gibi, şayet postanın canı is-
terse (canım, kayboluyor mektuplar kayboluyor ya da ben
takip edilme çırğınlığından mustaribim) pazar günü eline ge-
çekek mektup için pul satın almak üzere tam şehir trafiginin
içindeydim ki yanı başında bizim postacı peydah oldu, en
üstte senin mektubun duruyordu, mektubu o kadar kuvvetli
bir şekilde çekip aldım ki bütün mektup demeti bir tehlike
atlattı.

Nasıl da muhteşem hazırlıklar yapıyorsunuz öyle! Jübile
kitabı yakında elime geçer. Rus balesi üzerine nasıl bir tartış-
maydı o, şenlikte mi oldu? Benimle ilgili canını sıkma lütfen,
bu arada iyileştirm sayılır, en azından ağlamıyorum, kendi-
mi şezlongun üstüne atmıyorum ve bunun asıl senin başına
geleceğinden endişe ediyorum. Bak, kocaman dünyada o
kadar güzel sanatoryumlar var ki. Bir dahaki sefere mutla-
ka anlatacağım sana bunları. Oyuncu arkadaşlarının sana
neden acıyp asabiyetini affettiklerini açıkla bana; sürekli
sinirli değilisin ki sen, zaten ayrıca şenlik hazırlıkları yüzün-
den herkes sinirli olsa gerek ve sinirli insanlar acımak nedir
bilmez. Sakin ol, herkesin karşısındaki düşünmesi ve sakın
olması gereği gibi ince bir düşünce sana ait; ben de far-
kında olmadan uzun zamandır uyguluyorum bunu, lakin o

kadar nadir başarılı oluyorum ki, ne kadar nadir başarılı olduğumu senin huzursuzluğundan anlıyorum. Sana güvenim sonsuz, yanlış anlamaya beni, birisine güvenmeden onu nasıl sevebilirim ve yaşamaya devam edebilirim ki; lakin benden kaynaklanan bir kötülük var, sadece benden kaynaklanan, her tarafa yayılıp seni de korkutuyor işte bu kötülük. Bazen düşünüyorum da ikimiz bir araya gelip ona karşı dursak buna dayanamaz; ama sonra onun üstesinden tek başıma gelmem gerektiğine inanıyorum.

Şimdi bitirmek zorundayım artık gerçekten, bir şef sevgilisine mektuplar yazamaz. Bizim bölümde 70 memur var, her biri esasında olması gerekiği gibi şefi örnek alacak olsa korkunç sonuçlar çıkardı ortaya.

Bu arada küçük Frolayn Brühl ne yapıyor? Gönderdiğim kart kafa patlatmasına neden oldu mu? Yoksa hiç mi eline geçmedi, bu da eski temel düşünceme göre kuvvetle muhtemel.

Ekte bir okuma etkinliği davetiyesi gönderiyorum sana. Senin şu küçük hikâyeyi³² okuyacağım. Berlin'den ayrılmış olsan da yanında olacaksın, inan bana. Senin hikâyenle, yani bir bakıma seninle birlikte bir topluluğun önüne çıkmak tuhaf bir duyguya olsa gerek. Hikâye üzünlü ve can sıkıcı, insanlar okuma esnasında yüzüme yayılan mesut ifadeyi anlamayacak.

Franz

[Ek sayfa]

Canım! Şeytan görsün yüzümü! Gecenin sebep olduğu kafa dağınıklığı içinde evine yollamam gereken pazar mektubunu ofisine gönderdim galiba. Bu mektubu eve ekspres göndermeye cesaretim yok. Pazar günü geleceğini de ümit etmiyorum pek. Her halükârda postanın kendini gösterip kanıtlaması için güzel bir fırsat. Bağışla!

Franz

---

32 Ç.N.: Kafka'nın Felice'ye ithaf ettiği "Yargı" adlı hikâyesi (Krşl. 24.X.12 tarihli mektup).

*

1.XII.12

Canım Felice, küçük hikâyemle boğuştuktan sonra – üçüncü bir bölüm daha, ama kesinlikle (gerçek dünyaya alışmadan önce nasıl da elim titreyerek ve bir sürü yazım hatası yaparak yazıyorum)³³ sonuncu, şekillenmeye başladığında iyi geceler demeden edemeyeceğim, bu mektubu ancak yarın akşam atacak olsam da. Korkuyorum canım, nasıl da askıntı oluyorum sana, durmadan günah işlediğimi söylüyorum kendime –canım, sen asla böyle söylemezsin– ama yine de bırakamıyorum bunu. Korkarım yanında olsam seni hiç tek başına bırakmam; ama öte yandan benim yalnız kalma isteğim hiç bitmez, ikimiz de acı çekebiliriz, ama bedeli acıyla ödenmeyen bir mutlulukla da olabilir.

Senin odanla ilgili henüz o kadar az şey biliyorum ki canım ve düşüncelerle senin peşin sıra oraya gelmek istesem yolumu bulamam ve biraz boşlukta kalırım. Bu açıdan mektuplarını hafızamda şöyle bir tarayınca, “sevimli bir yazı masası”ni anıyorsun ama masanın yerine de sık sık yataktan bahsettiğin ortaya çıkıyor, bir keresinde de fırtınalı bir gecede jaluzilerden bahsedilmiş, tabii mektupların kutusu da burada ve nihayet bir defasında karıştırdığın ve o cana yakın fotoğrafı bulduğun kitaplar. (Kim bilir, belki orada başka resimler de bulursun? Çocukken pek çok fotoğrafın çekilmiş olmalı ve mutlaka 12 yaşından sonra da. Birkaç kız bir araya geldi mi hemen grup resimleri çekilir ya, olmazsa olmaz bir şeydir bu.)

Hayır, başka bir şey yok artık, saat cebimde bugün, geceinin 2.15’i (ancak 12’den sonra yazı masasının başına geçtim yine) ve bu sefer senden daha erken yatacağım, yatmak zorundayım. Ah sen nasıl da eğleniyorsun, şirket temsilcisi Salomon’la dans ederken görüyorum seni, sonra da şiir yazan

---

33 Ç.N.: Kafka burada muhtemelen, tam bu kelimeyi yazdığı sırada yaptığı bir yazım yanlışını kastediyor. Ama Almanca metinde bir yazım yanlış yok; yanlış yapmadan veya yaptıktan sonra düzeltmiş olmalı.

beyefendiyle, sonra dün bana yazarken masanın etrafında toplanan öteki 6 beyefendiyle. Pek ihtimal dahilinde olmasa da firmanın jübilesi için Kopenhaglı o iki temsilci de gelip dans etmiştir belki de. Sizin bu kadar çok dans etmenizden benim başım döndü. Ve hepsi de benden iyi dans ediyor mutlaka. Bak, sen beni dans ederken görseydin! Kollarını göğe açardın! Ama siz istedığınız kadar dans edin, ben yatmaya gidiyorum ve teselli bulmak için rüyaların gücüyle – Tanrı lütfederse – seni bütün o dans keşmekeşinde onların elinden alıp sessizce kendime çekiyorum canım.

Mektup yok, Felice, ne burada ne de ofiste (ortak bir kafa dağınıklığının mucizesi diye düşündüm), ama işte cuma günü o bitmek bilmeyen provalarvardı ve senin mektubundan zorla da olsa vazgeçmeye rıza gösterdiğim için sizin şu şenliğin başarısında benim de payım var. Bütün gücünü provalar için tüketip şenliğe aşırı yorgun gitmiş olmayasin.

Bugün bütün öğleden sonram gidiyor, akrabalar, Eulenberg okuması (tanıyor musun onu?) ve birkaç küçük gidiş geliş daha. Bundan bir şey çıkmaz, kafam dağınık ve yan odadan gelen nidalar (düğüne gelecek misafirlerin listesi yapılıyor, her isim bir çığlık) beni iyice sersemletiyor.

Peki senin pazarın nasıl geçiyor? Benim sebep olduğum bir ırkılıtıyla mutlu bir başlangıç olmuştur mutlaka. Mektubu ekspres göndermek zorunda kaldım, bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Şayet bu bir aptallıksa bağışla beni, yok eğer yerinde bir hareketse sayemde oldu sayılmaz. İnsan nasıl bir ayarlama yapması gerektiğini bilmiyor. En nihayet nasıl bir tercihte bulunmam gerektiğini sordum kendime, sana yazdığım korku ve nahoşluk mektubu mu, yoksa mektuptan uzak sükünet mi – tabii koşa koşa postaneye gitmekten başka bir çare yoktu. Ayrıca – sende korku mektubu var, bende hiç mektup yok ve kaybolan ve süratle gelen mektuplar bir yana, birbirimize sevgiyle yaklaşmaya devam etmemiz gerektigine inanıyorum zaten ben – ödeşmiş olduk en

azından. Senin için de uygunsa –benim için kalbimin derinliklerinden gelen bir emir bu. Esen kal canım ve dinlenmeye çalış, işi, aileyi ve beni düşünme, gönlünce sezlonga uzan, bu mobilyalar tembellik yapmak için, ağlamak için değil. En azından niyet bu.

Franz

*

1.XI.12 [1 Aralık 1912]

Canım, birkaç kelime sadece, vakit geç oldu, çok geç, yarın çok iş var, küçük hikâyemde en nihayet ateşe düşmüş vaziyettem, kalp çarpıntı beni onun içine daha da fazla sürüklemek istiyor, bense kendimi olabildiğince ondan kurtarmak zorundayım ve bu zor bir iş olacağı, uykum gelene kadar saatler geçeceği için bir an evvel yatmak durumundayım.

Canım, bütün mutlu ve mutsuz düşüncelerimle pazarımı sabahтан akşamа kadar sana verdim. Eulenberg'in okuma etkinliği esnasında ilgim ne kadar da çabuk dağıldı ve hemen nasıl yine seninle doldu içim, bir bilsen. Kısa bir süre sonra oradan ayrıldım ve yegâne gezintim beni mektubu atacağım istasyona sürüklendi. Canım, sen henüz benimsin, ben de mutluyum henüz, gelgelelim daha ne kadar mutlu olabilirim ki böyle? Bunu söyleken, canım, sana en ufak bir güvensizlik duyduğumu sanma. Lakin yolunu kesiyorum, seni engelliyyorum, günün birinde kenara çekilmek zorunda kalacağım, bunun ne zaman gerçekleşeceği bencilliğimin boyutuna bağlı. Ve bana öyle geliyor ki asla açık ve erkekçi bir söyle yapamayacağım bunu, bu esnada kendimi düşüneceğim hep, seni kaybedersem kendimi de kaybolmuş sayacağım gerçekğini –görevim olduğu üzere– asla saklayamayacağım. Canım, mutluluğum ne kadar da yakın görünüyor, trenle 8 saat uzağında sadece, ancak yine de imkânsız ve hayal edilemeyecek bir şey.

Aynı minvaldeki bitmek tükenmek bilmeyen bu yakınmalar seni korkutmasın canım, o esnada içimden kopup gelen o mektup gibi başka bir mektup izlemeyecek onları,

seni mutlaka bir kez daha görmeliyim ve uzun görmeliyim, olabildiğince uzun birlikte olmaliyim seninle, saatler zamanı ölçmemeli (yazın mümkün olabilir mi bu veya hemen ilkba-harda?), ne var ki kendim için sizlandığım akşamlar oluyor işte böyle, zira susarak acı çekmek fazlasıyla zor.

Canım, neşeli bir şeyler söylemek isterdim, ne var ki doğal bir şey gelmiyor aklıma, aynı şekilde hikâyemin önemde açık duran son sayfasındaki 4 kişi de ağlıyor veya en azından çok kederli bir haleti ruhiye içindeler. Buna karşılık saat 10'da neşeli bir mektup alacağın kesin ve ben de bunun için şimdiden bir öpüçüğü hak ediyorum. Dudaklarımda öpüçüğün hissiyle yatmaya gidiyorum.

[Muhtemelen 1 Aralık 1912 tarihinde yazılmış mektuplardan birine eklenmiş ayrı bir sayfada]

Bana bir iyilik yap, canım ve bir yerlerde Yahudiler oynuyorlar mı diye ilan sütunlarına bir bakıver, öncelikle de bizim Löwy'e bir mektup ulaştırabileceğim bir adres var mı diye. Kendisi bana şikayet dolu bir mektup yazmış yine, bu arada benim ona yazmamam yüzünden de yakınıp duruyor. Ne yazık ki mektup zarfını kaybettim ve şu anda onun adresini bilmiyorum.

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

2.XII.12

Canım, diyeceğim o ki posta idaresinin ihmaliyle de desteklenen ortak zihin dağınıklığı mucizesi gerçek oldu, pazar için hazırladığın mektubu ancak şimdi ofiste aldım. Bir cuma gecesi mektubu, eski zamandan kalma, umarım her şey yolunda gitmiştir. Demek ki Noel'de Berlin'de kalıyorsun? Akrabalar gelecek, ziyaretler yapılacak, dans edilecek, bir arkadaş grubundan ötekine gidilecek –ve sen de bu arada dinleneceksin öyle mi? Buna bu kadar ihtiyacın var çünkü yabancı ziyaretçiler de senin kötü göründüğüne kanaat getirirler. Ayrıca cumartesi fotoğraflar çekilmiş ve ben senin ne ölçüde kötü bir durumda olduğunu yakında göreceğim.

Benim Noel seyahatim daha da kuşkulu hale geldi, zira kız kardeşimin düğünü 25'ine ertelendi –aile çevresiyle sınırlı kalmakla birlikte büyük bir kutlama yapılacak– ve ben ondan önceki günlerle birlikte yapacağım Noel tatilinin suya düşmesi tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ama senin de misafirlerin olacak zaten, bu da benim için Berlin yolunu kapatıyor muhtemelen, başka nereye gideyim ki? Yine de daha zaman ve bu nedenle de umut var.

Senin durumunla ilgili daha iyi haberler alabilsem keşke! O akşam çok canlı görünüyordun, hatta yanakların al aldı ve hiç bozulmayacakmış gibiydin. Seni ilk gördüğümde senden hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyorsun. Zaten yazmadım mı sana bunu? Daha ilk anda çok dikkatimi çektin ve anlaşılmaz bir biçimde kayıtsızdın ve bu nedenle de benim için aşınaydın. Bu durumu doğal bir şeymiş gibi algıladım. Ancak yemek odasındaki masadan kalktığımızda irkilerek fark ettim ki zaman nasıl da geçip gitmiş, nasıl da hüzünlü bir durumu bu ve ben hızlı davranışmak zorundaydım, lakin bunu nasıl ve hangi amaçla yapacağımı bilmiyordum. Sonunda piyano odasındayken –sen o sırada ayakkabılarını almaya gitmişsin– yanındakilere şöyle aptalca bir söz sarf ettim: “Bu kız (böyle demiştim o sırada senin için) bana iç geçiricek kadar hoşuma gitti” ve bu arada sıkı sıkıya mama yapışmiaştım.

O akşamdan başlayıp senin ziyaretçinin sana mutsuz aşkıyla ilgili sorular sorduğu ana kadar ne çok zaman geçti! Yüzünün al al olması evet anlamına geldiğine göre, bu durumda da yüzünün al al olması şu anlama geliyor (sen kendin bile bunu bilmesen de): “Evet, beni seviyor, ama bu benim için büyük bir mutsuzluk. Zira beni sevdiği için sanıyor ki istediği gibi bana eziyet edebilir ve kendi kafasından uydurduğu bu hakkı sonuna kadar kullanmayı ihmali etmiyor. Hemen her gün iliğime kadar acı çektiren bir mektup alıyorum ve sonra birinciyi unutturmak isteyen başka bir mektup, oysa insan nasıl unutabilir ki bunu? Her zaman es-

rarengiz bir şekilde konuşuyor, kimse onun ağzından açık seçik bir kelime alamaz. Belki de söyleyeceği şeyler hiç de yazıya dökülebilecek şeyler değildir, ama Tanrı aşkına o zaman buna bir son verip mantıklı bir insan gibi yazmalı. Hiç kuşkusuz bana eziyet etmek gibi bir amacı yok, zira beni seviyor, bunu hissediyorum, her şeyden çok, ama artık bana böyle eziyet etmemeli ve bana olan aşkı beni böyle mutsuz kılmamalı.” Canım konuşmacı! Hayatımdan senin için geçerim, ne var ki eziyet etmekten vazgeçemem.

Franz

*

3.XII.12

[2 Aralık akşamı ve 2 Aralık 1912'yi 3'üne bağlayan gece]

Yazdığın harikulade, kocaman ve hak edilmemiş büyük-lükteki mektup! Canım, sevindirdin beni. Ve mektuptan çıkan, herhalde alışılacak memiş bir ortam ve duruş içinde olmasından dolayı, önce yabancı görünen, ancak baktıkça kendini ele veren o resim, o esnada güneş ışığında olduğu gibi yazı masasının ışığı altında da o güzelim yüz kendini gösteriyor ve insanın, bu yanlışlama içinde kayığın kenarındaki eli öpesi geliyor, nitekim yaptım bunu. O zamanlar bugün göründüğünden daha iyi görünyormuştun, ancak bunun dışında, belki de sırı kendini iyi hissettiğin için yüzünde son derece huysuz bir ifade var. Elinde ne tutuyordun? Küçük tu-haf bir çanta mı? Ya kemerine o yaprağı kim soktu? Bana nasıl da pür dikkat ve şüpheyyle bakıyorsun öyle, hafif de olsa 4 yıl sonra başına dert olacak şu eziyetçi ruhla ilgili bir öngörün varmış gibi. Basit bir gezinti için çok da ciddi giyinmişsin, erkek kardeşin de öyle. Kardeşinin güzel olduğunu söylemişlerdi bana. Onun yanında gülünç kaçacak kadar genç duruyorum galiba ve muhtemelen ondan büyüğüm. Ve resimde kardeşin 25'ine yeni girmiştir. Onunla gurur duyuyorsundur.

İşte şimdi başka resimler için de bir umut doğdu, canım, sözünü tutmak zorundasın. Zarfin dışından görünmüyorken, insan zarfı açarken içinde sadece bir mektup varmış gibi

düşünüyorum (bazı mektuplar açık geliyor, zarfin tipine bağlı olarak), lakin zarfin içinde bir resim ve bizzat sen çıkıyorsun o resimden, tıpkı gelecek güzel günlerden birinde, tren vagonundan çıkış geleceğin gibi. Flaşla çekilmiş bu fotoğraf da artık bana ait, canım. İster zamanda ister ebediyette, ne hallere girerse girsin. Düşüncelere gark olmayasın diye (düşüncelere gark olasın diye değil) flaşla çekilmiş bir resmimi gönderiyorum sana. Gerçekten iğrenç bir resim, ama zaten senin için çekilmedi, kurumda bana denetleyici yetkisi verilmesiyle ilgili çekilmiş bir resim, çekilmesinin üstünden de 2-3 yıl geçti. Kafayı üzütmüş bir yüzüm yoktur aslında, dirayetli bakışım da sadece flaş ışığında çıkıyor, kolalı yaka kullanmıyorum çoktandır. Ama takım elbise giyiyorum, şu pek çok kez bahsettiğim yegâne (yegâne derken mübalağa ediyorum tabii, ama çok da etmiyorum) elbiseyi, o sıralar olduğu gibi bugün de neşeyle giymeye devam ediyorum. Berlin tiyatrolarının itibarlı koltuklarında, oda oyunlarının en ön sıralarında onunla hava attığum gibi, tren vagonlarının kanepelerinde uyuduğum veya uyukladığım birkaç geceyi de onunla geçirirdim. Bu elbise de benimle yaşılanıyor. Tabii resimde görünen kadar güzel değil artık. Kravat muhteşem bir parça, onu bir Paris seyahatinde aldım, ikinci seyahatimden değil, tarihini şu anda hesaplayamayacağım birincisinden kalma. Tesadüfe bak ki şu an yazarken de boynumda bu kravat. O da yaşılanıyor. Diyeceğim o ki resimden korkmamanı rica ediyorum. Son zamanlara ait tek bir iyi resmim var (iyi olmasının tek nedeni, insanı, başka türlü mümkün değilse görünmek istediği gibi göstermesi) ama o da diğer aile resimleriyle birlikte çerçeve içinde duruyor. Ama mümkün olursa sana da bir tane yaptıracağım, hiç değilse elinde resim olarak var olmak için, gerçek elinde demek istiyorum, zira zaten gerçek olmayan elindeyim çoktandır.

Bu mektup, akşam yazılmıştı, şimdysiye gece, en derin noktasında. Canım, dün mektup gelmediği halde örnek bir

davranış sergilemedim mi? Büyük bir güvenle sana bağlı olarak, sanki yanıldamışın ve sadece suskun bir günündeymişsin gibi. Ayrıca eminim bu tür yas günlerin yoktur senin hiç, nitekim ağlamalarına rağmen –işte bu senin tek hatan, üstelik insanın seni hemen bağına basmak isteyeceği kadar da cezbedici– benimle karşılaşırılamayacak ölçüde hâkim oluyorsundur mutlaka kendine. Oturup bir güzel etrafıca düşün, bazı günlerde ve günlerin çoğunda, kelimenin tam anlamıyla kendi içine düşen ve oradan çekip çıkarılması mümkün olmayan bir insana katlanabilir misin acaba. Özellikle bir hafta önce sık sık oldu böyle günler, bilmem bunu mektuplarında fark ettin mi (yaklaşık bir hafta önce!), bunun gözünden kaçtığını ve benim bunları vahmederek acı çektiğimi söyle, öyle olsa da olmasa da. Bunu senin ağızından (benimle ilgili vereceğin kararlar için senin ağızının içine bakıyorum) duymak beni yataştıracak.

Şenliğiniz muhteşem olmuş. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum ama mantığın sunduğu bütün karşı nedenlerine rağmen, senin su götürmez tanıklığına rağmen, haberdar olduğum bütün teferruatlara rağmen tüm fabrika tepeden tırnağa, ama tepeden tırnağa (korkunç düzensiz mektup arkadaşının kâğıdı şu anda tükendi ve bütün kâğıt satıcıları uyuyor) gerçek dışmış gibi geliyor bana. Bunun nedeni seni gerçek bir iş hayatına hiç uymayan, buna karşılık gerçek dışı bir iş hayatına fevkalade uyan istek ve umutlarla sımsıkı sarıp sarmalamış olmamadır belki de. Sana ofisi anlattırmaktan hoşlanmamın nedeni de bu, onun seni çevrelediğine ve çalıştığına gönülden inansaydım çok tiksindirici bulurdum bunu. Ofisin nasıl olduğunu gösteren resimler elime geçecek mi? Eğer elime geçerse ben de sana, mesela içinde yuvarlak güvenli rende bıçağı silindirleri hakkında benim de bir yazımın yer aldığı yıllık raporu gönderirim! Resimli olarak! Veya atölye sigortası hakkında bir makale! Veya güvenli freze başları hakkında! Canım, seni daha sevindirecek pek çok şey bekliyor.

Artık yatma vakti. Zira son zamanlarda biraz az uyyorum. Yürüyüse de biraz az çıkiyorum, hiçbir şey okumuyorum, ama çok da kötü durumda olmadığım zamanlar da olmuyor değil. Noel tatiline, büyük tatile ve gelecek yıllara dair düşüncelerle oynuyorum. Gelecek karanlık göründüğünde gözlerimi kapatıyorum. –Unutmadan söyleyeyim, bundan böyle *günde sadece bir kez* yazacağım, öğleden sonrağım elden gidiyor. Buna karşılık öpücüklerim var. İşte o zaman her şeye katlanıyorum.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

3.XII.12

Canım, 2 kelime sadece. Galiba sana yazdım, seçimlerimiz bitti, ofiste boş zamanım yok artık. Seni böyle telaş içinde selamlayabiliyorum ancak. Bunun dışında korkunç bir uyku halinin sisi içindeyim. Canım, bugün bana harikulade bir hediye sundun ve sabah mektubun çekti beni kendine, adeta ellerinle çekiyormuşsun gibi. Hoşça kal, bu gece vakti. Her gün iki mektup alışkanlığından vazgeçmek o kadar zor ki. Bana bir çare söyle. Bırak da öpücüklerle senden bir çare rica edeyim ve sana öpücüklerle teşekkür edeyim.

Hiç kimseye olmadığı kadar sana aitim

Franz

Yıllık raporlar eline ulaşıyor, sen onları ezberleyene kadar eline ötekiler de geçer.

*

3.XII.12

Canım, bugün geceyi yazarak atlatmalıydim aslında. Görevimdi bu, zira küçük hikâyemi bitirmenin eşigidinayım, şimdi yekvücut olmak ve ateşi bir arada tutan saatler bu sona inanılmaz iyi gelirdi. Bakalım şimdiden lanetlediğim yarıńki okumadan sonra hâlâ yazabilecek durumda olacak mıyım? Kim bilir. Yine de – bitiriyorum, cesaretim yok. Bu düzenli bağlamin içinde hiç de o kadar uzun sürdürümediğim

bu yazı faaliyeti sayesinde örnek gösterilmeye öyle pek de uygun olmayan, ama bazı işlerde kendisinden epey faydalanan bir memur (unvanım şimdilik konseptçi³⁴) olmaktan çıkış şefimin korkusu haline geldim. Ofisteki yazı masamın asla düzenli olmadığı kesin, ama şimdi gittikçe yükselen karmaşık bir kâğıt ve dosya yiğiniyla kaplı; bu arada sadece en yukarıda ne olduğunu biliyorum, aşağıda ise korkunç şeyler olduğunu sezıyorum sadece. Bir yanda yazı yazmaktan ve öte yanda ofisten dolayı arada öğütülüşümün sesini işitiyor gibi oluyorum. İkisini de nispeten denelediğim zamanlar geliyor sonra yine, özellikle de evde kötü yazdığım zamanlarda, lakin bu yeteneği (kötü yazma yeteneğini değil) korkarımlı ki ağır ağır kaybediyorum. Bazen ofiste, kimsenin bir ofiste atmayı düşünmeyeceği bakışlar atıyorum çevreme. Böyle anlarda beni hafifçe uyandırmayı bilen tek kişi daktilografım. Sonra senin mektupların da birbirimizden sahince hoşlandığımızdan bu yana yaşamak için yardımcı oluyor bana, bu kesin; birisi ve sadece birisi değil, aynı zamanda sevgili, benimle ilgileniyor ve ben daha iyi bir duruma gelerek senin mektubundan kopup işime sıçriyorum. Fakat yine de, yine de –

Sana bugün çok az yazdım ve sana o kadar çok söyleyecek şeyim var ki. O tanıtım salonunda ne güzel duruyorsun öyle! Ama senin ofisini görememiş oldum. Hayır, bana bugün gönderdiğin şeylerden, sabırlı Felice, seni aylarca soruyağmuruna tutacağım malzeme çıkar.

Öncelikle seninle ilgili o iki imayı açıkla biraz bana. Tamam, birincisi senin Siyonizm'inle ilgili, peki ya ikincisi? Edebiyat ve dondurulmuş etle ilgili olanı? Tanrım, Salomon'dan tut da Rosenbaum'a kadar bütün bu insanlar seni nasıl da tanıyor, nasıl da her gün görebiliyorlar seni, nasıl da seninle otomobilere biniyorlar, nasıl da sadece bir düğme-

---

34 Ç.N.: “Çalıştığı kurum için yeni yaklaşımlar, çözüm modelleri geliştiren memur” anlamında. Mektupta geçen “Koncipist” kelimesi Almanca eskimiş bir kullanım.

ye basmalarıyla koşarak onların yanına gidiyorsun. Canım, canım, seni bana çağırın zil nerde peki? Seni öpüçüklere boğuyorum. –Ve artık bitiriyorum. Hikâyem beni uyutmaz, sense bana içinde rüyalar olan uykuyu getirirsin. Dün seninle çimenlere oturmuş, birlikte bir köy seyahati yapmayı konuşuyorduk.

Franz

*

4.XII.12

Tanrı'ya şükür ki canım, mektubunun sonunda sakinleştiyorsun, kendimi nasıl suçlayacağımı bilememiştir. Bunun için elimden geldiğince şimdi güzel bir söz veriyorum ki – bu arada yazarken seni öpen Frolayn Brühl'ün ağızı benim olsaydı keşke, seni daha da güçlendirmesi için– sana (kullama olsun diye her bir harfi üzerinde durarak yazıyorum) *mektuplarla bir daha asla eziyet etmeyeceğim* ve bir araya gelene, bütün kötülükleri böyle ilkel bir biçimde bir sonraki mektupla telafi etmek yerine, derhal ve en iyi şekilde telafi edene kadar bundan sakınacağım.

Sen kentin söylüyorsun, sana eziyet etmek istemiyorum; ne var ki sen benim kendimsin ve ben de ona zaman zaman eziyet ediyorum, iyi geliyor bu ona, ama sen benim en derindeki ve en narin kendimsin ve ne de olsa ben onu dünyadaki her şeyden korumak ve onun tam bir huzur içinde olmasını sağlamak istiyorum. Ve bütün iyi niyetime rağmen – söz dinlemeyip kötü yollara giren elimdeki kaleml olmalı.

Canım! Bağışla ve şu andan itibaren sakin mektuplar yazacağım, insanın kırbaçlamak değil okşamak istediği sevgili sine yazması gerektiği gibi.

Dün akşam da abartmış olduğum geliyor aklıma. Ofis de şöyle böyle gidiyor işte. Ve orada ben zavallı bir adam olarak otururken senin mektubunu alıp okuduktan sonra bir dev gibi doğruluyorum ve gayretli bir memur gibi, beklemekte olan daktilyoya doğru gidiyorum, adeta onun yanına

beni sen götürüyormuşsun da, eğer iyi çalışırsam ödül olarak bana bir öpücük sözü veriyormuşsun gibi. Kederlenme canım! Tıpkı şimdi olduğu gibi hiç istemeden de beni mutlu etmeyi başardin zaten. Adieu canım, bugün hiç ayrılamayacak miyim senden? Ve şimdi kalkıp doğru daktilonun yanına! Ayrıca bu, günün sondan ikinci mektubu, şimdi bir tane daha gelecek. Açıklama da devamında. Senden uzaklaşamıyorum bugün canım. Böyle çıldırdığım zamanlarda sen çek kurtar elini.

Franz

*

[4 Aralık 1912'yi 5'ine bağlayan gece]

Canım benim, sonsuz sevdiğim, küçük hikâyem için artık gerçekten çok geç oldu, korkuya sezmiştim bunu, tamamlanmamış bir halde yarın geceye kadar gözünü dikip gökyüzüne bakacak; oysa senin için Felice, çocuksu bayan, şimdi ve her zaman şimdi tek doğru zaman. Telgrafı öpücükle olarak alıyorum ve tadı güzel, insanı mutlu, gururlu ve aza-metli kılıyor, ama iyi dilekler de var mı bunda, canım? Öteki bütün akşamlar bugündünden daha önemli, bu akşam keyfe ayrılmış durumda, öteki akşamlarsa özgürlüğüm. Canım, anlayacağın, okumaları cehennemi bir zevkle yapıyorum, dinleyicilerin hazırlıklı ve dikkatli kulaklarına gürlemek zavallı kalbe öyle iyi geliyor ki. Onlara bir güzel avaz avaz gürledim ve yan salonlardan gelip yüksek sesle okumanın zorluğunu elimden almak isteyen müziği üfleyip yok ettim. Biliyor musun, insanlara komut vermek veya en azından komut verdigini sanmak – beden için bundan daha büyük bir rahatlık olamaz. Çocukken – birkaç yıl önce olduğum üzere – hayalini kurduğum bir şeydi, insanlarla dolu kocaman bir salonda – tabii şu anda sahip olduğumdan biraz daha büyük bir kalp, ses ve ruh gücüyle donanmış olarak – “Éducation sentimentale”i baştan sona hiç ara vermeden, gerektiğinden daha uzun sürecek biçimde, günler ve geceler boyunca, tabii

Fransızca olarak (ah o benim cânim telaffuzum!) dinleyicilere okumak ve okunanların duvarlarda yankılanması. Ne zaman konuşsam, konuşmak yüksek sesle okumaktan daha iyi, (yeterince nadir oldu bu) bu yükselişti hissettim ve bugün de bundan yerinmedim. Üç aydan beri kamusal alanda bana bahsedilen tek eğlence bu, ki bu da bağışlanma olsa gerek. Gerçekten de o zamandan beri yabancı insanlarla hiç konuşmadım denebilir. Sadece Stoeßl'le; yaklaşık 14 gün önce buluşmam gereken senin şu Schmitz'le –beni ona çeken tek şey seninle olan ilişkisiydi– uyuyakaldığım için buluşmadım. Stoeßl'ü tanıyor musun? Muhteşem bir insandır, yüzünden yaratıcılık fışkırır gerçekten, zaten böyle olmasa, kanlı canlı yüzü ve sivri burnıyla bir Yahudi kasap da olabilirdi pekâlâ. (Bekle, şurada bir katalogda resmi olacak, onu da ekliyorum hemen mektuba.) Biraz düzensiz bir biçimde laftan lafa atlıyorum, ama bunu canım, senin karşısında yapamayacaksam kimin karşısında yapacağım? Ayrıca parmak uçlarında hâlâ hissi duran okumadan da geliyor bu mutlaka. Elimde dikkat çekmeyen ama mutlaka senden bir şey olsun diye gönderdiğim şenlik kartpostalını yanına almıştım ve niyetim okuma sırasında elimi usulca onun üstüne koymak ve böylece senden gelen çok basit bir büyüğe beni tutmayı sağlamaktı. Ne var ki hikâye kanımı kaynattığında kartla önce oynamaya başladım, sonra düşünmeden bastırarak onu kıvırdım, iyi ki kartın yerinde senin o güzel elin yoktu, yoksa yarın bana mektup yazamazdın ve bu da benim için fazlaıyla pahaliya patlayan bir akşam olurdu. Ama sen, senin şu küçük hikâyenî³⁵ hâlâ bilmiyorsun. Biraz vahşi ve anlamsız bir hikâye ve eğer kendi iç hakikati (ki bu da hiçbir zaman genel olarak saptanacak bir şey değil, tam tersine, her defasında her okurun veya dinleyicinin yeni baştan itiraf etmek veya reddetmek zorunda olduğu bir şey) olmasa bir hiç olurdu. Bunun

---

35 Ç.N.: Kafka'nın Felice'ye ithaf ettiği "Yargı" adlı hikâyesi (Krşl. 24.X.12 tarihli mektup).

dışında küçüklüğüne (17 daktilo sayfası) rağmen bir sürü hatayla dolu ve ben seni böyle çok su götürür bir doğumla onurlandırmak fikrine nereden kapıldığımı hiç bilmiyorum. Fakat herkes elindekini verir zaten, ben bu küçük hikâyeyi, ekinde ben varım, sense muazzam bir hediye olarak aşkıni. Ah canım ah, senin sayende ne kadar da mutluyum; sonunda senin hikâyenin gözlerime indirdiği bir damla yaşa mutluluğun gözyaşları da karışıyor.

Söylesene, mesela bugünkü mektubumdan, mektubun bir suçlu gibi sana zorla çektiğim eziyet dolu ikinci sayfasından nasıl onur duyabilirim ki? Üçüncü sayfada henüz benim karartmadığım seyahatin anılarıyla birlikte biraz olsun huzur bulduğunda nasıl da rahat bir nefes aldım. Baksana, nasıl da oynanıyor biz insanlarla, sen Prag'dan ayrılmırken istasyona senin için kimsenin gelmemiş olmasından yakınıyorsun, bense –geriye dönüp baktığında öyle olduğunu sanıyorum en azından– bu yolculuğu senin vagonunun basamağında seninle birlikte yapmak isterdim, seni oradan görebileyim diye. (Ama bu çılgınca bir şey, ben de vagona binebilirdim rahatlıkla – lakin şimdi olduğu gibi gecenin derinliğinde sevgili için yapılacak en çetin iş bile yeterince çetin gelmiyor insana.) Şu anda bir şey geldi aklıma: son mektuplarından birinde “sana” yerine “bana” yazmışsin, yazım hatası gerçek olabilseydi keşke! (Sükûnet, sükûnet! Kapatıyorum çenemi.) – Bu arada şubeyle ilgili yakaladım seni –sakın reddetme! sakın reddetme!– diyeceğim o ki Prag'da bir şubeniz yok. Tabii ki Adler firmasını keşfedeli çok oluyor ve ne zaman oradan geçsem yere tükürdüm hep, zira sizin rakibiniz olduğunu düşünüyordum, bir gramofon şirketinin dükkânı önünden geçerken de yapıyordum aynı şeyi. Bu arada benim tavsiyeme uyup Friedrich Caddesi'nde bir gramofon salonu açtınız mı? Eğer bu kâr ederse batıda bir yerlerde de bir tane daha açılabilir. Paris'te, mekânın tam ortasında, çok yüksek bir yerde hoş bir hanım oturuyor ve

ziyaretçilere para karşılığında jeton vermekten başka hiç bir iş yapmıyor. Bu işin Berlin'deki teşvikçisi olarak senin bu görevi üstlenmen nasıl olur. Bu iş için gerekli olmayan öteki elinle bütün gün bana mektuplar yazabileceğin için söylüyorum bunu sadece. Canım, sana olan isteğim nasıl da delice fikirler düşündürüyor bana. Canım, kendim için üzülüyorum. Sana mektuplar yazdığım zamandan vazgeçip, onu Berlin'e gelmek için kullansaydım çoktan yanında olur ve gözlerinin içine bakabilirdim. Şimdi ben burada oturmuş, mektupları aptallıklarla dolduruyorum, sanki hayat sonsuza dek sürecekmiş ve bundan bir saniye bile eksik değilmiş gibi.

Hayır, artık daha fazla yazmayacağım, isteğim tamamen gitti, yatıyorum ve kendi kendime senin her şeyi yapabilen, heyecanlandıran ve yataştıran adını mirıldanacağım, Felice! Felice! diyeceğim, iyi geceler ve bizde söylelendiği gibi tatlı rüyalar. Sadece bir soru daha. Yatakta nasıl yazıyorsun? Mürekkep şisesi nerede duruyor? Kâğıdı dizlerinin üstüne mi koyuyorsun? Ben öyle yapamazdım, ama yine de senin yazın benim yazı masasında oturup yazdığınımdan daha sağlam. Ayrıca yatak örtüsünde mürekkep lekesi olmuyor mu? Peki ya o zavallı zavallı sırt? Ve tabii o cânim gözler de bozuluyor mutlaka. Ve Çin'dekinin tersine burada adamın ışığını elinden almak isteyen kişi kız arkadaşı değil, bunu yapan adam.³⁶ Ama tam da bu

36 Ç.N.: Bir araştırmacı, Kafka'nın bu şiirde yer alan "karanlığın içindeki ışık" motifini çeşitli eserlerinde kullandığı saptamasını yapıyor (Wolf Kittler, "In tiefer Nacht. Franz Kafkas 'Türbüterlegende'" Klaus-Michael Bogdal (ed.), *Neue Literaturtheorien in der Praxis. Textanalysen von Kafkas "Vor dem Gesetz"*, Vandenhoeck & Ruprecht Yay., s. 182 vd.). Bu makaledeki yorum'a göre, derin karanlığın içinden gelen ışık motifi, yazma ve cinsellik arasındaki ilişkiye işaret ediyor. *Dava* romanında "Yasa Kapısı" meselinde de görülen bu motifin, Kafka'nın doğrudan F.B. karşısındaki durumunu yansıttığı belirtiliyor.

Ama mektupta dile gelen yönyle düşününce, burada sadece yüzeysel bir ilişki kurulmuş görünüyor. Şiirde adamın elinden ışığı kız arkadaşı alırken, Kafka F.B.'ye gece yazma diyerek onun elinden ışığı aldığıni, geceyi uyuyarak geçirmesini istediğini vurguluyor. Ama bunun aslında samimi isteği olmadığını da ima ediyor.

yüzden Çinli kitabı âlimden daha makul biri değil (Çin edebiyatında “kitabı âlim”le ilgili olarak bu alay ve saygı hep var). Zira sevgilinin geceleri mektup yazmasını istemiyor, ama gece mektuplarını bile açgözlülükle postacının elinden çekip alıyor.

Şimdi esen kal canım, son bir öpüçük. İmzamı koyuyorum.

Franz

ve işte yalnız başımayım. Fakat yalnız başıma değilim, zira seni imzadan sonra da öpebilirim diye düşünüyorum. Canım, gerçekten bir araya geldiğimizde de senden típkı şímdi olduğu gibi bu kadar zor ayrıldığında, benimle kuracağın gerçek ilişkinin beraberinde getireceği sıkıntıların, sana mektuplarımıla çekirdiğim acının yanında hafif kalaçağını kavrayacaksın. Adieu canım. Son imzamdan sonra gelen yeni mektup, yeni öpüçükler talep ediyor ve onları düşüncelerinin içine alıyor.

[Sayfa kenarında] Yani bugündü başka mektup gelmiyor.

*

5.XII.12

Canım, selamlar ve odanın tarifi için teşekkürler. Sadece arka duvar eksik, orada bir kapı daha var galiba. Çok kitabı var mı?

Seçimleri sana yazmadım mı? Yazdım, yazdım. Demek ki kaybolup giden bir sürü mektuptan birindeydi. Mesela senin mektuplarını devasa postanın içinden seçip çıkarmak zorunda kaldığımı ve bunun ne kadar uzun sürdüğü konusunda yakındığımı hatırlıyorum şímdi. Yönetim kurulu seçimiymişti bu, bir sürü iş yapmak gerekiyordu, çünkü bizim sigortaladığımız bütün girişimciler (200.000) ve bütün işçiler (3.000.000) seçime katılıyor. Bu yıl bu işlerin altında ezildim ve gecikmelerim pek dikkat çekmeden birikti. Ama şímdi yer yer dikişler atıyor.

Franz Kafka

Canım, kabul et ki gönderdiğim resimde düpedüz yabancı görünüyorum sana. Bunu kendine itiraf etmek istemiyorsun, ne var ki mektubun sana karşı tanıklık ediyor. İtiraf ediyorum, en azından insan o mektubu şüpheyle okuduğunda (tipki bu sefer yapmış olduğum gibi) görünen bu. Ne yapabilirim ki? Ben de böyle görünüyorum işte. Resim kötü, fakat benzerlik yok değil, hatta gerçekte daha berbat görünyorum. 2 yıllık bir resim bu, ama benim bir oğlan çocuğunu andıran görünüşüm pek değişmedi, yine de gece bekçiliği yüzünden birkaç içrenç kırışıklık belirdi suratımda. Bu resme, canım, alışabilecek misin? Ve seni öpebilir miyim yoksa imzamı öpüçüsüz olarak mı atmamı? Unutma ki eninde sonunda resme katlanman ihtimali var, ta ki gerceği başına çıkana kadar. – Sonunda koşarak kaçacaksın ondan. Unutma ki gerçeğini sadece bir defa gaz lambasının ışığında gördün ve o esnada da özellikle dikkat etmedin ona. Gündüzleri hemen hemen hiç dışarıya çıkmıyor, bu yüzden de neredeyse bir gece siması var. Seni öyle iyi anlıyorum ki. Ama belki alışırsın ona yine de, canım bak, ben de, bu denli iyi davranışın mektup yazarı da ona alışmak zorunda kaldı. Bir önceki mektupta abartıyorum tabii, mektubun her zamanki gibi cana yakın, ne var ki benim inişlerim ve çıkışlarım var ve bugün de kötü tarafım ağır basıyor. İkiimizi de bağışla, hem mektup yazarını hem de fotoğraf takını ve bu ikili varlığımızla öpüçüklerden yararlanmamızı kabul et. Canım, adieu, gayet huzurluyum ben, sen de öyle ol ve beni sevgiyle sakla.

Franz

Ama bugün gerçekten günün ikinci son mektubu.
Tanrım, bir seyahat tehlikesiyle karşı karşıyayım yine.

*

6.XII.12 ile 7'si arası

[Muhtemelen 5 Aralık 1912'yi 6'sına bağlayan gece]

Ağla canım ağla, şimdi ağlama zamanı! Küçük hikâyenin kahramanı biraz önce öldü. Şayet seni avutacaksı bil ki yeterince huzurlu ve herkesle barışık öldü. Hikâyenin kendisi henüz tamamlanmadı, şu anda bunu yapacak halim yok pek ve sonu yarına bırakıyorum. Ayrıca çok geç oldu ve dünkü rahatsızlığı atlatmak üzere bir şeyler yapmak zorundaydım. Hikâyenin bazı yerlerine yorgunluklarım, mutat kesintiler ve kendisiyle ilgili olmayan endişeler yansındı maalesef, daha temiz bir çalışma olabilirdi hiç kuşkusuz, özellikle de o şirin sayfalarda görünüyor bu. Sürekli içimi oyan duyguda bu zaten; bana kalsa, gücü ve sürekliliği bir yana, içimde hissettiğim biçimlendirici güçlerle, daha uygun hayat şartlarında, şu anda önumde durandan daha temiz, daha vurucu, daha örgütlü bir iş ortaya koyabilirdim. Hiçbir mantığın gereksiz ilan edemeyeceği bir duygubu, tabii gerçek olanın dışında başka koşulların olmadığını ve olmasının da hesaba katılamayacağını söyleyen mantık, tek haklı çikan olduğu halde. Ama ne olursa olsun yarın hikâyeyi bitirmeyi ve öbür gün kendimi yeniden romana vermeyi umuyorum.

Zavallı sevgilim, kendini ayarlamak için mektuplarının ne zaman geldiğini bilmek istiyorsun. Oysa postanın işi belli olmuyor hiç, hele Avusturya postası, tamamen keyfi davranışıyor, bu arada yaz yarenlikleri için uygulamaya konulan posta gibi. İlk ekspres mektubun pazartesi saat 11'de evime geldi. İkincisi çarşamba 9'la 10 arasında ofise geldi, telgrafın öğleden sonra 16.30'da eve geldi (daha geç gelseydi daha iyi olurdu, o zaman vaktinde uyandırırdı beni, ama böyle olunca uyuyakaldım ve ancak saat 9'da gittim oraya), tramvaydaki mektubun –canım Felice'nin benim için çarşamba öğleden sonra atmak üzere düşündüğü o mektup– ancak perşembe sabah evime ulaştı ve saat 3'te bu mektubu elime aldığımda nasıl da yeniden birbirimize

ait olduğumuzu gördüm, zira okuma akşamında bana eşlik etsin diye göndermek istemiştin o telgrafi, ben de gerçekten onu götürmek üzere tam cebime sokacaktım ki onu sadece cebimde taşımayı değil, aynı zamanda masanın üstünde görmek istedigimi, ne var ki bunun fazlaca göze batacağını düşündüm, bu nedenle de yanımıza kartpostalı almayı tercih ettim.

Anlaşılan ofisimin devasa boyutlarda olduğunu söylemiş olmaliyım ki, canım, sen de bunu yanlış anlamışsun. 70 bölümümüz yok bizim, ancak benim bulunduğu bölümde 70 memur çalışıyor. Bu bölümün şefinin 3 yardımcısı var, bunlardan biri de benim ve en önemli veya daha doğrusu en nahoş işlerde kullanıyorum maalesef. İşte böyle, daha iyi anlayasın diye resimdeki yabancı, ama içinden hiç olmadığı kadar sana madun olan adam, uzun mu uzun bir öpüçük veriyor.

Franz

*

6.XII.12

Canım, fotoğrafım yüzünden endişelere gark olduğum için muhteşem bir salak durumuna düştüm yine. Tren güzerâhînâda yaptığın yolculuk esnasında kararlı bir biçimde ona alışmış olmalısın, yoksa böyle sevgiyle düşünmezdin beni. Sadece baş ağrıları ilk irkilmenin kalıntılarıydı belki de. Veya bana daha önce yazmış olduğun upuzun mektubun. Dikkatini çekiyorum: en iyi ihtimalle hak ettiğim şey senden sık sık mektup almaktır, uzun mektuplara layık hissetmiyorum kendimi gerçekten de, elimde değil. Seyahatini anlattığın bu kadar uzun bir mektubu hak etmiş olmak için ne yapmış olabileceğimi görmek üzere çevreme bakınıyorum dünyada, lakin hiçbir şey bulamıyorum. Onu titreyerek tekrar tekrar okumaktan başka bir şey gelmiyor elimden.

Dış görünüşüm için hayiflandığım mektubumdan dolayı korkuyorum şimdi, Tanrı bilir nasıl da alay edecek-

sin benimle! Ve her an bir telgraf almaktan korkuyorum: "Franz, sen çok güzelsin". O zaman sürünenek masanın altına sığınmaktan başka yapacak bir şeyim olmaz. Bak mutlu kız, mektuba eklediğim gazete kupüründe senin küçük hikâyen kamuoyunda, mübalağalı bir biçimde nasıl da övgüyle karşılanmış, oysa sadece özel bir kesime yönelik bir toplantıydı bu sadece. Bunları yazan da sıradan biri değil, Paul Wiegler. Tanıyor musun onu? Birkaç güzel kitap yazdı ve daha da iyisi Fransızca birkaç kitabı tercüme etti. Onun gıpta edilecek yanı şabatta Berlin'e geliyor olması, peki ya ben? Ama tiyatro eleştirmenliği için geliyor Berlin'e. "Morgenpost" gazetesi ve bu açıdan gıpta edilecek bir şey yok. Herkesin kendi cefası var.

Ah canım ah, bitirmenin ve öpmenin vaktidir, aksi takdirde şefim aramıza girecek, buna da fırsat verilmemeli. Canım, canım! Bu iki figanı da ekliyorum.

Franz

Dün günün ikinci son mektubuydu, bugünse hepten sonucusu.

Sana seyahatte eşlik eden, seni küçük melek diye çağrıran hanımın eşine yazdığım bir mektuba imzamı atıyorum şu anda, seni küçük melek.

Benim için muazzam önemli ve öğretici olan fotoğraf hakkında geceleyin yazacağım sana.

Yarın Leitmeritz'e gitmek zorundayım. Küçük Brühl gönderdiğim kartpostal için ne dedi? İki kartımı da aldın mı?

Bir de senin şu 4'ünde yazdığın mektup geliyor aklıma, nasıl gelecek, çarşamba – aman, aptallık işte, tarihte yanılı-

yorum, o sırada benim fotoğrafımı henüz aldığıనı düşündüm de şimdî.

*

6.XII.12 ile 7'si arası

Canım, dinle şimdî, küçük hikâyem bitti, ama bugünkü son beni hiç de mutlu etmiyor, daha iyi olabilirdi, hiç kuşku yok buna. Böyle bir kederin hemen arkasından gelen düşünce daima kalıcı tabii: sen varsın ya, canım, yani yaşamak için ikinci bir hak, gel gör ki yaşama hakkının sîrf sevgilinin varlığından edinilmesi utanç verici bir rezillik.

Ancak bunun bir pazar mektubu olması ve yakınmaların pazartesiye bırakılması gerektiğini tam zamanında hatırladım neyse ki. Canım, nedenini bilmiyorum ama tren hattı boyunca yaptığın yürüyüş çok dokundu bana. Yükseklerden izlendiğimizde senin yalnız yürüyüşlerin bennimkilerle karşılaşılıyorsa ve bakışlar birimizden diğerine çeviriliyorsa kim bilir orada nasıl da alayçı kahkahalar atılıyordur.

Bu fotoğraf canım, seni bana yeniden çok ama çok yaklaştırıyor. Epey eski bir resim olduğunu düşünüyorum. (Resme dair hiçbir açıklama yazmamışsin ve belki de beni bir tuzağın içine çekmek istiyorsun; gelgelelim mutluluk ve minnettarlık beni pervasız kılıyor ve korkmuyorum.) Ayrıca resmin bütünü, ışığı, kompozisyonu ve suretlerin haleti ruhiyesi bakımından tamamen esrarengiz bir görüntü veriyor ve sırrın anahtarı, öndeeki masanın üstünde kutusunun yanında duran bu anahtar, meseleyi aydınlatacak hiçbir şey söylemiyor. Acıklı bir gülümseme içindesin, yoksa bu gülümsemeyi sana yakıştıran benim haleti ruhiyem mi? Doğru düzgün bakamıyorum sana, aksi takdirde bakışlarımı senden alıkoyamam. Garip süsleri olan bir bluz var üstünde. Sol kolunda da bir zincir veya bir bilezik. Gerçekte hiçbir ehemmiyeti olmayan bu yargımı bir kenara bırakırsak sen başka gözlemciler için de sadece konumundan dolayı

değil, aynı zamanda annen seni kanadının altında tuttuğu veya en azından öyle göründüğü için de resmin merkezinde duruyorsun. Bu sana özel bir önem ve anlam veriyor. Bunun dışında bakış yönün ailenin geri kalanından büsbütün farklı. Bana herkesten çok annen yakın duruyor (annenin resimde hiç yer almıyor olma ihtimali varsa bile) en çok ve en farklı ışık onun yüzüne düşmüş olduğu için bu yarımdan pek emin değilim. Uzun boylu, biraz kemikli olan kadın o mu? Babamın ailesinde onu biraz andıran kadınlar var. Çok anlayışlı görünüyor, neredeyse onunla ilgili ilk düşünceme geri doneceğim, onunla konuşmaya cesaret edebilirmişim gibi geliyor. Baban çok vakur görünüyor, onun karşısında kendime pek güvenemeydim. Ne iş yapıyor esasen? Erkek kardeşini Binz'den gönderdiğin resimden tanıyorum zaten, yeni bir şey görmüyorum onda. Kenarda da kız kardeşlerin duruyor (erkek kardeşin evli olmadığı için böyle kolay bir tahmin yürütüyorum) ortancaya Budapeştelî adını koydum, senin yanında duran komik adama da Budapeştelî eniște adını. Bir tek onlar gülüyor gerçekten, yani birbirlerine aitler. Öbür kenardaki kız halinden memnun, biraz uykulu gülümsemesine bakılırsa ağırkanlı kız kardeşin olmalı. (20 yaşındaki bir genç kızın ısrarla hiçbir şey okumamasında bir kötülük görmüyorum, yarım okuma daha berbat bir şey.) Peki o anda nasıl bir odadaydınız? Burası hali hazırda kullandığınız oturma odası mı ve mektuplarından birinde yazdığınıza göre babanın ve erkek kardeşinin 66 oynadıkları masa da bu mu? Ya fotoğrafınızı kim çekti? Bir aile şenliği mi bu? Baban ve erkek kardeşin koyu renk takım elbise giymiş ve beyaz kravat takmışlar, ama enişten sandığım kişinin kravatı renkli. Canım, insan resimlerin karşısında ne kadar güçlü ve gerçekte ne kadar güçsüz! Bütün ailenin bir kenara çekilib uzaklaşacağını, geride bir tek senin kalacağını ve senin bakışını aramak, elde etmek ve mutluluktan ölmek için büyük masanın üstünden

sana doğru eğileceğimi hayal edebiliyorum rahatlıkla. Canım, resimler güzel, eksik de olmasınlar, lakin resimler aynı zamanda bir eza.

Kötü bir sezgiyle saatin kaç olduğuna bakmaya gittim demin. 3.45! Çok berbat. Ama bugün çalışmaya da zaten ancak 12'den sonra başladım. İyi geceler, canım. Sevgiyle sakla beni! Küçük kitabım önumüzdeki hafta geçer eline. Bakalım bunun için kaç örümcek alacağım? Rüyalar için güzel meşgale. Canım, son kelime bu olsun, canım!

Franz

Sırf postayı kontrol için söylüyorum, bugün sadece fotoğraflı ekspres mektubu aldım.

*

6.XII.12'yi 7'sine bağlayan gece

[Muhtemelen 7 Aralık 1912'yi 8'ine bağlayan gece]

Canım, çeşitli nedenlerden dolayı hiçbir şey yazmadım bugün. Birkaç mektup yazmam gerekiyordu, ofis için bir dilekçe, aptal Leitmeritz seyahati için yapmam gereken hazırlık, bunun dışında ancak saat 7'den sonra uyumaya gittim ve ancak akşam saat 11'de uyandım, her ne kadar çılgınca acele etmiş olsam da Leitmeritz seyahati bir çalışma gecemi elimden alıyor ve pek el atamadığım romanı yine bir kenara bırakmak zorunda kalacağım – uzun lafın kısası romana bugün devam etmemiş olmamın bazı nedenleri var. Ama bunun çok da önemsiz olmayan nedenlerinden biri de, bugün özellikle sana karşı duyduğum huzursuz istek. Acaba bu iyi gelir mi sana? Bende itiraz edecek bir fazla bir şey yok mu? Yoksa özellikle bugün bende önemsendiğin çok şey mi var? Canım, bugün uykum boyunca seni gördüm rüyamda, fakat iki rüyayı hatırlıyorum sadece. Uyandıktan hemen sonra hiç yapmak istemesem de gördüğüm rüyaları derhal unutmaya çalıştım, zira içlerinde barındırdıkları korkunç gerçekler israrlı ve aşırı sarıhti, günlük hayatın matlığında asla su yü-

züne çıkamayacak kadar. Çok çetrefilli ve şu anda bile hâlâ içimi ürperten bir sürü detayla dolu olmalarına rağmen kısaca ve üstünkörü anlatmak istiyorum onları. Birincisi senin doğrudan doğruya ofisten telgraf çekebildiğinizi söylemenle ilgili. Ben de odamdan doğrudan telgraf çekebiliyordum, hatta aygit yatağının yanı başında duruyordu, senin masayı yatağın yanına çekmenle benzer bir durum bu. Dikkat çekerek kadar dikenli bir aygitti bu ve ben nasıl telefon etmekten korkuyorsam telgraf çekmekten de korkuyordum. Gelgelelim seni çok merak ettiğim ve o anda senden haber almak için duydugum, kesinlikle beni yataktan çekip alan vahşi bir istekle telgraf çekmek zorundaydım sana. Neyse ki o esnada en küçük kız kardeşim peydah oldu ve telgrafı benim yerime çekmeye başladı. Seni merak etmem beni yaratıcı kıliyor, sadece rüyada maalesef. Aygit öyle tasarlanmıştı ki Berlin'den gelen cevabin yanında kâğıt şeridinin üstünde belirmesi için bir düğmeye basmak yetiyordu. Heyecandan kaskatı kesilmiş bir halde önce bomboş dönen şeride baktığımı hatırlıyorum, oysa başka türlü beklenemezdi, zira seni Berlin'de aygitin başına getirmedikçe herhangi bir cevap gelemezdi. Şeridin üstünde ilk harflerin belirmesi nasıl da sevindiriciydi öyle; yataktan düşmeliydim esasında, o denli güçlü hatırlıyorum bu sevinci. Tam olarak okuyabileceğim gerçek bir mektup geliyordu işte, isteseydim onun büyük bir bölümünü de hatırlayabilirdim belki. Mektupta huzursuzluğumdan dolayı beni mutlu eden sevgi dolu bir yolla azarlandığımı söylemek istiyorum sadece. Orada "bir doyumsuz" olarak adlandırılıyordum ve son zamanlarda elime geçen veya yolda olan mektuplar ve kartlar sıralanıyordu peş peşe.

İkinci rüyada kördün sen. Berlin'deki bir körler enstitüsü annemle birlikte yazılığımız olan bir köye bir gezi düzenlemiştir. Köydeki evimiz, pencerelerini hâlâ tam olarak hatırladığım minnacık ahşap bir bina. Bu ev bir yamacı kurulmuş büyük bir çiftlik kompleksinin tam ortasındaydı. Evin sol

tarafında kör kızların büyük bir bölümünün kaldığı cam bir veranda vardı. Senin onların arasında olduğunu biliyordum ve kafam belirsiz planlarla doluydu, sana rastlamayı ve seninle konuşmayı nasıl ayarlayabilirim diye soruyordum kendime. Her defasında evimizden çıkış kapının önündeki bataklığın üstüne koyulmuş kalastan geçiyor ve seni görmeden ikircikli bir halde her defasında geri dönüyordum. Annem de öylesine ortalıkta dolanıyordu, çok sıkıcı bir giysi vardı üstünde, bir tür rahibe elbisesi ve kollarını göğsünde kavuşturmıştı, tam çaprazlamasına olmasa da. Kör kızlardan częstli hizmetler almak istiyordu ve bu minvalde siyah elbiseli, yuvarlak yüzlü bir kızı tercih etmişti, kızın yanağında öyle derin bir yara izi vardı ki, sanki yüzünü bir zamanlar parçalı etmişlerdi. Annem benim karşısında da kızın zekâsını ve emre amadelğini övüyor, ben de özellikle onun yüzüne bakıp başımı sallıyordu, ne var ki sadece onun senin arkadaşın olabileceğini ve senin nerede olduğunu pekâlâ bileceğini düşünüyordum. Nispeten var olan huzur sona eriyordu ansızın, belki de, her halükârdır enstitü uygun adım yoluna devam etmeliydi. İşte o anda ben de karar vermiştim; şimdi yamaç aşağı koşuyor, bir duvarı delip geçen küçük bir kapıdan geçiyordum, çünkü yürüyüşün bu yönde gerçekleşeceğini gördüğümü sanmıştım. Fakat aşağıda bir sürü küçük kör oglana rastladım, sıra sıra dizilmişlerdi ve yanlarında öğretmenleri vardı. Bir aşağı bir yukarı onların peşi sıra gitdiyordum, zira o anda bütün enstitünün o tarafa yaklaşacağını ve seni rahatlıkla bulup konuşabileceğimi düşünüyordum. Burada biraz fazlaca oyalanmış olsam gerek, ayrıca bu yürüyüşün mahiyetini sormayı da kaçırıyor ve kör bir bebeğin —enstitüde bütün yaş grupları temsil ediliyormuş— taş bir heykel kaidesinin üzerinde altının değiştirilişine bakarak vakit öldürüyordum. Ama sonunda dört bir yana çöken sessizlikten şüpheleniyor ve enstitünün geri kalanının neden gelmediği konusunda öğretmenden bilgi almaya ca-

lışıyordum. O anda burada sadece küçük oğlanların yürümesi gerektiğini, buna karşılık geri kalan herkesin o esnada öteki çıkıştan geçerek dağın en tepesinde uzaklaştıklarını öğreniyordum irkilerek. Öğretmen beni teselli etmek için vaktinde onlara yetişebileceğimi, çünkü kör kızların gruplaşmasının doğal olarak uzun zaman alacağını söylemeyi ihmal etmiyordu – ben deli gibi koşmaya başladığımdan bunları söylemek için arkamdan sesleniyordu. Çıplak bir duvar boyunca uzanan acayıp sarp ve güneşli bir yolda yukarıya doğru koşuyordum şimdi. Aniden elimde devasa bir Avusturya yasa kitabı belirdi. Onu taşımakta çok zorlansam da seni bulmamda ve seninle gerçek anlamda konuşmamda bana yardımcı olacak gibiydi. Ancak yolda senin kör olduğun, bu nedenle dış görünüşümün ve dışsal davranışımın senin üstünde bırakmak istediğim izlenimi neyse ki etkileyemeyeceği geliyordu aklıma. Bu değerlendirmeden sonra gereksiz bir yük haline gelen yasa kitabını rahatlıkla fırlatıp atabilirdim. Sonunda tepeye vardım, gerçekten de bol bol zaman vardı daha, ilk çift, giriş kapısını henüz terk etmemişi. Böylece kendimi hazırladım, zihnimde senin kız kalabalığının içinden sıyrılp yaklaştığını görüyordum, göz kapaklarının yere eğik, katı ve hareketsizdi.

O anda uyandım. Ateşler içinde ve benden bu kadar uzak olduğundan çaresizlik ve ümitsizliğe kapılarak.

*

Pazar 7.XII.12
[Pazar, 8 Kasım 1912]

Ah canım ah, dindarlığımambaşka bölgelere savrulduysa da bugünkü mektubun için zevkle Tanrı'nın önünde diz çöküp teşekkür etmek isterdim. Seninle ilgili bu huzursuzluk nereden çıktı yine, senin bulunmadığın odalarda boş yere duruyor olma hissi, sana olan bu sınırsız ihtiyaç! Bir bu eksikmiş gibi karmaşa içinde hazırlanmak zorunda olduğum yarınki seyahatin yegâne iyi yanı sana sana birkaç saat daha

yakın olmam. Ayrıca her şey yolunda giderse yarın yeniden Prag'dayım, istasyondan bizim kapı görevlisine çılgın bir koşu olacak. Mektuplar, senin mektupların!

Adamaklı tuhaf bir zaman planı yapıyorum bugün. Şu anda saat öğleden sonra 3. Gece ancak saat 4'te yattım, buna karşılık 11.30'a kadar yatakta kaldım. Bunun sorumlusu yine senin mektubun. Başka zamanlar mektubunu beklemek için o kadar uzun kalıyorum ki yatakta, ama ekspres mektup olarak geldi bugün (mademki böyle oldu, benim de pazar mektupları keşke hep ekspres gönderilse diyesim geliyor), henüz kalkmak için çok erkenken elime geçti, ben de şimdi mektubun daha saatlerce damağında kalacak tadı içinde mutlulukla yayıldım.

Şimdi yürüyüse çıkacağım, birkaç gündür gerçek anlamda yapmadım bunu, sonra saat 6'da yatacağım ve bir engel çıkmazsa gece saat 1 veya 2'ye kadar uyuyacağım. Belki sonra yeniden romana el atarım ve rahatlıkla saat 5'e kadar yazarım, daha fazla değil, zira saat 5.15'te trenim kalkıyor.

Canım, lütfen dikkat et kendine. Saat 3'e kadar ayakta kalmışsin yine. Hanuka bayramının esas anlamı seni bitap düşürmek olamaz. Demek konuşmacı olacaksın? Bak şu işe! Ben de bunu söylememiş miydim bir defasında? Girişte Ruth'a da atif olacak mı? Son gittiğim sanatoryumda temiz hava için kaldığım kulübenin adı "Ruth" idi. 3 haftamı kapısında "Ruth" yazan bir kulübede geçirdiğim için bu isimle aramda bir bağ oluştı ve senin bunu herkesin önündे telaffuz ettiğini ve övdüğünü bilmek beni mutlu eder. – Bir şey daha, ille birine talip olma meraklısı değilim, eğer öyle olsaydı ressamlara gipta etmek zorunda kalmazdım (bu arada adam kendi portresinde tam katil suratlı görünüyor), tersine bütün dünyanın bana gipta etmesini sağlayabilirdim.

Franz

Canım, pazar günü elime geçen mektupta beni, senin pazar günü alacağın mektubu ekspres göndermemem yolunda uyarıyorsan, düşünsel uyumumuza (kendini kanıtladığı üzere) ziyadesiyle güveniyorsun demektir. Yine de tatlı bir uykı haliydi bu ve bu nedenle, uzakta olan için senin sıcak sevginin özellikle açık seçik bir işaretiydi.

*

7.XII.12 [8 Aralık 1912]

Canım, acele tarafından bir selamla ve göğsünde biraz yakınıp ağlama ricasıyla yetiniyorum. Talihsiz birkaç tesa-düf yüzünden ancak saat 7,5'ta geldim eve, uyumam veya hiç değilse biraz içimin geçmesi mümkün değil artık, zira aile gürültüsü başlayacak birazdan, ayrıca duruşma için de biraz çalışmak zorundayım, uzun bir dilekçe var yazılacak, uzun lafin kısası bu gece yine haydutların dünyasına fırlatılıp atılmış olacak ve sadece sen büyük tesellim olarak kalacaksın. Yorgunum, halsizim, başım zonkluyor ve bu halde senden rica ediyorum –sonsuz bir kibir bu, biliyorum– bu kederli mektubun sonunda sen beni öp canım! Canım! İşte böylece günün sonu gelmiş oluyor, zira bundan sonra olacaklar anlatmaya değildmez hiç.

Franz

*

[Reklam kartpostalı. Damga: Leitmeritz – 9.XII.1912]

Onun “Yalnız Başına” adlı uzun hikâyesini biliyor musunuz? Çok eskiden muazzam bir etki yaratmıştı üstümde. Bu-nun dışında “Gotik Odalar”的 birkaç bölümünü biliyorum, ama onları da çok sevmiştüm, özel nedenlerden olsa da.³⁷

Candan selamlar

F. Kafka

*

---

37 Ç.N.: Burada “Yalnız Başına” olarak çevirdiğimiz uzun hikâyenin (novella) İsviçre’si “Ensam”. Gotik Odalar romanının İsviçre’siye “Götiska rummen”.

[Kartpostal. Damga: Leitmeritz – 9.XII.12]

Eve dönüş öncesinde, çok şükür ki. En ama en gerekli posta halledilmemiş, açılmamış bir halde beni bekliyor. Canı gönülden selamlar.

FK

*

9.XII.12 ile 10'u arası

Bir tanem, bu lanet olası kesintiler çalışmalarımı nasıl da zarar veriyor bir bilsen, kederli olmamın nedeni bu. Dün kendimi çalışmaktan zar zor alıkoydum, sonra araya seyahat girdi ve bugün de zaten çok vasat yazdım, neyse ki fazla değil yazdıklarım. Hayır, bundan bahsetmek istemiyorum hiç!

Beni seyahatle uzlaştıran tek şey onun kurum içinde yararsız oluşuydu, tabii her ne kadar beni bir yandan yaralasa da. Bütün seyahat topu topu bir akraba ziyaretinden –Leitmeritz’de akrabalarım var– ibaret kaldı, zira kurumu temsil etmem gereken duruşma 3 gün önce –mahkeme sekretaryasının bir hatası sonucu– kurumumuzu haberdar etmeden belirsiz bir tarihe ertelendi. Buradan bakıldığından özel bir anlam kazanıyor, gece vakti alelacele evden koşar adım çıktı keskin bir soğukta sokaklarda gezinişim (“Blauer Stern” otelinin aydınlatılmış, ama perdeleri çekili kahvaltı salonunun önünden geçiyorum, o anda yine birisi istekle içeriye bakıyor, ama kimse sokağa bakmıyor artık), sonra bu gece yolculuğu sırasında trende aralarında uyuduğum zatların, benim sürekli “soğuğa” ayarladığım kaloriferi, yarı uykulu olsalar da bilinçlerinin eseri olarak sürekli yeniden “sığaşa” ayarlayışları ve aşırı sıcak mekâni daha da sıcak hale getirmeye devam edişleri, sonra en nihayet bir faytonun içinde yarı saat boyunca sisli bulvarların, kar serpintili tarlaların veya çayırların arasından geçişim – ve hep huzursuzum, hep huzursuz, bu durum, bütün bunları görürken benim bakışımın donukluğundan kaynaklanıyor olsaydı keşke sadece. Sonra sabahın 8’inde nihayet akrabalarımın Leitmeritz’deki Lange Sokağı’nda bulunan dükkânına

varıyorum ve amcamin (aslında üvey amcamin, tabii böyle bir şey varsa) çocukluğumdan beri tanadığım ticarethanesinde, yataktan yeni kalkmış, az önce açmış olduğu soğuk dükkânda keçe terliklerinin içinde boşuna ısınmaya çalışan birisi karşısında, yoldan gelen birinin hak edilmemiş üstünlüğünün ve zindeligin tadını çıkarıyorum. Yengem çıkageldi sonra (tam olarak söylemek gerekirse yıllar önce ölen ve onun ölümünden sonra ticarethanenin müdürüyle, yani şu üvey amcaya evlenen gerçek amcamin karısı),³⁸ şu anda hastalıklı olsa da hâlâ canlığını koruyan, ufkay tefek, toparlak, bağıriç çağırın, ellerini ovaşturan, oldum olası hoşlandığım kişi.

Ama şimdi onu burada, yapmakta olduğu gürültüyle baş başa bırakmak zorundayım, zira yan odada sabah saat 3'ü vuruyor ve çocuk uyumak zorunda. Canım, bugünkü mektubun hakkında söyleyecek o kadar çok şeyim var ki! Lütfen beni bir mucize olarak falan görme, aşkımız uğruna bunu yapma. Beni kendinden uzaklaştırmak istiyormuşsun gibi görünüyor yoksa. Mesele sadece benimle ilgili olduğu ve sen kendini benim yakınımda göstermediğin sürece çok zavalı ve mutsuz bir insanım ben esasen; bende sıradışı olan ne varsa, bunların büyük bir bölümü kötü ve kederli bir anlam taşıyor ve senin de mektubunun başında isabetli bir biçimde sezdiğin, ama sonuçlarını adım adım düşünmediğin gibi, bu sıradışılığın temelinde, hiçbir yararı olmadığı halde Leitmeritz'e gitmek yerine son derece açık seçik bir kararla Berlin'e gidememiş olmak var. Benim bu kederli sıradışılığımın izin verdiğinden çok daha yakınına çek beni, demek istiyorum, canım. Ve içimde büyük bir şey taşıdığınımdan söz etme, yoksa yazımın iki günlük kesintiye uğramasından dolayı bu iki günü bir daha asla yazamayacakmişım korkusuyla geçirmiş olmamı büyük bir şey mi sayıyorsun, bitmek bilmeyen bir

---

38 Ç.N.: Kafka burada "amca" derken babası Hermann Kafka'nın kardeşi Heinrich Kafka'dan ve onun ölümünden sonra karısıyla evlenen Sigmund Kohn'dan "üvey amca" olarak söz ediyor (Krşl. A Franz Kafka Encyclopedia, Haz.: Richard T. Gray, Ruth V. Gross, Rolf J. Goebel ve Clayton Koelb , Greenwood Yay., Ağustos 2005, s. 152.).

korku bu, ayrıca bu akşamın gösterdiği üzere büsbütün anlamsız da olmayan bir korku. Ortak akşamımızda elimdeki kartonu evirip çevirişim, gösterişten veya korkudan değildi, ve belki topluma karşı beslenen karışık duygular ve onun insanı sarmalamasından dolayı da değildi. Eminim o sırada sen de fark ettin bunu, bilincsizce olsa da, lakin bugün anıların bulanıklaşıyor, bulanıklaşmamalı. Ve her şeyin suçlusu, uzun süre göndermeye tereddüt ettiğim, hiçbir işe yaramadığı gibi bir de bana zarar veren o aptal fotoğraf, diyesim geliyor, zira senin son fotoğrafın elime geçmedi henüz, oysa çoktan hazır olsa gerek. Canım, yakınına almalısın beni, yakınına, yakınına, öyle yakınına ki tipki benim bütün gücümle sana yaklaştığım gibi, tipki bütün yolculuk boyunca trende, arabada, akrabaların yanında, mahkemedede, sokakta ve kırda benim sana yakın olduğum gibi. Vagonda yanında oturan adamı düşüncelerimde kanepeden alaşağı edip onun yerine seni oturttum ve kendi köşemizde oturarak huzurlu bir biçimde birbirimizin yüzüne baktık.

Dış görünüşünün kötü olmasıyla ilgili mesele nedir Felice? Annen senden ne istiyor? (*Buna hemen ve tam olarak cevap vermek zorundasın!*) Dış görünüşünün kötü olmasını neye bağlıyor annen? Neyi değiştirmeyi istiyor? Ve sence bunun nedeni nedir? Peki annenle barışın mı artık? Bugünkü mektubunda huzursuz gibi geldin bana. Ve buna rağmen önceki sayfalarda sana gereksiz dersler verecek kadar mankafayım. Şimdi ben de kendi huzursuzluğum içinde lüzumsuz laflar ediyorum işte. Canım, ciddi bir şeyin yok değil mi? Bütün bu sorulara lütfen tam olarak cevap ver. Daha önceki sayfalarda yazdiğim her şeyi boş ver, onların üstünü çizilmiş say, sadece buna cevap ver! Eğer sen hasta olursan benim halim ne olur! Canım, bu konuda her şeyi bilmek zorundayım, bu benim en önemli meselem. Bir kez daha söylüyorum: huzursuzluğa kapılmıyorum henüz, ama kapılacağım, eğer tam olarak cevap vermezsen. Sen benim canımsın.

Franz

*

10.XII.12

Şu anda ofisten sonra geç bir vakitte, saat 10'da benden bir mektup alasın diye yazmıyorum sana, zira vaktim olmadığında sen de yazmamı istemiyorsun zaten, tam tersine sırf kendim için yazıyorum sana, yarın saat 10'da bir anlıgına senin sevgi dolu, mutluluk veren yakınlığını hissetmiş olmak için. Canım, beni en çok şaşırtan şey ikimizin de rüyalarındaki kör olma hali değil, tam tersine öyle görünüyor ki pazar günü içine düşmüş olduğun gerçek üzüntü, yani benim seninle ilgili, pazar günü gönderdiğin mektuptan kaynaklanan ama haklı bir açıklaması da olmayan bir endişeye kapıldığım esnada senin yaşadığın üzüntü.

Pazar günü ne oldu ki sizin evde? Pazar akşamı yazdığın mektup bilmece gibi de. Üstelik bir önceki mektubunda benden hiçbir sırrını saklamak istemediğini söylüyordun ve şimdi düpedüz üzüntülerinle ilgili sırrı saklıyorsun işte, onların üzerinde hakkım olsa gerek (üzüntülerin üzerinde değil, buna sık sık ben de sebebiyet veriyorum ne yazık ki). Bu konuya ilgili bir iki şey yaz bana lütfen canım. Pazar mektubumda da görüyorsun, ben de seninle birlikte üzülüyorum, senin üzülüp üzülmemiğini bilmesem de, ama birisiyle birlikte üzülürken o üzüntünün sebeplerini bilmemek iki kat asap bozucu. Bugün saat 10'dan beri huzursuz değilim, zira senin sevgi, iyilik ve zindelik dolu pazartesi mektubun beni yeniden toparladı. (Bu mektubun birkaç sayfasını okumuştum ki o sırada bir marangoz, işyerinin sigortalanması için müracaat etmek üzere yanına geldi, alelacele onun istediği tüm onayları verdim, böyle bir davranış insanlara karşı savunamam, ama Tanrı'nın önünde pekâlâ savunabilirim.) Neyse, sen asıl pazarla ilgili bir açıklama yapmak zorundasın bana. Bütün gün neden hiç dışarıya çıkmadın? Ve pazar akşamı neden o kadar yorgundun ve neden pazartesi zindeliğinden medet umuyordun, yani bir işgününden? Pazar sabahı yazdığını mektuptan

bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım zaten. Peki nedir o, nedir o? Tıpkı bir körün durumu gibi bu, yanı başında kendisini çok yakından ilgilendiren bir şeyler oluyor, gelgelelim o belli belirsiz seslerden başka bir şey duymuyor, bizzat oraya gidemiyor ve kimse ona bir açıklamada bulunmuyor. Bugün gelen ikinci mektubun beni tamamen yataştırdı, lakin yine de gelecekteki ihtimalleri de göz önünde bulundurarak seni nelerin sıklığını ve üzdüğünü bilmek isterim. Son fotoğrafındaki kızın hüzünlü dudaklarına uzun bir öpücük kondu ruyorum ve bir sonra gelecek olan zenci kız için dudaklarımı büzüyorum.

Franz

*

10.XII.12'yi 11'ine bağlayan gece

İşte nihayet tepeden tırnağa tatlı kız burada! Ve hiç de zenci gibi değil, tam tersine tipki insanın onu kafasında ve kalbinde taşıdığı gibi. Hem hiç de kederli değil veya kötü görünmüyör, tam tersine herkesten daha şen. Sadece iki tarafından da o kadar sıkı tutulmuş ki onu oradan çekip çıkmak için insanın çok kuvvetli olması lazım ne yazık ki. Ve ne yazık ki efendisine o kadar yakın duruyor ki insan onu öpmek istese mecburen şu Bay Rosenbaum'u da (gerci burada başka birisi gibi görünüyor) öpmek zorunda kalır.

Ayrıca tuhaftır ki gece çekilmiş bu resimdeki herkes gün ışığında sabaha kadar oturmuş ve kusurlu görünüyor, buna karşılık şimdi elektrikli abajurumun altında her şey o denli saygı uyandırıcı bir izlenim bırakıyor ki kendimi bu topluluğun içinde düşünemiyorum bile. Ben frak giymeyeli ne kadar oldu acaba! En son 2 yıl önce kız kardeşimin düğününde giymiştim. Ve tamamen modası geçmiş bu frak da doktora sınavına girdiğim zamandan kalma, yani 6 yıllık, göğüs kısmı fazla daralmadı ve senin beyefendinin frakı ne kadar da kusursuz, üstelik iyi de taşıyor onu, yeleğin kesimi ne kadar da cüretkâr.

O taktığın madalyon ile yüzük nasıl bir şey öyle? (Zenci yüzüyle ilgili işaret ettiğin nokta, ikinci bir fotoğraf daha olsa gerek düşüncesine götürüyor beni. Öyle mi acaba dikkat-siz sevgilim?) Senin yanındaki kadın, müdürlerden birinin karısı olsa gerek, ikinizin arasındaki el ona ait olabilir mi? Ama senin öteki elin nerede ve iki yanındakiler seni neden bu kadar sıkıştırıyor? Elbisenin yakasını bir dantela çevreliyor değil mi? Resimle ilgili ne kadar açıklama yapsan bana az gelir. Bütün bu insanlardan hangileri senin ofisinden? Sanırım Frolayn Brühl'ü seçebildim. Göğüs kısmındaki dikkat çekici ilaveyle tuhaf ama güzel sayılabilcek siyah elbiseli kız olmalı. Senin arkandaki sütundan başını eğerek bakmış olan kişi, resmin gerçekten de yegâne üzgün insanı. Siyah bir kravatı var ve sanki herkese bir tek o bakıyormuş, herkes için bir tek o çalışıyorum gibi görünüyor. Müdür Strauß ve temsilci Salomon nerede? Birlikte dans ettiğiniz kız nerede? Großmann'lar nerde? Şiiri yazan beyefendi nerede?

Dün gece mektubumda fotoğraf istedim, bugün elimde geçti. Lakin canım, bu kadarıyla yetinmemeliyiz. Öyle bir ayarlama yapmalıyız ki, birbirimizden bir şey istediğimiz anda postacı hemen peydah olmalı, günün veya gecenin hangi saat olursa olsun. Posta bizimle barışmak istiyor ayrıca. Bugün postacı küçük kitabımın ciltlenmiş ilk nüshasını getirdi (sana onu yarın göndereceğim) ve birbirimize ait oluşumuzun işaretini olarak senin resminin içinde olduğu ruloyu kitabın ambalajının arasına sokmuş. Lakin benim karşılaşması imkânsız isteklerim burada da devam ediyor.

Franz

*

[“Gözlem” başlıklı kitapla birlikte gönderiliyor]

[11 Aralık 1912]

Aklına başka bir şey gelmesin, bir daha yazmayacağım bugün, zira öğleden sonra sadece kısa bir süreliğine uzanabildim ve başımın sol üst yanı bir uyarı olarak zonkluyor. Cumartesi, pazar hiçbir şey yazılmadı, pazartesi az ve orta

karar, salı hiçbir şey, harika bir hafta sonu! harika bir hafta başlangıcı!

Zavallı kitabımı iyi davranışmayı esirgeme! Birlikte olduğumuz akşam, beni onları düzenlerken gördüğün birkaç sayfa bir şey işte. O zaman sen kitaba göz atmaya uygun nitelikte görülmemiştin, çılgın ve intikamçı sevgilim benim! Bugünse hiç kimseye olmadığı kadar sana ait. Sadece beni tutasın ve ben de yerimi eski, küçük bir kitapla paylaşmak zorunda kalmayayım diye onu kıskançlıkla elinden çekip alabilirim. Tek tek parçaların yaşça birbirinden farklı olduğunu bilmem fark ediyor musun? Mesela bunlardan birisinin 8-10 yılı var kesin. Bütünüyü herkese gösterme ki bana olan istekliliğini kursağında bırakmasınlar.

İyi geceler canım, iyi geceler.

*

11.XII.12'yi 12'sine bağlayan gece

Canim, kendimi tuhaf hissediyorum ve buna katlanmak zorundayım. Dirlendim bugün, gece saat 1'den sabahın erken saatlerine kadar epey iyi uyudum, öğleden sonra da uyumayı başardım, şimdi yazmaya oturdum, biraz yazdım, ne iyi ne kötü, sonra bıraktım, kendimi iyi hissettiğim, yazmak için gereken güç ve beceriye sahip olduğumu düşündüğüm halde, ve sırtımı sallanan koltuğuma dayayıp dolu dolu bir saat boyunca hiçbir şey yapmadan oturdum öylece, robdosambırımla, buz gibi bir odada ve bacaklarımda bir battaniyeye. "Neden?" diye soruyorsun bana ve ben de soruyorum. Ve senin için de uygunsa ikimiz kol kola girip benim yüzüme bakıyoruz, beni hiç anlamadan. Bu arada bugün epeydir yazmadığım için tamamen dağılmış bir durumdayım ve sana da –her ne kadar zaman bulamadığım için olsa da– yazmadım, bir de saat 10'da kitabım eline geleceği için, ve de sakin bir biçimde her gün bir defa mektup yazmak ikimiz için de en iyi yol olacağından – ama öncelikle yazmamanın neden olduğu

genel, korkunç isteksizlik ve melankolik donukluk yüzünden, zira her mutsuzluğu, yeterince derdi olan senin gibi bir genç kızın üzerine boca etmenin çok gereksiz olduğunu söyledim kendime. Ama şimdi, akşam, doğrudan doğruya olmasa da benliğimi saran çaresizlik duygusu içinde bütün varlığımıla sorgusuz sualsız çalışmaya yöneldiğim için yazma fırsatı elde ettim, lakin ancak yarını atlatmamı sağlayacak kadar yazıyorum ve takatsız bir rahatlık içinde arkama yaslanmış vaziyette tembel tembel oturuyorum, sanki kan kaybından öleceğimi gibi. Sen olmasaydın canım, alacakaranlığım içinde şimdi yatmış olurdum, lakin sana zayıf bir kelime yöneltiyorum ve onu senden on kat güçlenmiş bir halde geri alıyorum. Ne olursa olsun akşamları artık işimin başından ayrılmayacağım ve yarından itibaren ona daha derinlemesine dalacağım.

Yaz bana canım, nerede olursan ol, ne giydiğini, yazarken çevrende neler olup bittiğini. Tramvaydaki mektubun delicesine denebilecek kadar yaklaştırdı beni sana. Nasıl yazıyorsun ki orada? Kâğıdı dizine koyup yazarken iyice eğiliyor musun? Tramvaylar Berlin'de ağır gidiyor değil mi? Uzun sıralar halinde, peş peşe, değil mi? Ofise erken saatlerde yürüyerek gidiyorsun demek ki? Hangi posta kutusuna atıyorsun mektubu?

Bu mektupta pazarın sakin bir gün olduğunu anlatırsun ayrıca. Daha önceki sözlerinle nasıl uyuşuyor ki bu? Bol bol yemek! Kasım'da kuşkonmaz! Gezmeye gitmek yerine kitap ciltlemek de ne anlama geliyor? Nasıl ciltlemek yani? Ah canım ah, bu sorularla mı kavramak istiyorum seni? Ama yapabileceğim başka bir şey var mı? [Sayfada yer olmadığı için en dış köşede] Köşe öpükleri! Franz

*

12.XII.12

Canım, bunu yapmamalısın! İkinci bir mektup sözü vermek ve sözünde durmamak. Vaktin olmadığını biliyorum ve ikinci bir mektup falan da istemiyorum, ama bak, bugün-

kü sabah mektubunda bu denli açık seçik söz veriyorsan ve mektup gelmiyorsa merak etmek zorunda kalıyorum ister istemez. Başka türlü mümkün olabilir mi? Senden yana bir güvensizlik korkusuna kapıldığında ben de kendime olan güvenimi kaybediyor ve kendimi her zamankinden daha degersiz hissediyorum. Bugün o kadar kötü değil yine de. Öğlen mektubun hoş ve yatıştırıcıydı ve “Sabah Kızılı”nı [Morgenrot]³⁹ okuyorsan hiç değilse bu açıdan iyi korunu yorsun demektir. Lakin söz verilmiş mektup gelmediğinde bütün bunlarla tam olarak yetinmiyorum.

Herzog'un makalesi için teşekkürler. Bazı yazılarını okumuştum onun, adamaklı zayıf, söylediğinin üzerine basa basa söylemek gibi sıkıntılı bir yazma tarzı var, bu kuruluşa her defasında başarısız denemelerle (her cümlede) can katmaya çalışıyor. Bunu daha açık seçik ifade etmek için fazlaıyla yorgunum. Onun temel düşüncesi her zaman olduğu gibi burada da övgüye değer ve doğru bir hissiyata dayanıyor. Yazma tarzındaki güven eksikliği, düşüncesindeki kopukluk ki buna direniyor, hiç şüphesiz sahip olduğu ama yazma faaliyetine kadar sürdüremediği canlılık, onun makalelerini çok daha iyi yazarların çalışmalarından daha karakteristik bir hale getiriyor. Eğer amacı iyi kitaplar tavsiye etmekse bu yazısı haklı bir yazı, yok eğer “modernliği” tanımlamaksa yine haksız bile denemez, zira kaba düşünelerin ötesinde bir hazırlık yapmadığından böyle bir sonuca varamayız. Ancak yazının doruk noktası olarak Werfel'den etrafıca söz edilmesi gayet etkileyici. Biliyor musun Felice, Werfel gerçekten de bir mucize; “Dünyanın Dostu” [Der Weltfreund] adlı kitabını ilk okuduğumda (onu daha önce şiir okumasında da dinlemiştim) ona duyduğum hayranlığın aklımı başından alacağını düşündüm. Adam muazzam. Ayrıca ödülünü almış durumda, Rowohlt Yayınevi'nin (benim de küçük kitabımın yayınlandığı yayinevi)

---

39 Ç.N.: Otto Stoeßl'in bir romanı.

editörü olarak Leipzig'de cennet gibi bir ortamda yaşıyor ve henüz 24 yaşında olmasına rağmen tam bir yaşama ve yazma özgürlüğüne sahip. Bu durumda neler neler yapmaz ki! Bu yabancı genç adam aramıza girdiği için bilmem nasıl bitirsem.

Franz

*

[12 Aralık 1912'yi 13'üne bağlayan gece]

Ah canım ah, romanımda bana biraz yabancı gelen bir yerin üstesinden geldikten sonra (benim izimden gelmek istemiyor roman, onu zaptediyorum, lakin o elimin altında bana direniyor ve ben onu çok kereler uzun bölümler boyunca kendi haline bırakmak zorunda kalıyorum) ne iyi ki sonunda sana yazabiliyorum, bana romanımdan çok daha iyi davranıştan sana. Keşke kendine devamlı bu kadar eziyet etmesen, devamlı bu kadar geç yatmasan – pestili çıkışmış bir sevgiliyi ne yapayım ki? Beni örnek alsana canım, her akşam aksatmadan eve geliyorum ve eskiden (özellikle de özel bir sigorta şirketine çalıştığım sene) senin ifadenle bir aylak olmuş olsam da, şimdi artık, sen şakrak olmaktan ziyade, uykusuzluğu ve apaçık pişmanlığı, ertesi günün su götürmez mutsuzluğu karşısında panzehir olarak kullanmak, onun keskinliğini gidermek isteyen kederli bir aylak olduğum kesin. Ayrıca bunun üstünden çok zaman geçti. Ama geçmişinle ilgili bilmediğim bir şey kalıp kalmadığını bana sorduğuna göre, evvelki akşam nasıl da yorgun olmalısın. Fakat canım, daha hiçbir şey bilmiyorum ki. Seninle ilgili her şeyi öğrenme arzumu hiç önemsemiyorsun! Senin mektupların tipki bir insanın alnını sıvazlar gibi bana sadece huzur veriyor ve ben de bu arada doğrudan yer almadiğım hayatından günlerin ve gecelerin geçip gittiğinin pekâlâ bilincindeysem, hiçbir mektup almadığım binlerce günde senin geçmişine dair ne kadar çok şeyden mahrum kalmış olmaliyım. Söz gelimi yaptığın tatillerden, yılın o en

önemli zamanlarından; insan orada dar zamana sıkıştırılmış küçük bir hayatın başlangıcını ve sonunu yaşar, sadece iki tanesini biliyorum üstünkörü, Prag seyahati ve Binz'de kalışın. Üç tatilini Berlin'de geçirdiğini yazmıştım galiba bir defasında, peki ötekiler nasıldı? Yapacağın bir sonraki yaz tatilini –bu gece durgun ve melankolik olduğum için hiç de inandırıcı gelmiyor bu bana– baştan sona seninle birlikte yaşayacaksam eski seyahatlerinin nasıl olduğunu bilmek zorundayım, senin çok şımartılmış olup olmadığını ve benim de bu ölçüde sana hiç de layık olmayan berbat bir yol arkadaşı olup olmadığını. İyi geceler canım ve daha huzurlu bir yaşam!

Franz

*

13.XII.12'yi 14'üne bağlayan gece

Canım, senin delikanlı birkaç gündür öyle yorgun ve kederli ki yanına yaklaşılmıyor. Sevimli, kararlı, canlı bir insانın yanında olmasına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu bir zaman olsa gerek bu. Böyle bir insanı yanına çekerek kötüye kullanmaması gereken ve hatta tamamen tek başına miskinleşmenin en iyi yol olduğu bir zaman mı yoksa bu. Romanım ağır ağır da olsa ilerliyor, ancak cehresi bana çok benziyor. – Seni tanımadan önce de içine böyle aniden düştüğüm durumlar olmuyor değildi, aradaki fark bütün dünyanın bana o zamanlar büsbütün yitip gidiyor gibi gelmesiydi, hayatımın kesintiye uğramış gibi gelmesiydi, inişlerim ve çıkışlarım oluyordu, şimdi sen varsın canım, iyiliğinle beni tuttuğunu hissediyorum ve dağılp düşecek olsam da bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyor, en azından bildiğimi sanıyor ve daha iyi zamanların geleceğine dair seni ve kendimi avutabiliyorum. Canım, pazar pazar gönderdiğim bu sabah selamı yüzünden kızma bana!

Evet, resmin yorumunda çok da başarılı olmadım demek ki. Yine de seninle birlikte dans eden genç kızın (albüümü-

nüzdeki küçük resme göre) Frolayn Brühl olduğunu tahmin etmiştim. Öyle sanıyorum ki mektubumda telgrafın altın-daki kızdan da tamamen tesadüfi olarak bahsettim veya bahsetmek istedim. Demek senin küçüğün o! Görür görmez hoşuma gitti. Resimdeki haliyle burnunun yapısını Fransızlara benzettim. Neşeli bakışları var. Frolayn Großmann onun karşısında biraz basit ve sıradan görünüyor. Ama sonuçta seninle kurdukları ilişki bakımından avantajlı durumda olanlar onlar ve benim de onlara söyleyecek sözüm yok, n'apalım ki böyle, her gün benim yanımda değil de onların yanındasın.

O akşam senin dansının dışında başka bir şey kondu mu sahneye? Bir tiyatro oyununda da oynamıyor muydun? Peki o genç adam müdür mü? Daha yaşlı olan da murahhas aza mı? Bu müdürün çok daha yaşlı olduğunu düşündüğüm için bana o akşam hakkında anlattığın her şeyi hafızamda yeni-den canlandırmalıymı, bu beyefendinin yașını ve görüntüsünü önemli sahnelere doğru yerlestireyim diye.

Benim açımdan her ne kadar eleştirilecek bir sürü yanı olsa da (sadece kısalığı kusursuz) kitabımın senin sevimli elinde olduğunu biliyor olmaktan ne kadar da mutluyum. Frolayn Brühl haklı, monogramları yorumlamak gerçekten de güzel. Eğer hatırlıyorsan monogramı senin yanında, senin bakışların altında yazdığını da doğru. Kisaltmayı rahathıkla Max Brod olarak açık da yazabilirdim,⁴⁰ zira ne onun adının ne de beni ona bağlayan arkadaşlık ve sevginin sırlar olmasası gerekiyor; son olarak B.'nin, Bauer'in baş harfi olduğu da doğru. Talihsiz bir gevezelik içindeyim hâlâ. Ağzımı öpüklerle kapatmak gerekiyor acilen.

Franz

*

---

40 Ç.N.: Kafka, Max Brod'un çabalarıyla ortaya çıkan *Gözlem* (*Betrachtung*) başlıklı kitabı "M.B.'ye" kısaltmasıyla Brod'a ithaf ediyor.

14.XII'yi 15'ine bağlayan gece

Canım, birkaç kelime daha yazamayacak kadar yorgunum ve ayrıca yaptığım çalışmadan hiç memnun değilim (en derinlerimdeki niyetin izinden gitmeye gücüm yetseydi romanın bütün bitmiş bölümlerini buruşturup pencereden fırlatırdım); ama sana yazmak zorundayım, uykudan önce yazılan son kelime sana yazılmış olsun ve her şey, uyenlik ve uyku, son anda, yazma işinin kazandıramadığı gerçek bir anlam kazansın diye. İyi geceler, üzüntüye maruz kalan zavallı sevgilim. Mektuplarımda en sevimli elin bile kovamayaçağı bir lanet asılı. Onların sana doğrudan doğruya çektiirdiği eziyet geçip gitse bile tekrar ayaklanıyor ve yeni, sefil bir tarzda tekrar eziyet etmeye başlıyorlar. Zavallı, sevimli, her zaman yorgun çocuk! Şakacı soruya şakacı cevap: Canım kızcağımız, sana hiç dayanamam. Dışarıda kasırga! Ve ben burada melankolik bir halde kâğıdın karşısında oturuyorum, bu mektup ellerinin arasında olacak, bunu aklım almıyor ve aramızdaki büyük uzaklık duygusu çörekleniyor göğsüme. Ağlama canım! O akşam gördüğüm huzurlu kız nasıl olup da ağlıyor böyle! Ve ben nasıl olup da onun ağlamasına izin veriyor ve onun yanında olmuyorum! Ama ağlayacak bir şey yok canım! Bekle, yarın annenin muhtemelen okumuş olduğu mektuplar konusunda ne yapacağımıza dair harikulade, avutucu, keskin fikirlerim olacak ve olmak zorunda. Diyeceğim o ki, eğer Berlin'e doğru sevgiyle kalkan büyülü elimin bir anlamı varsa en azından pazar günü huzurlu ol! Doğru bir iş yapmış oluyor muyum böylece? Yoksa romanımın karşısında olduğum gibi senin yanında da başarısız kalarak mı gidiyorum yatmaya? Eğer öyleyse gerçekten şeytan görsün yüzümü, hem de dışarıdaki bu kasırganın şiddetiyile. Ama hayır, belki bugün dans ediyor ve kendini yormaya devam ediyorsundur. Sana sistem etmiyorum canım, sana yardım etmeyi çok istesem de ne yapacağımı bilmiyorum. İnsana gerçekten akıl verenler benim gibi olmuyor elbette. İyi geceler! Yorgunluktan ha-

bire aynı şeyi yazdığını görüyorum, bunu sırıf kendi içimi ferahlatmak için yapıyorum ve onları yorgun düşmüştür, ağlamış, uzaktan öpülen kızarık gözlerin de okuyacağını düşünmüyorum.

Pazar [15 Aralık 1912]

Canım, kendime, bu demektir ki sana da ayıracak ne bir anlık zamanım ne de huzurum var. Bu arada sana söyleyecek ve hem dün hem de bugün (düşün ki 11'inde tramvayda yazdığın mektup ancak dün ulaştı elime, yani 12'sinde yazdığın ve bana fotoğrafla ilgili açıklama yaptığın mektuptan bir gün sonra) gelen son dört mektubuna cevap verecek o kadar çok şeyim var ki. Ve bilsen mektuplarına tam da şu sıralar ne kadar ihtiyacım var, çünkü öylesine donuk ve anlamsız bir haldeyim ki. Bugün erken saatlerde ekspres mektubunu getirdiklerinde ve ben uyandığında sanki bütün gece pusuda yatıp tam da bu uyandırılmayı beklemişim gibi geldi bana. Ve yataktan senin resminle birlikte olmak, ne güzel anlardı onlar. Bütün dertler uzağında, yatağın karşısında beklemek zorundaydım, yataktan kaldığım sürece her şeyden korundum. Senden aldığım en canlı resim bu. Bir yıllık gönüllü çok yaşasın! Bir el belde, bir el şakakta, işte hayat budur, benim de ait olduğum bir hayat olması yüzünden bakmaya doyamıyor insan. Burası senin odan mı? Yoksa değil mi? İki ihtimal için de ipuçları var. Küçük masa seninkinin de durduğu yerde olabilir, o zaman yatağın karşısında demektir. Lakin bu fazlaıyla dolu duvarlar yeniden kafamı karıştırıyor benim, odanı tarif ederken sen de bahsetmemiştir bunlardan. Bira kupalarını neden o çok yüksek duvara astın ki? Niye ön tarafta sapi görünen bir erkek bastonu duruyor? Burası belki de misafirinizin çalışma odası. Duruşun muhteşem, sana adınla sesleniyorum ve sen bana dönüp bakmıyorsun, bunu beklediğim halde. (Baretli bir adamın olduğu resim dışında) duvardaki bütün resim-

lerde seni arıyorum ve şimdilik senin de olduğun üç resim buldum. Söylesene doğru mu bu, eğer yanlış görüyorsam da bırak öyle olduğuna inanıyorum. Nasıl da elastik görünüyorsun burada! Keşke seni dans ederken görebilseydim! Eskiden beri jímnastik yapıyor musun?

Bugünkü ekspres mektubun huzurlu, ama bu huzura güvenebilir miyim? Şüphe edilecek bir şey var mı diye dip köşe okudum onu. Nasıl oluyor da insan üzüntü ve yorgunluğun ardından böyle ansızın taze ve canlı hale geliyor? Yoksa ben endişeye kapılmayayım diye mi öyle görünüyorsun? Hayır canım, durumun benden gizlemek isteyeceğin kadar kötü olamaz. Öyle ya, ben her şeyi dinlemek için buradayım, insan lafi sadece annesinin babasının karşısında çarpitmak zorunda kalıyor ve her şeyi dinlemek için burada değilsem o halde burada olmayı hak etmiyorum zaten.

Canım, mektuplarla ilgili mesele ilk anda kötü ve çaresiz görünüyor ve insan sanıyor ki boğazındaki düğümlenmeden hiç kurtulamayacak. Bende de aynen böyle oldu, tabii bunun doğrudan anlamı ve önemi benim açımdan çok daha az olsada. Şimdi, ellerine fırsat geçse bile çocukların mektuplarını okumayan anneler vardır belki, ama korkarım ne senin annen ne de benimki bu annelerden. Düşüncelerimizi ve endişelerimizi basitleştirmek için şöyle diyelim o halde, annen mektupları okudu ve hatta belki de sadece o değil aynı zamanda kız kardeşin de okudu, zaten senin de tarifine göre düşününce, onun bana telefonda verdiği kısa ve kesin bilgiyi fazlaıyla şüpheli buldum. Bu nedenle şöyle düşünüyorum, annen odana pek sık girmediği için mektupları önce kız kardeşin bulmuş, sonra da anneni yanına çağırılmış olmalı. O zaman da ikisi birlikte okudular onları, ta ki senin telefonunla rahatsız edilene kadar. Kim geldi önce telefona? Peki normalde kim geliyor? Bütün mektupları mı okudular acaba yoksa sadece bir bölümünü mü, eğer öyleyse hangi bölümünü? Şu anda (ruh halim yatağa gitmemi emrediyor ve senin dışında baş-

ka hiç kimseye yazmaya girişmezdim kesinlikle, lakin içine düştüğüm bütün durumlar sana ait değil mi, en iyileri kadar en kötüleri de) şu anda her şey bir yana, okunaksız bir yazıyla yazılmış mektupların annen ve kız kardeşin üzerinde bıraktığı izlenimi düşünebilecek durumda değilim, özellikle de bizim hayatımızda bir saatten fazla birlikte olmadığıma, üstelik bunu da, olabilecek en resmi biçimde gerçekleştirdiğimize inandıkları ve muhtemelen mektuplarda da bunun doğrulandığını gördükleri için. En akla yakın, en basit ve bu nedenle de pek inandırıcı olmayan varsayımsa, beni, senin aklını çelen bir deli olarak görmeleri, tam da bu nedenle iki kat daha fazla korunmaya ihtiyacın olduğunu düşünmeleri olabilir, o halde fazlasıyla şefkate ihtiyacın olduğunu düşünüyordardır ki aile içinde gösterilen böyle bir şefkat en kaba incinmeleri de kapsayabilir rahatlıkla. Her halükârda beklemek zorundayız, ayrıca aramızdaki denge de tam olarak kurulmuş değil, zira ben senin annenden henüz bir mektup almadım. Düşüncesiz, eziyetçi bir ruhla kontrolcü bir aile arasında sıkışık kalan zavallı sevgilim. Eğer annen daha açık bir şey söyleyecek olursa pazar mektubumu ona vermen için çok iyi bir fırsat çıkılmış demektir, ben de yarın ne olduğuna dair haber alırım senden.

Şimdi bitiriyorum, uyumak için değil, bunun için fazlasıyla geç oldu, ayrıca bu akşam hiçbir şey yapmayacağım. Şimdi hemen istasyona gidiyorum, mektubu atacağım ama sonra mutlaka Brod'lara gitmem gerekiyor. Diyeceğim o ki Bayan Sophie sabah erkenden çıkışındı (akşam Max'in nişanı var) onunla biraz konuştu, lakin gidişata bakılırsa, esas konuşmanın ön hazırlığıydı bu sadece, korkarım ki şu anda bu halimle ona ulaşamayacağım. Onun geldiğini duyduğumda kelimemin tam anlamıyla seni yanı başımdaymışsan gibi hissettim, bekleyişlerin en heyecanlısı. Lakin bu kadarla kalacak.

Franz

*

15.XII.12'yi 16'sına bağlayan gece

Tamam canım, kapilar kapalı, etraf sessiz, yeniden senin yanındayım. "Senin yanında olmak" derken neleri sayacağız acaba? Gündüz uyumadım ve bu yüzden de hem öğleden sonra hem de akşam saatlerinde beynimin içindeki sis tabakasıyla sersem gibi ortalıkta dolandım, buna karşılık şu anda, gecenin başlangıcında heyecana kapılmış durumdayım, içimde güçlü bir yazma itkisi hissediyorum, her zaman yazmanın hazzında gizlenen şeytan en uygunsuz zamanlarda harekete geçiyor. İstediği kadar geçsin, ben yatmaya gideceğim. Ama eğer Noel'de vaktimi, yazmak ve uyumak olarak bölebilirsem, canım, bu bir talih ve mutluluk olur işte!

Bugün öğleden sonra sürekli senin peşindeydim, bunun beyhude bir çaba olduğunu hemen söyleyeyim. Yoksa büsbütün beyhude değil mi aslında, zira her fırسatta Bayan Friedmann'in etrafında dolanmayı ihmali etmedim, çünkü o da uzunca bir süre sana yakındı, çünkü siz birbirinize sen diye hitap ediyorsunuz ve çünkü o senin bana yazdığını fakat benim kendisine bahsetmediğim mektupların sahibi sayılır. Ama niye seninle ilgili tek kelime söylemedi ki, halbuki ben ilk kelimeyi yakalamak için sürekli onun ağzının içine baktım. Artık yazışmıyor musunuz? Yoksa seninle ilgili yeni bir şeyler bilmiyor mu? Ama nasıl olur! Diyelim ki yeni bir şeyler bilmiyor, peki o zaman niye eskiyle ilgili bir şeyler anlatmıyor. Senin hakkında bir şey anlatmak istemiyorsa da niye en azından senin adını anmıyor, tipki eski geliş gidişlerinde arada bir yaptığı gibi. Fakat hayır, yapmıyor işte bunu, beni bir budala gibi bekletiyor ve Breslau, öksürük, müzik, atıklar, broşlar, saç modelleri, İtalya seyahatleri, kızak kaymak, inci işlemeli çantalar, frak gömlekleri, kol düğmeleri, Herbert Schottländer, Fransızca, kapalı havuzlar, duş almak, aşçılar, Harden, konjonktür, gece yolculukları, Palace Otel, Schreiberhau, kulübeler, Breslau Üniversitesi, akrabalar gibi son

derece alakasız şeylerden söz ediyoruz,⁴¹ kısacası akla gelebilecek her şeyden, lakin seninle ilgili, o da maalesef dolaylı olarak geçen bir iki kelime Pyramidon ve Aspirin'den ibaretti, neden bu konunun etrafında bu kadar uzun dolandığım ve bu iki kelimeyi dilime doladığım tam olarak anlaşılmadı. Gelgelelim bir öğleden sonrannın sonucu olarak yetemezdi bu bana, zira kafamın içinde Felice'ye olan isteğim uğulduyor saatlerdir. En nihayet lafı zorla Berlin ve Breslau arasındaki tren hatlarına getiriyorum ve bu arada ısrarla onun gözünün içine bakıyorum – bir şey çıkmıyor.

Ayrıca Max'ın nişanından dolayı da huzursuzdum ne de olsa. Nişanlanmakla elimden alınıyor en nihayetinde. Tabii gelini yillardır tanıyorum ve ondan her zaman hoşlandım, hatta bazen çok hoşlandım diyebilirim, bir sürü de meziyeti var üstelik (bunları anlatmam, özellikle de böyle tumturaklı laflar için bu sayfa hiçbir şekilde yetmez) genel olarak çok yumuşak, narin, dikkatli bir mizacı var, sonsuz saygıyla eğiliyorum onun önünde – yine de, yine de. Esen kal canım, dünyada sadece ikimiz olsaydık keşke.

Franz

*

16.XII.12

Hiç mektup yok canım, saat 8'de yok, saat 10'da yok. Dün dans etmekten yorgun düştün ve öğleden sonra da arkadaşlarınıaydın. Gelgelelim kart da almadım. Şimdi, yakınmak için herhangi bir neden yok, dün ve evvelki gün ikişer mektup geçti elime ve insan şu sözleri sarf ederek iki enfes şey arasında karar verebilir mi ki? Bir defada iki mektup ve bunun ardından hiç mektup almamaktansa sevgilimden her

41 Ç.N.: Kafka'nın burada andığı "Harden", Maximilian Harden olsa gerek [Krşl. Helga Neumann ve Manfred Neumann, *Maximilian Harden (1861-1927): Ein unerschrockener deutsch-jüdischer Kritiker und Publizist*, Königshausen & Neumann Yay., Aralık 2002.]. Schreiberhau ise bugünkü Polonya'ya ait bir kasaba (Lehçe ismi: Szklarska Porba).

gün bir mektup almayı tercih ederim – gel gör ki her gün aynı saatte gelen bir mektup, huzur, sadakat, düzenli ilişkiler, kötü sürprizlerden uzak kalma duygusunu beraberinde getiren o saat, böyle bir düzenlilik insanın kalbine o kadar iyi geliyor ki. Canım, başına kötü bir şey geldiğini zannetmiyorum –zira aksi takdirde acilen yazmak zorunda kalırdın bana– lakin daktilografimin, sadece kendileriyle meşgul olan tarafların, beni soru yağmuruna tutan memurların, bütün bu insanların karşısındaki yazı masamda tek başıma otururken nasıl oluyor da senin benden uzakta, Berlin'de memnun ve mesut, huzurlu bir hayat sürdürdüğünden bu denli emin oluyorum? Belki annen sana dün eziyet etti, belki başın ağrıyor belki de dişin, belki çok yorgunsun ve benim bunlar hakkında en ufak bir fikrim yok ve hepsi belirsizlik içinde bir o yana bir bu yana savrularak kafamda dönüp duruyor.

Esen kal canım, şu sıralar günde sadece bir kez yazacağım, en azından çalışmalarım daha iyi bir şekilde ilerlemediği sürece. Zira bu gerçekleşmediği sürece mektuplarım fazlasıyla kederli olacak ve sen kendine itiraf etmesen dahi bir tanesi bile sana gına getirecek.

Esen kal canım. Bu kelimeyi yazınca güneş ansızın kâğıda nasıl da vurdı! Kötü olman mümkün değil ve ben huzurluyum.

Franz

*

16.XII.12 ile 17'si arası

Canım, saat gece 3.30, fazlaıyla uzun ama yine de kısa bir süre romanımla uğraştım ve ayrıca şu anda sana dönüp dönmemeyi düşünüyorum, zira özel, iğrenç (maalesef biçimlendirilemeyecek boyutlardaki) bir doğallıkla içimden dışarı taşıp akan bir sahne yüzünden parmaklarım kelimenin tam anlamıyla hâlâ kirli. – Canım, senden hiç haber almadan geçti bugün, bu yüzden ikimizin arasında trenle 2x8 saat var gibi geliyor bana. Pazar mektubum sana ulaşırken nahoş bir

şey olmuş olabilir mi? Neyse ki yarın her şeyi öğreneceğim mutlaka, bu şekilde rahatlamasaydım yatmak yerine sabaha kadar odanın içinde volta atardım. – Şimdi iyi geceler, sevgili kızcağızım, sana fazla zarar vermediği sürece bana sadık kal ve bil ki odandaki herhangi bir eşya gibi ben de sana aitim.

Franz

*

17.XII.12'yi 18'ine bağlayan gece

Sevgili kızcağızım, bugün romanım için bütün yazdıklarım sana yazma hazzının bastırılmış halinden başka bir şey değildi, gelgelelim iki tarafta da cezalandırıldım, orada yazdıklarım gerçekten berbat (sürekli şikayet etmiş olmak için şunu da söyleyeyim, dün güzel bir geceydi, sonsuza dek devam ettirebilirdim ve ettirmeliydim onu) ve senin için olanlara gelince canım, öbür tarafın gazabına uğradığımdan dolayı hiç de sana layık değil.

Her şeyin gözüme dostane göründüğü senin o güzel ofisinde birazcık zaman geçirebilseydim keşke! Bir günlüğünə senin şu küçük kızlardan birinin yerine geçebilseydim, her istediklerinde koşarak sana gelme, seni öpme ve kucaklama özgürlüğünə sahip olan şu kızlardan birinin. (Kitap geldiğinde seni neden öpmüş olabilirler ki ve seni neden böyle özellikle heyecanlı bir şekilde öpmüş olabilirler ki? Gerçek olduğu kadar derinden hissedilen bilinçli bir merhametten olsa gerek, ne de olsa onların yüce arkadaşı benim gibi bir insanla – daha ileri gitmeyeceğim, hem seni hem de kendimi incitiyorum). Ne var ki canım, senin yakınığına öyle ihtiyacım var ki. Keşke senin ofisinde olabilseydim! Ne zaman hüzünlü ofis masamın karşısında durup –benim masam seninkinden birkaç kat büyük, bu kadar büyük olmak zorunda, aksi takdirde düzensizliği taşıması mümkün olmazdı– en nihayetinde aynı ofiste olmamızın hiç de imkânsız olmadığını düşünsem masaları devirmek, dolapların camlarını indirmek, şefe sövmek arzusuna kapılıyorum ve

böyle anlık kararları hayatı geçirme gücünden yoksun olduğum için bunların hiçbirini yapmıyor, elimde okuyor gibi göründüğüm bir kâğıtla her zaman olduğu gibi sessizce díkiliyor ama gerçekte hüyalara dalmış bir halde, mektubunu getirecek kişiye açılması gereken kapının ötesine bakıyorum. Ofisinde (*ayrıca orayı bana hiç tarif etmedin*) bana ayrılabilcek bir köşe, küçük bir yer var mı diye bir bak bakalım. Sonra bana ayırdığın o yeri tam olarak söyle ve ben gerçekte olmasa da kesin olarak her gün orada yerimi alacağım ve eğer istersen ben de sana ofisimde bir yer vereceğim (sert olacak ama, hemen yanı başımdaki yerden başka uygun bir yer bulamıyorum) ve böylece tek bir ofiste olmasa da iki ayrı ofiste birlikte oturmuş olacağız. Ayrıca sen bundan müthiş kârlı çıkacaksın, çünkü ben, bana yazmak için akşamları ofiste yalnız başına olduğunda masanın etrafındaki bütün fareleri senden uzak tutup kovalayacağım; bense bundan zararlı çıkacağım, zira böyle akşamlarda muhtemelen bana yazacağın mektupları tamamlamana imkân verecek düşünme sükünetimden yoksun olacağım ve bunun yerine senin yanına gelip yazmak isteyen ellerini tutacağım ve bir daha da bırakmayacağım.

Senin küçük kızların davranışları güzel ve dokunaklı, ama ben buna şaşırmıyorum, çünkü her şey tam olarak düşündüğüm gibi. Senin ofisinle ilgili yeterince şey duymadım senden. Lakin bir sürü kızın bulunduğu ofislerde, erkeklerin bulunduğu ofislerden farklı yürüyor işler. Mesela benim daktilografım beni asla bir terzide elinde gülle beklemez (bu fikrin komikliğini sana anlatamam, adamı, ki onu çok severim ayrıca, kendi gözlerinle görmelisin), ama bunun yerine başka şeyler yapabilir ve nitekim sözüne güvenilir şahitlerin huzurunda bir defasında bizde çıkan kurabiyelarından peş peşe 76 tanesini, başka bir defasında da 25 tane katı yumurtayı mideye indirdi, elinde olsa her gün zevkle tekrarlayabileceği maharetler. Özellikle de 25 katı yumur-

tadan sonra insana gelen o hoş sıcaklık duygusunu öve öve bitiremiyor.

İyi de, kâğıt üstünde seninle birlikte olduğum şu kısıtlı zamanı bunlarla mı geçireceğim Allah aşkına! Dünkü mektubumda sana tabii ki haksızlık ettim, dünyanın en sevimli ve en iyi kalpli kızı! (Sana haksızlık yapmak dışında neden buradayım ki?) Pazar günü yorgundun sen (bir hafta öncesinden annene söz verdığın halde yemek de pişirmemişsin), ayrıca kafamın içinde hissettiğim üzere pazar günü başın ağrımış (yoksa boğazın da mı? Ayıp! Ayıp! Senin ayıbin ve benim ayıbım! Doğal şifa meraklısı bir insanın sevgilisinin boynu ağriyor!), bütün bunlara rağmen pazar günü yazdırın bana yine de, ne var ki mektup ve kart şimdilik açıklayamadığım bir postayla, ancak pazar akşamı geldi ofise muhitemlen. Her neyse, mektubu ve kartı salı günü aşağıda, kapı görevlisinin orada buldum, canlarım benim! Merdivenleri nasıl da uçarak çıktım!

Mektuplarında eksik kalan önemli bir mesele var canım! Ne annen ne de benim mektup hikâyesiyle ilgili pazar günü geliştirdiğim teoriler hakkında tek kelime ediyorsun. İyi bir işaret mi bu, yoksa kötü bir işaret mi? Şenlik kartın elimde değil, ofis ceketimde unuttum, ama orada Tony Bauer diye birinin imzası ve bunun yanı sıra da gönderdiği selam yok muydu? Kız kardeşin mi o? Peki ötekiler kim? Dansta sana eşlik edenlerden hiçbirinin bu konuda benimle karşılaşırılamayacağı fikrine memnuniyetle inanıyorum. Dans edemeyişimin çeşitli nedenleri var tabii. Bunun için tek başımayken daha fazla hazırlık yapmalıydım belki de, ne zaman kızlarla dans etsem hem çok beceriksizleşiyorum hem de kafam dağınıyor. Dans derslerimizde, çevresinde çiftler dans ederken bir köşede tek başına çalışan genç vardı, hiç şüphesiz çok enerjik bir adamdı. Onun dans etmeyi bu şekilde öğrenip öğrenmediğini bilmiyorum, bildiğim tek şey sık sık dönüp ona baktığım ve hem kararlılığından hem de özgürlüğünden dolayı ona gipta ettiğim.

Sophie F. yine gitti, ailece tatil yaptılar ve sanıyorum ki Semmering'e gittiler. Uzun zamandır ona yazmamış olmana canı gönülden sevindim. Ayrıca bu sevinç için o da benden, sana daha önce de anlattığım gibi yeterince intikam aldı. – Son ve yeniden tek başımayım.

Franz

*

18.XII.12'yi 19'una bağlayan gece

Canım, 2.30, öğleden sonrası Max'la birlikte mobilyalarla bakarak geçirdik, akşamı aileyle, gecenin başlangıcını üstünkörü bir çalışmaya; şimdi de canım kızcağızım, senin mektubunun üzerine eğilmiş olarak biraz geç de olsa esas günüm başlıyor.

Weißensee'li ufak tefek, hüzünlü daktilograf mı yani o? Ama o gayet canlı ve neşeli biri ve sağ dizini kırıldığından, sıraya dizilmiş ve biraz kazık gibi duran diğerlerini, biraz fazla Hıristiyanvari görünen bu kızları uygun adım harekete geçiriyor sanki. Arkadaşların var mı onların arasında? Olduğunu söylersen ben de hemen sevimli bulabilirim onları, her ne kadar korksam da, siyah elbiseli, iri yarı olanını bile sevimli bulabilir ve ona ısinabilirim. İnceleyici bakışların resmin içinden nasıl da taşıyor! Sağındaki arkadaşın belinden nasıl da sıkı sıkı tutuyor seni, sanki kimi tuttuğunu gerçekten tam olarak biliyormuş gibi. Elinde bir kitap var, nasıl bir kitap bu? Demek ki Weissensee'de tam bir köy hayatı yaşadınız. Fundalıklar, çit, arka plandaki cam kapılar ofisi andırıyor biraz. Senin böyle mutlu olduğun zamanlarda neler yaptığıni bilmek isterim çok. Müdürün nasıl biriydi? Kızlığında elinde bir gülle terziye koşmuyordun herhalde? Bir de, şimdi senin yerinde olan sekreterle giriştiğin kavga neden çıktı?

Şimdilik canım, sana fotoğraf göndermiyorum. Bir sonraki, sana daha önce yazdığım gibi iyi bir resim olacak, ama onu henüz ismarlamadım, zira fotoğrafçıya gitmek biraz

zahmetli bir iş, fakat önmüzdeki günlerde yapacağım bunu. Son zamanlarda çekilmiş resmim yok hiç, grup resimleri de bende değil, ayrıca içinde bulduğum gruplar beni pek memnun etti diyemem (kızlar kızlarla birlikte daha iyi yaşıyor ve ilişkileri erkeklerle olduğundan daha sıcak oluyor) ve öteki resimleri de şimdilik göndermek istemiyorum çünkü bu kendi suçum olmasa da, doğru olmasa da hepsinde biraz tuhaf göründüğüm korkusuna kapıldım. Tabii ki sana daha birçok şey anlatmam gerek, o zaman biz de kendimizi pazar günleri eski zamanların içine atalım.

Fakat canım, ben burada böyle yazmaya devam ediyorum ama sen belki de hastasın? Schilling'in Kaçışı'ndan⁴² sonraki mektupta grip ihtimalinden bahsetmiyorsun hiç. Tanrı aşkına canım, sen benim hayatımsın, koru kendini! Aklıma senin hasta olduğun düşüncesi geldiğinde acı çekenin bir şey olacağını başta düşünmediğimi itiraf edeyim, tam tersine bu durumda muhtemelen senden haber alamayacağımı ve sonra da ümitsizlik ve çaresizlik içinde kendimi yerden yere vuracağımı düşünüyorum. Salı günü boğaz ağrısı nezleye dönüştü demek, ama bu benim hiç bilmediğim bu tür soğuk algınlıklarında bir iyileşme işaretini olsa gerek. Fakat baş ağrısının duruyor hâlâ öyle mi? Son mektubunu bitirdikten sonra nasıl da Aspirin'i ortaya çıkartıp yuttuğunu görüyorum; tüylerim ürperiyor.

Bugün Brod'lara uğradım, zaten gidecektim, ama senin ikinci sabah mektubundan sonra acele etmek için özel bir nedenim olmuş oldu, çünkü –hiç şüphesiz delice bir şey busenin Sophie F.'a yazdığın kartı yakalamak istedim, zira yazlıklarına doyamıyorum. Başka birisine gönderilmiş bu kartı kısa bir süreliğine elliimin arasında tutacağım, onu ağır ağır okuyacağım ve bunu yaparken şu sözleri sarf edebileceğim için deli gibi seviniyordum: "Canım kızcağızımdan geliyor bu." Her şey kusursuz bir biçimde yürüyordu, punduna

---

42 Ç.N.: Gerhart Hauptmann'ın bir tiyatro oyunu.

getirip soracağım soruları ayarlamıştım, hepsini temkinli bir biçimde belirleyici cevaba doğru sürüklüyordum, sonra bir de ne duyayım, müdür Bay Brod, Sophie'nin postasını (muhtemelen aralarında senin kartın da vardı), yaklaşık yarım saat önce eline ulaşması için Viyana'ya göndermiş. Ma-saya vurmamak için zor zapt ettim kendimi.

Dışarıdaki fırtına yüzünden – bir dakika önce şiddetli hareketle oturma odasının zaten iyi kapanmayan kapısı kendiliğinden açıldı; dışarıdaki saat –hangisi olduğunu hiç bilmiyorum, onun sesi sadece geceleri geliyor– hiç duymamış olmalı-yum, zira saat 03.30 olmuş. Hayır, seninle birlikte tek başına olmayı öyle kastetmedim. Mümkün olmayan bir şey istedim mi o zaman tam istiyorum ben. Yani tamamen seninle olmak istiyorum canım, dünyada bir tek sen ve ben, gökyüzünün altında bir tek sen ve ben ve sana ait olan hayatı senin içinde toplanmış, dağılmamış halde geçirmek istiyorum.

Franz

*

19.XII.12'yi 20'sine bağlayan gece

İşte böyle benim canım kızcağızım, nöbet tutulmuş bir öğle sonrasında akşam oldu yine (nöbet tutulmuş öğle sonrası, nöbet tutulmuş geceden daha beter geliyor kulağa), artık bir şey yazmayacağım, devamlı yazmak, devamlı haberini almak, devamlı yanında olmak, en iyisi içinde eriyip yok olmak istediğim bu kiza yazıyorum sadece.

Senden rica ediyorum canım, şuna bir cevap ver, nasıl oluyor bu iş? Hiç hasta olmadığını yazıyordu bana (ben de sana hiç sormamıştım bunu, zira yanaklarından ve gözlerinden ne kadar sağlıklı olduğun belli oluyor), şimdiyse doktor doktor dolaşıyorsun, haftalardır her gün sıkıntın var, şakayla karışık izne çıkışmış bir ceset gibi göründüğün söyleniyor sana (seninle ilgili olmasaydı çok hoşuma giden bir konuşturma tarzı olurdu bu), son zamanlarda baş ağrın, boğaz ağrın, renksizliğin var ve bütün bunlar tekrar ediyor, bir türlü tam

sona ermiyor – Canım, bunu böyle sakin bir biçimde kabullenemeyiz değil mi? Her şeyi yerli yerine koymaya çalışmalıyız, öyle değil mi? Yani artık kendini korumaya nasıl başlayacaksın? Bu konuda bana hemen ve tam olarak bir şeyler yazmalısın, zira senin sıkıntılarında tipki senin kadar benim de payım var. Boğazın ağrıldığı zaman benim de hemen boğazım ağrımıyor, lakin bunu duyduğumda veya sezdiğimde veya bundan sadece korktuğumda, ben de kendi tarzımda daha az acı çekiyor değilim. Üstelik yorgunluğun bana daha fazla acı veriyor, hele baş ağrin daha da fazla. Ve üstüne üstlük bir de Aspirin allığında o zaman ben de bedensel olarak kendimi kötü hissediyorum. Bugün bütün gece boyunca, yani 3.30'dan 7.30'a kadar ve sonra da sabah saatlerinde, 30 yıllık hayatımda şimdije kadar hiç bilmediğim yabançı bir baskın hissettim içimde, ne mideden ne kalpten ne de ciğerden geliyordu bu, belki hepsinden birden. Gün aydınlandığında ortadan çekildi. Eğer dün Aspirin aldıysan bu yüzdendir kesin, yok eğer öyle değilse bir önceki Aspirin'in sonucudur, o da değilse belki kötü yazmanın sonucu. Ve en nihayet bu da değilse o zaman ben, düşüncelere dalmış bir halde, ellerini sık sık senin şakaklarına koyan ve en ümitsiz geçmişten senin ışılılı geleceğine kadar bütün baş ağrılarını alnından öperek silmek için güç dileyen delinin biriym belki de sadece. Diyeceğim o ki cevap ver canım, ne yapacaksın, bu böyle devam edemez. Uyumak ve yürüyüş yapmak için kendine zaman ayırmak zorundasın, bedeli ne olursa olsun. Ofis kapandıktan sonra hemen oradan çıkmak, yürüyüş yapmak zorundasın ve de tren hattı boyunca tek başına değil, tam tersine sana uyan arkadaşlarınıyla birlikte. (Kızak kaymaya gitmiyor musun? Uzun zamandır jümnastikten de bahsetmiyorsun hiç.) Eğer profesörün yanındaki işe de ara verebilirsen hiç fena olmaz tabii; bana akşamları yazabilirsin, mutlaka, gündüz vaktin yok ki; bana gelince, kendimi her gün senden haber almamaya mahkûm edecek gücüm hiç

yok, ama dişimi sıkacağım ve böylece günde tek bir kartla yetineceğim, ta ki sen anneni de ikna edecek biçimde tam olarak kendine gelene ve tazelenene kadar, tipki eskiden olduğun gibi. Önerilerimin karşılığında büyük bir alkış bekliyorum (duruma göre başkaları da hazırda bekliyor) ve tabii benimkileri tamamlamak üzere senden gelecek eşdeğer başka öneriler de.

Yeniden gücünü kazandığında çocukluğun hakkında bir sürü şey dinlemek istiyorum senden, son mektubun yüzünden böyle anlamsız bir hevese kapıldım. Geç doğmuş bir çocuk olmanın dezavantajları vardır mutlaka, ancak ilk çocukların karşılaşıldığında (ben bunun kederli bir örneğiyim) bunun avantajları çok büyük yine de. Bu geç doğanların çevresini derhal bir çeşitlilik sarar, kısmen geçmişten gelen, kısmen de yeni oluşan yaşanmışlıkların çeşitliliğidir bu. Öteki kardeşlerin bilgileri, tecrübeleri, icatları, keşifleri ve bu denli yakın, akrabalık ilişkilerinin bu denli zengin olduğu bir hayatın avantajları, verdiği dersler ve cesaret muazzam oluyor. Kaldı ki aile aldığı hayat dersiyle onların üzerine çok daha az titriyor, anne babalar hataları sayesinde epeyce yeni şeyler öğrenmiş oluyor (bu arada yine hatalar sayesinde eski tutumlarını inatla sürdürmüyor da değiller) ve bu sonradan doğanları yuvanın sıcaklığı kendiliğinden sarıyor, onlarla daha az ilgileniliyor, avantaj ve dezavantaj terazisinde dezavantaj asla ağır basmıyor; oysa buna hiç ihtiyaçları yok, zira her şey onları korumak kollamak üzere bilinçsiz bir şekilde ve bu nedenle de özellikle ısrarlı ve zarar vermeyecek şekilde onların çevresinde hazır oluyor. Ben altı kardeşin en büyüğüm, benden biraz daha küçük olan iki erkek kardeş, doktorların hatası yüzünden küçükken öldü, sonra bir süre boşluk oldu, o sırada tek çocuk bендim, ta ki 4, 5 yıl sonra önce 1, sonra 2 yıl arayla üç kız kardeş gelene kadar. Böylece çok uzun bir süre tek başıma yaşadım ve dardılarla, yaşılı çocuk bakıcılarıyla, iğneleyici aşçılarla, kederli mürebbiyelerle uğraşmak zorunda kaldım, zira annem ba-

bam sürekli isteydi. Bütün bunlarla ilgili anlatacak çok şey var. Ama bu gece değil, irkilerek duyuyorum ki saat 12'yi vuruyor. Esen kal canım ve seni uyandırma tehlikesini, seni uyandırma tehlikesini göze alarak öpüyorum seni.

Franz

*

20.XII.12

Fakat canım, nereden geliyor bu huzursuzluğun, bu inilti içinde olabildiğince huzurlu bir şekilde yaşamıyor muyuz yan yana? Nasıl oluyor da kapılıyorsun bu duygulara? Sen benim kalbimin hem huzuru hem de heyecanınsın, bu hale geldiğin zamanlarda benim kalp atışlarımı hayal et. Mektubunu yüzüme ateş basarak, içinde biraz huzur, biraz neşe bulmak umuduyla defalarca okudum. Talihsiz bir akşamın keyifsizliği olsa gerek bu ve benim de ofisten çikan ve şimdi sana göndereceğim heyecan içindeki paçavra halim aslında gerçek değil. Zira biliyorum ki gece yarısı yorgunluktan ve çektiği korkunç eziyetten savrulan güçlü kızçağızmanın yarın güven dolu bir mektup gelecek yine. İyi niyetle bugünün ikinci mektubunu yazmadım, çünkü düşündüm ki böylece ikimiz de daha fazla huzura ve daha fazla güveme ulaşırız. Her gün iki kez bağlanma ve iki kez kopma benim için korkunç bir hale geldi ve hem öğleden önce hem de öğleden sonra peşimi bırakmayan bu durum beni korkuttu. İmkânsız olan bir şeyi bu kadar gereksiz bir şekilde zorlamak, yani senin mevcudiyetini istemek sadece beni değil seni de canım, her defasında dehşete düşürüyor mutlaka. Ama haklısan belki de. Her gün bir defa yazmak zorundayım sana, aksi takdirde her şeyi bırakmayı tercih ederim, aksi takdirde ne yapacağımı bilemem – gelgelelim senin mevcudiyetine bu şekilde de ulaşamam, bu durumda yine iki defa yazacağım, eğer sana biraz olsun huzur verecekse. Sana yazdığım bu mektup esnasında keyifli olup olmadığım önemli değil, önemli olan bu değil, önemli olan, iki defa yazdığmda çevremin benden talep ettiklerini

yarım yamalak da olsa yapmaya halimin kalıp kalmayacağı. Zira seninle kurduğum derin aidiyet duygusu iki kere yazınca büsbütün yüzüme çarpıyor, içinde yaşamak zorunda olduğum kederli uzaklıkta tehlikeli olan da bu zaten.

Şimdi koşarak ayrılıyorum yeniden, zira bir noter belgesi için Max'a eşlik etmek zorundayım. Evet, sen de bugün mahkeme önünde yemin ettin ve yine nahoş durumlara maruz kaldın. Solgun, zavallı, canım çocuk, öpüyorum seni! Buraya imzasını atan adam, senin odandaki herhangi bir eşya gibi ait değil sana, tam tersine senin istedigin gibi ve ebediyen ait.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

Canım, seni merak ettiğimden dolayı bir anlığına da olsa rahatlamak için elimin altındaki bu kâğıda yazıyorum. Lütfen, lütfen bu kadar huzursuz olma, bunun sonu hiç iyi olmaz. Keşke seni yanındakı koltuğa oturtup tutabilseydim ve gözlerinin içine bakabilseydim. Hayatımdaki akıl hastanesinden kalan bir şey bu. Masum olarak ve tabii masum olmayarak bir hücreye olmasa da bu şehre kapatılmış durumdayım, canım kızçağızımı sesleniyor, onu sakinleştirmek ve mutlu etmek istiyorum, ama gerçekte sadece duvarlara ve kâğıda sesleniyorum ve benim zavallı kızçağızım acı çekiyor.

Franz

*

20.XII.12 ile 21'i arası

Tek kelime yazmadığım üçüncü akşam canım, kötü bir Noel arifesi. Noel tatili de suya düşebilir, gerçi kız kardeşimin düğünü –sana bunu yazmadım galiba– savaş korkusu yüzünden ertelendi, ancak, umut bağladığım iki günlük izni alıp alamayacağım hiç belli değil. Yapmam gereken şeyler hiç bitmiyor ve bunlar çoğaldıkça hevesim azalıyor veya

daha doğrusu isteksizliğim büyüyor. Bizzat ofiste bulduğum sürece bitirilmemiş işlerle kaplı bu masayı son bir kişisel hamleyi devreye sokarak savunabilirim hâlâ, fakat evde kalacak olursam o zaman masam herkese açık hale gelir ve gündüzleri bitirilmemiş işlerin birbirini takip eden küçük patlamaları vuku bulur ancak, bu da dönüşümden sonra çok nahoş bir durum yaratabilir. Fakat yine de şu anda buraya yazdığını gibi, iki günü boş harcamayı katlanılmaz buluyorum, zira yazı masamı savunmaktan daha fazlasını başaramayacağım, ama işte yine de bunu yapmak için cesaret göstereceğim galiba.

İşin nasıl gidiyor kızcağızım? (Artık daha sakin, daha memnun olduğuna ve güzel gözlerinin yeniden benimle zamanda ve ebediyette buluşan, sevecen ama yine de egemen bakışlar saçıagina dair bir duyguya var içimde bugün.) Artık bütün işleri bitirecek misin? Hiç masanın altına mektupların düşüp kaybolduğu oluyor mu? Halledilmemiş eski işlerin tiksinç hayvanlar gibi tıkitırtıldığı gizli bir çekmece yok mu? Hafızan iyi midir? Benimki değil ve şefimin her baktımdan hayranlık uyandırıcı sınırsız hafızasıyla çalışıyorum sadece. Eğer o, ihtiyacım olan bir şeyi gerçekten unutursa, o zaman belirsiz, genel sözler sarf ederek hafızasını kovugundan çıkarmaya çalışıyorum, hatırlaması hiç de uzun sürmüyor. Her şeyi anında hatırlamak için yardımsever bir yüz görmeye ihtiyacı olan insanlar var, her ne kadar bu yüz aciz bir insana ait olsa da. Ben senin yaptığın gibi bağımsız çalışamam katiyen, sorumluluklardan bir yılan gibi kaçıyorum, imzalamam gereken bir sürü şey oluyor, fakat kaçındığım her imza bana bir kazanç gibi görünüyor, ayrıca yapmamam gereği halde her şeyin altına sadece FK diye imza atıyorum, sanki bu beni yükten kurtaracakmış gibi, bu nedenle bütün ofis işlerinde dactilonun yanından hiç ayrılmak istemiyorum, çünkü dactilografın eli sayesinde yapılan bu iş tamamen anonim oluyor. Esasında bu övgüye

değer dikkat, en önemli şeyleri okumadan FK diye imzalamak ve unutkanlığımın sonucu olarak masamdan giden şeyleri yok saymak suretiyle tamamlanmış ve rafa kaldırılmış oluyor. Ofisinde senin yerini almaya talip olmuş birisi olarak bütün bunlar yüzünden pek tavsiyeye şayan bir kişi sayılmam herhalde.

Bugünkü mektubunda bir günlükten mi söz ediyorsun? Duruyor mu hâlâ? Hâlâ yazmaya devam ediyor musun günlüğe? Oraya “onu seviyorum ve karşımı kim çıkarsa çıksın asla...” diye dile getirdiğin bu sözleri 15 yaşındayken mi yazdın? Canım, seni keşke o zaman tanımış olsaydım! Bana öyle geliyor ki birbirimizden bu kadar uzak olmazdı. Bir masada oturup pencereden sokağa bakardık. Birbirimiz adına titremezdik, hiçbir imkânsızlık olmazdı. Lakin sonra, bütünü koşulsuzluğunu gösteren bir anlamla şöyle diyorum kendime: ne yazık ki on yıl önce, iki, hatta bir yıl önce, birçok şeyde daha iyiydim, ne var ki özümde bugün olduğumdan çok daha güvensiz ve daha mutsuzdum, buna göre düşününce, dünyada en çok seveceğim insanın karşımı çıkması için yine de doğru zaman budur belki.

Bugün evde, yazı masamın üstünde bir şey arıyordu (bu yazı masası da hiçbir zaman düzene girmiyor, arayıp taramak gerekiyor hep; sadece bir çekmece düzenli ve kilitli, orada senin mektupların duruyor), o esnada, şu bir aylık bekleme süresinde yazmış olduğum ve sana ait olan, bu nedenle sana göndermek istediğim pek de hoş olmayan eski bir mektup buldum. Onu okuduğumda, tarih yok ne yazık ki, anlamsız umutların altında (iradem dışında ne kadar çok şey yazıyorum, sîrf içimden geldiği için; kötü, sefil yazar!) her şeyin çok daha güzel olduğunu görüyorum ve insanın, bize eşlik eden şans yıldızının asla sönmeyeceğine inanışı geliyor. Çocuk, ne kadar tuhaf şeyler yazmışsun bugün öyle! Asker kaçağı olabilir miyim? Hangi bayrağın kaçağı oluyor

bu? Olsa olsa hayatımın kaçağı olur. Ve isteyerek olan bir şey değil; bütün sizlanmalara rağmen kendimi fazlaıyla savaşın ortasında hissediyorum. Anlayacağın, kendi isteğimle olan bir şey değil bu.

Şimdi esen kal kızcağızım! Güzel bir pazar, dostça davranışnan bir anne baba, hoş bir yemek, uzun bir yürüyüş, özgür kalan bir kafa diliyorum sana. Yarın yeniden yazma dönüyorum, bütün gücümle onun içine dalacağım, yazmadığım zaman hoymat bir elin beni nasıl hayatın dışına ittiğini hissediyorum. Ve yarın, bugündünden daha az kederli *ama bir o kadar da sahici* bir mektup geçer belki elime, zira bana karşı düşünceli olunması hakikatin kendisinden daha çok yakıyor canımı.

Franz

[Ekte “bir aylık bekleme zamanı” döneminden kalan tarihsiz mektup: 28 Eylül – 23 Ekim 1912]

Saygideğer Frolayn!

Son mektubuma cevap verip vermeyeceğiniz hiç belli olmasa da size yazmama izin verin; yazmamak başımı ağırtıyor, size ve kendime olan güvenim sarsılıyor. Size yazmayı görev haline getiren alışkanlıklar başlıyor içimde, siz cevap vermiyorsunuz diye zapt edemediğim bu görevden nasıl kurtulabilirim ki. Yarı uykulu bir halde sürekli size mektup yazdiğim bir gece oldu, kulağında sürekli küçük bir çekiç sesi hissederek.

Franz K.

21.XII.12

Bugüne ait bir ek: pazardan itibaren her ihtimale karşı ev adresine yaz lütfen. Mektuplar gelecek cumadan itibaren ofise gelsin yine. Peki ben nereye yazacağım?

[Kartpostal]

21.XII.12

Öncelikle sabah selamımı gönderiyorum. Şu anda büyük bir yürüyüşe çıkmak için hazırlık yapıyorum, bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum bile, haftalar oldu. Bir saat bile sürebilir. Sonra burada ortaya çıkan o küçük Sim-yacılar Sokağı'nda biraz volta atmaya çalışacağım.

FK

[Sağda yukarıda, pul yapıştırma yerinde]

Ah canım ah, çaresizim, kartı böyle açık gönderemiyorum. Akşamında sana öpüçük göndermediğim ve senden de almadığım nasıl bir geceydi ki bu böyle?

Franz

*

Öğleden önce

22.XII.12

Biliyor musun canım, Bay Neble hikâyesi beni çok mutsuz ediyor, eğer tabii son günlerde seni yıkan şeyin yegâne nedeni buysa. Yani hepsi bu muydu? Bu da yeterince berbat olabilir elbette. Ancak ben senin bu noktada yenilmeyeceğin tahmininde bulunabilirdim rahatlıkla; bu da senin zaferin. Oynadığı mükemmel rol için Heinemann'a gipta ediyorum, onun yerinde olsam bu rolü çok daha güzel oynamak isterdim. "Kapıyı kapatır misiniz Frolayn Bauer" derdim ben de. Ve sen de anlatmak zorunda kalırdın, zira sonuç olarak müdürüne anlatacağın şeyleri benden saklayacak değilins; şu Neble hikâyesinden niye ilk günden itibaren haberdar olamadım diye soruyorum kendime. Peki, senin müdürün olsaydım nasıl konuşturabilirdim acaba seni! Gece olurdu ve sonra gündüz ve personel işinin başına geçerdi, sense benim bitmek bilmeyen sorularıma sonsuza dek cevap vermek zorunda kalırdın. Müdüründen daha kötü yapacağım tek bir şey olurdu muhemelen: gözyaşların akmaya başladığı anda ben de, normal koşullarda hiç gözyaşı dökmeyen birisi olarak ve bir müdüre hiç yakışmayacak bir biçimde seninle

birlikte ağlamak zorunda kalırdım. Ve onurumu korumak için yüzümü seninkine yaslamaktan başka bir şey gelmezdi elimden, gözyaşlarımı ayırt edilmeyecek şekilde birbirine karışın diye. Canım, canım Felice! Daha ne kadar acıya maruz kalacaksın böyle!

Çabuk öfkeleniyor musun? Ben çabuk öfkelenmem aslında, ama bir kez öfkelendim mi, o zaman gerçekten kendimi Tanrı'ya her zamankinden daha yakın hissediyorum. Kan beynine çıktığında, yumruklar cebin içinde seğirmeye başladığında, kendine olan bütün hâkimiyetini kaybettiğinde ve bu kendini kaybetme hali karşı taraf açısından bir güç anlamına geldiğinde, kızgınlığın ancak başlangıç aşamalarında kaçınılmazı gereken bir şey olduğunu öğreniyor insan. Daha dün akşam birisini tokatlıyordum neredeyse, hem de tek elimle değil ikisiyle birden, ve bir defa değil birkaç defa. Fakat sonunda sözlerle yetindim, okkali sözlerle. Şu Neb-le'nin aklıma gelmesinde etkisi olabilir bunun pekâlâ.

Öğleden sonra

Canım Felice'm, işte yeniden yanındayım. Dün akşam, büyük yürüyüşten geldikten sonra, -yürüyüşü tek başına yapmak istemiştim fakat istasyon yolunda evlenen kız kardeşimin yanından ayrılan bir sürü akrabaya rastladım ve en küçük kız kardeşimle bir kuzenimin ısrarlı ricaları üzerine onları da yanına almak zorunda kaldım- işte bu yürüyüşten sonra aklıma bir şey geldi ve uzun süre kafamı kurcaladı: aşırı sinirli ikinci cumartesi mektubum yüzünden bana kızgın misin acaba, daha doğrusu kızgın değil de (zira yanlış bir şey yazmamıştım) karşısında hiç çekincesiz -ve en güzel, en rahatlatıcı yakınma budur- yakınılabilecek, yani kendine ve dünyaya karşı hiç çekincesiz yakınılabilecek doğru kişinin ben olduğum konusunda hayal kırıklığına mı uğradın? Ayrıca dün akşamki endişem büsbütün haksız değildi, senin gönderdiğin ekspres mektupta da bunu gördüğümü sanıyo-

rum. Şöyleden yazıyor mesela orada: "Bugün mektubun 10 postasıyla geldiğinde, daha önce olduğumdan daha üzgün, daha sikkindim." Bu ne muhteşem bir sevgili ki böyle mektuplar yazıyor ve acısını çoğaltıyor. Hayır sevgilim dinle, beni terk etmiyorsun, bana defalarca söyledin bunu, lakin ben her şeyle, her şeyle sana çok yakın olmak istiyorum, sahip olduğun her şeyle yanında kal, yani yakınmalarınla da yanında kal. Bütün olarak kal sevgilim, nasilsan öyle kal, saçının tek bir telinin bile değişimini istemem. Neşeli değilsen öyle görünme. Kararla neşeli olunmaz, neşeli koşullar da gereklidir bunun için. Daha iyi göründüğünde daha çok hoşuma gideceksin diye bir şey yok, tam tersine, o zaman da senden tipki şimdi olduğu gibi hoşlanacağım. Sana duyduğum yakınlık o denli büyük ki, ruh halindeki, dış görünüşündeki değişiklikler bunu hiçbir şekilde etkileyemez. Sen mutsuz olursan ben de mutsuz olurum ve hem sana olan aşkımdan hem de kendi faydam için mutsuzluğu bertaraf etmeye çalışırm - mutsuzluğun bundan başka bir etkisi olmaz üstümde. Gün boyunca karalanmış, hiçbir şey söylememeyen, anlık uyarımların ötesine geçmeyen yüzeysel mektuplar dışında. İki defa yazma konusunda bir uyarı yine.

Peki şimdi yakınmamış mı oluyorum? Bögürüyorum neredeyse! Mesela dün ofiste büsbütün iki büklüm hale geldim. Uyumak için yanıp tutuşuyordum (bu arada kaç gecedir tek kelime yazmadım, sana yazdıklarım dışında), dayandığım yerde kaldım öylece, bir daha kalkamamaktan korktuğum için sallanan koltuğuma da oturamadım, divitin sadece sap kısmını alıp, dosyaları okurken uyanık kala'yım diye alt tarafını şakaklarına bastırdım - öğleden sonra biraz uyudum ama akşam da daha iyi olmadım, o yüzden yürüyüse çıktım, fakat sonra yine bir kuş uykusu uyudum. Canım, kollarımızla olmasa da, bari yakınmalarla kucaklaşalım birbirimizi.

Franz

*

22. - 23.XII.12

Canım, kafam oldukça karışık, yazacaklarının muğlaklığı yüzünden beni yanlış anlama. Sana yazıyorum, çünkü seninle dopdoluyum ve kendimi bir şekilde dış dünyada beyan etmek zorundayım. Pazar gününü sefil bir halde geçirdim, günün çoğunda insanlarla birlikteydim, hiç uyumadım, ansızın arkadaşlarının yanına gidip, yine ansızın onların yanından ayrıldım, aylardır yapmamıştım bunu. Yazmayalı da çok uzun zaman oldu ve kendimi yazdan biraz kopmuş hissediyorum, başka bir deyişle hiçlikteyim. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi iple çektiğim Noel tatili yaklaşıyor ve ben onu bozuk para gibi harcamak üzereyim. Üstüne üstlük Berlin'de, senin yanında, beni koruyacak en iyi yerde olabilecekken, sanki son güvenceyi de kaybedecektim ve sen aslında buradaymışsin gibi Prag'a simsiki sarılma düşüncisinin altında da eziliyorum.

Canım, dün akşam böyle keyifli bir ruh hali içinde eve gelip senin telgrafını masanın üzerinde bulduğumda hiç ürkmedim, tam tersine merhametli sevgilim, onda teselliden başka bir şey olmayacağıni hemen anladım ve gerçekten de böyle olduğunu gördüğümde gözlerimi kapatıp bu yabancı kâğıdı uzun uzun öptüm, bu da yetmeyince yüzüme bastırdım.

Bir öncekinin ne zaman yazıldığını tahmin etmem mümkün değil canım. 4 civarı olsa gerek. Telgrafın hâkimiyeti altında erkenden yattım, 9'dan önce (biraz keyfi davranışım kendime); saat 2'de uyandım ve gözlerimi açsam da hâlâ uykunun etkisi altında ve bu yüzden de seninle ilgili peş peşe sıralanan, biraz büyülü hüyalara dalarak muhtemel bir Berlin yolculuğunu düşündüm. Yolu kat etmek güzel, kolay göründü gözüme, otomobiller âşıklar gibi uçuyordu, telefon konuşmaları öyle güzel oldu ki görüşme sırasında sanki ele ele tutuşuyorduk, daha fazla düşünmek istemiyorum bunu – uyandıkça huzursuzluğum arttı, 4'e doğru yataktan çıktım, jîmnastik yaptım, elimi yüzümü yıkadım ve kendim için iki

sayfa yazdım, fakat sonra huzursuzluğum yüzünden bunu da bıraktım, sonra, bir önceki iki sayfayı yazdım, sonra bunu da bıraktım ve zonklayan başımla yatağa geri döndüm, sabah saat 9'a kadar ağır bir uykuya uyudum, tanındık bir aileyle yapılan küçük bir sohbette seni de gördüm ayrıca. – Tabii bu sıra dışı hayat tarzının yegâne nedeni, uzun zamandır hiçbir şey yazmıyor ve şimdîye kadar buna dönük bir şey yapmaksızın kendimi bırakmış olmam.

Canım Felice! Franz

[Yer darlığından dolayı iki isim yan yana sıkıştığı için Kafka sayfa kenarına ekleme yapmış] Böylece en azından burada birlilikteyiz.

[Ek bir sayfada]

[23 Aralık 1912]

Cumartesi gecesi yazdığını mektup geldi. Ona öğleden sonra cevap veriyorum ki, bu mektup saat 9'da eline geçsin. Mektubunda söylediğin gibi gerçekten düzeyecek mi her şey? Öyle olmasını diliyorum Tanrı'dan. Ayrıca mektubundaki sağlam ruh hali beni mahcup ediyor, ama ben de yeniden ayağa kalkacağım. Ah, Frolayn Lindner benim yaptığım gibi, bu kadar az yazmanın ne denli zor bir şey olduğunu bir bilseydi!

Son olarak patlamak üzere olan bir bombadan söz etmişsin.⁴³ Annen içeriye girdiği için devamını yazamamışın. Ne oldu o bombaya? – Canım, izin ver de seni nasıl sevdigimi, öpücükler yerine sözlerle dile getireyim.

Franz

*

---

43 Ç.N.: F.B.'nin Dresden yakınlarında yaşayan kız kardeşi Erna evlilik-dışı hamile kalıyor ve hamileliğinin beşinci ayında, aile olayı bilmemiği için F.B. Kafka'ya mektubunda yakında evde kıyamet kopacağını ifade ediyor. Ama konuyu Kafka'ya sınırlı ölçüde aktarıyor (bkz. Stach 2002, s. 246).

23.XII.12

Canım Felice, anlayacağın, şu iki değerli günü postaya bilmek için öğleden önce kısa bir süre ofise gidecek, geri kalanında da özgür bir adam gibi yaşayacak şekilde böldüm. Cumartesi ve pazar, geceleri kısa süreli bir yazmanın dışında aylaklı ederek geçti, fakat bu o kadar da kötü değil, canım. O kadar da kötü olmadığını söyle.

Ayrıca, yavaş yavaş bu keyifli hayatın tadına varmaya başlıyorum ve dün gündüz ve gece boyu süren kafa karışıklığım yavaş yavaş kayboluyor. Dünkü telgrafını çerçevelerle yazın masamın üzerine asma fikrime ne diyorsun? Cumartesi gecesi yazdığın mektupta, telgraf çekmenin, aklına cumartesi günü geldiğini görüyorum, ama yine de – benim için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezken, telgrafı gönderirken ne düşündün, canım, özellikle de hatırladığım kadariyla öğleden sonra gönderdiğim mektup nispeten huzurluyken. Ayrıca telgrafı sabahdan göndermek istemişsin; onu sabahdan almış olsaydım, bu benim için sadece (sadece! sadece!) senin sevginin ve iyiliğinin bir işaret olurdu, fakat telgrafın beni akşam (öyle görünüyor ki saat 4'te yollamışsını) yerden kaldırdı. Böyle bir telgrafın yakınlığı, mektupların ağır ağır geldiği uzaklıktanambaşa bir şey. Bir pazar mektubu almasam da şimdi biliyorum ki öğleden sonra saat 4'e kadar sen iyisin, yani ikimiz de iyiyiz. Mektubun ofise daha geç gelir belki, erken saatlerde yoktu henüz, her hâlükârdâ yeniden gidip bakacağım, adreste yanlışlıkla olabilirsin belki. Bugünkü gece mektubunu her hâlükârdâ evine gönderiyorum. Kararların mükemmel canım ve onlara tam olarak riayet edersen örnek bir sevgilim olacak. Büylesine gevşek bir sevgilin varken öyle de olmak zorundasın zaten. Eğer yanakların kırmızı değilse onları ben nasıl solduruyor olabilirim ki, bu benim işim olduğu halde. Eğer zinde değilsen ben seni nasıl yoruyor olabilirim ki, eğer neşeli değilsen ben senin keyfini nasıl kaçırıyorum olabilirim ki. Canım, bir tanem, sevgi adına, sîrf

sevgi adına seninle dans etmek isterdim, zira şimdi dans etmenin, böyle sarmaş dolaş olup dönmenin, sevginin ayrılmaz bir parçası ve gerçek ve çilgin ifadesi olduğunu hissediyorum. Aman Tanrıım, çok şey yazdım bu mektupta, fakat kafam da böyle sevgiyle dolu, tipki söylenebilir olanla dolu olduğu gibi.

Franz

*

23'ünden 24'üne kadar [Aralık 1912]

Canım, bundan böyle yazı yazamazsam ne olacak? O zaman gelmiş gibi görünüyor; bir haftadan fazladır hiçbir şey çıkaramıyorum, son on gece boyunca sadece bir kez (o da çok bölünerek) kaptırdım kendimi, hepsi bu. Sürekli yorgunum, uykusuzluk kafamın içinde yuvarlanıp duruyor. Başımın üstünde, sağ ve sol yanda gerginlikler. Dün gönlümde yatan ve sanki bir anda önumde açılan küçük bir hikâyeye başladım, bugünse tamamen kapandı; bunun nasıl olacağını sorarken kendimi düşünmüyorum, ben daha kötü zamanlardan da geçtim ve hâlâ yaşamaya devam ediyorum; ayrıca kendim için yazmadığında sana yazmak için daha çok vakit olacak, senin tahayül edilmiş, yazılmış, ruhun bütün gücüyle mücadele ederek kazanmaya çalıştığım yakınlığının tadına varayım diye – ama hal böyleyken sen, sen beni sevemezsin. Artık kendim için yazamayacağımdan değil, tersine bu yazmama hali yüzünden senin hiç de hoşuna gitmeyecek, daha kötü, daha dağılmış, daha güvensiz bir insan olacağım için. Canım, mademki sokaktaki zavallı yoksul çocukların mutlu ediyorsun, bunu bana da yap, ben de az zavallı değilim, akşamları elinde satamadığı mallarıyla eve dönen yaşlı adama ne kadar yakın durduğumu bilemezsin – yani herkese nasıl yaklaştıysan bana da öyle yaklaş, tipki ötekilerde olduğu gibi buna da kızacak olan annene rağmen (nasıl ki herkes kendi yükünü sırtında taşıyorsa, anne babalar da masum çocuklara kızmanın yükünü taşıyor): bu uzun ricanın kısa anlamı, nasıl olursam olayım, bana olan sevgini

koruyacağını söyle bana, her ne pahasına olursa olsun korusuyacağımı, bunun için bütün onurumdan vazgeçmeye razı olabilirim – fakat nereye sürüklendiğim ben böyle?

Bütün bunlar bu beynin tatilde dinlenirken içine düştüğü kısır döngüler! *Bu koşullar güzelce ofise tutunmam, ertelendığım bütün işleri rüzgâr hızıyla bitirmem ve kafasını büsbütün işine veren düzenli, dikkatli bir memur olmam için yeteरince neden vermiyor mu elime?* Geriye tek bir itiraz kalır, o da ilk iki tatil gününün kafamı karıştırmış olabileceği, telaş içindeyken ne yapacağımı bilememiş olmamdır; zaten daha iyi Noeller geçirdiğimi hatırlıyorum pek (yarın senin için eski günlükleri karıştıracağım biraz) – ancak bu itiraz çok da fazla ağırlık kazanmamalı. Burada geçerli olan şey her yerde olduğu gibi ya öyle ya böyle. Bir şeyi ya yapabiliyim ya da yapamam ve bu defa “yapamam” var elde. “Beni seviyor musun Felice?” Yeter ki beni seviyor musun Felice sorusunun ardından kocaman “evet”ler sonsuza dek peş peşe sıralansın, o zaman her şey aşılır.

Franz

*

24.XII.12

Dün, pazartesi yani, cumartesi yazdığını mektup geçti elim'e sadece, bugün salı, hiçbir şey yok. Buna nasıl katlanabileirim ki? En küçük bir kartpostallı selam bile ne kadar değerli olurdu benim için! Canım, sitemleri duymazdan gel, onları yok say, fakat sevgiyi ve sevginin huzursuzluğunu duy, yazdığım her şey bununla dolu. (Dün akşam ofiste senden gelen bir şey yoktu.)

Franz

*

[24 Aralık 1912]

En nihayet kendim için biraz olsun yazdığınımdan dolayı cesaretimi toplayıp seni kollarından tutuyorum (biraz sonra gelecek sorguda, senden daha narin bir şey tutmadım) ve

sevilen gözlerinin içine bakarak soruyorum: "Felice, son üç aydır benden hiç haber almadığın bir gün oldu mu? Bak bakalım, böyle bir gün var mı hiç? Oysa sen beni bugün, salı günü tamamen habersiz bırakıyorsun, pazar saat 4'ten itibaren senden hiç haber almadım, bu da yarın postanın gelmesine kadar en az 66 saat yapar, bu süre beni iyi ve kötü ihtimallerle doldurdu." Canım, yaptığım bu gevezelikten dolayı bana kızma, ancak 66 saat gerçekten de uzun bir zaman. Önune çıkan bütün engellerin farkındayım elbette, Noel zamanı, ziyaretleriniz oluyor, posta güvenilir değil (belki benim mektubum bile zamanında varmamıştır), ama yine de 66 saat! Ve buna rağmen –yatmaya gitmeden önce bir şey daha söylemek zorundayım– tatil günlerinde bir mektubun yokluğuna nispeten daha iyi katlanıyorum – gerçi senden haber almiyorum ama özgürüm, sürekli seni düşünmemi engelleyecek hiçbir şey yok ve bu tek taraflı bir bağlantı olsada neredeyse, neredeyse senin odana kadar uzanıyor; ortaya çıkan güçler o denli kuvvetli, zorunlu ve hâkim ki. Canım, bana haber veremiyorsan o zaman bırak da bir pazar senden haber almadığım bir tatil günü olsun. Zaten o nedenle bugün benim için katlanılmaz olmadı, senin de mektubun başlangıcındaki neşeli girişten anlayacağın üzere hiç de o kadar kötü değildi. Lakin sair günlerde beklenen haberin gelmemesi korkunç bir şey. Zira o günlerde seni düşünmem yasak ya, etrafım iğrenç taleplerle sarılı oluyor, senin mektubun veya kartın, onlar bana güven veriyor, seni düşünmek zorunda kalmıyorum, yapmam gereken tek şey elimi cebime sokmak, o zaman senin tarafından yazılmış kâğıdı hissediyor ve beni düşündüğünü biliyorum ve iyi ki varsın diyorum. Fakat cebim boş kaldığında ve içinde seninle ilgili düşüncelerin oradan oraya koşturduğu kafamı ofis işine vermek zorunda kaldığında, ortaya kötü bir karşılık çıkıyor ve inan ki, canım, bu halde çalışmak çok zor oluyor. – Eskiden bir defasında, eski zamanda, mektup gelmediğinde şöyle yazıyordum: hiç-

bir mektup beklemiyorum artık, her şey sona ermeli. Bugün söyle söylüyorum: mektup yazma işi zaten sona ermeli, ama biz birbirimize o kadar yakın olmalıyız ki mektup yazmak gerekmediği gibi büyük bir yakınlıktan dolayı konuşmak da gerekmemeli.

Şimdi aklıma geliyor: öyle ya, bugün kutsal gece. Benim için öyle olmadı, bu veda öpücügü hariç.

Franz

[Kenarda] Cumadan itibaren yeniden ofisteyim.

*

Çarşamba, 25.XII.12, öğleden sonra 3

Şimdi bu birkaç kelimeyi sana yazmış olmak için yazmıyorum canım, onları daha sonra yazacağım daha detaylı bir mektupla aynı anda alacaksın zaten; fakat seninle olan bağımlı yeniden hissetmek, bu bağ uğruna hakiki bir şey yapmış olmak için, bunun için yazıyorum. Postacının elinden bana gelen postayı öfkeyle çekip alırken, adamin bütün Noel postasını sarstım; merdivenlerdeydim, gitmek üzereydim, bütün umudumu kaybetmiştim, öyle ya, saat 12.15'ti. Sonunda, işte sonunda muhteşem posta, Noel tatilinin başlangıcı, iki mektup, bir kartpostal, bir resim, çiçekler. Canım, deli gibi öpülesi sevgilim, bu gücsüz elle sana nasıl teşekkür edebiliyim ki!

İşte böyle, yazdıklarında belki de sana hiç bahsetmediğim bir arkadaşımla –Weltsch⁴⁴– yürüyüse çıkyorum şimdi. Çıkmak zorundayım ayrıca, zira odama kadar giren gürültülü sesleriyle akrabalar geldi demin, evde yer yerinden oynuyor, kimse beni duymadan ve görmeden ön odadan sıvışacağım. Keşke seninle birlikte yapsaydım bunu! Hatta senin sayende merdivenlerden koşarken yavaşlayacağım biraz. Anlayacağın, merdivenden yukarıya çıkanları korkutacak

---

44 Ç.N.: Felix Welsch (1884-1964) Prag'da doğup, İsrail'de ölen felsefeci, yazar.

kadar deli gibi inmek benim bir alışkanlığım, ayrıca kendi buluşum olarak uyguladığım yegâne spor. Güzel bir hava var dışında, canım, iyice kendine gelecek misin, senin dinlenip kendine gelebileceğini düşündükçe bu Noel günlerinin her anı beni iki kat sevindiriyor. Yazma, fakat eğer mümkünse telgraf çekmeyi ihmal etme. Annenin her akşam ışıkları söndürmesi istediğim bir şey elbette, bunu bilseydi ışığı söndürmezdi herhalde, ne var ki, o da istediğim bir şey olur.

Franz

Eve gönderdiğim iki mektubu aldın mı? Bana öyle geliyor ki bu mektuplar başkalarının okumasına özellikle uygun değil.

*

25.XII.12 ile 26'sı arası

Roman ite kaka ilerledi biraz, ona tutunmuş vaziyetteyim, çünkü hikâye beni geri attı. Zaten o hikâyeeye kendime fazlaıyla büyük beklentiler yönelterek başlamıştım; hikâyenin hemen başında dört kişinin birbirleriyle konuşmasını ve her şeye güçlü bir biçimde katılmalarını istemiştim. Oysa bu kadar çok insanı, hikâyenin gidiyatında, tam olarak akışın içinden çıkışip gelişikleri zaman görebilirim ancak. Başlangıçta ne yazık ki sadece ikisine hâkim olabildim ve şayet dört kişi zorunlu olarak ortaya çıkacaksa, ama insan sadece ikisini görebiliyorsa hüzünlü, kelimenin tam anlamıyla, insan meclislerinde rastlanan türden bir mahcubiyet meydana geliyor. Öbür ikisinin maskesi düşmek bilmiyor bir türlü. Fakat tam da bakışımın şaşırıp yönünü kaybetmesi sayesinde bu ikisinin gölgesini yakalayabiliyorum belki de, ama buna karşılık öteki sağlam figürler geçici terk edilmişlikleri içinde kendilerine olan güvenlerini kaybediyor ve sonunda her şey çarpışıp parçalar oluyor. Yazık!

Gerçekten çok yorgunum şimdi, bir sürü patırtı yüzünden hiç uyumadım gün boyu, işgünlerinde çok daha fazla

uyuyorum. Sana söyleyecek o kadar çok şeyim varken yorgunluk ana musluğunu kapatıyor. Romanla uğraşacağımıma sana yazsaydım keşke, zaten çok istiyordum bunu. Kâğıdı öpüçklere boğarak isterdim, mektuba başlamayı, yazıya hazırlık yapmayı, senin eline geçecek diye. Lakin şimdî yorgunum ve kafam dağınık, öpüçüklerden çok tipki bugünkü fotoğrafın da ima ettiği gibi senin canlı bakışlarına ihtiyacım var. Bugün resimde eleştirdiklerimi söylemekle yetineyim sadece: bakışın benimle buluşturmak istemiyor bir türlü, her defasında benden öteye kaçıyor, resmi hangi yöne çevirirsem çevireyim beni es geçmenin bir yolunu buluyorsun hep, hem de sakin ve adeta kasıtlı bir biçimde. Ama yine de bütün bu yüzü kendime çekme imkânım var benim, onu öperek, bunu da yapıyorum zaten ve uykuya dalmadan önce bir kez daha yapmak istiyorum, bir de uyandığında. Bilmem söylememe gerek var mı, ağızım tamamen sana ait, başka hiç kimseyi öpmiyorum, ne annemi babamı ne de kardeşlerimi, acımasız teyzelerinse sadece irkilerek geriye kaçan yanakta yeri var.

26.XII.12, perşembe erken

En nihayet elimde, seni gördüğüm gibi bir resim var, seni ilk gördüğüm gibi değil elbette (ceketsiz, şapkayla sınırlanmamış açık baş), bunun yerine seni otelin ana kapısına giden yolda kaybettığım gibi, senin yanında çukurun üzerinden geçerken olduğu gibi, sana karşı bir bağ hissetmezken ve çok güçlü bir bağdan başka bir şey istemezken. Şimdi aklıma geliyor, alnına düşen saçını sık sık geriye atmak gibi bir alışkanlığın yok muydu senin, özellikle de mesela elinde tuttuğun bir resme eğilmek istediği? Bir hafıza yanılığısı mı yoksa? Yani seni bazen böyle görüyorum. Şapka da burada işte, hani onun alt kısmını körlükle malul bir insan gibi beyaz sanmıştım. Ama bluz farklı, Prag'daki bluz yazdı. Demin seni öptüm ve gülümseyişin eskisine göre bir

Felice Bauer

zerre daha sevecen hale geldi. Resminin bu davranışına ne diyorsun sevgili, sevgili çocuk? Önümüzdeki günlerde küçük çantayı ve resmi cebimde taşımayacağım, bunun yerine dayanak, koruma ve güçlendirme olsun diye yumruğumun içinde taşıyacağım. Resmin sahibinin her şeye dayanmaması durumunda bu işte gidişat tuhaf olur herhalde. Peki ya sen canım, biraz kendine geldin mi? Akrabalar çok fazla kovalıyor mu seni? Eğer Berlin'e gelseydim bana ayıracak vaktin olmazdı hiç. Ne söylüyorum ben böyle? Böylece kendimi suçlamaya son vermek mi istiyorum? Peki yine de nihayetinde Berlin'e gitmemiş olmakta haklı değil miyim? İyi de seni ne zaman göreceğim? Yازın mı? Ama seni Noel'de görme diysem niye yazın göreyim ki? Güneşli bir sabah var burada, uykumu aldım diyebilirim, lakin gecenin derinliğinde olduğundan daha güvensizim. Annen hakkında yazacağım çok şey var, bunu bir sonraki mektuba bırakıyorum. Annenin

benim hakkında söylediğim her şeyi büyük bir sevinçle, adeta bir lokmada yutarak okumam tuhaf. İyi niyetle olsa da bu denli düşmanca saldırıyla uğramak ve bu denli güçlü ve sevenen bir biçimde savunuluyor olmak bu sevinci kısmen açıklıyor ancak. Aile içinde sürekli adımları geçmesini istiyorum. Ne kadar da abes bir istek!

Öğlen olmak üzere artık. Hadi, hadi! Adieu Felice! Resim küçük çantanın içine! Mektup zarfa, onu atmak için istasyona koşulacak!

Franz

Gittiğim son sanatoryumdan gelen Noel selamını ekliyorum mektuba, senin resminle aynı anda geldi bu. Baksana, şeytanılık içinde yabancı bir inanca başvurma dalaveresiyle nasıl da iyileştirmek istiyorum kendimi. Pek de bir faydası olmadı gerçi.

[Eklenmiş bir kâğıdın üstünde]

Erteleyemeyeceğim bir şey daha geliyor aklıma: Prag'da giydiğin şu bluzu sonunda kız kardeşine hediye ettin değil mi, canım?

*

26.XII.12 ile 27'si arası

Bana hediye ettiğin şu minik çanta mucizevi bir şey. Onun sayesinde daha farklı, daha huzurlu, daha iyi bir insan oluyorum. Nerede olursam olayım küçük resme bakma veya en azından çantayı ortaya çıkarma imkânı da (onu sürekli elimde tutma yöntemi uygun düşmedi) sana borçlu olduğum yeni bir mutluluk. Ne zaman küçük resmine baksam –şu an karşısında duruyor– nasıl da güçlü bir biçimde birbirimize ait olduğumuza şaşıyorum. Orada görünen her şeyin arasında sevimli yüzün, huzurlu gözlerin, gülümseyişin (aslında dar olan) ve insanda hemen sarılma duygusu uyandıran omuzların yanında, her şeyin yanında sana o denli aşina, o denli gerekli güçlerin nasıl da etkisi var ve her şey, sınırlı bir insan

olarak bilmekla yetinilemeyecek, ancak teslimiyet içinde nasıl da dibine dalınması gereken bir sırr.

Fakat mektuba devam edemiyorum bir türlü, resme bakarken dalıp gidiyorum, sen bana bu hediyeyi verirken işin bu tarafını düşünmemiştir tabii. Onun bana her şeye destek olacağını düşünüyorum, yarın korkunç ofisle daha iyi başa çıkabileceğim, parmak uçlarımla evrak yiğininin içinden birikmiş eski işleri çekip çıkarırken; bunun dışında bir karar aldım ki bu da bir şeydir, artık asla akşam saat 10'dan sonra yazının başına oturmayacağım ve gece saat 2'den sonra (ertesi gün tatil değilse) asla uyanık kalmayacağım; son olarak (bütün bunlar senin hediyeyle layık olmak için) Noel'in ikinci günü eline geçen mektuptan dolayı acı bir pişmanlık duyuyorum, yarın elime geçecek ve korku ve sevinç beklediğim mektupta ağızına geleni söyle bana, sevgilisine mesnetsiz sitem eden ve bir tatil gününde aptalca konuşmalarla onun sabah uykusuna giren birisi sadece sövgüyü hak etmez, aynı zamanda (çok berbat, neredeyse katlanılmaz bir şey söyleyeceğim şimdi) iki gün boyunca hiçbir mektup almamayı da hak eder. Yani için rahat olsun canım, hayır, artık bu kadar ödle olmayacağı, bağışla beni, sana reva gördüğüm bütün kötülükler tek bir kaynaktan geliyor, sana olan aşkımdan. Bilmeden kırıyorum seni belki bazen, o zaman bunun sebebini daima sevgimde ara, çetrefil yollardan birinde (böyleyim ben işte) mutlaka bulacaksın onu. Yine hiçbir şey yazmadım işte, hem de hiçbir şey, günleri nasıl geçirdiğimi bile. Gelgelelim resmin her şeyi biliyor. Eğer fotoğrafçının oralardan geçersen çektiği resimlerden hiçbirinin bunun kadar çok öpülmemiğini söyle ona.

Franz

*

27.XII.12'yi 28'ine bağlayan gece

Bir tanem, sayende sahip olduğum bu minik çanta, onu hiç yanıldan ayırmadan kullanırken vereceğim acıyla

uzun süre katlanırsa, o zaman iyi bir çanta demektir. Sana duyduğum arzu boğazında düğümleniyor bazen. Çanta hemen açlıyor ve sen bütün sevecenliğin ve sevimliliğinle doymayan bakışlara kendini gösteriyorsun. Sokak lambalarının ışığı altında, ışıklı vitrinlerin yanından geçerken, ofisteki yazı masasının başında, koridorlardaki ani duraksamalarda, başını sallayan daktilografın yanında, oturma odasının penceresinde, büyük kalabalık ve akraba takımı arkamda odayı doldurduğu esnada – canım, canım, seni düşündüğüm zamanlarda bu kısa sözcüğü bile her zaman telaffuz edemiyorum, çünkü çoğu zaman seni dışlerimi sıkarak düşünebiliyorum ancak. Ve bu minik resmin bu denli bitmez tükenmez olması da sevinç kadar acı da veriyor tabii. Geçip gitmiyor, canlı bir şey gibi çözülmüyor, ama buna karşılık her daim kalıcılığını koruyor ve verdiği teselli sürekliliğini kaybetmiyor, içime sizmak istemiyor, ama beni terk etmiyor da.

Tabii hemen (bencillikten! kurnazlıktan! tetikte olmaktan!) kendi resmimi de mutlaka senin yanına koymam gerektiğini söylediğim kendime, artık bir defa resimlerin mucizevi etkisi kendini ortaya koyduğu için. Derhal fotoğrafçıya gittim koşa koşa, kendime aynı formatta bir fotoğraf çektmek için; ne var ki bizim acele fotoğrafçılar sizinkilerden daha yavaş, ancak bir hafta içinde hazır olacak benimki. Ayrıca canım, senin buluşun sayesinde öyle bir hırsa kapıldım ki her ay bir-birimizle böyle minik resimler göndermemizi teklif ediyorum. Öyle ya, değişiyorsun, mevsim ilerliyor, üstünde başka giysiler oluyor – hayır canım, çok fazla şey istiyorum, yolumu şaşıriyorum. Bu minik resme sahip olduğum için memnun olmalı ve her mektupta sana yeniden teşekkür etmeliyim.

İlk beş kelimededen sonra kesilen perşembe mektubun ilk anda ürkütücü görünüyor esasında, adeta kötücül ve güçlü bir el senin ellerini tutmuş veya sana belki de çok daha kötü bir şey yapmış gibi. Ama yine de mektup zarfını yazmışsun

diyorum kendime, içine gazete sayfasını koymuşsun, mektubu da kutuya atmış, demek ki kötü bir şey olmamış ve ben de yarın yeniden bir mektup bekleyebilirim.

Annenin sana karşı bu denli zorba olmasını bir türlü anlamıyorum, buna karşılık bütün öteki şeylerde onu pekâlâ anlıyorum. Kendi ayakların üstünde durduğun için evde özel bir konumun yok mu senin, hele ki, gördüğüm kadarıyla sadece ev işlerinde çalışan kız kardeşinin karşısında? Peki, senin konumunun özel olması kimse tarafından saygıyla karşılanmıyor mu? Açıkçası annen senin işine gereken önemi vermemekle büyük bir haksızlık yapıyor gibi görünürken bütün öteki şeylerde haklı. Gölde yüzerken senin yanından ayrılmamakta haklı (ah, genç adam ne istiyordu ki? çekilsin yoldan!); benim mektuplarına kızmakta haklı (hatta belki bu mektuba kızmakta da haklı, kendisine hak verildiği halde), bu mektupların gerekliliği konusunda onu en fazla rüyasında ikna edebilirim, en nihayet, evlilik dışında, erkekle kadın arasındaki her türlü hayat tarzını anlamsız olarak görmekte de haklı, hem de nasıl! Mesela ben de kendimi sık sık anlamsız olarak açıklamadım mı?

Berliner Tageblatt'ın anketini sessizce zarfa koymuşsun. En iyisi bu gerçekten. Ne aptal sorular bunlar böyle! Gazete böylece budallığını gösterse de insanı bir çehre kazanıyor. Sorunun aptallığını ortaya çıkarmayan bütün cevaplar kötü, çünkü sorularla örtüşmüyorkar zaten. Bu arada bu soruları cevaplamak o kadar kolay ki, iki tanesini hemen cevaplıyorum: "Adam" hoş olmalı. Buna karşılık "kadın", olduğundan ne daha az ne de daha fazla olmalı.

Sonra kadın öyle biri ki, adam gecenin ilerlemiş bir saatinde ondan kopamıyor ve sürekli ona yazmak istiyor, böylece onu karşısında kanlı canlı hale getirebileceğine dair anlamsız bir umut içinde. "Die Höhe des Gefühls" [Duyuların Yüksekliği]⁴⁵ var sende değil mi? İthafta iki yazı bu-

lunmasının nedeni bu kitabın, 20 lüks nüshadan biri olması. Bunların her birinde baştan Max'ın imzası vardı zaten. Fakat bu soğuk görünüyordu ve ben de onu gerçege uygun olarak tamamladım.

Bugün Löwy'den bir mektup aldım, onu bu mektuba ekliyorum, nasıl yazdığını göresin diye. Onun adresini – sana bildirmedim bunu – bir süre önce buldum ve bu arada ondan birkaç da mektup aldım. Hepsı de birbirinin aynı ve şikayetlerle dolu; zavallı adam çok çaresiz; şu anda faydasız bir biçimde Leipzig'le Berlin arasında mekik dokuyor. Eski mektupları bambaşkaydı, çok daha canlı ve umutluydü, belki de gerçekten işin sonuna gelmiştir. Sen onun Çek olduğunu düşünmüştün, hayır, bir Rus. – Adieu canım, ne olursa olsun birbirimizi sevmeye devam edeceğiz değil mi? Ağzın nerede?

Franz

*

28.XII.12 ile 29'u arası

Canım kızcağızım, romanımda çok öğretici şeyler olup bitiyor simdi. Amerika'da bir bölge yargıcının seçilmesinden bir önceki akşam, şehirlerde yapılan gösterileri hiç gördün mü? Eminim benim kadar görmüşsündür sen de, ama bu gösteriler benim romanımda başlamak üzere.⁴⁶

Şimdilik sadece birkaç kelime canım, saat ikiye yaklaşıyor ve bir haftadır bu saatten sonra yatınca başım düzenli olarak zonkluyor. Gece nöbetlerine, onlara alışacağımı her geçen gün daha az mı dayanabiliyorum acaba? Ofisteki esnemem fena halde ayıp kaçıyor, müdürlerin, şefin, görüşmeye gelenlerin, kısacası tartışma çıkan herkesin yanında esniyorum. Ama saat ikiyi uykuya saati yapmakla gücsüzlüğümeye yeniden bir hal çaresi bulmayı umuyorum.

---

46 Ç.N.: Kafka, *Amerika* romanını (kendi verdiği isimle "Kayıp") Amerika hakkında çeşitli kaynaklardan aldığı bilgilerle yazmıştır (bkz. *Wie Kafka sich Amerika vorstellte*, Harman Mark, Sinn und Form, Sayı 6/2008, 2008, s. 794-797).

Canım, nasıl zavallı bir insan olduğumu söylemeli miyim sana? Yoksa senin yanında kendime zarar vermemek için bu konuda hiç konuşmamam daha mı iyi olur? Fakat zaman ve mekân düşmanımız olduğuna göre birbirimize olabildiğince ait olduğumuz için söylemek zorunda değil miyim bunu, demek ki söylemek zorundayım.

Bugün gelen ikinci mektubun beni kiskandırdı. Okuduğuna inanamıyor ve şaşırıyor musun? Evet, kiskandırdı. Bugünkü mektuptaki gibi bu kadar çok insanın adının anıldığı bütün mektuplar beni çaresizce kiskandırıyor. Böyle mektuplardan birinin yavaş yavaş benim delirmeme ve sonra da şu içerenç mektuba sebebiyet verdiği geliyor şimdi aklıma, sana karşı hep borçlu kalmama vesile olacak mektup. Anlayacağın, mektubundaki bütün insanları kıskanıyorum, adını andıklarını ve anmadıklarını, erkekleri ve kızları, işadamlarını ve yazarları (ve tabii özellikle de bunları). Varşova mümessiliyi kıskanıyorum (fakat belki de “kışkanç” kelimesi doğru kelime değil, belki de sadece “gıpta ediyorum”), sana daha iyi pozisyonlar sunan insanlar yüzünden kıskançlığı kaplıyorum, Frolayn Lindner yüzünden kıskançlığı kaplıyorum (Brühl ve Großmann küçük kızlar, onlara da zar zor bağışlıyorum seni), Werfel, Sofokles, Ricarda Huch, Lagerlöf, Jacobsen yüzünden kıskançlığı kaplıyorum. Eulenberg'e Herbert yerine Hermann demen, buna karşılık Franz'in hiç şüphesiz aklına kazınmış olması yüzünden kıskançlığım çokça seviniyor. (“Gölgelerden Seçmeler” [Schattenbilder]⁴⁷ hoşuna gitti öyle mi? Onu az ve öz, açık seçik buluyorsun öyle mi?) Ben baştan sona sadece “Mozart”ı biliyorum, Eulenberg (hayır, Praglı değil, Renanyalı) metni burada okudu, zar zor katlandım, insana nefes alırmayan ve berraklıktan nasibini alamamış bir düzyazı. Fakat oyunları hoş olsa ge-

---

47 Ç.N.: Herbert Eulenberg'in sanatçı ve düşünürler üzerine yazdığı *Gölgelerden Seçmeler* adlı deneme tarzında kitap. “Mozart” da kitabın bölümlerinden biri.

rek, onları bilmiyorum. Tamam, şimdi hatırlıyorum, “Pan”-da onun dikkat çekici, iyi bir işini okudum galiba, başlığı “Brief eines Vaters an seinen Sohn” [Bir Babanın Oğula Mektubu] idi sanırım. Ama tabii bugünkü anlayışım içinde ona büyük haksızlık yapıyorum, hiç şüphe yok buna. *Fakat “Schattenbilder”i okumamalısın.* Gelgelelim, görüyorum ki “çok hayran” kalmışsin. (Herkes duysun, Felice bu kitaba hayran kalmış, hem de çok hayran ve ben de gecenin bir yarısında adama karşı büyük bir öfke besliyorum.) Gel gör ki mektubunda başka insanlar da geçiyor, onların hepsiyle, hepsiyle boğuşmaya başlamak istiyorum, onlara kötü bir şey yapmak için değil, onları ite kaka senin yanından uzaklaştırmak, seni onların içinden çekip almak için, sadece senden, ailenden ve iki ufaklıktan ve tabii! ve tabii! benden söz edilen mektuplar okumak için. Canım, deli değilim elbette, onların hepsinden bahsetmeyi istiyorum, beni sana iten aşk yüzünden esasında kıskançlık gösteremeyeceğim kadar senin içine girmiş durumdayım (mademki “Schattenbilder”i okuyorsun, benim ona olan antipatimi ve senin de sempati ni eninde sonunda paylaşacağımızdan eminim, yani şu anda elinde tuttuğun nüshaya hayran olacağım, hepsi bu), ama beni bir bütün olarak tanıyasın diye, öğleden sonra, yani her zamanki gibi dibe vurmuş bir haldeyken mektubunun üstümde yarattığı etkiyi anlatmaktı niyetim sadece. Mektubu ofisten geldiğimde aldım, hatta 11 postasıyla gelmişti. Avusturya postasının bir hizmeti gibi görünüyor bu. Ancak düşün ki –bizim posta böylesine huysuz işte– mektup eve gelmek yerine anne ve babamın evden bir kilometre uzaktaki dükkânına gidiyor. Tek başına bir önemi yok bunun elbette, zira bana gelen postaya laf edilmez, zaten mektup da hemen dükkândan eve getirildi – ama seni bazen çok heyecanlandıran, düşüncesiz tedirginliğimin böyle huysuz bir posta teslimatı sayesinde neredeyse affa uğradığının bir kanıtı olmalı bu senin için.

Kendime şunu söyleyecek kadar, öğleden sonraki bitkinliğim üzerinde etkisi oldu bunun: bugün iki mektup aldım, ne kadar güzel, ama yarın, pazar günü de elime yine bir mektup geçer mi acaba, kim bılır. Felice bu mektubun ancak pazar günü geleceğini farz ediyor. Ama geldi bile işte ve ben yarın belki de hiç haber almadan öylece kalakalacağım, daha doğrusu yatağımın içinde büzüleceğim. İnşallah öyle olmaz!

Sonra "Uzun mektuplar yazmakta seni haydi haydi soluyorum şimdi" cümlesine geldim ve bu bana son darbeyi vurdu. Bir kez daha: deli değilim ben, dünyanın en aptal insanı bile böyle bir cümlenin büsbütün tali olduğunu ve tamamen tesadüf sonucu yazıldığını fark eder. Fakat inan bana Felice (bunu okuduğumda galiba bir rüyada gibiydim) – o anda bunun veda anlamına geldiğini düşündüm; yeterince yazmamıştım ve bu nedenle son buluyordu her şey. Canım, oysa şimdi seni hiç olmadığı kadar siksiksí kucaklıyorum, yer yer içimi oyan bu hastalık hassasiyetlerden sonra senin varlığından bir kez daha tamamen emin olayım diye. Ayrıca, kesinlikle uzaklıktan ve belki de bünyedeki herhangi bir arazdan kaynaklanan bu ruh halleri, henüz son bulmak yerine öğleden sonra gördüğüm ve sana yarın anlatacağım (gerçi o zaman pek çok şey unutulup gitmiş olacak) bir rüyada özet haliyle karşıma çıktı. Fakat şimdi iyi geceler canım ve uzun, huzurlu, güvenilir bir öpücüük.

Franz

*

[29 Aralık 1912]

Benim hayırsever sevgilim, işte bir mektup daha, hem de bütün ölçülerini aşan bir güzellikte. Saat 10.30'da kapı çalındığında –tabii postacıdan başkası olamazdı– odamın camlı kapısının arkasında dikilmiş, peşinen kendimi avutmaya çalışıyordum: "Mektup gelmesi mümkün değil" diyordum kendime "Nasıl mektup gelebilir ki bugün, hasta hasta ya-

zamaz ki Felice. Hiç yolu yok, yarına kadar sabretmek zorundasın.” Yoksunluğum içinde titriyordum gerçekten de.

Canım, insanı huzurlu bir sevince sürükleyen bir mektup daha işte. Şu anda etrafımda bir sürü tanıldık ve yazar yok, o esnada –

anlayacağın o esnada yalnız değildim, öğleden sonra saatleriyydi, şu an ise o kadar geç oldu ki saatte bakmaya cesaret edemiyorum, kapısı kilitlenmiş evden sıvışıp istasyona gideceğim (ah, bu sabahdan beri görmedigim babam ve akrabalar bilseydi bunu) ve bu kâğıt parçasını göndereceğim. Seni kendi huzurum uğruna pazartesi günü pazarın haberlerinden yoksun bırakamam. Ben gayet iyiyim, zamanım çalındı sadece; sen beni sevdiğin sürece nasıl kötü olabilirim ki. Koşa koşa gidiyorum şimdi!

Franz

*

29.XII.12 ile 30'u arası

Canım, kötü bir pazardı bu. Onun huzursuzluğunu sezmişcesine uzun uzun yatacta kaldım erken saatlerde, oysa (dünyanın geri kalanı için görünmez olsa da) başıma dert olan ve vicdan azabı çekmeme yol açan fabrika yüzünden yola düşmem gerekiyordu. Sonra bu yararsız yatma yüzünden her şey ertelenmiş oldu ve ben ancak 2.30'dan sonra başlayan yemeğin ardından herkes ögle uykusuna yattığı için sakinleşen evde huzur bulup, biraz senin yanında kالip mutlu olmak üzere sana mektup yazmaya başladığında, sadece uzak bir tanıldığım olmakla kalmayıp aynı zamanda hakkıyla arkadaşım da olan Dr. Weltsch'den bir telefon aldım. Bu arada adı da Felix ve ben bu isimle uzun zamandır arkadaşlık ettiğim için mutluyum; tabii şimdi bu isim son harflerinde biraz dağınık inanılmaz bir içerik kazandı. Neyse, Felice'ye yazarken bu Felix bana telefon etti ve daha önce sözleştiğimiz üzere kendisiyle, kız kardeşiyle ve bir kız arkadaşla (kız kardeşinin arkadaşı tabii) yürüyüse çıkacağımızı hatırlattı, tipki geçen perşembe yapmış olduğumuz

gibi. Ve bu iş geçen perşembe hoşuma gitmediği halde (zaman zaman ve çoğunlukla korkuyorum kızlardan) ve beni bağlayan mektubun henüz başında olduğum halde ve ayrıca Max'la da sözleştiğim halde ve yürüyüsten sonra uyumaya vaktim kalmayacağından haklı olarak korktuğum halde, hararetli bir gayretle geleceğimi söyleyiverdim, zira telefonda konuşurken, bu sadece bir ev telefonu da olsa acz içinde oluyorum, ayrıca kızları da bekletmek istemedim. Fakat aşağıya inip bu kadar çok düşünüp taşındığım için kendime kızmış bir halde korkunç telefon yerine insanların karşısında dikildiğimde ve bunun da ötesinde o üçünün dışında orada başka bir kızla genç bir adam gördüğümde hızla bir karar aldım, onlara sadece köprüye kadar eşlik edip orada onlardan ayrıldım, bu arada köprü ücret kulübesinin orada trafığın karışmasına sebep oldum ve arkamdan gelen bir kadının ayağına bastım. Sonra kurtulmuş olarak koşa koşa Max'a gittim. Fakat bu pazarı daha fazla anlatmayacağım artık, zira bugün tek kelime yazamamak gibi hüzünlü bir sona yelken açıyor, çünkü saat 11'i çoktan geçti ve kafamın içinde gerginlik ve zonklama var, esasında bir hafta önce ortaya çıktı bunlar. Yazmamak ve bunu yaparken, içinde yazma, yazma, haykiran bir yazma isteği taşımak!

Dünkü mektubun beni niye o kadar kıskandırdığını da şimdi daha iyi biliyorum ayrıca: kitabım⁴⁸ pek hoşuna gitmedi, típkı bir zamanlar resmimin de hoşuna gitmediği gibi. O kadar da berbat bir şey değil bu, zira orada yazanların büyük bir kısmı eski şeyler, lakin yine de benden bir parça, yani senin yabancısı olduğun benden bir parça. Fakat hiç de kötü bir şey değil bu, senin yakınlığını geri kalan her şeyde o kadar güclü hissediyorum ki, eğer yanı başımda olacaksan bu küçük kitabı *önce kendi* ayağımla itmeye memnuniyetle razı olurum. Değil mi ki bugün beni seviyorsun, geçmiş

---

48 Ç.N.: *Gözlem* (Betrachtung) adlı derleme (Krşl. 25.XI.12 tarihli ilk mektup).

istediği yerde kalabilir ve ille öyle olacaksı tipki gelecek korkusu gibi uzak kalsın. Fakat bana söylememen, hoşuna gitmediğini iki kelimeyle de olsa bana söylememen. – Beğenmediğini söylemek zorunda değilsin elbette (kaldı ki bu da doğru değildir belki), bunun yerine onun içinde yolunu bulamadığını söyleyebilirsin sadece. Onun içinde berbat bir düzensizlik veya daha fazlası var gerçekten de: bitmek bilmeyen bir kafa karışıklığının içine tutulmuş umut ışıkları onlar, insan bir şey görmek için çok yaklaşmak zorunda. Diyeceğim o ki kitapla nasıl baş edeceğini bilememen çok anlaşılır bir şey, yine de onun seni iyi ve zayıf bir anda kendine çekenceği umudundan vazgeçmiyorum. Zaten kimse onunla nasıl baş edeceğini bilmiyor, bunun farkındayım ve farkındaydım; – savurgan yayıcının bana feda ettiği, sonra da uçup giden para ve zahmet de bana ezinti olmaktan geri kalmıyor– kitabın çıkıştı büsbütün bir tesadüf sonucuydu, fırsat bulduğumda sana bunu anlatırım belki, hiç böyle bir niyetim yoktu. Fakat bütün bunları, kesin olmasa da senden gelecek bir değerlendirmenin benim için eşyanın tabiatı gereği olduğunu anlayasın diye söylüyorum sana. Oysa sen tek kelime etmedin, gerçi bir defasında edecek gibi oldun ama etmedin. Aynı Neble’de olduğu gibi, çok uzun zaman ondan da haberim olmamıştı böyle. Canım bak, senin her şeyinle bana yöneldiğini bilmek istiyorum, hiçbir şey, en ufak bir şey konuşmanın dışına itilmemeli, birbirimize ait olduğumuzu düşünüyorum ben, senin sevdiğin bir bluzu ben beğenmeyebilirim belki, ama onu sen giydığın için hoşuma gidecektir, kitabımı beğenmeyebilirsin, ama o benden bir parça olduğuna göre senin de hoşuna gidiyordur – fakat bunu söylemen gerek, hem de *ikisini birden*.

Canım, bu büyük laflardan dolayı bana kızmayacağına eminim, aramızda berraklığın ta kendisi olan sensin zaten ve bana öyle geliyor ki berraklık namına taşıdığım her şeyi o ağustos akşamı senin gözlerinden öğrendim. Çok da fazla

öğrenmedim gerçi, dün gördüğüm rüyada görebilirsin bunu rahatlıkla.

Yok, onu anlatmayayım, zira senin canını sikan bir şey olduğu, en azından cuma akşamı sıkıntida olduğun geldi şimdi aklıma. Evde seni ezen şey buydu, öyle mi? Bundan da hiç haberim olmadı şimdiye kadar, fakat bunun suçlusu benim sarf ettiğim budalaca sözler olsa gerek. Bir de bu tür şeylerin içine çekiliyorsan sevgili zavallı çocuk, korkunç bir şey bu. Bende böyle değil durum, annem babamın sevecen kölesi ve babam da onun sevecen zorbası, bu nedenle aralarındaki ahenk her zaman kusursuz olmuştur esasen, hepimizin son yıllarda çektiği ve büsbütün damar sertliğinden mustarip olan babamın acılı durumundan kaynaklanan sıkıntı, bu ahenk sayesinde ailenin iç dünyasına sızamadıaslında.

Babam yan odadaki yatağında dehşetli bir şekilde döñüyor şu an. Uzun boylu, güçlü kuvvetli bir adamdır, son zamanlarda kendini daha iyi hissediyor neyse ki, fakat her zaman, bu acının tehdidiyle yaşıyor. Ailenin ahengi bir tek benim sayemde bozuluyor aslında, yıllar ilerledikçe daha da berbat bir hal aldı bu, genellikle ne yapacağımı bilmiyorum ve annemin, babamın ve herkesin yanında derin bir suçluluk duygusu hissediyorum. İşte ben de ailenin içinde ve onlar yüzünden böyle acı çekiyorum, benim sevgili uzak kızım, ne var ki buna senden daha fazla müstahakım. Geçmiş yıllarda geceleri birkaç kez pencerenin yanında dikilip kulpuyla oynardım, pencereyi açıp kendimi dışarıya atmak çok yararlı bir şey gibi görünürdü bana.

Ancak bunun üzerinden çok zaman geçti ve ben bugün, senin gösterdiğin şüphe götürmez sevgi sayesinde edindiğim kendime güveni şimdiye kadar hiç kazanmamıştım.

İyi geceler canım, insana hüzünlü öpücükler de iyi gelir ve ağız hüzünden dolayı uzun uzun ötekiyle birleşip bir türlü ondan kopmak istemez.

Franz

Canım, bir kez daha: genelde günde sadece bir defa yazacağım, gün içinde yazdiğim üstünkörü mektuplar beni mutsuz ediyor ve senin saat 10 civarında beyhude bir mektup bekleyebileceğin duygusu içimi dağlıyor. *Diyeceğim o ki mektup bekleme canım, Brühl'ün hüzünüyü bakişlarına takılma, ona teşekkür etmek isterdim ayrıca, fakat bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.*

Yeni yılda ofiste mi olacaksın? Bana yazdıklarını eve gönder lütfen. Ben de benimkileri senin evine yollayacağım.

[Kenarda] Berliner Tageblatt'la ilgili şakanın anlamı nedir? Benim adıma bağışlanacak ne vardı? Tam cevap isterim!

*

30.XII.12'yi 31'ine bağlayan gece

Canım, nihayet gezmeyeittiğini söylüyorsun ve ben bundan dolayı mutluyum. Tatilde geçirdiğin ilk saat olmadığı mı bu aylardır? İnsanın sınırlarını yıpratan bu hayatı kendini gerçekten iyi hissediyor musun? İşte şimdi tuhaf bir biçimde huzurluyum ve sadece yorgunluk değilmiş gibi geliyor bana. Fakat bugün erken saatlerde, henüz ikinci mektubun gelmeden önce adeta bir girdabın içindeydim. Tabii belli bir nedeni yok bunun. Yazmaktan gelen bir şey, o anda kendimizi yan yana hissettiğimiz, sıkıca sarıldığımızı sandığımız, ama sadece havada dururken dokunduğumuz ve bu nedenle de zaman zaman düşmekten kurtulmadığımız için olsa gerek. Fakat canım, birbirimizi terk etmiyoruz değil mi ve birisi düşecek olursa öteki onu kaldırır. Mektubundaki şu弗拉伊恩·林德纳 gözümé benim ceza mahkemem gibi göründü. Şimdiye kadar bana yazılmamış olsa da onun suçlamasını yeterince güçlü bir biçimde hissediyorum. Canım, sevgini bana uzun mektuplarla gösterdin, şimdi de kısalarla göster. Elektrikler söndükten sonra mum ışığında falan yazma, düşüncelerimde endişe nefesimi kesiyor. Zaten dışında çalışıyorsun, zaten annen baban yüzünden acı çekiyorsun, zaten Budapeşte'deki kız kardeşin için gözyaşı döküyorsun – her

şeyimle senin yanında olsaydım ve bu dertler her an bizim ortak dertlerimiz olsaydı, o zaman kendimi iyi hissederdim. Fakat şu anda burada yalnız başıma oturuyor (ceketimin cebindeki saat hâlâ çok güçlü bir biçimde tik taklarını sürdürdürüyor, saati oraya bu güçlü vuruşu yüzünden sakladım) ve sana ve kendime yardım edecek bir çare bulma konusunda kafa patlatıyorum. Ne oldu da kız kardeşinden gelen bir mektup seni böyle gözyaşlarına boğdu? Kardeşinin nesi var? Sila hasreti mi çekiyor? Sadece sila hasreti mi? Ama kocası ve çocuğu var onun. Ayrıca Budapeşte'de yüz bin kadar insandan bazıları Almanca da konuşuyor, iki yıl içinde de biraz Macarca öğrenebilir ve öğrenecektir de. Kocası onun yanında değil mi? Acaba çok mu fazla seyahate çıkıyor? Onun kederi ve senin acımanın esas nedeni nedir? Ayrıca düşünüyorum da, o belki de iki yıldan fazladır Budapeşte'de ve acaba oraya hâlâ alışamadı mı? Çocuğu da var üstelik, acı'yışın yersiz olmasın?

Daklılo odanızdaki tuhaf hanımlara kendin söylemiştin ya bunu. Ben de olsaydım –böylelikle kendimi de yargıladığımı açık seçik bilerek– başka türlüsünü söylemezdim, zira bunlar sürekli dilimin ucuna gelen ve gereğinden fazla, sık sık tekrarladığım sözler. Max bana tam da pazar günü öğleden sonra benzer bir vesileyle şöyle dedi: "Bir kız gibi konuşuyorsun." Ancak bu tam olarak doğru değil, zira Napoleon'un sözlerini toplayan ve bir süredir her fırsat bulduğumda karıştırıldığım iyi bir derlemede söyle bir söz var: "Çocuksuz ölmek korkunç bir şey", buna karşılık hiç de duygulu birisi değilmiş Napoleon; mesela isteyerek veya mecburen arkadaşlık yaptığı kişileri fuzuli bulurmuş, bir defasında söyle demiş: "Benim için uygun olan duygusuz ve soğuk Daru dışında hiç arkadaşım yok." Ve ben bu insanın hangi hakiki derinliliklere uzanabildiğini şu ifadeden çıkarabiliyorum: "Baştan itibaren nereye gideceğini bilen birisi fazla ilerleyemez." Demek ki çocuksuzluğun ne kadar

korkunç olduğu konusunda ona inanmak lazım. Ve bunu üstüme alınmak için kendimi hazırlamam gerek, zira her şey bir yana, kendimi baba olma cesaretine asla açacak durumda değilim.

Nasıl oluyor bilmiyorum, bütün mektuplar birkaç gündür üzüm içinde son buluyor. Böyle zamanlar gelir ve gider, dizlerimin üstüne çökerek senden rica ediyorum, bundan dolayı kızma bana. Ayrıca aklıma geç geldi, mektup sana yeni yıl sabahı ulaşacak ve büsbütün bize ait olacak yeni bir yıla giriş yapmak durumunda. Bunun için aramızda yeni bir bağlantı yapmak geldi aklıma bugün. Her gün için güzel resimleri olan bir takvim satın alıp mektubumun geliş gününe ait takvim yaprağını her sabah yazı masanın üzerinde mektubumun içinde bulmanı sağlayacağım. Gerçi böylelikle zamanın biraz önüne geçmiş olacağım ve takvime göre senin yaşayacağın günü aslında yaşamış olacağım, ama yine de aynı takvim yapraklarının karşısında yaşamış olacağız ve böylece hayat benim gözüme daha hoş görünecek.

Yılbaşı akşamı nerede olacaksın? Dansta mı? Şampanya mı içeceksin? (Demek öğleden sonra Grünewald'da şarap içtin? Fakat öyle olmayacak herhalde?) Masamın başında kalıp (dünkü kesintinin sıkıntısını hâlâ yaşayan) romanıma devam etmek istiyordum, fakat şimdi pek itirazım olmayan insanlara (şu Doktor Weltsch'in amcasının ailesine) davet edildim ve ne yapmam gereği konusunda kuşkuluyum; sonunda evde kalacağım galiba, her ne kadar senin küçük çantanı yanında taşıdıǵımdan bu yana her türlü topluluğa girmeyi beceremiysem de (elim cebimde ve çanta elimde). Fakat bu ziyareti kaçırırmam kötü olacak, buna üzüleceğim ve ayrıca başımın içinde alışık olmadığım seğirmeler ve kas oyunları fazlasıyla uzun gece bekçiliği konusunda beni uyarıyor.

Şimdi canım, adieu, canım kızcağızımı mutlu bir yeni yıl; yeni bir yıl başka bir yıl olacak ve her ne kadar eskisi ikimi-

zin ayrı kalmasına neden olduysa da yeni yıl mucizelerle ve büyük bir güçle bizi bir araya getirir belki. Yap, yap bunu yeni yıl!

Franz

*

31.XII.12'yi 1.I.1913'e bağlayan gece

Bu akşam saat sekizde yatakta uzanırken, yorgun değildim, zinde de degildim, fakat kalkmayı beceremedim, dört bir yanda başlayan genel yılbaşı kutlamaları yüzünden köşeye sıkıştırılmış vaziyetteydim, işte tipki terk edilmiş bir sefil gibi böyle hüznülü bir halde yatarken ve akşamı yakın tanıdıklarıyla geçirmek için sahip olduğum iki farklı seçenek (şu anda saat gece yarısını vuruyor, sokakta ve aslında kimseyi görmemişim köprüden gelen bağırlışlar, çanların çalışı ve saatlerin vuruşu) beni daha da çaresiz ve daha da gömülümiş kıldığında ve bakışlarının esas görevi bana sanki odanın tavanında gezinmekmiş gibi geldiğinde, talihsizlik yüzünden senin yanında olmadığıma ne kadar memnun olsam azdır diye düşündüm. Sana bakmanın mutluluğunu, ilk konuşmanın mutluluğunu, yüzümü senin kucağına gömmenin mutluluğunu – bütün bunlar çok pahaliya patlayacaktı bana, bunun bedelini benden kaçmanla, hiç şüphesiz ağlayarak kaçmanla ödemek zorunda kalabilirdim, zira sen iyiliksin, gözyaşlarını ne yapayım ki. Acaba senin arkandan koşabilir miydim? Sana kimsenin olmadığı kadar düşkünen olan ben, yapabilir miydim acaba bunu? (Ana caddelerden bu kadar uzak bir semtin sokağında nasıl da kükrüler!) Ne var ki bütün bunlara tek başına cevap vermemeliyim, sen cevap ver canım, hem de kuşkuya yer bırakmayacak kadar iyi düşündükten sonra. Ben en küçük, en önemsiz sorularla başlıyorum, zaman içinde artıracağım onları.

Diyelim özel bir talihi durum sonucunda aynı şehirde, belki Frankfurt'ta birkaç gün boyunca birlikte olma fırsat-

tını bulduk. İkinci gün birlikte tiyatroya gitmek üzere sözleştiğimiz, ve seni sergiden almam gerekiyor. Zamanında hazır olmak için önemli işleri büyük bir gayrette üstünkörü hallettin ve beni bekliyorsun. Beyhude bekliyorsun, ben gelmiyorum, rastlantısal bir gecikme de söz konusu değil burada, en anlayışlı insanın bile bunun için vereceği süre çoktan dolmuş. Seni aydınlatabilecek bir haber de gelmiyor; bu arada işlerini etrafıca halledip rahat rahat giyinebilirdin, tiyatro için zaten çok geç kalındı. Bunun sadece bir gecikme olabileceğini aklın alımıza, acaba bana bir şey mi oldu diye biraz endişeleniyorsun belki ve hemen karar verip –seni arabaciya talimat verirken duyar gibi oluyorum– otelime geliyor ve odama çıkıyorsun. Ne buluyorsun orada? Ben (şimdi mektubun ilk sayfasını buraya kopyalıyorum) saat sekizde hâlâ yataktayım, yorgun değilim, zinde de değilim, yataktan çıkmayı beceremediğimi iddia ediyorum, her şeyleden şikayet ediyor ve daha da berbat şikayetlerin geleceğini ima ediyor, senin elini okşayarak, karanlık odada yolunu şaşırın gözlerini arayarak korkunç hatamı telafi etmeye çalışıyor ve davranışıyla, aynı hatayı bütünyle tekrarlamaya kesinlikle hazır olduğumu da gösteriyorum o an. Bu arada söyleyecek fazla bir sözüm de olmuyor. Buna karşılık benim için karşı karşıya duruşumuz en ufak detayına kadar son derece berrak ve ben senin yerinde olsam kızgınlık ve çaresizlik içinde şemsiyeyi kaldırıp kafamda parçalamak için tereddüt etmezdim.

Canım, unutma ki burada anlattığım olay gerçekten tamamen imkânsız. Mesela Frankfurt'ta sürekli sergi salonlarında durmama izin verilmemişinde bütün günü serginin kapısında tüneyerek geçirir ve birlikte gittiğimiz tiyatrolarda da herhalde aynı şeyi yapardım, yani ihmalkâr olmaktan ziyyade bezdirici olurdum. Fakat ben soruma açık seçik bir cevap bekliyorum, bütün yönlerden, dolayısıyla gerçeklikten de bağımsız bir cevap ve zaten bu nedenle sorumu bu kadar

açık seçik ortaya attım. Yani canım öğrencim, bazen sevgisinin ve mutsuzluğunun sınırsızlığında büsbütün gerçekdışılığa doğru sürüklenecek yok olmak isteyen öğretmenine cevap ver.

Son mektubunda bir cümle var, daha önce de aynısını yazmıştım bir kez, ben de öyle: "Hiç şüphesiz birbirimize aitiz biz." Canım, bin kez daha gerçek olan şey bu işte, mesela şu anda, yeni yılın ilk saatlerinde bileklerimizin, senin sol benim de sağ bileğimin bir daha çözülmeyecek biçimde birbirlerine bağlanması için öyle büyük ve öyle çılginca bir istek duyuyorum ki. Böyle bir şey aklıma nerden geldi bilmiyorum, önümde çağdaşların raporlarını içeren Fransız Devrimi'yle ilgili bir kitap durduğu ve herhangi bir yerde okumamış ve duymamış olsam da bu şekilde bağlanmış bir çiftin darağacına götürülebileceğini düşündüğüm için belki de. –Fakat neler geçiyor böyle aklımdan, üstelik aklım zavallı romanıma bugün büsbütün kapalı kalmışken. Yeni yılın 13'ü yapıyor bunu. Fakat en güzel 13 seni, canımı daha yakınıma, daha yakınıma, daha yakınıma çekmek için engel olmamalı bana. Şimdi neredesin ki? Seni hangi topluluğun içinden yukarı çekip alacağım?

Franz

*

1.XII.12 [1 Ocak 1913]

Canım, yeni yılın akşamüstü saatlerine dair birkaç söz. Şu anda en büyük derdim nedir biliyor musun? Dün, salı için hazırladığın kocaman, güzel mektubu ancak bugün, çarşamba günü ikinci postayla aldım. Gelgelelim şöyle yazıyorsun: "Pazar günü erken saatlerde de bir mektup alacaksın mutlaka", anlaşılan pazar gününden kastın bugün, yeni yılın ilk günü. Tamam, ancak o ikinci mektup elime geçmedi, ofiste de yoktu. Belki yarın eve gelir, ben ofisteyken. Şimdi, bana hemen ofise getirmelerini tembih edeceğim, fakat bilmem unuturlar mı, yoksa zamanında getirirler mi, yoksa ofise de bir mektup gelir mi. Dertlerim bunlar

İşte canım. Lanet olası posta! Lanet olası uzaklık! Bugünkü mektubunda nasıl da iyi davranıştısun bana! Beni nasıl da bağışlayıp dertlerimi nasıl da anlayabiliyorsun! Bekle, bunun için bu gece teşekkür edeceğim sana, gücüm el verirse. Canım, adieu, ağırlaşmış, büyük sol gözümün üstünde biraz seğiren, şu aptal öğleden sonrası kafamla, insanların arasına karışmak durumundayım. Neden olmasın? Onlar için hâlâ yeterince iyiyim, zira nispeten en iyi halimde bile onların bir parçası değilim zaten.

Eulenberg'in aşılmış olmasına çok seviniyorum ve adamın bundan hiç haberi yok, o Schiller ödülüne ve Werfel'in anlattığına göre her yıl Rowohlt'ten aldığı 12.000 Mark'a sevinsin. Hepsi onun olsun, zira ben seni kendime doğru çektim Felice. Fakat sen de orada kal!

Franz

*

2.I.13

Hiç anlayamıyorum canım, tam yatmak üzereydim ki senin telgrafın geldi. Berlin postası ne yapıyor ki böyle? Yeni yıl günü evine yolladığım mektubu aldın değil mi? Peki, yılbaşıında sana kocaman bir mektup yazdım ve yeni yılın ilk günü öğleden önce attım, demek ki bunu bugün, ayın ikisinde saat dokuzda almanın gerekiyordu. Ayrıca yeni yılda gelen mektubuna çok sevindiğim için sana öğleden sonra bir tane daha yazdım ve onu da hemen attım, bugün saat onda almalıydın onu. En nihayet bu gece yazdığım mektubu da yarın, ayın üçünde saat dokuzda almalısın. Görüyorsun ki benim hiçbir suçum yok canım. Benim posta da yeterince çılgin, ayın otuzunda ve otuz birinde yazdığın mektupları bugün aldım ancak, ayın ikisinde, buna karşılık yılbaşı kartın doğru zamanda ofiste elime geçti. Niye böyle eziyet ediyorlar ki bize? Bunun dışında çok mutlu sayılır mıyız? Şimdi bir koşu gidip bu mektubu ekspres atayım.

Franz

*

2.I.1913 ile 3'ü arası

Saat çok geç benim eziyete maruz kalan zavallı sevgilim. Pek de kötü olmayan ama epey kısa bir çalışmadan sonra yine sırtımı koltuğuma dayayıp uzun uzun oturdum ve işte şimdi de çok geç oldu.

Bilmiyorum, mektuplarının eline geçmemesini çok da ciddiye alamıyorum, üstelik senden gelen telgraf karşısında dururken ve ben bu meseleyi süratle ve sözlü olarak aydınlatmak üzere, atabileceğim en uzun adımlarla koşarak Berlin'e gelmeyi isterken. Fakat mektuplar öğleden sonra gelmiş olmalıydı. Hiç şüphesiz doğru adresে gönderilen, ayrıca üstünde göndericinin adresi de olan iki mektup farklı posta çuvallarıyla sevk edilmiş olsa bile aynı gün nasıl kaybolabilir ki? Kesinlikle düşünemiyorum bunu. Gerçekten böyle olduysa o zaman en ufak bir güvenlik yok demektir, o zaman yine bütün mektuplar kaybolmaya başlamış demektir, tabii bu da; yolunu bulabilen tek şey bir telgraf. Şimdi bir tek yol kalıyor geriye, kalemleri fırlatıp birbirimize doğru koşalım.

Canım, her halükârda havaya kalkmış ellerimle senden rica ediyorum ki romanımı kıskanma. Eğer romandaki kişiler senin kıskançlığını fark ederlerse elimden kaçarlar, zaten onları ancak giysilerinin ucundan tutuyorum. Şunu da düşün, eğer elimden kaçarlarsa onların arkasından koşmak zorunda kalırım, ya o zaman bu koşu yeraltına, aslında onların gerçek yuvasına kadar devam ederse. Roman demek ben demek, benim hikâyelerim demek ben demek, senden rica ediyorum, en ufak bir kıskançlığa yer olabilir mi burada. Her şey yolunda olduğunda benim bütün insanlarım kol kola girerek sana doğru koşuyor zaten, son kertede sana hizmet etmek için. Sen yanında olsaydin da romandan kopmazdım hiç şüphesiz, zaten bunu yapabilseydim hiç iyi olmazdı, zira yazarak hayatı kalıyorum ancak, içinde senin bulunduğu, Felice'nin bulunduğu kayakta hayatı kalıyorum. Çırpinarak yukarıya doğru çıkmayı doğru düzgün ba-

şaramıyor oluşum yeterince hazin bir durum. Canım Felice, şunu anlaman yeter, yazı yazmayı bir kaybedersem seni ve her şeyi kaybetmek zorunda kalırıım.

Kitabımdan dolayı dertlenmene gerek yok, son yaptığım gevezelik kederli bir akşamın beraberinde getirdiği kederli ruh haliydi. Kitabımı beğendirmenin en iyi yolunun sana aptalca sitem etmekten geçtiğini sanıyordu o sırada. Onu sadece fırsat bulduğunda ve sükünet içinde oku. Zaten sana nasıl yabancı kalabilir ki! Zaten sen kendini geri çeksen bile, eğer o benim iyi bir elçimse ister istemez seni kendine çekecektir.

Franz

[Sayfaların kenarında]

Hangi mektubun kaybolduğunu tam olarak bilmiyorum, Napoleon'dan ve çocuklardan söz eden mi yoksa Frankfurt'tan söz eden mi?

Aman canım, ya yazmak için gecenin bir yarısı kalkarsan. Aman!

Ayın otuzunda işten hangi arkadaşınla eve gittin?

Kıskançlık sorusu: Baban “Arnold Beer”⁴⁹ hakkında ne dedi?

*

3.I.1913 ile 4'ü arası

Yazmaya biraz daha devam etmeliydim hiç şüphesiz canım, hiç şüphesiz erken kestüm yazmayı, saat henüz 1'i biraz geçiyor, ne var ki içimde hissettiğim isteksizlik, aldığım zevkten bir çizgi daha fazla; aldığım zevk büyük olsa da, isteksizlikten ziyade zayıf düşmüş olsam da; sonuçta bıraktım yazmayı. Canım, bunu okuduğunda doğru yaptığımı kanıtlamak için başını sallayarak onayla lütfen, işte o zaman doğru yapmış olacağım.

Bana öyle geliyor ki huzursuzluğumuzu paylaşıyoruz. Huzursuz olan bugün bendlim. Mektuplarımı alıp almadığı-

---

49 Ç.N.: Max Brod'un romani *Arnold Beer. Bir Yahudi'nin Yazgısı*.

nı bilebilseydim keşke. Eğer seni bana getirmezse bir sonraki ana katlanamayacağımı sandığım anlar oldu bugün. Dün gece, bir önceki mektubu yazıp kapattıktan sonra aklıma yatacta söyle bir şey geldi, ofisteki kızlardan birinin dayanılmaz bir merak yüzünden mektupları alıp sakladığını ve ancak akşam sana verdiğini, eline geçmeyen mektuplarımla ilgili hikâyeyin ancak böyle açıklanabileceğini düşündüm. Doğru tahmin edip etmediğimi merak ediyorum.

Şampanya şişesi üstüne girdiğin iddia şaşırttı beni. Esasında yıllar önce de olsa ben de iyi bir tanıdığımla evlenip evlenmemem konusunda on yıllıkına benzer bir iddia ya girdim. Hatta ona, hâlâ elinde olan yazılı bir taahhüt belgesi verdim. Yıllarca bu konu hiç gündeme gelmedi ve bu tanıdık son günlerde tesadüfen bana bunu hatırlatmış olmasaydı aklımın ucundan geçmezdi. Şampanya da vardı bu iddianın içinde, eğer yanlışlıyorsam en iyisinden 10 şişe. O esnada 10 yıl içinde güzel bir bekârlar akşamı düzenleyeceğimi düşünüyor ve yıllar içinde şampanyadan zevk alacağımı –bugüne kadar gerçekleştirmeyen bir şey bulunuyordum herhalde. Bu iddia senin de tahmin edecek gibi çoktan geçmişte kalan, sözüm ona gezip tozma zamanından kalma; o esnada gecelerin çoğunu şaraphanelerde geçiriyordum, içmeden. İsimlerine bakılırsa harikulade yerlerdi bunlar: Trocadero, Eldorado ve buna benzer şeyler işte. Peki ya şimdi? Şimdi gece vakti bir Amerikan şehrinin sokaklarından birinde durup, tanımadığım içkileri fiçı gibi içmekle meşgulüm.⁵⁰

O eski rüyayı mı anlatayım? Her gece tekrar tekrar görürken niye eski oluyormuş ki o rüya? Bir düşünsene, bu gece nişanımızı kutladık seninle. Son derece imkânsız görünyordu bu, ayrıca ne gördüğümü çok da fazla hatırlıyorum. Herkes yarı karanlık bir odadaki uzun bir tahta masanın başında oturuyordu, masanın siyah yüzeyinde örtü

---

50 Ç.N.: Amerika romanındaki bir sahneye gönderme yapıyor.

yoktu. Ben masanın aşağısında tanımadığım insanların arasında oturuyordum, sense iyice yukarıda, benim çaprazımda, benden yeterince uzakta dimdik ayakta duruyordun. Sana duyduğum arzuyla başımı masanın üstüne koyup seni inceleyiyordum. Bana doğru çevirdiğin gözlerin karanlığı fakat iki gözünün ortasında bir nokta vardı ki alev alev ve altın gibi parlıyordu. Sonra dağıldı rüya, misafirlerin arkasında servis yapan hizmetçi kızın kahverengi bir tenceredeki kıvamlı yemeğin nasıl tadına baktığını ve kaşığı yeniden yemeğin içine soktuğunu fark ettim. Bunun üzerine çok büyük bir öfkeye kapıldım ve kızı –o anda bütün bunların bir otelde olup bittiği ve kızın da otel çalışanlarından birisi olduğu ortaya çıkıyordu– aşağıya, otelin muazzam büyülükteki dükkânlarına götürdüm, burada kızın davranışını yetkili kişilere şikayet ettim, ancak bundan fazla bir şey elde edemedim. Sonra rüyanın akışına ölçüsüz yolculuklar ve ölçüsüz bir telaş girdi. Ne diyorsun buna? Eski rüyayı bundan daha açık seçik hatırlıyorum aslında, fakat onu bugün anlatmayacağım.

Pazar gününü berbat etmeyi göze alarak en yeni fotoğrafımı gönderiyorum sana, hem de aynısından 3 tane, daha fazla sayıda gönderirsem korkunun azalacağını sanmak gibi bir gaflette bulunarak. Çok çaresizim bu konuda, bu flaş ışıığı bana kaçık bir görüntü veriyor hep, yüz çarpılıyor, gözler şaşılarıyor ve donuklaşıyor. Korkma canım, böyle görünmüyorum ben, bu resim sayılmaz, yanında taşımamalısın onu, yakında sana daha iyisini yollayacağım. Gerçekte bu resimdekinden bir misli daha güzelim en azından. Bu sana yetmez mi, canım, bak işte o zaman fena. Ne yapabilirim ki? Elinde gerçeğe gayet uygun bir resmim var ayrıca; küçük kitabımda nasıl görünyorsam gerçekte de öyle görünyorum işte, en azından kısa bir süre öncesine kadar öyle görünyordum. Ve istesen de istemesen de sana aitim.

Franz

*

5.I.13 ile 6'sı arası

[Muhtemelen 4 Ocak'ı 5'ine bağlayan gece]

Yine kötü, çok kötü çalıştım canım! Elimizin altında sabit tutamadığımız, canlı bir şey gibi oraya buraya kaçıp duran bir şey!

Düşün ki ekspres mektuplara bile güvenemiyor insan artık, senin ekspres mektubun dün ofise ancak akşam gelmiş ve benim elime ancak bu sabah geçti. Böyle bir mektup insanın merdivenleri nasıl da ikişer ikişer tırmanmasına neden oluyor, insan elinde onunla pencere kenarına nasıl da yaslanıyor (8.45'te hava hâlâ karanlık), böyle bir mektup okuma tarzını, okuyanın yanına akın etmenin işaretini olarak gören insanların soruları karşısında en muallak meseleler için bile

bütün dertlerden kurtulmuş bir halde evet anlamında başını nasıl da sallıyor insan.

Ve sonra ikinci mektup geldi ve biz Frankfurt'ta birbirini mizi kucakladık, şimdiye kadar olduğu gibi odanın boşluğunu değil. Fakat canım, sen benim sorumun kötü, sivri ucunu biraz bükmüşün. Eğer bu sivri uçla oynayacaksak sonuna kadar oynayalım, kötü halimle de iyi halimle de görmek zorundasın beni, benim durumum daha iyi, sen değişmez bir sevgi ve iyiliksin!

Doğruyu söylemek gerekirse şu anda çekilmez bir haldeyim ve bende iyi olan yegâne şey kendime karşı kızgınlığım. Kötü yazdım ve bunun sonucu da içimi kaplayan bir tür donukluk hali. Yorgun değilim, uykum da yok, ne kederliyim ne de neşeli, isteklerimle seni kendime çekmeye gücüm yok, oysa tesadüfen sağımda adeta benim için hazırlanmış gibi görünen boş bir koltuk var, iki yanından zaptedilmiş bir haldeyim ve bundan kurtulamıyorum.

Mesela şu bizim Frankfurt hikâyemizde de böyle olabilirdi. Senin zannettığın gibi başıma bir şey gelmeyecekti, hiçbir şey gelmeyecekti başıma, yatağın yanındaki koltuğun üstünde duran saate göre buluşma anımız yaklaşıırken, o an geldiğinde ve geçip gittiğinde ben hâlâ sessizce yatağında yatıyor olacaktım. Bir özür bulamayacaktım, anlatacak bir şeyim olmayacaktı, sadece suçumu kabullenecektim. Böyle bir durumda senin üstünde bırakacağım izlenim bazı mektuplarımın senin üstünde bıraktığı izlene nime benzeyecekti, onları cevaplarken mesela şu soruya başlıyorsun sen:

“Franz, ne demeliyim ki şimdi sana?”

Bencilliğimle sana eziyet mi ediyorum? Fakat bu bencil, gökyüzünden kendisine uzatılan ve bir ağustos akşamı karşısına çıkan inanılmaz bir mutluluğun sahibi olduğuna bencillikten başka nasıl ikna olabilir ki?

Franz

Epifani Bayramı'nda ofise gidip gitmeyeceğini bilmiyorum, o nedenle bu mektubu evine yollayacağım ve yarın da ofisine göndereceğim ikinci mektubu yazacağım.

*

5.I.13

Birkaç kelime sadece, benim zavallı sevgilim! Baş dönürecek kadar geç oldu saat, eğer sana pazar gününden bir selam göndereceksem bunu rüzgâr hızıyla yapmak zorundayım. Öyle ya, beni ilgilendiren yegâne şey seni sadece kendim için kucaklamak değil, aynı zamanda bundan senin de haberdar olman. Fakat –şimdî şu geliyor aklıma– bu nedenle bir araya gelemiyoruz belki de, seni hemencevik öpmek için muazzam bir arzu duyduğum içindir ki karar verici yüksek varlıkların huzurunda açıklıyorum, öncelikle senin elini, zavallı sevgilimi okşama şerefine nail olmaktan çok memnun olurum.

Franz

*

5.I.1913 ile 6'sı arası

Burada kütük gibi oturmuş olarak yazdiğim bu sefil romanı okumak için asla zorlanmış hissetme kendini. Görünümü bu denli değiştirebilmesi korkutucu; araba yükünü yükledi mi (Nasıl da bir atılımla yazıyorum! Mürekkep lekeleri nasıl da uçuyor!) kendimi iyi hissediyorum, kırbaçı şaklattıkça kendimden geçiyorum ve büyük bir efendi oluyorum; fakat yük dün ve bugün olduğu gibi arabadan aşağı yuvarlandı mı (ki bunu öngöremezsin, engelleyemezsın, suskulukla geçtiğimde acımasız omuzlarımın üstüne ölçüsüzce biniyor adeta, işte o zaman her şeyi bırakmak ve derhal oracıkta kendime bir mezar kazmak istiyorum. Ni-hayetinde insanın ölmesi için kendi romanından daha güzel, umutsuzluğa tümüyle layık başka bir yer olamaz. Şu anda dünden beri adamaklı sökükleşen iki kişi 8. kattaki komşu balkonlarında gecenin 3'ünde sohbet ediyorlar. Onlara

sokaktan “Adieu” diye seslensem ve onları büsbütün terk edip gitsem nasıl olur acaba. Balkonlarında yere yiğilip ceset gibi suratlarıyla parmaklıkların arasından birbirlerine bakanlar. Lakin bu sadece bir tehdit canım, elbette böyle bir şey yapmayacağım. Eğer –eğer falan değil, yolumu şaşırılmış durumdayım yine.

Bugün öğleden sonra uyumaya çalıştım gerçekten de, fakat pek olmadı, bu girişimim pek başarılı olmadı, zira yan tarafta –önceden düşünmemiştüm bunu– kız kardeşimin gelecek pazar günü yapılacak düğünü için 6-700 davetiye hazırlayıordu ve bu iş için komut veren müstakbel eniştemin son derece sevimli özelliklerinin yanı sıra öylesine çığırktan ve öylesine istekle kullandığı bir sesi var ki yan odada uyumaya çalışan birisi bu sesin tınısı yüzünden boğazına bir testere dayanmış duygusuna kapılıyor. İnsan pek iyi uyuymıyor haliyle; bitmek tükenmek bilmeyen bir sıçrama ve yeniden uykunun içine düşme hali. Bu arada, uyuyabilmek için güzel bir yürüyüşten vazgeçmiştim. Fakat yine de yeterince uyudum diyebilirim ve buradan kötü yazmış olmamın özürünü türetemem. Annen ve babanın benim hakkında söyledikleri nasıl şeylerdi, canım? Her kelimeyi ve her miği bilmek istiyorum. O kadar uzun zamandır gizliyorsun ki benden böyle şeyler. Bana ilişkin sözlerden haberdar olduğumda seni öyle yakınımda hissediyorum ki, ister mutlandırıcı ister üzücü olsun, öyle güclü ki bu duygusal ben ki senin bedensel yakınlığından büsbütün dışlanmış birisiyim, bunun tadına varabilmeyi, bu tür haberlere uzun uzun bakabilmeyi şiddetle arzuluyorum, okumadan, düşünmeden, senden başka hiçbir şey hissetmeden. Tamamen senin yanında oluyorum o zaman, annen baban senin yanındayken bana hitap etmiş oluyor ve ben senin taşıdığını kan bağının bir parçası haline geliyorum. Bundan daha büyük bir yakınlık yoktur belki de. Bir sonraki basamak, içine sızma olabilir.

Bu arada Felice, şu “epey hoş görünümlü” çocuk doktoru meselesini de bitirmedik henüz. Bir süre daha dolanacağım bu konunun etrafında, bu Frankfurt hikâyesinin küçük bir karşıtı ve esasen kasıtlı olmasa da bana yöneltilmiş bir soru. Cevap vermek zorundayım buna. Canım, eğer sadece kıskançlık gösterseydim, yaptığım sadece kıskançlık olsaydı, senin anlattığın hikâyeden sonra daha kıskanç hale gelmeliydim. Zira bu çocuk doktoru kendini korumak için ona doğruyu söyleyemeyeceğin kadar önemli bir mesele haline geldiyse, o zaman –Fakat bir dakika canım, bu kıskanç birisinin düşünce akışı, benim düşünce akışım değil, her ne kadar buna açık olsam da. Benim düşünce akışım şöyle: Doktorla güzel bir sohbet yaptın, birlikte hoş bir akşam geçirdiniz; kendi başına, en azından bir sabah sohbetiyle sınırlı olduğu sürece ne seni ne de anneni rahatsız edecek bir bağlantı arayışı içine girdi bu doktor, görünen o ki bu bağlantının reddedilmesi sonucunda artık başka bir bağlantı bahis konusu olamazdı veya en azından ihtimal düşüktü; anlatıklarına bakılırsa, Felice, bunun yegâne suçlusu ben oluyorum, evet doğru, tümüyle benim marifetim olan bir suç bu. Nasıl taşıyacağım ben bu suçu şimdi? Mesela gururla mı, memnuniyetle mi? Yoksa başka suçları da yüklemeye yol açacak şekilde mi? Hayır, yakınıyorum, sizlaniyorum aslında, çocuk doktorunun sizin eve çıkışmasını, yılbaşı gününün hoş insanı olarak, aynı zamanda neşeli birisi olduğunu ve neşeyle misafir edileceğini kanıtlamasını isterdim. Ben kim oluyorum ki, onun yoluna çıkmaya nasıl cüret edebilirim ki? Seni sonsuzca seven, lakin ışiktan kaçan bir gölge. Vay canına, ben neymışım böyle! –Tabii şimdi girdabı ters yöne çevirmenin zamanıdır. Bir önceki sayfada doktor adına acilen arzu ettiğim her şeyin gerçekleştiğini uzaktan duymak zorunda kalmak kıskançlığın içimi kemirmesine neden olurdu, ona doğruyu söylememense sîrf senin içinden değil, aynı zamanda benim de içimden çıkan sözlerdi ve ben o anda

senin sesinin benim sesimden de bir tını taşımış olduğuna inanmak istiyorum. –Fakat bu fikir bir öncekiyle nasıl bir araya gelir? (Böylece cevabımdan yine sana yönelen bir soru çıkmıyor sadece.) Girdap olarak sadece. Peki bu girdaptan çekip çıkarılabilmiyim ben? Hiç sanmıyorum.

Ayrıca bitkisel tedaviden biliyorum ki bütün tehlike ilaçtan geliyor, ister göz doktoru ister diş doktoru isterse de çocuk doktoru olsun hiç fark etmez. Aptal kalem! “Bir tanem!” ve sonra yine “Bir tanem!” ve sonra yine “Bir tanem!” ve bundan başka hiçbir şey yazmamak, böylece aklı başında bir şey yazmak yerine bu aptallıkları kâğıda dökmekten hiç mi hiç çekinmiyor.

Seni düşünürken, sana yazarkenki halimden daha aklı başında oluyorum. Dün gece uzun süre uykuya dalamadım ve dalmak istemedim ve iki saat boyunca uyumaktan ziyade, uyanık olarak uzanmış halde samimi bir şekilde sürekli seninle konuştum. Sana özel bir şey söylemedim ve anlatmadım, sadece samimi bir konuşma şekliydi bu, yakınlık ve teslim olma duygusu.

Franz

*

6.I.13 ile 7'si arası

Gülme canım gülme, şu anda çok ciddi bir arzum var: Keşke burada olsaydın! Oyun olsun diye, uygun koşullarda en hızlı yoldan kaç saatte senin yanında olabileceğimi, senin de kaç saatte benim yanında olabileceğini hesaplıyorum sık sık. Bu hep o kadar büyük, fazlaıyla büyük, o kadar umutsuz bir uzaklık ki, başka hiçbir engel olmasa bile insan bu süre yüzünden böyle bir denemeye kalkışamıyor bir türlü. Bu akşam evden çıkıp dosdoğru Ferdinand Caddesi'ndeki bina ya, temsilcinizin dükkânının bulunduğu binaya gittim. Seninle orada bir randevum varmış gibi. Fakat binanın çevresini tek başıma dolandım ve yine tek başıma oradan ayrıldım. Firma tabelalarının üstünde Lindström'den eser yok. Ada-

mın adı bir gramofon şirketinin genel mümessili olarak geçiyor. Neden böyle? Prag'da bildiğim kadarıyla seninle bağıntı kurabileceğim bu denli az yer olmasından yakınıyorum sık sık. Brod'ların yanındaki daire, Schalen Sokağı, Kohlmarkt, Perl Sokağı, Opst Sokağı, Graben. Sonra Repräsentationhaus'daki kafeterya, Blauer Stern'deki kahvaltı salonu ve giriş holü.⁵¹ Bunların sayısı az canım, lakin bu az sayıdaki yer şehir haritasının içinden çıkış kendini nasıl da gösteriyor bana!

Bugünkü iki mektubuna söyleyeceğim o kadar çok şey var ki annen üstten bir bakış atsa şu bakımından şaşar kalırdı aslında: Bu kadar çok söyleyecek şeyi olan ve kalemin söylemeyeceklerin içinden geçerek sadece belli belirsiz ve rastlantısal bir iz bırakacağını bilen birisi nasıl olur da yazabilir. Resmi mi minik kalbinin içine (minik kalp değil, daha büyük bir şey!), madalyonunun içine koydun demek, minik yeğenin bu komşuluktan rahatsız olmasın sakın. Bu arada, yazdığını doğru mu okuyorum? Gece gündüz takmak istiyorsun onu, öyle mi? Bu kötü resmi fırlatıp atmayı istemedin mi? Korkutucu bakışlar atmıyor muyum oradan sana? Bu onuru hak ediyor mu o acaba? Resmimin senin madalyonunda saklı olduğunu, benimse burada, buz gibi odamda tek başıma oturdugumu düşünmek (görünen o ki benim için utanç verici bir şey olsa da son günlerde üzüttüm galiba bu odada). Fakat bekle kötü resim, oraya gelip seni madalyonun içinden kendi elimle çekip çıkaracağım an kutlu bir an olacak. Seni atmayacak olursam, bunun tek nedeni Felice'nin belki de senin için sarf ettiği bakışlar olacak.

Bitiriyorum, geç oldu, hiçbir zaman sonunu getiremiyorum, bu eller seni tutmak için yaratıldıkları ve bundan başka hiçbir şey istemedikleri halde mektup yazmak onlar için nasıl bir uğraş ki?

Franz

*

---

51 Ç.N.: Blauer Stern: Prag'da bir otel.

Canım Felice'm, bugün öğleden sonra yazıyorum sana, zira akşam yataktan çıkıp çıkmayacağımı bilmiyorum. Belki de en iyisi budur, deliksiz bir uyku çekerim. Anlaşılan üşütüm, hem de göz göre göre; buna inanamıyorum ama öyleyim. Eğer bu bir üşütme değilse de onun benzeri lanet bir şey işte. Sıcak limonata içeceğim, boynuma sıcak bir havlu saracağım, dünyadan elimi eteğimi çekip rüyamda Felice'yi göreceğim. Bütün üşütmeler ve bütün hayaletler sıcak sayesinde içimden ve odamdan atılmalı, sadece sana yönelen düşüncelerime katıksız bir yer açılsın diye, canım kızcağızman. Postayla ilgili bir şey söylemeyeym artık öyle mi? Bak dinle, pazar akşamı yazdığını mektubu pazartesi sabahı aldım, buna karşılık pazar sabahтан yazdığını mektubu ancak bugün aldım, salı günü, öğleden önce. (Mektuplar ofise daha zamanında geliyor, bizim ev o kadar uzak ki.) Onları bana bahsetmiş olmamalarının nedeni senin küçük resmin olsa gerek. Canım, ne kadar güzel bir resim o öyle! Belki ayrıntılarda değil, ama bakışta, gülüste ve duruşta! Gereksiz bir şey kafamı oyuyor, fakat ne zaman senin resmine baksam bir anlığına duruyor. Şimdi de ara sıra bakıyorum ona, tipki seni ilk gördüğümde baktığım gibi. Elinin bu duruşu hiç aklımda kalmamış, fakat şimdi hafızamda yeniden canlıyor galiba. Bakışlarının sevecenliği genelde dünyaya dönük (tipki benim donuk gözlerimin de genelde dünyaya dönük olduğu gibi), ama onları ben kendime alıyorum ve mutlu oluyorum.

Üşütmüş olmamı hiç kafana takma canım, lütfen. Bunden bahsetmemin tek nedeni her ayrıntıyı sana söylemek istemem, birinin yüzü ötekine bu denli yakınsa kendiliğinden oluyor bu zaten, tipki gerçekte de olması gerektiği ve sadece bazen rüyalarda olduğu gibi. Küçük, çabucak iyileşen bir hastalık, çocukluğumdan beri hep istedigim, nadiren elde ettiğim bir hoşluk olmuştur zaten. Böyle bir şey acımasız zaman akışını kesintiye uğratır ve benim gibi yıpranmış, dü-

zenli olarak yerlerde sürüklenmiş bir insana küçük de olsa yeniden doğum fırsatı verir, sonrasında da tıpkı şimdi olduğu gibi hazırım gerçekten. Felice, sen de böylece daha bir sevilmeye layık mektup yazarı kazanmış oluyorsun, senin sürekli şikayetlerle hırpalanmayacak kadar kıymetli biri olduğunu görmeyi nihayet öğrenen bir mektup yazarı.

Franz

[Kenarda] Sabah 7.15. Tedavi bitti, ofis başlıyor.

*

8.I.12 [1913] ile 9'u arası

Bugün çeşitli nedenlerden dolayı yazmak yerine şu Doktor Weltsch ile gezmeye gittim, ondan önce de 1,5 saat onun ailesinin yanında oturdum ve her şeye ilgi duyan akıllı bir insan olan küçük kumaş tüccarı babasına, Prag'in bir Yahudi şehri olduğu zamanlardan, büyük bir kumaş tüccarı olan büyüğbabasının zamanından kalma bir sürü eski, güzel anekdot anlattırdım. Yabancı insanların birlikte olmak ihtiyacındaydım, ama bu arada onların yanında kendimi hiç de iyi hissetmedim. Bu çelişki bende kendini şöyle gösteriyor hep: Bana bir şey anlatan birisine gözüümü ayırmadan bakamıyorum, bunu yaptığım zaman bakışlarım yabancı yüzde durmayıp kayıp gidiyor ve bu durumla mücadele etmeye kalkışlığında, kararlı değil, donuk bir bakış oluyor bu tabii. Fakat şimdı bütün akşamı mı anlatacağım? Hayır, ancak biraz kütleşmiş zihnim söyleneklerin muazzam karışıklığı içinden sadece keyfi ve tali olanı çekip çıkarıyor. Zaten bana öyle geliyor ki son günlerde sana çok az şey anlatıp sorularına çok az cevap verdim, en acil olanları; öyle ki beni dinlemenden men edilmek üzereymişim duygusuna kapılıyorum ara sıra. Bu olmamalı Felice. Tek tek sorulara cevap vermeyişime kötü bir anlam yükleme, bunu bana karşı kullanma, beni taşıyan bu dalgalar karanlık, bulanık, sular kurşun gibi ağır, ağır ilerliyorum, takıldığım da oluyor, fakat sonra yeniden ileriye doğru itiliyorum ve her

şey çok iyi gidiyor. İlk üç ayımızda fark etmiş olmalısın bunu.

Ben gülebilirim de Felice, hiç şüphen olmasın, büyük bir kahkahacı olarak tanıyorum, bu açıdan bir zamanlar şimdiden olduğundan çok daha deli doluydum. Hatta başıma öyle bir şey geldi ki başkanımızla yaptığımız resmiyet içinde bir görüşmede –bunun üstünden iki yıl geçmiş olsa da kurumda bir efsane olarak yaşamaya devam edeceğim– gülmeye başladım; hem de nasıl! Sana bu adamın önemini anlatmak fazlasıyla zor olur, ama bana inan, çok önemli biri ve normal bir kurum çalışanı bu adamı yeryüzünde değil bulutlarda tasavvur ediyor. Ayrıca genelde imparatorla fazla konuşma fırsatımız olmadığı için bu adam normal bir memurun gözünde –benzer bir durum bütün büyük işletmelerde var zaten– imparatorla bir araya gelme duygusunun yerini tutuyor. Açık seçik genel bir gözleme maruz kalan ve konumu liyakatına tam olarak tekabül etmeyen her insan gibi bu adamın üstünde de yeterince gülünçlük var tabii, lakin böylesine bir tereddütsüzlük, bu tür bir doğa hadisesi sonucu, üstelik de büyük adamın yanında gülmeye karşı koyamamak, bu çok umutsuz bir durum işte. O sırada iki arkadaşımla birlikte terfi etmiştim ve resmiyete uygun siyah giysilerimiz içinde başkana minnettarlığını iletecektik, bu arada unutmadan söylemeliyim ki özel bir nedenden dolayı başkana bir teşekkür borcum vardı. Aramızdan en oturaklı olan, –en gençleri bendim– akılda, keskin mızacına uygun olduğu üzere kısa bir teşekkür konuşması yaptı. Başkan, böyle törenlerde tercih ettiği, biraz imparatorumuzun dinleyici edasını hatırlatan, esasında (insanın istese de başka hiçbir şey yapamadığı) o alışıldık, komik duruşu içinde konuşmayı dinledi. Hafifçe bacak bacak üstüne atmış, sol el yumruk halinde masanın en ucunda, baş, beyaz sakal göğüsün üstünde kıvrılmış yapacak kadar eğik ve bütün bunların yanı sıra çok büyük olmasa da kendini belli eden, biraz çıkrık bir göbek. Zapt edemediğim bir ruh hali içindeydim herhalde o sırada, zira

bu duruşu yeterince taniyordum ve özellikle başkanın başını kaldırmadığı anlarda –kesintilerle olsa da– öksürükmiş gibi görünen küçük gülme krizlerine tutulmamın hiç gereği yoktu. Ayrıca dosdoğru ileriye bakan ve benim durumumu bal gibi fark eden, fakat bundan etkilenmeyen meslektaşımın berrak sesi yeterince kontrol altında tutuyordu beni. Fakat başkan, meslektaşımın konuşması bittikten sonra başını kaldırdı ve ben bir anlığına gülmeden uzak bir korkuya kapıldım, zira başkan artık benim mimiklerimi de görebiliyordu ve ne yazık ki ağızmdan çıkan gülmenin öksürük falan olmadığını rahatlıkla saptayabildi. Fakat başkan yine, imparatorluğu temsil eden o şematik, ağır göğüs seslerinin eşlik ettiği, tamamen anlamsız ve nedensiz, her zamanki bildik konuşmasına başladığında, ben tam kendimi tutmaya çalışırken meslektaşım da yan gözle beni uyarmak istediğiinde ve böylece bana az önceki gülmenin zevkini hatırlattığında kendimi daha fazla tutamaz hale geldim ve kendimi tutabileceğime dair bütün umudumu kaybettim. Başkanın, konuşmasının orasına burasına serpiştirdiği küçük, ince şakalara güldüm önce; lakin bu tür küçük şakalar karşısında saygılı bir biçimde sadece gülümsemekle yetinmek bir yasayken ben ağız dolusu kahkahalar atıyordu, bu durum kendilerine de bulaşacak diye meslektaşlarının ödlerinin patladığını görüyordum, kendime acıldığımdan daha fazla acıyordu onlara, fakat elimden bir şey gelmiyordu; bu arada ne başımı çevirmeye çalıştım ne de elimle yüzümü kapatmaya, tam tersine, çaresizlik içinde gözümü dikmiş hâlâ başkanın suratına bakıyor, başımı başka yöne çevirmeyi beceremiyordum; herhalde şunun farkındaydım, öyle yapsam her şey daha iyi değil daha kötü olacaktı ve bu nedenle pozisyonumu değiştirmekten kaçınmam en iyisiydi. Artık bir kez bu hale geldiğim için sadece o esnada yapılan küçük şakalara değil, daha önce yapılmış olanlara ve olacaklara toptan gülmeye başlamıştım ve hiç kimse benim esasında neye güldüğümü anlayamıyordu; ortamda genel bir sıkıntı hali başlamıştı,

nispeten bir tek başkan habersizdi bu durumdan, dünyadaki pek çok şeye alışkanlık kesbetmiş ve de ayrıca huzurunda yapılacak bir saygısızlık ihtimalini aklı kesinlikle almayacak olan büyük adam olarak. Eğer o noktada salondan çıkabilmiş olsaydı, başkan da konuşmasını biraz kısaltırdı belki, her şey oldukça iyi gitmiş olurdu, benim davranışım hiç şüphesiz edepsizlik addedilecek olsa da bu edepsizlik açıkça dile gelmez ve mesele, işin içinden çıkmaz bu tür şeylerde sıkça olduğu üzere dördümüzün arasında sessizce kapanmış olurdu. Gelgelelim talihsizlige bak ki şu ana kadar bahsetmediğim bir meslektaş (yaklaşık 40 yaşlarında, sakalı olsa da yuvarlak çocuksu yüzlü, bu arada sıkı bir biracı olan bir adam) hiç beklenmedik küçük bir konuşma yapmaya başladı. O anda benim için hiç de anlaşılır bir şey değildi bu, daha az önce benim gülmem yüzünden kendini kaybetmiş, gülmemek için yanaklarını şişirerek orada dikilmişti ve şimdi de ciddi bir konuşma yapmaya başlamıştı. Fakat onun açısından çok anlaşılır bir şeydi. O kadar boş ve ateşli bir mızacı vardır ki herkes tarafından kabul edilen iddiaları tutkuyla savunmayı beceremiyor, bu konuşmaların sıkıcılığı da, onun tutkusunun gülünçlüğü ve sempatikliği olmasa katlanılmaz olurdu. Başkan bu arkadaşa uymayan son derece zararsız bir şey söylemişti, ayrıca benim sürekli gülmenden belki de etkilendiği için nerede olduğunu unutmuş da olabilir, uzun sözün kısası, özel görüşleriyle bir adım öne çıkmak ve (başkalarının söyledikleri karşısında hiç şüphesiz ölümüne kayıtsız kalan) başkanı ikna etmek için doğru anın geldiğini sandı. Onun oradan oraya salınan el hareketleriyle (genelde ve burada da özellikle) sarf ettiği aptalca ve çocukların lakinler bende istiap haddini doldurdu, o ana kadar hâlâ gözümün önünde duran dünya tamamen kayboldu ve düşünsüzce öyle bir kahkaha patlattım ki bu içtenliği ancak ilkokul sıralarında oturan çocuklar gösterebilir. Bir anda bir sessizlik çıktı ortağa, gülüşümle herkesin kabul edeceği üzere merkeze yerleşmiştim nihayet. Gülerken bir

yandan da korkudan dizlerim titriyordu, meslektaşlarım da hafifçe kendilerini koyuverme fırsatını bulmuş oldular, lakin bu kadar uzun süre hazırlığı yapılmış ve çalışılmış kahkahamın korkunçluguuna ulaşmaları mümkün olmadığı için benim yanında nispeten sönükkaldılar. Sağ elimle göğsüme vurarak, kısmen günahımın bilincinde (Yom Kippur'u⁵² hatırlayarak) kısmen de tutmaya çalıştığım kahkahaları bağırmadan dışarıya atabilmek için üst üste özür diledim, bunlar çok inandırıcıydı belki de, lakin sürekli olarak araya giren yeni kahkahaların anlaşılmasıne yetmiyordu. Başkanın da kafası karışmıştı tabii, bu tür insanlarda doğuştan var olan bir duyguya her şeyi mümkün olduğunda yuvarlayıp lafi kapatmak için benim ulumama insani bir açıklama bulan bir laklırdı sarf etti, bu durumun uzun süre önce yaptığı bir şakayla bağlantısını kurdu sanırım. Sonra aceleyle bizi bıraktı. Yenik düşmemiş bir edayla büyük bir kahkaha atarak fakat ölümüne mutsuz bir halde salondan tökezleyerek kendini dışarı atan ilk kişi ben oldum. – Bu mesele hem benim hiç vakit geçirmeden başkana yazdığım bir mektup, hem de başkanın iyi tanıdığım oğullarından birinin aracılığı sayesinde ve en nihayet zamanaşımıyla büyük ölçüde yumuşatılarak kapandı, elbette tam olarak bağışlanmadım ve hiçbir zaman da bağışlanmayacağım. Fakat bunun fazla bir önemi yok, o sırada böyle bir şey yapmış olmamın nedeni belki de sana gülebileceğimi de kanıtlamak içindi.

Gelgelelim –başkana karşı işlenmiş eski suç yeniden intikam almış oluyor böylece– bu kadar çok şey yazdım ve hiçbir şey yazmamış oldum. Yatmadan önce aceleyle birkaç cevap vereyim: “Duyguların Yüksekliği” [Höhe des Gefühls]⁵³ elbette senin, hem de tamamen. “Arkadaş olarak” ithafı da doğrudan sana, bunu kabul ediyorsun değil mi? (Başka bir ithaf örneğim de var tabii.) Bu ithafın küçük bir yan an-

---

52 Ç.N.: Yom Kippur: İbranice'de “kefaret günü”.

53 Ç.N.: Max Brod'un bir kitabı.

lamı⁵⁴ olması (aslında yok ama ben şimdi öyle yakıştırıyorum), yani Max'ın da arkadaşım olması ve bu nedenle bu ithafın sana iyice yaklaşma fırsatı vermesi (böyle bir yaklaşma için hayal gücün doruğunu kullanmak istiyorum) pek kötü bir şey değil, değil mi?

Hayır, devam etmek için fazlasıyla geç oldu gerçekten. Bugünkü akşam yürüyüşünde bulduğum madeni parayı da zarfın içine koyuyorum. Yine tam bir şeyden yakınıyordum ki memnuniyetsizliğimin içinde ayağımı biraz daha güçlü bir biçimde yere vurunca ayağımın ucuya kaldırımdaki bu paraya çaptım. Böyle bozuk paralar şans getirir, ama eğer senin şansın yoksa benim de şansa ihtiyacım yok, işte bu nedenle onu sana yolluyorum. Bunu ben bulduğum için sen de bulmuş gibi olmuyor musun?

Franz

*

10.I.13 ile 11'i arası

[Tahminen 9 Ocak 1913, 10'una bağlanırken]

Bir tanem, bugün sadece birkaç kelime, geç oldu, yorgunum, öğleden sonra rahatsız edildim ve birkaç gün daha edileceğe benziyorum. Yazının saldırıyla uğrayıp rahatsız edilmesini istemediğim için (iceriden gelen rahatsızlıklar yüzünden yeterince sıkıntı çekiyorum zaten) bu işi bir hafta, belki de daha uzun bir süre kenara bırakacağım; yegâne tefâfi yolu daha uzun uyumaktan geçiyor, bu bana yetmeyecek, ancak bugün yazdıklarım kesinlikle geçerli değil, zira şimdi kesinlikle yatağa aitim, bunun dışında bir de kesinlikle sana aitim ve işte ikinizin arasında salınıyorum.

Zavallı sevgilim teklif mektupları yazıyor! Ben de alır mıyım bir tane, alıcı olmadığım halde, esasen daha ziyade parlograflardan korktuğum halde. Sessiz, ciddi gerek-

---

54 Ç.N.: Kafka burada muhtemelen ikinci bir anlam olmasını kastediyor. Dilbilimdeki "yan anlam" (Konnotation) kavramından ayrı tutmak gerek.

lilikleriyle bir makine, bir insana kıyasla işgücü üzerinde çok daha güçlü, çok daha hunhar bir zor uygular gibime geliyor. Canlı bir daktilograf nasıl da degersizdir, onun üstünde rahatça egemenlik kurabilirsin, onu bir yerbere gönderebilir, ona bağırip çağırabilir, onu sorgulayabilirsin, ona hayran olabilirsin, dikte eden efendidir; fakat parlografın karşısında insanın onuru elinden alınıyor ve beyniyle gıcırdayan bir makineye hizmet etmek zorunda olan bir fabrika işçisi mertebesine düşüyor. Doğası gereği ağır çalışan zavallı aklı, düşünceleri uzun bir seride dizmesi için zorluyoruz! Teklif mektubunda bu itiraza cevap vermek zorunda kalmayacağın için mutlu ol canım, çürütülemez bir şey bu; makine çalışırken kolaylıkla ayarlanabilmesi, insanın canı dikte etmek istemediği zaman bir kenara konabilmesi vs. bu itirazı çürütecek şeyler değil, zira bütün bunların fayda etmeyecek olması, bu karşı gerekçeyi getiren insanın karakterinde var. Senin prospesiüsünde dikkatimi çeken şey, gururlu bir duruşla yazılmış olması, en azından Avusturya fabrikalarının bu tür prospesiüslerinde görüldüğü üzere hiçbir yerde yalvar yakar olunmamış, ölçüyü kaçırmadan övülüyor. Tabii ne metniyle, ne konusuyla, ne de üslubıyla hemen hemen hiç tanımadığım ve oldum olası belli bir biçimde sevdiğim Strindberg'i bana hatırlatması şaka değil; ilk mektuplarında tam da Ölüm Dansı ve Gotik Odalar'ın etkisi altındayken seninle karşılaşmış olmam tuhaf. Bekle, bir dahaki sefere, geçenlerde Neue Rundschau'da çıkan ve üstümde bıraktığı etkiyle bir pazar günü, sabah vakti beni deli gibi odanda oradan oraya koştururan "Strindberg'i Hatırlarken" adlı yazı hakkında bir şeyler yazmalıyım mutlaka sana.

Takvim ve Flaubert yarın veya öbür gün eline geçer. Ancak şimdi elime geçen takvim, ne yazık ki hayal ettiğim gibi pek de güzel değil ve her gün bir yaprak koparıp sana gönderecek olursam hiç de uygun bir şey olmayacak bu. Gelgelelim tak-

vim artık elimde olduğu ve senin için ayrılmış bir şeyi kimseye vermek veya göstermek istemediğim için yine de göndereceğim sana. Bir köşeye asarsın! Onun çırkinliğini dengeleyen güzellik ise aslında (gerekşiz bir vurgu oldu) senin ellerinin arasına bizzat koymak istediğim Flaubert'den geliyor.

İşte böyle, fırtına gibi adımlarla yatmaya gidiyorum artık, söz sana yöneldi, senin düşüncelerin de bana doğru çevirdi, memnunum.

Bana yazmak sana fazla eziyet vermiyor değil mi canım? Senin tek bir satırın, beş satırın sevindiremeyeceği kadar sevindiriyor beni.

Franz

*

10.I.13 ile 11'i arası

Öncelikle bana çok az yazdığını düşünerek kendini suçlama canım! Kısıtlı zamanına göre bana fazla bile yazısın, çok fazla!

Sadece son zamanlarda olduğu gibi günlük yazmanın güzel rutinine bağlı kalabilirsen yazmakla ilgili başka bir isteğim olmaz senden, diğer istekler ise şu anda veya hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği için her şey yolunda demektir, mükemmel olmasa da.

Akrabalarla sohbetin son sözlerinden hemen sonra sana yazmak üzere masanın başına geçmem, –oysa eskiden hep önce kendi yazımın başına oturuyordum ve kalemi senin için elime alduğumda, ister mutlu olayım ister mutsuz, kendimi daha yüksek bir basamakta buluyordum– bu durum rahatsız ediyor beni. Uzun süre böyle kalmamalı bu, pazartesi yeni den yazmaya başlarım diye düşünüyorum, bir sürü hikâye kafamın içinde gümbür gümbür marş söylüyor canım.

Bu arada zaman zaman üzüntüden kıvraniyorum, neredeyse her şey bunun nedeni haline gelebiliyor. Şu iki nişana, Max'ın ve kız kardeşimin nişanına katılmış olmam da bunların en küçüğü sayılmaz. Bugün yataktan uzun bir nutuk

atarak bu iki nişanla ilgili yakındım sana, bana hak vereceğine eminim, ancak şu anda anlatmam gereken her şeyi toparlayamayacağım için bunu bir kenara bırakmam daha iyi olur belki de. Seninle yataktakta neler konuşmuyorum ki! Sırt üstü yatarak, ayaklarımı yatak ucuna dayayarak en sevdiğim dinleyicim için içimden sessizce neler neler konuşuyorum bir bilsen! İlkimizin yetenekleri o kadar farklı ki. Ben yataktaki büyük hatibim, sense yataktaki büyük mektup yazıcı. Nasıl yapıyorsun bunu? Yataktakta mektup yazma halini hâlâ anlatmadın bana.

Bu nişanların hiçbirinden memnun değilim ama yine de Max'ı nişanlanması için çok destekledim ve belki de bu kararında biraz etkili oldum; kız kardeşimin nişanına da en azından karşı çıkmadım. Ayrıca iyi bir kâhin ve insan sarrafı sayılmam, kız kardeşimin⁵⁵ evliliğinde kendini gösteriyor bu durum, onun da nişanında aynı umutsuzluğu hissetmiştim, oysa eskiden hiçbir şeyden memnun olmayan, bezgin bezgin söylenen ve ağırkanlı biri olan kız kardeşim, evliliğinde büyük bir mutluluk içinde iki çocuğunun üzerine eğilerek var oluşunu kelimenin tam anlamıyla genişletti. Fakat yine de insan sarraflığıma güvenmemezlik edemiyorum, zira olguların bu algıları çürütmeyeğini hissediyorum, yani daha derin bir katmanda haklı olsa gerek, böyle söyleyerek sözüm ona insan sarraflığıma inatçı bir aptallık görüntüsü veriyorumdur belki de. Peki sonra – bu konuya ilgili her türlü sezgi sa-dece geleceğe yönelik olma imkânına sahipken, olayın parçası olanların kendileri beklenmedik bir biçimde (acaba bu beklenmedik durum incitiyor mu beni?) mutluyken ve ben şahsen ve doğrudan doğruya bütün bu nişan ve düğün işlerine hemen hiç katılmazken, sanki o anda ve doğrudan benim başına bir felaket gelmiş gibi niye böyle tuhaf bir biçimde sıkıntı veriyor bu nişanlar bana. (Müstakbeleniştem en ufak bir kötülük gütmeden, benim muazzam katılımsızlığıma en

---

55 Ç.N.: Kafka'nın en büyük kız kardeşi Elli kastediliyor.

ufak bir gönderme yapmadan, sırfla anlamsız bir şaka yapmış olmak için şöyle dedi dün akşam: “İyi akşamlar Franz! Nasılsın? Neler yaziyorsun evle ilgili?” Konuşma biçiminin iyi niyetli olduğu söylenebilirdi.)

İyi de, ben de bu işin bir parçasıyım, iki yabancı ailenin üstüme gelip içime sizdiklerini hissediyorum, hatta eniştenin ailesi benim kendi ailemin içine sürülmüş oluyor. –

Hayır, bugün daha fazla yazmayacağım artık, şu anda pek inandırıcı olmuyor bunlar, ne kastettiğimi bir bütün olarak seziyorsundur belki, ayrıntıda ise, en önemlisi de bu, uzaktan bir şey anlamam ne yazık ki mümkün değil.

Sen bu mektubu okurken üstümde eski frakımla, patlak rugan çizmelerimle, başıma epey küçük gelen silindir şapkalı⁵⁶ ve her zamankinden daha solgun⁵⁷ yüzümle (uykuya dalmak için o kadar fazla zamana ihtiyacım oluyor ki artık gelinin koluna gireceği kişi olarak hoş, sık, zarif ve her şeyden önce de çok düşünceli ve alçakgönüllü bir kuvenimin yanında düğünün büyük bir törensellikle gerçekleştirileceği tapınağa giriyor olacağım belki de, bu törensellik de rahatsız etmiştir beni oldum olası, zira Yahudi cemaatinin –en azından bizde böyle– dini törenleri düğün ve cenazeyle sınırlaması, bu iki vesileyi apansız birbirine çok yaklaştırıyor ve insan yok olup giden bir inancın cezalandırıcı bakışlarını görüyor.

İyi geceler sevgilim. En azından senin pazarının benimkinden kesinlikle daha sakin geçeceğine nasıl da seviniyorum. Bakalım annen bu mektubu sana verirken neler diyecek yine?

Franz

Şimdi senin mektubunu bir kere daha okudum ve bazı şeyleri merak ettiğim için şu soruları yöneltiyorum:

---

56 Ç.N.: Satır arasına yazılmış: “züppelikten başka bir şey değil, her zaman nasıl görünüyorsam öyleyim işte, típki ağustosta göründüğüm gibi”

57 Ç.N.: “Olağanüstü solgun” sözlerinin üzeri çizilmiş (bkz. Fischer basımı, s. 244).

1. Şunun anlamı nedir: Madalyonu henüz çıkarmadım.
2. Hangi tanık ailenin yanındaydın? Nasıl olduğunu Tanrı bilir ama isimler bana her şeyi açıklıyor.
3. Ailece kaplıca nasıl geçti? Bu noktada ne yazık ki dilimin ucuna gelen şeyi bastırmak zorundayım (yüzerkenki halimle, sıklığımla ilgili bu). Yüzerken tipki kimsesiz bir çocuk gibi görüneniyorum. Çok uzun zaman önce bir keresinde yaz tatilinde Elbe'ye gitmiştim, çok sıcak bir yazdı, nehirde yüzmek özellikle eğlenceliydi. Gelgelelim yüzme alanı çok küçüktü, erkekler ve kadınlar yüzterken birbirine karışıyordu, orada iki kabin olup olmadığını hatırlamıyorum, her neyse, tatilciler çok neşeliydi ve hepsi keyfine bakıyordu. Ben öyle değildim ama; arada bir cesaret edip kadın kalabalığına giriyyordum, ama nadiren; genellikle –yüzmek için duydugum istek sürekli ve sınırsızdı tabii ki– kaybolmuş bir köpek gibi tek başına nehir boyunca uzanan teplerin daracık yollarında geziniyor ve saatlerce minik yüzme alanını izliyor, oranın boşalmasını ve sadece bana kalmasını bekliyordum. Çok geç gelen ve alanı tam boşalacakken ansızın yeniden dolduran insanlara bilsen nasıl küfrediyordum, insanların, yüzmenin tadını çıkardığı olağanüstü sığlığın ardından büyük bir fırtına patladığında ve yüzmeye umudum büsbütün ortadan kalktığında bilsen nasıl da sızlanıyordum. Genelde akşamda doğru suya girebiliyordum ancak, ama o zaman da hava serinlemiş oluyordu ve o saatte yüzmek pek de zevkli olmuyordu. Arada bir, güneş çarpmasına uğramış gibi kendimi kaybedip tıkkım tıkkım dolu suya kendimi attığım da olmuyor değildi. Sakin bir şekilde yüzebiliyor ve başkallarıyla oynayabiliyordum elbet, küçük bir oğlan kimsenin umurunda değildi, fakat ben buna inanmak istemiyordum.

4. Fırsat olursa baban hakkında daha fazla şey dinlemek isterim.

Yine geç oldu artık! Ayrıca şu düğün yemeği için de hiç bir hazırlık yapmadım henüz ve işin en kötü yanı da bunu yapamıyor ve yapamayacak oluşum.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 11.I.13]

Düğün!

Düğün!

Sadece selam

F. K.

*

[Kenarda] İşte burada şu söylemek istedigim şey: Uykundan ter içinde uyanmadın mı?

11.I.13, 12'sine bağlanırken

Canım, en azından düğün misafirlerini karşılamak üzere üç cümle olsun bulmak için kafa patlattım demin. Sonunda buldum onları, çok umarsız cümleler. Evet, şayet misafirlerin önünde bir konuşma yapacak durumda olsaydım buna hazırlanmam gerekmektedi, peş peşe alelacele bir şeyler sıraladım ve eminim ki misafirlerin çoğunu paylayarak değil hakiki ve korkutucu duygularımı dile getirmek suretiyle salondan dışarı sürerdim. Oysa bu şekilde kendimi dışarı sürmeye mahküm edildim; masanın başında oturacak, ayağa kalkacak, üç tane öğrenci cümlesi söyleyecek ve kadehini kaldırıacak kişi ben olmayacağımdı, bütün bunları benim kederli siluetim yerine getirecek.

Fakat bunu yazmak istemiyordum aslında sana, korkudan yazıyorum aslında. Dinle! Dünkü mektubumda seni rahatsız edecek, incitecek, kalbini kıracak bir şey yok muydu? Bunu düşünmek boğuyor beni. İşte hiç de emin değilim bundan, zira şu sırada kendim için yazmadığımından dolayı bu tür şeyler için bütün ölçüyü kaçırmış gibiyim. Belki de bahsettiğim yerde kötü bir şey yoktur, yine de orayı kötü bir duyguya kaleme aldım ve şu anda gözüme hem kaba ve soğuk, hem de düşüncesiz ve küstah görünüyor. Canım,

sakinleşmem için mektubu bana her halükârda geri gönder, yok yok, gönderme. Ah, ne istedigimi bilmiyorum ki; ne durumlara düştüm! Bu durumun içinden çıkılmak için epey yukarılara tırmanmam gerekecek. Pazar günü aldığın mektuba yazdığını cevap keşke elimde olsaydı şu anda, o mektubun bir yerinde bana kızdığını için yataktan fırlamışındır belki de. Eğer kızdıysan lütfen beni bağışla canım –şu anki durumumda, şu anki halimle senden merhamet dilemek bir rezalet sayılmaz, asıl rezalet içinde bulduğum durum – eğer beni bağışladıysan bu mektubu gecikmiş bir yakarma olarak kabul et, yok eğer zaten bende bir suç bulmadıysan o zaman da dalga geç benimle, daha ne isterim.

Franz

En küçük kız kardeşimin hoş bir sözü: Senin de bildiğin gibi o beni çok sever, söylediğim, yaptığım veya düşündüğüm her şey ona göre iyidir, beni hiç sorgulamaz, ne var ki bunun dışında kendine özgü komik bir mantığa da sahiptir ve bunun sayesinde hem benimle, hem de doğal olarak kendisiyle (çünkü o her zaman benden yanadır) biraz dalga geçmeyi ihmali etmez. Hiç şüphesiz düğün beni hüzünleştirmiştir, tabii kız kardeşimin de bana olan yaklaşımından dolayı bu hüzü haksız bulması mümkün değil. Bu akşam yardımımız, Valli'nin (evlenen) eşyasını toplarken ağlamaya başladı ve Valli'yi de ağlattı. Ottla (bu en küçük kız kardeşim) yaşı gözlerle oturma odasına gelen Valli'yi görür görmez “pek akıllı bu, bu da ağlıyor!” diye bağırdı. Yarı ciddi yarı gülerek söylediğine bu sözün anlamı, benim duyguma uygun olduğu için ağlamamanın yerinde olduğunu, demek ki Valli benim duyguma uygun olan bir şeyi kendi duygusıyla yaptığına göre pek akılliydı.

Artık yatmaya gidiyorum, bir bu eksikmiş gibi bir de uykusuz kalmak istemiyorum yarın. Kahire'den gelen adam ilk anda ürküttü beni. İyi bir Almandır mutlaka, fakat onu bir Arap olarak elinde çarşafla boş ofiste seni kovalarken gör-

düm. Yazı masandaki yerim ne güne duruyor ki! Benim gibi bu kadar uzak bir sevgili olmaktansa sizin fabrikada bekçi olmak daha iyidir.

*

12.I.13 ile 13'ü arası

Canım kızcağızım, geçti, geçti gitti, daha iyi zamanlar için umut doğdu, nispeten memnuniyet başlıyor. Bu yabancı insanlardan kurtulduğumu, büyük bir fedakârlık yapmadığımı, hatta kız kardeşimin bile kurbanı olmadığını hissediyorum bazen. Böyle bir duygunun gerçek bir karşılığı olduğunu düşünmemelisin elbette ve zaten düşünmüyorsun da, ne var ki içimden çıkmayan bir duygubu. Mektubunu, kartını ve resimleri tam düğün alayının ortasındayken aldım, kafile oluşturmak için tam sıraya girerken, sanki bastırarak elimi tutuyorsun gibi geldi bana. Ah canım, resimlerle birlikte nasıl da özlem dolu bir zevkti bu. Hepsi de sevgiliyi gösteriyor, hiçbirbirini bir diğerine benzemiyor, hepsi insanı sarıyor. Bu resimlerde bana gönderdiğin ilk resimdeki küçük kızın çok benziyorsun yine. Öyle sessiz oturuyorsun ki orada, hiçbir şeyle meşgul olmayan sol elini tutmamak lazım, çok düşünmen gereken bir şeyi dikte ediyorsun. Sanki ağızından öpülesin diye ayarlanmış çok hoş bir fotoğraf. Ofisinde mi çekildi? Aygıtların çeşitli ağız parçaları arasında ne fark var? Yoksa resim reklam amaçlı mı kullanılacak? Veya kartpostal olarak mı? Herhalde öyle değil?

Canım, beni düğünde izleyebilseydin bugün ne derdin acaba? Bu arada her şey tam düşündüğüm gibi olup bitti, şaşırtıcı olan tek şey gerçekten de bitmiş olması. Fakat kendimi yeniden böylesine kupkuru bir durumda bulmam ve bütün misafirlerin en zavallısından bile çok daha zavallı bir halde olmam, bu kadarını beklemiyordum işte; bu tür durumları temelli olarak efsanevi bir zamanın içinde ardımda bıraktığımı düşünüyordum. Ne var ki yeniden geldiler, sonsuz günlerin uzun zincirinde tipki ilk günkü gibi tazeydiler.

Ancak daha sonra bir anlığına kafeteryada yalnız kalıp Daumier'nin 4 resmini (Kasap, Konser, Eleştirmen, Koleksiyoncu) gördükten sonra bir miktar kendime geldim.

Franz

*

13.I.13 ile 14'ü arası

Pazar mektubundan dolayı bana kızgın değilsin ve üsttelik benden on kez daha yorgun birisi olarak çok ihtiyaç duyduğum öğleden sonra uykunun bir kısmını benim için feda ettin demek ki, canım Felice'm. Hiç değilse sağlam, iyi bir uyku uyuyabildin mi bari? Peki buz patenine gitmiyor musun hiç? Gezmeye gitmiyor musun hiç? Ve tabii okumaya da hiç vaktin yok. Beni, senin yazmanla ve senin yazdıkların sayesinde yaşayan bu insanı tanımadan önce zamanını çok daha farklı, çok daha güzel bir biçimde kullanıယurdun mutlaka. Bana bununla ilgili bir şeyler söyle canım, fakat doğru olsun! İlk mektubundan sonra düzenli olarak eline geçen bir sürü derginin açıklamasıyla ilgili de henüz hiçbir şey söylemedin bana.

Düğünle ilgili detayları yazmak istemiyorum, yeni akrabaları ve onların dostlarını anlatabilirim pekâlâ, ne var ki bu beni artık atlatmış olduğum zamana fazlasıyla geri götürür. Kuzenimin adı Martha, bazı iyi özellikleri vardır, talepkâr olmamak da bunların arasında ve ben de en çok bununla ilgileniyorum. Annem babam (bu noktada ayartılmaya direnemeyeceğim ve "zavallı annem babam" diyeceğim) törenden dolayı çok mutlu oldular, sıkıntı duyarak sokağa attıkları anlamsız meblağa rağmen. Babam yemekten sonra sallanan koltuğunda bir süre şekerleme yapar hep, sonra işe gider (kalbinden dolayı yemekten sonra yatamıyor). Bugün yine sallanan koltuğuna oturdu, ben de uykuya daldığını sandım, (o arada öğle yemeği yiyyordum) birden yarı uykulu bir halde şöyle dedi: "Dün birisi bana Valli'nin, duvağıyla tıpkı bir kraliçe gibi göründüğünü söyledi." Ne var ki bunu

Çekçe söyledi, “n žna” kelimesinde birleşen sevginin, hayranlığın ve narinliğin “Kraliçe”de⁵⁸ izi bile yok, zira bu kelime alabildiğine görkem ve enginlikte kendini buluyor. Eniştemin sözünü biraz yanlış anlamışın canım. Senin mektuplarından haberdar olma şansı olsaydı bu sözlerin belli bir kasıt taşıdığını inkâr edemeyebilirdik. Ama elbette senin mektuplarından bihaber ve bu tür bir gönderme yapması mümkün değil. Yine de eniştenden beklenebilecek yegâne bağlantı olarak, sanki yabancı bir yerdeymişim ve aileyle sadece mektuplaşmışım gibi, onlarla pek az ilgilendiğimi söylemek istemiş olabilir (ama böyle bir şey de yok). Yani benim gerçek yurdum hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Franz

*

14.I.13 ile 15'i arası

Canım, yazarken yine çok geç oldu, saat gecenin 2'sine yaklaştığında aklıma hep o Çinli bilge geliyor, ne yazık ki kız arkadaşım değil, sadece yazmak istediğim mektup uyandırıyor beni. Ben yazarken yanında oturmak istediğimi yazmıştım bir defasında bana; bir düşünsene, o zaman yazamazdım ki (bunun dışında yapabildiğim fazla bir şey de yok zaten) fakat o zaman yazamazdım ki. Öyle ya, yazmak demek aşırı ölçüde kendini açmak demek; bir insanın insan ilişkisi içinde kendini kaybettigine inandiği ve aklı başında olduğu sürece kaçınacağı olağanüstü bir açık yüreklik ve teslimiyet –zira herkes hayatı olduğu sürece yaşamak ister– bu açık yüreklik ve teslimiyet, yazmak için hiç de yeterli değil. Bu yüzeyden yazıya geçen şey –başka türlü olmuyor ve daha derin kaynaklar sunuyorsa– bir hiç ve daha hakiki bir duyguya üstteki bu zemini salladığı anda çöküyor. Bu nedenle insan yazdığında yeterince yalnız kalamıyor, bu nedenle çevresi yeterince sessiz olamıyor, gece az geliyor. Bu nedenle insana zaman yetmiyor, zira yollar uzun ve insan rahatlıkla

yoldan sapıyor, hatta bazen korkuya kapılıyor, zorlama ve kazibeden yoksun bir halde hazdan geriye doğru koşması gerekiyor (sonradan hep ağır bir şekilde cezalandırılan hazır) tıpkı insanın en sevdiği ağızdan bir öpüçük alması gibi! Benim için en iyi hayat tarzının, içinde yazı gereçlerim ve bir lamba bulunan, genişletilmiş, kapısı kilitlenmiş bir bodrum katının en dip odasında yaşamak olduğunu düşünmüştüm sık sık. Bana yemek getirildiğini, bodrum katının, odamın çok uzağında kalan dış kapısının önüne konduğunu. Üstümde robdoshambrımla bodrum katının bütün kemerlerinden geçerek yemek için kat edeceğim yol yegâne gezintim olurdu. Sonra masamın başına geri dönüp düşünceli bir şekilde ve ağır ağır yemeğimi yer ve hiç vakit geçirmeden tekrar yazmaya başladım. Peki ne yazardım acaba! Hangi derinliklerden çekip alırdım onları! Hiç zorlanmadan! Çünkü olağanüstü bir konsantrasyon zorlanmayı gelmez. Gel gör ki bunu belki de uzun zaman südüremez, belki de böyle bir durumda kaçınılmaz olan ilk başarısızlıkta çıldırmaktan kurtulamazdım. *Ne dersin canım? Bodrum katı sakininden kaçma sakın!*

Franz

*

15.I.13 ile 16'sı arası

Nispeten erken yatmak istiyorum bugün, zira dün çıkardiğim iyi yazının bedelini bütün gün süren bir baş ağrısıyla (bu baş ağrıları 1913 yılının değilse de son 2 ayın buluşu aslında) ve kötü geçen, rüyaların yırtığı bir uykuya ödedim. Üst üste iki akşam iyi bir şeyler yazmayı ne zamandır başaramamıştım. Bakalım böylesine düzensiz yazılmış bu roman nasıl bir kütle olacak! İlk halinin tamamlanmasından sonra ölü bölümlere biraz olsun hayat vermek nasıl da zor, belki de imkânsız bir iş olacak. Ve doğru olmayan birçok şey kalmak zorunda çünkü bunun için derinden gelen bir yardım yok.

Kafamda dolanıp durduğu halde dün bir şey sormayı unuttum sana. Pazar akşamı yazman ne anlama geliyor, bütün gün sırtının ağrıdığını ve kendini iyi hissetmediğini söylemiştin. Dinlenme fırsatını bulduğun pazar günü de mi kendini iyi hissetmedin? Sağlıklı kızcağızım bu mu benim? Ve (mektubuna bakılırsa) bütün bir pazar gününü güzel kiş havaşına çıkmak yerine evde ve teyzesinin yanında geçiren akıllı kızcağızım bu mu benim. Bu konu hakkında yaz bana canım, ama dosdoğru olsun! Annenin lanetini duyuyorum hep: "Bu senin mahvin!" Fakat bununla yazmayı kastediyorsa –ve de bağlama bakılırsa sadece yazmayı kastediyor galiba– haksızlık ediyor. Sevgilimin 5 satırı yeter bana –anneni sakinleştirmek için öğlen uykusunda onun kulağına fısılda bunu–, beş satırın büyük bir talep olduğu doğru ama insanın mahvina sebep olmaz. Ama tabii, ya sevgilisi uzun mektuplar yazıyor sa! Fakat bu benim suçum değil, derim annene, bundan dolayı seve seve atışırım işte. Ama belki de yazıyı kastetmiyor annen – o zaman verecek bir cevabım yok tabii.

Profesörün yanındaki işe neden son veremediğini ya da onu en azından neden sınırlayamadığını söyleyeceğine söz vermiştin bana bir keresinde. Nereden çıktı bu profesör?

Eniştем hakkında yazacağım sana, Max ve Löwe hakkında da, en nihayetinde ne hakkında yazacağım bana fark etmiyor, benim için değerli olan tek şey her kelimeyle sana, sevgilime dokunduğumu düşünmek. "Gizli aşk" oynanmıyor burada, ne var ki yeni kanaryamız gecenin bir vakti üstü örtülü olduğu halde üzünlü bir şarkısı söylemeye başladı.

Franz

*

16.I.13 Perşembe öğleden sonra

Şimdiden yazıyorum, zira kim bilir saat kaçta ve nasıl bir kafa dağınıklığı içinde eve varırım bu akşam. Bu akşam evde olmayacağımdır –bir ay öncesinden belli idi bu– akılnda bulunsun. Şimdiden bir pişmanlık sarıyor içimi ve bu akşam 15 dakika boyunca pişmanlık duymazsam memnun

olacağım. Diyeceğim o ki Buber⁵⁹ Yahudi Mitosu üzerine bir konușma yapacak; gelgelelim Buber beni odamdan çı-kartmayı zor başarırdı, daha önce de dinledim onu, benim üzerimde çorak bir etki yapıyor, bütün söylediklerinde eksik bir şey var. (Hiç şüphesiz başardığı birçok şey de var, Çin Hikâyeleri

(Şu anda elimde mürekkep kâğıdı yok ve sayfanın ku-rumasını beklerken hemen yanında duran “Education”dan iki sayfa okudum, 600'den 602'ye kadar. Aman Tanrı! Oku bunu canım, bir oku! “Elle avoua qu'elle désirait faire un tour à son bras, dans les rues”⁶⁰ Nasıl bir cümle bu böyle! Nasıl bir yapı bu böyle! Çizik çizik olmuş sayfalar, canım, insanın güçten düştüğü geceler anlamına gelmiyor. Yazanın tamamen içine gömüldüğü, içinde her türlü insani gözü yi-tirdiği sayfalar bunlar. Ve kitabı ekinde de göreceğin üzere üçüncü yazısta bu sonsuz mutluluğu yaşamış.)

Bir önceki paranteze geri dönüyorum: Buber “Çin Ha-yalet ve Aşk Hikâyeleri” adlı kitabın editörü, bildiğim ka-darıyla muhteşem hikâyeler bunlar) Fakat Buber’den son-ra Eysoldt bir okuma yapacak ve ben de zaten bunun için gidiyorum oraya. Onu duydun mu hiç? Ben onu Ophelia ve “Jedermann”daki inanç olarak görüyorum. Onun varlığı ve sesi beni tamamen hâkimiyeti altına alıyor. Herhalde Bu-ber'in konuşmasından sonra giderim oraya.

Evet canım, gelelim pazar mektubumda sarf ettiğim sözlere. Hiç yolu yok, bundan bir defa daha bahsetmek zorun-dayım. Çok berbat değil mi? Hayır, sen bu konuda hiç de tuhaf değilsin. Söylesene, insanın başına nasıl böyle bir şey gelebilir ki? Canım, senden bir kez daha rica ediyorum, beni bağışla, her şeyi söyle, içinde bana karşı bir acılık kalma-

---

59 Ç.N.: Filozof Martin Buber (1878-1965). Max Brod ve Felix Welsch'le yakın bağlantıları olan Buber Prag'da da konferanslar vermiştir.

60 Ç.N.: “(Kadın) Onunla sokaklarda kol kola bir gezinti yapmak istediğini itiraf etti.”

sın, beni bağışladığını üstüne basa basa bir kez daha söyle, sözlerini mürekkeple sula ve bana bunun gerçek olduğunu yaz. Rahat bir nefes alacağım o zaman. Hangi şeytan elimi kullandı ki o sırada!

Düşün ki saat 3'ü geçiyor Felice. Çok şey gördüm, bir şeyler dinledim, güzel uykudan mahrum kalmaya değer hiçbir şey yok. İyi geceler canım sevgilim. Nasıl da huzur içinde uyuyorsun ve sana ait olan ben, uzaklarda dolanıp duruyor. Mektuba eklediğim bu kartpostallar seni memnun ediyor mu? Resimde köşedeki çıplak kız Ottla.

Franz

[Kenarda] Resmi geri almak zorundayım, onu Ottla'dan çaldım.

*

17.I.13 ile 18'i arası

Uzun zaman sonra, okuyarak güzel bir saat geçirdim canım. Ne okuduğumu ve bunun beni nasıl sevindirdiğini asla tahmin edemezsin. 1863 tarihli eski bir Gartenlaube⁶¹ sayısı. Belli yerleri okumadım, bunun yerine iki yüz sayfa-yı yavaş yavaş karıştırdım, (o zamanlar pahaliya patlayan röprodüksiyonlardan dolayı nadiren konmuş) resimlere baktım ve orada burada karşılaşma çıkan, özellikle ilginç şeyleleri de okudum. Böylelikle her defasında eski zamanlara kapılıp gidiyorum, hem insanı ilişkileri hem de düşünme tarzını, hazırlanmış olan ama eksiksiz biçimde anlaşılır bir metinden (Tanrıım, 1863, daha henüz elli yıl geçmiş aradan) öğrenebiliyor olmanın verdiği hazza rağmen, bunları duygusal bakımından tek tek temelinden yaşayacak durumda olamamak, yani onlarla gönlünde ve keyfincé oynamaya zorunluluğuyla karşı karşıya kalmak, –bu çelişkili hazır benim için muazzam bir şey işte. Eski gazeteleri ve dergileri her zaman severek okurum. Ve bir de o eski Almanya! Samimi

---

61 Ç.N.: Resimli bir aile dergisi.

haller, birinin ötekine hissettiği yakınlık, yayıcının aboneye, yazarın okura, okurun zamanın büyük yazarlarına (Uhland, Jean Paul, Seume, Rückert “Almanya’nın ozanı ve brahmanı”).

Bugün tek kelime yazmadım ve kitabı elimden bırakır bırakmaz içimi bir güvensizlik sardı. Bu halimi ancak iyi bir ruh kovabilir; ayrıca benim çok yakınimda durup büyük bir ağırlığı olacak sözünü rehin koymak zorunda, tek kelime yazmadan (bunun sonucunda kötü bir şey de yazmamış oluyorum) kaybettığım akşamın telafi edilemez olmadığı (zaten gerçekte de öyle, lakin pazar sabahı bu satırlara gülümseyen ve söylediğİ her şeye inanacağım bir ağızdan çıkmalı bu) ve her ne kadar su götürür olsa da, yazma yeteneğimi, boş giden bir akşamın sonucunda yapayalnız masamın başında otururken (ısitılmış oturma odasında, evin anneciği!) ciddi olarak korktuğum gibi kaybetmeyeceğim yolundaki bir sözünü. Yazmaya gücüm yetmeyeceği kadar fazlasıyla yoruldum (aslında fazlaşıyla yorulmadım ama büyük bir yorgunluktan korkuyorum, saat 1 oldu bile), dün ancak saat 3’te geldim eve, fakat ondan sonra da uzun süre uykuya dalmayı başaramadım ve korkunç bir şekilde dikkat kesilmiş olan kulağım bütün masumiyetiyle 5’i vuran saatı algıladı. Yarın da bir sıkıntı var yine, anlayacağın –evet doğru bu yarın akşam tiyatroya gidiyorum. Hoş vakit geçirmeler böyle birbirini takip ediyor işte, fakat sonra uzun bir ara olacak. Bir yıl boyunca hiç tiyatroya gitmedim ve bir yıl daha da gitmeyeceğim, ama yarınki Rus balesi görülmeye değer. Onu 2 sene önce de gördüm ve aylarca gözümün önünden gitmedi, özellikle de tam vahşi bir kadın dansçı olan Eduardowa. Bu defa gelmiyor o, zaten yan roldeki biri olarak görüülüyordu, ayrıca büyük Karzawina da gelmiyor, bana inat hastalanmış, ama yine de görülecek çok şey var. Sen bir defasında mektuplarından birinde Rus balesinden bahsetmiştin, ofiste Rus balesi hakkında bir tartışma olmuş. Neydi o? Peki şu senin yaptığıн Tango dansı nasıl bir şey? Yani adı bu mu? Mek-

sika kökenli bir şey mi? Bu dansla ilgili niye hiç resim yok? Rusların yaptığından ve bazı kadın dansçıların bazı hareketlerinden daha güzel olan dansı Dalcroze'da⁶² gördüm bir tek. Onun ekibini Berlin'de dans ederken gördün mü hiç? Orada sık sık dans ediyorlar sanırım. İyi de şimdi yatmak yerine ve ondan önce de Felice, senin başını, sana düşünebildiğinden çok daha fazla ihtiyaç duyan göğsüme almak yerine niye kadın dansçılarının arasına karışıyorum ki. Sana söylemem ve cevap vermem gereken o kadar çok şey var ki, lakin söylenecek olanların kültlesi aramızdaki gerçek uzaklıktan daha büyük ve daha zor ve ikisi de aşılmaz gibi görünüyor.

Aklıma geldi de, annen sana bu mektubu verirken dostça bir şeyler söyleyerek büyük bir sürpriz yapsa nasıl olur acaba. Ne var ki bu mümkün değil herhalde, mektup dostça bir yaklaşımı hak etmiyor, dünyada başka bir şey istemediği halde sana iyi bir şey getirmiyor belki de, ayrıca sırı eline geçebildiği için bile mutlu olunmalı.

Franz

Demin mektup adresine yanlışlıkla senin ev numaranı yazacağımı kendiminkini yazdım ve çevremde daire şeklinde duran 7 boş koltuk bunu yaparken beni izledi.

Nasıl anlamak gerekir bunu? Baban akşamları yatak odasında okurken annen oturma odasında mı oturuyor? Annen tek başına oturma odasında ne yapıyor ki?

Sonra bir şey daha. Yazın ofisteki çalışma saatlerin kışa göre değişiyor mu acaba, çünkü yazıları cuma öğleden sonraları ibadethaneye gittiğini yaziyorsun. (Ben birkaç yıldır sadece 2 kere gittim ibadethaneye – kız kardeşlerimin düğününde) farelerle ilgili şaka yaptığını düşünmüştüm. Gerçekten varlar öyle mi? Zavallı çocuk!

*

---

62 Ç.N.: Emile Jacques-Dalcroze (1865-1959). Eğitimde reforma dönük bir ritmik cimnastik yaklaşımı geliştiren besteci.

[Kartpostal. Damga: Prag – 19.I.13]

Sabah 3.30'da geldim eve. Buradan ve oradan sabah se-lamları!

FK

*

Pazar, 19.I.13, öğleden sonra, kötü saat

Canım, hayır, bir önceki mektubunda yazdığın gibi yaz-mamalısın. Tamam, bugünkü mektubunda siliyorsun bunu, ama bir defa yazıldı işte ve ben onu nereye gitsem 24 saat içimde taşıdım. Böyle şeyleri elimde olmadan nasıl okudu-ğumu bilmiyor musun? Benim nasıl zayıf, zavallı ve anın rüzgârına kapılan biri olduğumu bilmiyor musun? Üstelik bugün de olduğu gibi kendim için tek kelime yazmamışsam, hiçbir şey yazmadığım 4. gün bugün. Mutlaka seziyorsun-dur bunları canım, yoksa kendimi sana nasıl bu kadar yakın hissedebilirim ki, ancak yine de özellikle yazıyorum bir kez daha: Dünkü mektubu okuduğumda şöyle dedim kendime: “Burada yazıyor işte, seni başka insanlardan çok daha faz-la hesaba kattığına emin olduğun Felice'ye bile dayanıklılık ve kendine güven bakımından yetmiyorsun. Peki, eğer ona yetmiyorsan başka birine nasıl yeteceksin ki? Ve o esnada yazdığın, Felice'nin de sana cevap verdiği şey gerçekten iç-in-den gelmişti. Bodruma ihtiyacın var senin, mesela bugün onun bile sana fayda getirmeyeceğini düşünsen de. Felice bu zorunluluğu görmedi mi? Onu göremiyor mu? Peki, sen bodrumda bile otursan, bu bodrumun da kayıtsız şartsız kendisine ait olduğunu bilmiyor mu? (Bu noktada yine de itiraf edilmeli ki bir bodrum katına sahip olmak ve bir bod-rum katından başka hiçbir şeye sahip olmamak hazır bir durum.)” Canım, canım sevgilim, bütün bunları bilmiyor musun? Evet canım ama eğer durum buysa benim yüzüm-den ne acılar çekmek zorunda kalacaksın kim bilir, her şey tipki bazı rüyalardaki gibi gayet elverişli olsa da? Ve ne ka-dar elverişliyse o kadar acılı. Hakkım var mı buna? Ve bu,

hayatta kalmam için adeta bir emir gibi karşıma dikiliyor olsa da mı? İmkânsızlık tipki bir dalga gibi imkânın üstüne abanıyor bazen.

Canım, o Çinli kadının dayanıklılığını hafife alma! Sabahın erken saatlerine kadar –saatin verilip verilmediğini tam olarak bilmiyorum şu anda– yatağında bekliyor, çalışma lambasının ışığı onu uyutmuyor, ama o yine de sakin davranışın belki de bakışlarıyla bilgeyi kitaptan uzaklaştırıp kendine çekmeye çalışıyor, lakin bu kederli fakat kendini ona bu denli teslim etmiş olan adam bunun farkına varmıyor, hükümedemediği fakat hepsi bir araya gelince daha yüksek anlamda ona, sadece ona teslim olan adamın, hangi hazır nedenlerden dolayı bunu fark etmediğini Tanrı bilir ancak. Ne var ki sonunda kendini tutamayıp lambayı onun öünden çekiyor, son kertede çok doğru, adamın sağlığına yararı olacak, umarım ki çalışmasına zarar vermeyen, aşk için faydalı, güzel bir şiirin ortaya çıkmasına sebep olan bir şey yapıyor, ne var ki bütün bunlar kadın kendini aldatmasından başka bir şey olmuyor.

Canım, beni kendine çek, tut beni, kafanın karışmasına izin verme, günler oradan oraya savuruyor beni, benden asla katıksız bir sevinç bekleyemeyeceğinin farkına var, buna karşılık istedigin kadar katıksız acı var, ama yine de uzaklaştırma beni. Beni sana bağlayan sadece aşk değil, aşk az kalır, aşk başlar, aşk gelir, geçer gider ve yine gelir, ancak beni senin varlığına sımsıkı bağlayan zorunluluk, bu kalır işte. Sen de kal canım, kal! Ve artık bir önceki gibi mektuplar yazma.

Perşembe akşamından bu yana romanımın yanından bile geçmedim ve bugün de geçmeyeceğim. Öğleden sonra Max ve yarın yeniden Leipzig'e gidecek olan Werfel'le birlikte olmak zorundayım. Bu çocuktan her geçen gün daha fazla hoşlanıyorum. Dün de Buber'le konuştum, bir insan olarak zinde, basit ve anlamlı olduğu kadar, yazdığı ilman şeylerle de uzaktan yakından ilgisi yok gibi görünüyor. Dün akşamki Ruslara gelince, muhteşemdiler. Nijinski ve Kyast sanatları-

nin en derin noktasında iki kusursuz insan ve böyle insanların hepsinde olduğu gibi, bir hâkimiyet enerjisi yayıyorlar.

Fakat ne olursa olsun yarın akşamdan itibaren uzun bir süreliğine evden çıkmayacağım hiç. Belki de bu oradan ora ya gitme hali sevgilimi tedirgin etti. Şu mektubun yazıldığı esnada Buber ve Eysoldt'un konuşma yaptığı akşam bir araya gelen topluluğun içindedeydim ve evden uzaklaşmış olmanın sahte hazırlı içinde yeterince abartılı ve dikkat çekici oldum. Yeniden hikâyemin başına oturabilsem keşke! Keşke sevgilim de, yeniden sakinleşip benim yol açtığım ve bir anlığına yere bıraktığı mutsuzluğu yeniden kabul etme kararlılığını gösterse!

Franz

Annen mektubu sana verirken ne dedi? Baban ne yazıyor? Ne zaman taşıniyorsunuz? Beträchtung ile ilgili sorularına bir dahaki sefere cevap vereceğim. İki gün üst üste iyi yazmadım, sadece bir gün. Bütün hafta boyunca sadece bir gün! Sen de bana bodrum katını yasaklıyorsun!

*

19.I.13

Benim zavallı sevgilim, (kendimi kötü hissettiğimde “zavallı sevgilim” diyorum, böylelikle kendimi bütün mutsuzluğumla senin içine atmış oluyorum, gerçekten de zavallı sevgilim) az önce yorgun argın eve geldim, bir tavuk gibi, kafamda uykusuzluğun uğultusundan başka hiçbir şey yok, yan oda yine dolu ve ben uzanmak, gece yarısının sessizliğinde kalkmak, yemek yemek ve sonra da sana yazmak, istekler içeren, (istekte bulunmamı gerektiren bir şey var mı canım? Bunu asla bilmiyorum ama hep öyle olduğunu sanıyorum) güzel, tamamen birleştirici sözler yazmak yerine başka türlüsünü yapamadığım için gürültüyü akşam yemeğiyle birlestireceğim ve sonra da erkenden, mümkünse saat 10'dan önce yatacağım.

İşte böyle, yine kendimi sana atarak kurtuldum. Yanda kız kardeşim ve kuzenlerden birisi çocukları hakkında konuşuyor, annem ve Ottla araya giriyorlar, babam, eniştem ve kuzenimin kocası iskambil oynuyor, kahkahalar, alayçı sesler, çığlıklar ve iskambil kâğıtlarının masaya çarpan sesi geliyor, araya babamın torununu taklit eden sesi giriyor; fakat geçici olarak bizde yaşayan ve henüz geceyi ve gündüzü ayırt edemeyen Valli'nin gencecik kanaryası herkesin sesini bastırıyor.

Pazarı kötü geçirdim, memnun değilim ve yandaki gürültü patırtı da buna uygun bir kapanış. Yarın yine ofis; cumartesi günü orada bitmek bilmeyen ve genel tatsızlıkların yanı sıra birkaç özel tatsızlıkla da karşı karşıya kaldım ve yarın ofise adım atar atmaz hiç şüphesiz devam edecek bunlar. Yarın akşamda kadar da ne çok zaman var! Canım, senin ofis işinin ayrıntılarını o kadar çok bilmek istiyorum ki. (Ayrıca ben niye bir teklif mektubu almıyorum? Peki bu mektuplardan nasıl bir sonuç çıktı?) Seni fabrikanın hangarlarında dolaştıran usta ne istiyor mesela? Hangi vesilelerle telefon ediyorlar sana? Ufaklıklar ne soruyor? Hangi güzergâhlarda dolaşıyorsun iş için? Bay Hartstein kim? Friedrich Caddesi'ndeki söz konusu fonograf salonu⁶³ açıldı mı? Eğer açılmadıysa ne zaman yapmayı düşünüyorsun bunu? Ayrıca işe ilgili senin işine yarayacak bir fikrim var. Otel odalarına da tipki telefon gibi bir parlograf konmalı. Ne dersin? Böyle bir işe girişmeyi denesene! Eğer başarılı olursa kim bilir koltuklarım nasıl kabarır. Sonra da daha bin tane yeni fikir gelir aklıma. Öyle ya, ofiste senin odanda oturduğuma göre yapmak zorunda değil miyim bunu. Bütün gün başımı seni omuzuna dayadıktan sonra akşam vakti aklıma işe ilgili muhtemelen gülünç veya zaten çoktan düşünülmüş küçük bir fikir gelmesi?

Franz

*

---

63 Ç.N.: "Fonograf", ses kaydı yapan aygit. "Fonograf salonu" isteyenin girip kendi sesini kaydedip dinleyebileceği bir mekân.

20.I.13 ile 21'i arası

Canım, gündüzleri Prag'la Berlin arasındaki mesafe ger-
çekte olduğu gibi, fakat akşam dokuzdan itibaren bu me-
safe imkânsızlığa doğru büyündükçe büyüyor. Fakat yine de
senin ne yaptığını akşamları daha rahat değerlendirebiliyo-
rum: Akşam yemeğini yiyorsun, çayını içiyorsun, annenle
muhabbet ediyorsun, sonra yataktaki cefakâr pozisyonunu
alıp bana yazıyor ve umarım huzur içinde uykuya dalıyor-
sun. Çay iyi mi geliyor sana? Uyarıcı etki yapmıyor mu? Her
akşam bu uyarıcı içeceği içmek! Benim asla kendiliğimden
iyip içmeyeceğim veya mecburen iyip içtiğim yemekler ve
içeceklerle ilişkim beklentiği gibi değil. Bu tür şeylerin yen-
mesini seyretmeye bayılıyorum. 10 tane tanıdıkla aynı masa-
da oturduğumda ve bunların hepsi kahve içtiklerinde onları
seyretmek bana bir tür mutluluk duygusu veriyor. Yanı ba-
şında etlerden buhar tütmesinde, bira bardaklarının büyük
yudumlarla boşaltılmasında, şu yerken suyu akan leziz Ya-
hudi sosislerinin (en azından Prag'da çok yaygın bunlar, su
sıçanları gibi yusuvarlaklar) etrafımı saran akrabalar tara-
findan kesilmesinde (sosislerin gergin derisi kesilirken bir ses
çıkarıyor, çocukluğumdan beri bilirim bu sesi) hiçbir sakınca
yok –bütün bunları ve hatta daha da berbat şeyleri hiç de
itici bulmuyorum, tam tersine kendimi gayet iyi hissediyio-
rum. Hinzirca bir sevinç değil bu kesinlikle (zararlı yemeğin
mutlak bir biçimde zarar verdiğine hiç inanmıyorum ben,
bu sosislerin cazibesine kapılıp da bu cazibenin peşinden git-
meyen birisi deli olabilir ancak) daha ziyade bir huzur bu,
başkalarının duydukları hazzı izlerken hissedilen ve içinde
kışkanlığın esamesi olmayan bir huzur, aynı zamanda da en
yakın akrabalarımın ve tanıdıklarımın sahip olduğu, lakin
benim açımdan büsbütün fantastik olan bir damak tadına
duyulan hayranlık. Lakin bütün bunların, özellikle de fatu-
ralardan sorumlu kızın hastalığı yüzünden gündüz vakti bu
kadar çok çalışmak zorunda kaldığın için çayın sana zarar

verebileceği korkusuyla hiçbir ilgisi yok aslında, hiçbir şey yapmaya çok ihtiyacın olan uykuyu huzursuz hale getirebilir. Yoksa ben de çayı sevmiyorum değilim, bu arada kız kardeşini yemek yerken anlatışının içine düşmüştüm nerdeyse. Peki çay yerine süt içsen nasıl olur, tipki, eğer doğru hatırlıyorum bir zamanlar anneme babana söz vermiş olduğun gibi? Ofisteki yemekse senin de açıkça söylediğin gibi pek bir şeye benzemiyor. Peki öğleden önce ya da öğleden sonra hiçbir şey yemiyor musun?

Buber'in kitabını satın almış olman gerçekten ilginç! Düzenli olarak kitap alıyor musun, yoksa duruma göre değişiyor mu, ama sonra böyle pahalı bir kitap. İçinde çeşitli alıntıların geçtiği etraflı bir konuşmadan biliyorum onu sadece. Kazanova'yı hatırlatıyor olmasına hiç düşünmemiyyorum. Ayrıca "onun" tarzı diye yazıyorsun, çeviri değil mi bu okudukların? Metne aşırı derecede müdahale eden ve bana göre onun efsane kitaplarını katlanılmaz hale getiren işleme çalışmalar olmasın bunlar?

Evet, Werfel bir ay boyunca buradaydı. Hoş bir aylak olarak bir aylığına Leipzig'den Prag'a geldi kendini çeker. Burada da okumalar yaptı Werfel. Fakat tam düğünden bir gün önceydi okuması, ben de evden çıkmaktansa kendimi gömüp saklanmayı tercih etmiştim.

Ottla'nın hoşuna gitmesi sevindirdi beni. Haklısan, Ottla çok iri yarı, baba tarafına çekmiş, izbandıtlara çok rastlanır baba tarafında. Öteki çıplak olansa Valli, onu tanımadın ama.

Artık iyi geceler canım. Geç oldu. Arkamdağı kanarya durmadan hüzünü bir şarkı söylüyor.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

21.I.13 Öğleden sonra 14.30

Canım, mektubun için defalarca teşekkür ediyorum sana. Nedensiz bir biçimde kederliydim çok. Tanıdığım en dengesiz insanım ben ve seni sonsuza dek sevmış olmam bir yana, böyle bir dengesizlikten korkmadığın için de sevdim seni. Klara teyzenin örneği bugün tam yerini buluyor, ben de tam öyle veya ona benzer bir haldeyim. Aradaki tek fark, üzülnenecek bir teyze olmayı hak etmiyor oluşum. Çok huzursuz bir uykudan sonra bugün erken saatlerde kalkmadan önce o kadar kederliydim ki kederimden kendimi pencereden aşağı atmak değil (kederimle karşılaşıldığında yaşama sevinci taşıyan bir eylem olurdu bu) dökmek istedim.

Ama şimdi mektubunu aldım ve sana aceleyle bir öneride bulunacağım canım, asla birbirimize darılmayalım artık, çünkü ikimiz de sorumluluk taşımıyoruz. Aramızda o kadar büyük bir uzaklık var ki ve bunun sonu gelmez biçimde aşılması o kadar acı verici ki insan bazen pes ediyor ve o anda kendini toparlayamıyor. Bir de buna benim sadece üç şey tanıyan acınesi tabiatım ekleniyor: sıçramak, yere yapışmak ve yatağa düşmek. Hayatım bu üç imkân arasında gidip gelmekten ibaret, böyle bir döngünün içine girmeye cesaret eden zavallı, hayran olunası sevgilim benim. Tamamen sana aitim, otuz yıllık hayatımı yukarıdan bakmanın bir sonucu olarak rahatlıkla söyleyebilirim bunu.

Franz

*

21.I.13, 22'sine bağlanırken

Benim zavallı sevgilim, mademki Çin şiirinin bizim için bu kadar büyük bir anlamı var, o zaman sana bir şey sormak zorundayım. Bilgenin karısından değil de bir kız arkadaşından bahsedilmesi dikkatini çekmedi mi, oysa bu bilge hiç şüphesiz yaşılıca bir adam ve bu ikisi, bilgelik ve yaş, bir kız arkadaşla birlikte olmakla çelişiyor gibi görü-

nıyor. Oysa düşünsesizce sona doğru yelken açan bu ozan, ihtimal dışı bu durumu kaale almıyor. Acaba bilge bu ihtimal dışılığı bir imkânsızlığa tercih ettiği için mi böyle? Eğer böyle değildiyse, karısıyla benzer bir biçimde karşı karşıya geldiğinde şiirin bütün neşesinin gideceğinden ve okura bu kadının sizlanması karşısında merhamet duymaktan başka bir şey vermeyeceğinden mi korkmuştu acaba? Şiirdeki kız arkadaşın durumu o kadar da kötü değil, bu defa lamba gerçekten de sönüyor, büyük bir eziyet çektiği söylenenemez, içinde hâlâ yeterince neşe var. Fakat eğer bu eşı olsaydı ve o gece tesadüfi bir gece değil de bütün gecelerin bir örneği olsaydı, bununla da kalmayıp bütün bir ortak hayatın, lamba etrafında çekişme yaşanan bir hayatın örneği olsayıdı nasıl olurdu acaba? Hangi okur gülümseyebilirdi ki buna? İşte bu nedenle şiirdeki kız arkadaş haksız duruma düşüyor, çünkü bu defa zafer kazanıyor ve bir defalığına zafer kazanmaktan başka hiçbir şey istemiyor; fakat kız hem güzel olduğu hem de sadece bir defalığına zafer kazanmak istediği ve hiçbir zaman bir bilge öyle bir seferde karşısındakini ikna edemeyeceği için, en katı okur bile genç kızı bağışlıyor. Buna karşılık bir eş her zaman haklı olacaktı, öyle ya, bir zafer kazanmak bahis konusu olmayacaktı burada, kadının istediği ve kitaplarının üzerine eğilmiş olan adamın ona veremeyeceği şey, hayatı olacaktı onun, her ne kadar adam kitaplarına bakıyor gibi ve gece gündüz her şeyden çok sevdiği, fakat işte tam da doğuştan gelen beceriksizliğiyle sevdiği karısından başka bir şey düşünmüyor gibi görünse de. Kız arkadaş eşten daha keskin bir bakışa sahip kuşkusuz, büsbütün durumun içinde yer almıyor, başını dik tutuyor. Ne var ki zavallı, mutsuz bir varlık olan eş, bir kör döğüşünün içinde yer alıyor; gözünün önündeki şeyi görmüyor ve bir duvarın olduğu yerde sadece gerilmiş bir halat olduğunu, onun altından sürünererek geçebileceğine gizlidenden gizliye inanıyor. En azından annemin babamın evliliğinde de böyle

bir durum söz konusu işte, burada Çin şiirindekindenbam-
başka nedenler etkili olduğu halde.

Ayrıca topladığım Çin şiirlerinin hepsi bilgeye bunun ka-
dar uygun değil ve o sadece sevecen şiirlerde “bilge” olarak
anılıyor, ötekilerde ise “kitabi âlim” olarak. Sonra bir de
onun karşısında “korkusuz gezgin” yer alıyor, dağdan gel-
me tehlikeli kavimlerle yaptığı savaşlarda sınavı geçen savaş
kahramanı. Tedirginlik içinde onu bekleyen ve o çıkışeldi-
ğinde mutluluktan uçan bir karısı var, işte o zaman birbir-
lerini seven ve bu konuda bir engelle karşılaşmayan sadık
insanlar gibi birbirlerinin gözünü içine bakıyorlar; kız ar-
kadaşın iyilikle ve kalbinin zorlamasıyla bilgeye baktığı yan
bakış yok burada, en nihayet geri dönen babalarının çev-
resini sarıp zıplayan çocukların da var burada, buna karşılık
“kitabi âlim”in evi boş, orada çocuk yok.

Canım, bu ne korkunç şiir böyle, hiç düşünmemiştüm
böyle olduğunu. Belki insan bunun kapısını açabileceği gibi,
oradakini görmeden üzerine basıp geçebilir de ve bunun da
ötesinde insan hayatının pek çok katları var, göz imkânlar-
dan sadece birini görüyor, oysa bütün bu imkânlar kalpte
topllanmış vaziyette. Ne diyorsun, canım?

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

22.I.13

Yine iki mektup canım, hiç korkmuyor musun? Günde
2 mektup döneminden sonra ikimizin olabilecek en yüksek
ölçüde örtüşüğünü bilmiyor musun? Tabii eğer bizim bu
kadar inanılmaz biçimde örtüşmemiz şu anda başlamış bir
şey değilse; bu bakımdan bizi kimsenin izlemiyor olmasına
sevinmeliyiz, aksi takdirde nasıl da utanmak zorunda ka-
lırdık! Ayrıca dünkü öğlen yemeğin nerede, satır aralarında
boşuna aradım. Yoksa atladin mı, ama bu korkunç bir şey!
Yeni referans listesini bana göndermen yeter! Elbette. Senin

yaptığın her şeyin üstüne atlarım. Liste Neble'nin hoşuna gitmedi demek, öyle mi? O zaman bir güzel pataklayalım onu, ne dersin. Bekle, bu akşam (şu anda çok geç) yaptığın işi canlandıracak yeni bir buluş yazacağım sana. Esen kal canım, şimdi öğlen yemeğine gidiyor ve senden de aynı şeyi yapmanız bekliyorum.

Franz

*

22.I.13 ile 23'ü arası

Vakit çok geç canım ve bunu hak etmemiş olsam da yatmaya gideceğim. Uyuyacağımdan da değil, rüya göreceğim sadece. Mesela dünkü gibi; rüyamda bir köprüye veya bir rihtım korkuluğuna doğru koştum, tesadüfen o korkulukta bulduğum iki telefon ahizesinin ağızlıklarını alıp kulaklarımı götürdüm, "Pontus"⁶⁴tan gelecek haberleri duymaktan başka bir şey istemiyordum, fakat üzgünlü, güclü, sözsüz bir şarkidan ve denizin uğultusundan başka hiç ama hiçbir ses gelmiyordu telefondan. İnsan seslerinin, bu seslere sızıp arasından geçmesinin imkânsız olduğunu kavriyordum pekâlâ fakat yine de bunu denemekten vazgeçmiyorum, oradan ayrılmıyorum.

3 günden beri romanıma pek bir şey eklemedim ve ekle diklerim de belki odun kesmeye yetecek bir beceriyle oldu, hatta odun kesmek bile değil, iskambil oynamaya yetecek bir beceri. Zaten son zamanlarda (kendimi suçlamıyorum, tam tersine avutuyorum) ayaklarımдан tutup yazmanın içinden çekip çıkardım kendimi ve kafamla onun içine yeniden dalmak zorundayım.

---

64 Ç.N.: Balkan Savaşları döneminde Kafka savaşın gidişatıyla çok ilgili. Burada da böyle bir gönderme olabileceği akla geliyor. Ama bu konuda önemli bir kaynak başka bir açıklama yapıyor: Mitolojide Ovid'in Pontus'a sürülmüşine ve oradan yazıklarına gönderme yapıldığı belirtiliyor. Bu değerlendirmeye göre Kafka, sürgündeki acısını diline yansitan Ovid'in durumuyla kendi mektuplaşması arasında bir paralellik kuruyor (Gerhard Neumann, *Kafka-Lektüren*, Walter de Gruyter Yay., 2013, s. 541.).

Canım, ağlıyorsun demek ki? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Benden emin olamaman anlamına geliyor bu. Gerçekten öyle mi? Hayır canım, yapma bunu. Benim döngülerim konusunda tecrübe sahibisin artık. Sürekli geri gelen belli bir yerde tökezliyor ve haykırıyorum. Oraya atlama (yazımı okuyabiliyor musun? Biraz gecikmiş bir soru), kafan karışmasın, elimden geldiğince doğrular ayağa kalkarımlı ben yeniden. Ağlamak yok canım! Yazmasan da ağlamış olduğunu bilmeliydim, öyle ya, eziyet ediyorum sana, tipki bir Kızilderilinin düşmanına eziyet ettiği gibi, dünkü mektubumla belki de. Merhamet et canım, merhamet! Canım, senin yanında, sana olan aşkımdan dolayı içine düştüğüm ruh hallerine hâkim olmam gerektiğini düşünüyorsun belki de gizlidен gizliye. Evet canım, fakat bunu yapmadığımı, hem de gülünesi olsa da bütün gücümle yapmadığımı nereden biliyorsun?

Acaba şimdı yatsam mı yoksa ondan önce sana işe ilgili aklıma gelen buluşları mı yazsam? Yok, yazıyorum en iyisi, bunların hayatı geçmediği her güne yazık oluyor. Baksana, ben de nasıl bir ilerleme gösteriyorum böylece. Geçenlerde bir müzik salonu kurma önerisinde bulunmuştum ve şimdı Berlin'de yillardır iki salon olduğu ortaya çıkıyor. (Fakat her büyük şehirde bir tane olması gerçekten hoş bir şey değil.) Sonra sana otellerden dolayı tavsiyede bulundum, fakat bunun da kötü ve eskimiş bir fikir olduğu ortaya çıktı. Ne de olsa bu deneme altı ay önce yapıldı; benim bugünkü önerilerim belki de üç ay önce uygulandı ve ben de böylece yavaş yavaş bugüne yaklaşmış oluyorum.

Ayrıca insan otellerden dolayı umudunu kaybetmemeli ve gayretkeş bir işadamı altı aylık bir süreden sonra bunu yeniden denemeli. Parlograf satın alan tek tük otel oldu mu hiç? Otellere bedava parlograf verip böylece ötekileri de bunu sağlamaya zorlamak hiç de kötü bir speküasyon olmazdı belki de. Öyle ya, oteller arasındaki rekabet genelde çok büyük.

Gelelim yeni fikirlerime:

1. Bir dactilo ofisi kurulur, burada Lindström parlografının dikte ettiği her şey maliyetine veya başlangıçta belki de maliyetin biraz altında dactilo yazısına aktarılır. Bu amaçla reklam ve rekabet nedenlerinden dolayı uygun şartlar sunacak olan bir dactilo fabrikasıyla bağlantı kurulursa bütün bu iş belki daha da ucuz çıkarılabilir.

2. Dikteyi, bozuk para attıktan sonra alan bir parlograf icat edilir (ustalara talimatı ver canım!). Bu parlograflar otomatların, mutoskopların ve benzerlerinin durduğu yerlere koyulur. Her parlografa posta kutularında olduğu gibi saat yazılır, böylece dactilo yazısına aktarılan diktenin postaya veriliş saati belirlenmiş olur. Lindström A.Ş.'nin bu parlografların kullanılmış silindirlerini toplayan ve yeni silindirler getiren küçük otomobillerini görüyorum şimdiden.

3. Devletin posta idaresiyle bağlantıya geçilir ve bütün büyük postanelere bu parlograflardan koyulur.

4. Bu aygıtlar ayrıca yazmaya zaman ve ihtiyaç duyulan fakat bunun için gerekli olan huzurun ve rahatlığın sağlanmadığı yerlere de konur, yani tren vagonlarına, gemilerre, zeplinlere, tramvaylara (profesöre giderken kullanılmak üzere). Hazırladığın otel anketinde, özellikle yaz otellerini düşündün mü, tedirginlik içinde debelenen tüccarlar parlografların tepesine üşüseceklerdir buralarda.

5. Telefonla parlograf arasında bir bağlantı icat edilir, bu da gerçekten hiç o kadar zor olmasa gerek. Öbür gün bu işin başarılılığı haberini bana verebilirsin rahatlıkla. Yazışları büroları, yazışma ofisleri ve benzerleri için müthiş önemli olabilir bu tabii. Bundan biraz daha zor olmakla birlikte gramofon ve telefon arasında da bir bağlantı kurma imkânı yaratılabilir pekâlâ. Zorluk şurada, gramofonun ne dediği zaten anlaşılmadığı için parlografın daha açık seçik bir teflaffuz isteme imkânı yok. Ayrıca gramofon ve telefon arasındaki bağlantı genel olarak fazla bir önem taşımayacaktır, sadece benim gibi telefondan korkan insanları rahatlatabilir.

Öte yandan benim gibi insanlar gramofondan da korktukları için onlara yapılacak bir şey yok. Ayrıca Berlin'de bir parlografın, Prag'da da bir gramofonun telefona gitmesi ve bu ikisinin birbiriyle küçük bir sohbet yürütmesi düşüncesi çok hoş. Fakat parlografla telefon arasındaki bağlantı mutlaka icat edilmeli canım.

Çok geç oldu yine! Gecelerimi senin işine feda ediyorum. Etrafıca cevap yaz bana, bir defada olmak zorunda değil, yoksa fikirlerin akınına uğramış olurum. Ve her gün 2 mektup olmasın canım! Bir de öğlen yemeğini aksatma! Huzurlu ol! Ağlamak yok! Benden emin ol! Deliliği, mecburen havada asılı kalan bir deli olarak gör beni! Ve şimdi ciddi olarak "iyi geceler!" Ve bir de öpücüük, aşkın çaresizliğiyle.

Franz

*

23.I.13 ile 24'ü arası

Hiç yok, hiç yok, uzun süren bütün gün boyunca hiç yok. Saat 11'e kadar her 15 dakikada bir koridorları uçarak geçiyor, bütün ellere bakıyorum, hiç yok. O zaman eve gelmiştir, eve geliyorum, hiç yok. Üstelik tam da kayığımızın biraz sallandığı bir zamanda, tabii benim yüzümden, kanının son damlasına kadar işkence çeken, canım kızcağızım benim.

Ne anlama geliyor yazmaman? Kötü bir şey mi acaba? Kendime bu denli yakın hissettiğim sen, şimdi bir gün boyunca Berlin'de keyfi bir gün yaşıyorsun ve ben senden hiç haber alamıyorum. Hangi gündü o? Salı öğlen yazdın bana en son. Akşam yazmadın, tamam, çarşamba gündüz yazmadın, tamam, fakat sonra lütfen (geçmişe dönük rica ediyorum) çarşamba akşamı yaz, ben de yarın erkenden ilk postayla mektubunu alırım ve beni terk etmek istemediğini okurum, benim içimde bir insan yerine (bazı mektuplardan sonra insanın buna inanması geliyor) hasta, vahşi bir maymun bulsan bile.

Mektuplaşmamızın senin çevrende, ufkılıklarda, Fro-layn Lindner'de, annende ve kız kardeşinde yarattığı yanlış tasavvurları düşünüyorum bazen. Prag'da oturan akıllı uslu, sadık bir delikanının Felice'ye, hak ettiği üzere her gün sadece sevgi dolu ve güzel şeyler yazdığını sanıyor onlar, tabii kimseyi şaşırtmadı bu. Onun pencereyi biraz aralayıp mektubu yerine varmadan önce pencereden fırlatıp atmasının Felice'ye yapılacak büyük bir iyilik olacağını hiçbirisi bilmiyor.

Aramızdaki fark bu işte Felice. Eğer kendimi kötü hissediyorsam (son zamanlarda bu durumun bir türlü sona ermemesine neredeyse seviniyorum, dolayısıyla da hak ediyorum bunu) benim suçum bu; vurulan da benim vuran da, peki senin suçun nedir, Felice?

Bugün tek kelime yazmadım, Max'ın yanındaydım, bunu benden yazılı olarak rica etmişti, sözlü olarak da bana sitem ederek birbirimize yabancılictionaryımızı söyledi, benim suçum tabii, benim hayat tarzım yüzünden böyle oluyor, ona en fazla haftada bir gün uğruyorum, uğradığım zamanlarda da üstümde derin bir uykunun sersemliğini taşıyor gibi görünüyorum. Ne yapabilirim ki? Zamanı dişlerimin arasında tutuyorum ve yine de benden çekip alınıyor. Cumartesi yeniden Max'a gitmek zorundayım. Bir koca hali var onda, değişen ruh hallerinden bağımsız bir hal, sıkıntılarına ve tedirginliğine rağmen yüzeysel bir neşesi var. –Canım, o korkunç ofiste yarın karşıma çıksan!

Franz

*

24.I.13 ile 25'i arası

Şu Klara teyzeye öfkelendiğin kadar öfkeli görmemiştim seni hiç. Ne kadar da güzelsin! Seni nasıl da seviyorum! Klara teyze tabii ki kendine özgü bir hanımfendi ve bu tür düşünce akişlarında idmanlı olduğu için kızını bir taşra tiyatro-suna göndermek ona zor gelmiş olmalı. Senin kuzenini tan-

mıyorum, yani Sophie'nin düğününe gitmemiştüm, zamanım olmadığından değil, (o sıralar benden bir şey talep edildiği anda zamanım olmuyordu sadece, bunun dışında mutsuzluktan ve zaman bolluğuundan ne yapacağımı bilmez bir haldeydim) basit bir nedenden dolayı, yabancı insanlardan korktuğum için. Fakat ibadethanenin girişine kadar gitmiştim ve Otto Brod'un yanındaki kızın oyuncu olduğunu sonradan öğrendim, onunla ilgili aklımda kalan tek şey başında tepesine beyaz çiçekler tıkitırılmış hiç de güzel olmayan dik-kat çekici bir şapka ve vakur bir edayla yürüyor olması. O düğüne gitmemiş olmama hayiflanyorum! Belki senin erkek kardeşinle konuşurdum ve mutlaka en havadan sudan bir konuşmada bile bugün hatırlayacağım bir şey olurdu, bu da senin, tanınmayan kız kardeşin benim gözümde kazandığı anlamanın öngörüsü olarak görülebilirdi. İşaretler her zaman oluyor, her şey işaretlerle dolu, ne var ki onları sadece karşımıza dikildiklerinde fark ediyoruz.

Yemeğini iyi savunuyorsun, (mektubu sabahın erken saatlerinde ilk okuyuşumda senin o güzeli çöreklerini ısırmayı, onları elinden kapıp mümkünse bir de bunun yanında eski zamanlarda bayılı bayılı yaptığı gibi limonlu açık bir çay içmeyi istedim) fakat canım, beni yumuşatamazsun. Anlayacağın, sana olan büyük aşkımdan dolayı ve yemek konusunda reform yapmak ne güzel, ne iyi, ne de yararlı göründüğü için sosis, soğuk et ve bu tür şeyler yemene memnuniyetle izin veriyorsam da çok fazla çay içilmesi, özellikle düzenli olduğunda hoşuma gitmiyor yine de. Ve sen de kendi zehrine alışmış bütün insanların yaptığı gibi savunuyorsun bunu: çayın hiç de o kadar koyu olmadığını söylüyorsun, bu mektubu sana verirken yazışmamızın seni mahvedeceğini söyleyen annene, muhtemelen buna rahatlıkla katlanabilirim diye cevap vermeye benziyor bu. Fakat çay konusunda yanılmıyor musun? (yazışmadan söz etmiyorum, zira bu zehri –eğer bu bir zehirse– sana zerk etmek zorundayım, elimden başka bir

şey gelmez.) Biraz daha az çay içsen diyorum. Fakat sonra tekrar seni annene “nasıl bir yenilik yine bu böyle?” diye sorarken duyuyorum ve herhangi bir tavsiyede bulunmaya cesaret edemiyorum. Güzel bir pazar diliyorum! Ve biraz huzur!

Franz

Mektubu bitirdim, zaten yeterince geç oldu, ancak birkaç şey söylemeden geçemeyeceğim yine de:

Kardeşinin siparişi için bana güvenmediğin için bir sitem öncelikle. Mektuptaki söz konusu yeri gururla okumaya başladım ve okudukça gitgide küçüldüm, ta ki bir sonraki mektupta hiç umut olmadığını ve siparişin yapılmış olduğunu öğrenmek zorunda kalana kadar. Beni nasıl böyle utanırabilirsın ki. Senin için bir şey yapabilmek düşüncesinin beni neredeyse, tabiri caizse basiretli bir hale getireceğini ve gönderiyi süratle ve kusursuz bir biçimde gerçekleştireceği mi bilmiyor musun? Sana bir iyilik yapmanın beraberinde getireceği sevinç, gireceğim bütün zahmetin yüz kat üstünde olurdu.

Ufaklığın resmini görmekten çok memnun olurum tabii, ayrıca madalyonda kiminle birlikte ikamet ettiğimi, senin öpücüklerini böylesine hak eden bu küçük insanın nasıl birisi olduğunu bilmesem olmaz zaten.

Posta bana yine bir oyun yaptı. Dişçide yazdığını çarşamba mektubu ancak perşembe öğleden sonra ofise gelmiş; ta cuma sabahı aldım, öfke ve mutlulukla.

Veda etmeden önce bir şey daha: günlük tutuyor musun? Gereksiz bir soru, şu anda buna vaktin yok ki. Peki bir zamanlar tuttu mu? Ne kadar sürdü? Bir defasında bir şeyler yazdığını söy etmişsin, 15 yaşındaki büyük aşkıńı anlatırken. Ama sonradan bu konuya dönülmeli.

Şimdi gerçekten iyi geceler. Mektuplaşmak ne kadar hoş, bir de her mektubun sonunda tipki karşılıklı konuşmanın

sonunda olduğu gibi doğal bir ihtiyaçla karşısındakinin gözlerinin içine bir güzel bakmak istemese insan. Düşün ki şimdî bir tanıdığı da mektup yazmak zorundayım. Fakat hiçbir insan gözünün okuyamayacağı kadar derbeder olmasımı istiyorum.

Son karar: mektubu yazmıyorum ve yatmaya gidiyorum.
Franz

Sen bana o kadar az gazete kupürü gönderiyorsun ki; bak ben sana yine güzel bir tane gönderiyorum. Uganda'da 22 zenci gencin kutsanmasıyla ilgili gazete kupürünü kaybetmedin değil mi?

*

26.I.13

Cumartesi gece 1'de geldim eve.

Biliyorsun canım, Tanrı tarafından en bariz sözlerle bana emanet edilmişsincesine bir aşkla ve endişeyle düşünüyorum seni.

Franz

*

Pazar, 26.I.13

Ne oldu canım? Seni sokaklarda dolaşmaya zorlayan nedir? Sen gerçekten bugünkü resimde gördüğüm kız mısın, ne fazla ne de az gülümseyen ve insanın her sıkıştığında huzur bulmak için bakacağı kız. Hem ağlıyor musun? Yapma! Senin yüzünden rahatsız olduğumu iddia ediyorsun, oysa kırlan tek şey benim beceriksizliğim, kendinde tecrübe etmiş olduğun ve korkarım ki bu gidişle sık sık tecrübe edecek in beceriksizliğin bizzat kendisi. Fakat bana apaçık söyle, beni tanıdığından beri *hayatım* nasıl değişti, mektuplarımla seni gözyaşlarına sürüklemeden önce, çılgın teyzelere, pataklanmayı hak eden turistlere kızmak gibi münferit vakalar dışında en son ne zaman ağladığını tam olarak söyle bana, hem de bir sonraki mektupta. Cuma günü ne oldu ki? Neydi o? Mektubumda kendimin bile bilmediğim gizli ezalar mı

vardı? Yoksa daha eski bir mektup kötü etkisini şimdi mi gösteriyor? Yoksa neden ben değil miydim? Peki o zaman neydi? Aşırı çalışma mı? Anlık etki gösteren belli bir neden olmadan kafasının karışmasına izin veren bir kız değilsin sen. Canım, söyle bana! Kendinle konuştuğunu düşün!

Romanım! Evvelsi akşam ona büsbütün yenildiğimi ilan ettim. Elimden kaçip dağılıyor, onu zapt edemiyorum artık, benimle ilgisi olmayan şeyleri hiç yazmam, fakat son zamanlarda bu iş fazlaşıyla gevşedi, ortaya çıkan yanlışlıklar gitmek bilmiyor, onun üzerinde çalışmaya devam etmem geçici olarak onu bir kenara bırakmaktan daha büyük bir tehlike getiriyor beraberinde. Ayrıca bir haftadır nöbet tutar gibi uyuyor, her an sıçrayarak uyanıyorum. Baş ağrıları bir demirbaş haline geldi, duruma göre değişen küçük sinirli halleri ise üstümden atamıyorum bir türlü: uzun sözün kısası yazmayı tamamen bırakıp bir hafta boyunca, daha uzun sürmez herhalde, dinlenmekten başka bir şey yapmayacağım. Dün akşam yazmadım ve benzersiz bir biçimde iyi bir uykuya çektim. Senin de dinlendiğini bilirsem tam bir huzura erebilirim.

Resimde giydiğin tırıl tırıl elbise ne güzel öyle, uzantısı nasıl? Resimde nasıl duruyor veya oturuyorsun? Sağ kolun görünmüyör. Şu parlak şey, madalyon mu o? – Fakat resimlerin ne faydası var ki, zinde görünyorsun resimde, yanakların yuvarlak, gözlerin berrak, hem annen gibisin hem de seni istedigim gibi, fakat aslında akşamın geç bir vaktinde yatağında uyumuyor, ağlıyorsun.

“Napolyon’un Çevresindeki Kadınlar” adlı kitabı duydum. Bu tür kitaplara inanmaya meyletmiyorum hiçbir zaman, onları okumaktan kaçınılmaz bir hız duysam da ve buna zamanım olsa da. Bu tür araştırmalar zorunlu olarak abartılardan beslenir. Uzun süre sadece ona baktığı için ağır ağır ama kesin bir biçimde kendini alışlagelmiş insan bilgisi ve dünya tecrübeinden çıkarıp yukarıya doğru çeken

bir gözlemeçinin sandığı kadar kadınlarla haşır neşir değildi Napolyon şüphesiz. Napolyon'un otopsisinde dikkat çekici bir bulgu hakkında bir şey okumuştum, onun kadınlardan uzak durmasına iyi bir mantık bağlantısı içinde bilinen bir olgu olarak üstünkörü değiniliyordu. Görünüşteki karşılığa rağmen hem Josephine'e yazdığı aşk dolu mektupların tarzı hem de cinsellikle ilgili kullandığı kavramların kabalığı bunu destekliyor.

Neden Max'la aramın iyi olmadığını düşünüyorsun? Onunla birbirimizi tanıdığımızdan bu yana on yıl geçmiş olmalı, asla kötü bir şey olmadı aramızda. Bu tür bir ilişkide sallantılar olur elbette, tipki insani olan her şeye olduğu gibi, özellikle de benim dahil olduğum bir şeyse. Nitekim yıllar içinde onun karşısında kendimi çok suçladığım zamanlar oldu, buna karşılık o büsbütün masum belki de. Fakat bu konuda sana daha sonra etrafıca yazmam gerekecek. Bugün değil, doğru anlatamam onu şimdi.

Demin, öğleden sonra saat dörtte ekspres mektubun geldi. Canım, canım, gereksiz endişelere kapılma! Yazdığım zamanlardan 10 kat daha iyiyim, kalem kenera kayıyor sadece, hepsi bu. Yine ne korkunç şeyler yazdım acaba; ne kadar büyük bir yazar olduğumu görüyorsun işte, canım kızcağınızı sakinleştirmek isterken onu telaşlandırıyorum. Tam bir zavalliyim ve hiçbir öpüçüğü hak etmiyorum.

Franz

*

26.I.13 ile 27'si arası

Uzun süre Hebbel'in mektuplarıyla uğraştım, şimdi de geç oldu. Aciya katlanmayı ve doğruya söylemeyi bilen bir insanmış, çünkü en derinlerinde sağlam bir dayanağı olduğunu hissediyor. Varlığının hiçbir çizgisi bulanıklaşmıyor, titremiyor, bu arada 30 yaşından itibaren 2 kadının arasında gidip gelerek yaşıyor, iki ailesi varmış, orada ölüler ve burada ölüler. Yaptığı herhangi bir şeyi anlatırken girişte

şu sözlere yer verme becerisine sahip: "eğer vicdanın huzuru eylemin provası ise, ...", bu tür insanlara ne kadar da uzağım! Eğer bu vicdan provasını ben de yapacak olsaydım hayatımı bu vicdanın savrulmalarına bakarak geçirirmek zorunda kalirdım. Bundan dolayı da sırtımı dönmek işime geliyor, sınamayla ilgili bir şey bilmek istemiyorum ve sadece arkamda olup bitenleri fazlasıyla sezdiğimde bu beni biraz aşağıya çekiyor.

Bunun sonucu olarak da her yerde ben suçlu oluyorum, Max'la olan ilişkimde de. Sevgiden, zayıflıktan, korkaklıktan ve kısmen bilmediğim başka birçok nedenden dolayı ona karşı her zaman dürüst olmadım, küçük meselelerde her an her durumda dürüst değildim, ama bazen büyük meselelerde de. – Fakat bu konuda yazmak zor geliyor şimdi bana, yapamam canım, bugün olmaz, bunun için bana kızma ve bunu anla.

Fakat sen bizim ilişkimiz için hiç endişelenme, dün akşam kafeteryada baş başa güllerken görmeliydin bizi, onun bana gösterdiği dostluk baki, benim de ona, *ne var ki bu dostluğun ağır bastığı taraf sadece benim içimde, öyle ki onun sarsıldığını sadece ben biliyorum ve sadece bana ait olan suçu tek başıma tecrübe ettiğim acıyla taşıyabiliyorum.* Max'ın sana yazdığım ve seni endişelendiren sözlerinin hiç önemi yok, esasında kendisiyle hiç ilgisi olmayan şeyleri düşünmeden ve sorumluluk hissetmeden söyleme alışkanlığı vardır onun. Ne onu yeterince tanıyorsun, ne de benim kontrolüme alamadığım, abartılı yazma tarzımı ve ürküyorsun. Ah, sebep olduğum bu ürküntüyü öpücüklerle ortadan kaldırılmaya layık olsam keşke!

Franz

*

27.I.13 ile 28'i arası

Şimdi burada olmalıydin canım (tuhaf bir davet, gece yarısını çoktan geçti), güzel sessiz bir akşam geçirirdik birlikte, o kadar sessiz ki sonunda tekinsiz gelirdi bu sana. Zavallı

sevgilim, söylesene, bu kadar çok sevilmek nasıl geliyor insa-na? Ellerini tutmaktan ve yakınlığını hissetmekten başka bir şey istemedim. Alçakgönüllü bir istek mi? Yine de ne geceyi ne de uzaklıği delip geçemiyor.

Referans listesi için sağıol. Demek Neble beğenmedi bunu? Peki ona şöyle doğru düzgün tekme atacak bir ayak yok mu? Kitabı tam olarak okumadım; hiç şüphesiz sizin gelecekteki müşterilerinizde rastlanmayacak bir hipokondri bende bu denli küçük bir baskı karşısında bile ürküntü yaratıyor, fakat yine de gördüm ki parlografi telefona bağlama önerimde –bundan dolayı günlerce koltukları kabarmıştı– çok geç kalmışım. Demek ki bu var ve çok yaygın olarak kullanılmıyor öyle mi? Bankaların, acen-taların ve benzerlerinin yaptığı, tam olarak tutanaklara geçmesi gereken önemli konușmalarda (notların eksiksiz alınması veya tanıkların bulunması gereken durumlarda) bir parlograf kaçınılmaz olmaliydi aslında. Ahizenin bir ucunu memur tutmalı, öteki ucu parlografa bağlanmalı ve konuşanın kendi sesiyle daha sonra su götürmez bir delil elde edilmeli. –Listenin açık seçikliği ve yarattığı etki bir ekle desteklenebilir belki, bu ekte alıcılar işletmelerin türüne göre düzenlenebilir ve aynı zamanda alıcıların verilerine göre parlografın neler yapabileceği hakkında kısa bir bilgi verilebilir.– Fakat genel olarak bu haliyle de muhteşem ve ben koltukları kabararak seni öpmekten kendimi aliko-yamıyorum, öyle ki bu listeyi yapmış olmaktan pişman olabilirsin. Yine de insan bunu öngöremez, en zor öngöre-bilecek olan da müdüriyet.

Sophie'ye yazdığın için ne kadar mutlu olduğumu dün yazmak istemiştim aslında sana. Bana seninle ilgili hikâye-ler anlatmasını isteyerek ölçüsüzce eziyet etmek istiyorum ona, ama tabii benim muhteşem kıvraklığımdan ve dia-log kurmadaki ustalığımdan beklenebileceği üzere ince ve kurnaz bir biçimde. Ve bunu başka türlü yapsam bile, ne

yapalım, seni sevmek kötü bir şey mi? Böyle pervasız bir soru olur mu!

Franz

*

28.I.13 ile 29'u arası

Hebbel'in mektuplarından yine sana geliyorum canım. Orta sınıf insanlarının meslekleri ve dertleri icabı, bir insanın yazarlık işi sayesinde heyecanı hiç durulmayan, baygınken bile durulmayan iç dünyasından akın eden en yabanıl itiraflarla ayağa kalktığı böyle mektupları nasıl okuduklarını bilmiyorum, – aslında onu (sakin bir gözle ölçüldüğünde tipki güneşin en küçük uydusu gibi ondan fazlaıyla uzak olduğum halde) kendime çok yakın hissediyorum, ensemble yakınıyor adeta, kendi zayıflıklarına doğrudan doğruya parmaklarıyla dokunuyor ve bazen, yeterince nadiren, beni sanki iki arkadaşmış gibi peşinden sürüklüyor.

Onun ayrıntıdaki etkilerini anlatmam mümkün değil, birincisinden yola çıkararak ikinciyi geliştirmem mümkün değil, böylesine ince bir havada hayatım fazlaıyla zorlaşıyor, bütüne bakmak için esas mücadeleyi delip geçiyorum. Düşünme gücüm inanılmaz dar sınırları var, sonuçlarda gelişmeyi hissetmek, bu yapabildiğim bir şey; gelişmeden sonuçlara doğru çıkmak veya sonuçlardan adım adım aşağı doğru inmek, işte bundan nasibimi almamışım. Adeta bir şeylerin üstüne tepeden düşüp, düşmenin yarattığı afallama içinde gözüme görünüyorlar.

Hebbel tam isabetle düşünüyor ve insanın umutsuzluğu ve çaresizliği içinde kendini kurtarmaya çalıştığı en ufak bir oyuna gelmiyor. İlkgençliğinden beri içinde taşıdığı bir güçle düşünmekle kalmıyor (eğitimine bakarsan tamamen tesadüf ve acinası), aynı zamanda başından beri içinde taşıdığı, basitlige kadar giden mahiyette bir yöntem kullanıyor. Bunu tam olarak tasavvur etmeye çalıştığında mektuplarının bende yarattığı iyi insanı etki derhal ortadan kaldırıyor ve o beni ezip geçiyor.

Kafka'ya ait bir çizim.

Bugünkü mektubun için canım özel bir teşekkür. Onu nasıl bir meşakkatle yazdığını Tanrı bilir, fakat yine de yazdırın ve ben ofisten çıkarken senin bir önceki gün yazdığın kâğıdı alıp çantama koydum; onu orada tutabilir, okşayabilir ve sevebilirim. Düşün ki çikolata bile yedim, tabii ağır ağır, duraksayarak ve ürkek bir şekilde; fakat senin varlığına ve aldığın hazza olabildiğince katılmanın çekiciliği karşı koymulacak gibi değildi. Ayrıca bana bir zarar da vermedi, zira senden gelen her şey (bu konuda benden farklısan) hoş, iyi ve zararsız oluyor.

Franz

*

29.I.13 ile 30'u arası

Son yazdan bu yana yaşadığım bir şey en yeniler sırasına girmeyi hak ediyor pekâlâ, diğer insanlar gibi nihayet ben de bol bol soğuk algınlığına yakalanan bir insan haline geldim. Ve hem nedenini bilmeden, hem de bin kere masaj görmüş, kayışlaşmış bu deriye rağmen üzütyorum. Yoksa tek sorun sıcak çayımın eksikliği mi; benim fikrimce (bu üzütmelerden sonra fikrim artık o kadar önemli olmasa da) sevgilimi o kadar heyecana sokan o sıcak çayın eksikliği? Biliyor musun, üzütmemin imkânsızlığını gittikçe hızlanan çöküşümün hiç de önemsiz olmayan bir işaret olarak gördüğüm zamanlar oldu; bu süratli çöküşün gerçekliğine her zaman inanmışım. Şöylediyordum kendime: (tabii üzütmemek işaretlerden sadece birisiydi) böylece adım adım insan toplumundan koparılmı; her yerde bunu kanıtlayacak bir şey bulabilir miyim diye dikkat kesiliyordum; her küçük şeye de başarısızlığa uğruyordum; her korku doğru çıkışma da her umut hayal kırıklığına uğruyordu; diyelim ki havadan sudan konuşduğum birisi başını biraz yana çevirdi, bu durumda kendimi hemen itilmiş hissediyor ve karşısındaki yüzünü kendime çevirmek ve o şekilde tutmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir defasında bu tür durumlara tamamen kapalı olan Max'ı, durumumun her geçen gün kötüye gittiği ve beni çok sevenlerin bile yakınımda oturup beni cəsaretlendirmek üzere gözlerimin içine bakmaktan kaçındığı, bana hiç sarılmadığı (sarılıyorsa da sevgiden değil çaresizlik ve umutsuzluktan), bir şekilde beni kurtarmaya güçlerinin yetmediği konusunda tamamen ikna etmeyi başardım. Kendi halime bırakılmam gerekiyordu, zaten benim de en çok istediğim şey buydu ve ayrıca insanın bana katlanabilmesinin bir sınırı vardı. O sırada ikimiz baş başa Dobichowic'e gitmiştık, Prag yakınlarında güzel bir yer, geceyi de orada geçirdik. Geçirdiğimiz öğleden sonralardan birisinde hava çok yağmurluydu, Max'in odasındaki kanepeye uzanmıştım, (2 odamız vardı, zira ben tek başıma bir odada uyumak zorun-

daydım, en nihayetinde bunu bir cesaret işi olarak görmeye- ceksin, fakat bu korkaklıktan başka bir şey değil, buradan çıkan sonuç: nasıl insan yerde yattığında düşemezse, yalnız olan birisinin başına da hiçbir şey gelemez) sersem gibiydim ama uykuya dalamıyordum, masanın başında “Çek Genç Kız” [Die Tschechin]⁶⁵ adlı uzun hikâyesine (belki bunu sonradan “Berliner Tageblatt”da okumuşsundur) başlayan ve hikâyenin sonuna yaklaşan Max’ı rahatsız etmemek için gözlerimi açık tutmak istemiyordum yine de, yanı gözlerim kapalı uzanmıştım öylece, can sıkıntısından ahşap damda ve ahşap terasta şakırtısı artan yağmurun sesini dinliyor ve ayağa kalkıp biraz gerinebilmek için Max hikâyesini bitirsin diye (ayrıca çok süratli yazan biri, kalemi kâğıdın üzerinde kayar gider) yanıp tutuşuyordum, kendimi yeniden kanepenin üzerine atmak ve sersem sersem öylece yatmaya devam etmeyi istemekten başka bir amacım yoktu. Yıllarca, aslında geriye bakmaya çalıştığımıda sonsuz günler boyunca böyle yaşadım ben, elini ver canım, aynı sonsuzluk, bu defa güzel günlerin sonsuzluğu gelsin diye! Tutmaya cesaret edemediğim o güzel sevimli elini.

Franz

*

30.I.13 ile 31'i arası

Canım, bana daha etrafıca yazmak için kendini harap etme böyle, zamanının izin verdiginden fazlasını kullanma, senin iyi ruhun olmak istiyorum ben, işkenceci ruhun değil. Bir selam ve yanında olduğunu gösteren bir güvence – böyle zamanlarda yeter de artar bana. Ofiste biraz fazla yüklenmiyor mu sana, demek fatura sorumlusunun ve Frolayn Großmann’ın yanı sıra bir kız daha hastalandı ve onun işini de sana yüklediler, öyle mi? Yönetim bunun çok fazla olduğunu bal gibi anlayabilirdi.

---

65 Ç.N.: Kafka, Max Brod'un 1909 yılında yazdığı *Çek Hizmetçi Kız* romanını kastediyor olabilir (Max Brod, *Ein tschechisches Dienstmädchen*, 1909.).

Benim durumum senden çok daha iyi veya daha doğrusu çok daha iyi olabilirdi! Eğer benim kadar boş zamanın olsaydı, iyi, yararlı bir hayat sürdürürdün, hem sen hem de başkaları memnun olurdu bundan, akşam 8.15'e kadar öğlen molası vermeden –korkunç bir şey bu– ofisine bağlı olduğun halde şimdî de farklı bir şey yapmıyorsun. Aslında benim bir şey yaptığım yok, ruh hallerini işlerine karıştıran insanlar hiçbir ofiste tutulmamalı, mesela bugün ofiste benim ne çalıştığını görseydin başını iki yana sallardın. Masamın üstünde çeşit çeşit eski iş yığılı –bir süre önceki kadar olmasa da, zira bu arada bir hafta boyunca fena çalışmadım sayılır– fakat bugün her şeyden önce dün başlamış olduğum sıradan bir raporu bitirip bakanlığa göndermem gerekiyordu. İlerlemem mümkün değildi, aklıma hiçbir şey gelmiyor, bu arada bugün ofiste el atılması gereken büyük bir iş vardı, bu yüzden ben de daktilografímı göndermek zorunda kaldım, anlayacağın bizzat daktilonun başına geçtim ve ellerim kucağında öylece durmaktan başka hiçbir şey yapamayacağımı hissettim. Böyle zamanlarda daktilo bile yazma becerisini kaybediyor ve insan ona bu şekilde baktığında, hurdadan ibaret, çoktan miadını doldurmuş eski bir icat gibi duruyor. Yaklaşık 8 sayfa yazdım, yarın içinse bu işe yaramaz 8 sayfayı yırtıp yaklaşık 20 sayfa olması gereken rapora yeniden başlama umudunu taşıyorum.

Dikte ağızından çok nadiren Homeros'un kahramanları gibi akıcı bir biçimde çıkıyor, bu da konuşmanın bir anda kesintiye uğraması için başlı başına bir tehlike zaten. Neyse, yaşıyor işte ve sıvilar ağır da olsa yolunu buluyor. Fakat düşün ki ben ofis işi dışında hemen hiçbir şey yapmıyor ve fabrikayı ihmali ettiğim için, değil babamla konuşmak, onun yüzüne bakmaya dahi cesaret edemiyorum. Güzel hayat tarzımdan dolayı biraz öv beni şimdî, canım.

Franz

*

31 [Ocak] ile 1.II.13 arası

Hiç haber yok, canım sevgilim, öğleden sonra bir şey gelirse bana getirilmesini söylediğim ofiste fakat hiçbir şey geldi. Dün iki mektupvardı, keşke bölünerek gelselerdi! Ne var ki huzursuz değilim; mademki son zamanlarda bu kadar eziyet çekiyorsun bir gün daha atlayabilirsin rahatlıkla, seni içimde sıkı sıkı tutuyorum ve her şeye rağmen senden haberdarım.

Soğuk algınlığım hâlâ geçmedi veya üzütmemiş de olabiliyorum aslında, bütün sırtında ve belki de büyük ölçüde hipokondriyak ama yine de biraz tekinsiz bir üşüme duygusu var; içi soğuk suyla doldurulmuş ve bana doğrultulmuş bir enjektör, nereye gitsem, nerede dursam beni buluyor sanki. Şu anda sıcak odada yazarken de geçmiyor, şeytani bir şey.

İnsan bu kafada olunca hiçbir şeyden dolayı neşelenemiyor, tipki bugün Stoessl'dan aldığım olmayacak taleplerle dolu mektupta olduğu gibi. Benim kitabımda hakkında da yazmış, lakin öyle tastamam bir yanlış anlamının içine düşmüş ki bir an için kitabın gerçekten de iyi olduğunu sandım, çünkü Stoessl gibi kavrayışı sağlam ve edebi açıdan pek çok kez sınanmış bir adamda bile öyle yanlış anlamalara meydan vermiş ki bunlar bir kitaptan beklenmemesi gereken ve ancak yaşayan ve bu yüzden de çok anlamlılığa sahip insanlar açısından mümkün olabilecek türden. Geriye tek bir açıklama kalıyor, kitabı ya üstünkörü ya da yer yer okudu veya hiç okumadı (bu da onun varlığının her fırscatta yansittığı sadakate uygun düşmediği için pek ihtimal dahilinde değil). Söz konusu bölüm senin için buraya kopyalıyorum, anlayacağın onun yazısı çok okunaksız ve zor bela okuyabildiğini sansan da, yanlış anlamalara meydan veren yorumlarla okuyabilirsin ancak. Şöyle yazıyor: "Dışı da içi de aynı güzellikte olan kitabıınızı derhal ve bir solukta okudum ve küçük büyük anların küçük anıtlarına dair kendine özgü bir biçimde süzülen ölçülüluğu ve içten gelen hafif neşesi beni çok sevindirdi. Özellikle sık, tabiri caizse içedönüklük bir mi-

zahi var, insanın güzel bir uyku çektiği bir gecenin ardından canlandırıcı bir banyo yaptıktan sonra temiz giysiler giyip özgür, güneşli bir günü şen bir beklentiyile ve anlaşılmaz bir güç duygusuyla selamlamasından farkı yok. İnsanın kendi iyi ruh halinin beraberinde getirdiği bir mizah. Bir yazar için, onun onde gelen meselelerini yansitan bu duyguya içe-riklerinden daha iyi bir koşul, onu daha iyi onaylayacak bir şey düşünülemezdi.” Bu yargı için bir açıklama daha kalıyor geriye, yukarıda yazmayı unuttum onu, o da şu, onun miza-cındaki karışımından dolayı kitabı beğenmediği düşünülebilir rahatlıkla. Ayrıca mektup bugün çıkan, kitabı abartılı bir biçimde öven ve onda kederden başka bir şey bulmayan bir eleştiriye de çok uyuyor.

Bu akşam Sophie geldi, şu soğuk suya batmış sırtım ve “iyi durumdaki ruh halimin mizahı” olmasaydı onu memnuniyetle istasyondan alırdım. Senden haber alamamış olsam da seni haftalarca görmüş olan bir çift göz görmüş olduğum, adın da anılırdı mutlaka ve bütün bunlar tramvayda küçük bir yolculuk yapmakla sınırlı kalsayıdı ne güzel olurdu. Fakat öümüzdeki hafta kuşatma altına alacağım onu, mademki söz verdığın halde Breslau seyahatin hakkında senden hiçbir şey öğrenemedim, o zaman ben de onu konuştururum. Canım, nasıl bir ikame ki bu! Sana sarılacağıma söyletilere, konuşmalara, ithaflara, anıllara sarılıyorum ve hiçbir şey bundan ileri gitmiyor.

Mahkeme işlerinde yalnız kalmayasin diye pazartesi yediden Leitmeritz’deki mahkemeye gitmek zorundayım. Rahatsız edici bir şey mi bu! Neyse ki beni rahatsız edecek bir hikâye değil. Ne var ki küçük bir dolambaç yaparak sıcak güneşe Berlin üzerinden gitmek isterdim, Max da karısıyla birlikte öğleden sonra oraya gelecek. Fakat nasıl ayarlanabilir ki bu?

Franz

Anne, iyi bir söz söyle bugün!

*

Franz Werfel

1.II.1913 ile 2'si arası

Öğleden sonra mektubumdan bu yana ilk kez yazı masasının başına oturuyorum. Saat kaç? (Cevabı bir sonraki sayfaya⁶⁶ yazacağım, tíkí tefrika romanların korkunç sürprizlerinde olduğu gibi.) Bütün bir öğleden sonrası Werfel'le, akşamı da Max'la geçirdim ve yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, başımdaki gerginliklerle, bugün kafamın içinde tam tepeme yaklaşan gerginliklerle ancak sekizden sonra uyuyabildim. Tabii yan odada mutat sohbet gürültüsü çoktan başlamıştı, bu yüzden ara sıra, yorgunluğum tam beni biraz uykunun içine daldıracak gibi olduğunda yine yukarıya doğru çekip çıkarıldım. Buna rağmen uyku, şekerleme, hayal ve su götürmez uyanıklığın karışımı olan güzel mi güzel bir çeşitlilik içinde şu ana kadar yataktakaldım ve sırfsana yazmak ve romandaki gelecek olaylar hakkında, böyle

---

66 Ç.N.: Çizgiyle çerçevelenmiş olarak: Gece 12.30.

tek tük işimlardan korktuğum halde beni yatacta yakalayan birkaç not almak için kalktım canım. Akşam yemeğini istisnai olarak kusursuz bir biçimde (karmaşıklığı dikkate alınacak olursa bunu yapmak hiç de o kadar kolay değil) masamın üstünde buldum, fakat yemeden bir kenara ittim. Midem de tipki kendim gibi birkaç gündür nanemolla ve ben de hiçbir şey yemeyerek onu atlatmaya çalışıyorum. Mesela bugün sadece öğlen yemeği yedim. Bir başarı beklediğim her türlü ayrıntıyı senin gözlerinin ışığına tutmak için söylüyorum.

Werfel yine hiç şüphesiz muazzam bir doğadan çıkışip gelen yeni şiirler okudu bana. Yaratılıştan gelen, sonunu başında taşıyan böyle bir şiir kesintisiz, akişkan bir iç gelişimle nasıl da ayağa kalkıyor – kanepede büzülmüş yatarken gözlerini nasıl da faltaşı gibi açıyor insan! Ve delikanlı yabani bir edanın güzelliğiyle okuyor (bu tarzin monotonluğununa karşı itirazlarım var yine de)! Yazdığı her şeyi ezbere biliyor ve onları okurken kendini paralamak ister gibi görünüyor; buradaki ateş bu ağır gövdede, bu geniş göğüste, yuvarlak yanaklarda yanın çıkıyor. Şubatta Berlin'de bir okuması var, ne olursa olsun gitmelisin oraya. Tabii (adın açıkça anılmasa da) senden de söz edildi, sensiz bir öğleden sonra benim için nasıl geçiyormuş, "Dünyanın Dostu"nun [Weltfreund] içine küçük bir ithaf olarak "tanışmadığım bir hanuma" yazdı, Frolayn Lindner'i biraz kızdırmak için. Kitabı bir dahaki sefere göndereceğim sana, paketleme tarzı gibi kaygılarla uğraşmak zorunda kalmam yine umarım. "Duyguların Yüksekliği" [Höhe des Gefühls] de bu nedenle bu kadar uzun kalmıştı bende, kitap tabii ki senin, çok önce bunun sözünü vermiştim ya sana. Aynı şekilde senin için düşündüğüm Fransızca Flaubert de haftalarca yazı masamın üzerinde yuvarlanıp durdu ve ben paketleme ve gönderi çeşitleriyle ilgili hayallere daldım.

Löwy'nin pazar günü için sana gönderdiğim mektubunu okuyabildin mi? Pazar günü Berlin'de oynadı, en azından ben mektuptan bunu çıkardım ve ilgili bölümün altını çizme kurnazlığına başvurdum. Sonradan böyle yaptığım için kendimi suçladım ve şimdi sen altı çizilmiş yeri fark etmediğin veya başka nedenlerden dolayı tiyatroya gitmediğin için mutluyum. Kısıtlı boş zamanını yeterince işgal ediyorum, fazlaıyla! Löwy ile orada buluşan Werfel'in anlattığına göre kumpanya Berliner Tageblatt'ın Leipzig muhabirinin, Dr. Pinthus adlı kişinin (ayrıca onu ben de tanıyorum, kendisinden fazla bir şey beklenmeyecek kadar ağırkanlı bir insandır) o kadar hoşuna gitmiş ki "Berliner Tageblatt"ın kültür sanat ekinde onlar hakkında bir yazı yazacakmış. Onu bulursan bana gönder lütfen, oyuncuları düşünmekten hâlâ çok hoşlanıyorum. Canım, zamanı kullanmakla ilgili önerilerine gelince – onları takip edemiyorum. Mümkün olan tek şey onu şimdi olduğu gibi uygulamak, uygulamazsam daha da kötü oluyor, ama uygulayacağım. Bir iki saat yazmaya yetmiyor (ayrıca sana yazma zamanı için bir öngöründe bulunmuyorsun), doğrusu on saat olurdu, fakat doğru zamana ulaşılacaklığı için en azından ona olabildiğince yaklaşılmalı ve kendini düşünmemeli. Zaten yazıyla ilgili olarak son günleri o kadar kötü kullandım ki, bu böyle gidemez, bana zarar veriyor, bugün yine hiçbir şey yazmadım ve akşam yatağa uzandığında yorgunluğum ve zamanın darlığı yüzünden öyle bir çaresizliğe kapıldım ki yarı uykulu bir halde bütün dünyanın elime verilmesi ve onu kendimden geçmiş bir halde sarsmak için dua ettim. Ah Tanrım! Ah canım!

Franz

*

2.II.13

Canım, senin derisi kayışlaşmış, üzütme nedir bilmeyen, çelikten delinin şu anda sana nereden yazdığını biliyor musun? Bir kiş gecesi, açıkta değil kesinlikle, tam tersine kat-

merli kepazelik, sıcak mutfakta. Sadece oturma odası ısındı şimdî, bulunduğumuz yükseklikten dolayı fırtına varken başka bir yeri ısıtmak mümkün olmuyor, benim odam ısıtılmadı, çünkü öğleden sonra Leitmeritz'e gitmek istiyorum (herhalde yarın sabah gideceğim); aile oturma odasında üst üste uyuyor fakat mutfak boş ve sessiz ve soğuk fayanslarla saatin güçlü vuruşu olmasaydı tamamen bir yazı odası olabilirdi burası.

Max'ın düğünü geçti ve güneşe gitmek üzere; ancak senin tahmin ettiğin gibi özel bir düğün töreni olmadı, otelde nikâh kıyıldı sadece, başka bir şey olmadı, ne uğur gecesi⁶⁷, ne de düğün yemeği, anlayacağın benim insan korkum sınava tabi tutulmadı. Fakat özel bir düğün sevincim oldu yine de, zira ayaküstü konuştuğum Sophie bana bir şey anlatacağını söyledi ve benim de dinleyecek çok şeyim olduğu için isabetli oldu bu. Bugün ve yarın Brod'lara gidemem fakat salı günü koşa koşa gideceğim. Özel olarak dinlemek istediğim bir şey yok, tek isteğim Sophie'nin yakınında olmak, çünkü sen onun yakınındasın. Canım, hiç çaresi yok, beni bedensel olarak senden çekip alıyoÙlarmış gibi geldiği halde bitirmek zorundayım. Salı günü sadece kart atacağım sana. Canım, her ne kadar anlamlı ve uyarıcı olsalar da Tanrı seni kötü rüyalardan korusun.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Leitmeritz – 3.II.13]

Candan selamlar. Yola çıkmadan az önce hazırlıklar bitti. Yolculuğa eşlik edecek kız kardeşim aşağıda kendi elleriyle selamlıyor seni.

FK.

Ottla Kafka

*

---

67 Ç.N.: "Polterabend": Evliliğin mutlu olması için porselen vb. kırmızı ritüeli de olan akşam.

Kafka kız kardeşi Ottla ile birlikte.

[Leitmeritz'den Prag'a dönüş yolunda, 3 Şubat 1913]

Tren karanlık, insan yazamıyor, ayrıca yorgunum, çevremdeki her şey uyuyor, kız kardeşim koridorda pencereden dışarıya bakıyor ve şu anda bana döndü. Felaket yağmur yağıyor. Senin mektubuna, uykuya, yazma imkânına döndüğüm için mutluyum. Esen kal canım, esen kal.

Franz

*

3.II.13 ile 4'ü arası

Canım, senin için buradayım işte. Yolculuktan yorgun düşmüş, kendi katkımla daha da yorgun düşmüş bir halde yine de Brod'lara gittim akşam. Peki ne mi yaptım orada? Kendim için yeterince şey yaptım. 2 saat Sophie'nin yanında oturdum, sen de onun yanında oturmuştu, ben de aynı yerde oturdum, tipki ağustostaki gibi ve iki defa adın anıldı. Lakin senin adının anılmasındaki payım çok az, adının daha sık anılmasını ise ben engelledim muhtemelen. Adın önce başka bir konuşturma bağlamında geçti ansızın, herkese selam yolladığını söyledi Sophie, "Bayan Brod'dan başlayarak Dr. Kafka'ya kadar". Selam sırası bana çok uygun geldi, zira herkesi selamladıktan sonra bana kalırsın, ben de seni tutar ve hiç kimseye vermek zorunda kalmam. Ayrıca yabancı insanların arasında adının geçmesi ve sana kendimi herkesten daha fazla yakın hissetmem, böylece diğerlerine üstünlük sağlamış olmam da içimi ısıttı ve ben bundan çok memnun kaldım. Lakin adının böyle anılması dikkat çekmeden, suratımı şekeiten sokmadan, herkesin seninle olmasından dolayı mutsuzluğa düşmeden katlanabileceğim son sınırı. Ve böylesce seni unutturmaya çalıştım, ortağı seninle ilgili bir sessizlik sarınca da sesin içimde yeniden yükselmeye başladı.

Canim, kim bilir nasıl da yorgunsun! Berlin'de hiç şüphesiz başka türlüsü olmuyordur ve herkes herhalde bu şekilde yaşıyordur, fakat bu kadar uykusuz kalarak ofisteki işe nasıl dayanabiliyorsun? Hiç şüphe yok ki aşırı gerginlik yaşamanın ve sağlığın bozulmadan mümkün değil bu. Bak, bunlar uzakta ortaya çıkan kederli düşünceler. Bütün bunların zorunlu olduğunu kavramadığımı sanma. Esasen Berlin'de her şeyin bizde olduğundan daha gürültülü, daha neşeli olduğunu biliyorum (bizim gürültümüz ve neşemiz bile benim için erişilmez bir şey). Max'in düğünü, ki bunda benim de etkim (ihmalkârlık ve biçimden yoksunluk konusunda yüksek bir merciyim ben) yok değil, aynı tanık çevresiyle, aynı koşullarda Berlin'de olsaydı burada olduğu gibi olamazdı

herhalde. Pazartesi ne haldeydin kim bilir! Genelde birisiyle üstünkörü de olsa sohbet etmeyi beceremeyen birisi olarak bunu nasıl değerlendirebilirim ki. Hiçbir konuşmayı yürütütemiyorum. Tanıdık bir yüze bakmak bile beni hemen sapa yollara sürüklemeye yetiyor.

Franz

*

4.II.13 ile 5'i arası

Şanslı sevgilim, bu kadar eşya kazanmış olman tabii ki güzel ve beni sevindiriyor, lakin bana yazdığın mektuplar için bir dolmakalem gerekmiyordu, nasıl yazılırlarsa yazılsınlar, aynı şekilde seviyorum onları. Fakat seni nasıl da piyangolara boğup oraya buraya çektiştirmişler! Ve ben de seni tutmak, kimseye bırakmamak için bir köşede beklemiyordum!

Annenin imzaladığı kartpostal elime bugün öğleden sonra geçti. Annenin ön adı nedir? Anna mı? Her şeyin çok sert göründüğünü biliyor musun, "Selam" ve "Bayan", ama bennim için çok özel bir hediye yine de – Bayan Bluen niye o kadar süslendi? Peki nasıl bir törendi bu? O büyük masada mı oturuyordu herkes? Senin ve annenin yeri neresiydi?

Bugün Otto Pick'den bir mektup aldım (onun adını duymuş muydun? "Sevecen Deneyimler" [Freundliches Erleben] adında çok iyi bir şiir kitabı çıkardı. "Zeitgeist"da Werfel hakkında yazdığı yazıyı okumuşsundur belki). Şöyleden yazıyor bana: "Parlografla ilgilenen bir tanıdığım var ve bana daha fazla materyal (mümkünse fiyatla birlikte) göndermenizi rica ediyorum." Anlayacağın, senin referans listenin elime geçtiği gün tesadüfen ona rastlamıştım, onu (zira Pick'in iş konusunda maharetli olduğunu, bunun yanı sıra da listede geçmedikleri halde parlografin rahatlıkla önerilebileceğini tahmin ettiğim yazılarıyle ve bankalarla ilişkileri olduğunu düşünüyorum) hemen yakalayıp akşam listeyi gönderdim ve ondan derhal işe koyulmasını istedim. İşte şimdi de ya-

ziyor bana. Fakat aygıtın nasıl işlediğini nasıl gösterebiliriz? Kim bilir belki de bir mümessil bulur o. Bana biraz zaman ver. Acaba Prag'da parlografi olan birileri var mı? Löwy ve Winterberg büyük bir fabrika tabii, bildiğim kadariyla Bohemya'nın üçüncü büyük kerestecisi; onunla iş ilişkilerim de olmuştı. Parlografi ne yap yap aldır onlara, benim canım iş kadınım. Sadece parlografla ilgili herhangi bir tavsiyede bulunamam, ancak senin en iyi ve en hoş kız olduğun ve bu nedenle hiç de pratik olmayan bir makinenin, onu sırı sen, sen sattığın için değerli olduğu konusunda bir tanıklığa ihtiyaç olursa, işte sadece o zaman gelip sorabilirler bana.

Franz

*

5.II.13 ile 6'sı arası

Canım, evde senden gelen bir mektup daha bulmak inanılmaz güzel bir hoşluk. Bir de mektupta kötüye kullanılan gezme zamanının benim ellerimde olduğu düşüncesi, dahası, eğer iki kere yazmaya izin varsa, bir araya geleceğimiz, birimizin diğerinin kollarında olacağı gün gelene dek sürekli yazışmamızın ve giderek daha fazla yakınlaşmamızın karşısında ne gibi bir sebep olduğu düşüncesi bu tadi kaçırma saydı keşke. Lakin bu olmuyor ve insan sadece hirpalanıyor. En sonunda ertesi gün mektup gelemeyebileceği, en azından erken saatlerde gelemeyebileceği korkusu kalıcı hale geliyor. Ve işte sabahın erken saatinde gelip eziyetli bir bekleyişe girmeden insanın masasının üstüne konan bu mektup öyle avutucu ki.

Bana yazdığını esnada, pazartesi günü trende değildim, Brod'ların yanındaydım, belki tam o sırada adın geçti ve ben de sessizliğe gömülp seni düşünmeye başladım. Yolculuk oldukça iyi geçti. Son defasında olduğu gibi aynı şekilde sabah 4.30'da kalkacak olmak, sonra trenle ve ardından arabayla, ıslaklık, soğuk ve çaresizlik içinde yolculuk yapacak olmak, sonra akrabalara, sonra mahkemeye gidecek, sonra

aynı sessiz tren yolculuğu içinde eve dönecek olmak, şimdiden tamamen geçmiş olan soğuk algınlığımı da düşünerek akşam yola çıkıp geceyi Leitmeritz'de geçirme kararı beni tiksindirdi önce. Ve sonra otel odasında uyumak, pazar akşamı tiklim tiklim dolu yabancı restoranda oturmak – işte bu iyi geldi bana, sessizce oturmaktan hoşlanıyorum orada. Fakat o akşam Weltsch ailesi beni ansızın yakalayıp zorla tiyatroya götürdü, "Frl. Josette – Benim Karım" [Frl. Josette – meine Frau] adlı oyunda ortak bir tanıdığımız oynuyordu, tabii küçük bir rolde, sadece birinci sahnede beklenmedik bir kahkaha atması, hayranlık içinde kollarını iki yana açması gerekiyordu ve bunu, sırtını izleyicilere dönerek kulisin hemen dibinde biraz abartılı bir edayla yaptı, oysa vakur, amir, külyutmaz, çok zeki bir hanımfendidir o, her zaman korkmuşumdur ondan. Onu böyle bir rolde ilk kez sahneye salmak biraz düşüncesiz bir hareket.

Oyunun ikinci perdesinden sonra –tabii en kötü oyunlarda bile insanın tutunacağı yerler vardır ve ben de belki başka bir gün olsaydı ona sonuna kadar katlanabilirdim– hiçbir şey beni ikna edemedi ve veda bile etmeden oradan ayrıldım; gerçi hem Josette'nin bir veya iki perdesinden, hem de "Siviller İçinde" [In Civil] adlı fars tarzı bir oyundan vazgeçmiş oldum, ama buna karşılık daha önce açık havaya çıktım ve daha erken yattım. Evde kardeşimin karşısına geçip bir kez daha çıkışığım yolculuğa söylep durdum, o benimle çok gelmek istediği için (gelmek istemesinin nedeni yolculuğun o kadar da berbat olmadığını kanıtlamak değildi sadece) onu da yanında götüreceğime söz verdim. Bu kararı akşam saat 10.30'da verdigim halde babamın buna hiç itiraz etmemesi şaşırtıcı oldu, Leitmeritz'de akrabalarımızın olması ve babamın akrabalık ilişkilerinin ayakta tutulmasında her zaman titizlik göstermesi, bu amaç için de kız kardeşimin benden daha uygun görünüyor olması bunda etkili olsa gerek. Böylece sabah birlikte yola çıktı,

o esnada hava fena değildi, fakat araba yolculuğu sırasında yağmur yüzümüze çarpmaya başladı ve sonra da durmadı. Saat 2'ye kadar aralıksız mahkemedeydim (hiçbir karar verilmedi, dava yine ertelenmek zorunda kaldı, fakat ben bir kez daha buraya gelmek yerine kendimi döverim daha iyi), kız kardeşim de aralıksız akrabaların yanında. Yazmakta biraz ağırkanlıdır o (temelde benden bir farkı yok), o nedenle sadece adını yazdı. Fakat zannettiğin gibi bir aylak değildir; esas öteki iki kız kardeşim aylak, esas olarak da en büyük olanı. Karşına çıkacak ilk kanepede görebilirsin onu. Fakat Ottla bizim işte çalışıyorum; 7.45'te dükkânı açıyor (babam ancak 8.30'da orada oluyor) ve öğle vaktini de orada geçiriyor, ona yemek götürüyorlar, ancak öğleden sonra 4 ya da 5 civarında geliyor eve, sezonda da dükkân kapanana kadar orada kalıyor.

Fakat iş hiç de o kadar zor değil ve tanıdığım hiçbir kız yok ki senin kadar kendine eziyet etsin ve hiçbir kız yok ki ben onun eziyetini hafifletmek isteyeyim. Ama zaten ben başka ne işe yararım ki! Öpmeye mi, evet, uzaktan öpmeye! Bir sonraki mektupta bana şunu söyle canım, Frolayn Lindner sana genel sorular sormak yerine doğrudan doğruya "Bu insan son üç aydır Berlin'e gelmedi mi hiç? Gelmedi demek? Peki neden gelmedi? Cumartesi öğlen Prag'dan yola çıkar, olmazsa akşam çıkar, pazar gününü Berlin'de geçirir ve akşam Prag'a döner. Biraz yorucu olur, ama ne olacak ki. Niye yapmıyor bunu?" diye soracak olursa ona ne cevap verirsin? Ne cevap verirsin zavallı sevgilim?

Franz

*

6.II.13 ile 7'si arası

Canım, geç oldu ve ben yorgunum. Öğleden sonra ofisteysdim, uyumadım, saçma sapan işlerle uğraştım, kaza istatistiğini (buna ne dendığını bilesin ve benim uğraştığım her ivir zıvırı senin nefesin girerek beni istekli yapsın diye söyle-

luyorum) ve ondan sonraki zamanı da kötü geçirdim. (Yorgunluktan yanaklarım yanıyor.) Ofisten oldukça memnun bir halde çıkışp yürümeye başladım, Weltsch'in dairesinin oradan geçerken odasında ışık yandığını gördüm, çalışıyordu ve ben de onu rahatsız etmek için bunun uygun bir fırsat olduğunu düşündüm, zira epeydir konuşmamıştım onunla (evet, Weltsch'in neci olduğunu bilmiyorsun sen: hukuk ve filoloji doktorudur, hiçbir şey yapmadığı üniversite kütüphanesinin memuru, Max'la birlikte muhtemelen bu ay çıkacak olan "Görü ve Kavram" [Anschauung und Begriff] adlı felsefe kitabını yayınlayacak). Yukarıya çıktığında onu her zamanki gibi fazla sıcak, havasız bir odada buldum, zira onun hipokondriSİ ciğerde ve gırtlakta, Cohen'in müthiş zor bir kitabını –yanılmıyorsam adı Saf Bilginin Mantığı [Logik der reinen Erkenntnis]– okurken onu rahatsız ettiğim için memnun oldu, lakin onu insanın nefesini kesen bu havadan çekip yürüyüse çıkarmaya ikna edemedim. Eğer genel şeyler üzerine konuşmuş olsaydık bunu başarmama ramak kalmıştı, ne var ki her fırسatta, eski olsun yeni olsun, bana samimi mektuplar okumaktan anlayamayacağım kadar büyük bir zevk alıyor. Ve işte bugün de eline böyle bir fırsat geçmiş oldu, böylece her şeyin küçük paketler halinde bağlandığı ve müthiş bir düzen içinde bir araya geldiği gizli çekmecesi açtı. En kişisel meseleler hakkında yazılmış her şey orada, aldığı mektuplar, gönderdiği bütün mektupların stenoya geçmiş taslakları, bütün gelişmelere dair tam tarihler, stenoya geçmiş konuşmalar, bütün bunlar hakkında eski ve çok eski zamandan kalma stenoya geçmiş düşünceler. Hiç şüphesiz Max ve benim dışında kimse bunlardan haberدار değil, Weltsch'in geveze biri olduğunu düşünmemelisin, tam tersidir. Fakat bugün anlatacağı tuttu, böyle yapmakla sağladığı doyum ve rahatlık benim için anlaşılmaz hale geldikçe onun okuduklarına ve anlattıklarına katlanmak için gösterdiğim sabır o kadar ölçüsüz hale geldi. Bütün bunlar

yetmiyormuş gibi sırı beni orada tutmak için kendini aşarak soğuk yan odanın kapısını açtığında tamamen savunmasız kalıp paltomla kanepeye uzandım ve onu dinledim. Onu seviyorum, ama böyle zamanlarda değil. – Devam edeme-yeceğim! Yorgun bir öpücüük, öpücüüğün bitmek bilmemesi sadece yorgunluktan değil.

Franz

*

9.II.13 ile 10'u arası

[Muhtemelen 7 Şubat 1913'ü 8'ine bağlayan gece]

Biraz kafam karışmış bir halde yazmaya oturuyorum, karışık bir şeyler okudum, iç içe geçiyorlar ve insan böyle okuyarak kendine bir çıkış yolu bulmayı umuyorsa yanlıyor demektir; karşısına bir duvar çıkar ve yoluna devam edemez. Senin hayatın o kadar farklı ki canım. Bir arada olduğun insanlarla olan ilişkilerin haricinde hiç güvensizlikle tanışın mı sen, başkalarını hesaba katmadan sırı kentin için orada burada çeşitli imkânların açıldığını ve bunların sonucunda yerinden kırırdamana yasak geldiğini gördün mü hiç? Aklına başkasıyla ilgili en küçük herhangi bir düşünce gelmemişken kendinle ilgili umutsuzluğa kapıldın mı hiç? Umutsuzlukla kendini yere atıp bütün dünya mahkemelerinin ötesinde öylece kalakaldın mı? Dindarlığın nasıldır? İbadethaneye mi gidiyorsun; ama son zamanlarda gitmedin pek. Peki seni tutan nedir, Yahudilik düşüncesi mi yoksa Tanrı düşüncesi mi? İnsanı yatıtıracak kadar uzak, belki de sonsuz bir yükseklik veya derinlikle kendi aranda sürekli bir ilişki hissediyor musun, zaten esas mesele de bunu hissetmek. Bunu her zaman hissededen birisi yolumu yitirmiş zavallı bir köpek gibi oradan oraya koşmak ve sessiz bir yakarış içinde çevresine bakmak zorunda kalmaz, sanki mezar sıcak bir uykuya tulumuymuş ve hayat da soğuk bir kiş gecesiymiş gibi mezara girip orada kaybolmayı istemek zorunda kalmaz, hareketin telaşı içinde dönerek, sabırsızlıktan başını sallayarak ofisinin merdivenle-

rini çıkarken aynı zamanda kendini yukarıdan, belli belirsiz ışıkta titreşerek, bütün merdiven boşluğunu kat ederek düşerken gördüğünü sanmak zorunda kalmaz.

Canım, bazen insanlarla ilişki kuramayacak kadar kayıp birisi olduğuma inanıyorum gerçekten. Hiç şüphe yok ki kız kardeşimi seviyorum, benimle birlikte Leitmeritz'e gelmek istediği anda da gerçekten mutlu oldum, onun bu yolculuktan zevk alacağına ve onunla bir güzel ilgilenme fırsatı bulacağımı sevindim, zira birisiyle ilgilenme fırsatı bulmak belki de çevremdeki hiç kimsenin bilmediği veya inanmadığı gizli bir arzudur bende hep – lakin birlikte yaptığımız 3 veya 4 saat süren yolculuktan, birlikte yaptığımız araba yolculuğundan, birlikte yaptığımız kahvaltıdan sonra Leitmeritz'de mahkemeye gitmek için ondan ayrıldığımızda mutlu oldum, adeta nefes aldım, tek başıma olunca kız kardeşimin yanında hiç olmadığım kadar rahat ettim. Neden canım, neden? Birazcık da olsa sende de sevdiğin bir insanla böyle oldu mu hiç? Hem de hiç olağanışı olmayan koşullarda, zira birbirimizden güzel duygular içinde ayrıldık ve 6 saat sonra yeniden güzel duygularla bir araya geldik. Ve bir defalik bir şey de değildi bu; yarın, özür gün, her denk geldiğinde yineleniyor aynı şey. – Canım, senin ayaklarının dibine uzanmak ve sessiz olmak, en iyisi bu.

Franz

Pazar öğleden sonra saat 6 trende

9.II.13

Neden dün gece yazmadım ki sanki! Şimdi çok kalabalık olan vagonda olmaz artık. Bütün gün huzursuzdum, hoşnut değildim, seninle olan bağlantımı bozmuştum sanki, oysa hayatım için ihtiyacım var buna. Neden yürüyüse çıkmak için ayartılmama izin verdim ki, tipki bir gölge gibi sürükleneceğimi bile bile? Ne var ki hava çok güzeldi ve ben de tam anlamıyla çaresiz ve umutsuzdum, o zaman şöyle düşün-

düm, git onlarla, sana iyi gelir belki. Öyle ya, birinin dolma-kalemi var (şu anda yazdığım dolmakalem) ve ben de o zaman düşündüm ki bu sana yazmak ve huzur bulmak için bir fırsat olacak. Fakat hayır, hayır. Arada bir sadece Berlin'den söz edebildim, bir kez de parlograftan, hepsi buydu. Senin yakınığına ve seninle bağlantı kurmaya o denli ihtiyacım varken bizzat kendim bozuyorum bunu. Buradaki 4 kızın önünde bunun için vurmak istiyorum kendime, ama bekle. ("Bekle" lafını kendime söylüyorum), akşam yeniden yazışacağız ve yeniden bir araya geleceğiz. En azından sana nasıl da ait olduğumu öğrenmiş oldum, şehirde, trende, anayolda, şosede, bana yabancı büyükannemin ve büyüğbabamın yanında, ormanda, yürüdüğüm ve oturduğum yamaçlarda. – Son istasyon. Bu pazar mektubu burada son buluyor. İnsanların arasına geri dönüyorum, fakat izin verirsen gizlice senin elini tutuyorum.

Franz

*

9.II.13 ile 10'u arası

Canım, yine çok geç oldu ve bu aslında benim suçum (Kaleme kuvvet! Bu kadar uzun zamandan sonra, Felice'ye, Felice'me iyice yaklaşayım diye), ne var ki başka türlü gelmedi elimden. Kırık dökük döndüm yürüyüşten eve, derim öylesine gevşemişti ki birisi beni sarsacak olsa anında tamamen kaybobilirdim. Kız kardeşim (annem babam bugün Kolin'deki akrabalara gittiler ve yeni döndüler, onları karşılaşmak da engelledi beni) iyi zamanlarından kalan bir şey okudum, belki de yaptığım en iyi şey (kız kardeşim bilmiyordu henüz), yanılmiyorsam senin ikinci mektubunu beklediğim zamandan kalma. Okumak beni çok heyecanlandırdı ve öğleden sonra şoselerde sürtmemiş olsaydım, kim bilir belki de yazmaya oturur ve beni açıkça içine battığım çukurdan bir anda yukarıya çekip çıkarabilecek doğru düzgün bir şey yazardım. Ne var ki böyle bir şey yapmayacağı, tersine, bu halimle yatmaya

gideceğim ve şüphesiz daha uzun bir süre hiçbir şey yazmadan kendimin, senin ve dünyanın başına dert olacağım.

Dün akşam sana yazmadım, çünkü "Michael Kohlhas"⁶⁸ ile uğraşırken çok geç oldu (biliyor musun bu hikâyeyi? Eğer bilmiyorsan okuma! Ben okuyacağım sana!), evvelsi gün okuduğum küçük bir bölüm hariç bir solukta bitirdim. Onuncu okuyuşum olmuştur bu herhalde. Gerçek bir Tanrı korkusuyla okuduğum bir hikâye bu, şaşkınlığa düştüğüm bir hikâye, nispeten zayıf kalan sonu kaba yazılmış olmasaydı yetkin olurdu, hani benim her fırسatta var olmadığını iddia ettiğim şu yetkinlik. (Demek istediğim şu: en yüksek edebiyat eserlerinde bile, eğer o niyetle ve o gözle bakılırsa kolaylıkla kırıldanmaya başlayan ve bütününe gerek yüceliğini gerekse Tanrı'ya benzerliğini bozan insanı bir çıkıştı bulunuyor.)

Canım, söyleşene neden böyle mutsuz, hiç şüphesiz uzun vadede mutsuzluğu bulaşıcı olan bir oğlunu seviyorsun ki? Bugünkü gezide, öteden beri yakınığına itirazım olmayan akıllı uslu, sakin bir kızla yürüdüm. Bir bilsen nasıl da (her yıl üç ayda bir onunla bir araya geliriz) kendi durumundan şikayet edip durdu, bana fenalık geldi. Fakat sonra masanın başına geçtiğimizde ve neşeli bir oğlan ona takılmaya başladığında kendisinden beklentiği üzere müthiş bir hazırcevaplıkla onu mat etti. Puslu bir mutsuzluk halesini hep üzerimde taşımak zorundayım. Fakat korkma canım ve yanında kal! Çok yakınımda!

Franz

*

10.II.13 ile 11'i arası

Bu akşam yine Brod'daydım, eve gitmek ve akı başında bir şey yapmak veya akı başında bir şey yaptığımı sanmak yerine orada bu kadar uzun kalmak bir hataydı belki de – fakat insanların yanında kendini nadiren rahat hissedeen birisi olarak kanepeden kalkıp veda etmeye karar vereme-

---

68 Ç.N.: Heinrich von Kleist'in bir uzun hikâyesi.

yecek kadar rahat hissettim kendimi orada. Ayrıca Weltsch de oradaydı, çok güldük; şu anda, iki saat sonra nasıl güldüğümü hiç anlayamıyorum, kendimi boydan boya tarasam da içimde gülmeye vesile olacak herhangi bir şeyin izini bile bulamam. Beni orada bu kadar sevindiren şey neydi ki?

Bana karşı çok sevecen davranıştan ve oldum olası konuşurken kötü niyetle olmasa da iki eliyle tutup okşamak suretiyle beni utandıran Sophie bugün hiç söz etmedi senden, sadece kocasından, telgraflardan, ekspres mektuplardan ve telefon konuşmalarından söz etti hep. Ona gözlerimle “Peki ya Felice?” diye sordum ama o beni anlamadı. Sadece bir kez söz edildi senden, tabii kimse fark etmeden. Başka bir konuşmanın ortasında şöyle dedim Sophie’ye: “Ne soracaktım size?” Sonra üst üste tekrarladım bunu, biraz budalacaydı tabii, fakat gerçekten de hatırlayamamış gibi görünüyordum. Fakat başka ne yapabilirdim ki? “Yeter artık! Artık sadece Felice ile ilgili şeyler duymak istiyorum, başka da hiçbir şey duymak istemiyorum.” diye bağıramazdım aniden. Sadece aklımdan geçen bir düşünceydi bu, inan bana. Bugün senin büyük mektubunu aldım (onu okuduğum esnada kalbim sevinç ve rahatlık içinde çarparken senin pencerenin önündeki güzel pazar havasını ve odanda mektubun üzerine eğilmiş halde seni gördüm tabii) ve böylece ben de büyük bir efendi oldum, ne var ki büyük efendiler doymak bilmez işte böyle.

Canım, büyük sorudan kaçdın. Seninle birlikte geçecek saatlerin mutluluğuna hiçbir düşünceyle dokunmak istemiyorum bir daha. Her şey en iyi saatlerimde senin için hissettiğim duygunun bir neticesi olsaydı, o zaman yan yana olacağımız yer Berlin olurdu, Berlin değil de bulutların üstü olurdu. Fakat Frolayn Lindner bunu sormasın; sana mektuplarıyla bu kadar yapışmaya çalışan biri olan benim bunu niçin kişi olarak yapmadığımı sorsun. Sen de ona cevabın bir kısmını verir, öbür kısmını da saklarsın belki. Onun soru sorması o kadar kolay ki. Sen de o zaman aklından geçtiği gibi sadece “bilmiyorum” mu diyeceksin?

Kız kardeşin Toni'yi, resminden ve onun hakkında duyduklarından yola çıkarak senin şu anda anlattığından çok başka türlü hayal etmiştim. Uykulu ve üzünlü gelmişti bana, şimdiyse tam tersi. Ve aynı zamanda hazırlıçevap demek, yani benim hayran olduğum kadar kaçtığım bir özelliğin sahibi. Kız kardeşin Erna hakkında güzel çocukluk hikâyeleri dışında pek bir şey bilmiyorum hâlâ. – Canım, kitap listeni bana bir günlüğüne ödünç verir misin lütfen? Bu arada odanı öğrenmiş oldum, biraz da sandığına sızmak istiyorum.

Franz

[Kenarda] Bugünkü mektubun üstündeki adres pek okunaklı değildi, korkum devam ediyor hâlâ.

*

11.II.13 ile 12'si arası

Baksana canım, yine geç oldu; hiçbir şeyi tamamına erdirmeden eski alışkanlıkla nöbet tutuyorum, gökten inmesi gecikmiş yağmuru bekler gibi.

Sen Berlin buluşmamızı anlatmaya başlar başlamaz ben de hemen rüyamda gördüm bunu. Neler neler, lakin bu konuda açık seçik söyleyecek bir şeyim yok şu anda, bu rüyanın hüzün ve mutluluk karışımı olan genel duygusu var içimde sadece. Sokakta da yürüyorduk, tuhaftır ki bölge eski Prag'daki Altstädter Ring meydanına benzıyordu, saat akşam 6'yı geçmişti (rüyanın gerçek zamanıydı bu herhalde), kol kola olmasak da kol kola olmaktan daha yakındık birbirimize. Ah Tanrım, kol kola yürümemek, dikkat çekmemek ve yine de seninle çok yakın yürümek konusunda yaptığım buluşu kâğıt üstünde anlatmak zor; Graben'den⁶⁹ geçtiğimiz sırada sana bunu gösterebilirdim, ne var ki o esnada akımız orada değildi. Sen telaş içinde dosdoğru otele seğırtıyor-

---

69 Ç.N.: Kafka, burada Prag'da alışveriş caddesi Am Graben'dan söz ediyor olsa gerek.

dun, ben de senden iki adım uzakta kaldırımin uç tarafında tökezleyerek ilerliyordum. Rüyadaki yürüyüşümüzü nasıl anlatsam ki! Kol kola yürürken kollar sadece iki yerde bir-biriyle temas eder ve her biri kendi bağımsızlığını muhafaza eder, oysa bizim omuzlarımız temas ediyor ve kollar boylu boyunca birbirine değiyordu. Fakat bekle, çizeceğim onu. Kol kola girmek şöyle bir şey: Fakat biz şöyle yürüyorduk:

Hoşuna gitti mi çizimim? Biliyor musun, ben bir zamanlar büyük bir çizerdim, sonra kötü bir ressamın yanında okul çocuğunvari çizimler öğrenmeye başladım ve bütün yeteneğim mahvoldu. Bir düşünsene! Fakat bekle, bir dahaki sefere sana birkaç eski çizim göndereceğim, biraz gülesin diye. Yaptıkları sıralarda (üstünden yıllar geçti) bu çizimler kadar beni tatmin eden başka bir şey olmamıştır.

Canım, iş konusundaki becerime hiç güvenin yok mu? Parlograf için benden yararlanmayı hiç düşünmüyor musun? Bu konuda sana yazdıklarımın hiçbirine cevap vermedin hâlâ. Böyle yaparak beni nasıl utandırdığını görmüyor musun? Önce bana yer gösterip sonra da hemen beni ofisinden atmak gibi bir şey bu. Şu Pick var ya, bugün yine yazdı bana. Onun mektubunu da gönderiyorum sana, beni nasıl sıkıştırdığını ve senin de beni bu konuda nasıl zor durumda bıraktığını göresin diye. Ve şimdîye kadar bu konuda söylediğim her şey bir şakadan ibarettiye de (kâğıt üzerinde gerçekten de ciddi görünüyor) Pick'e bir cevap vermek zorundayım. Belki de çok para kazanmayı umuyordur, gerçekten zahmete girip birkaç satış yapmayı başarabilir. Hadi canım! İşe koyulalım! Seni bana ne getirmiş olursa olsun, benim yararına, zira işte seni sarmalıyorum.

Franz

*

12.II.13 ile 13'ü arası

En iyisi mektubunun tipki bugünkü gibi erken saatlerde gelmesi, o zaman bütün gün en başından itibaren senin oluyor. Fakat mektubun daha geç veya ancak eve gelirse, o zaman bu yarımda gün, kime ait olacağını bilmiyor ve sar- saklaşarak bende baş ağrısı yapıyor. Yine de baş ağrısının başka nedenleri olsa gerek, zira benden hiç ayrılmıyorlar artık. Zaten çok az yürüyorum, çok az uyuyorum ve bu azı- cık uyku da kötü bir uyku oluyor, uzun sözün kısası, sanki bu koşullarda arada iyi bir şeyler de yazabilirmişim ve (eğer gerçekten öyleyse) bütün acıların sonu gelecek ve mutluluğa çıkan yol bulunacakmış gibi yaşıyorum. Ne var ki hiçbir şey yazamıyorum, ahirina kapatılmış yaşlı bir at gibiyim.

Baksana, birbirimize gene gece vakti cevap veriyoruz veya biri ötekinin sorularını aynı anda seziyor. Cuma akşamı, o günün cuma olduğunu düşünmeden ibadetinle ilgili bir soru sormuştum ve sen de cuma günü tapınağa gitmek zorunda kaldın. Dün prospektüslerin ne zaman eline geleceğini sor- dum ve bugün doyurucu olmasa da bunun cevabını aldım. (İlle de iş yapmak isterse Pick konusunda nasıl bir ayarlama yapabiliriz? Adler'le bağlantıya mı geçsin? Geçecekse nasıl?) Ve en nihayet dünkü mektupta Lasker-Schüler'den söz edil- di ve sen de bugün onu soruyorsun. Onun şiirlerine taham- mül edemiyorum, o kadar içi boş şiirler ki can sıkıntısından başka hiçbir şey hissetmiyor ve yapay israfı itici buluyorum. Aynı nedenlerden dolayı düzyazısı da rahatsız edici, onların içinde aşırı gergin bir büyük şehir sakininin gelişigüzel seği- ren beyni çalışıyor. Fakat büsbütün yanlıyorumdur belki de, onu seven çok kişi var, mesela Werfel hayranlıkla bahseder ondan hep. Evet, durumu kötü, bildiğim kadariyla ikinci ko- cası terk etti onu, biz de para topladık onun için; ben 5 K. çıkmak zorunda kaldım, en ufak bir merhamet duygusuna kapılmadığım halde; esas nedenini bilmiyorum, ama onun gece vakti bir kafeden ötekine sürükleşen bir ayyaş olduğu-

nu düşünmüştür hep. Mektupta da göreğin üzere Pick onun hakkında ve onun için bir konuşma yapacak.

Biliyor musun canım, sana yazdığım mektuplarda başkalarından, özellikle de hoşlanmadığım kişilerden söz etmekten kaçınmak zorundayım. Sessizce kendilerini anlattırdıktan sonra ve artık uzaklaştırılamayacak bir noktaya geldikleri anda, yaptığım değerlendirmeden intikam almak için nasıl da ölçüsüzce yayılıyor ve itici veya umurumda olmayan görüntülerle seni, sevgilimi benden gizlemek istiyorlar. Defol Lasker-Schüler! Gel canım! Kimse girmesin aramıza, kimse olmasın çevremizde. Haklısun, bir kız kardeş bütünüyle kimseye ait değildir ve gına getirebilir. Peki bir insanı tam olarak kazanma gücünden yoksun olunduğunda ne olur?

Franz

[Kenarda] Kız kardeşin Erna'yla ilgili yaptığı önerİYE ne dedi profesör?

*

13.II.13

Uzun süre balkon kapısında durup acaba Dresden'e gitsem mi sorusuna bir cevap aradım. Dresden'de ne yapacağımı, annenle gidip gitmeyeceğini, işe ilgili yapman gereken özel şeyler olup olmadığını (hem yolculüğün aniden ortaya çıkıştı, hem de geceyi Dresden'de geçirme niyetin buna işaret ediyor olsa gerek), sadece otelin kapısında seni bekleyecek ve sen öğlen yemeği yerken, gözüme seni görebileceğim bir yer kestirip orada konuşlanacak olsam da sana engel olup olmayacağımı bilmiyorum. Bu tür ince düşünceler oraya gelmemi engellemez aslında. Lakin beni evdeki aile ortamında bile aydınlık oturma odasına gitmekten ziyade kendi karanlık odama gitmeye zorlayan durumum başlı başına böyle bir yolculuğu muazzam bir teşebbüs haline getiriyor ve sen canım, bu yolculüğün hedefi olacağın için aynı zamanda tehlikeli bir teşebbüs haline de getiriyor, zira sen ne söyleyeceksin, beni ilk kez görecek olan kız kardeşin ne söyleyecek?

Hayır, hayır hayır. Olduğum yerde kalıyorum, sadece her zamankinden biraz daha kederli olarak, biraz daha huzursuz, çünkü sen bana her zamankinden daha yakın ve yine de benim için erişilmez olacaksın. Yaşlı insanlar, yaşlı annecikler tek kelime söylemeden küçük bir yolculuğa çıkmaya karar verebilirlerdi, bense yapamıyorum bunu.

Esen kal canım ve huzurlu birkaç saat geçir. Dresden'de de mektuplarla başına dert olacağım için bağışla beni. Bir pazar mektubu Berlin'de seni bekliyor, yeni bir şey yok içinde, geçen haftanın bitmek bilmeyen teranesi sadece.

Franz

*

13.II.13 ile 14'ü arası

Bugünkü mektubun ikinci postayla geldi ancak. Gözündeki iltihap sabah da devam etti ve ofise gitmedin anlamına mı geliyor bu? Ama bunu küçük bir haberle bana iletirdin değil mi? Peki gözüne gerçekten toz veya kil mi kaçtı? Rahatsız edici bir durum tabii, ama gözün iltihaplanması neden olabilir mi ki? Peki sizin orada göz temizlemek için göz kapağını kaldırmayı bilen birisi yok mu? Ben bedene müdahale eden bu tür küçük el hareketlerini ne yapabilirim ne de yapılrken bakabilirim, büyük, kanlı ameliyatlar bile beni daha az rahatsız eder, en azından eskiden böyleydi, bu küçük müdahaleler bana insanın yapısının her şeye rağmen korkunç ilkellikte bir şey olduğunu ve organik olanın içerisinde bir sürü mekanik işleyiş olduğunu hatırlatıyor veya onları bilincime çıkarıyor veya beni buna inandırıyor. Yoksa sen de göz kapağını kaldırtmaya korkuyor musun? Sana –hiç şüphesiz çok masumane kalan– bu fiziki hareketin yapılması gerektiği düşüncesi tüylerimi gerçekten diken diken edebiliyor.

Canim, bugün şöyle bir söz vermek için iyi bir fırsat: sen yükümlülük altına girmiş oluyorsun ve her kendini kötü hissettiğinde –endişelerin uzakta olması onlardan uzak kalmadan çaresi olmuyor– hemen, açık seçik ve gerçeği yansı-

tacak şekilde bana yazacağını, yazılanın ötesinde daha kötü bir yoruma yer vermeyecek şekilde yazacağını söyleyerek inandırıcı bir teminatla bu yükümlülüğün adını koymuş oluyorsun. Görüyor musun, ne kötü yanı ağır basacak şekilde abartmanı istiyorum senden, ne de –seni düşünmekten ziyade kendi eğilimimin bir sonucu olarak– düzenli şekilde yaptığım gibi abartıyı saydam hale getirmeni.

Dün senin küçük hikâyenin⁷⁰ düzeltisini aldım. Başlıkta isimlerimiz ne de güzel birleşiyor! Hikâyeyi okuyana kadar adının (sadece Felice B. olarak geçiyor tabii) anılması için verdığın onaydan pişman olmazsin umarım, zira hikâyenin, kime gösterirsen göster, kimsenin hoşuna gitmesi mümkün değil. Senin kattığın teselli var onun içinde veya teselliye benzer bir şey, sen izin vermeseydin de senin adını ekleyecek olmadan gelecek bir teselli, zira ithaf minnacık, su götürür bir şey olsa da benim sana olan aşkımin su götürmez bir işaret ve bu aşk izinle değil tam tersine zorunlulukla yaşıyor. –Ayrıca emanetin zamanı var daha, kitabın yayınlanması geçicti, çıkışması aylar alacak gibi görünüyor.–

Canım! Baksana, yazmadığım zamanlar –sanki sonsuza dek uzanıyor karşısında– nasıl da savuruyor beni oradan oraya. Bütün akşam sana yazacağım için sevindim ve şimdi bunu yaparken yorgun düştüm veya öyleymiş gibi yapıyorum ve mektubu donuk gözlerle, kıvrık dudaklarla kapatıyorum.

Franz

*

14.II.13 ile 15'i arası

Birkaç gündür “Hidalla”yı⁷¹ (Wedekind ve karısı oynuyor tabii) görmek için tiyatroya gitme amacını gütmemiş olsaydım bile senin bugünkü ikinci mektubundan sonra bunu

70 Ç.N.: Felice'ye ithaf edilen hikâye, “Yargı”.

71 Ç.N.: Frank Wedekind'in oyunu *Hidalla oder Sein und Haben* (Hidalla veya Olmak ve Sahip Olmak).

kaçınılmaz olarak yapmak zorunda kalacaktım canım. Zira bak, ne kadar uzak olsak da ve pek kimse fark etmese de veya en azından inanmak istemese de biz sağlam bir halatla bağlıyız birbirimize, bunun bizi çepeçevre saran bir zincir haline gelmesi her ne kadar Tanrı'yı memnun etmeyecek gibi olsa da... Fakat canım, sen "Profesör Bernhardi"ye gittiğinde varlığı su götürmez bu halatla beni de çekiyorsun ve ikimizin de kötü edebiyatın –Schnitzler büyük ölçüde bu anlama geliyor benim için– içine düşmesi gibi bir tehlike çıkıyor ortaya. Kendimizi bundan korumak için halatin çekişine büsbütün teslim olmamak, seni biraz olsun "profesör"den uzak tutmak için Hidalla'ya gitmek, Wedekind'in iyi kesilip biçilmiş sahici sözlerini senin "Profesör Bernhardi" için çarpan kalbine biraz olsun yaklaşımak ve bu akşam bana esintisi gelen ve senden, sevgilimden geldiği için onları ağzınlıkla kabul ettiğim Schnitzler izlenimlerine ruhum zarar görmeden tahammül etmek görevini üstlendim. Zira Schnitzler'i hiç sevmiyorum ve onu hemen hiç önemsemiyorum; hiç kuşkusuz bazı şeyleri başarabiliyor, lakin büyük oyunlarının ve büyük dünyazısının içi, sarsak, içgencin içgenci, palavradan bir yazı kütlesiyle dolu benim için. İnsan onu ne kadar dibe itse yeridir. Gördüğüm oyunları (*Ara Oyun [Zwischenspiel]*, *Yaşamın Çağrısı [Ruf des Lebens]*, *Medardus*⁷²) daha bakarken sönüp gitti gözümün önünden ve işittiklerimi de anında unuttum. Sadece onun resminin karşısında, bu sahte hayalcılığın karşısında, parmak uçlarımla dahi dokunmak istemediğim bu yumuşaklığın karşısında anlayabiliyorum, onun kısmen fevkalade olan ilk çalışmalarından (*Anatol*, *Rond [Reigen]*, *Teğmen [Leutnant]*, *Gustl*) başlayıp nasıl böyle bir yere gelebildigini. – Aynı mektupta Wedekind'den söz etmiyorum hiç.

---

72 Ç.N.: Arthur Schnitzler'in "Der junge Medarsus" adlı tiyatro oyunu (Arthur Schnitzler, *Der junge Medardus: Dramen 1909*, Fischer Tachenbuch Yay.).

Yeter, yeter, tipki son mektupta Lasker-Schüler gibi aramıza uzanmak isteyen Schnitzler'i nasıl def edeceğim. Tiyatrodada tek başına miydi canım? Ve niye bu kadar ani oldu? Gözün geçti mi, tamamen geçti mi? Akşam yemeğinden sonra Abendblatt gazetesinde sizin prensliğin çiçeği burnunda gelin damat resmini gördüm. Bir Karlsruhe parkında yürüyorlar, kol kola girmişler, ama bununla yetinmeyip parmaklarını da iç içe geçirmişler. Bu iç içe geçmiş parmaklara 5 belki de 10 dakika bakmışındır o zaman.

Bugün öğlen saklanmak için bir delik aradım kendime; yani "März"ın son sayısında Max'ın kitabı hakkında eleştirisini okudum; onun yayınlanacağını biliyordum fakat ne yazdığını bilmiyordum. Birkaç eleştiri yayınlanmış zaten, hepsi tanıdıklar tarafından yazıldı tabii, abartılı övgüle riyle, yaptıkları atıflarla yararsız eleştiriler, ve bunlar yanlış yola sapmış bir arkadaşlığın, basılı sözün hak ettiğinden fazla değer görmesinin, genelin edebiyatla ilişkisini yanlış anlamın göstergesi. Bunlar en nihayetinde eleştirilerin büyük bir çoğunluğuyla ortaklaşan noktalar zaten ve eğer hüzün verici, bu anlamsız alinganlığın kısa zamanda gelecek acısı olmasaydı dert etmeye gerek olmazdı. Fakat Max'ın eleştirisi bu ölçülerde aşiyor. Onun benim için hissettiği arkadaşlığın kökü insani ilişkide, edebiyatın başlangıcının çok altında bulunduğu ve bu yüzden bu arkadaşlık, edebiyat henüz nefes almaya başlamadan önce zaten çok güçlü olduğu için Max benim değerimi, beni utandıracak ve kibirlendiricek bir biçimde abartıyor, bu arada tabii kendi sanat deneyimi ve gücüne bağlı olarak gerçek yargı –yargıda bulunmaktan ibaret olan bir yargı– kendi çevresinde toplanıyor. Yine de böyle yazıyor. Çalışabiliyor olsaydım, çalışanın akışı içinde işin kendisi beni taşıyor olsayıdı bu eleştiriye kafa yormazdım, gösterdiği sevgi için onu öpebilirdim ve bu eleştiri hiç de dokunmazdı bana! Ama böyle olunca –ve işin kötü yanı benim de Max'ın çalışmalarına tipki onun benim çalış-

malarıma baktığı gibi baktığımı söylemek zorunda olmam, aradaki tek fark, ben bazen bunun farkına varıyorum, ama o asla varmıyor.

Fakat aptal kafamın içinde senin için daha iyi pazar düşünceleri yok mu gerçekten canım, canım! Eğer benim içimden çıkip sana doğru akan bütün kötülüklerin senin karşısında, en iyi varlığın karşısında iyiliğe dönüşmek zorunda kala-cağını bilmeseydim hakikaten böyle şeyler yazmadım sana.

Sana Madridli dayımın (60 yaşında, demiryolları müdürü) bir mektubunu gönderiyor ve değerlendirmene sunuyorum. Denk düştüğünde sen de bana arada bir akrabalarından gelen bir mektubu okutmak istemez misin canım, mesela Budapeşтели veya Dresdenli kız kardeşinin mektubunu? İçine sizdiğim çevreni anlamayı öğreneyim diye. Bu arada kitap listen henüz geçmedi elime. İnsanın sevdiğinden istediği şeyin fazlası olur mu? Canım, ben eğer öyle yapıyorsam söyle bana. Senin hakkında bir bilgi edinirken buna karşılık senin kalbinde küçük de olsa bir direnç meydana gelmesi kötü bir değişim tokuş olur.

Franz

*

16.II.13

Canım, çok acelem var, birinci postayla senin yanında olayım diye birkaç kelime sadece. Büyük bir bölümü iğrençlikten ibaret olan dünkü mektubumu unut lütfen. Gecenin o kadar geç bir vakti olmamış olsaydı ve elimde başka bir mektup olmuş olsaydı veya onu yazacak halde olsaydım göndermezdim bunu. Ne var ki mektuplaşmamızın düzenli akışı düşüneli olmayı unutturuyor bana. Ayrıca ben burada –kurnaz bir özür– senin benden gelen bir pazar mektubu karşısında, en azından onu aldığı esnada hissettiğin direnci hissetmiş olabilirim. Her neyse, mektubun ve belki de başka bir sürü şeyin cezasını bu gece yeterince çektim, çok uykum olduğu halde gecenin büyük bir bölümünü sağ omuzumda yeni peydah olan ve sizlayıp duran, hatta beni dua etmeye

zorlayan ağrı yüzünden hiç uyumadan geçirdim. Şimdi iyiyim ama ve bunu bir ceza olarak memnuniyetle kabulleniyorum. Baksana, yine aptal aptal konuşup yeni cezalar için malzeme yaratıyorum kendime. Ben gerçekten mutsuz bir insanım ve sen de canım bütün bu mutsuzluğu denelemek için göreve çağrılmış olmalısın.

Franz

*

16.II.13

Canım, acele içinde birkaç kelime yine. Biraz uyudum ve çok uzun bir süre de uyanık yattım, vakit böyle geç oldu. Umarım senin pazarın benimkinden daha iyi davranışmıştır sana. Önümde Max ve Elsa'dan gelen bir kartpostal duruyor, Riviera'dan, daha doğrusu Côte d'Azur'deki Saint-Raphael'den atılmış. Anlayacağın, bana sonbahara göre sıcak, vejetaryen yaşayabileceğim, insanın sürekli sağlıklı kalabileceği, tek başına olup kimseyle konuşmasa da kendini terk edilmiş hissetmeyeceği (fakat insan ille de tek başına kalmak zorunda değil), odun kafalı birinin bile kafasına İtalyanca-nın gireceği, uzun sözün kısası güzel, bulunmaz bir yer bulmalarını rica etmiştim onlardan. Şimdi Max'ın söylediğine bakılırsa S. Raphael oluyormuş burası. Ne diyorsun canım?

İşte böyle ve şimdi bir parça sana doğru koşuyorum, tabii sadece istasyona kadar.

Franz

*

16.II.13 ile 17'si arası

Canım, bu akşam soğukta (yne mi üzüttüm yoksa? Sırtımda gerçek veya kendi uydurduğum ürpertiler dolanıyor) tek başıma yaptığım, Hradschin'den başlayarak, katedrali dolanıp Belvedere'den geçerek şehri enine boyuna kat ettiğim uzun yürüyüş esnasında zihnimde sonsuz mektuplar yazdım sana ve sen bu yazma çalışması yüzünden ayrıntıları öğrenememesen de, sana yazdığını ve keyfim olmadığından, varlığımı sarar zayıf anlarında rahatlıkla itici, yapay, yüzey-

sel, koket, yanlış, fesat, tutarsız bir görüntü sergileyebilen veya belki de görüntünden ibaret olmayıp inkâr edilemez bir gerçek olan şeylerin üzerinde ve altında yine de zaman zaman bana bile kapalı olan bir sebeple yaptığım ve yazdığım bütün kötü şeyleri apaçık gördüğümü, onları doğru değerlendirdiğimi ve çaresizlikten ağladığımı anlamış olmalısın, zaten öyle değilse yapacak bir şey gelmez elimden. Benden hoşlanıyor olman hiç şüphesiz benim şansım Felice, fakat güvencem değil, öyle ya, yanılıyor olabilirsin, belki de yazma sanatının inceliklerini sergileyerek seni yanlıştıyorumdur, beni pek az gördün, konuşurken pek az dinledin, suskulduğum yüzünden pek acı çekmedin, belki de sana olan yakınlığımın beraberinde getirdiği tesadüfi ve zorunlu çirkinliklerin hiçbirini bilmiyorsun –benim esas güvencem seni seviyor olmam, o kısa akşamda seni tanımiş olmam, senin tarafından ele geçirildiğimi hissetmem, bu aşkin yanında zayıf kalmayıp sınavı vermiş olmam, bu aşkin sanki benimle birlikte dünyaya gelmiş de ancak yeni kavranıymuşçasına doğamın bir parçası haline gelmiş olması.

Annenin mektuplarını okuduğunu duyduğunda kapıldığın korku seni yanlışmasın canım. (Baban ne kadar tuhaf bir adam öyle! Ölçülü ve ciddi görünüyor, neşeli bir hayatı seviyor, romanlara ağlıyor, dıştan bakıldığından çok su götürür bir meselede annenin karşısına geçerek seni koruma altına alıyor!) Annenden korkmak değil bu aslında. Korkarım öyle değil aslında, bu konu üzerine düşün biraz. Senin ailede yeterince bağımsız bir yerin var, annen de mektupları sadece bir kere okudu ve bildiğim kadariyla, bunun çok özel sonuçları olmadı. Bu durumu öğrendiğinde bunun esas etkisi (tipki rüyada düşsel bir düşüncесizlik içinde, aşağıda durana ulaşmak için parmaklıklardan atladiğın gibi) bana geldiğin küçük (Tanrıım, aslında koskocaman) odaya şimdi annen sayesinde yabancı, soğuk bir bakişın sizip seni ürpertmiş ve sana şimdiye kadar çok yakından bakmış olduğun her şeye

bir kez de uzaktan bakma düşüncesini aşılımış olmasında canım. Keşke yine yalnız kalsak ve hiç rahatsız edilmesek!

Franz

*

17.II.13 ile 18'i arası

Benim mutsuzluğumu, benim öfkemi, benim tedirginliğimi, benim endişemi, benim sevgimi bir hayal et canım. Akşamleyin Brod'ların yeni dairesindeydim (Sophie çoktan gitti, Max perşembeye geliyor), sonra huzurlu bir yürüyüş yaptım, az sonra sana huzur içinde yazacağımı, sonra yatıp uyuyacağımı ve müthiş bir uykuya sayesinde hem yorgunluğumdan hem de soğuk algınlığımdan kurtulacağımı seviniyordum. Tam o sırada Pick'e rastladım, sonra beni sürükledi (çalıştığım kurumun temsilcilerinden başka hiç kimseyle bir araya gelmediğim için herkese taviz vermem gerektiğini düşünüyorum) ve onun peşine takıldım, geceyi (pek de sıkıcı geçmedi) bir kafede geçirdik, boş, soğuk bir kafede, şimdi de gecenin 2,5'unda odamda oturuyorum ve odanın sıcaklığına rağmen sırtımda nereden geldiğini hiç anlayamadığım bir soğuk hava akımı var. Canım, sana bunu söylemek zorundayım, pazar mektubumu üstünkörü okumuşsun, başka türlü mümkün değil, mektupta yeterince iğrençlik vardı (fırsat olduğunda bunu açıklayacağım sana) ben bu üstünkörü okumadan dolayı mutlu oldum ve senden onu bir defa daha okumamancı rica ediyorum –lakin ikimizin arasında var olan ve *belki de kopmakta olan* halata dair tek kelime edilmiş olamaz, edilmesine izin verilemez. Canım, kendi ipimi çekersek veya bu denli karamsar olacak kadar deli değilim, o ben ki boynundaki resimden daha fazla aitim sana. Nasıl oldu da mektubumda böyle bir şey okuyabildin, hangi gözlerle okudun bunu?

Ve sana büsbütün sahip olduğumu, hangi elle, hangi rüyada yazdin? Canım, buna inanıyorsun, bir anda, uzakta. Oysa yakındayken ve uzun vadeli olarak sana sahip olmak, işte bu, benim kalemimin yürüttüğü kas oyunundan başka

güçler gerektirir. Şöyledir bir düşündüğünde senin de aklına yatmıyor mu bu? Mektuplarda kalan bu ilişki (benim sürekli gerçeklige duyduğum özlem onlar üzerinden gerçekleştirmek) zavallılığıma (tabii her zaman zavallılık olarak hissetmediğim) uygun düşen yegâne ilişkisiymiş ve bana konulan bu sınırın aşılması ikimizi de mutsuzluğa sürükleyecekmiş gibi geliyor bazen. Canım, kendime şunu söyleyecek kadar hayal gücüm var: Kendimi düşündüğüm zaman senin yanında kalmak zorundayım, sımsıkı sana sarılmış olarak ve seni asla bırakmadan —öte yandan seni düşündüğümde (nasıl da birbirimize karışıyoruz, fakat bu ayrımsızlık yine benim zihnimde, işin kötü yanı da bu zaten) bütün gücümle seni kendimden uzak tutmak zorundayım. Ah Tanrım, bu işin sonu ne olacak bakalım! —Şimdi bak canım Felice'm, bu korkunç mektubu şimdi yollamalıymım aslında, gelgelelim saat 3'ü geçiyor ve ben başka bir tane yazacak halde değilim. Bir önceki mektubumda hoşuna gitmeyen şeylerin doğru olmadığını ve amacını aştığını söylemek istiyordum sadece; gerçi hepsi baştan sona doğru, amacını da aşmış değil, fakat seni o kadar çok seviyorum ki senin bir bakışınla doğru olmayan bir şeyi de söylüyor ve —dahası var— kendim de buna inanıyorum. Üstümde büyük bir gücün olduğunu düşünüyorum bazen Felice, doğal olanı beceren bir insan haline getirsene beni.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

18.II.13

Canım, dünkü mektubumla canını yaktım senin. Onu posta kutusundaki aralığın içine atmak üzereyken geri çekmek istedim, fakat söyle, dün olduğu gibi böyle bir an, üstelik de gecenin o kadar geç bir vaktinde üstüme çullandığında ne yapabilirim ki. Yazmamalı veya kendime mi saklamalıydım onu? Son günlerde içimde bir şeylerin yolunda gitmedi

ği kesin, mektuplarına istemediğim, adeta dışarıdan gelen cümleler zorla giriyor, yine de bunların kaynağı içimdeki gizli bir yer olsa gerek. Canım, lütfen görmezden gel bunları, sessizce tahammül et veya bana sitem et, yeter ki yanında kal ve üzülme, ağlama ve beni yanında tut.

Franz

*

18.II.13 ile 19'u arası

Bana yardım et canım, son günlerde yapmış oldukları
mı yeniden düzeltmeni rica ediyorum senden. Belki de incir
çekirdeğini dolduracak bir şey olmadı ve sen benim feve-
ranım olmasaydı bunu fark etmeyecektin bile, lakin ruh-
suzluğunun içine çöreklenen bu huzursuzluk beni oradan
oraya savuruyor ve sorumsuz lakırdı etmekten veya her an
aynı şeyi yapmaktan korkuyorum. Yanlış cümleler kalemi-
mi pusuda bekleyip onun ucuna dolanıyor ve mektuplara
sürükleniyor. Kimsenin söylemek veya yazmak istediği şeyi
tam olarak ifade etme gücünden yoksun olabileceğini dü-
şünmüyorum ben, istense yapılabılır. Dilin zayıflığına ya-
pılan göndermeler ve sözlerin sınırlılığıyla dilin sonsuzluğu
arasında yapılan karşılaşmalar son derece hatalı. Sonsuz
duyu sözlerde de sonsuz kalır, tipki kalpte olduğu gibi. İn-
sanın içinde berrak olan bir şey sözlerde de kaçınılmaz ola-
rak öyle olacaktır. Bu nedenle insanın dille ilgili bir kaygısı
olmamalı asla, ne var ki sözlere baktığında kendisiyle ilgili
kaygısı olmalı. İnsan ne durumda olduğunu kendiliğinden
nasıl bilebilir ki? Biz ya firtinaların koptuğu, ya yuvarlanıp
duran, ya da bataklıklarla dolu iç dünyamızın ta kendisi-
yiz elbette; ne var ki kendilik bilgisi, gizlice kendi mecrasını
takip eden, sözlerin içimizden çıkıştığı yolda gün ışığı-
na çıkar ve hâlâ kapallığını sürdürüyorsa da karşımızda-
dır artık, bu da ya muhteşem ya da korkunç bir manzara
olacaktır. Yani son zamanlarda içimden üfürdüğüm bu iğ-
renç sözlerden koru beni demek istiyorum canım. Her şeyi

kavradığını ve beni yine de sevgiyle sakladığını söyle. Son mektuplarında Lasker-Schüler ve Schnitzler hakkında hakaretamız sözler sarf ettim. Ne kadar da haklıydım! Fakat ikisi de benim dibinde yattığım çukurun üstünde melek olarak uçuşup duruyorlar. Ve Max'in övgüsü! Aslında benim kitabımı övmüyorum, kitap duruyor işte orada, isteyen yargıyı sınayabilir; oysa o her şeyden önce beni övüyor, işin en gülünç yanı da bu. Ben neredeyim ki, beni kim sınayabilir ki? Sırf ben olan bu alakasız yapının içine bir güzel dalmak amacıyla güçlü bir elim olmasını isterdim. Ve bu arada, şu anda söylediğim şey tam olarak benim fikrim bile değil, tam olarak şu andaki fikrim bile değil. İçime baktığında içe geçen o kadar çok belirsizlik görüyorum ki kendime karşı duyduğum antipatiyi bile tam olarak temellendiremiyor ve büsbütün üstlenemiyorum.

Bu kafa karışıklığının karşısında kalakaldığında ne diyorsun canım? İzleyen için onu yaşayandan daha kederli ve itici bir şey değil mi bu? Hiç şüphesiz, kıyas kabul etmez bir biçimde daha kederli ve daha itici. Bundan kaçmamak için insanın ne kadar güçlü olması gerektiğini düşünebiliyorum. Buna karşılık ben, itiraf ettiğim üzere bütün bunları son derece sakin bir şekilde yazmakla yetiniyorum.

Franz

*

19.II.13 ile 20'si arası

Tasavvurlarla oynamaya alışık, öyle ki bu alışkanlığı gerçekte de bir kenara bırakamayan kalp vuruşlarım bu sefer bunun gerçek olduğu uyarısını tehditkâr bir biçimde verse de bunu yapamayan birisiyim ben —güneye yapacağım yolculukla ilgili söylediğin sözlere çok üzüldüm canım. Plani, belli ki senin düşündüğün gibi sırıf senin yargıda bulunman için önüne koymadım (zira söz konusu ben olduğumda ne reye gittiğim hiç fark etmiyor, nerede olursa olsun kendimi rahat hissetmeyeceğim nasıl olsa, sürprizli birkaç anın dışın-

da) ve bunun sonucunun verilecek bir yargı olacağını bilsem de, birinci yargıyla ikincisi arasında kalan ara öğeden yoksunum, tasavvurlarım onsuz yatışmak bilmiyor, çünkü onlar seni kökü kazınamayacak ve çaresiz bir arzuyla beraberinde sürüklemek istiyor.

Kötü gün geçti ve sen artık acı çekmiyorsun değil mi? Nasıl da merhamet duyabiliyorsun ve merhamet seni nasıl da sarsıyor! Ben olsam aynı ve hatta daha berbat koşullarda kesin kuru kuru otururdum öylece, yine de kızın acısını böyle bir patlamaya sürüklemez ve yakınlığıyla onu tipki senin de mutlaka yapmış olduğun gibi yataştırabilirdim –kendi kalbimde hissediyorum bunu– sen söylemesen de. Nasıl bir güç var ki senin içinde canım! Seni bile fırlatıp atması onun büyülüğünün bir kanıtı sadece. Ben kimseyi teselli edemem çünkü bunun için gereken sözlerden yoksun kalırım, fakat sözler keyfi değildir. Keyfe göre yoksun kalınmaz sözlerden. Eskiden, kendime henüz pek yukarıdan bakamadığım ve dünyayı bir an bile gözden kaçırılmamak gerektiğini sandığım zamanlarda, çocuksu bir varsayımla, tehlikenen orada olduğunu ve ben'in kendiliğinden, hiçbir zahmete girmeden ve tereddüde düşmeden, orada yapmış olduğum gözlemlere göre kendini ayarlayacağını sandığım sıralarda, hayır aslında o sıralarda da değil, her zaman, kendi içime çökmüşümdür, o zamanlarda da, bugün de. Aradaki tek fark (eski yanlış varsayımların ikamesi olarak) bugün böyle şeyleri bir dağın eteğinde ve karanlığında yazmak gerektiğine inanıyor olmam, bu dağa çıkmak, onun üzerinden uçmak belki bir gün bana da nasip olur.

Bir süredir hiçbir soruya cevap vermiyor, gerçekle ilgili hiçbir şey yazmıyorum, zira gerçek olmayan, en güzel gerçekliği karartmak istiyor, ben de yazmak suretiyle onu def etmeye çalışmak zorundayım. Canım, sabırlı ol (şu anda, saat 2'ye geliyor, top atışları geliyor kulağıma, art arda, nedini bilmiyor ve titriyorum, yanaklarım buz kesti, sanki bizimle ilgiliymiş gibi, seninle ve benimle). Şimdi sessizlik

çöktü. Yani sabır diyorum canım. Daha fazlasını isteyemem, ama bu bile başlı başına muazzam bir şey zaten.

Franz

*

20.II.13 ile 21'i arası

Geç oldu, geç oldu. Yine çeşitli insanlarla gereksiz bir akşam geçti. Dur durak bilmeden –biliyorsun, yazmıyorum ve sen Berlin'desin– beni nereye çekerlerse oraya gidiyorum. Genç bir kadın küçük, ele avuca sızmaz oğlunu anlattı, bu gene en iyisi, ama ben buna bile tam olarak katlanamadım, orada değilmişim gibi bakışlarımla –kadını sempatik bulduğum halde– başka tarafa kaçırıyor, muhtemelen bu mekanik göz hareketleriyle onun kafasını karıştırıyor, konudan kopmamak için dudaklarımı ısıriyordum, lakin bütün bu çabaya rağmen orada değildim yine de, fakat başka yerde de değildim; bu iki saat boyunca yok muydum ben yoksa? Öyle olsa gerek, zira orada koltuğumun üstünde uyumuş olsaydım mevcudiyetim daha inandırıcı olurdu.

Fakat buna karşılık güzel bir sabah geçirdim. Sabah erkenden ofise giderken her şey gözüme o kadar iğrenç ve cansızçı geldi ki, geç kalmadığım halde ofise giden yoluñ bir bölümünü birden koşarak kat etmeye başladım ve bunun, dünyanın iğrençliğini biraz olsun yerinden oynatmak, böylesce onu katlanılır hale getirmekten başka hiçbir amacı yoktu. Fakat sonra senin mektubunu alıp, gece okumayı hayal ettiğim şeyi onun içinde bulduğumda, yani benimle birlikte Raphael'e gitmek istediğimi veya en azından bunu düşündüğünü okuduğumda, dünya haftalarıdır olmadığı gibi göründü bana, demek ki içinde böyle imkânları da taşıyormuş. Benimle geleceksin demek ki, orada birlikte olacağız, yan yana deniz kenarında oturacağız, palmiyelerin altındaki bir bankta yan yana oturacağız; olacak olan sade bir "yan yanalık". Her şeyden çekiliip içine ebediyen kapanmak istediğim o kalp benim yanımda atacak. Yüzümden bir ürperti geçiyor

şimdi. İmkânsızı hayal edince böyle hissediliyor olsa gerek. Zaten sen de onu sadece bir masal olarak yazdın: "Sana küçükük, güzel bir yer bulacağım ve sonra seni yalnız bırakacağım." Dinle canım, bunun imkânsızlığı bu konuşturma tarzına uygun düşüyor, zira birlikte yapılacak bir yolculuğun önkoşulu için gereken mucizeler peş peşe gerçekleşecek olsa ve biz bir dakika sonra Cenova'ya hareket edecek olan trene binmek üzere olsak bile –ben geride kalmak zorunda olurdum, benim doğal görevim bu olurdu. Mesela şimdi içinde bulunduğu durumda veya böyle bir durumun ortaya çıkması ihtimalinde (bu da her zaman mümkün) yolculukta senin refakatçın olmayı istemeye asla cesaret edemem. Benim yerim bir vagonun bir köşesi; orada kalmalıyım ben. Seninle olan ve kanımın son damlasına kadar ayakta tutmak istedigim ilişkimi, böyle bir yolculukta sana eşlik ederek tehlikeye atamam asla.

Franz

*

21.II.13 ile 22'si arası

Senin yerinde olsam ve elimde, senin açından üstünkörü de olsa, birlikte geçirdiğimiz bir saatin dışında son haftanın mektuplarından başka bir malzeme olmasaydı kendim hakkında ne düşünürdüm diye kafa yordum bugün. Eski mektuplarda, yaşamak için işe yarar ne varsa hepsini yeterince çürüten ve unutan cinsten bunlar, yine de yazarken, bunları daha da keskin hale getirmek için, güçten yoksun olsa da bir istek taşıyordum içimde; ve hiçbir mektubu gerçekten en güclüsünden bir bezginlik olmadan gözden geçiremedim, bunun bir önemli nedeni de –nispeten anlaşılır diğer çok sayıdaki nedenin yanında– bunların benim canımı yeterince derinden ve sıkılıkla yakmamasıydı. Bu mektuplar benle ilgili hayallerinin dağılmasına neden olmuyor mu ister istemez? Canlı kanıt gözünün önünde olmasaydı, bundan önceki tecrübelerine dayanarak benim gibi böyle beyhude yaşayan,

ama *yne de yaşayan*, hayatı oluşturan devasa bir çukurun çevresinde dönüp durmaktan ve ona bekçilik etmekten başka bir şey yapmayan bir insan düşünebilir miydi? Sana bir insanın değil de yanlış bir ruhun yazdığını inanmasın gelmiyor mu canım?

Yine de sana yazan bir insan canım. (Bu iddiaya kadar yükseldikten sonra insan olmanın sonuçlarını anlatmayı bilmiyor o tabii, bunlar çok aşıyor onu.) Ve sana koşuyor, acınesi kuvvetini bunun için toplamaya çalışıyor ve Berlin'in uzaklığı ona o kadar ağır gelmiyor, tipki onu senden ayıran yükseklik gibi. Bugün senin de yazdığın gibi bu adam bütün iyi niyetine rağmen seni "her defasında yeniden hayal kırıklığına" uğratmaktan başka bir şey sağlayamayacak (sen başka bir açıdan söyleyorsun gerçi; ama bu tür ifadelerinin bende oluşturduğu bakış açısı senin niyetinden ister istemez tümüyle bağımsız). Başka türlü elinden gelmiyor, zira bizim elimizde sadece dünyaya gönderilirken edindiğimiz güçler var ve hayatımız pahasına da olsa birtakım karanlık stoklardan yenilerini çekip çıkaramıyoruz.

Ne ofiste ne de tramvayda yazamıyorum bana. Sana bunu açıklayayım mı canım? Kime yazman gerektiğini bilmiyordun. Mektuplar için bir muhatap değilim ben. Gayet sakin bir biçimde zavallı halimin tüm cüssesiyle senin karşısına çıkacak olsam, çıkabilecek olsam, ürküp geri kaçarsın. Kafeslerindeki çılgın sincaplar gibi kendimi oradan oraya atarak koşuyorum işte ben de böyle –bu arada kasıtlı yapmıyorum bunu tabii– sırı seni kafesimin önünde esir almak ve yakınımda olduğunu bilmek için canım, her ne kadar seni göremesem de. Ne zaman göreceksin bunu ve bunu görene kadar ne kadar kalacaksın yanında?

Franz

[Muhtemelen ek]

Uykusuz bir halde yatakta yatarken şöyle tasavvur ve arzularla uğraşıyorum:

Ben kaba bir odun parçasıym ve yemek yapan hizmetçi sobayı tutuşturmak üzere, bu sert odunu kendi vücutuna sıkıca dayayıp iki eliyle tuttuğu bıçakla odunun yan tarafindan (yani benim baldırlarımı gelen yerden) tüm gücüyle kendine doğru hareketlerle kıymıklar yontuyor.

*

23.II.13

Birkaç kelime canım, zira geç oldu ve ben Max'a gitmeden önce biraz hava almak istiyorum. Günün büyük bir bölümünü, yakışık aldığı üzere (zira ya yataktı olmalydım ya da Dresden'de) yataktı geçirdim ve iki maceradan başka bir şey yaşamadım, gerçi ikisi de korkunçtu, babam beni sabah uykusundan çılgın, tekdüze, kesintisiz, her defasında taze bir güçle devreye giren bir bağırma, şarkı söyleme ve büyük yeğenlerden birini neşelendiren el çırpması eylemiyle çekip çıkardı ve bütün direncime rağmen beni yavaş yavaş bu umarsız dünyaya sürükledi, aynı şeyi öğleden sonra da torununu eğlendirmek için yaptı. Canım, her ne kadar anlaşılır olsa da (babamın yegâne sevinci bu) yine de özünde büsbütün anlaşılmaz olan (zencilerin dansı benim için daha anlaşılır bir şey) böyle bir şeye hiç de çocuksu olmayan sövgüler yağıdırmadan katlanmak erdem gerektiriyor. İnsanın kafası bu kadar mı şişirilir! Özellikle öğleden sonraki her çığlık göze inen bir yumruk gibiydi ve bu arada yıllar önce benim de aynı şekilde eğlendirildiğimi düşünmeden geçmemeli. Yine de o sırada yan odada kimse yatmıyor ve bu yüzden acı çekmiyordu. Öte yandan bana bu kadar saldıran şey, belki de bu bağırlı çağrısı değil, evde çocuklara tahammül etmek başlı başına güç gerektiriyor. Ben yapamıyorum bunu, kendimi unutamıyorum, kanım bir türlü akmak bilmiyor, tamamen tıkanıyor ve kanın bu isteği çocuk sevgisi olarak gösteriyor kendini. Düşünüyorum da, biri kız biri erkek olan, büyümeye çağında oldukları için seslerini her geçen gün biraz daha yükseltken yeğenlerim yüzünden acaba

bir yerde kendime bir oda tutup evden çıksam mı? Yıllar evvel bir defasında, bambaşka nedenlerden dolayı olsa da çok yaklaşmıştım buna, ama sonunda harekete geçmemeyi tercih etmiştim. Bugün neredesin canım? Seni gözden kaçardım da. Dresden'de mi kalacaksın yoksa akşam geri mi dönüyorsun? Güzel bir gündü ve ben yarı uykulu Dresden'de dolandım. Fakat sonra uyandığında, şu andaki gerçek veya kendi uydurduğum sıkıntıları (yeterince hayal gücü olunca, arada bir fark olmuyor tabii) saydım ve 6'ya kadar geldim, eğer karşı tarafta senin gibi acı kompleksine katlanabilecek birisi olmasaydı, bütün bunlar can sıkıcılığı ve kedere yol açabilirdi rahatlıkla, bunun için sana ancak sonsuz bir öpücükle yağmuruyla teşekkür edebilirim, tabii bu senin için bir ceza aynı zamanda.

Franz

*

23.II.13 ile 24'ü arası

Sürekli ertelemeyeyim diye (seni endişelendirmiştir belki de bu) öncelikle küçük yeğeninin resmini geri gönderiyorum, canım. Evet, bu çocukçağız sevilmeyi hak ediyor. Sanki ona atölyede dünyanın bütün korkusu gösterilmiş gibi nasıl da ürkek ürkek bakıyor! Ve bu arada yetişkin bir hanım gibi, kendini unutmuşluğun bir göstergesi olarak elerini koltuğun kenarına ve beline yaslamayı ihmal etmiyor. Ayrıca öğleden sonraki mektubumla çelişmeyi göze alarak koltuğunda bu şekilde oturan küçük Wilma'dan hoşlandığımı iddia ediyorum. (Sakın sadece senin yüzünden olmasın.) Madalyonunda başka bir resim de mi var? Peki onu da görbilir miyim?

Kız kardeşinin mektubu beni çok eğlendirdi, yanlış anlama ama beni sarstı diyesim geliyor neredeyse. Kendini tamamen çocuğa verdiği için değil, özel bir karakteristik tarzda yapmıyor bunu – bunu yaparken, tabiri caizse bir söz tufanı içinde birbirine uygun bir sürü küçük ve öncelikle

de tamamen monoton ayrıntının içinde bu kadar açık bir doğa sergilediği için. Kardeşler hakkında söyledişi sözler –hediyelerin sayılması–, gümrük masraflarının sayılması. Canım, lütfen beni yanlış anlama, eğer bu tür atıflarda bulunuyorsam, bunun kardeşine gösterdiğim su götürmez saygıyla, hatta derin saygıyla ilgisi yok. Tam da görünüşte veya kaçınılmaz olarak keyif alınamayacak noktalarda beni saran bir duygusal bu. Evvelsi akşam mutsuzluğunla fazlaşıyla meşgulken, hemen burnumun dibinde bir evin kapısından çıkan bir tanıdığı, Yahudi bir kitabevi sahibine, daha doğrusu onun oğluna nasıl baktığımı düşünüyorum. 40'ına merdiven dayamış olmalı, yıllar önce nişanlanmıştı, boylu poslu, güçlü bir kızla, sonra nişan bozuldu, adam yetерince para kazanamadığı için. Sonra (bunun üstünden de yıllar geçti) çok hareketli, narin bir kadınla evlendi. Onların bizi eskiden oturduğumuz dairede ziyaret ettiğini ve bu kadının tuhaf bir biçimde, kesik kesik konuştuğunu hatırlıyorum. Gündüz vakti bile yerde sürünen uzun bir etek giyiyor ve onu sürekli ayaıyla yana doğru iteliyordu galiba. Bu kadın birkaç hafta sonra delirdi –adamlın, daha doğrusu adamlın annesinin ve babasının büyük ölçüde bunda payı olduğu söylendi– akıl hastanesine yattı, adamlı boşandılar ve adam (bu ailenin içindeki olayları, burnunu sokarak ve biraz da komşusunun gördüğü zarara sevinerek izleyen babamın pek memnun kaldığı üzere) çok direnmiş olsa da ceyizin büyük bir bölümünü geri vermek zorunda kaldı. Anlayacağın adam yeniden özgür kaldı, ancak bir daha evlenmedi, adamlın sınırsız bir biçimde kendisini teslim ettiği annesi ve babası da böyle bir talepte bulunmadı. Adam hiçbir zaman bağımsız olamadı, okulu terk ettiğinden beri, yani çok gençliğinden beri hemen hemen yapılacak hiçbir iş olmayan minnacık dükkânda oturuyor, bir hizmetkarın yardımıyla, teşhir edilen ayin şallarının tozunu siliyor, sıcak havalarda açık dükkân kapısında dikiliyor

(eskiden annesi ve babasıyla nöbetleșe dikilirdi, ama onlar artık hasta) hava soğuk olduğunda da kitaplarla süslenmiş kapının arkasında dikili genellikle uygunsuz kitapların arasındaki boşluklardan sokağa bakıyor. Kendisini Alman olarak hisseden birisi bu adam, bugünkü Alman kulübünün, herkese açık olmakla birlikte bugünkü Almanların gözdesi olan bir birliğin üyesi ve muhtemelen her akşam dükkân kapanıp akşam yemeğini yedikten sonra “Alman Evi”ne gidiyor. Evvelsi gün tesadüfen onu evinden çıkarırken gördüğümde de aynı şeyi yapıyordu. Önümüzden yürüyordu, tipki her zaman hatırladığım o genç adam gibi. Adamın sırtı dikkat çeken kadar geniş, o kadar dimdik yürüyor ki insan dimdik mi yoksa çarpık mı olduğunu anlayamıyor; her hâlükârda çok kemikli bir adam, mesela alt çenesi muazzam büyük. Neredeyse büyük bir zevkle bu adamı Zeltner Sokağı boyunca neden takip ettiğimi, onun peşinden Graben'e neden saptığımı ve onun “Alman Evi”nin kapısında gözden kaybolusunu sonsuz bir zevkle neden seyrettiğimi şimdi anlıyor musun canım, anlayabiliyor musun (*söyle bana!*). Geç oldu, hiç ihtiyacın olmayan bir kıvraklığa sahipsin Felice, onu bana ver ve “Sevgiyle koru beni!” diye yazmama izin ver.

Franz

*

24.II.13 ile 25'i arası

Kız kardeşin mi? Ve tamamen bañnaz bir biçimde sürekli kendi mutsuzluğu etrafında dönen birisi olarak ben de her şeyden habersiz sana, zavallı bir kalbe, Dresden'e gönderdiğim mektupta “huzurlu saatler” diledim. Genel bilginin dışında bugün öğrendiğim üzere, Dresden yolculuğunun amacını biraz olsun bilmış olsaydım, ne halde olursam olayım oraya gelirdim herhalde, zira senin orada tek başına ve mutsuz olduğunu bilmeye, bütün ruhsuzluğuma rağmen katlanamazdım. Kız kardeşinin Dresden'deki iyi işini ani-

den bırakmak durumunda kalması ve senin Berlin'de onun için profesörlerin yanında çok özel bir iş araman dikkatimi çekmişti –ama üstünkörü okumuştum bunu. Eğer söylemesi sana zor gelecekse, neler olup bittiğini hiç bilmek istemiyorum canım –tabii tavsiye edebileceğim veya yardım edebileceğim en ufak bir imkân doğarsa bunu memnuniyetle üstleneceğimi söylememeye gerek bile yok (bunu senin için yaparım ve bu da bana güç ve beceri kazandırır) – lakin *ne durumda olduğunu* en kısa zamanda –en kısa zamanda diyorum– öğrenmek zorundayım canım. Bu güz ve bu kiş benim öncü'lüğümde gerçekten de onca şey bir araya toplandı ki senin canını yaktı bunlar. Ve Dresden yolculuğunun başarısı ve dönüş yolu esnasındaki durumun hakkında henüz hiçbir haber almamış olmamı iyi bir işaret olarak görmem mümkün değil. Mutlaka gelmeliydim Dresden'e, bana ihtiyacın olabilirdi ve senin zor durumda olduğunu görünce pek çok şeyi yapacak hale gelirdim.

Daha fazla yazmaya cesaretim yok pek, ne yaptığını bilmiyorum ki. Hele ki cumartesi ve pazar akşamı, yani senin bütün düşüncelerini bu yolculuğa yoğunlaştırdığın bir zamanda, her zamanki mutsuzluğunla Max'ın yeni daire-sinde oturduysam, sanki sen başka bir gezegendeymişsin ve ayaklarının altındaki zeminin senin, anlaşılan büyük bir huzursuzluk içinde gidip geldiğin zeminle hiç alakası yokmuş gibi –ben burada soğuk bir edayla kelimeleri art arda dizerken sen kim bilir ne haldesin. Canım, sefil bir hayat bu ve onu kirbaçla içine dalmayı bilenler yakalayabilir ancak. Niyetim seni, kendini bu tür heyecanlara maruz bırakmak konusunda uyarmak değil canım, zaten bir faydası olmaz bunun –kendim de daha iyisini bilmezken seni kalbinin sesini dinlemek konusunda nasıl uyarabilirim ki; fakat şimdi Berlin'de biraz daha fazla kendini düşün ve kendini kolla. İşleri oluruna bırak bir süreliğine, annenin toplantılarını, kız kardeşinin dans akşamlarını, el işlerini, teyzeni ve uyu, uyu!

İnsan sadece uykudayken iyi ruhların yanında olur, fazla uyanık kalmak harap ediyor seni.

Franz

*

25.II.13 ile 26'sı arası

Şu anda gerçekten çaresizim canım. Seni mutsuz görüyorum ve ne olup bittiğini bilmiyorum; ağlıyorsun yine, söyleyecek söz bulamıyorum buna; tavsiyeye ihtiyacın olduğunu söylüyorsun ve ben sana hiçbir tavsiyede bulunamıyorum. Senin de bilmediğim bir mutsuzluğun içine çekilmen, son zamanlarda çevremdeki mutsuzluğun gösterdiği ilerlemeye gerçekten de uyuyor. Canım, gerçekten seninle birlikte gitmek isterdim buradan. Bilmem hangi gökten bu kara, dikenli yeryüzüne fırlatılmış olmaya niye katlanacakmışız ki? Daha çocukken bir resim dükkânının vitrininde duran kötü bir renkli baskının karşısında hayranlıkla dikkildim hep, üstünde aşık bir çiftin intiharı tasvir ediliyordu. Bir kişi gecesiymi ve ay, bulutların arasından sadece bu son an için görünüyor. Aşıklar, küçük, tahta bir iskelenin ucundaydı ve tayin edici adımı atmak üzereydiler. Kızın ve erkeğin ayağı aşağıdaki boşluğa aynı anda atılıyor ve insan nefese kalarak, onların o anda yerçekimine nasıl yakalandığını hissediyordu. Kızın, başına hafifçe uçusan açık yeşil, ince bir tül sardığını, adamın koyu renk paltosunun da rüzgârı etkisiyle gerildiğini hatırlıyorum hâlâ. Sarmaş dolaş duruyorlardı ve ne kadının erkeği çektiği, ne de erkeğin kadını süreklediği söylenebilirdi, o kadar uyumlu bir düzen ve zorunluluk içinde olup bitiyordu her şey ve ben ancak sonradan öğrendiğim bir şeyi, aşk için belki de burada tasvir edilenden başka bir çıkış yolu olmadığını belli belirsiz de olsa belki daha o zaman hissettim. Lakin çocuktum ve bu resmin yanında asılı duran ve devasa bir sıçrayışla ormanın karanlığından çıkıp bir koruda kahvaltı eden avcılарın rahatını bozan yabandomuzu, avcılارın ağaçlarının arasına saklanması ve tabaklarla

yemeklerin havada uçuşması beni daha fazla eğlendirmiştir. Sen kendini toparlayana kadar beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyor bana canım. Baban yine seyahatte mi? Bana öyle geliyor ki onunla her şeyi konuşabiliyorsun; onun payı belki annenin payı kadar büyük değil, fakat bu durumda onun sana akıl vermesi, olmazsa seni yatıştırması daha da kolay. Fakat baban evde olmalı, öyle ya, annene ve babana yalan söylemek zorunda olduğunu yazıyorsun. Acaba Dresden'e bir kez daha gitmek gerekecek mi, o zaman ben de bunu tipki senin kadar iyi ayarlayabilir ve bu yolculuğa sevinçle katılırım, çünkü ikinci defa evden uzaklaşmanın daha zor olacağını varsayıyorum. Fakat seni yatıştıracağımı, bu tür sorularla yarana tuz basıyorum belki de. Ancak başka türlü gelmiyor elimden; yavaş yavaş bütün insanları gözden kaybettim, sadece seni görüyorum ve sen de o kadar çok acı çekiyorsun ki.

Franz

*

26.II.13 ile 27'si arası

Endişeler geçip gitti mi gerçekten? Sabah mektubundan sonra öyle görünüyor, yoksa benim karşısında kendini mi tutuyorsun? Telgrafı açmadan önce elimde döndürdüm bir süre. Ne olabilirdi ki içinde? Senin ne kadar iyi biri olduğunu ve benim bu iyiliği kullandığımı (şu andaki varoluşum zaman kaybindan başka bir şey değil ve bunun dışında başka hiçbir amacı yok) çok iyi bildiğim halde telgrafla benim her türlü endişemi ortadan kaldırmak istedığını nedense dikkate almadım hiç. Bir anlığına telgrafta şöyle yazdığını düşündüm: "İstasyona koş. On beş dakika içinde orada olacağım." İtiraf ediyorum, böyle bir telgraf feci korkuturdu beni. Hatta (bir anlığına yaşadım da bunu) korkudan başka hiçbir şey hissetmezdim, tipki uzun bir gecenin içinden anısızın koparılmışçasına. Bu benim gevşekliğimi tahrik ederdi tabii, benim için bütün evi, hatta bütün şehri tek bir yatak

haline getiren şu iğrenç gevşekliğimi. Ama telgrafta böyle bir şey yoktu, eskisi gibi tek başımayım, yalnız bazen yüzüm, yazmakta olduğum mektup kâğıdından bana bakıyor, öyle ki boynuna dolanmamak ve seni yere doğru eğmemek için kalemi bir kenara bırakmak istiyor, bunun yerine altımda ağır ağır yuvarlanarak yol alan –böyle hissediyorum– akıntıya kendimi bırakmak istiyorum.

Telgraflarındaki ikinci düşüncem yine tamamen ters yönde. "Yarın hiç mektup almayacağım herhalde", bu korkudan hâlâ kurtulmuş değilim. Kız kardeşin hakkında söylemeklerimi biraz yanlış anlamıyor musun canım? Senin sandığının aksine, bana oldukça karakteristik biri gibi geldi, sadece çocuğa olan sevgisi biraz monoton ve insanda kötü bir çocuk eğitimcisi izlenimi uyandırıyor. Bir öncekiyle arasında uzun bir zaman olan mektupta, adamdan, eniştenden niye hiç söz edilmediğini de açıklayacak durumda değilim.

Bugün bir yerinde kesilen ikinci mektup oldu bu canım. Devamını getirmeyi unutma! Bunlardan biri 3. sınıf tayken senin resim çalışmanın üzerinde önemli etki yapan beklenmedik bir olayda kesilmişti, bu mektubun da Şilezya'da, babanın kız kardeşinin ödevlerini yaptığı yerde.

Son mektupta bahsettiğim şu kitapçının oğlunun bana verdiği *zevki* nasıl değerlendirdiğini ve açıkladığını bilmek isterim canım. Böyle sorulara verdığın her cevapla senin içine daha derin sızdığını hissediyor, içinde yaşamak için yeni bir izin elde ediyor ve aldatıcı bir hayatı, bir anlığına sıcak bir gerçeklikle değiş tokuş ediyorum.

Franz

*

27.II.13 ile 28'i arası

Bu akşam utandırıldım. Weltsch ile yürüyüse çıktım (Bu arada kitabı çıktı. İlgilenir miydin? Sanmıyorum, tamamen felsefi gerçekten. Onu okumam ve anlamam için kendimi zorlamam lazım; insanın elini koyabileceği bir yer olmadığından dikkatim çok kolay dağılıyor –dediğim gibi, onunla

yürüyüse çıkmıştım, fark ettirmeden –çok uzun sürmemekle ve sadece anlık bir durum olmakla birlikte– kederli halim hakkında ve onun aleyhinde konuşmaya başladı. Beni utanıran şey bana uyarıda bulunmaya çalışması değildi. Bunu duymaktan memnun olurum, insanın boş kafasını böyle şeyle doldurmasına izin vermesi hoş bir şey ve bunun da ötesinde Weltsch bugün çok akıllı laflar etti. Beni utanıran şey daha ziyade, ona bu doğrultuda hiçbir açık çağrıda bulunmamam ve onun da şu sıralar sadece kendi meseleleriyle uğraştığı halde böyle bir uyarıyı gerekli görmesiydi. Beni utanıran şey bana hissettirmeden beni uyarmaya çalışmasıydı, bunun bilinçli ya da bilinçsiz olması fark etmez, öyle ya, bir utançtan söz ediyorum; bana göre fazlaıyla hızlı düşünsel gelişim gösteren genel konuşmalar yapıp o pek sevdiği ve ona pek doğal gelen, fazlaıyla kısa antitezler attı ortaya.

Utancın ne yararı var ki! Onu eve götürdüktenden sonra –sistvardı ve o sisten korkar– bir kafeye gitmeyi düşündüm (orada Werfel'e ve başkalarına rastlayabilirdim), fakat bundan da korktum ve birkaç kararsız dönüştən sonra eve gitmek istedim. O esnada bir tanıdiağa, çok akı başında, gayretli, faal, sevimli ve bu arada adeta benim kafamı karıştıracak ölçüde sakin olabilen Siyonist bir üniversite öğrencisine rastladım. O beni oyalayıp özel bir önemi olan dernek akşamına davet etti (eskiden de beni böyle toplantılar davet ederek çok vakit kaybetmiştir!), kendisine ve her türlü Siyonizme gösterdiğim ilgisizlik o anda hem sınırsızdı hem de ifade edilecek gibi değildi, ne var ki –bu konuda bana inanmalısın canımdan ayrılmak için toplumsal karşılığı olan bir veda imkânı bulamadım, oysa sessiz bir el sıkma yetebilirdi, bu nedenle ona eşlik etmek üzere kendimi öne sürdüm ve gerçekten de daha önceden gitmek istediğim kafenin kapısına kadar ona eşlik ettim. Fakat içeriye çekilmeye izin vermedim ve bunun yerine beklenmedik bir zarafet ve kolaylıkla o kurtarıcı tokalaşmayı buldum.

Artık geç oldu ve ben sana bu akşamla ilgili neredeyse hiçbir şey anlatmadım, oysa yalnızlığımıla ilgili anlatacağım bir sürü şey vardı.

Franz

*

28 [Şubat] ile 1.III.[1913] arası

Geç oldu canım, geç oldu. Ofis için bir iş yaptım ve bu arada geç oldu. Ayrıca üzüyorum. Sakın üzütmüş olmaya yım yine? Gerçekten iğrenç; sol tarafımda sürekli soğuk soğuk esiyor.

Arada hiç mektup gelmediğinde, bu yüzden sana kızmış olabileceğimi nasıl söyleyebilirsin? Şunu anla ve aklından çıkarma, bana verdığın her şey için sana minnettarım ve senin bana yönelteceğin sevgi dolu bir söz, daha yüksek bir yargıcın karşısındaydım gibi, benim mektup yığınımdan çok daha değerli. İşte bu nedenle şu anda içinde bulunduğu koşturтурmadı mektup yazmaya zorlama kendini, eğer senin için çok gerekli olan uykuyu azıcık da olsa elinden alacaksı, bırak bir gün de mektupsuz geçsin ve bil ki kaç mektup atlarsan atla, ben hep bir sonraki mektubu bekliyorum burada. Bu konuda bir değişmezliğim var, bu arada çevremdeki başka her şey uçuyor ve değişiyorsa da.

Bu akşam ve gün boyunca da her zamankinden daha huzurlu ve daha güvendeydim, şimdi geçmiş oldu yeniden. Ayrıca zarar görmeden benim hayat tarzıma, öncelikle de akşamları yaptığım şu yalnız yürüyüşlere katlanabilecek insanı görmek istedim. Evde pek kimseyle konuşmuyorum, kız kardeşimle olan bağlantım da (en nihayetinde esas olarak benim yazma eylemime dayanan bir şeydi bu) şu sıralar çok gevşek. Sen ve ben, tamamen ters yönde yaşıyoruz şimdi, senin etrafında sürekli insanlar var, benimse kimse yok neredeyse, ofisteki insanları hesaba katmıyorum bile, hele birkaç gündür daha fazla uyuduğum ve işin bana fazla zor gelmediği şu sırada... İş de tipki benim gibi kayıtsızlık

içinde şu anda, birbirimize uyuyoruz. Hatta önmüzdeki günlerde genel sekreter yardımcı olacağım, bundan da gocunmuyorum.

Geçende Eisen Sokağı'ndan geçiyordum, o esnada yanmdan geçen birisi şöyle dedi: Karl ne yapıyor? Dönüp baktım; benimle ilgilenmeden kendi kendine konuşarak yoluna devam eden ve bu soruya da kendi kendine sormuş olan bir adam gördüm. Gelgelelim benim talihsiz romanımdaki⁷³ başkışının adı da Karl ve yanından gelip geçen bu zararsız adamın, kendisi bunun bilincinde olmasa da benimle dalga geçmek gibi bir görevi var demek ki, zira bu durumu bir yürekendirme olarak almam mümkün değil. Amcamın mektubu vesilesiyle geçende bana planlarımı ve beklentilerimi sormuştun. Bu soruya şaşırmıştım, simdi tanımadığım bu adamın ortaya attığı bu soru vesilesiyle yeniden aklıma geldi bu. Tabii ki hiçbir planım, hiçbir beklentim yok, geleceğe doğru yürüyemem ben, olsa olsa onun içine düşer, yuvarlanır, tökezleyebilirim, ancak bunu yapabilirim ve en iyi yapabildiğim şey de uzanıp olduğum yerde kalmak. Fakat gerçekten hiçbir planım ve beklentim yok, eğer iyiysem içinde bulunduğu anla doluyum, eğer kötüysem içinde bulunduğu ana sövmeye başlıyorum, sonra da geleceğe!

Franz

*

Cumartesi [1 Mart 1913] Saat 2 [Gece]

Sadece birkaç kelime canım. Max'ın yanında güzel bir akşam. Büyük bir hızla hikâyemi okudum. Sonra keyfimize baktık ve çok güldük. Eğer insan kapılarını ve pencerelerini bu dünyaya kapatırsa, güzel bir varoluşun serabını hatta bir başlangıcını şurada veya burada yaratabilir. Dün küçük bir hikâyeye başladım, henüz o kadar küçük ki başını daha dışarı bile çıkarmıyor, hiçbir şey söylenenemez, bütün iyi niye-

---

73 Ç.N.: Amerika romanından söz ediyor olmalı.

time rağmen onu bugün olduğu gibi bırakıp Max'a gitmiş olmam daha da günahkâr bir şey. Fakat biraz değerli bir şeyse yarına kadar bekleyebilir yine de.

*

2.III.13

Pazar öğleden sonra. Kafam tamamen dağınık. Yayınevi meseleleri için birkaç günlüğüne Berlin'de kalmış olan Baum'dan oradaki yenilikler hakkında karmakarışık, sistemsiz bir şeyler dinledim, buna karşılık büyük bir kabaklığa, çok sevdiğim fakat Berlin başarılarının sarhoşluğu yüzünden sürekli Oskar'ın lafına atlayan Bayan Baum'a avazım çıktıktı kadar bağırdım ve onu odadan çıkardım. Biraz evvel baş ağrısıyla yukarıya çıktım ve şimdi baş ağrısıyla burada oturuyorum. Oskar 1 Nisan'da Klindworth Salonu'nda bir okuma yapacak ayrıca, ben de onunla birlikte Berlin'e gelsem mi acaba?

Baş ağruları geceden kalma. Dün akşam heyecanımı zapt edemedim, beni devamlı hırpaladı, uykuya dalamadım ve oradan oraya dönüp durdum sadece. Alışilmiş insan akı yataktan kalkmamı, sessiz geceden yararlanıp yazı yazmamı söyledi. Bir şey beni alıkoydu bundan.

Haberi verilen mektup gelmedi canım. Gelmeyecekse haber verme canım, haber verme. Böyle memnunum ben, kalbinden gelen bir kelime yetiyor bana, fakat gelmeyecek bir şeyin haberini verme canım.

Kız kardeşinin adresi henüz elime geçmedi ve bu gerçekten en güzel zaman. Bu durumda paket vaktinde ulaşmaz, bunun için beni suçlayacak, bana olan güvenini kaybedecek sin, oysa ben böyle bir görev üstlenmekten o kadar büyük sevinç duyuyorum ki. Koltuklarım kabarıyor bu yüzden. Bir de hemen küçük bir not gönder ki onu da ekleyeyim, aksi takdirde göndericinin sen olduğunu kız kardeşine nasıl anlatacağımı bilemem, tabii eğer bunu ona kendin doğrudan bildirmezsen. –Buz gibi odamda yazdığım için bu kadar çabuk ve üstünkörü yazıyorum. Esen kal ve benim kal, canım.

Franz

*

2.III.13 ile 3'ü arası

Kız kardeşlerim kocalarıyla birlikte gitti, bu arada saat 10.30 oldu, fakat babam oturmaya devam etti ve talimatlarıyla annemi iskambil oyununa oturttu. Son zamanlarda soğuk algınlığına pek yatkın olan bünyemden dolayı oturma odasına muhtaç durumdayım ve anlayacağın iskambil oyununun gürültüleri eşliğinde yazıyorum. Tam karşısında annem oturuyor, sağımıda masanın başında ise babam. Az önce annemin kulağına, babam bir su şişesini balkon kapısına götürürken, yazmaya devam ederek şöyle fısıldadım: "Yatın artık", onun da istediği bu fakat zor işte.

"Son iki çift" dedi babam, bu da en az iki el daha oynamak zorunda olduğu ve bu da çok uzun süreibileceği anlamına geliyor.

Daha önce arada bir yaptığımız gibi kız kardeşimle yüreyyüse çıktım ve başka şeylelerden konuşduğumuz esnada, kalabalıkta sık sık hissettiğim bir yalnızlık duygusu içinde (başkalarında da nadir görülen bir durum değil bu tabii) sevgilimin (her zaman sevgilim, zira başka kimsem yok ve olmayacak) eskiden olduğu gibi bana bu halimle katlanıp katlanamayacağına dair düşünceler geçti aklımdan. Benimle ilgili fikrinin değiştiğine dair, mektuplarından, daha doğrusu mektuplarının içinden gelen bir ses duymuyorum pek.

(Saat 1'i geçti canım, bu arada hikâyem tarafından bütünü bir köşeye fırlatıldım –bugün karar günüydü ve aleyhime sonuçlandı– şimdi de tabiri caizse sürünerek sana geri dönüyorum, eğer beni istersen.) Fikrinin değişimini esas olarak son zamanlarda sergilediğim davranışımından çıkarıyorum ve senin eski yerinde durmaya devam etmenin imkânsız olduğunu söylüyorum kendime. Son zamanlarda beni ele geçiren şey istisnai bir durum değil, 15 yıldır tanıyorum onu, yazmanın yardımıyla uzun süreli olarak onun içinden sıyrılmıştım ve bu "sıyrılmamanın" fena halde eğreti olduğunu

bilmeden sana yönelme cesaretini gösterdim ve kalbimin ısrarlı atışıyla her şeyin sorumluluğunu üstlenebilecek sözüm ona yeniden doğuşuma inandım, böylece de hayatımın içinde bulduğum sevgilimi kendime çekmeye çalıştım. Fakat son haftalarda nasıl gösterdim kendimi sana? Aklin başındayken benim yanında nasıl kalabilirsin ki? Hiç şüphem yok ki normal koşullarda gerçek fikrini söylemeye cesaret edebilirdin, ortaya çıkan değişiklik sadece görünüşten ibaret olsa bile. Fakat canım senin açık yürekliğin iyiliğinden daha büyük değil. Ben de zaten sana iğrenç gelsem de –en nihayetinde sen bir genç kızın ve bir adam istiyorsun, yerde sürünen yumuşak bir solucan değil– sana iğrenç gelsem de iyiliğinin başarısızlığa uğramayabileceğinden korkuyorum. Nasıl da sana ait olduğumu görüyorsun –peki insan kendine ait bir şeyi düşüncesizce bir kenara fırlatıp atabilir mi, kendi yararı için akıl bunu ona emretse de? Öncelikle de sen –yapabilir misin bunu? Merhameti aşabilir misin? Çevresindeki her bir insanın mutsuzluğundan dolayı bu kadar sarsılan sen? Fakat karşı tarafta olan benim yine de. Başka birisinin merhametinden beslenmekte çok dayanıklı olduğumu inkâr etmiyorum, lakin seni mutlaka yok edecek olan bir merhametin meyvelerinden zevk almaya kesinlikle katlanamam. Düşün bunu canım, düşün! Başka her şeye nispeten daha iyi katlanabilirim. Hangi duygudan gelirse gelsin, her söz bu merhametten iyidir. Benim iyiliğime olan bu merhamet bütün etkisiyle eninde sonunda bana donecektir. Sen uzaktasın ve ben seni göremiyorum –fakat merhamet seni yiyp bitirecekse bunu bilmem lazım. Bu nedenle canım, emin olmam için –bu iş açıkçası o kadar ileri gitmemişken– yan çizmeden şu soruya cevap ver: günün birinde en azından kuşkuların çoğundan arınmış bir berraklıyla, bu sana biraz güçlük çikarsa da senin için en nihayetinde vazgeçilmez olmadığımı görürsen, hayat planın içerisinde (*bununla ilgili niye hiçbir şey bilmiyorum?*) sana engel olduğumu görürsen iyi yürekli,

faal, canlı, kendinden emin bir insan olarak benim varlığımın bir özelliği olan kafa karışıklığıyla, daha doğrusu tek düzeye belirsizliğiyle hiçbir ortak yanın olamayacağını, olsa da bunun sana sadece zarar vereceğini görürsen – canım, buna bana (lütfen cevap verirken işin kolayına kaçma, cevabının taşıyacağı sorumluluğun bilincinde ol!) açıkça söyleyebilecek misin, merhametine kulak asmadan söyleyebilecek misin? Bir kez daha: burada sorgulanan iyilik, yoksa doğruluk sevgisi değil! Ve benim sorumun önkoşulu olan durumların olabilirliğini inkâr edecek bir cevap senle ilgili duyduğum korkuya ilgili, bana yetecek bir cevap sayılmaz. Daha ziyade orta karar bir cevap olur bu, yani aşılmaz bir merhametin itirafı anlamında. – Fakat niye bu soruyu sorup da eziyet ediyorum ki sana ben! Cevabı biliyorum zaten.

Canim, iyi geceler. Bu mektubun üzerinden kalkıp yattığım gideceğim. Yorgunluktan değil, daha çok kafa dağınlığı ve umutsuzluk yüzünden.

Franz

*

3.III.13 ile 4'ü arası

Senden bugün hiç mektup almadım canım. Kolayçı açıklamalar olur, kız kardeşin dün Berlin'deydi, vaktin olmadığı, ama Budapeşte adresi hâlâ elime geçmedi benim ve onu yarın da alamazsam doğum gününü kaçırabilirim.

Sana söyleyecek çok şeyim var, bütün hayatım, eğer mümkün olsaydı senin ellerine teslim etmek istediğim bir şey olurdu sadece – ve yine de havaya doğru kaldırdığım kalemlle bir süre sessizce oturdum öylece, dünkü mektup neresinden baksan, cevabını almak zorunda olduğum bir soru ve ayrıca bugün hiçbir haber almadığım için her ne kadar anlamsız bir düşünce olsa da, bana öyle geliyor ki ancak yarın eline gelecek mektubum cevapsız kaldı. Arkasında senin oturduğun ve hiçbir zaman açılmayacak kilitli bir kapının önünde duruyorum sanki. Anlaşmamız sadece

kapıyı tıklatarak gerçekleştiriyordu, şimdiyse kapının arkasında da sessizlik var. Fakat yapabileceğim bir şey var (nasıl da sinirliyim! Hokkamda az mürekkep kaldı ve bu yüzden bir kibrıt kutusuna dayalı duruyor, kalemi hızla batırınca kutudan kaydı – tepeden tırnağa ırkildim ve ellerim yukarıya hopladı, sanki birinden merhamet dilenir gibi) yapabileceğim bir şey var, bu da – beklemek, her ne kadar demin parantez içine alınmış olan sinirli hal bununla çelişiyor gibi görünse de. Bana göre sabırsızlık beklemede zaman kaybıdır, beklemenin gücü bundan etkilenmez; tabii burada güç değil esas olarak bir zayıflık durumu, işin içindeki az miktardaki güçlerin, en küçük bir komut üzerine gevşemesi söz konusu olsa da. Bu özelliğim seni büyük bir tehlikeye sürüklüyor canım, bunu dünkü mektubumun ekinde de söyledim. Zira ben kendi payıma seni asla terk etmezdim canım, kaderim –benim için en kötüsü bu olmazdı– seninle sadece içsel bir ilişki kurup, buna uygun olarak da sen evine ana kapıdan girip çıkarken, sonsuza dek seni yan kapıda beklemekten başka bir şey olmasa da. Bu söylediğim kafanı karıştırıp hakkında vereceğin yargıyı bulandırmاسın ve her ne kadar senin eline eğilmiş olsam da, benim başımın ötesine bakarak gerçek düşünceni söyle! Öyle ya, bunu hesap etmek çok basit, şaşırtıcı hiçbir şey söylemeyeceksin bana. Yazışmamızın ilk iki ayındaki insandan daha farklı birisiyim ben, yeni bir değişim değil bu, tam tersine geri değişim, üstelik de kalıcı. Şayet o insanı çekici bulduysan o zaman bugünkü mutlaka, ama mutlaka def etmelisin. Eğer bunu içinde tutuyorsan, merhametin ve yaniltıcı anılar yüzünden. Her seyde bu denli değişen bugünkü insanın, değişmeden ve anlaşılıcağı üzere eskisinden daha büyük bir ağırlık vererek senin boynuna dolanması gerçeği, senin tarafından bakıldığından, senin de açık seçik görebileceğin gibi, onun iğrençliğini daha da artırıyor mutlaka.

Franz

*

4.III.13 ile 5'i arası

Son zamanlarda çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldın ve bunu bir yandan benim anlayamayacağım şekilde yapıyorsun, öte yandan da gözüm kapalı biliyorum bunu. İster sıkâyet et, ister yorgun ol, ister ağla, seni mektuplarının ardından o kadar güçlü ve canlı görüyorum ki kendimden duyduğum utanç ve ikimizin karşı karşıya konulmasından –ben burada, sen orada– duyduğum keder yüzünden yerin dibine girmek istiyorum. İşte ben kendi içimde durmuyorum, her zaman “bir şey” değilim ve “bir şey” olduğum zamanlarda da bunun bedelini aylarca “olmamakla” ödüyorum. Zamanında kendime gelmezsem insanlar ve dünya hakkındaki yargilarım da mustarip oluyor bundan tabii; dünyanın benim için umarsız halinin büyük bir bölümü bu çarpık yargının bir sonucu, gerçi bu yargı biraz düşünüp taşınınca mekanik olarak düzeliyor, fakat sadece bir anlığına, bunun da hiçbir faydası yok. Gelişigüzel bir örnek vereyim sana: bu akşam Max, karısı ve Weltsch ile beraber gittiğim (saatin az sonra 2 olacağını hatırlatıyor bu bana)inema salonunun⁷⁴ fuayesinde “Öteki” [Der Andere] filminin fotoğrafları asılıydı. Onun hakkında bir şeyler okumuştur mutlaka, filmde Bassermann oynuyor, önmüzdeki hafta burada da gösterime giricek. Bassermann’ı tek başına, yüksek arkaklı bir koltukta gösteren bir afişe yine çarptım, Berlin’de olduğu gibi; Max’ı, karısını ve Weltsch’i biktirmek pahasına yine bu afişin önüne sürüklledim. Fotoğrafların karşısında duyduğum sevincim çabucak sönüdü, yine de Bassermann’ın rol aldığı oyunun sefil bir oyun olması görülmeye değerdi, sahne çekimlerinde eskimiş buluşlar kullanılmış, sıçrayan bir atın anlık çekimleri her

---

74 Ç.N.: Kafkainema salonu için “Kinematographentheater” tabirini kullanıyor. Film aygıtları için o dönemde kullanılan “Kinematograph” ile tiyatro salonunun birleşmesi olan bu tabirinema kültürünün gelişimine de işaret ediyor.

zaman güzeldir, oysa canice mimik takılmış bir insan suratının, bu Bassermann'ın mimiği bile olsa, enstantaneleri rahatlıkla çok anlamsız olabiliyor. Şöylededim kendime, demek ki Bassermann en azından bu oyunda kendine yakışmayan bir şey yapmış.⁷⁵ Fakat her şeyi yaşayarak oynuyordu, eylemin heyecanını baştan sona kalbinde taşıyordu ve böyle bir insanın yaşadığı şey kayıtsız şartsız sevilmeyi hak eder. Buraya kadar bir yanlışlık yoktu yargında, her ne kadar oyun beni ilgilendirmese de. Fakat biraz önce aşağıda ev kapısının açılmasını beklerken ve gecenin içinde etrafıma bakınırken bu fotoğrafları hatırlayarak Bassermann'a acıdım, adam sanki dünyanın en mutsuz insanıymış gibi. Şöyledüşünceler geçti içimden: Oyundan alınan zevk geçip gider, *film bitmiştir, bizzat Bassermann'in onun üzerinde hiçbir etkisi yoktur artık*, kendisini kullandığını bile görmeyecektir, ama yine de filmi izlerken o büyük gücünü boş yere harcamış olduğunun farkına varabilir ve –merhamet duygumu abartmıyorum – zamanla yaşılanır, güçsüz hale gelir, yüksek arkalıklı koltukta bir kenara itilir ve iç karartıcı zamanın bir noktasında batıp gider. Ne kadar da yanlış! Değerlendirme hatası tam da burada işte. Filmin bitmesinden sonra Bassermann, Bassermann olarak ve sadece kendisi olarak eve gidiyor. Günün birinde kendini yürürlükten kaldırıacaksa zaten tam olarak kaldıracaktır ve artık var olmayacağı fakat benim yaptığım ve herkese affetmek istediğim gibi değil; başına gelen bir beladan dolayı yuvasından uzak tutulan, bu bomboş yuva nın çevresinde dönen ve onu asla gözden kaçırmayan bir kuş gibi devamlı turlamak. İyi geceler canım. Seni öpebilir miyim, gerçek gövdeni kollarımın arasına alabilir miyim?

Franz

---

75 Ç.N.: Kafka, burada söz ettiği Alman tiyatro ve sinema oyuncusu Albert Bassermann'ın hayranıdır ve beğenmemesine rağmen hem bu film hem de Bassermann'ın onun üzerindeki etkisi kendi eserlerine de yansımıştır (Peter-André Alt, *Kafka und der Film: Über kinematographisches Erzählen*, C. H. Beck Yay., 2009, s. 109 vd..).

*

5.III.13 ile 6'sı arası

Saat onu geçti canım ve ben tipki senin evvelsi gün olduğun gibi yorgunum. Soğuk odama geçtim, sıcak yan odada (vay, şimdi babamın yan tarafta fabrikadan söz ettiğini duuyorum) kaskatıydım. Bugünden itibaren bir süreliğine hayatı tarzımı değiştireceğimi bilmek zorundasın; şimdiye kadar ki hali katlanılmayacak idiyse belki başka türlü olur; insan sol tarafına yatarak uyuyamıysa sağına döner (tabii buna da pişman olur ve dönüp durmanın sonu gelmez) ve zaten ben de tipki yataktaki gibi bir hayat sürdürüyorum. (Yan tarafta hâlâ fabrika hakkında konuşuluyor, ben artık boğuluyorum bunun içinde, gitmek için gerçekten de doğru zamanı yakalamışım galiba.) Hayat tarzı değişikliği şöyle olacak –

Tam burada yazmayı kestim, yan oda serbest kaldı şimdiden, anneme ve babama “iyi geceler” dedim, babam kanepenin üzerine çıkışmış duvar saatini kuruyordu, sonra oturma odasına geçtim, fakat mektuba devam edip etmem konusunda kararsız kaldım, Max ve Felix'in kitabını alıp giriş bölümünü bir kere daha okudum, yer yer ustaca yazılmış, üçüncü, yabancı, çok önemli bir kişi tarafından adeta. Mektubu bir yana bıraktım, çünkü birden içime fenalık geldi, sürekli ama sürekli kendi hakkımda yazıyorum ve sürekli aynı şeyi yazıyorum, hiç durmadan, senin karşısında sürekli böyle yayılmam iğrenç bir şey, üstelik senin tiksinti, sabırsızlık veya can sıkıntısı yüzünden içinin titreyip titremedığını de bilmiyorum. Canım, eğer bunu söylüyorsam seninle ilgili en ufak bir kuşku duyduğumdan değil, birbirini sevenler böyle konuşabilmeli, bana bugün hediye ettiğin ve zevkle okuduğum prologda da yazıyor bu, tamamlanmış olmadığı ve orası burası epey yüzeysel kaldığı halde. Ayrıca canım, beni anla ve mektuplar yüzünden kendimi böyle suçladığım için bana kızma, beraber olsaydık ve sen yanındakı koltukta otursay-

din (sol elimle onu biraz yakınıma çekiyorum) böyle ihtimaller aklıma bile gelmezdi, kuvvetle muhtemel ki kendim hakkında yazdıklarımдан çok daha kötülerini söyleyecek durumda olsam bile. (Gelecek birlikteğimize çekmek için çok küçük bir manevra değil mi Felice?) Evet, bu koltukta sen, yarın bana belki de kötü bir mektup gönderecek olan sen oturmaliydin, masa bir kenara itilmeliydi ve biz el ele tutuşmalıydydik. Bu görüntünün üzerine eğilmiş bir haldeyken Budapeşte'yle ilgili görevimi tamamen unuttum. O da endişelendi tabii.

Franz

*

6.III.13 ile 7'si arası

Hayır, bu yetmiyor bana. Benim için her şeyden önce hissettiğin şeyin merhamet olup olmadığını sordum. Sadece hayır diyorsun. Fakat birkaç gün önce yazı masamı şöyle bir düzenlerken (şöyledir bir düzenlemekten fazlasını yapmıyorum) bir kopyasını bulduğum (elimde kopyası olan tek mektup bu) ilk mektubu yazdiğimda başka birisiydim ben yine de. Farklıydım, bunu inkâr edemeyeceksin. Arada bir çöksem de kolaylıkla kendime geliyordum. Yani bu kederli zamanların içine düşene kadar yolunu mu şaşırtmış oldum senin? İki ihtimal var sadece: ya bana sadece acıyzorsun, o zaman niye aşkına zorla girmeye çalışıp senin bütün yollarını kapatıyor, seni her gün yazmaya, beni düşünmeye zorluyor, kendinden geçmiş birinin kendinden geçmiş aşkıyla başına zorba kesiliyorum da seni koruma altına alarak kendimden kurtarmak, senin tarafından merhamete maruz kalma farlılığınnen tadını sessizlikte tek başıma çıkarmak ve bu şekilde hiç değilse merhametine layık olmak için başka bir yol aramıyorum. Ya da bana acımıyorsun, tersine altı ay boyunca sen yanlış yola saptın, benim zavallı varlığımı doğru kavrayamıyor, itiraflarımı göz ardı ediyor ve onlara inanmamak için farkında olmadan kendini engelliyorsun, öte yandan

mızacından dolayı buna itiliyorsun zaten. O halde durumu sana açık seçik göstermek için elimdeki her şeyi neden bir araya getirmiyorum ben, neden göz ardı edilemeyecek, yanlış anlaşlamayacak ve akıldan çıkamayacak en açık seçik, en kısa kelimeleri tercih etmiyorum? Acaba hâlâ umudum mu var veya seni elimde tutabileceğime dair bir umutla mı oyalanıyorum? Eğer böyleyse (bazen gerçekten böyleymiş gibi görünüyor), o zaman benim görevim geri çekilmek ve hiç düşünmeden seni benim karşısında savunmak olmalı.

Fakat bir ihtimal daha var: Belki bana sadece acımıyor ve benim şu anki halimi doğru anlıyor fakat yine de istikrарlı, huzurlu, canlı bir ilişki kurulabilecek, işe yarar bir insan olduğuma inanıyorsunundur. Şayet buna inanıyorsan çok yanılıyorsun, şu anki durumumun (ve bugün adeta cennette gibi yım) bir istisna olmadığını söylemiştim sana. Kendini böyle yanılgilara kaptırma, Felice! Benim yanında 2 gün bile yaşayamazsin. 18 yaşındaki bir lise öğrencisinden bir mektup aldım bugün, onu 2 veya 3 kere Baum'un yanında görmüştüm. Mektubun sonunda kendisini benim "çok sadık hayran"ım olarak adlandırıyor. Bunu düşündükçe hasta oluyorum. Nasıl da yanlış düşünceler! Ve ben her şeyi göstermek ve onun ödünü patlatmak için bağırmı yeterince açamıyorum. Bu arada söylemeden geçmemeliyim, bir kahraman bile olsaydım bu lise öğrencisinin yine ödünü patlatmak isterdim, zira (gençliğinden olsa gerek) hoşuma gitmiyor o, buna karşılık sevgilim ve her zaman sevgilim olarak kalacak kişiyi, gösterdiğim bu büyük zayıflığın içine çekip almak istedim.

Franz

*

7.III.13 ile 8'i arası

Yorgunluğumu kabareye taşıdım canım, demin ara verildi ve ben de sana yazıyorum. Müzik beni rahatsız ediyor, duman yüzümü kaplıyor, tayfa rolünü oynayan (turuna yeniden başlarken bir dönüş yapıyor, ayağını yere vuruyor, vü-

Oskar Baum

cudu geriliyor ve baş hafifçe yere eğiliyor) kadın bir dansçı (aman Tanrım, ben danstan ne anlarım!) geçitte duruyor ve kendini göstermek istiyor –yine de mutluyum ben, sana ait bu kâğıda tutunduğum için ve –her ne kadar mektup yazmak burada tuhaf görünse de– tam da bu sayede –kimse bunu bilmiyor– insanların arasında insan olduğum için.

Aynı birinde Berlin'e gelsem mi sorusu, özellikle komiklik yapma kastını taşımiyorsa da şakadan bir soruydu⁷⁶ – peki ya reklam sergisinin markaları konusu, buna soru deňebilir mi?

Dünkü gibi mektuplar beni, gösterdiğim çabalarda ihmalkârlığa sürüklemekten, kendimi sana açıklamaktan ve seni benimle insani bir ilişki kurmanın imkânsızlığı konusunda ikna etmeyi istemekten başka bir işe yaramıyor. Ve eğer bugün –bunun için kaybedilen her gün bir sitem gibi geliyor bana– çıkmadan önce evde hızla bir defa okuduğum ve göğüs cebimde taşıdığım mektubunun etkisiyle – gong! Hava kararıyor.

---

76 Ç.N.: Krşl. 2.III.13 tarihli mektup.

O kadar geç oldu ki. Üstelik mesaiden epey önce çıktım, sadece hiç bitmeyen yorgunluğum yüzünden değil, başım bütün gün kasılarak gözlerimi kapamamı bekledi, aynı zamanda hiç değişmeyen bir topluluğun dağılmasından önce çıkmak bana her zaman iyi. Anlıyor musun bunu?

Şimdi canım, yanına al beni, fakat doğru zamanda iterek uzaklaştırmayı da sakın ola ki unutma!

Franz

*

Pazar yemekten önce

9.III.13

Sevgili Felice, mektupların beni niye güçten düşürüp kendi hakkında sürekli doğruya yazmak, kederli içiyüzümü açığa çıkarmak isteyen kalemimi tutuyor?

Başlangıçta farklıydım, bunu itiraf ediyorsun, kendi başına kötü bir şey değil bu, ne var ki beni oradan buraya getiren ve düz yolda ilerleyen insani bir gelişim değil bu, tam tersine eski yörüğeme geçmiş durumdayım, fakat iki yol arasında ne düz ne de zikzak bir seyir izleyen bir bağlantı yok, sadece kederli görünmez ve ruhların gecebileceği bir yol var. (Yemekten yeni kalktık, küçük Felix demin yardımcı kızın kucağında benim odamdan geçerek yatak odasına götürüldü, babam onun arkasında, babamın arkasında enişte, eniştenin arkasında kız kardeş. Annemin yatağına yatırıldı şimdiki, babam şu anda benim odamda yatak odasının kapısını dinliyor, bakalım Felix ona seslenecek mi diye, çünkü onu herkesten çok seviyor. Felix gerçekten "CE-CE" diye sesleniyor, bunun anlamı büyüğe, babam şimdiden sevinçten titreyerek birkaç kez kapıyı açıp, birkaç kez hızlı hızlı kafasını yatak odasına uzatıyor ve çocuktan birkaç CE-CE nidası daha almayı beceriyor.)

Sende değişen şeylere gelince Felice, aylar geçtikçe karşılıkla büyüyen, değişmez, tanrısal bir çekirdeğin içinden çıkararak büyüyen varoluşunun kıyısında birkaç ayrıntıdan ibaret bunlar.

Şikâyetlerime cevaben şöyle yazıyorsun: “Bunlara inanmıyorum ve sen de inanmıyorsun”. Bu düşünce mutsuzluğun ta kendisi ve benim de bunda payım yok değil. Şikâyet etmek konusunda alıştırmalarımı geliştirdiğimi inkâr etmiyorum (ne yazık ki bal gibi hakkım da var buna), öyle ki tipki tramvay dilencileri gibi bir şikayet tonu kullanmaya başladım, bu tam olarak içimden gelmese de. Lakin seni ikna etmek gibi bir görevim olduğunu hiç unutmuyor, bu nedenle de boş kafayla mekanik bir biçimde yakınıyor ve tabii bununla elde etmek istediğimin tam tersini elde ediyorum. “Sen buna inanmıyorsun” ve inanmadığın gibi bunu gerçek şikayetlere de yansıtıyorsun.

Fakat uzaklaşalım bu konudan! En azından mektubun sonunda! Dün akşam çeşitli nedenlerden dolayı kendimi özellikle tek başıma hissettim, aslında en güzeli bu, (insan bir sürü akrabayla yürüyor olsa da) kimse seni rahatsız etmiyor, etrafım boş, sen geleceksin diye neredeyse özenle hazırlanıyor her şey. Ve sonra sen geldin, çok yakınındaydın, her ne kadar tek başıma, belki neredeyse komik duruma düşecek kadar tek başıma görünmüştüm olsam da.

Franz

*

9.III.13 ile 10'u arası

Hayır, nasıl da mantıksız, uykulu bir hayat sürüyorum baksana! Hiç konuşmak istemiyorum bu konuda. Bu pazarı keyifsiz geçirdim, ama mutsuz değildim, oradan kalkıp ora-ya oturdum, ama canım çok fazla sıkılmadı, Felix'le yürüyüse çıktım ve sonra tek başıma kaldım (rahat bir nefes alarak), ensemde oturan bir yumrukla yaptım bütün bunları.

“Elimden alınabilirmişsin duygusu” – nasıl olmasın ki bu duyguya canım, çünkü bu haktan men ediyorum kendimi (fakat “hak” fazlasıyla zayıf kalıyor, “men etmek” fazlasıyla zayıf kalıyor!), çünkü seni tutma hakkından men ediyorum kendimi. Yanılıgia düşme canım, bu kötü durumun nedeni uzaklık değil, tam tersine, uzaklıkta en azından seni hak et-

menin zayıf bir gölgesi var ve ben de zaten ona sarılıyorum, muallakta kalan ellerin muallakta olan bir şeyi tutması ne kadar mümkünse.

Dün akşam beni çok korkutması gereken fakat neredeyse rahatlatan bir keşif yaptım ayrıca. Baum'lardan eve dön-düğümde geç olmuştı, sana yazmak istemedim, oysa ruh halimdeki oynamalar o kadar küçüktü ki her birini mektup-lara yazmak üzere saklamadan bir anlamı yoktu, yani pekâlâ sana yazabilir ve bu hayırlı işin tadını çıkarabilirdim, fakat yazmadım, uyumak da istemiyordum, ayrıca kafede Max, karısı ve Felix'den epey erken bir saatte ayrıldıktan sonra akrabalarımla yaptığım oldukça kısa bir yürüyüşün ardın-da bıraktığı rahatsızlık fazlasıyla içimdeydi hâlâ – hal böyle olunca ben de, romanımı yazdığını defterler önumde durdu-ğu için (uzun süredir kullanılmayan defterler nasıl oldusaya tesadüfen üste çıkmıştı) onları kendime çektim ve sanki iyi-nin, yarı iyinin ve kötüünün sırasını hafızamda tutmuş gibi kayıtsız bir güvenle okumaya başladım önce, fakat okuduk-ça şaşkınlığım arttı ve en nihayetinde bir bütün olarak sadece birinci bölümün içsel hakikatten geldiğine, büyülü küçüklü birkaç yer dışında geri kalan her şeyin adeta büyük fakat hiç mevcut olmayan bir duygunun hatırlanmasıyla yazıldığına ve bu nedenle de bunların fırlatılıp atılması gereğine kesin olarak kani oldum, anlayacağın dört yüz büyük defter sayfasından sadece (galiba) elli altısı kaldı geriye. 350 sayfa-yı bir de hikâyeyin geçen kiş ve ilkbaharda kaleme alınmış tamamen işe yaramaz 200 sayfalık versiyonu eklenince, bu hikâye için 550 gereksiz sayfa yazmış oluyorum. Ama şimdi iyi geceler benim zavallı sevgilim, senin şu sevgilinden daha güzel şeyler gör rüyanda.

Franz

*

10.III.12 [1913] ile 11'i arası

Acaba ne yaptım da bu güzel çiçeklerle dolu kutuyu hak ettim? Bunu hak edecek ne yaptığımı hiç bilmiyorum ve ku-tuya gizlenmiş bir şeytan çıkıp beni burnumdan yakalasa

ve bir daha bırakmaya, böylece her yere onu taşımak zorunda kalsaydım çok daha layığım olurdu. Biliyor musun, ben aslında çiçeklerden hiç anlamam ve şimdi de sırı senden geldikleri için değerini takdir ediyorum onların, bir de sa-dece senin çiçek sevgin üzerinden takdir ediyorum onları. Çocukluğumdan beri bu çiçek duyarsızlığımın beni nere-deyse mutsuz ettiği zamanlar olmuştur hep. Bu duyarsızlık kısmen müzik duyarsızlığımı da örtüşüyor, en azından bu bağlantıyı sık sık hissetmişimdir. Çiçeklerin güzelliğini hemen hiç görmüyorum, bir gül benim için soğuk bir nesne, iki gül fazlasıyla eşbiçimli, çiçeklerin bir araya gelmesi bana hep keyfi ve başarısız görünüyor. Herhangi bir yeteneksizliğinin her zaman yapmaya yeltendiği gibi ben de kendimi başkalarına, çiçeklere özel bir eğilim duyuyormuşum gibi göstermeye çalışmışımdir hep. Bilinçli her yeteneksizlikte olduğu gibi, çiçeklere karşı varlıklarında hiçbir zaman öne çıkmayan, bulanık bir eğilimi olan insanları yanılmayı başarmışımdır. Mesela annemin beni bir çiçek dostu olarak gördüğü kesin, çünkü çiçek hediye etmeye bayılırım ve telle bağlanmış çiçeklerin karşısında tüylerim diken diken olur. Fakat bu tel beni çiçekler yüzünden rahatsız etmiyor aslında, tersine sadece kendimi düşünüyorum ve canlıya dolanan bu demir parçacık bu nedenle itici geliyor bana. Lise son sınıfta ve üniversite yıllarında ince izlenimlere duyarlı olmadığı, hatta müzik duygusuna bile sahip olmadığı halde çiçekleri gördüğü yerde keserek kopartacak (güzel bir bahçede) onları sulayacak, bir vazoya koyacak, elinde taşıyacak veya bana verecek (kendime sık sık ben ne yapayım ki bunları diye sorardım ve yine de bunu apaçık söyleyemedim, genelde söylerdim tabii, fakat ikna edici olmazdı) kadar seven, öyle ki bu sevgi sayesinde tabiri caizse bir dönüşüm geçiren ve sahip olduğu küçük bir konuşma arızasına rağmen –tabiri caizse– ses tonu farklılaşan (Ewald adında, çiçek adına benziyor değil mi?) bir arkadaşım olmasaydı çiçeklerin arasında bu denli yabancı kaldığım hiç dikkatimi çekmeyecekti belki de. Birlikte sık sık çiçek tarhlarının karşısında dikilirdik, o

çiceklere, ben de can sıkıntısıyla çiceklerin ötesine bakardım. Eğer şimdi benim çicekleri özenle kutudan çıkardığımı, yüzeğe bastırdığımı ve uzun uzun onlara bakabildiğimi görse ne derdi acaba? Gösterdiğin bütün bu sevgi ve iyilik için sana nasıl teşekkür edebilirim, Felice?

Franz,
alta sıkıştırıp yazdım.

*

11.III.[1913] ile 12'si arası

İşte bu üzücü Felice, sen yakınıyorsun ve ben bunu kör ve sağır, ayrıca da organlarını hareket ettiremeyen ve geride sadece işitme duyusu kalmış birisi gibi dinlemek zorundayım. Bu arada benim için en berbat olanı sana haksızlık yapıyor olmam veya en azından yapmış olmam, zira bu mesele hakkında artık yazmadığın, hatta bir defasında söz edilmesine bile direndiğin için ben de, yaptığın yolculuk ve kardeşinin yaptığı yolculuk sayesinde her şeyin yoluna girdiğini veya meselenin en azından kötüye gitmeyecek ve yeni bir heyecan yaratmayacak noktaya geldiğini düşünmüştüm. Son zamanlardaki mektupları bu düşünce içinde yazdım ve senden, kötü bir niyetim olmadan, bana ilgi göstermemi istedim, oysa sen hâlâ –tabii bunu sezdirecek tek kelime bile etmeden– eski acının içinde kıvraniyormuşsun. Elbette bunun ne olduğunu öğrenmek istemiyorum canım, zira bu senin sırrın değil kız kardeşinin sırrı, ama mademki “güçünü tüketmiş” durumdasın, o zaman bilmek isterim, senin gibi bir varlığa davranışken gösterdiğim, doğuştan gelen çigliğe bir de durumunu bilmemekten gelen çigliğ eklenmesin diye. Kimin için endişelendiğini bileyim diye kız kardeşinin bir resmini 2 günlüğüne bana ödünç verebilir misin? Bu can sıkıcı olaydan haberdar olan tek kişi sen misin? Mesela Toni hiçbir şey bilmiyor mu?

Ne kadar üzücü! Ve ben bu konuda ne kadar da çaresizim! En iyisi Berlin'e gitmek ve seni kollarıma alıp buraya

taşımak olurdu. Lakin bunu yapabilseydim çoktan yapmış olurdum. Birkaç zamandır şunu düşünüyorum: Sana “Fe” diyebilir miyim? Sen de daha önce imzani böyle atıyordun, bu ayrıca Fee’yi⁷⁷ ve güzel Çin’i hatırlatıyor, son olarak da kulağa fisıldanacak uygun bir kelime. Ee? Fe? Hoşuna giderse onay ver yeter, adın ne olursa olsun sen benim sevdigimsin.

Bugün mektubunda kendinle ilgili ne tuhaf bir itiraf var öyle! Huzurlu zamanlarında bile kendisiyle nasıl baş edeceğini bilemeyeen, zayıf bir insanmışsun demek. Dinle, kılık değiştirip kendimle benim ödümü patlatmak istemiyorsun değil mi? Bu sözün kaynağını ve gösterdiği gelişmeyle cumartesini de aşıp senin içinde nasıl bir yer bulduğunu da çok bilmek isterdim. Sen bunu bir kenara koymalısın, en azından uzun süreliğine, “kendisiyle nasıl baş edeceğini bilememek”, benim gibi bu konuda tecrübe olan birisine güven, böyle insanların dış görünüşü senden farklıdır ve farklı bir bakışları vardır. Şu anki halinin tek nedeni, başkasının acısının sana kendininkinden ağır gelmesi ve içten gelen bir etkiyle asla ulaşamayacağın bir kafa karışıklığına dıştan gelen bir etkiyle sürüklendiği olman olabilir ancak.

Franz

*

12.III.13 ile 13’ü arası

Sadece birkaç kelime canım, böylesi daha iyi. O kadar geç oldu ki. Önce Max’ın yanındaydım, sonra da kafede. Elime geçen her şeyi yutarcasına okudum, tek başımaydım. Eve daha erken gitmeliydim belki, kafeye girmek üzereyken bir an geriledim, ama yine de içeri girdim, eve gidip akşam yemeği yemek için çok geç olmuştu ve içimde fazlasıyla dergi açlığı birikmişti. Oturmak için koltuğu tuttuğumda kalıp kalmamayı düşünüyordum hâlâ. Şimdi geç oldu ve sana sadece parmak uçlarımla dokunuyorum. İyi, iyi geceler!

Franz

---

77 Ç.N.: Fee: Almancada “peri” anlamında.

*

13.III.13 ile 14'ü arası

Biraz daha sakinleştiğ mi? Açı azalıyor mu? Bugünkü mektuptan sonra insanın buna inanması geliyor ve ben de inanmaya hazırım, ne var ki itimat edemiyorum. Demek okuyamıyorsun öyle mi? Hiç şaşırtıcı değil. Ne zaman vaktin var ki buna? Fakat canım Felice, Uriel Acosta'ya⁷⁸ nasıl ulaştın öyle? Oyunu ben de bilmiyorum ve okuyamayacağımı düşünmüştüm, senin şakayla karışık beyninle ilgili söylediğin şey bende gerçek olduğu halde. Fakat böyle bir beynin kurumaya bırakılması ve sertleşmesi lazım belki de, o zaman insan gerektiğinde bundan bir kivilcim çakmasını sağlayabilir. –

Kız kardeşim kapıyı çaldığında bunu yazmak istiyordum, oturma odasında tek başımaydım, sinemadan geldi ve ben ona kapıyı açmak zorunda kaldım. O zaman bölündüm ve mektubu bıraktım. Kız kardeşim filmi anlattı, daha doğrusu ben onu sorguya çektim, zira sinemaya çok nadiren gitsem de bütün sinemaların neredeyse tüm haftalık programlarını ezbere biliyorum. Kafa dağınıklığımı, eğlence ihtiyacımı afişlerle giderip her zaman yüreğimde taşıdığım sıkıntıdan biraz olsun kurtuluyorum, hiç bitmeyen eğretilik duygusundan afişlerin karşısında arınıyorum, eskiden hiç de doyurucu olmayan yaz tatillerinden şere döndüğümde afişlere açıkmiş olurdum ve eve gitmek için bindiğim tramvayda uçarak yanından geçtiğimiz afişlerden böyük pörçük parçalar okurdum. Bazen, nedeni nedir bilmiyorum, sana söylemek istediğim her şey dışarı çıkmak için çok güçlü bir biçimde zorluyor beni, tipki bir halk kitlesinin aynı anda dar bir kapıdan geçmek istemesi gibi. Ve sana hiçbir şey söylememiş oldum, hiçten de az, zira son zamanlarda yazdıklarım yanlıtı, en dibine kadar değil tabii, zira esasta her şey doğru, fakat yüzeydeki bu kafa karışıklığının ve yanlışlığın

---

78 Ç.N.: Alman yazar, gazeteci ve siyasi aktivist Karl Gutzkow'un (1811-1878) tragedyası.

ötesini kim görebilir ki? Sen yapabilir misin bunu, canım? Hayır, kesinlikle yapamazsın. Neyse, bırakalım bunu şimdi, geç oldu. Kız kardeşim beni oyaladı. "La Broyeuse des Coeurs" oynamış, Kalp Kırın Kadın. Bilimsel bir kitabı da fazlaıyla uzun okudum. Sana, mektuplar yerine günlük sayfaları gönderseydim nasıl olurdu, canım? Bir günlük yazmamış olmanın yokluğunu çekiyorum,⁷⁹ her ne kadar olup bitenler çok kısıtlı ve önemsiz olsa ve ben de her şeyi hiç önemsemeden sineye çeksem bile. Fakat senin haberdar olmadığı bir günlük benim için günlük olmaz. Ve senin için yazacağım bir günlükte yapılacak değiştirmeler ve elemeler benim için iyileştirici ve eğitici olacaktır mutlaka, anlaştık mı? Onun farkı şurada olacak, günlük sayfaları bazen içeriği daha zengin olsa da gittikçe mektuplardan daha sıkıcı ve daha yavan hale gelecektir. Fakat pek korkmana gerek yok, sana olan aşkımdan yoksun kalmayacak onlar. Ne mi okumalısın? Ne bildiğini bilmiyorum ki. Senden sık sık rica ettiğim kitap listezi de elime geçmedi hâlâ: Werther'in acılarını oku! Garip-tir ama son zamanlarda babanı sık sık düşündüm ve onun "Şafak Kızılı" [Morgenrot] kitabını⁸⁰ sonuna kadar okuyup okumadığını sormak istedim. Bak Felice, beni yeterince düşünmüyorsun, geçende "Berliner Tageblatt"da "Duyguların Yüksekliği" hakkında Stoessl'ün bir eleştirisi çıktılığını öğrendim. Mektuba bugün çıkan ve tesadüfen elimin altında olan iki gazete kupürü ekliyorum. Uzun hikâye Oskar için ne kadar az karakteristikse makale de Felix için o kadar az karakteristikti, ikisi de çok daha iyisini yapabiliyor, Oskar'ın

79 Ç.N.: Buradaki ifade yaniltıcı duruyor. Çünkü Kafka 1911 yılından itibaren ölümünden bir yıl öncesine kadar (çok düzenli olmamakla birlikte) günlük tutuyor. 1913 yılında 28 Şubat-2 Mayıs arasında günlük tutulmamış. Burada Kafka, böyle bir cümleyi belki de bu arka planla yazmış olabilir. Ama hemen ardından Felice için özel bir günlük tutmaktan söz etmesi de yorum açısından dikkate alınması gereken bir nokta.

80 Ç.N.: Avusturyalı Musevi yazar Otto Stoessl'ün (1875-1936) romanı (1912).

neler yapabildiğini görsen şaşırırsın kesinlikle, Felix'in yapabil diklerine ise giremezsin. (Benim için de geçerli bu.)

Pazar günü kısıtlı vakitte bir de yemek yaptırmak demek, hem de insanın ağını sulandıran şeyler. Saydığın yemekler öyle cazıptı ki hiçbir şey yememek gerektiği ilkeme hayiflandım bu sabah. İnsanları yemek yerken seyretmeye dair sadece teorik bir istek tabii bu.

Adieu Felice, ayrıca bugünkü uzun mektubun için özel bir teşekkür.

Franz

*

14.III.12 [1913] ile 15'i arası

Bir mürekkep lekesiyle başlıyorum, kâğıdı değiştirmedim, gittikçe gerçeklerden kopan (bunu fark etmiyor musun canım?), boşluktan aşağı inen yazımı biraz gerçeklik girer belki böylece. – Bunun dışında birkaç söz sadece, yine geç oldu, sinemada Felix'le birlikte "Andere"yi seyrettik ve sonra yürüyüş yaptık. Bugün geçirdiğim sabah yarın da tekrarlanmasın diye fazla uzun yazmak istemiyorum. Biliyor musun canım, ofisteki şefim kayıtsız şartsız dayanıklılığıyla bana güç veriyor, onun yolunu takip edemem fakat onu belli bir sınıra kadar bilinçli, daha ileri bir sınıra kadar da bilinçsiz olarak taklit edebilirim ve bunun ötesinde en azından onun yaptıklarına bakarak buna uygun davranışlar yapabilirim; şefim bugün hastaydı. Ofiste olmadığı zamanlarda masasındaki postayı sabah ve öğlen olmak üzere dağıtmaya görevini ben üstleniyorum. Sonra dağılmış bir halde yüksek arkalkılı koltuğuma gömüldüm, yanına gelen insanları görmedim ve duymadım, beni ilgilendirmeyen mektuplara gözüme dikip donuk donuk baktım, eve gidip yatağa girmem gerektiğini düşündüm, fakat yatağın bile, huzurla uzanmanın bile beni iyileştireceğini ummadım. Bunun basit bir açıklaması var tabii, az, düzensiz ve kötü uyuyor, az hareket ediyorum, peşinen kendimden memnun değilim, o zaman da böyle çaresiz bir halde koltuğa gömülmüyorum. Bugün senden mektup

gelmemesini hiç anlayamadım, ama bu yüzden mutsuz veya tedirgin olmayacak kadar zayıftım (ve bir kez daha tekrarlıyorum, yazmaya vaktin yoksa bunun en ufak bir önemi olamaz canım), sadece bunu anlayamadım, özel olarak üstüne düşünmesem de burada işe yaramadan oturmamın nedeni bu olabilir belki. Ve öğleden sonra da düzelen bir şey olmadı. Bir hasta gibi eve gittim, kat etmem gereken yolun mesafesi süzülerek uzanıyordu önungde. Fakat hasta değilim, görünürde hiçbir şeyim yok, sadece burnumun üzerinde bir kırışıklık ve sayısı gittikçe artan, şimdiden dikkat çeken bir sürü kır saçım var.

Bu akşam, biraz uyuduktan ve Bassermann beni biraz değiştirdikten sonra kendimi zaman zaman çok iyi hissettim ve Felix ve ben bugün çok iyi uyuştuk. Bassermann'la ilgili sana bir sürü şey anlatabilirim, oyunun ne kadar zavallı olduğunu, Bassermann'ın orada nasıl harcandığını ve kendisini nasıl harcadığını – İyi geceler canım ve güzel bir pazar. Babana gönderdiğim selamları senin gözlerine yerleştiriyorum.

Franz

*

16.III.13

Pazar ve hiç haber yok. Çok üzücü bir şey bu. Belki de günaşırı yazmak istiyorsun veya ancak bunu yapacak durumdasın, böylesinin daha iyi olacağı kesin – her şeyin şimdikinden daha iyi olacağını söylüyorum hep – ama o zaman bunun kararını verelim. Ben şimdije kadar yaptığım gibi her gün yazacağım.

Canım, canım Felice! Sana dün akşam nasıl da yalvarıp yakardığımı bir bilsen! Bu şekilde hak edebilseydim keşke seni (bunu sen yargılayamazsan), nasıl da ihtiyacım var sana (bazen seziyor olmalısın bunu mutlaka)! Gelgelelim hak etme ve zorunluluk da tipki rüya ve uyanıklık gibi, aralarında çarpılmış bir bağlantı var.

Baktım da Fe, Felice kadar hoşuma gitmedi, fazla kısa, soluk yeterince uzun geçmiyor içinden. Bir defalığına –çün-

kü bir defa demek her zaman demek– senin çok yakınında olabilseydim Felice, konuşmak ve işitmenin yekpare hale, sessizlik haline geleceği kadar. – Mutfakta, bir sosis çalınması üzerine tartışıyor ve beni rahatsız ediyorlar. Beni rahatsız eden sadece onlar değil, içimde de bağırıp çağırarak beni rahatsız eden güçler var.

Fakat canım, bir otomobil kazasını, endişelerin en iyi çözümü olarak görecek kadar benden etkilenmeye niye izin veriyorsun böyle? Sen bu değilsin ki, canım! O otomobilde gerçekten ben oturuyor olurdum senin yanında. Bu tür tehlike ihtimalleriyle yaşıyorsun sen, ben de gölgelerle uğraşıyorum, bizzat onlardan biri olmasaydım anlaşılır gibi olmazdı bu. Lakin kendim için, içinde senin tehlikede olduğun otomobilerin karşısına geçip bedenimle onları durdurmaktan daha iyisini bilmiyorum – ve böyle haberler okuyunca bu sevkim daha da aşırı hale geliyor. Layık olduğum ve umarımbecerebileceğim en aşırı bağlantı olur bu.

Kız kardeşin seni şöyle bir andırıyor sadece, fakat andırmayıp ve ben de onun senin kız kardeşin olduğunu bilseydim yine de onu sevmemezlik edemezdim. Gözlerindeki ifade ve gözlerin burunla orantısı bazı Yahudi kızlarındaki benziyor, yabancısı olmadığım bir şey bu. Ağızının çevresinde özel bir narinlik var. Fakat bir bütün olarak çok güçlü ve öyle kolay kolay mutsuzluk yüzünden kendini yerbere vurmayacakmış gibi görünüyor. Şimdi onunla ilgilenen ve onun için Berlin'e giden bir arkadaşı daha var demek, öyle mi? Saç modeli fazlaca kabarık fakat resim, lülelerin olmazsa olmaz olduğu bir zamana ait galiba.

Paskalya'da ne yapacaksın canım? Berlin'de mi kalacaksın? Peki Berlin'de kalırsan senden çok fazla şey istenmeyecek mi? Baban nasıl oluyor da bu kadar uzun Berlin'de kalıyor şimdi? Kız kardeşin Paskalya'da eve gelecek mi? Budapeşte'den bir haber gelmedi mi hâlâ? Benim şarküterici dikkatsizlik yüzünden paketi kaybetmiş olabilir mi?

Baum'un 14 Nisan'da bir okuma yapacağı kesinleşti. Ama o esnada Berlin'de olmayacaksın sen. Yazık, çok yazık!

Franz

*

16.III.13 ile 17'si arası

Hemen sorayım Felice: Paskalya'da, yani pazar veya pazartesi günü, sana uygun olan bir zamanda benim için vaktin olur mu ve olursa oraya gelmemi uygun bulur musun? Tekrarlıyorum, senin için uygun olan bir zamanda olsun, Berlin'de o saati beklemekten başka bir şey yapmayacağım (Berlin'de pek tanıdığım yok ve olanları da görmek istemiyorum, özellikle de endişelerim taşıyabileceğimden fazlasıyla iç içe geçeceği için) beni bir sürü edebiyatçıyla buluşturacakları ve tam bir saatini bana ayıramayıp bunu 4 çeyreğe bölser bile benim için uygun olur, hiçbirini kaçırımm, telefonun yanından hiç ayrılmam. Fakat esas soru senin bunu uygun görüp görmediğin; nasıl bir insanın seni ziyarete geleceğinin bilincinde ol. Fakat akrabalarını görmek istemiyorum canım, şu anda durumum buna uygun değil ve Berlin'de hiç olmayacağı, bu arada senin karşına, senin karşına çıkabileceğim, son yillardan kalma bir takım elbisem var mı yok mu, onu dahi düşünmedim. Fakat bu gerçekten de tali bir mesele, insanın senin de göreceğin ve duyacağın esas meselelerden tali meselelere kaçmasını sağlıyor sadece. Bu işi etrafıca düşün Felice! Belki de vaktin yoktur, o zaman düşünmeye de gerek yok, öyle ya, Paskalya'da herkes evde olacak mutlaka, baban, erkek kardeşin, Dresden'deki kız kardeşin; yaklaşan taşınma da vaktini alacak; Frankfurt'a yapacağın yolculuk için hazırlık yapmak zorundasın, uzun sözün kısası, zamanının olmamasını pekâlâ anlayabilirim; bunu söylememin nedeni sadece kendi kararsızlığım değil; nisanda Frankfurt'a gelmek için kendimi zorlayacağım, tabii sen uygun bulursan. – Kısa sürede cevap yaz bana.

Franz

*

17.III.13

Sadece birkaç söz canım. Önce mektubun için kocaman bir teşekkür, aklı tamamen Berlin'de olan bir insanın, oturduğu yerde şöyle biraz kendini doğrultması için tam zamanında geldi. Fakat ikincisi biraz çirkin, bana pek uygun olduğu üzere. Gelip gelemeyeceğimi bilmiyorum. Henüz kesinleşmedi, yarın kesinleşir. Karar vermeden önce bunun nedeni hakkında konuşmak istemiyorum. Çarşamba günü saat 10'da sonucu öğrenirsin. Ayrıca kötü bir şey yok ortada, göreceğiz. Bu geliş gidişlere rağmen beni sevgiyle yanında tut yine de.

Franz

*

17.III.13 ile 18'i arası

Haklısun Felice, sana yazmak için son zamanlarda kendimi daha sık zorluyorum, ne var ki sana yazışım ve hayatım birbirine o kadar yakın ki, hayatma da zorluyorum kendimi; öyle yapmayayım mı?

Bana kendi kaynağından neredeyse tek kelime gelmiyor, aşırı koşullar altında yolun uzağında bir yerde tesadüfen yakalıyorum onu. Yazı ve hayatla doluyken bir defasında her sahici duygunun kendisine ait kelimeleri aramadığını, tam tersine onlarla çarpıştığını veya onlar tarafından sürüklendigini yazmıştım sana. Belki hiç de doğru değildir bu.

Fakat çok sağlam bir elle dahi sende ulaşmak istediğim her şeye, sana sadece yazarak nasıl ulaşabilirim ki: Aynı anda iki ricanın ciddiyetine seni ikna etmeye: "Beni sevgiyle sakla" ve "benden nefret et!"

Gelelim beni yeterince düşünmediğine, bu konuda cittiyim. Zira öyle yapsaydin bana beyaz saçı gönderirdin. - Saçlarım sadece şakaklarda kırlaşmadı, hayır, bütün kafam beyazlaşıyor ve senin kel kafalı birine bile tahammül edemediğini düşündüğümde biraz daha beyazlaşacak.

Budapeşte'deki kız kardeşin fotoğrafta biraz yorgun ve üzgün görünüyor, değil mi? O sırada evli miydi? Senden çok Dresden'deki kız kardeşine benziyor.

Günlük yazmaya yeterince cesaretim yok Felice. ("F." çıkmıyor bir türlü kalemidem, okuldaki kız arkadaşlara, yüzeysel temaslara göre bir şey o; Felice'de daha fazlası var, doğru düzgün bir kucaklaşma ve kelimele şimdî ve doğuştan muhtaç olan birisi olarak ben böyle fırsatları kaçırma-malıyım.) En nihayetinde günlükte çekilmeyen şeyler yazıyor olacak, tamamen ipe sapa gelmez şeyler, ayrıca sen sayfaları mektup olarak değil de sadece günlük olarak okuyabilecek durumda misin canım? Peşinen güvenmek zorundayım buna.

Bugün öğleden sonra Berlin yolculuğu sadece bana bağılmış gibi yazdım; bunun suçlusunu mektubun aceleye gelmesi, yolculuk öncelikle senin düşüncene bağlı elbette.

Esen kal canım, yolculuğumun karşısına çıkan engelle ilgili yarın gündüz yazacağım sana tekrar.

Franz

Felix ve Oskar'ın çalışmalarını okudun mu? Monte Carlo'yu bilmiyorum, yayın kurulu çok fazla şey değiştirdiği için Max bana göstermek istemiyor bunu. Paskalya sayısında Max'ın "Avusturyalı Aile"siyle [die österr. Familie] ilgili bir şeyler olacak.

*

18.III.13

Yolculuğumun karşısındaki engel hâlâ *esas olarak* duruyor ve korkarım durmaya devam edecek, lakin bir *engel* olarak önemini kaybetti ve bu durum gündeme gelecek olursa da gelebileceğim. Telaşımın arasında bunu hemen haber vermek istedim canım. Yoksa mektup değil bu! (Senin bunu sonunda bir rica olarak görmemen sadece bir iç çekmedir.)

Franz

*

19.III.13

Bilmiyorum canım, yapacak bir sürü işim var, masamın üstü dağ gibi fakat hiçbir şey yapamıyorum. Berlin'e gelmek için daha erken karar vermemiş olmam iyi. Mektubunu okurken de sonrasında da bir süre nefesim tıkandı. Yayılmak için her fırsatı kullanmam elbette benim zayıflığım, ne var ki bu fırsat fazlaıyla büyük. Şu birkaç günü nasıl geçireceğim bakalım! Daha dün akşamdan –üstelik henüz cevabın gelmemişi henüz– ne yazacağımı şaşırdım, fakat ne söyleyeceğimi de bilmiyorum, üstelik Paskalya ile ilgili söyleyeceklerini dinleyebilirim ancak.

Her sevinci ve beklentiyi bastırmak için iyi bir çare var aslında, yeter ki oraya gelme nedenimi kendim için açık seçik ortaya koyayım. Sanırım bunu bir sıra haline getirmedim, ne senin ne de benim nezdimde, tam olarak bilsem de sonuna kadar düşünemiyorum bunu sadece. Ve bu beceriksizlik benim mutluluğumun temeli aslında. Berlin'e gelmekteki tek amacım, mektuplar yüzünden yolunu kaybeden birisi olarak sana aslında kim olduğumu söylemek ve göstermek. Bakalım şahis olarak başına çıkınca bunu yazılı olarak yapabildiğimden daha açık seçik yapabilecek miyim? Yazılı olarak başarılı olmadım, çünkü bilerek veya bilmeyerek akıntıya kürek çektim; fakat gerçekten başına çıkınca fazla bir şey saklama imkânı olmayacak, bunu yapmak için elimden geleni ardına koymasam da. Mevcudiyet çürüttülebilcek bir şey değil. Peki pazar sabahтан seninle nerede buluşabilirim? Eğer yolculuk için öňüme bir engel çıkarsa bunu sana en geç cumartesi günü telgraf çekerek bildiririm. Cumartesi bütün gün ofiste misin?

Mektuba ne kadar da mutlu başlamıştım, kaçınılmaz olan ikinci paragraf ters yöne geçip aklımı başıma getirdi.

Franz

Elizabeth Barrett ile Robert Browning arasındaki mektuplaşmayı biliyor musun?

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

20.III.13

Mektup gelmedi ve bilsen seni nasıl istiyorum, küçük yolculuğun karşısına çıkan olası engellerin tehditlerine yeni engellerinki ekleniyor Paskalya'da her zamanki gibi –bunu düşünmemiştim– bütün birlikler kongre yapacak, burada kaza sigortası hakkında görüşülecek ve kurum temsilcileri ya bir bildiri sunmak ya da en azından tartışmaya katılmak zorunda. Ve bugün gerçekten de 2 davetiye geldi. Çek Değirmenciler Kooperatifleri Birliği'nin pazartesi Prag'da toplantısı var, Südet Çek İnşaat Ustaları'nın da salı günü Brünn'de. Şanslıyım ki bunlar Çekçe yapılacak toplantılar ve benim Çekçem çok vahim, fakat benden de çok ciddi şeyler bekleniyor ve kurum içinde iş dağıldıktan sonra kendi payımı düşeni yapmak zorundayım; tatil günlerinde de böyle bir toplantıya gönderilebilecekler arasında seçilebilecekler fazla sayıda değil. Fakat ben seni görmek zorundayım, görmek zorundayım, hem senin için, hem de kendim için (ikisinin nedenleri farklı olsa da). Dün akşam sana nasıl da ihtiyaç duydum! Merdivenin her basamağında zorlandım, zira merdiven çıkışının Berlin yolculuğuyla ilgisi yoktu.

Franz

*

21.III.13

Bana yazmıyor musun? Ofiste hiçbir şey olmadı (bizim ofis tatilde değil, o nedenle mektubumu senin ofisine gönderdim), fakat evde de hiçbir şey olmadı. Felice! Bu arada gelip gelmeyeceğim hiç belli değil; ancak yarın sabah belli olacak, hâlâ toplantı katılma tehlikesi var. Ve yarın da mektup gelmezse seninle nerede buluşacağımı bilmiyorum. Eğer gelirsem büyük bir ihtimalle şu adreste olacağım: Askanischer Hof, Königrätzer Caddesi. Pick'in de aynı zamanda Berlin'e gideğini öğrendim bugün. Benim seyahat amacım açısından bunun bir önemi yok, P. ile yolculuk yapmak hoş olacak, Berlin edebiyatının yarısını tanııp

onları ziyaret edecek olmasına rağmen ve de bu yüzden Berlin'de beni rahatsız etmemeli. Fakat seni, seni ne zaman göreceğim Felice ve nerede? Pazar sabahı olabilir mi? Senin karşına çıkmadan önce bir güzel uykumu almak zorundayım. Bu hafta yine ne kadar az uyudum, nevrastenimin ve kır saçlarımın en büyük nedeni yetersiz uyku. Seninle buluştuğumda bir güzel uykumu almış olsam ne iyi olur! Bir de dizlerim titremese! Mesela şu halimle senin karşına çıkacak olsam. – Fakat böyle monologlarla insannın belki biraz olsun ortaya koyabileceklerini de tümden zıvanadan çıkarması ne büyük bir aptallık. Felice, anlayacağın mektup yazarları geçici olarak birbirine veda ediyor ve birbirini 6 ay önce görmüş olan iki kişi yeniden görüşecek. Mektup yazarına ne kadar tahammül ettiysen gerçek insana da o kadar tahammül et, daha fazla değil! (Seni çok seven birisi tavsiye ediyor bunu sana.)

Franz

Berlin'de olsam da olmasam da pazar günü benden mutlaka bir mektup alacaksın, daha doğrusu annen alacak. – Şu anda bunu yazdıktan sonra çirkin bir sahtekârlık gibi geliyor bu bana, fakat gerçek insanın tasavvuru başlıyor işte.

*

[Mektup zarfı. Damga: Prag - 22.III.13]

Kararsızlık sürüyor.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

[Berlin, 23 Mart 1913]

Ne oldu Felice? Cuma günü gönderdiğim ekspres mektubu almış olmalısın, bu mektupta cumartesi gecesi geleceğimi söylemiştim sana. Kaybola kaybola bu mektup kaybolmuş olamaz. Ve şu anda Berlin'deyim, öğleden sonra 4 veya 5'te buradan ayrılacağım, saatler geçiyor ve ben senden haber alamıyorum. Lütfen bana ulakla cevap gönder. Eğer dikkat

çekmeyecekse emin olalım diye telefon açabilir misin bana,
otelde bekliyorum.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Leipzig - 25.III.13]

Ayrılmadan önce Leipzig'de. İçten selamlar.

Franz

[Franz Werfel, Jizchak Löwy, Otto Pick, Frantisek Khol'un imzaları da var]⁸¹

*

[Kartpostal. Damga: Dresden - 25.III.13]

Dresden Merkez İstasyonu. En içten selamlarımla, nereden değil ki?

F.

*

26.III.13

Canım, çok çok teşekkürler, gerçekten teselliye ihtiyacım var, hem de senin sevgi dolu, insanüstü bir iyiliğe sahip kalbinden gelen bir teselliye. Bugün sadece birkaç kelime yazıyorum, uykusuzluk, yorgunluk ve huzursuzluk yüzünden neredeyse kendimden geçmiş durumdayım ve yarın Aussig'de yapılacak müzakere için çalışmam gereken koca bir dosya var önümde ve mutlaka uyumalıyım, uyumalıyım, yarın yeniden saat 4.30'da kalkmak zorundayım. Yarın sabah günah çıkarmaya başlamazsam (bunun için de cesarete, yani huzura ihtiyacım var), öbür gün kesinlikle başlarım.

Biliyor musun, geri dönüşümden sonra senin şimdije kadar başıma gelmemiş, akıl almaz bir mucize olduğunu düşündüm.

Franz

---

81 Ç.N.: Kafka Felice Bauer'le Berlin'de buluştuktan sonra Prag'a dönerken Otto Pick'le birlikte Leipzig'e yayıncı Kurt Wolff'a da uğrar ve burada isimleri olan kişilerin de imzaladığı bir kartpostal gönderir (bkz. Stach, 2002, s. 302).

*

[Kartpostal. Damga: Aussig - 27.III.13]

Aussig'deki güne iyi bir şeyle başlamak ve yapacağım iş için gerekli korunmayı sağlamak için: Günaydın, en içten selamlarımla ve minnettarlıkla, her zaman minnettarlıkla.

F.

*

[Kartpostal]

27.III.13

Her şey iyi gitti, sadece yorgunum ve başım seğiriyor. Goethe'nin ölüm gününde yaklaşık 10 sularında (22. III.1832'de, öğlen 11.30'da ölmüş) ateşler içinde söyledişi birkaç kelimeyi okudum demin, unutulacak gibi değil: "şu muhteşem renkli, lüleli, güzel kadın başını görüyor musunuz?"⁸²

[Resimli tarafın üst kısmında] Her zamanki gibi 8 değil 6 saat uzaklıkta olan Berlin'e bu kartı göndermeden önce ona, hem uykusuzluktan hem de epey düşünceli bir halde uzun uzun baktım.

F.

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

28.III.13

Canım Felice, bu kadar az yazdığınım için kızma bana, senin için az vaktim olduğu anlamına gelmiyor bu, tam tersine Berlin'den döndüğümden bu yana bütün varlığımla tamamen sana ait olmayan anlar yok deneyecek kadar az. Fakat dün Aussig'deydim, eve geç döndüm ve sonra da gerçekten bitap bir halde masanın başında bir kukla gibi oturup kaldım. Feci yorucuydu her şey. Gövdemin üstünde taşıdığım şey insan kafası değişti artık. Çarşambayı perşembeye bağ-

82 Ç.N.: Kafka burada Goethe'nin sözlerini bire bir değil, hatırladığı haliyle tekrar ediyor. Goethe'nin sözleri: "Şu güzel kadın başına bakın / siyah lüleleriyle / muhteşem renkler içinde / karanlık bir fonun önünde".

layan gece, yani Aussig yolculuğundan önce dosyaları incelemek zorunda olduğum için ancak 11.30'da yatabildim, fakat bütün yorgunluğuma rağmen uykuya dalamadım, saatin 1'i çaldığını duyдум ve 4.30'da yeniden kalkmak zorundaydım. Pencere açtıktı, kavgaya tutuşmuş düşünceler içinde kesintisiz 15 dakika boyunca pencereden atladım, sonra peş peşe trenler geldi, raylarda yatan gövdemin üstünden geçip boynumdaki ve bacaklarimdaki iki kesigi derinleştirdiler ve yaydilar. Ama niye yazıyorum ki bunu şimdi ben? Gerçek günah çıkarma her şeyi mahvetmeden önce bir kez daha merhametini dilenerek seni kendime çekmek ve yetmezmiş gibi bu mutluluğun tadını çıkarmak için.

Kendi açımdan Berlin yolculuğuyla bilsen sana nasıl da yaklaştım! Sadece senin içinde nefes alıp veriyorum. Lakin beni yeterince tanımıyorsun, sen benim canımsın ve sahip olduğum en iyi şeysin, her ne kadar yanında olup bitenleri nasıl görmezden gelebildiğini hiç anlayamasam da. Sırf iyi likten mi? Peki eğer bu mümkünse her şey niye mümkün olmasın? Fakat bütün bunlar hakkında daha etrafıca yazacağım.

Franz

Bugün hiç mektup gelmedi, belki evdedir. Kısa kesimin nedenlerinden biri de bunu öğrenmek için gösterdiğim sabırsızlık.

Önce mektuplarının, sonra da karşısında olmamın senin üzerinde bıraktığı izlenimlerin birbiriyle ilişkisi hakkında bana bir şeyler yazabilir misin Felice?

*

28.III.13

Daha fazla şikayet etmek istemiyorum, 7 hafta –yoksa 6 mıydı, elimde takvim yok– hem çok kısa, hem çok uzun, her şeyi söylemek için çok kısa, bana karşı değişmediğin inancının (itiraf etmem gereken şey hakkında adeta cevap vermek istemiyorsun bana) sonuna kadar tadını çıkarmak için çok

kısa, fakat yaşanamayacak kadar uzunlar aynı zamanda. Her yerde seni arıyorum, sokaktan geçen çeşit çeşit insanların küçük hareketleri, hem benzerlikleri hem benzemezlikleriyle bana seni hatırlatıyor, fakat içimi dolduran şeyi anlatmam mümkün değil; büsbütün içimi dolduruyor ve bende onu söyleyecek güç bırakmıyor.

Fotoğraflarının artık bir faydası olamayacağı kadar uzun süre gördüm seni (zamanı en azından bunun için iyi kullanmış oldum). Fotoğrafların üstünde düzgün ve topluluk içinde yer alıyorsun, fakat ben senin gerçek, insani, kaçınılmaz olarak kusurlu yüzüne baktım ve onun içinde kayboldum. Yeniden nasıl çıkayım ki oradan, sadece fotoğraflarda yolumu nasıl bulayım ki! Ne var ki haberler gecikince eski hassasiyetime kapıldım. Her türlü güvenden yoksunum ben. Sadece yazarken mutlu olduğum zamanlarda bir güvence var, fakat bunun dışında dünyanın muazzam gidişatı her zaman bana karşı. Mektubunun gecikmesiyle ilgili bütün ihtimalleri düşünüyorum, yüz kere gözden geçiriyorum onları, tipki insanın bir eşyayı ararken çaresizlik içinde yüz kere aynı yere bakması gibi. Sakin başına ciddi bir şey gelmiş olmasın? O zaman burada, oradan oraya sürekli birisi olarak benim de başıma korkunç bir şey gelmiş olmaz mı? Bu düşünceler bütün gün ağır fakat kesintisiz bir biçimde içimde dönüp duruyor. Eğer sana yarından itibaren günlüğe benzer haberler yollarsam bunu komedi olarak görme canım. Kendime söyler gibi söylemekten başka türlü söyleyemeyeceğim şeyler olacaktır onun içinde gerçekten de, senin sevgili, sessiz huzurunda da olsa. Eğer sana yazıyorsam senin varlığını unutamam tabii, çünkü senin varlığını başka zamanlarda da unutamıyorum, yine de, ancak benim yapabileceğim bir şey olarak sersemlemişlik içinde yazarken senin adını selenerek uyanmak istemiyorum, bir ölçüde orada kalmak istiyorum. Duyacaklarına lütfen katlan Felice; şimdi yaza-

mıyorum; her şeyi kaba bir biçimde söylemek zorunda kalacağım; birkaç gün önce her şeyin sorumluluğunu üstüne alacağını söylediğin, her şeyi sabırla dinlemekten daha fazla bir şey bu. Her şeyi yazmaya çalışacağım, kendim için bile yazmaya utandığım şeyler hariç. – Ve şimdi esen kal canım, Tanrı seni korusun! Bu arada Berlin'i tanımiş oldum, gittiğin bütün sokakları [alt köşede: sokaklar değil caddeler] ve yerleri isimleriyle yaz bana.

İsimsiz

*

30.III.13

Hâlâ başlamıyorum, fazlasıyla huzursuzum, seni fazla sıyla seviyorum. Senin için vazgeçilmez olmak isterdim diyorsun, öyle mi? Tanrı varsa benim içimden haykırıyor ve ben de bu çığlığı elimle boğacağım, öyle mi?

Bugünkü uykum çok çeşitli yönleriyle, baştan sona bugün hiç mektup almadığım düşüncesiyle doluydu. Nitekim almadım, hizmetçi kızın sözlerini anlamadan önce girtlağında hissettim onu. Yoksa seni mektup yazmaktan muaf mı tutmalıyım? Canım, az olur bu. Fakat seni kendimden kurtarmak, işte bu esaslı bir başarı olur. Ne var ki daha mektuplardan bile vazgeçemiyorum. Senden gelecek haberlere duyduğum ihtiyaç tarafından tamamen ele geçirilmiş vaziyettediyim. Hayatla ilgili en tali ifadeleri dile getirmeyi sadece senin mektupların sayesinde beceremiyorum. Küçük parmağımı oynatmak için bile senin mektubuna ihtiyacım var.

Ve iyi olmadığını, hâlâ öksürdüğüünü, kendini berbat hissettiğini duyduğum bir zamanda bu haberlerden nasıl vazgeçebilirim ki. Her şeyin içimde çözüme kavuştuğu ve doğru düzgün yazabildiğim zamanlardaki gibi olabilseydim şimdi keşke! O sıralar mektup yazarken kendimi sana her zaman kinden yakın hissediyordum, bugün eğer yazı masasından hiç ayrılmamak mümkün olsaydı orada kalıp bu birlikteliğin bir anını bile gözden kaçırırmamayı isterdim. Yapacak

bir şey kalmadığında umutsuzluk ve çaresizlik içinde böyle nedensiz umutlarla teselli ediyorum kendimi bazen. Mesela ofiste ikinci postayla da hiç mektup almadığında, böylece ne yapacağımı bilmez hale gelip de en ufak bir şeyi bile dikte etmek kararlılığından yoksun kaldığında ve her ne kadar kafamdaki yeri eğreti olsa da bütün Kaza Sigortası büsbütün benden uzaklaştığında ve ne yapacağını benden daha iyi bilen küçük memurlar bile yerlerini benden daha iyi doldurduğunda şöyle diyorum kendime bazen: "Üzülme, ona ögleden sonra bir o kadar uzun yazarsın ve kendini bir o kadar da uzun süre ona bağlı hissedersin. Öyle ya, bu sadece senin elinde." Fakat ne yazık ki tamamen yanlış bir şey bu. Yazmadığında çok daha yakın oluyorum sana, sokakta yürüken her yerde durmadan bir şeyler seni bana hatırlattığında, tek başıma veya insanların arasında senin mektubunu yüzüme bastırduğında ve ona sinmiş boynunun kokusunu içime çektiğimde, – işte o zaman seni her zamankinden daha sıkı tutuyorum kalbimde. Ah Tanrım, bu daha da can sıkıcı bir şey ve derinleri yoklayan şey mutsuzluğunun eli. Otelin telefonunda sana daha yakındım, bir ilişkinin kutsallığını daha önce Grünewald'deki ağaç gövdesinin üstünde hissettiğimden daha fazla hissettim.

Canım! Canım! Canım! Bunun karşısında nasıl da dipletere iniyor

Franz adı!

*

31.III.13

Geç oldu, yatmaya gidiyorum, sadece sana bir merhaba deyip senin için birkaç şey karalamak istiyorum, canım, anlaşılmaz ölçüde sevdigim. – Anladım ki, yillardan beri yetersiz uyuyorum ve kafamdaki bu biteviye dağılmaya ancak uyuyarak baş edebilirim ya da hiç baş edemem. Yanında sadece senin dünkü mektubun, uzun bir yürüyüş yaptım, bundan başka iki tip insanla çıkabilirdim gezintiye, ama

yalnız olmak istedim, önceleri havası olsun diye, öylesine anlamsızca ve tembellikten dolayı yalnız olmak isterdim ve enerjik ve sağlıklı bir gencin beyhude işler yapması gibi sıkılarak gezinip dururdum, bugünse zorunluluğun ve önemli ölçüde de senin özleminin sonucu olarak yalnızım. Şehrin kenarına kadar uzandım, güneşli bir yamaçta biraz vakit geçirdim, Moldau Nehri'nin iki yakası arasında iki kez gidip geldim, mektubunu birkaç kez okudum, yüksekten aşağıya taşlar attım, sadece bahar aylarının havasını yansitan geniş ufuk manzaralarını seyrettim, âşıkları huzursuz ettim (erkek çimene yatmış, kadın ise onun önünde çöküp kalkıyordu) – hiçbirinin önemi yoktu, bende yaşam bulan tek şey cebimdeki mektubunu.

Bir şekilde sağlıklı olmalısın, canım, çok endişeliyim. Mektup yazma mecburiyetinden affedilme isteğin ofise gitmediğin kuşkusunu uyandırdı bende. Bu doğru olabilir mi? Canım, benim için sağlıklı kal; sağlığını koruyacak olursan artık hiç şikayet etmeyeceğim. Yatmaya da geç gitme, iyi görünüyorun, yanakların kırmızıydı, enerjiktin, yine de az uyuduğun belli oluyordu. Canım, birbirimize söz verelim, Pfingsten yortusuna⁸³ kadar her gün saat 9'da yatağa gidelim. Şimdi saat dokuz buçuk olmuş, yine de çok geç sayılmaz, ayrıca mektuptan güç aldım. İyi geceler diyorum, canım, her gün saat dokuzda birbirimize iyi geceler diyelim.

Franz

*

1.IV.13

Benim esas korkum o ki –bundan daha kötüsü söylenenemez ve işitilemez– sen hiçbir zaman benim olamayacaksın. İyi ihtimalle bana kalacak şeyin, bana öylesine uzatacağın elini, sadakatini göstermek dışında bir tasası olmayan bir

---

83 Ç.N.: Pantot veya Hamsin yortusu, Almancada “Pfingsten”. Bu yortunun 1913 yılında Mayıs’ın 2. haftasına denk geldiği mektuplardan anlaşılıyor.

köpek misali öpmekle yetinmem olacağı korkusu; bir sevgi-nin değil, sessizliğe ve ebedi uzaklığa mahkûm bir hayvanın çaresizliğinin işaretini olarak. Senin yanı başında oturup, daha önce de olduğu üzere nefesini ve bedeninin hayat doluluğunu yanında hissederken aslında sana, şu anda içinde bulunduğu odamda olduğumdan daha uzak olacağım korkusu. Senin bakışını üstüme çekmekten ilelebet aciz olmam ve sen pencereden dışarı baktığında veya yüzünü avuçlarına bırak-tığında benim için o bakışın ebediyen kayıp gitmesi. Seninle kol kola sözde bir bağlılıkla tüm dünyanın önünden geçme-miz ve bunda gerçek bir yan olmaması. Kısacası her zaman için senin dünyanın dışında kalmam; sen benim üzerime, seni tehlikeye atacak kadar eğilmiş olsan da.

Eğer bu doğruysa, Felice ki bana tartışmasız doğru geliyor, o zaman bundan altı ay kadar önce aman vermeden sana veda etmek istemek için yeterince sebebi varmış ve seninle her tür harici bağlantından kaçınmak için de yeterince sebebi varmış demektir, zira böylesi bir bağlantının sonucunda ancak, sana karşı olan arzum, beni, yani bu dünya için yeterli olamayan birini, bugün hâlâ bu dünyada tutan tüm o zayıf kuvvetlerle örülü bağdan kopartmış olurdu.

Bitiriyorum, Felice, bugün yeterince yazdım.

Franz

Tam soyunacaktım, önemsiz bir şey için annem odama girdi, sonra da ayrılrken bana bir iyi geceler öpücüğu verdi, uzun yıllardır olmamış bir şey. "İtirazım yok" dedim. "Hiç cesaret edemedim" dedi annem, "... senin hoşlanmayacağını düşündüm hep. Ama sen hoşlanıyorsan ben de hoşlanıyorum."

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

2.IV.13

Canım, sana yabancılasmak mı? Çalışma masamın ba-sında sana ulaşma isteğin tutkunu olan benim yabancılasp-

mam? Bugün dışında karanlık koridorda ellerimi yıkadım, o esnada sana takılan düşüncem beni bir şekilde öylesine ele geçirdi ki, kendimi pencere kenarına attım, hiç değilse kurşuni gökte bir teselli bulayım diye. Yaşamım böyle geçiyor.

Franz

*

4.IV.13

[Muhtemelen 3-4 Nisan 1913 gecesi]

Başka türlü olsaydı, bugün senden haber almamış olmamda bir parça olabilirlik olurdu, zira dün senin taşınma işin vardı ve muhtemelen hiç boş vaktin olmadı. Ama öte yandan bugün bir olabilirlik gibi görünmüyör, tersine tüm zamanlar için bir zorunluluk anlamına geliyor. Belki de ben artık hiç mektup almayacağım [Satırlar arası ek: Perşembe günü senin eline geçen mektuptan sonra bunda şaşacak bir şey olmazdı. Ben ne umabilirim ki?] Ama benim varlığımın merkezinde yatan bir ihtiyaç olan sana mektup yazışımı, mektupları açılmadan geri dönene kadar devam ettirmem herhalde normal. Sana yazan insanı ve kafasının ne kadar çalkantılı olduğunu görmen gereklidir!

*

4.IV.13

Yan tarafımızda 1-2 aydır bir Çek yazar oturuyor. Bu kişi öğretmen ve erotik romanlar yazıyor, en azından kitaplarından birinin alt başlığında böyle geçiyor ve kitabıń kapağındá alevli kalpleri jonglör gibi havada çeviren bir kadın resmi var. Kitabıń adı da sanıyorum “Alevli Kalpler”. Kendisiyle bir ilgim olmadığı halde bu insanı, içi kötü bir yalancı olarak tasavvur etmemin nedenini bilemiyorum. Bu arada geçenlerde bir Çek yazarın bu komşumuz hakkında ettiği bir söz en azından benim önyargımı yanlışlamadı. Dediği şuydu: Eğer bir öğretmen, dünyanın deneyiminden uzak, kendi ruhsuz tarziyla, küçük çukurundan gördüğü kadarıyla erotik roman yazarsa, ancak komik bir şey çıkabilir. Tam bu

sıra onunla ilk kez asansörde karşılaştım. Nasıl muhteşem, kıskanılacak bir insan! Biliyor musun, Çekler Fransız gibi davranışmaya can atıyor; oysa kişi, yabancı bir şeyin özüne ancak yaşanmışlıkla ulaşabileceğinden, böyle bir çaba doğal olarak biraz tökezlese de özenilen ülkenin eski modalarını yansıtıyor. –Fransız edasını taklidin yaralayıcılığı en az düzeyde oluyor, zira Fransa gelenek demek ve orada tüm ilerleme öylesine yavaş ve yeknesak bir hızla sağa sola sapmadan yol alıyor ki onu taklit eden de kendisini pek zorlamadan buna ayak uydurabiliyor, en azından hep sempatik kalabiliyor. Bu insanın da Fransız tipi pek hoş sivri sakalı ve Montmartre'dan alınma kasketi, kolumnun üstüne attığı palto, sevimli samimi hareketleri, canlı baklıları onu izlemeyi bir keyif haline getiriyor.

Felice, canım, ben işte buradayım, tekrar kendime geldim; böylesi hikâyelerle ileriye hamleler yapmaya çalışıyorum. Canım, telgrafını aldım, önce sanki muammalı bir yazı tipiyle kâğıda dökülmüş gibi geldi bana. Benim mektubumu perşembe günü almışsin ve bu güzel telgrafı bana gönderiyorsun, sevecen ve huzurlu, öyle ki kendimi tutmasam bu sözlere inanacağım ve sakinleyeceğim, özellikle de Max bu akşam çok benzer bir açıdan beni sakinleştirmeye çalışmış ve bir anlığına bunu neredeyse başarmışken. Canım, Perşembe günü aldığı bu mektup son noktasına kadar gerçek düşüncelerimi yansıtıyor. Şu an bundan kuşku duyabilecek kadar gevşeklik içindeyim ve sanki öylesine yazılmış gibi kuşkulu görüneniyorum. Ama hayır bir tanem, canım sevgilim, bu mektup gerçek, imgeler değil çıplak gerçekleri içeriyor. Durum bu, tamı tamına bu.

Franz

[Altta köşede] Bu arada yeni evin güzellikler getirmesini dilemeyi unuttum.

*

4.IV.13

[Muhtemelen 4-5 Nisan 1913 gecesi]

Evvelsi gece veya daha evvelsi gece uykumda sürekli düşler gördüm; ağızın içinde dizilmiş dişler değildi, tam olarak bir dişler güruhuydu, tíkçı çocukların çözümü bul oyunlarında olduğu gibi, bir araya toplanmış dişler, benim çenemin komutlarıyla kayarak hareket ediyorlardı. Her şeyden daha fazla önem verdigim bir şeyleri dile getirmek için tüm gücümü zorladım; bu dişlerin hareketleri, aralarındaki boşluklar, gicirdamaları, onlara yön verirken yaşadığım duygular –tüm bunlar, benim bu aralıksız isırma hareketleri üzerinden yakalamak, elde tutmak, gerçeklestirmek istedigim bir düşünceyle, bir kararla, bir umutla, bir imkânla bağlantı içindedeydi. Kendimi çok zorladım, bazen yapılabılır gibi geldi, bazen başarının tam ortasında olduğumu düşündüm, sonunda sabahın erken saatinde uyanma anına geldigimde, gözüm yarı açıkken, istedigimi başardigim duygusuna kapıldım; uzun gecenin uğraşı boş gitmemisti, dişlerin aldığı nihai, değişmez düzenin hiç tereddüsüz şans getiren bir anlamıvardı sanki, bir de gece boyunca nasıl olup da bunu kavramamış olduğuma ve umutsuzluğuma, hatta açık seçik şekilde düş görmenin uyku için iyi olmadığını düşünmüş olmama şaştım. Ama sonra tam uyandım (evimizdeki Frolayn bu saatte hep şikayet eden, suçlayan bir sesle çok geç oldu diye seslenir), tabii elde edilmiş bir şey yoktu, büronun o mutsuz edici mesaisi tekrar başlıyordu ve sen, canım –bunu o sıra bilmiyordum– geceyi diş ağrılarıyla geçirmiştir.

Biliyor musun, canım, benim seninle ilişkimi ifade eden mutlulukla mutsuzluk karışımı bu duygular (beni hâlâ terk etmemenden, senin iyiliğini görmüş olmaktan dolayı mutluluk, ama senin bana ifade ettiğin değer konusundaki sınavda çuvallamamdan dolayı mutsuzluk duygusu) sanki ben bu

dünyanın en fuzulisiymiş gibi bir çemberin etrafında beni kovalıyor. Şimdiye kadar beni bağlantıda tutan tüm tereddütler (her insan birtakım sınavlardan geçer, ben çok azını geçtim, bu ise karşı karşıya kaldığım sınavların en büyüğü) çözülmüş dağılmaya yüz tutmuş görünüyor, anlamsız bir çaresizlik ve öfke içinde dolaşıp duruyorum, belki çevreme karşı değil, belirlenmiş varlığımı, üzerimizde yer alan şeye karşı değil, tüm hiddetimle sadece ve sadece kendime karşı. Kendimi en kötü hissettiğim yer ofis, çalışma masasının başında bu uğursuz iş beni boğuyor, iş çıkaramıyorum, bazen müdürün ayaklarına kapanıp insanlığı adına beni kovması için yalvarışım geliyor. Tabii kimsenin bunlardan en ufak bir haberi yok. Belki yarın durum daha iyi olur, öğleden sonra bir bahçivanın yanında çalışacağım, bu konuda sana bir sonraki mektubumda yazarım.

Franz

*

5.IV.13

Ummadığım halde dün mektubunu aldım Felice; akşam saat 7'de eve geldiğimde aşağıda bina sorumlusu bana mektubu uzattı. Postacı 4. kata çıkmaya üşenmişti. Ne kadar da huzurla ve sevgiyle yazıyorsun! Bu en uç noktaya gelmeden önce sanki yanım sıra bir koruyucu melek geldi –her şeyi değilse de “çoğu şeyi” söylemeye karar verdiğimde, tumultu raklı, anlaşılmaz ifadeler kullandım, ama bunların anlaşılır olacağını varsayıdım. Ama artık geri adım atamam, hakiki anlamda söylendiye ve elzemdiye ve elzemse bu son adımı bir şakaya çeviremem. Dün senin eline geçen ve muhtemelen bugün eline gelecek olan mektuplarda fazlasını bile söylemiş oldum; bugün senden haber almamış olmam, bunun etkisiyle olsa gerek.

[Satırlar arasında] Hayır, şimdi senin acele posta mektubun geldi. Canım, benim söz konusu mektubumu senin an-

lamamış olacağın ve anlayamayacağın yönündeki korkum sana budalaca gelmiş olmalı; ama dehşetengiz dayanakları olan bir korku bu.

Hayır Felice, dış görünüşüm benim en kötü özelliğim değil. "Ah Pfingsten gelmiş olsa!" İçimde kabaran bu arzu şimdi (şimdi!) tüm çılgınlığıyla dışavuruyor, tam da benim için bundan daha anlamsız bir arzunun olamayacağı bir anda. Evvelsi gün tren garının varış salonunun oradan geçtim. Aklımdan kötü veya iyi bir şeyler geçiyordu, orada duran birkaç görevliyi de pek fark etmedim, basit giyimli aile babalarıydı bunlar, Prag'da bu işte normal olduğu üzere, gözlerini ovoşturan, esneyen, sağa sola tüküren adamlar. Bağlantıyı hemen anlamadan bu adamlara giptayla baktım (aslında bunda dikkate değer bir şey yoktu, zira ben herkese gipta etmekten ve kendimi başkalarının yerine koymaktan haz duyarım), neden sonra fark ettim ki bu kıskanmada seni düşünüyor olmamın etkisi vardı, muhtemelen bu adamlar, sen ayağını istasyon eşigidinden kaldırıma attığında da buradaydılar, senin bir araba tutuşunu, hamalın parasını verişini, arabaya binişini ve gözden kayboluşunu da gördüler. Trafiğin büyük hengâmesinde kaybolmadan, bindiğin arabanın arkasından koşmak, onu gözden kaybetmemek, hiçbir engele takılıp kalmamak benim başarabileceğim bir iş olabilir belki. Peki başka? Başka ne olabilir ki?

Franz

Ekteki mektupta nasıl iyi hoş bir yayincı olduğunu görebilirsin. 25 yaşında, çok yakışıklı, Tanrı'nın kendisine güzel bir eş, birkaç milyon Mark, yayıncılık keyfi verdiği, ama yayıncılık melekesini epey esirgediği biri.

[Mektubun eki]

*Kurt Wolff'tan Franz Kafka'ya
[Kurt Wolff Yayınevi'nin anteti]
Sayın Dr. Franz Kafka
Prag
Nikolas Cad. 36*

2 Nisan 1913

Saygıdeğer Doktor Kafka!

Sizden acil ricayla, Sayın Dr. Brod'un da bölüm bölüm yayınlanmasında bir sakınca olmayacağı düşündüğü romanınızın ilk bölümünü, okumam için bize mümkün olduğunda *cabuk* göndermenizden memnuniyet duyacağımızı ifade etmek istiyorum; bana böcek hikâyeyiniz⁸⁴ bir kopyasını veya aslinı da aynı zamanda gönderirseniz çok memnun olurum. Pazar günü birkaç haftalığına yurtdışına gidiyorum ve öncesinde iki metni de okumuş olmak isterim.

Şayet bu arzularımı kabul buyurursanız, bunu sizin tarafınızdan özel bir iltifat olarak addedeceğim.

Umarım yakında yeniden görüşürüz ve son seferinde Leipzig'de olduğundan daha rahat bir ortam buluruz.

En derin saygılarımla

Kurt Wolff

*

7.IV.13

Felice canım, nihayet mektubun başındayım, yanbaşımızda öyle çok hoş karşılaşacak bir ziyaretçi yok, $1\frac{1}{2}$ saatten beri sanki sen buradaymışsun gibi oadamda dolanıp duruyorum. Yazıldan fark ediyor musun, bugün benim ağır iş gördüğümü ve kalemin benim için fazlasıyla kolay bir iş olduğunu? Evet, bugün ilk kez kentin banliyölerinden Nusle'de çalıştım, serin yağışlı havada üstümde sadece gömlek ve pantolonla. Bana iyi geldi. Bir iş bulmak da pek kolay olmadı. Gerçi orada birkaç sebze tarlası var, ama bunlar evlerin arasında kalmış, çitsiz, açıkta yerler, özellikle de akşam

---

84 Ç.N.: "Böcek hikâyesi"yle *Dönüştüm* kastediliyor.

iş paydos saatlerinde, yani tam benim çalışmak istediğim zamanda etraflarında çok curcuna oluyor, Amerikan salıncakları, dönme dolaplar, müzik; bunlar çok sevimli olsalar da çalışma yeri olarak benim çok hoşuma gitmedi; bir sebep de, bu bostanlar çok küçük, yoksul insanlara ait ve tek düzeye şeylek ekili, bu nedenle de insan fazla bir şey öğrenemez. Gerçi ben de gerçekte bir şey öğrenmeyi amaçlamıyorum. Asıl amacım kendime ettiğim eziyetten bir süreliğine kurtulmaktı, ofisteki uğursuz işin tersine –*ofis gerçek bir cehennem, başka cehennemden artık korkum yok*– küt, dürüst, yararlı, sessiz, yalnız, yorucu bir iş yapmaktı. Bu açıklama çok dürüst de değil, zira sürekli yaptığım kendime eziyeti fuzuli bir şey olarak görmüyorum, tersine son derece kaçınılmaz görüyorum, hem de canım, bu eziyet seninle ilişkimde senin mutluluğun adına beni oyup geçmeli. Ama 2 saatliğine eziyetten kurtulmak ve huzur ve mutlulukla seni düşünebilmek, sonunda da gece biraz daha iyi bir uykuyu hak etmek istedim. Ama böylesi açıklamalarla insanları şaşkına çevirebilirdim ve belki kimse beni işe almazdı, bu nedenle yakın gelecekte kendimin bir bahçe edineceğini ve bu nedenle biraz ekim dikim işlerini öğrenmek istediğimi söylediğim.

Ama vakit geç oldu, Felice, devamını yarın anlatırım, bugün seyahat heyecanının huzursuzluğuyla kötü uyuyacaksın, zavallı çocuk, her şey iyi olacak. Burada senin için iyi şeyler arzu etmekten başka kafasında pek bir şey olmayan biri var.

Franz

*

8.IV.13

Bir dişin çekilmiş ve ağrıların tekrar etmiş. Ama sürekli canın yanmış ve yorgunluktan bir türlü kurtulamamış olsan da bir kez olsun tam bir dirlensen senden canlısı olmaz. Senin maruz kaldığın her acayı ve sıkıntıyı (diş ağrısında olduğu gibi anlamsız da olsa) kendimle ilişkilendirmeye,

bundan dolayı kendimi suçlamaya çok eğilimliyim. Şimdi Frankfurt'ta sükûneti bulabilecek misin? Bluen çifti de seninle mi geldi? Ya Frolayn Brühl? Şimdi tam olarak dinlenecek misin? Prag'da olduğu gibi yataktak fazla uzun okuma. En iyisi sadece şiir oku, seni uyanık tutan bir romanı değil. Sana yarın Werfel'in⁸⁵ şiirlerini göndereceğim. Bu gönderiyle Werfel'i de ödüllendiriyorum, bunu hak ediyor. Bugün Werfel'den bir kartpostal aldım, ihmalkâr ve tembel diye bilinse de, benim mektubum eline geçer geçmez bana yazmıştı; kartta, benim yazıştığım diğer iki kişiyle birlikte benden ricada bulunuyor, Löwy'e her tür imkânla yardımcı olmamı rica ediyor, bir burun ameliyatının sonucu olarak her dört ayda bir tutan korkunç baş ağrısıyla hastanede yatan Löwy'nin durumunun bu sefer perişan olduğunu belirtiyor. Löwy eski tiyatro grubundan ayrıldı, benim karşı tavsiyelerime rağmen çok güzel niyetlerle eskisinden daha iyi olmasını, daha iyi oyunlar sahnelemesini beklediği yeni bir grup kurdu, ama böyle rastlantıların eseri, aceleyle bir araya getirilmiş insanlarda doğal olduğu üzere bu grup eskisinden çok daha kötü çıktı ve Löwy'nin çocuksu yöneticiliğiyle –grubuya sürekli Leipzig ve Berlin arasında, neredeyse hiç uyumadan mekik dokudu– çok daha az kazandı. Artık tam bir çöküşün eşiğine gelmişti, daha iyi olan eski grubun rekabeti de zarar verdi ve gelecek için her türlü umudu yok etti, Löwy'nin tiyatro grubu için kendi üzerine aldığı borçlar akıl almaz ölçüde yüksekti (alacaklılar hangi akla hizmet ona borç vermiş!) –

85 Ç.N.: Franz Werfel (1890-1945) kastediliyor. Kafka gibi Prag doğumlu Bohemyali Alman şair ve yazar Werfel, Kafka'yla yakın arkadaştı. İlk şiir kitabı 1911'de yayınlanan Werfel bu mektubun yazıldığı tarihte tanınmamış genç bir yazardı. Werfel'in dünya karşısında aldığı tutum bir bakıma Kafka'nın karșıdır. Bireyin de toplumsal meselelerde sorumluluğu olduğu görüşündeki Werfel hümanist amaçlarla toplumsal süreçlere dahil olmayı bir yaşam hedefi olarak görüyordu. Öte yandan mektuplarda da görüldüğü üzere Kafka, Werfel'in yazarlığına hayran. Onun çok iyi biçimde yaptığı şeyi kendisinin yeterince yapamadığını düşünüyor.

üstüne üstlük Löwy hastalandı (bana şöyle yazmıştı: "Tanrı büyütür, dert verdiği zaman her taraftan veriyor."), tabii grup olabildiğince hızla dağıldı, Löwy de tam bir başarısızlığın ardından ortada kaldı, hasta, elinde bir şey kalmamış, büyük borçlar içinde, gelecek umudu sıfırlanmış olarak. Bu eski bir hikâye, sana bunu daha önce niye yazmadığımı bilmiyorum; ondan bir yığın mektup aldım. Belki şimdi bana katılacak ve benimle Filistin'e gelecek.

Canım, artık bitirmeliyim, oysa sana daha doğru düzgün merhaba bile demiş değilim. Bugün öğleden sonra düşüncemde sözünü ettiğin yolculukta sana eşlik ettim. Bir şey değişmiyor, öğleden sonra iki kez Frankfurt'a gitmiş buluyorum.

Franz

*

8.IV.13

Demek Frankfurt'tasın! Canım, o kadar söz dinlersin ki, onca işin kargaşası içinde bile bana yazıyorsun. Bunun için elinden öpecek olsam dudaklarım ellerinden hiç ayrılmazdı. —Öyle hissediyorum ki senin treninin kalkmasıyla benim varlığım da Berlin'den kalkıp Frankfurt'a doğru yönelmiş durumda. Oskar'in son Berlin seyahatine nasıl büyük ilgi duymuştum, senin Berlin'de olduğun dönemde onun Berlin'e yaptığı seyahat bile, senin o sıra Berlin'den ayrılmış olma ihtimalini bilsem de nasıl beni can evimden yakalamişti. Ama sen henüz Berlin'deydin, bu nedenle Berlin'den söz etmek benim için bir keyif oldu. Ama dün Oskar'a uğradığında —Berlin'le ilgili etkisini görmek için bana birkaç şey okudubir kısmını mükemmel çalışmalar olarak niteleyip hepsini kabullendim, ama ilgisiz kaldığım Berlin için bu okumalara karşı ilgisizliğim bende doğrusu yorgunluk yarattı. Canım! Evet, sana annemden sonraki sefer söz edeceğim, şimdi çok aceleyle yazıyorum. Elbette ona biraz (ne kadar az olduğunu bilsen şaşarsın) Berlin'den söz etmek durumunda kaldım,

ama Grunewald'da⁸⁶ çenemi açmamama sebep olan engel-
den dolayı Prag'da da çenemi açmadım.

Sana mutluluklar diliyorum, canım, sergide de bol şans
ve otel odasında çok cesaret.

Franz

*

[Zarf. Damga: 10.IV.13]

Yatmaya gitmeden önce. Vakit geç ve yorgunum, ayrıca
yine şaşkınlı, bugün artık benden bir şey duymayاسın, canım.
Sen Frankfurt'ta mutlusun değil mi? Ben nasıl biriyim, seni
dünyayı dolaşırken kendi başına bırakıyorum.

Franz

*

10.IV.13

Nihayet nerede olduğunu biliyorum, Felice. Sadece bir
gün mektupsuz kalmama rağmen “nihayet” deme cesaretini
gösteriyorum ve senin –Ama şimdi bunları tekrar etmenin
anlamı yok, istemesem de sana yaptığım baskıyı sorun etmi-
yorsun, zira en azından sezinliyor olmalısın, benim kesintisiz
bir mektuplaşma talebinin esas nedeninin aşktan gelmediği-
ni (senin son zamanlardaki sıkıntı verici yorgunluğun içinde
bir de aşkın sıkıntısından uzak kalman elbette daha doğrudy-
du), tersine benim mutsuz ruh halimden geldiğini.

Felice, ben mektuplarına cevap istemiyorum, ben senin
hal ve hatırlını bilmek istiyorum, sadece senin, ben sanki yok-
muşum gibi, sanki bir başkasıymışım gibi senin huzur içinde
olduğunu görmek istiyorum, doğrusu benim mektuplarının
hak ettiği cevabı aldığı düşüncesine kapılınca ürperiyorum
–ama tek bir şey söyle bana, Felice, söyle ki kararının kay-
nağını açıkça görebileyim: geçen perşembe aldığı ve benim
defalarca gündeme getirdiğim o zivanadan çıkışmış, tumtu-

---

86 Ç.N.: Kafka Berlin'e ziyarete gittiğinde (Krşl. 23.3.13 tarihli mektup) ormanlık bölge olan Grunewald'da (bugün kent parkı sayılabilcek çok büyük bir yeşil alan) bulundukları anı kastediyor olmalı.

raklı, aciz, aptal mektubumdan ne anlam çıkardın, meseleyi nasıl anladın? Aslında başka bir konu açmamam gereklidir, sükünet aralarını hakkıyla yaşıyor olmak, seni seyretmek ve kendimi sende unutmak harika, ama sorumsuzca bir şey.

Senin Hannover'de olacağını düşünmemiştir. Oraya Frankfurt'tan sonra gideceğini sanmıştım, yanılmıyorsam sen de bir keresinde böyle yazmıştın. Kız kardeşin de Hannover'de, öyle mi? Böyle aniden mi? Tüm sıkıntılar atlatıldı mı? Bir mektubunda karar için gerekli gördüğün 5-6 hafta geçmiş olmalı. Hannover'de otelde değil, kız kardeşinde kaldın, öyle mi?

Benim bahçivanlık işimden pek bir sonuç ummamalısın. Bugün çalıştığım dördüncü gün. Tabii kaslar daha gerginleşiyor, tüm beden biraz daha kundaklıyor ve dikleşiyor, özgüven de biraz daha yükseliyor. Doğal yetenekler bakımından pek de şanslı olmayan bir bedenin yazı masası ve kanepe yaşamı arasında sürekli kendini hedef alırken ve sarsılırken, bir seferinde küreği bizzat ele alıp kendisinin bir şeyleri sarsmasının elbette bir anlamı olmalı. Ama böylesi etkilerin sınırları şimdiden kendini gösteriyor, bu konuda ileride sana yazarım. Bugün artık geç oldu, akşam Max'daydım ve iki hoşnut insanın yanında fazla uzun kaldım. Bu evlilik hakkında başta kötü yargıda bulunmuştum, fakat yanlığımın sebepleri gayet açık geliyor bana.

Franz

*

11.IV.13

Şimdi birbirimizden bunca uzağız, Felice, çarşamba akşamı atılmış görünen kartpostalını ancak bugün, cuma günü aldım. Böylesi mesafeleri hissediyorum ben (şu anda değil, çünkü Neue Rundschau'da okuduğum Friedrich Huch'un kötü bir hikâyesinin etkisiyle dumura uğramış durumdayım, ama genelde hissederim, örneğin kartını masanın üzerinde gördüğümde) –hayır, yolculuğa çıkmıyorum, görüyorsun,

bazen böyle her şey tepeme yıkılıyor. Aslında anlatmak istedigim şey, son olarak rastlantiyla aklıma geldiği üzere Viyana'da yaşayabilirim düşüncesi idi, ama o zaman beni senden ne korkunç bir mesafe ayırmış olurdu, Prag'in mesafesine ancak dayanılabilirken ve Viyana gibi aşağılarda ücra bir yerde; orası yine de altı ay önce Prag'a Berlin'den bile daha yakındı.

Anlaşılan kartpostal saat 4'de yazılmış, seni yemek vagonunda oturuyor görüyorum net şekilde, oturduğun yeri sana tarif edebilirim: Trenin hareket yönü ise, sen benim tayah yülime göre bu yönden bakıldığından son veya sondan bir önceki masada oturuyorsun, tam olarak da pencere kenarında, görüş açın hareketin ters yönünde olarak. Bunu resmedebilirdim, ama o zaman senin koltuğunu boş bırakmam gerekiyordu, bunu istemedim. Başka yerde oturduğunu iddia edecek olursan, buna inanmam. Aslında şimdilik fark ettiğim ki, kesinlikle yanlışmış olmalıyım, çünkü tüm yemek vagonunu sen hariç bomboş görüyorum, sana kartpostali getiren garsonu da gözümün önünden silmeye çalışıyorum.

Bir de darmadağın bir rüya gördüm, sen, Max ve kardeşi vardı. Berlin'deyiz ve gerçekte senin bana gösteremediğin Grunewald göllerinin hepsini buluyoruz, kentin göbeğinde, birbiri ardına. Belki keşif sırasında da yalnızım, sana gitmek istiyorum, kendi isteğiyle yolumu kaybediyorum, bir iskeleden bakıyorum ve tuhaf, gri-siyah, ne olduğu belirsiz görenüler görüyorum, yoldan geçen birine soruyorum, bunların Grunewald gölleri olduğunu ve kentin göbeğinde ama yine de senden çok uzakta olduğumu öğreniyorum. Sonra senin hoşuna gitmemiş olan (gerçekteki bu tepkin bu rüya boyunca sürekli kulaklarımıdaydı) Wann Gölü'ne de gidiyoruz, bir parka girer gibi parmaklıklı bir kapıdan bir mezarlığa giriliyor ve birçok şey oluyor, bunları anlatmak için vakit geç oldu. Ayrıca bunları hatırlamak için kafamı çok zorlamalıyım. İyi geceler, daha iyi rüyalar görmen dileğiyle.

Franz

*

13.IV.13

Felice, çarşamba öğleden sonradan beri sen Frankfurt'tasın ve ben bunu ancak bugün pazar öğleden önce senden gelen kartla öğreniyorum. Bu bir suçlama değil, Felice, benim seninle ilişkimin, suçlamaya yer bırakacak türden olmadığı artık malumun olmalı; ah, diğer de malumun olabilseydi. Bazen düşünüyorum da, senin Frankfurt seyahatin sayesinde, ilk mektuplarımın eline geçtiği ortamın yokluğu, benim hakkımda daha iyi düşünme fırsatını bulmuş olman, mektuplarımı Frankfurt'ta okuyor olman beni daha doğru tanımana imkân verse; böyle bir şey olsa bu Frankfurt seyahatini canı gönülden kutsardım. İyi değilim, hayatı tutunmak ve kafamı toplamak için ihtiyaç duyduğum enerjiyle piramitler inşa edebilirim.

Franz

*

14.IV.13

5 günden beri, Felice, senden habersizim, sana bu durumda nasıl yazabilirim? Sana sadece selamımı göndereyim ve kısacık bir süre sevgili elini elimde tutayım, açık edilmiş düşüncelerle. Pazarın çok büyük bölümünü yatakta ve neredeyse hiç uyumadan geçirdim, çok istisnai olarak belki 17 yaşındaki bir gencin dünyaya öfkesini göstermek için yapmasına izin verilebilecek bir şey. Bu yatak saatlerinde insanın beyninin her kanalı nasıl da iğrenmeye doluyor!

Franz

*

[Telgraf, veriliş tarihi 14.4.1913, Prag]

Felice Bauer, Frankfurt/Main, Otel Monopol Metropole
Yine haber yok ne olur ne olur açık bir söz

*

Akşam 10'a çeyrek kala 14.IV.13

İskambil oynayan anne babamın yanında yazmak durumdayım, sıradan olan ve sıradan olmayan şeylerden biraz

da yorgun düştüm, Felice; –ama çok mutluyum. “Her şey tam da bir zamanlar olduğu gibi” sözü kulağı öyle okşuyor ki, “lüzumsuz kaygılar olmasın lütfen”in yarattığı gerilimin çok üstünde bir etkisi var. Gücümün sonuna gelmiştim, son dönemlerde neredeyse hep bu durumda oldum, ama şimdi bunu bile geride bıraktım可以说. Kendime diyecektim ki – ama şimdi mürekkebi tüketmenin ne gereği var, gerçekten her şey bir zamanlar olduğu gibi mi, Felice, gerçekten mi her şey, bir zamanlar olduğu gibi?

Aslında senin şaşırman gereklidir, benim mektuplarında ebedi kaygı var, seni kendimden kurtarmamanın kaygısı, eğer bir gün bunu başarabilsem harika durumda olacağım. Büttün bir Frankfurt haftası boyunca tek bir kart almış olmayı anlamıyorum, senin nasıl bu kadar az zaman bulduğunu anlamıyorum, özellikle de senin bir ara yazdığın üzere Frankfurt’ta muhtemel buluşmamızda çok boş zamanımız olacağını, Taunus gezisi yapabileceğimizi falan hatırlayınca. Yine de bana yazmış olmamanı kabulleniyorum, benim bitip tükenmem gibi bu da bitip tükensin. Dün Max’dayken arada bir şeyler konuşuldu, başka şeylerle de karışık şekilde, ama bu durum önemsiz bir bağlantı içinde bende bir düşünce uyandırdı: Frankfurt’ta, kartı postaya verdığın yer olan tören salonunda eski veya yeni herhangi bir tanıdığınla karşılaşlığını ve bu kişinin seni tuttuğunu düşündüm. Kuşkusuz orada tüm firmaların temsilcileri, göz dolduran, sık giyimli, güçlü kuvvetli, sağlıklı, neşeli genç adamlar bir araya geliyor,larında benim esamemin okunmayacağı kişiler. Senin onların birinden hoşlanmandan daha doğal ne olabilir, dedim kendime, özellikle de benim sayısız mektubumdaki isteği yerine getirmiş olacağı için; her şey çözülüp dağılmış olurdu, ben de görünüşte olmak istediğim yerde olurdum, yani hak ettiğim üzere senin yakınından uzaklaştırılıp öteye atılmış olurdum, sevgililerin yaptığı gibi seni elinden tutmayan, onun yerine ayaklarına yapışarak senin yürümeni im-

kânsızlaştıran biri olarak. Peki ben niçin hoşnut değildim, uykusuzluktan tam anlamıyla kafamın içi kurumuştu, ancak telgrafı gönderdikten sonra ilk kez rahatlampı bir nefes aldım.

Franz

*

17.IV.13

Dün akşam sana yazmadım, senin mektubunu sabah erken ofiste, kartını da şimdi evde aldım. Şimdi bitkin, üşümüş ve sesim kısılmış durumdayım ve yorgun düşmede kendi payım da var. Bir gün aramızda bir hesaplaşma söz konusu olursa, ben ne durumda olurum! Küçük yeğenim eve dikişe gelen bir kadının korkutucu görüntüsünden dolayı 1/4 saat ağladı, ben de bu birkaç günün ardından böyle dağılmış olarak görüyorum kendimi, gerçi benim içimde dağılacak sağlam bir şeyler konusunda yeğenimin çok gerisinde kalırırm. –Mektubumun sağlayamadığı şeyi, dile dökmekle de sağlayamam, çok kötü. –Demek her gün bir kart? Zavallı Felice! –Otelin hangi penceresi seninki?– Mektubunu okuduğumda (soluğu ancak en sonuna geldiğimde, yeniden okumak üzere aldım), benim için ve her şey için esenliğin sadece sende olduğunu düşündüm.

Franz

*

18.IV.13

Seni mektuplarımla huzursuz etmiyor muyum, Felice? Huzursuz ediyorumdur, başka türlü olamaz. Sen zorunlu olarak tamamen kendi işlerine yoğunlaşmış durumdasın, bu sergi belki senin isteki bir yılını belirleyecek, Felice; – bir bakıyorsun, konuya ilgisiz, yabancı meselelerle ve esas olarak sizlanmalarımla ben çıkıcıveriyorum. Gerçi şimdi anladığım kadariyla serginin sonuna gelindi, sanıyorum 20'sinde bitmesi gerekiyordu. İşte beni ele geçirdi, ben de karşı koymadım, daha iyi savunabilmeliydim kendimi. Şu an örnek

gösterilecek kadar sakinim, ama elbette bu da güzel değil. Yazmak, Felice! Keşke sadece yazabiliyor olsam! Sen de benden memnuniyet duysan! Ama yatağa gitmek için saat 11'i beklemeyi göze almamalıyım, ancak en geç saat 10'da yatmaya gidersem, laçka olmuş sinirlerim geçici olarak, evet sadece geçici olarak sakinleyebiliyor. Bundan sonra yazmayı belki de hiç beceremeyeceğim.

Bak yeniden seni ilgilendirmeyecek şeylerle senin işlerinin arasına giriyorum. Bitiriyorum.

Franz

Berlin'e nasıl doneceksin? Aptallığa bak ki ayın 22'sinde salı günü ben tekrar Aussig'te olacağım. Bir yererde elli-mizi birleştirebilir miyiz, ya da hiç değilse daha kısa bir me-safeden birbirimize ulaşmaya çalışabilir miyiz? Bana tepe-den tırnağa iyi gelirdi.

*

20.IV.13

Çok fazla yatakta kaldım, kafamda salı günü Aussig görüşmelerinin kaçınılmaz bütün hazırlıklarından duyduğum tiksinti ve bezdirici düşüncelerle. Aussig'ten söz ettiğim son mektubumu aldın mı bilmiyorum. Sonuçta salı günü kesin buluşmuyoruz, ama zararı yok, yeter ki sen şu korkunç Frankfurt'tan ayrılmış ol, Felice. Seni benden uzaklaştırdı, bana öyle gelmişti ki, sen yeterince buna direnmedin, ama şimdi de fazlasıyla direndin gibi geliyor. Şimdi Berlin yolunda olmalısın, saat 6½. Bir telgraf gönderme fikri çok yakın geliyor, biliyor musun, istisnasız her zaman için harika bir fikir bu. Yataktan elini uzatıyorsun ve okuyacak bir kâğıt geliyor eline ve düşüncelerin tiksindirici çıkmazından kısacık bir süreliğine yüksek bir güç tarafından koparılıyor. Keşke yazabilseydim, Felice! Yazma isteği beni yakıp kavuruyor. Yeterince serbest olsaydım ve özellikle de bunun için gerekli gücü bulabilseydim. Sanıyorum sen, yazmanın benim tek iç-

sel varoluş imkânı olduğunu yeterince kavramadın. Bunda şaşacak bir şey yok, ben hep yanlış ifade ediyorum, ancak içimdeki varlıkların arasındayken kendime geliyorum, ama bu konuda, yani kendi davranışım hakkında tatmin edici şekilde yazıp konuşamıyorum. Ah, diğer her şeye ulaşabilseydim, buna gerek de kalmazdı.

Üstelik Pfingsten yortusuna da daha 3 hafta var, kim mutlu olabilir? Her şey iyi olacak, diyorsun. Dediğin gibi olması için dikkat edeceğim.

Franz

*

20. IV.13

Bak işte, pazar akşamı yatmaya gitmek üzereyim ve Aussig görüşmeleri için gerçekten hiçbir hazırlık yapmış değilim, yarın da buna pek vaktim olmayacak, yine de şayet küçük bir başarı umudu hissetmek, en azından kendimi rezil etmeyeceğim konusunda bir güvenle yola çıkmak istiyorsam, bu zorlu görüşmeler için kafamda binlerce şeyi toparlamış olmam gerekiyor. Ama yapamıyorum, yapamıyorum. Sorun sadece dosyaları incelemekten ibaret olsaydı, ama dirensem de görüyorum ki, önce önüme çıkan kayaları temizlemem gerekiyor. Yapamıyorum. Fark ediyor musun, Felice, ben mektuplarında seni aslında sevmiyorum, zira öyle olsayıdı sadece seni düşünüyorum olmaliydım ve seni yazmaliydım, oysa esasında sana yalvarma halindeyim ve en saçma konularda bir şekilde senden yardım ve takdis bekliyorum. Yoksa Aussig seyahatini sana yazmamın nasıl bir nedeni olabilir.

Benim bugün öğleden sonraki mektubum kenarından yırtılmış olarak gelecek, postaneye giderken öfkeye kapılıp yırttım, sana dosdoğru ve açıkça yazmadığım için kendime duyduğum öfkeyle, dosdoğru ve açık olamıyorum, ne kadar da uğraşsam, yazıda bile başaramıyorum, sana sıkıcı sarılmayı ve *bir şekilde sana kalp atışlarımı* duyurmayı ve

bundan sonra da yazma dışında bir şey bekleme hakkımın olmamasını. Sözelimi bugün öğleden sonraki mektubumda benim iç varlıklarla birlikte kendime geldiğim yönünde bir şey yazdım. Bu tabii ki yanlış ve abartılı, ama yine de hakikat, tek hakikat. Ama bunu yazmakla kendimi sana karşı anlaşılır kılmıyorum, kendime karşıya iğrenç duruma düşürüyorum. En iyisi kalemi bırakmak olurdu, ama bunu yapamam, tekrar tekrar denemek zorundayım, tekrar tekrar başarısız olmaktan ve kendi olduğum yere geri düşmekten kurtulamam. Bu sebeple mektubun kenarını yırttım, aslında tamamen yırtmaliydım ve bunu her mektupta yapmaliydım, zira senin eline mektuplarımın sadece kırıntıları geçseydi de aynı şey olurdu, belki de daha iyisi.

Şimdi Berlin'e dönmüş olmalısın, yeniden benim içimi dolduran ve tahayülümde son altı ayda sahip olduğu o saygın ve yüce yeri yeniden alan Berlin'e.

Franz

[İlk sayfada sol kenarda] "Berliner Tageblatt"ta çarşamba günü "Gözlem" hakkında hoş bir şey yayınlanmış, yazıyı okumadım, ancak bugün öğrendim.

*

[Kartpostal. Damga: Aussig - 22.IV.13]

Bugünkü görüşmelerde ben bir nevi savcı pozisyonundayken bizim kurumun orada tanık olarak bulunan bir mühendisi tam karşısında oturuyor ve bir an önce bir yiğin noktayı konuşmak istiyor, ama ben, önce (o bana bir kâğıttan bir şeyler okurken) bir kart yazmam gerektiğini, yoksa sonucun kesinlikle daha kötü olacağını söylüyorum.

İçten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Aussig - 22.IV.13]

Konu henüz tamamlanmadıysa da sonuç yine de kötü oldu. Ne yapılabilir ki, benim suçum yok, bana kızma bu

yüzden! Ben de pek dert etmiyorum, zira Prag'da beni bekleyen bir mektup var ve esas olan da bu.

FK

*

26.IV.13

Aslında sana yazacak vaktim olmayabilirdi, Felice! Hayır, ondan değil, bedensel olarak her zamankinden kötü degilim. Seni huzursuz etmek için özel bir isteğim de kesinlikle olmadı, senden cevap almaktan vazgeçmek içinse özel bir isteğim hiç olmadı. Ama –beni sükûnetle dinle lütfen– benimle olan ilişkini netleştirmen için sana zaman vermek istedim, zira Paskalya'dan beri senden aldığım haberlere bâkıncâ (belki ilk iki mektup hariç), ister istemez kapıldığım düşünceler var (lütfen bir anlığına benim yerime koy kendini, Felice ve olayları benim gördüğüm gözle gör), seni yapay biçimde yakınımda tuttuğum yönünde, mektup üstüne mektup göndererek senin sakin kafayla düşünmenin önüne geçtiğim ve bu zorlamayla aceyle yazdığın cevaplarda eski sözleri eski anımlarından uzak kullanmana sebep olduğum yönünde düşünceler. Ben şimdi nihai bir şey söylemiyorum, zira senden aldığım her yeni mektup en çok güven duyduğum anda bile beni yeniden afallatıyor, ama durum buysa o zaman gerçekten de beni hayal kırıklığına uğratan ve tüm ihtimaller içinde en çok uğratabilecek şey bu olur, zira en kötü durumda bile senden isteyeceğim şey her zaman açıklıktır. Bir gün beni yollayacak olsan buna şaşırmam, çünkü senin beni hemen tanıma imkânın olmadığı, hatta bu imkânsızdı, ben sana mesafeli bir yerden yaklaştım ve bizim yüz yüze bâkmamız biraz zaman aldı. Ama şimdi senin nihai kararını bilmiyorum, sadece son mektuplarından tahmin edebildiğimi sanıyorum; anlamadığım bir şey var, Felice, kendi durumunu bilmen gerekmiyor mu? Benim söylediğim her şeyin sadece senin mektuplarının kısalığı ve seyrekliliğiyle ilgili olduğunu düşünmemelisin, bana daha önceleri de şu-

rada burada kısa mektuplar yazdın, ben de bunlarla mutlu ve memnun oluyordum. Ama son mektuplar farklı. Benim meselelerim artık senin için önemli değil ve daha can sıkıcısı, bana kendinle ilgili yazmayı anlamlı bulmuyorsun. Şimdi ben ne yapmalıyım? Son mektuplara cevap yazamadım artık ve perşembe günü kafamda kurduğum şey, senin ofiste benden mektup gelmemesinden dolayı duyduğun rahatlamaydı.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

28.IV.13

Yazmak için beklemem imkânsız, sana cevap yazmam gereklidir, bütün bu kâğıtlar ve kitaplar arasında, "Kazadan korunma organizasyonu" konusunda yazmakta olduğum sunumla kafam bomboş uğraşırken. Senin canını acıtım istedim, öyle mi? Acıtım? Senin canını? Oysa benim tüm görevim, elimde olmadan benden sana yönelen tatsızlıkların elimden geldiğince azaltmak. Ne var ki senin mektubun öylesine yorgun, hüzünlü. Ne durumdasın? Neyin var, zavallım benim? Ben öylesine sınırsız bir çılgin mıyım? İlk kez olsa bir korku sezmem, sana öyle yazacağımı düşünüyor musun? Çokça delilim olduğunu düşündüm, şimdi bunları saymak istemem. Bunun için yeterince zaman da yok; senin mektubunu okuduğumda, uzunca süre dışına çıktığım dün-yaya beni yeniden döndüren ani bir sarsıntı hissettim.

Dün mektup gelmeyince her şeye hazır hale geldim. Söylmeye utanıyorum, senin tarafında bir çaresizlik hissettim, bir başka anlamda çaresizlik.

evde

Felice; söyle, bu korkunç değil mi, sen acı çekiyorsun ve ben bunun dışında kalıyorum. Seni etkisine alan acınızı kıskansam haksız mıyım? Ama yaşadığın sıkıntıya son dönemlerde hiç dezinmedin. Nerdeyse tamamen unuttum ben de.

Mektuplarında sürekli “aceleyle” ve “yne aceleyle” geçiyordu, bu sözleri okumaktan gözlerim acıyor duruma geldim.

Şimdilerde burada senden mektup olmadan, sana mektup yazmadan dolanıp durdum. Ve sabırla dayandım. İçimde hâlâ enerji kalmış olsa gerek. Ama kendimi düzenli olarak gözlemliyorum. Kendime açıkça ifade etmesem de her zamankinden daha faaldim, bırakmak veya teslim olmak kötü olurdu. Kafamda çeşitli şeyler kurguladım, ama bunlardan hiç söz etmek istemiyorum. Sadece şunu söyleyebilirim, senden mektup gelmeseydi, sana yazacağım bir mektupta, insanlar arası ilişkilerde sonsuz imkânlar olduğunu ve senin bana karşı ilgisizliğinin (en iyi ihtimalle göstereceğin şey olarak) beni tamamen terk etmeni gerektirmeyeceğini açıklamak istedim. Birbirimize yeniden siz diye hitap etmeyi önerecektim, mektuplarını sana geri göndermek istiyordum, benimkileri kendinde tutmak kaydıyla; ama işte bu nedenle beni terk etmen gerekmiyordu. Ama benim yine de Pfings-ten'den Berlin'e gelmememe ve seni görmeme izin vermeliydin, zira bu seyahate gerçekten niyet etmiştim ve bundan vazgeçmek tüm hayatını altüst ederdi. Ve mektubunda söz ettiğin –buluşmamızın önünde engel olarak belirtildiğini düşündüğüm– müstakbel yengenin kabul gününde yarı saatlik bir fırsat bahsetmeye imkân olmalıydı. Bu kabul günlerini de anlamıyorum bu arada.

Elbette kararlarım katı değildi. Sözgelimi dün sana mutlaka telefon etmek istedim, gerçi ne olacaktı bilmiyordum, zira bana öyle geldiği üzere mektubunda cevap vermek istemediğin şeye sözlü olarak hiç cevap vermek istemezdim. Ama yine de telefon etmek istedim. Bak işte, herhangi bir öğleden sonra sesini duymak istedim! Ama mektupların arasında bana telefon numarası not ettiğini hatırladığımı sandığım mektubu bulamadım. Muhtemelen sadece bir zarfin üstündeydi. İşyeri kâğıtlarının üzerinde yazan numaralardan da hangisini arayacağımı bilemedim, belki tam da müdürünüküni seçmiş olabilirdim.

Ayrıca arada başka bir karara vardım, telefon etmekten vazgeçtim. Akşam Max'a gidip ondan sana yazmasını isteyecektim. Ona senin 3 mektubunu gösterecektim, benim sana yazdıklarımı anlatacaktım, ona bir de, senin davranışın hakkındaki kurguladığım çok aptalca teorimi anlatacaktım ve sana sormasını rica edecektim. Ona gerçeği söylersin diye düşündüm, ona karşı seni engelleyen bir şey olmazdı. Sana hemen yazmasını isteyecektim ve mektubu aynı akşam trene yetiştirecektim. Bu düşüncelerle saat 8½'da Max'a gittim, ama henüz eve kimse gelmemişi, orada kırk beş dakika boyunca gezindim; ama gelmediler, gelmiş olsalardı bile o saatten sonra çok geç olacaktı. Sonučta tekrar eve döndüm, şimdiyse –dün akşam ne kadar üzüldüysem de– bugün öğleden sonra eline gelecek bir Max mektubundan kurtulmuş olmana çok memnunum.

Canım, demek beni tekrar kabul ediyorsun? Kaçinci kez hem de? Yine de itiraf ediyorum, elimde senin bugünkü mektubunla bu ayı yeniden yaşasaydım, aynı sonuca varırdım. Yolunda giden bir ilişkide tarafların birbirine yapabileceği en kötü şeyin güvensizlik olduğunu biliyor olsam da. Senin aylar önce bir keresinde güvensizliğine ilişkin yazdığın bir şeyden biliyorum, sadece bir kez oldu, ama ben devam ettiriyorum. Felice! Ya Pfingsten? Seni artık öpmeye cesaret edemem ve hiç öpmeyeceğim. Ben buna değişim.

Franz

[İlk sayfada antetin üstünde] Perşembe günü senden güzel bir söz duyacak mıyım? O zaman mektubu ekspres gönder. Şimdi tatil ve posta günde sadece bir kez çıkıyor. Ama saat 12'ye kadar ben ofisteyim.

*

29'unu 30.IV.13'e bağlayan gece

Artık geç oldu. Max, karısı ve Weltsch'le birlikte bir jargon oyunundaydım, ama sana birkaç satır yazabilmek için finalden önce ben kaçtım. Bunu yapma hakkına sahip olmak

ne müthiş bir duygusal! Ancak geceleri yazarak temasla cesaret edebildiğim şu meşum dünyadan kaçışın yanına sığınabilmek ne müthiş bir duygusal! Bugün düşündüm de, insan bu ikili duyguya, bir yanda, sevdiğin birinin senin iyiliğini istemesi, diğer yanda her an dünyadan kopmak için fazlasıyla imkânın olması duygusuya yaşamaktan hiç de şikayetçi olmamalı. —Canım, Pfingsten ziyareti konusunda ne yapmayı tasavvur ediyorsun? Uykuya dalmadan önce aklıma harika bir fikir geldi, ama bu fikir sadece uykuya geçerken harika, oysa ancak gün ışığında hayatı geçirilebilir. Ne olduğunu sana ancak şu sorularıma cevap alırsam söyleyeceğim. Pfingsten'de aileni de ziyaret etmem gereklidir mi? Ve bunu nasıl tasavvur ediyorsun?

Sana bu zorluğu çıkardıktan sonra yatağa uzanıyorum, gayet de sükûnet içinde, seni hâlâ sıkıntıya sokan mesele olmasaydı bir de.

İsimsız

*

30.IV. öğleden sonra

Erken saatte aceleyle (bu kelimeyi kendime mal ediyorum ve sana geri vermiyorum) yanlış bir mektup almışım, şimdi bunu ekspres yollamam gereklidir. Öncesinde de, dün benim için bir kalem oynatmadığımı olsa da, o sevgili elinden öpüyorum.

*

1.V.13

Mektup yok. Telgrafı, kaç defa okumuş olmama rağmen, gece yastığımın altına koymama rağmen yanlış anlamış olabilir miyim. Canım, sana sadece suçlayıcı şeyler yazdığını görmezden gel, benim gibi iğrenç ve vefasız birinin yazdıklarını. Ama biliyor musun, ben ofisteyim ve kalbimin çarpmasının tek sebebi, evde bir mektubunun bekliyor olduğu düşüncesi. Sonra eve koşturuyorum, ama gelen bir şey yok, böylece de karar yüzüme okunuyor, en azından bir gün ve bir gece daha tekrar bekleyeceğim. Seni sıkıntıya sokmak

istemiyorum, aylardan yaz, çok fazla yazman gerekmıyor, bir kez yazmayınca huzursuz da olmamalısın –tamam, söyle diyelim, her hafta bir kez, pazarları, ama *kesinkes*, ister taşı- nıyor ol, ister sergin olsun, isterse benim anladığım anlamda bir talihsizlik yaşıyor ol, senden mutlaka bir mektup alayım, vakıtın oldukça başına oturup yazacağın, ama hep pazar sa- bahları mektup kutusuna atacağın bir mektup. Bunu benim için yapacak misin? Bundan böyle beklemede kalmayıym diye, saat bu kadar yavaş ilerlemesin ve takılıp kalmasın diye, zira burada saatler ancak senden mektup gelince tık- liyor. Benim kafam da daha iyi bir duruma gelecektir. Gerçi baş ağrısını sanki bu ricamı desteklemek için şimdı uydur-muşum gibi görünebilir, ama ağrım gerçekten var. Aslında ağrıdan da ziyade tarifi imkânsız gerilimler. Benim içimde en derinimdeki doktor bana yazmam gerektiğini söylüyor. Kafamda tereddütler dolaşmasına rağmen yazmak ve kısa bir süre önce yazmada yetersizliğimi görme fırsatı bulma- ma rağmen yazmak. Evet, sana daha yazmadım, gelecek ay küçük bir kitabım (47 sayfalık) yayınlanacak, şu an ikinci düzeltmeler elimde. Kitap talihsiz romanın ilk bölümü ve “Ateşçi. Bir Fragman” başlığını taşıyor. Wolff’un yayınladı- ğı bir diziden çıkacak ve dizinin “Der jüngste Tag”⁸⁷ gibi biraz komik bir ismi olacak, cildi 80 Pfennig. Aslında bütün bu olay benim çok hoşuma gitmiyor, típkı olmayan bir büt- tünlüğün yapay yoldan elde edildiği her yararsız durumda olduğu gibi. Ama birincisi Wolff'a karşı borçluyum, ikincisi bu hikâyeyin yazılmasını biraz da o sağladı, üçüncüsü de álicenaphıkla söz verdiği üzere “Ateşçi”yi senin hikâyeyle⁸⁸ ve bir diğer hikâyeyle birlikte daha büyük bir kitap olarak tekrar yayınlayacak. – Senin dışında bir şeyden söz ettiğim anda kendimi yitip gitmiş hissediyorum.

Franz

---

87 Ç.N.: Kelime anlamıyla “yeni gün”, “kıyamet günü” anlamına da geliyor

88 Ç.N.: Kafka, F.B.’ye ithaf ettiği “Yargı” hikâyesini kastediyor.

*

2.V.13

Sen beni doğru tanımiyorsun, Felice, bu basit konuda bile. Sen bana böyle candan kart gönderirken ben sana nasıl kıiyorum olabilirim. Benim üzüldüğüm sadece Frankfurt'tan gelen o kısacık cümlelerdi, ne bir şey bildiren ne açıklama içeren, ancak bir selam sayılabilcek cümlelerin, sadece aceleyle, aceleyle söylemiş, sıkıntılı bir iç geçirmeyle başlanmış ve bir rahatlama soluklanmasıyla bitmiş görünen –görünен! görünen!– mektupçuklar; –sen benim canımın içi olduğun için her konuda, tabii senin hakkında da sana şikayet etmeden duramam.

Ama şu sıralar erkek kardeşinin nişanı –ben tebrik de etmedim, ama belki de yengeni kıskanıyorsundur, o zaman tebrik edilecek bir şey yoktur– seni çok meşgul ediyor belli ki, bu da birkaç günlük Pfingsten bayramı açısından üzücü. Biz o iki günde ne yapacağız? Şunu bilmelisin, ben o 2 gün den ziyade onun ardından gelecek olan iç karartıcı haftayı, bir mucize olmazsa seni uzun süre göremeyeceğim dönemi düşünüyorum, İtalya'ya gelersen veya hiç değilse Garda Göllü'ne, hatta İspanya'ya dayımı ziyarete benimle birlikte gelersen tabii başka. Senden rica ediyorum, Felice, çabuk ve iyi düşün. Aileni ziyaret etme konusunu aslında hiç açmazdım, çünkü iki ay önce olduğu gibi insan içine çıkacak halde değilim pek, genelde de öyle değilim zaten, ayrıca her şeyden önce seninle kısa sürelerle birlikte olmaktan, Berlin'de olmak ve belki 5 saat boyunca kanepede uzanıp gelip gelmeyeceği belli olmayan telefonu beklemek durumunda kalmaktan çekindim. Bir de, kardeşine bir parça tanış gelebilirim, sen ona o zaman benim kim olduğumu söylemiş miydin, ya da bizim buluşmamızı nasıl açıkladın? Bir de, artık evin o kadar uzak yerde olmadığı için şimdi her şey biraz daha iyi. Yine de nasıl olacağını düşün, düşün! Benim kafam istemiyor.

Franz

*

3.V.13

Sana yazmak için masaya oturduğumda “Canım” diye mırıldandım ve bunu ancak daha sonra fark ettim. Ah, senin benim için ne ifade ettiğini sana bir gün anlatabilseydim! Üstelik yakınındayken bunu uzakta olduğumdan daha da az yapabilirim.

Öğleden sonra tek başıma bir gezinti yaptım, ellerim ceplerimde nehir kıyısı boyunca yukarıya yürüdüm. Kendimi iyi hissetmiyordum, sürekli şunu söyleyip durdum kendime, aynı hayaletler hep var oldu, ama benim direnme gücüm daha fazlaydı, giderek azaldı, azaldı, yakında sadece biçimsel bir direnmeye dönüşmek üzere ve tükenenecek görünüyor. Evet doğru, kafamın direngenliğine hep şaştım, görünüşte olanları anlayamama sayesinde etkilenmeden devam ettim, ama bu bir anlayamama değildi, artık epey geçmişte kalan bir direngenliği. Şimdi 1 saat boyunca ailemle birlikte oturdum, kasıtlı bir çabayla yalnızlıktan kurtulup tekrar kendimi bulmak için, ama bulamadım.

Gezintimin son noktası (bu bölgeye yillardan beri gelmemiştir) nehir kıyısında sefil bir kulübeydi. Çatısı o kadar çürümüştü ki sanki öylesine tepesine kondurulmuş gibi duruyordu, küçük bahçe biraz daha iyi durumdaydı, toprağı da nemli iyi bir toprağa benzıyordu. Hatırladığım haliyle tuhaf şekilde karanlık geliyor bana, evet, biraz alçak seviyedeydi ve ben içeri baktığında hava karartılı olduğundan zaten pek ışık yoktu. Bütün bu manzara pek de çekici gelmedi, ama ben yine de planlar yaptım. Ev çok pahalı olmasa gerekti, buranın tamamı satın alınabilirdi, araziye küçük düzgün bir ev yapılabılır, bahçe hale yola sokulabilir, kıyıya inen bir merdiven yapılabilirdi, nehir burada yeterince genişti ve karşı kıyıda görüş ufku genişti, aşağıda bir kayık bağlı tutulabilirdi, sonuçta burada belki kentte olduğundan çok daha huzurlu yaşınamabilirdi, ken-

te ulaşım da elektrikli trenle kolaydı. (Sadece yakınlarda bulunan çok duman salan bir çimento fabrikası tereddüt yaratabilirdi.) Bu düşünceler uzun gezintide tek teselli edici aralık oldu.

Franz

*

4.V.13

Sana yazmak neden benim üzerinde daha fazla etki yapmıyor, senin bu kadar uzakta olduğunu düşününce bazen üzerime gelen çaresizlik nöbetlerimi niçin dindirmiyor, şimdi Berlin seyahati öncesi, bu Pfingsten'in ardından ne geleceğini sordukça, her zamankinden de daha dayanılmaz bir hal aldı.

Size bir ziyarette bulunacağım, öyle mi? O zaman geçikmeden şu sorularıma cevap ver: Telefon numaranız ne, fiyristte henüz yer almıyor? Siyah bir takım mı giymeliyim yoksa tesadüfi bir ziyaretçi gibi bildik yazılık giysilerle gelsem yeterli mi? İlkincisini tercih ederim ve benim için daha iyi, ilki ise neredeyse imkânsız. Annene çiçek getirmeli miyim? Getireceksem ne tür çiçekler?

Ben yine Askanischer Hof'ta kalacağım. Belki yine saat 11'de (akşam) varırım, ama bunun kesin olmamasından bağımsız olarak söylüyorum (ofiste çok işim var, hem de giderek daha da yetersiz kaldığım işler, başka biri olsa bunları büyük kolaylıkla hallederdi), beni karşılamayı bir an bile düşünmemeni bilhassa rica ediyorum. Ben hep korkunç bir vaziyette gelmiş oluyorum, sen de istemezsın benim istasyonun ortasında tedirginlik, dağınıklık, yorgunluk, ne yapacağını bileyen ve aşık halimle kucaklaşmamızı. Yani bunu düşünme lütfen!

Pfinsgten'in öğleden öncelerinin ziyaretçi kabulleriyle geçeceğini yazıyorsun, yani pazartesi günü de! Bu çok kötü. Biliyorsun ben pazartesi akşamı geri dönüyorum. Daha uzun kalamam.

Benim "harika" fikrim kısaca söylesem şu: sen de onaylarsan, babana, birincisi sana karşı şimdiye kadar dile

getiremediğim şeyi söyleyeceğim, ikincisi de sana şimdiye kadar yaşadıklarımı ve söylediklarımı, sana ağır gelmeyecek şekilde söyleyeceğim. Planım bu. Beni ve babanı tanıdığın kadarıyla uygulanabilir bir plan mıdır? Felix dün bana bir vesileyle aslında benim bir küratöre ihtiyacım olduğunu söyledi. Hiç fena bir fikir değil, bildik anlamda ve en yüksek anlamda böyle biri işime yarardı, eğer bu arada çok geç kalmadıysam.

Franz

[Birinci ve dördüncü sayfanın kenarında] Lütfen bütün sorularıma cevap ver! Cuma günü benim iki mektubumu aldın mı? Önerime cevap vermiyorsun.

Sondan bir önceki mektubunda yaptığı gibi kopya kalemini dudaklarını ısılatma.

*

7.V.13

Eza gören ve oraya buraya çekiştirilen bir Felice, *hem de bir hiç için!* Bu konuda benim şikayetlerimi biliyorsun, bunları artık tekrar etmeyeceğim.

Yani pazar öğleden önce seni göremeyecek miyim, Felice? Sadece sesini mi duyacağım? İki günden fazla vaktim olsaydı, bir öğleden önceyi dolduracak bir mutluluk olurdu bu kuşkusuz. Kabul gününe gitmek biraz fantastik olurdu, sence de öyle değil mi? Ben yabancıyım, ne ev halkını tanıyorum ne de misafirleri, ilk kez kutlama ziyaretinde göreceğim nişanlı çifti kutlayacağım –yine de bence mahzuru yok, zaten kuralına uygun durumlarda da daha iyi değilimdir, tersine. Eğer o topluluk için uygunsa benim açımdan da kesinlikle mümkün, zira o zaman seni de daha uzun görmüş olurum, bu da yeterli türden bir gerekçe. Ama orada, seni oraya buraya çekiştirecek çokça insan varsa ve bu nedenle seni göremeyeceksem, senin için küçük bazı sıkıntırlara neden olacağı belli böyle bir niyetten vazgeçmeyi tercih ederim. Ama sen bu ziyaretin mümkün olacağına deðindiðin için –ama hayır,

sen bunu iyi düşünmeden söyledin ve masanın üzerindeki denizaşırı mektup senin kafanı karıştırdı. Ama bir keresinde sana Heilbron'lara giderken eşlik edebileceğimi yazmıştım (4 kişiler mi?), en iyisi bu olur, bunu yapalım lütfen.

Elbette istedigin zaman beni telefonla arayabilirsin, saat 9'dan önce senin için de nasilsa mümkün olmaz, ben de saat 9'dan itibaren nöbet kulübesindeki asker gibi telefon kulübesinde olurum. Ama senin telefon numarani öğrenmeyi elbette isterim.

Tabii ki benim babana bazı şeyleri anlatmaya hazırlamam, fikirden öteye geçmeyecek bir şey, uygulanabilecek bir şey değil, sadece bir rüyayı.

Tek sorun ettiğim şey, aileni ziyaret edecek olursam, sadece sana gelme durumuna kıyasla seni daha kısa süreliğine göreceğim.

[İkinci sayfanın alt kenarında] Belki cumartesi günü bana göndermeyi düşündüğün mektup için, adres olarak lütfen büroyu yaz, ben tüm öğleden önce oradayım, eve ancak pazar günü geleceği kesin.

*

8.V.13

Sana yazdığım mektuplar, Felice, her konuda bana yardımçı olmalı, sözgelimi şu mektubun yazılması, güzel tıraş aynamı kırmış olmama duyduğum öfkeyi atlatmama yaramalı.

Seni cezalandırmak istemedim Felice, tahayyülüümü ne kadar zorlasam da sana yazmamayı bir ceza olarak düşüne miyorum, biliyorsun sana fazla sevindirici mektup yazmış değilim, sevindirici olmayanlardan birinin eksik kalması gerçekten ceza olamaz. Sana yazmamamın esas sebebi, fark ettim ki, senin mektubunu boşuna beklemenin benim için dayanılmaz hal alması, sana yazıp da cevap almama durumunda, bir kırılmanın yaşanmış gibi görünmesi, mektup yerine havadan “Yeter! Yeter” sesleri geliyor, öte yandan

yazmadığım zamanlar, her şey eski güzel dengesi içinde kalıyor, ne var ki üzücü bir şey olarak senden habersiz kalıyorum. Şimdi de bu kadar hassas durumda ve kadınsıl olduğum için ve de kafamı çevreleyen, cendereye sıkışmışlık duygusu veren gerilimlerden uzak kalarak mektup yazmadım. Bu haksızlıktı, ayrıca bunun da pek yararı olmadı.

İşinde neden bu kadar çok uğraşman gerekiyor? Leipzig ve Frankfurt'un müsterileri parlografa hâlâ doymadılar mı?

Bugün ofisten eve gittiğimde (sevimli ve komik bir iş arkadaşıyla birlikte, o trençkotunu sadece koluna atmıştı, bense trençkotun serbest kollarından birinden tutmuş olarak Graben Caddesi boyunca ağır ağır yürüdük) bir kız gördüm, konuşmaya dalmıştı, açık, sevimli ve canlı yüzünde bir gülümseme vardı, seninkine o kadar benzıyordu ki, bunu senden bana bir selam olarak aldım. Zaten de dünyada o kadar çok benzerlik var ki, bunun rahatlatıcı tarafı var, aynı zamanda heyecan verici bir tarafı da, insan bunları arıyor.

Felice, dikkat et, ailelerimizi birbirine karıştırıyorsun! Sizde 66 oynanıyor, bizde çok farklı bir oyun: Franzefuss. Bu arada bu oyuncunun verdiği sıkıntı fazla değil, sonuça anne babam benim onlara gösterdiğimden daha fazla tahammülü bana gösteriyorlar, gerçi onlar benim dayanabileceğimden daha fazlasını kaldıracak durumdalar.

Sözelimi bugün benim halim iyice perişan; Berlin'e daha iyi bir halde gelmezsem ne olacak! –Kendimi cezbedici kılmayı iyi biliyorum, kabul et.

Franz

*

[10 Mayıs 1913]

Güzel bir pazar sabahı diliyorum, Felice! Prag'dan Berlin'e selamlarım da eklensin.

Franz

Peki ben seni yalnız görebilecek miyim? Keşke bundan kimsenin haberi olmasa.

*

Prag'in ünlü kafelerinden Louvre.

12'yi 13.V.13'e bağlayan gece

Şimdi geldim, Felice, yani vakit epey geç, ama sana yazmalıyım, senin dışında hiçbir şey düşünmüyorum, yolculuk sırasında gördüğüm her şeyin seninle bağlantısı vardı ve her birinin bende oluşturduğu izlenim, bu bağlantıların hoşluğu na ve nahoşluğuna göre değişiyordu. Konuşmamız gereken hâlâ çok şey var, Felice! Başımın içi karıncalanıyor. Ancak yüz yüze olunca fark ediyor insan, seyahat dışında bunu görmek mümkün olmuyor. Aslında şu an çok daha güven duygusuyla dolu olduğumu biliyor musun, konuşmamız gereken birkaç korkunç şey daha var ve bunun için keşke dışarınlarda olabilseydik. Biliyorsun, yakınlarda güzel bir göl de olsa ben seni hep çirkin yollara sürüklüyorum. Bütün bunlar gecenin bu geç saatinden mi kaynaklanıyor? Berlin'de ba-

vulumu toplarken kafamda başka bir metin vardı. "Onsuz yaşayamam, onunla da yaşayamam" düşünceleriyle eşyayı birbiri ardına bavula tıkitıstırdım ve bir şeyler göğsümü patlatmak üzereydi.

Ama şimdi bunu açmayacağım, inanmazsin, saat şu anda 1. Artık yapacağım tek şey ruhumda o sevgili ele uzanmak. Asansörde yukarı çıkarken, iki parmağı kaldırarak mı yapılmıştı o yemin?

Franz

[Son sayfanın alt kenarında]

Bir rica! Belirsizliğe dayanamayan zavallı birinin ricası. Haftada birden fazla yazacaksan, o zaman bir mektup çarşamba, bir mektup da pazar günü olsun. Olur mu?

*

13.V.13

Yarın bir mektup alıp alamayacağımı kim bilebilir ve Berlin'deki bu iki gün içinde, Felice, canım Felice, sana karşı sergilemiş olduğumu düşündüğüm çılgınlığı nasıl karşıladığını öğrenebilecek miyim? Sana, bu dünyadaki tek hedefime ne kadar yakın görünsem de, Felice, bilmiyorsun, hiç bilmiyorsun, beni neyin bağladığını ve beni dünyanın en mutsuz insanı yapan şeyin ne olduğunu. Ah Tanrım, keşke sen dünyada olmasan da tümden benim içimde olsan, veya daha iyi si, ben bu dünyada olmasam da tümden senin içinde olsam, benim hissiyatıma göre ikimizden biri bu dünyada fazla, iki kişiye bölünmüşlük dayanılmaz bir durum. İşte, Felice, niçin seni hemen kendime almiyorum, hiç değilse mekânda mümkün olabildiği kadar yakınıma; neden bunun yerine ormanda yerde sürünen, senin korktuğun hayvanlar gibi kıvrılma hareketleri yapıyorum. Sebepsiz bir şey olmasa gerek, değil mi? Ama öte yandan ben büyü altındaki bir prens değilim, oysa büyü yapılmış prensler böylesi iğrençliklere hapsolmuş görünürlər, ben büyü altında bulunan, tahammül edilebilir bir insan olsaydım iyi ve harika olurdu. Sen memnun olurdun, değil mi?

Ama ben kendi cephemde böylesi şeylelerle, insan sözlerine tercümesi olmayan şeylelerle uğraşırken –haftalardır da başka şeye harcayabileceğim gücün zerresi kalmadı bende– senden emin olmayınca, benim kafamı karıştırdığında ne yapmalıyım? Sen derin bir nefes alarak pes ettiğinde çok anlaşılır bir şey bu, ben senin yerinde olsaydım, dünyanın öte ucuna kaçardım, ama sen ben değilsin, senin varlığının özünde eylemsellik var, hızlı düşünüyorsun, her şeyin farkına varıyorsun, seni evde gördüm (söylenen bir şey üzerine kafanı nasıl kaldırıldığını!), seni yabancı insanlar arasında Prag'da gördüm, hep olaylara dahil oluyordun ve de güvenle hareket ediyordun; ama bana karşı perişanlaşıyorsun –gözlerini kaçırıyorsun veya çimene bakıyorsun, aptalca sözlerimi ve pek çok bakımdan gereklendirilmiş suskunluğumu tepkisiz karşılıyorsun, benim durumumu öğrenmeye niyetin yok, acısını çekiyorsun, acısını, sadece acısını–. Felice, ben senden ayrıldıktan sonra kendini nasıl hissettin? Sence benim hayatında önemseyeceğim bir şey var mı?

Max'ın Berlin'de olduğu zamanlarda seninle telefonla konuşduğunda, benim tasavvur edebileceğim üzere gayet neşeli ve güven duygusu içindeymişsin, bol bol gülmüşsun, ama arada şunu demişsin: "Bu nasıl oluyor bilmiyorum, bana çok fazla yazıyor, ama mektuplar anlamlı bir noktaya götürmüyor, konunun ne olduğunu anlamıyorum, biz birbirimize yakınlaşmış değiliz ve bunun olacağının da işaret yok, şimdilik." Oysa henüz ilk zamanlardı ve bu dönemde insanlar dev adımlarla birbirine yaklaşırlar, zira insandan insana herkesçe kolay aşılabilir belirgin mesafeler olur. Ama sen yine de öyle düşünmüşsun, ben önünde eğildiğim insana büyük sıçramalarla yaklaştım diye gizlidenden gizliye sınırsız bir sevinç içindeyken. Sen hâlâ o zaman anlattığın gibi düşünmek durumunda misin? Bakışların, sözlerin, suskunluğun bunu gösteriyor, ama neredeyse tüm diğer şeyle buna ters düşüyor. Ama birinci durum daha belirgin; ben yolumu na-

sil bulacağım, bu yılgınlıkla sadece senin parmak uçlarına olsun dokunabilir miyim?

(İsmim hiç olmasa, mektubu isimsiz olarak imzalayabilsem)

*

15.V.13

Eberswalde neresi? Berlin'den uzak mı? Kartları yazdığını benim taahhütlü mektubumu almış mıydın? (Ben tabii ki hepsini aldım, zira istasyondan doğrudan ofise bakmaya gittim, sabah saat 5'te evimden çıktıığım ilk adımdan itibaren tüm yolculuğumun odağında bu vardı; yine de bana iki kart göndermen hoştu –teşekkürün daha fazlasına aramızda artık yer yok kanısındayım.) Ama o mektubun cevabı bu kartlar değil elbette, cevap hâlâ gelecek, değil mi Felice? Bunu senden tekrar tekrar rica ediyorum. Buna cevap almam çok önemli, bunu görmelisin, canım, canım sevgilim! Yoksa senin hakkındaki tahayyülüm parçalara ayrılacak. Tamam, sen buna cevap yazacaksın, artık bundan söz etmiyorum.

Ailen ne durumda? Ailenin benim überimde bıraktığı izlenim karmakarışık, belki de bunun sebebi, onların gözünde yılgınlık içinde olduğum görüntüsü bırakmam. Ben kendimi öylesine küçük hissettim ki, onları da çevremi sarmış yüzlerinde kötü sona hazır ifadesiyle devasa varlıklar gibi hissettim (tek istisna, kendimi hemen yakın hissettiğim küçük kardeşim Erna). Bütün bunlar koşullarla uyumluydu, sen o aileye aittin, bu nedenle irilerdi, sen bana ait değildin, ben de bu nedenle küçüktüm, ama durumu sadece *ben* böyle gördüm, onlar tabii ki değil, ama onlara hâkim olan tüm sıcaklık ve misafirperverliğe rağmen böyle bir tutuma nasıl geldiler? Onlar üzerinde çok çirkin bir izlenim yaratmış olmalıyım, bu konuda bir şey bilmek istemiyorum; sadece kız kardeşim Erna'nın ne söylediğini bilmek isterim, eleştiriyor veya kötülüyor bile olsa. Bunu bana söyle misin?

Franz

[Altta kenarda] Şu anda elimde Max'ın eski eleştiri yazarısı var, bunu sana bir öflemeyle gönderiyorum. Karşılaştı! Karşılaştı!

*

[16 Mayıs 1913]

Canım sevgilim, dinle! Bana doğru geldiğin yoldan sapma! Eğer mecbursan, o zaman geri git! Söyle, benim sana ne kadar sevgi duyduğumu hissediyor musun, beni sana karşı kapalı kılan –Berlin’deyken uzakta olduğundan da fazla her şeye rağmen hissediyor musun? Sözler boğazında düğümleniyor ve yazmak istediğim harfler dipte kalıyor.

Franz

‘Mektup yok, belki cuma olduğundan.

Cuma akşamı. Burada sensiz geçirdiğim günleri birbirine karıştırıyorum, bugünkülerin benim için anlamı yok. Sanki tüm dünya senin içine gömülümiş gibi geliyor bana. Bana az da olsa sevgi duy, Felice. Senin bana sevgi olarak yönelttiğin duygusunu, kan olarak benim kalbimde dolaşıyor, başkası yok bende.

Baban ne zaman dönüyor? Çokça o mektubu düşünüyorum, baban aldığından kötü etki yaratacak olan mektubu, benim düşünceyle ulaştığım her şeyde olduğu gibi; kötü derken, belirgin ve belirsiz olanın karışımının yarattığı kötü durum olarak. Ama fark etmiyor –benim için şu an daha önemli bir şey yok. Mektubu senin okuyabileceğin şekilde yazacağım, daha önce fikrini almak için sana göndereceğim. Dolayısıyla, baban ne zaman gelecek, en uygun zaman ne zaman?

Ama benim yarın ofiste bulmayı umduğum mektup karşısında önemini yitiriyor şimdi bu.

Franz

*

18.V.13

Canım sevgilim Felice, belirsizliğin istirabını çekmenin bir anlamı var mı (kendi adıma konuşuyorum), sırı bu istira-

bın bir yerlerinde, küçük, anlamsız, fark edildiği anda tekrar kaybolan bir teselli var diye? Babanın geri gelmesine kadar beklemeyeceğim, mektubu belki bu akşamdan yazarım, gözden geçirmen için yarın sana gönderirim, sonra da babana Berlin'e, veya her neredeyse oraya gönderirim. Cevabı keyfe kalmış bir mektup olmayacak bu, cevabin nerede yazıldığı da sonucu etkileyecektir. Beklemenin anlamı yok.

Belki de bir anlamı vardır, ama bunu bilmek istemiyorum. Canım, sana "gözüm kapalı güven" duymam gerektiği konusunda diyeceğim şey, elbette duyabilirim. Ama sen kendine bu güveni duyabileceğini biliyor musun? Seni bekleyen her şeyle ilgili kendine güven duyabilir misin? En azından neler olabileceğini sezmekten uzak değildir. Seni bana neyin bağılığını bilmiyorsun. Bu durumda "aptal bir çocuk" olmazsun (yakınındayken sana karşı olduğum kadar yenik durumda olduğum başka kimse olmaz), seni tutan şey bizzat tabiatın. Ama bu konuda bana daha yazacaksın (*bu vaa-di aklında tutuyorum!*), aslında senin hayır anlamında bir kafa sallamanla ikna olacak durumdayım.

Gelecekteki mutluluğa ilişkin bazı tasavvurlara tarifsiz büyülüklükte bir itiraz getirilebilir, kastettiğim şey, akla gelmeyecek olası durumlar. Nasıl ki insan tanrıının varlığını, sahip olduğu tanrı kavramından hareketle kanıtlayabileceğini düşünüyorsa, burada da kavramın yokluğuyla bunu çürütebilir. Seninle bundan 8 veya 10 yıl önce karşılaşışdım (geçmiş hem kesindir hem de aynı kesinlikle kaybolup gitmiş bir şeydir) tüm bu sizlanmalarla dolu çaprazlıklar, iç çekmeler ve çaresiz suskuluk olmaksızın bugün ne kadar mutlu olabilirdik. Oysa ben kolayca âşık olduğum kızlarla birlikte oldum – bunlar çok zaman önceydi, keyifli zamanlar geçirdiğim, ama daha da kolayca terk edebildiğim veya terk edilmiş durumda kaldığında en ufak bir acı çekmediğim kızlardı bunlar. (Çoğu konuşuyor olmam sayının çok olmasından değil, adlarıyla söylemiyor oluşumdan ve bunun çok

gerilerde kalmış olmasından.) Beni derinden sarsacak kadar sevdiğim belki bir kadın oldu, bundan sekiz on yıl önceydi o da. O zamandan beri de aradaki zamanda neredeyse tümüyle her şeyden kopuk, giderek daha fazla kendimle sınırlanarak, bedenimin sefil durumu benim –nasıl diyebilirim– çözülmüşme önyak olarak veya peşi sıra gelerek benim daha da diplere gitmememi kolaylaştırdı, ta ki şimdi, neredeyse en sona geldiğim şu sıra seninle karşılaşana kadar.

Franz

[Ekli kâğıt] Bugün daha mutlu, daha mutsuz zamanlarda yazdığım aşağıdaki mektubu buldum. Buna ne dersin? O zaman nasıl cevaplardınsa öyle cevapla.

Franz

*

[1912 Eylül sonu/Ekim başı]

Sayın Frolayn, gecenin yarı noktasında yazmaya ara verip bir anlığına size tutunuyorum. Bunu şu an ihtiyaç duyduğum için yapmıyorum, kendimi yeterince güçlü hissettiğim bir anımdayım, yoksa yazmaya kesinlikle ara veremezdim. Bununla birlikte her yanım titriyor, belki siz de hatırlarsınız, sinematografinin⁸⁹ ilk günlerinde ışığın perdede titremesi gibi. Bir haftadan fazla süredir ben çok mutluyum, ama aynı zamanda acı çekiyorum. Birkaç geceden beri gecenin ilk yarısını yazmakla geçiyorum, ikinci yarısında dalıyorum. Gündüz ofis ve tüm diğer şeyler, bir de benim zayıf, sefil özüm. Kime yakınmak benim için daha sağlıklı olur, sizin büyük dinginliğinizden başka?

Franz K.

Ama insan bu gecelerde batıl inançlara kapılabildeği ve bir kez kâğıda geçirilenin gücünü abarttığı için ve kâğıda

---

89 Ç.N.: "Sinematografi" tabiri 20. yüzyıl başlarındaki sinema teknolojisi için kullanılıyordu.

geçmiş yanlığının çoğaltılmasını sonsuzluk içinde devam eder gördüğü için, şunu da söyleyeyim, ben sefaletimi küçültmek istiyorum, elbette ki mutluluğumu değil. Ama başka türlüsü olmayacaksın, o zaman olduğu gibi kalsın. Sizin uzaktan bana degen gözleriniz benim üstümde nasıl da etkili oluyor şimdiden!

*

23.V.13

Felicem, canım sevgilim, senin bir mektubuna hemen cevap vermemiş oldum. Buna gerçekten inandın mı? Böyle bir şey hiç mümkün mü? Hayır, mümkün değil, çünkü senden gelen bir mektubun yaratacağı sevinç öyle büyük ki, cevap vermekten kendimi alıkoyamam, isterse çok kötü durumda olayım ve mantık cevap yazmamanın daha iyi olacağını söylese bile. Ama düşünsene, senin pazar akşamı gönderdiğin mektup ancak bugün cuma öğleden sonra benim elime geçiyor. Zarfin üstündeki bir damga, mektubun Viyana'ya gittiğini gösteriyor. Ben burada meraktan kıvrılırken bu mektup bir memurun beceriksizliği yüzünden Viyana'ya gitmiş, ağır aksak geri gelmiş. Bense bugündelerde kafamda kurup duruyorum: Felice benim ilkeyle ilgili mektubuma cevap vermiyor, babasına yazacağım mektupla ilgili sorularıma cevap vermiyor, pazar, pazartesi, salı oluyor yazmıyor, benim sebebi hakkında en ufak bir fikrim olmayan bir seyahate çıkışip Hannover'e gidiyor, Hannover'deki adresini bildirmiyor, yani seyahati sırasında benimle bir alışveriş olsun istemiyor, sonra da bu seyahat hakkında bana tek kelime yazmıyor –tabii bu durumda ben de yazmadım, en kötü koşulları ne mutlu ki değiştiren bugünkü mektup gelene kadar. Güzel bir dönem değildi, bu arada tekrar tekrar düşündüğüm şey, senin bir kaçı olmadan bana karşı acımasız olduğunu, kasıtsız acımasızlık böylesine zamana yayılınca en umarsız durum oluyor.

Ama şimdi öyle değil, Felice, her şey iyiye doğru gitmek zorunda, iyi olmak zorunda. Babana göndereceğim mektup

henüz tamamlanmadı, işin aslı defalarca tamamlandı, ama işe yaramazlardı. Çok kısa ve çok açık seçik olmalı, bu kolay değil. Ama babanın arkasına saklanmak istemiyorum, biliyorsun mektubu daha önce sana göndermek istiyorum. Ama şu nedenle yazılması gereken bir mektup bu: Senin kıyısından tanığın engeller var benim için, yeterince ciddiye almadiğın ama tümüyle bilsen de ciddiye almayacağın engeller. Çevremdeki hiç kimse bunları yeterince ciddiye almıyor veya beni düşündükleri için ciddiye almış gibi yapıyorlar. Çokça tekrar eden bir şey bu: Yaklaşık 10 yıldan beri kendimi giderek artan ölçüde pek sağlıklı hissetmiyorum, sağlıklı olmanın verdiği iyi hissetme duygusu, bedenin çalışması için özel bir dikkat ve çaba harcanmasa da bedenin tümüyle ayak uydurduğu bir iyilik duygusu, çoğu insanın neşesinin kaynağı olan, özellikle de rahat davranışının kaynağı olan iyi hissetme duygusu –işte bu bende yok. Hem de yaşamın her eyleminden, ama her eyleminden. Buradaki yanlışlık da, daha önce yakalandığım bir hastalıktan fala da gelmiyor, tersine, çocukluk hastalıklarından beri, yatağa düşmemi gerektiren böylesi belirgin bir hastalık yaşamadım belki de, en azından ben böyle bir hastalanmayı hatırlıyorum. Ama işte bu üzüntü verici durum şimdi mevcut, neredeyse her an kendini gösteriyor, uzaktan dayanılabilir gibi duruyor, dostlarla geçici bir aradalıklar sırasında üzerinde durulmuyor, aile içinde ölümcül bir sessizlikle karşılaşıp görmezden geliniyor; ya doğrudan birlikteliklerdeki durum? Bu durum benim rahat konuşmamı engellediği, rahat yememi, uyumamı engellediği gibi, rahatlıkla bir eylemde bulunmamı da engelliyor. Bu şekilde çekindiğim başka bir şey bilmiyorum, deneyime dayalı haklı nedenleri olan bir şey bu. Söyle, kayıtsız insanlara yüklemekten kaçındığım bir yükü, ben bile bile, çekincesizce en sevdiğim insana yükleyebilir miyim hiç, zaman ve içsellik bakımından sınırlı bir birliktelik de olsa, ama burada her şey sınır tanımadır.

Uzun suskunluğum yüzünden beni yakan bir şeyi dile getirmeyi senden nasıl isteyebilirim? İsteyebilir miyim? Peki bunu sadece senden istemekle yetinebilir miyim, hem de benimle olduğun zaman senin nasıl dönüştüğünü göre göre (bu dönüşüm benim lehime yorumlanabilecek bir şey de değil, ancak benim ayıbım olur); senin gibi normalde kendinden emin, hızlı düşünen, gururlu bir genç kızın işittisini söküp bir ilgisizliğe itildiğini göre göre, böyle bir ruh hali karşısında, eğer insan içinde bir nebze sorumluluk hissediyorsa, kendi kaderi hakkında bir karar değil, öncelikle ondan kendi kaderi hakkında karar vermesini nasıl isteyebilir veya kabul edebilir? Bu arada kalmışlık, hem her şeyi söyleyebilme hem söyleyememe hali beni orada Grunewald'da nasıl ezmişti, ama seni de. Bütün bunlardan çıkan sonuç: Ben bu sorumluluğu taşıyamam, çünkü çok büyük bir sorumluluk olarak görüyorum, ama sen bunu, hiç görmediğin için taşıyamazsan. Elbette mucize de var, mesela senin bana karşı iyi olman bir mucize, seninle birlikteğin getireceği mucizeler silsilesinde benim şifa bulmam gibi bir mucize niçin olmasın. Bu umut, sorumluluğu azaltmayacak kadar küçük değil, ama sorumluluk çok büyük ve böyle de kalacak.

Bu nedenle babana şimdi yazacağım. Anne ve babamdan ve arkadaşlarından yeterli tavsiyeyi alamıyorum. Onlar seni fazla düşünmüyorlar ve bana etse etse zaten yeteri kadar açıkça istediğim şeyi, tüm sorumluluğu taşımayı tavsiye ederler ancak, daha doğrusu bana bunu tavsiye ederler değil ediyorlar demeli (ne kadar söylememesem de, duymak istediklerim gözlerimden okunuyor), hepsinden evvel de sadece bana ve o ana bakışla sınırlanmış uzakgörmezliği içinde annem. Annem hiçbir şey bilmiyor, ayrıca bilse de annelik gururu ve annelik sevgisinden dolayı kavrayamıyor, oradan alınacak bir tavsiye yok. Tavsiye alınabilecek tek kişi baban, bu bakımından benim ziyaretim çok yararlı oldu, çünkü onun vereceği tavsiye, benim lehime en küçük bir önyargıdan et-

kilenmeyecek. Sana şimdî söylediğimî ona söyleyeceğim, sadece daha belirgin biçimde olacak bu; ondan isteyeceğim şey –kulağa biraz komik geliyor ve büyük sıkıntı içinde çaresizlikten bir yardım isteği gibi duruyor– eğer beni tümden bir kenara atmazsa, muayene olmak üzere başvurmam için güvendiği bir doktorun ismini vermesi.

Franz

*

23'ü 24.V.13'e bağlayan gece

Max'ın son kitabı “Kadınların Ekonomik Faaliyetleri”yle [Weiberwirtschaft] vakit çok geç oldu, önmüzdeki günlerde kitabı sana gönderirim. “Dikiş Okulu’ndan” [Aus der Nähsschule] adlı hikâye de bu kitapta, daha önce bu hikâyenin sadece başını biliyordum, şimdi vaktin kaç olduğuna ve uykusuzluğuma bakmadan bunu sonuna kadar okudum.

Canım, neden senden bunca zaman habersiz kalmıyorum? Telgrafındaki “içten” kelimesi ne kadar kalıp bir ifade gibi görünse de, arzuladığım her şeyi bu kelimedenden nasıl kana kana içime çektiğimi bir bilseydin. Yoksa son mektubumda ki bir şeyle seni incittim mi? Buna inanamam, çoktan geride kalmış meseleler hakkında konuşmak aptalca ve zorlama gibi gelse de biz birbirimizi o kadar tanıyoruz ki senin bilmen gereklîr, o katı kütleyi hikâyede eritmek üzere yapılan şeyde seni incitecek bir kelime yok.

Acaba seyahat mi iyi geçmedi? Ama senden bir kart olsun almadım, oysa eve, cuma günü sana yeniden kavuşanlara ve senin için benim kadar kaygı duymaları mümkün olmayacak olanlara yazmışsındır.

Artık suçlama yok, Felice, bana hiç kızma, belki bunun haklı sebebi vardır ama bu kesinlikle bir suç değil. Sen istesen, nasıl bir insan olabilirdim biliyor musun, ama sen buna inanmıyorsun. Gerçekten senin elini, içerilerimde bana yol gösteren elini benim elimin içine alabilseydim.

Franz

Annene, kardeşlerine selam söylemek isterim. Annene de ki: Bu seyahatin anlamı ve amacı vardı, ama bunu yapan insan eksikti.

Ekspres mektubumu aldın değil mi?

[Sol alt köşede] "Frolayn B.'ye kayıtlı" harika bir şey, bana bürodan daha sık bir şeyler gönder.

*

25.V.[1913]

Nasıl bir şey bu, neden bana yazmıyorsun? Bir haftadan beri tek kelime yok. Korkunç bir şey.

*

27.V.13

Yani bu son demek, Felice, bu sessizlikle beni gönderiyorsun ve bu dünyada benim için mümkün olan tek mutluluk umudunu sona erdiriyorsun.

Ama bu ürkütücü sessizlik niye, neden açık bir sözü esirgiyorsun, neden son haftalarda kendini böylesine bariz şekilde benim yüzümden istíraplara sokuyorsun? Bu artık senin cephenden bir acıma hali değil, zira ben sana en uzak bir yabancı olsaydım, benim bu belirsizlik altında nasıl acı çektiğimi, bazen aklımı kaybedecek noktaya geldiğimi görmen gerekiirdi, böyle bir sessizlikle sonuna gelen şey de bir acıma duygusu olamaz. Doğa kendi yolunda ilerliyor, yapacak bir şey yok, ben seni daha yakından tanıdıkça seni daha fazla sevdim, sen beni daha yakından tanıdıkça sen bana karşı daha az tahammüllü oldun. Bu gerçeği görseydin daha açık konuşurdun, konuşmak artık senin için böyle imkânsız olana kadar beklemezdin, bana 5 günlük bir geziden tek kelime edecek gücü kendinde bulman, senden karar vermeni rica ettiğim mektuplarına tek satırla cevap verecek ve benim senden bunca zaman habersiz kaldığım için yaşadığım mutsuzluğu bir şekilde hafifletecek gücü kendinde bulman imkânsız hale gelmezdi. Dün sana telefon ettiğimde, sesini duymaktan dolayı yaşadığım mutlulukla kulaklarımda uğuldama oldu-

ğündan tam olarak anlamış olmasam da, pazar günü bana yazdığını ve en geç bugün, salı günü mektubun elime geleceğini çıkardım. Hayır, bana bir şey gelmedi, bana pazar günü yazmadın, pazartesi, telefon görüşmesinden sonra bile yazmadın, bana yazamıyorsun, ama bunu bana söyleyemiyorsun da. Dün senin bana söyleyebileceğin tek doğal şey olan, nasıl olduğum sorusunu düşününce, gerçekten zıvanadan çıkmak üzereyim. Ben daha fazla böyle yaşayamam. Belki senden bunu istememe de gerek yok artık, yine de senden üzerine basarak rica ediyorum, bana artık yazma, tek kelime yazma, gönlün senden ne istiyorsa ona göre hareket et. Ben de sana artık yazmayacağım, benim tarafımdan bir suçlama duymayacaksın, rahatsız edilmeyeceksin, sadece hafızanda tek şeyi tutmanı istiyorum, sessizlikle geçen zaman ne kadar uzun olursa olsun, *en küçük ama hakiki* bir çağrıyla ben sana aitim, bugün olduğu gibi her zaman.

Franz

*

28.V.13

Hayır, ben huzursuz değilim, Felice, doğru kelime bu değil. Ama sen beni istemiyorsun, bundan daha açık bir şey yok; ama eğer yanıldığımı, beni istediğini söylüyorsan, o zaman bu arzu öylesine zayıf ki hiç görünür değil. Bu 10 günde yüzünü benden tamamen çevirmişken seninle el eleymışız gibi görünümeye ben dayanamam. Frankfurt dönemindeki suskunluğuna senden bir açıklama gelmeden dayandım, bu son suskunluk bana çok fazla, benden on kat güçlü birisi için de fazla olurdu. Benim çıkardığım anlamı destekleyecek şeyleri –seni sonuçta anlamadığımı itiraf etmek durumunda olsam da– tek tek sıralamak da istemiyorum. Sana haksızlık ettim, pazar günü gerçekten yazmışsun (mektup ancak bugün bana ulaştı, postacılar da benim elerimin kararsızlığı içindeler belli ki), ama mektubun içeriği benim yaptığım haksızlığı tekrar kaldırıyor. Pazartesi eline

geçen mektupta çaresizlikten feryat ettim, sen yazacak bir şey bulamadın. Salı günü de yoktu, bugünkü telgrafınıysa Max'ın telefonuna borçlu olduğumu düşünmek için sebeplerim var. Mektuplarında satır aralarında ve mektuplar arası suskuluk dönemlerinde bana çoktan verdiğin mesajları alıp ayrılmaktan başka seçenek yok. Tekrar ediyorum, Felice: Ben tümüyle sana aitim, sahip olabileceğin böylesine saplantılı başka bir şey olamaz, ama mevcut durumda ve haftalardır süregelen koşullarda ben sana artık ait olamam, çünkü benim anlamsızca oraya buraya savrulduğum böylesi bir ilişkiye, acımasız biri olmadığı için senin sadece acı çekerek katlanman senin gerçek özün olamaz. Bunu da sana söylemek istedim.

Franz

*

1 Haziran 13

Biz ne olacağız, benim zavallı Felicem? Eğer Löwy burada olmasaydı, bu zavallı adam için bir konferans düzenlemek zorunda olmasaydım (benim önyak olduğum, Pick tarafından yazılmış bir notu ilişiriyorum⁹⁰, işte buna benzer birkaç iş var), bilet satmak, salonu ayarlamak dumurunda olmasaydım ve Löwy'nin bu insanı ezmeyen ateşi benim üzerinde etkili olmasaydı ve beni görünürde bir telaşa ve faaliyete sevk etmeseydi – bilmiyorum bu birkaç gün nasıl geçerdi. Bak, biz birbirimize aitiz, bundan en ufak bir kuşkum yok, ama en ufak bir kuşkum olmayan bir diğer şey, ikimizin korkunç derecede farklı olduğu, sen her anlamda sağlıklısın ve en derinlerine kadar huzurlusun, buna karşılık bense en kötü anlayıyla hastayım, bu yüzden de huzursuz, dağınık ve isteksizim. Senin ilk mektuplarınıyla son haftalardaki mektupların arasındaki fark, sen de

---

90 Ç.N.: *Prager Tagblatt* gazetesinin 1 Haziran 1913 tarihli bir sanat haberini. Jargon tiyatrosunun gösterisini ve oyunda öne çıkan Isaac Löwy'i öven bir eleştiri yazısı.

bunu söylediğine göre çok açık. İşte durum bu, sen benimle acı çekiyorsun ve kendi ifadenle benden memnunsun, ben seninle acı çekiyorum ve bana nasilsan öyle ait olmalısın, bir nebze farklı değil. Mesela bana hayvanat bahçesinden yazdığını mektubu düşün. Bu bir mektup değildi, bir mektubun hayaletiydi. "Biz bütün gün hayvanat bahçesinde oturuktan sonra şimdi hayvanat bahçesinin yanındaki bir lokantada oturuyoruz." Tamam ama neden, neden hayvanat bahçesinde oturmak zorundasın? Sen köle değilsin. Evde oturup seyahatin yorgunluğunu üstünden atabilmeli ve bana sükünetle 5 satır yazabilmesin. "Şimdi masanın altında yazıyorum ve yanı sıra yaz seyahati planları hakkında sohbet ediyorum." İşte bu satırlar, 8 günlük aradan sonra ilk satırlar, bir de bunları tasavvur edilemez bir durumda yazıyorsun, 8 gün sonra senden bir kelime duymak isteyince bana karşı suçlama sayılacak bir durum hem bu. Sonra bir de mektubu pulsuz attığın için üç gün geç geliyor, ardından 3 gün daha, yazmak mecburiyetinde olmadığını düşünüyorsun. –Şimdi sana hoş bir şeyler söylemek istedim, benim derinlerimde sana duyduğum sevgi var sadece, ama hep acıçı şeyler dışavuruyor. Keşke gözyaşları gelse ve birbirimizi kucaklasak!

Franz

*

[2 Haziran 1913]

Arkamda Löwy oturuyor ve okuyor. Hayır, Felice, Löwy beni meşgul ettiği için sana yazmamış değilim, düşüncelerimin senden kopmasına sebep olacak nasıl bir meşguliyet olabilir? Ama senin mektubunu bekledim. Hiçbir şeyden etkilenmeden rahat rahat karşılıklı mektuplarını yazacağız diye yemin etmeyi ne çok isterdim, ama kendi adıma bu vaatte bulunamıyorum. Şimdi sevgilim, –hiç kuşkusuz olmayacağından da bilinciyle–, beni böyle yapan şeyin sadece uzaklık olmadığını, yakında olduğum zaman da, hem de

sürekli böyle olduğumu, tek farkın, birinde kafam çok daha karışık bir haldeyken diğerinde çok daha perişan durumda olduğumu bir düşün. İşte bir yandan zihnimden bunlar geçerken diğer yandan babana yazmayı düşündüğüm mektubu içimde her yere sürükleyip duruyorum.

Canım Felice, lütfen eskiden olduğu gibi kendinden bahseden mektuplar yaz, ofisten, arkadaşlarından, ailenden, geyzintilerinden, kitaplardan söz eden mektuplar, yaşamak için buna ne kadar muhtaç olduğumu bilmiyorsun.

“Yargı”da herhangi bir anlam görüyor musun, yani bağlantılı, izlenebilir, düzgün bir anlam? Ben bulamıyorum ve buradaki hiçbir şeyi de açıklayamam. Ama garip birçok şey içeriyor. İsimlere bir bak! Hikâye seni tanıdığım ama dünyanın senin varlığınla henüz büyümemiği bir aralıkta yazıldı. Şimdi bak, Georg’daki harf sayısı Franz’la aynı, “Bendemann”ın içinde Bende ve Mann var, Bende’de Kafka kadar harf var ve iki ünlü ses aynı yerde bulunuyor, “Mann”⁹¹ da bu zavallı “Bende”ye mücadeleinde güç vermek için olsa gerek. “Frieda”daki harf sayısı Felice’deki kadar ve ilk harfleri aynı, “Frieda” ve “mutluluk” da birbirine yakın yerlerde duruyor. “Brandenfeld” içerdeği “feld” kelimesiyle [tarla] Bauer’le [çiftçi] bağlantı içinde ve ikisi aynı harfle başlıyor. Ve bu tür başka şeyler de var, bunlar tabii ancak sonradan ortaya çıkardığım şeyler. Ayrıca tüm hikâye bir gecede 11 ile sabahın 6’sı arasında yazıldı. Yazmaya oturduğumda, insanı korkunç mutsuz eden bir pazar gününün ardından (bütün bir öğleden sonra eniştemin, bize ilk kez gelen akrabalarının etrafında dolanıp durmuşum) bir savaşı anlatmak istiyordum, genç bir adam penceresinden bir insan kalabalığının köprüden geçerek kendine doğru geldiğini görüyor, ama sonra elimin altında her şey başka bir yön aldı. Önemli bir konu daha: Sondan

bir önceki cümelenin son kelimesi “hinabfallen” olacak, “hinfallen” değil.⁹²

Franz

*

[6 ve] 7.VI.13

İşte bak, Felice, ne kadar üzücü bir şey. Pazartesi günü bana, bundan sonra artık yeniden her gün yazacağını yazıorsun. Salı günü mektubu aldım, çarşamba günü sen o mektubun cevabını aldin. Şimdi cuma akşamı ve bana gelen tek bir satır yok. Bana karşı acımayla değil başka nedenlerle yazmak istemene üzülmeli miyim, çünkü acıma yüzünden bana yazıyor olsaydın mektubun çoktan gelmiş olurdu. Ve tutamayaçağın sözler veriyorsun hep yeniden. Bu sen değilsin herhalde.

Franz

*

[Ertesi gün, 7 Haziran 1913]

Bu sabah mektubu evde unuttum (şimdi hep aceleye koşturmam gerekiyor, çünkü annem babam Franzensbad'da ve ben erkenden işe gitmek durumundayım, şu anda da, öğleden sonra da; şimdi bir de Ottla boyun ağrısıyla yatağa uzandı –ama ben bunları niçin anlatıyorum ki, bu yolla senin üzerinde etki mi yaratmak istiyorum? Hayır, böyle bir şey istemiyorum, bunun işe yaramayacağını bildiğim için hiç istemem). Sonra sevindim, mektubu bu sabah atmış olmadı-

92 Ç.N.: Kafka burada “Yargı” hikâyesinin sonunda Georg'un köprüden kendini aşağı bıraktığı bölümde kullanılan eylemle ilgili bir açıklama yapıyor. “Hinfallen” ile “hinabfallen” arasındaki fark Türkçede cümledeki kullanılmış biçimde (ettirgen yapı) dikkate alınarak şöyle yansıtılabilir: (Köprüden) “kendini bırakmak” yerine “kendini aşağıya bırakmak”. 1913 tarihli ilk baskındaki “hinfallen” ikinci baskından itibaren “hinabfallen” olarak değiştirilmiş. Burada küçük bir farkın Kafka tarafından çok önemsendiği yorumu yapılabilir. Ancak (bizim yorumumuza göre) hikâyenin anlamını etkilemekten ziyade teknik bir düzeltme gibi görünüyor. Hikâyedeki duruma daha uygun gelen eylem “hinabfallen”, kendini aşağı atmak değil, boşluğa bırakmak anlamını vurgulamış oluyor.

gunta, çünkü bugün bir şey daha gelmeliydi. Ama gelmedi. Sen sanki bilmiyorsun gibi sana yazıyorum. Ama sen biliyorsun ve böyle olsun istiyorsun. Bir mektubun kaybolmuş olabileceğini artık düşünmüyorum. Yazılmış mektuplar kaybolmaz, sadece yazılmayan mektuplardır kayıp olan. Ama neden böyle? Neden böyle? Neden faydasızca benim içimi oyup duruyorsun?

*

7.VI.13

Şimdi akşam saat 11½'ta bir geziden eve yeni döndüm, senin beklenen veya daha doğrusu artık beklenmeyen mektubunu gördüm. Senin bir mektubun demek ki gerçekten kaybolmuş ve ben gelmeyen mektup için hafta boyunca ıstırap çektim. Bu arada sana hangi iyi saatte olsunlar uğradı ki şimdi ağızından ardı ardına sözler dökülüyor? Evet, bu konuda yarın sana ayrıntılı yazacağım ve ben gerçekte bugün ve her zaman uzaktan öpme cesaretini gösterdiğim ve öpebileceğim bu ağızdan bana söyleyecek iyi sözler dökülmüşinden dolayı öylesine mutluyum. Şimdi iyi geceler. Senin tereddütün geri adım atma olmasın? Bir şekilde konuşuyor olmana çok seviniyorum, bilincinde olmadan yüreğinde olan esas şeyi henüz söylememesin de. Ama başlangıç sözleri söylemiş oldu ve onların devamının peşinden sürüklemesini isteyelim ki en iyi karar için bizi kısıtlayan şeylerden kurtulalım. Şimdi uyuma zamanı. Hayır, ben hâlâ uyuyamıyorum, giderek de daha az uyuyabiliyorum. Ama belki bugün olur.

Franz

Kaybolan mektupta ne yazıyordu? Adresi de daha dikkatli yazmalısın!

Kız kardeşin Erna'ya bir selam göndermeyi isterim, bana adresini yazar misin?

*

10.VI.13

Hastasın ve bu halinle dolanıp duruyorsun, öyle mi? Doktora gitmek yerine evde kalsaydın ve dinlenseydin keşke. Sana bakmak isterdim, bilesin.

Zaten ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var; ihtiyaçları aynı iki kişi olarak aynı yere gitmemizden daha doğal bir şey olur muydu?

Sana sevgi duyuyor muyum diye sormamalısın. Bana bâzen öyle geliyor ki, her yer ıssız ve bir tek sen oturuyorsun Berlin'in yıkıntıları üzerinde.

Senin cuma günü yazdığın mektubun cevabı elbette henüz verilmiş değil, aslında cevap olarak daha çok bir değerlendirme yazısı hazırlıyorum, ama henüz tamam değil. Zamanlıktan dolayı değil, zayıflıktan ve itaat etmeyi çöktürdir bırakan kafamdaki belirsizlikten dolayı.

Bir tesadüfle Löwy'le ilgili not önümde duruyor, buraya ekliyorum. Konferans epey kötü geçti, yine de Löwy'nin şimdi tekrar biraz parası oldu, ona şimdilik yardımcı olmak mümkün değil. Senin onun anlatmasını dinlemeni isterdim. Her şeyden, yazdan okumaktan, ezberden alıntı yapmaktan, şarkı söylemekten daha iyi yaptığı bir şey bu onun.

“Yargı” hikâyesi açıklanabilecek bir şey değil. Belki sana bununla ilgili bazı günlük notlarımı gösteririm. Hikâye belki etmeden soyutlamalarla dolu. Georg'un arkadaşı pek de gerçek bir kişi değil, daha ziyade babasıyla Georg'un ortak yönleri. Hikâye belki babayla oğul arasında atılan bir tur, arkadaşın değişen görüntüsüse baba oğul arasındaki perspektif değişimleri olabilir. Ama bundan emin olduğumu da söyleyemem.

Bugün sana “Ateşçi”yi göndereceğim. Delikanlıyı sevgiyle karşıla, yanına oturt ve onu arzu ettiği gibi öv.

Yarınık mektubunda doktorun söylediğî aptallıklar hakkında bilgi vermeni bekliyorum. Ayrıca kim bu doktor? Sizin ev doktorunuz mu? Adı ne?

Ama bilesin, bu yazdıklarıyla senin Prag'a gelmeni engellemek istemem. Gel, yeter ki gel. Seni öylesine çok bekleyen biri var.

Franz

*

13.VI.13

Kararsızlıklardan dolayı elim yazmaya gitmiyor pek. Mektuplarında yeniden bir tutukluk var, aylardan beri süregeldiği gibi. Ama benim mektuplarımda da sürekli bir haberdar edilme talebi, sanki sen haber bekleyen birinin ıstırabını anlamaktan uzak yabancı bir varlıklışın gibi. Bu tutukluk hep senin tarafında oldu, ama belki bunda senin bir suçun yoktu. Şimdi aynı şey tekrar baş gösterdi. Daha önce hissettirdiğin gibi hasta misin yoksa? Ben bunu da algılamaktan artık uzağım. İlk zamanlar bir keresinde "Hasta misiniz?" diye sorarak nasıl aptalca bir duruma düştüğümü düşünüyorum şimdi. Son defasında da iki saat boyunca telefon bağlantısı kurulmasını bekleyişimi, o arada sefil bir postane binasının sefil bekleme odasında kafamda kurduğum bir mektupta annenin duygularına seslenip onun bana senin durumun hakkında bilgi vermesini sağlamak istediğiimi –ama sonra nihayet senin neşeli sağlıklı sesini duyduğumu, bana gayet masum bir sesle "Nasilsın?" diye soruşunu düşünüyorum. Bu sabahтан beri Frolayn Brühl'e bir telgraf çekmeyi düşünüyorum, ama belki de yapmam bunu.

Lütfen Felice, lütfen, sağlığın yerindeyse bana bir kelime olsun yaz. Elbette eğer hastaysan –bu da gayet mümkün, kendi sezme gücüme çoktandır artık güvenmiyorum– o zaman, ama bilemiyorum, o zaman ne olacak, o zaman bana düşen tek şey burada korku ve endişe içinde beklemek, başka türüsü olur mu, eylemlerimle gerçekleştiremediğim şeyleri arzularımla nasıl gerçekleştirebilirim ki. Ama belki o zaman da bir haber alabilirim, belki kız kardeşin üzerinden. Ama kiminle konuşuyorum ki? Belki bu mektup senin eline

bile geçmeyecek, bunu masamın üzerinde bırakmam da ga-yet mümkün.

Franz

Senin için hazırlanmış olan pazar mektubu buydu. Daha güzel hale getiremedim. Şimdi yatağıma ekspres mektup geldi, çarşamba günü yazılmış, cuma akşamı postaya verilmiş. Memnunum diyebilirim, tüm kötü şeyleri çok kolay unutuyorum.

Dikkatimi en çok çeken, materyal toplamayı ve arada bir yazan şairi anlatan hikâye oldu. Bir yaniyla dehşet verici bir şey, ama diğer yaniyla ne tuhaf ki çok yabancı bir halkta görülen bir şey. Ne âdetler var!

*

[15 Haziran 1913]

Sevgili Felice, yazmak bugün bana zor geliyor, çok geç olduğundan değil, ama yarın gelecek olan mektup –acaba gerçekten gelecek mi? – sana zorla yazdırıldı, ben telgrafımla seni buna zorladım. Senin o iyi ruhun⁹³ seni mektup yazmaktan alıkoydu, uzun pazar gününde de, bense senin iyi-lik ruhlarınlı mücadele ettim. Utanılası bir zafer, eğer buna zafer denebilirse. Senden ne istiyorum böyle? Senin peşine düşmemeye sebep olan şey ne? Neden geri çekilmiyorum, işaretlerin izinden gitmiyorum? Seni kendimden kurtarma gö-rüntüsü altında kendimi sana dayatıyorum. Bunun bir sınırı veya çıkış yolu yok mu? Benim için senin artık kaybolduğu-nu düşündüğüm bir durumda, o nobran perspektif yanlışlığı yeniden oluyor ve belki bir yerlerde varolan küçük, gö-rülmesi zor, denk gelmesi imkânsız çıkış yolu rüyamsı, güzel, kocaman şekiller alıyor ve ben yeniden sana doğru hamle

93 Ç.N.: Kafka burada “Geist” sözcüğünü kullanıyor. Bunu “hayalet” veya “cin” diye karşılamak düşünülebilirdi, ama bu Kafka’nın bakışını temsil etmeyebilirdi. Basmakalıp bir ifade veya batıl inanca dayalı bir algı olmadığını düşünüyoruz burada. Belki en kuşatıcı karşılık “tin” olabilirdi. Onu da Türkçede yapay kaldığı için benimsemedik.

yapıyorum ve bir anda tekrar yerime saplanıp kalıyorum. Ama sadece kendi yaşadığım ezayı hissetmiyorum, sana çekirdiğim ezayı daha da fazla hissediyorum.

Franz

*

[10.-] 16.VI.13

Canım Felice, az önce birkaç şey konuştum yatakta yatan kız kardeşimle ve onun yanında duran frolaynla. Kız kardeşim akıllı, uslu ve iyi biri, frolayn ise olabilecek en munis biri, ama yine de ben son derece gerilmiş bir halde birkaç şey söyledim ve beni sorularıyla odada tutmaya çalışıklarında dışarı çıkmak istediğimi belirttim. Gerilmek için kız kardeşimin ve frolaynın cephesinde en ufak bir sebep yoktu, gerilmişliği ifade etmenin imkânı da yoktu, ben de bu utandırıcı durumda geri çekilmek ve sana yazarak bir arınma yolu aramak durumundaydım. Ama bunda da kendimden emin değilim, nitekim bugün senden mektup almadım, dolayısıyla senin taze bir sözüne bağlanamıyorum, sanki boşluktayım.

Demek baban döndü, mektupsa henüz yazılmış değil, ama senin son mektubun, belki de senin uzun zamandan beri “açık ve dürüst” sözler duymak istiyorum dediğin ve hatta suskululuğu ve tutukluğu bir kenara bıraktığın ilk mektup. Ama eminim şimdi benim özel durumumu görüyorsun. Seninle benim aramda, diğer şeyler bir yana, doktor var. Onun söyleyeceği şeyler şüpheli olacak, böyle durumlarda karar verici olan şey tıbbi teşhisin kendisi olmuyor, öyle olsaydı, teşhisi öğrenmek için talepte bulunmak gerekmektedi. Dediğim gibi ben aslında hasta değilim, ama evet hastayım da. Başka yaşam koşullarında sağlıklı olmam mümkün olurdu, ama bu başka yaşam koşullarını sağlamak mümkün değil. Doktor kararındaki belirleyici olacak tek şey (benim için kayıtsız şartsız karar sayılmayacağını peşinen söyleyeyim) tanımadığım doktorun karakteridir. Mesela benim aile doktorum, cahilane sorumsuzluğuya en ufak bir engel görmez,

tam tersine, daha iyi bir başka doktor belki geriye yaslanıp ellerini kafasının arkasında birleştirirdi.

Düşün şimdî, Felice, bu belirsizlik karşısında söylenecek sözü söylemek zor geliyor, hem farklılığını hissettiren bir söz olmalı. Yani henüz fazla erken. Ama sonra da fazla geç olacak, senin son mektubunda degindiğin şeyleri konuşmaya vakit kalmayacak. Ama uzun süre tereddüte de zaman yok, en azından ben böyle hissediyorum, işte bu nedenle sana soruyorum: Yukarıda sözünü ettiğim, maalesef ortadan kaldırılamayacak koşullar altında benim karım olmak istemeyi düşünmek ister misin? Bunu istiyor musun?

Bu noktada birkaç gün önce durdum, sonra da devam etmedim. Bunu neden yapmadığımı çok iyi anlıyorum. Sana yönelttiğim bu soru aslında cürüm mahiyetinde (bunu senin bugünkü mektubuna bakarak yeniden fark ediyorum), ama güçler arası mücadelede bu soruyu sormak zorunda olan taraf galip geliyor.

Seninle benzer yaratılmışta olmamız ve benzeri şeylerden söz etmemiz, *eğer bu başka bir şeylerin (tabii bilinçli değildir) örtülmesi için söylememişse*, fanteziden öteye geçmez. Ben bir şey değilim, hiçbir şeyim. Ben “her şeye senden ilerleyim”, öyle mi? Ben insanlar hakkında yargıda bulunmayı ve kendimi insanların yerine koymayı az çok biliyorum, ama şundan eminim diyebilirim, uzun vadede, ortalama gidişatı bakımından, hem de bu yaşamda, insanlar arası ilişkilerde (zaten mesele başka ne olabilir ki?) benim kadar aciz biriyile karşılaşılmamıştır. Ben hafızadan yoksun biriyim, ne öğrendiğim şeylerle, ne okuduğum şeylerle, ne yaşadığım ve duyduğum şeylerle, ne insanlarla ve gelişen olaylarla ilgili hafızam yok, sanki bir şey öğrenmemişim, ben gerçekten de çoğu şey hakkında okul çocukların dan daha azını biliyorum, bildiğim şeylerde de yüzeysel olarak biliyorum, bu nedenle de daha ikinci soruda yetersiz kalıyorum. Ben düşünemiyorum, düşüncelerimde sürekli sınırlara çarpıyorum, sıçramayla

ayrı ayrı bazı şeyleri yakalayabiliyorum, ama bütünlük içinde, geliştirilmeye yönelik düşünceyi beceremiyorum. Ben aslında anlatmayı da beceremiyorum, hatta konuşamıyorum da; konuşduğumda taşıdığım duyguların ilk adımlarını atmaya çalışan, ama kendi ihtiyaçlarından dolayı değil, mükemmel süregiden yetişkin aile böyle istediği için yürümeye çalışan çoğu küçük çocukta olacak türden. Kendini böyle bir insanla aynı yaratılışa görmezsin herhalde, Felice, senin gibi neşeli, canlı, kendinden emin ve sağlıklı birisi böyle olabilir mi? Benim sahip olduğum tek şey, normal zamanlarda kendini hiç belli etmeyen derinlikte, yoğunlaşarak edebiyat oluşturan güçler, bunlara da içinde bulunduğu koşullarda güvenme cesaretini kesinlikle gösteremiyorum, çünkü bu güçlerin içерden gelen hatırlatmalarının karşısında aynı ölçüde tehlike uyarıları yer alıyor. Bunlara bir güvenebilseydim, hiç kuşkum yok ki, beni bu içerlerdeki sizlənmalardan bir çırpıda alıp çıkarırlardı.

Aynı yaratılışa olma konusunu teorik olarak açmak gerekirse (çünkü pratik olarak dikkate alınabilecek bir şey değil, en azından senin düşündüğün anlamda), sadece şunu eklemeliyim: eğitimde, bilgide, yüksek çabalar ve görüşlerde ortaklık gibi senin mutlu bir evlilik için belli ki gerekliliğin şeyler benim düşünceme göre, birincisi neredeyse imkânsız, ikincisi önemsiz, üçüncüsü de iyi ve arzu edilir olmaktan bile uzak. Bir evliliğin gerektirdiği şey insani ortaklıktır, yani tüm görüşlerden de daha derinlerdeki ortaklık, yani sinamaya vurulamayacak ancak hissedilebilecek bir şey, yani kaçınılmazlığı olan türden bir insan birlaklığıdır. Ama bu durumda kişinin özgürlüğü hiçbir şekilde olumsuz etkilenmez, olumsuz etki ancak kaçınılmaz olmayan birlaklıkların sonucudur, yaşamımızın büyük kısmı da bu türden birlaklıklardan oluşuyor.

Diyorsun ki, seninle birlikte yaşamak muhtemelen benim dayanamayacağım bir şeydir. Burada doğru bir şeye parmak basmak üzeresin, ama senin kastettiğinden bir bakımdan

farklı. Ben gerçekten de kendimin insanlar arası ilişkiler açısından kayıp biri olduğunu düşünüyorum. Ben belli biriyle, devamı getirilen, canlı bir gelişme içinde bir konuşmayı sürdürme becerisinden çok uzağım, birkaç istisnai, felaket derecede istisnai zaman hariç. Mesela ben Max'la birbirimi zi tanıdığımız onca yılda, baş başa çok sık bir arada oldum, günlerce, seyahatlerde, haftalarca ve neredeyse sürekli; ama büyük, bir bütün içinde, benim tüm varlığımı içine alan bir konuşma yaptığımızı hatırlıyorum –olsaydı çok iyi hatırlardım– oysa kendine özgü fikirleri ve deneyimleri geniş iki insan bir araya geldiğinde bu tür sohbetler çok doğaldır. Max'ın (ve başka birçoklarının) monologlarınıysa yeterince dinledim, karşısında –genellikle suskun olsa da yer alan– diğer konuşmacının eksik olduğu monologlar.

(Canım, vakit geç oluyor, mektup akıp gitmiyor, bu kötü, daha kötüsü, bir seferde yazılamaması, paragraf paragraf yazılması, ama zaman kıtlığından değil, huzursuzluktan ve kendime çektiğim ezadan dolayı.) Benim için en katlanılır durum tanıdık mekânlarda 2 veya 3 kişiyle birlikte olmak, buralarda özgürüm, sürekli dikkat ve bir çabaya katılım için zorlayıcılık yok, ama istek duyuyorsam istediğim zaman ortak çabaya katılıbiliyorum, istediğim kadar kısa veya uzun süreliğine, kimse beni ölçmüyorum, kimsenin tadını kaçırmıyorum. Ama sıcak bulduğum herhangi bir yabancı kişi oradaysa daha da iyi, o zaman ödünc alınmış görünen bir güçle gayet canlı olabiliyorum. Ama yabancı birinin evindeysem, çok sayıda yabancıyla veya kendime yabancı hissettim ile bir aradaysam, o zaman tüm salon göğsüme çökmüş gibi hissediyorum, hareket edemiyorum ve insanlar benim varlığımı son derece doğal karşılıyor gibi görünüyor ve işte her şey umarsızlaşıyor. O sizdeki öğleden sonra da böyle oldu, evvelsi gün Weltsch'in amcasının yanında da böyle oldu, yani anlaşılmaz şekilde bana sıcak duygular besleyen insanların yanında. O durumu çok iyi hatırlıyorum, bir masaya yaslandım, yanı başında duran evin kızı da masaya yaslandı

—Prag'da bana onun kadar rahatsızlık veren başka bir kız tanımiyorum—, bu dost insanların arasında makul bir sözü sarf edecek gücü kendimde bulamadım. Hep önüme baktım, arada bir saçma sapan bir şeyler söyledim. Beni masaya bağlamış olsalardı bundan daha fazla eza çekmez, kendimi kasmazdım. Bununla ilgili daha çok şey anlatılabilir, şimdilik bu kadarı yeter.

Buna bakarak benim yalnız olmak için doğduğum düşünülebilir; —daha sonra ben odada yalnız kaldığında her şeyle ilgili kararsızlık içindeydim, ama nispeten mutluydum da ve iyi dostum Felix'i en az bir hafta boyunca görmemeye karar verdim, utandığımdan değil, *yorgunluktan*— ama ben kendimle de ne yapacağımı bilemiyorum, yazma zamanlarım dışında. Gerçi ben kendime başkalarına davrandığım gibi davransaydım, çoktan darmadağın olurdum, ama buna yaklaştığım zamanlar çok oldu.

Şimdi düşün, Felice, bir evlilik bize nasıl değişiklikler getirirdi, her birimiz ne kazanır ne kaybederdi. Ben çok- gunlukla korkunç bir şey olan yalnızlığımı kaybederdim ve tüm insanlardan fazla sevdiğim seni kazanırdım. Ama sen tamamen memnun olduğun şimdiye kadarki yaşamını kaybederdin. Sen Berlin'i, sana sevinçler getiren ofisi, arkadaşlarını, küçük keyif anlarını kaybederdin ve sağlıklı neşeli, iyi bir adamlı evlenme umudunu, düşünürsen özlemini çektiğin bir şey olan güzel, sağlıklı çocukların olması umudunu kaybederdin. Boyutları hiç de kestirilemeyecek bu kayıpların yerine, hasta, zayıf, asosyal, suskun, üzünlü, kaskatı, iflah olmaz denebilecek bir insanı, belki tek iyi tarafı seni sevmekten ibaret olan birini kazanırdın. Kendini, senin gibi sağlıklı bir genç kız'a yakışacağı üzere çocuklarına vakfedeceğine, çocuksu, ama en kötü anlamda çocuksu bu insana, belki en iyi ihtimalle harf harf senden dili öğrenecek olan bu kişiye vakfederdin. Ve her bir dakika kaybin olurdu, her bir dakika. Benim gelirim belki seninkinden fazla değil, ben yilda tamı tamına 4588

Kron kazanıyorum, gerçi emekliye ayrılma hakkım var, ama devlet hizmetine benzer bir görevde elde edilen gelir fazla yükselmeye müsait değil, annemle babamdan pek bir şey beklemiyorum, edebiyattan ise hiçbir şey. Yani şu anda yaşadığından daha mütevazı yaşamam gerekiyordu. Bunu beni düşünerek, yukarıda anlattığım kişiyi düşünerek yapar mıydın ve buna dayanabilir miydin?

Şimdi konuş, Felice. Başından beri mektuplarında söylediğim her şeyi düşün. Sanıyorum kendimle ilgili verdığım bilgiler hiçbir zaman fazla gelgitli olmadı. Abartılmış bir şey pek olmamıştır, belki az söylenen bazı şeyler vardır. Dış hesap bakımından bir şey demene gerek yok, bu tarafı yetenince açık, sana “Evet” demeyi katiyetle men ediyor. Yani geriye sadece iç hesap kalıyor. Bu açıdan durum ne? Bana ayrıntılı olarak cevap verecek misin? Ya da fazla zamanın yoksa ayrıntılı olmayan bir cevap, ama açık ve net, senin temelde dupduru, sadece benim mevcudiyetimle biraz bulanan varlığına uyduğu üzere.

Franz

*

17.VI.13

Sevgili Felice, yüklü mektubum eline geçti değil mi? Çok beceriksizce davrandım mektubu yollarken. Akşamleyin işyerinden oldukça geç vakitte çıktım, (bizimkiler⁹⁴ ancak önumüzdeki hafta gelecekler, Ottla çoktan iyileşti, yemek her zamanki gibi ve beni de ilgilendirmiyor), mektubu göndermek için istasyona gitmem gerekiyordu, fakat bir tanıdk beni oyaladı (elimdeki mektubu gördü ve ne olduğunu sordu, ben de şakayla evlenme teklifi olduğunu söyledi, o da şakayı anladı. Daha inanılmaz bir şey söylenenemezdi gerçekten de), mektup postaya yetişeceğse artık perona gitmeliydim. Fakat bilet almak için otomata attığım bozuk para dışarı düştü, çünkü bilet kalmamıştı. Tam bir diğer

otomata gidiyordum ki, boş, karanlık birinci sınıf bekleme salonundan adamın biri çıktı, beyazlıklı yaşlı bir adam, bir demiryolu çalışanı muhtemelen, ama olmayabilir de, yüzüne neredeyse hiç bakmadım, onu yeniden görsem tanıyamam da, bu adam mektubu atabileceğini söyledi, mektubu ve parayı aldı ve benim onayımı pek de beklemeksizsin, en sık girdiğim hal olan o çekingenliğim içinde ona hepsini verdim ve uyku sersemi halde şikayetler gibi: "Size güvenebilirim değil mi?" diyecek oldum, ama adam da mektup da uzaklaşmıştır.

Mektubun ve kartpostalından dolayı o kadar mutluydum ki bugün (eve her şey gecikmeli geliyor, kartpostal ancak bugün öğlen elime geçti). Demek geciken bir mektup yazarı oldum, öyle mi? Ama kendiliğinden olmadı ki bu. Hayır, öyle değil, sana karşı değil. Ama belki mektup yazmaktan daha iyi iletişim yolları var demek istiyorsun. Bu durumda kesin denilemese de haklısun. Fakat geçen sefer "Mektupların da artık farklılaştırıldı" derken neyi kastettin? Ne bakımdan farklılar? Bunu bilmek isterim. Kendim için yazdığım ve farklı bir insan olduğum zamanları kastediyor olmalıdır.

Tatil planlarını tam anlamıyorum. İlle de Ağustos'ta mı gitmelisin? Ben yalnızca eylülde tatile çıkabiliyorum, hem yapmayı düşündüğün küçük seyahatler niçin bu kadar pahalı? Ucuz yollu bir seyahat yapamaz mısın? Beni zaman zaman ürkütün doğrusu. Kaldığın pahalı yerleri görünce, örneğin Prag'dakini! Filistin için ihtiyacın olduğunu söylediğim korkunç meblağ neydi öyle? Örneğin üçüncü sınıfta bir yolculuk yapamaz mısın? Benimse başka türlü yolculuk yapmam hiç mümkün değil. Seyahat ücretleri o kadar ucuz ki, seyahat etmek aynı zamanda bir zorunlulukken zaten aksi düşünülebilir mi? Bu yüzden Garda Gölü'ne gitmeni öneririm ve nedenini orada açıklamak isterim sana.

Franz

19.VI.13

Evlenmeyi istiyorum ve öylesine gücsüzüm ki, bir kartındaki ufacık bir söz dizlerimi titretiyor / titretebilir. Yarın, her şeyi noktası noktasına düşündüğünü, en temel noktasına kadar meselenin bilincine vardığını ve buna rağmen evet dediğini, yani içindeki her şeyin aksini ispat etmese de, (bu fena olurdu, çünkü tabiri caizse aksi ispat edilebilir değil) ağırlığını azaltan, böylelikle bunların üstesinden geldiğini ya da belirli bir fikir silsilesinin neticesinde en azından üstesinden gelebileceğine kani olduğunu göreceğim bir mektup alabilecek miyim?

Franz

Mektubumu ne zaman aldın? Rica etsem “Deutsche Montagszeitung”un bir nüshasını yollayabilir misin? “Ateşçi” hakkında bir şeyler yazıyorumış içinde⁹⁵.

*

[20 Haziran 1913]

Felice, canım, sevdiğim, öyle değil, öyle değil. Felaketin olabilecek bir şeye teslim olmamalısın, Tanrı'nın izniyle içine girmeli, düşünüp taşınmalısın belki. Kendimi sana tarif ederken belki de belirtmeyi unuttum, şu anki davranışımı fenalık haneme yaz, bundan vazgeçemem. Bana söylediğin kelime, dışarıdan bakıldığından, uğruna benim hayatı belirlemek istedigim şey, fakat onun benim istedigim şey olduğunu ben dışarıdan göremiyorum. Şimdilik elimi ağızının önüne tutuyorum Felice, sen de şimdilik bu kelimeyi gerçekten değil de sadece benim elimin boşluğununa söylemiş ol. Yazdıklarımı gerekli özeni göstermemişsin (ne olur, Felice, böyle konuşuyorum diye beni suçlama, mecburum buna, mecburum), noktası noktasına düşünüp taşındığını görmüyorum, her şeyi yalnızca toptan düşünmüşsun, kim bilebilir neleri gözden kaçırduğunu. Şurası belli ki kararsızlıklarınvardı, ancak

---

95 Ç.N.: 16 Haziran 1913 tarihli Heinrich Eduard Jacobs ile görüşme.

onların sadece izini görebiliyorum (kartpostalı yazana kadar bir gün, mektubu yazana kadar da iki gün geçirdin çünkü), bunlar yazıya geçirilmemişler. Doktor hakkında söylediğim seni huzursuz ediyor, tam olarak da anlamıyorsun/anlamadığını da söyleyorsun, bu da gayet doğal, fakat bu konuda ısrar etmek yerine, “Geçelim bunları!” diyorsun. Oysa ben, doktorun vereceği kararın uygun yönde olması durumunda, sadece bu durumu kastederek, bunun benim için kendiliğinden geçerli bir karar anlamına gelmeyeceğini söyledim. Bunun dışında bir şey söylemedim. Mektubumda çırkin şeylerin yazdığını itiraf ediyorsun, nitekim “Eğer korak olsaydım...”. Fakat canım, canım, senden yalnızca cesaret talep ediyor ya da daha ziyade üzerine yalnızca cesaret isteyen bir görev yüklemeyi istiyor değilim. *Fakat düşünüp taşınmadan girişilecek cesaret kişinin kendisini kurban etmesidir.* Söylediğim her şeye inanıyorsun, fakat kendi hakkında söylediğim sence fazlaca kaba. O halde yazılanların hiçbirine inanmıyorum, çünkü mektup yalnızca bana dair olandan ibaret. Bu durumda ne yapmalıyım? İnanılmayanı nasıl inanılır yapmalı! Sen beni şahsen de gördün, dinledin ve bana katlandın. Tek sen değil, ailen de. Ama bana yine de inanmıyorum. Burada söz konusu olan yalnızca Berlin ve ona ilişkin olan değil, “Ne kaybederdin?” sorusuna ise hiç cevap vermiyorsun ve en önemli olan bu. “İyi ve hoş bir adam mıyım?” Son mektubumda farklı sıfatlar yakıştırdım kendime, ama sen bunlara inanmıyorum işte. İnan lütfen bana, düşün taşın ve akıldan neler geçirdiğini bana söyle. Bu pazar gününde biraz vaktin olsa da, sana tasvir ettiğim insanla günbegün geçireceğin bir yaşamı nasıl hayal ettiğini bana biraz ayrıntılı yazabilsen. Bunu yap Felice, bunu senden sana ilk 15 dakikanın ardından bağlanmış olan biri olarak rica ediyorum.

*

22.VI.13

Canım, mektuplarından hayatı kana kana nasıl içiyorum, tasavvur edemezsin, fakat iyice bir düşünüp taşınmışlık, tam anlamıyla bilinçli bir evet deme henüz yok içlerinde, son mektubunda da yok. Yarınkinde olabilse, ya da bilhassa yarıńki mektubuma cevaben yazacaǵında olabilse. Bitirmek üzere olduğum bu yarın yollayacaǵım mektup benim için o denli önemli ki, onu bugün normal postayla değil yarın iadelı taahhütlü yollamak istiyorum. Yalnız bunu yanıtlarken ayrıntılı yaz Felice, lütfen! O takdirde böylesine gerekli olan istirap, gerekliliğini tam anlamak istemediğin bu istirap, şimdilik sona erecektir. Felice, sana acı vermekten memnuniyet duyduğuma inanmıyorum undur umarım, peki öyle olsun, bunu yine de yapıyorsam bunun ne denli gerekli olduğunu takdir et. Yarınki mektubumu noktası noktasına cevapla!

Frolayn Brühl katkıda bulunmadıysa, el falına bakmak güzel bir sanat ve özellikle de “Asla zengin olamama” kehaneti varsa, ne yazık ki tartışmasız doğru bu, ancak içinde kaba bir hata da barındırıyor. Ama yine de itiraf etmeliyim ki, tüm bunlar kulağa harika geliyor, harika derken mucize olması anlamında değil, mutluluk verici anlamında. Bunun hakkında bana biraz daha yaz, olmaz mı?

Peki öyleyse, salı günü mektubum eline geçecek. Seni sonsuza kadar masanın başında tutayım isterdim, sonsuza kadar bana mektuplar yazmakla meşgul halde.

Franz

*

21. [22. ve 23.] VI.13

Canım, yazmak benim asıl iyi tabiatım; üzerine çokça yazmış olmamıza rağmen bunu da (ve belki de bilhassa bunu) mesele üzerine düşünürken yeteri kadar dikkate almayıorsun. Eğer bende iyi olan bir şey varsa bu yazmaktadır. Kafamda bu dünya, kurtuluşunu arayan bu dünya olmasaydı, sana sahip olma düşüncesine yaklaşmaya asla cesaretim olmazdı. Yaz-

mam hakkında şu anda söylediklerin, pek önem arz etmiyor, bir arada olmamız durumunda, yazmamı isteyerek veya istemeyerek sevmeyecek olursan, bende tutunacak hiçbir şey bulamayacağını çok geçmeden kavrayacaksın. İşte o zaman korkunç yalnız olacaksın Felice, seni nasıl sevdiğiminkine varmayacaksın ve bugün olduğu gibi her zaman, hatta belki de o zaman sana ziyadesiyle ait olacak olsam da, seni nasıl sevdiğimi belki hiç gösteremeyeceğim. O durumda da ofis ve yazmak arasında gidip gelerek paralanacağım (beş aydan beri yazmamış olmama rağmen, bu şu an için de geçerli), ofis olmasaydı, o zaman her şey çok farklı olurdu tabii ki ve bu uyarılar bu denli katı olmazdı, bu şartlarda ise mümkün olabildiğince bunu sürdürmek durumundayım. Fakat kocanın sene içinde en azından bazı aylar boyunca saat iki buçukta veya üçte ofisinden eve geldiği, yemek yediği, yatmaya çekildiği, saat yedi veya sekize kadar uyuduğu, hızlıca bir şeyler yiyeverdikten sonra, bir saat gezintiye çıktıığı, daha sonra yazmaya başladığı ve gece saat bir veya ikiye kadar yazı yazdığını bir evliliğe ne dersin, sevgili Felice? Buna dayanabilir misin? Öyle bir koca ki, hakkında tek bildiğin şey, odasında oturduğu ve yazıyor olduğu. Ve bu şekilde sonbaharı ve kişi geçirmek? İlkbahara doğru yazı odasının kapısında zombilemiş birini görmek, o kişinin bahar ve yaz ayları boyunca gün ayları için toparlanmaya çalışması? Böyle bir yaşam kabul edilebilir mi? Belki, belki kabul edilebilir, fakat bunu kuşkunun en son kırtısına kadar düşünmelisin. Ancak bunu yaparken öncekiyle bağlantılı olan –ayrıca arkasında talihsiz yaradılışımın da yattığı– başka hususiyetleri de unutma. Öteden beri bir yabancının, hatta bir arkadaşımın odamda bulunması bana sıkıntı veren veya en azından tedirgin edici bir şey oldu, fakat biliyorum ki sen insanlarla, belki de cemiyetle bir arada olmaktan hoşlanıyorsun, bense akrabalarımı veya hatta arkadaşlarımı evimde ya da –o kelimeyi söyleme cesaretini gösteriyorum– evimizde ağırlama işininin üstesinden ancak

büyük zorluklarla, neredeyse istirapla gelebilirim. Benim için en kolay şey Prag'da oturup akrabalarımla hiç görüşmemek olur, onlar kesinlikle zararsız insanlar olsalar da, özellikle de bana karşı olabilecek en zararsız insanlar olsalar ve hepsi bana karşı, pek de karşılık beklemeden benim onlara yapabileceğimden daha fazla iyilik yapmış olsalar da. Bu durumda hedefim şimdilik mümkün olduğunca şehrin kenarında, kolay ulaşılmayan bir eve geçmek, sonraki hedefim de para biriktirerek ileride şehrin dışında küçük bir bahçeli ev almak olacaktır. Fakat bir düşün Felice, o zaman o çok acıldığın Budapeşte'deki kız kardeşininkine benzer bir durumda olursun, aradaki tek fark, senin durumunun benden dolayı onunkinden daha vahim olması ve kardeşinin sahip olduğu bir başka tesellinin sende olmaması olur. Ne diyeceksin şimdi? Bu soruya tam anlamıyla kesin bir yanıt almalıyım senden, bunu anlıyorsundur, tam anlamıyla kesin bir cevap.

Biliyorum Felice, bu sorularla hızlı ve uygun bir şekilde hesaplaşmanın basit bir yolu var, o da bana inanmaman ya da en azından gelecek için bana inanmaman ya da en azından tam olarak inanmaman. Korkarım buna yakınsın. Bu en kötüsü olur. O zaman kendine ve dolayısıyla bana karşı en büyük günahı işlemiş olursun. O zaman ikimiz de içten çürüruz. Bana inanmalısın, kendi hakkında söylediğlerim, birkaç defa en derindeki sebeplerle çıldırmanın eşiğine gelen, yani varlığının sınırlarına dayanmış, dolayısıyla kendisi hakkında ve bu sınırlar içinde kendisinden ne umulabileceğine dair tam bir bakışı olan otuz yaşındaki bir insanın öz deneyimidir.

22.VI.

Bunlar Cumartesi akşamı yazıldı, şu anda Pazar öğleden sonra, Werfel ve diğerleriyle randevum var ve saat beş buçukta bizimkileri almaya gideceğim. Gece çok az uyudum, [Satırlar arası yazı] Seni düşündüğüm süre kadar uyumuş olsaydım, çok uyumuş olurdum. kafam yerinde değil, her şeyi tam istediğim gibi yazabilecek miyim, bilmiyorum.

Koşullar üzerine düşünürken ofisteki işimin sağlam olmadığını da her hâlükârda göz önünde bulundurmalısın, oradaki işten, yaşamımdaki bu korkunç engelden kaynaklanan çaresizlik halini sürekli yaşıyorım, giderek de daha yoğun; çünkü denge için gerekli olan gücü bulamıyorum, görevin imkânsızlığıyla giderek de daha fazla yok oluyor. Birçok kez istifamı vermeye çok yaklaştım, ama belki buna da gerek kalmayacak, karar vererek sağlayamadığım şeyi, amirlerimin çok iyi gözlemlediği üzere işlerimi görmekte sergilediğim, zaman zaman dehşet derecesindeki acıliğim halledecek. Peki ama sonrası?

İşimde kalsam bile ve kaldığım sürece, yani iyi ihtimalle, nispeten iyi ihtimalle, karım ve ben 4588 Kronu itinayla giiderlere böülüstürmek zorunda kalan fakir insanlar olacağız. Örneğin hali vakti nispeten iyi olan kız kardeşlerimden çok daha fakir olacağız. (Ailemden en azından hayatı oldukça sürecek bir şey alamam.) Max ve Oskar'dan daha fakir olacağız. Bu durum karımı, bu sebeple de beni, sadece bu sebeple beni de mahcup etmeyecek mi? Karım buna dayanacak mı? Hastalık veya benzeri herhangi bir nedenle büyük masraflar ortaya çıktığında ister istemez borca gireceğiz. Buna da dayanacak mı?

Birkaç defasında, evde yaşadığınız ve dayandığınız bir acıdan söz etmiştin. Ne tür bir acıydı bu? Bu olaydan, başka acılara karşı dayanıklılığa dair bir sonuç çıkartılabilir mi acaba?

23.VI.

Pazartesi. Mektup yok, beklememe rağmen yok. –Az evvel babamla birlikte küçük Felix'in biraz önce uyandığı yan odadaydım. Yanlarına gitmesem babamı fazlaıyla incitmiş olurdum. Fakat babamın ve diğerlerinin çocukla oynamaları, nasıl da tiksindiriyor beni! Dün öğleden sonra, bizimkilerin eve gelmesinin ardından herkes toplandığında ve bu çocukla oynarlarken, en başta da babam azgınca denecek

şekilde başı çekiyordu, herkesin cinselliğin en alt seviyesine indiğini gördüğümde, hem bu konuda benim özel bir duyarlılık içinde olduğumun, hem de tüm bunların ahlaki, tuhaf ve uzaktan bakınca güzel bile denilebilecek görüntüsünün tamamen bilincinde olsam da, sanki pisliğin içinde yaşama-ya mahkûm edilmişim gibi bir tiksinti hissettim. Vücutunu koruma konusunda ne vakti ne de bilgisi olan ve altı doğum ve iş güç yüzünden duruşu bozulmuş ve iki büklüm olmuş zavallı annem de aramızda oturuyordu elbette; babam kîpkirmizi suratıyla oradaydı, Franzensbad'daki sakin yaşam acılarına iyi de gelmiyor, daha iki yıl önce genç biriyken, şimdi iki doğumun ardından, zaman darliğinden ziyade ihmalkârlık ve bilgisizlik sebebiyle vücutunun görünüşü itibarıyle hakikaten anneme yaklaşan ve garip bir korse içinde kabarmış haliyle ablam oradaydı. İyice bakıldığından ortanca kız kardeşimin bile büyük ablama benzemeye başladığı görülebiliyordu. – Canım, nasıl da kaçip sığınıyorum sana! Sense dün beni düşünmedin ve cevaplanması onca elzem sorularımı cevaplamadın. Tıpkı beni hiçbir şeyle incitemeyeceğin gibi, sen de benden dolayı hiçbir şeyden incinmiş hissetmemelisin kendini, fakat sadece bu da değil, bir inat duyusuna kapılıp susamazsan da, bunun için gerçekten zaman yok; ayrıca katı surette Max'ın o zamanlar Berlin'de sana söylediğİ herhangi bir şeyin kafanı karıştırmasına izin vermemelisin. Tek yapman gereken şu an yazdıklarima kulak vermek Felice, şu an yazdıklarima cevap vermen, ama her şeye, sorulara değil sadece. Eğer bunu yaparsan ailene, her ne anlamda olursa olsun seninle evlenme isteğimi kısaçık bir mektupla yazacağımı söz veriyorum. Bu gerçekten sadece bizim meselemiz, ama sen de bunun gerektiğini yerine getirmelisin.

Franz

*

26.VI.13

Sevgili Felice, bugün mektubunu tabii ki birkaç kez okudüğumda, durumumuz bana o denli korkunç geldi ki, masada karşılıklı otururken çalışma arkadaşına –ondan sana mektuplardan birinde mutlaka bahsetmişimdir– o komik ve iyi insana siz yerine bundan böyle sen demeyi teklif ettiğim. Zira arkadaşım şu aralar mutsuz bir aşk hikâyesinin kıskaçında, komikliği itibariyle de kendisine benzeyen bu hikâye muhakkak iyi şekilde sonuçlanacaktır. Şu aralar sürekli sizlanıp duruyor, onu yalnızca teselli etmek zorunda kalmıyorum, aynı zamanda yardım da etmem gerekiyor, böylece mektubunun bana ifade ettiği mutluluk ve mutsuzluk arasında gidip gelirken, bir anlık çaresizlik içinde, sırlarımı emanet edecek seviyede yakınlaşmadan ya da yakınlaşmak istemeden (bu arada kendisi sonsuz derecede sadık ve içten biridir), senli benli konuşmak için ona el uzattım. Abartmıştım, nitekim ardından bundan pişmanlık duydum.

Bugün sana doğru dürüst bir cevap yazacak halde değilim, Felice, başımın ağrısı bana istirap veriyor, sana söyleyecek çok şeyim var ve hepsini bir seferde toparlayamam. Her cevabı vermiyorsun ve her şeye cevap vermiyorsun, ama sevecenlikle ve an itibariyle ne kadar mümkünse o kadar ayrintılı cevaplıyorsun, daha fazlasını isteyemem senden. Hem zaten bu mektuplar vesilesiyle meselenin netleşip bilhassa da çerçevesinin daha da belirginleşmesi de bir gelişmedir.

Sana yazmadığım süre iki günü buldu, sebebi öncelikle düşünmen için seni rahat bırakmak istemem, sonra da Pazarlesi günü zarflı kartpostala üzülmüş olmam, hem kartpostalın içeriğine, hem de, baştan itibaren yazmayıcağını biliyor olsam da, bana akşam olunca yazacağına dair söz vermen ve sonra gerçekten yazmamış olmana, üstelik ancak sadece belirgin şeyler için söz vereceğine dair o kadar söz vermişken bunu yapmana. Bugünkü sersemlemiş halimle görebildiğim kadarıyla, müsterek mutluluğumuzuza oluşma-

sı mektubundaki birkaç “belki”nin gerçekleşmesine bağlı. Bunları nasıl tespit etmeli? Uzunca bir birlikteliğin bunun tespiti için yeterli olup olmayacağı oldukça belirsiz. Fakat böyle bir birlikteliği uzun süreliğine sağlamak bile mümkün değil. Tatil zamanları ve yerleri bunun yerini tutmaz, Berlin de bu birlikteşlik için doğru yer değil. Bu durumda kısa bir birlikteşlik boşuna. Fakat ne kısa ne de uzun bir birliktelik yeterli. Çünkü burada söz konusu olan yalnızca senin açından inançların, cesaret ve güven. İnançlarına gelirse: Çünkü Felice inan bana varsayımların doğru değil. Benim yazmayla ilişkim ve benim insanlarla ilişkim değiştirilemez ve bunlar geçici ilişkilere değil benim tabiatıma dayalı şeyleler. Benim yazmak için inzivaya çekilmeye ihtiyacım var, bir münzevi gibi değil, bu yetmez, bir ölü gibi. Yazmak bu anlamda daha derin bir uykuya, yani ölüm, nasıl bir ölü mezarından çekip çıkartılmayacak ve çıkartılamazsa ben de geceleyin yazı masamın başından kopamam. Bu, insanlarla ilişkilerle doğrudan bağlantılı olan bir şey değil, bunun aksi mümkün değil, ben ancak böyle bir sistematik, tutarlılık ve katılık içinde yazabiliyorum, dolayısıyla da sadece oyle yaşayabiliyorum. Ama haklısun, dediğin gibi, “oldukça zor olacak” senin için. İnsanlardan korku bende öteden beri var, aslında korktuğum onlar değil de onların benim zayıf doğama nüfuz etmeleri, en yakın dostlarımın odama girmesi dahi benim için bir dehşet olmuştur, aslında bu benim için sadece korkunun simgesi olmaktan öte bir şeydir. Mümkün değil ya gerçi, bunlar bir yana diyelim, annen ve baban da olsa insanlar, tasvir ettiğin o sonbahar ve kış yaşamında beni, şayet o da benim gibi hissediyorsa karımı da, tahammül edilemez derecede rahatsız etmeksizin bize nasıl gelebilecekler? “Fakat sen böyle inzivaya çekilmiş bir halde yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorsun.” “Ben sende tüm insanların yerini doldurabilir miyim, bilmiyorsun.” Bunlarda cevap mı saklı, bunlarda soru mu saklı?

Sigortadaki işim? İsl bir gün bırakabilecek duruma gelmem söz konusu değil. Fakat artık devam edemeyeceğim için bırakmak zorunda kalmama bile gerek kalmaması hiç de o kadar olasılık dışı değil. İçimdeki güvensizlik ve huzursuzluk bu açıdan korkunç ve yazmak burada da tek ve asıl sebep. Seninle ve kendimle ilgili tasalarım yaşamsal tasalar ve yaşamın alanına dahiller ve bu yüzden de ofisteki işe sonuçta bağıdaşabilirler, fakat yazmak ve ofis birbirlerini dışlar, çünkü yazmanın ağırlığı derinliktedir, ofisinkiyse yaşamın içinde yüzeydedir. İnsan sürekli bir aşağı bir yukarı gider gelir ve kişi ikisi arasında parçalanıp gitmeyi engellemez.

Mektubunla birlikte belki nihai olarak halledilmiş olan tek husus paranın yetersizliğiyle ilgili soru işaretleri. Bu da hiç azımsanacak bir şey olmaz. Fakat bunu da tam olarak düşünmuş müsündür? Bu arada zaman da bu sorularla geçip gidiyor. “Çok acil” diye yazdığını hatırlamıyorum da, bunu kastettığımı biliyorum.

Franz

[Son sayfanın sol kenarında] Montagszeitung mu? “Ateşçi” den bir şey yoksa gerek yok tabii ki göndermene.

*

27.VI.13

Cök kederliyim, o kadar çok soru var ki, bir çıkış yolu bulamıyorum ve o kadar sefil ve gücsüzüm ki sürekli kanepede yatarken gözlerimi açık veya kapalı tutmam bir fark yaratmıyor. Yemek yiymiyor, uyuyamıyorum, ofiste her gün bir sürü hoşnutsuzluk bir sürü serzeniş, hepsi benim yüzümden, aramızdaki ilişki, ya da aramızdaki demeyelim, önmüzdeki ilişki o kadar belirsiz ki ve şu an pencereden bakıyorum da --önemsiz gerçi, fakat yine de söylemeden geçemeyeceğim, çünkü öfkesini gırslağında hissediyorum--lerideki yüzme okulunun önünde yabancılardan bir çocuğu görü-

yorum, benim sandala binmiş dolaşıyor. (Kaybolan zinciri yenisiyle değiştirmeye karar veremedim, bu nedenle de son üç hafta boyunca neredeyse her gün gördüğüm bir şey bu.)

Tam da şu aralar, ofiste her taraftan gördüğüm sonsuz iyi niyetliliğe rağmen, tertipli olmayı beceremediğim için tekerrür etmekten kurtulamayan ve tekerrür eden bu çekişmelerle boğuşurken evrakları kaybediyorum, onları iki elimle birden tutsam da; içeriğinden özellikle hiç hoşlanmadığım bir dosya varsa o dosyayı işleme alamıyorum, bundan kaynaklanan tehdidi yıllar boyu üzerimde taşımak durumunda kalacak olacağımı bilsem dahi; bir şey saklamayı da, engellemeyi de, bir şeyin özrünü dilemeyi de beceremiyor, yerin fırtınalı havada yıldırımları üzerine çekmesi gibi her şeyin üzerime gelmesine razı olmak zorunda kalıyorum –(tekrar ediyorum) işte tam da şu aralar, işimde şu anki veya ileride daha bile fazla bir sorumluluk gerektirecek bir pozisyonu doldurmadaki apaçık yetersizliğimle, sen bana kendini verme cesaretine sahip olsan dahi, seni isteme hakkına sahip olup olmadığım sorusunu, sadece bu bağlamda da olsa, kendime özellikle sormalıyım.

Genel olarak senin tutumundan benim için herhangi bir hak doğar mı? Ben hakkı tek başına kendi içimden çekip almak durumundayım. Aslında kendime, seni, yani mutluluğumu elde etme yönünde bir hakkı, yalnızca bedensel ve zihinsel durumumun, iç ve dış güvenimin, mali durumumun ve geleceğimin bir değerlendirmesinden yola çıkarak edinebileceğimi söylemeliyim. Peki ama kendimle ilgili bu değerlendirmem sonucunda bu hakkı kazanamazsam, ikinci bir hakkı nereden elde edebileceğim? Senin cesaretinden, iyi niyetliliğinden hareketle elde edemeyeceğim açık, hatta sevgin bir kuruntu değil gerçek de olsa, o da bana bu hakkı vermez (*son mektubun bu olasılığa açık*) sevginden hareketle bile olmaz bu. Hak ve yükümlülük arasındaki sorumsuzluğun sınır eşiğinde durabilecek böyle bir hakka, ancak sen “Ne olursa

olsun, başka türlü mümkün değil benim için” dediğin takdirde sahip olabilirim: Fakat öyle görünüyor ki, sen bunu ne söyleyebilecek durumdasın ne de söylemen doğru. Özellikle de her şey üzerine düşünüp taşınmışsan. Yazıya döküldüğünde bu daha da netleşiyor, ama aynı zamanda vahimleşiyor.

Franz

[İlk sayfanın kenarında] Gazete için teşekkür ederim. İnsanı tepeden tırnağa huylandırıyor. Pazar günü sana ancak acil posta servisiyle yazabileceğim sanırım.

*

28.VI.13

Dün mektup yoktu, bugün de yok. Bu sefer anlamak üzereyim. Sana yazışma tahammül edemez hale geliyorsun, Nikolausee'deki konuşmamda ve susmamda olduğu gibi. Ben de biraz biraz genel resmi kaybetmeye başlıyorum, ayrıca şakaklarimdaki basınca ve ağrılara dikkatimi vermek benim için yeterli bir meşgale olur, geri kalan hiçbir şey için elverişli değilim. İşyerinde vaziyet dünkünden daha da vahimdi.

Dün öğleden sonra, akşamı doğru, saat 6'yi geçiyordu, kanepede oturmuştum, gözlerim boş boş odamda geziniyordu. Kız kardeşim alışverişten döndü, kapıyı açtı ve orada öylece durakaldı. Son günlerde onda bir şekilde bir acıma duygusu uyandırıyorum, neredeyse hiçbir şey yemediğimi de biliyordu, akşamı yemek yiip yemeyeceğimi sordu. Benimse canım konuşmak istemedi, ona öylece baktım yalnızca, o da bana, bu böyle biraz sürdü. O an, kız kardeşim değil de onun yerine karım kapıda durup da bu sahneyi görerek buna tahammül etmek zorunda kalsaydı, nasıl olurdu diye düşünmekten başka bir şey yapamadım.

Bugün öğlende annem “Belli ki dertlerin var. Özel meselelerine karışmak istemiyorum, fakat mutlu olmanı öyle istiyorum ki” gibisinden şeyler söyledi. Sonra da konuşmanın hiç uygun olmayan bir yerinde: “Babanın seni ne kadar çok

sevdığinden haberin yok, vs.” dedi. Daha fazla bir şey söylemeyeceğimi söyledi: “Bir derdim yok ki, sadece işyerinde bazı sıkıntılar yaşıyorum.” Böylece konuşmamız sona erdi, fakat biliyorum ki ne zaman bir fırsatını bulsa, kız kardeşimle senin ve benim hakkımda konuşmaya başlıyor. Onun bana karşı çaresizliği benim kendi çaresizliğimden çok da az değil.

Tamam, bitiriyorum artık, daha fazla yazarsam pazar gününü mahvetmem kaçınılmaz. Aklıma yalnızca üzücü şeyler geliyor. Bu durumu bugün senden mektup gelmemesile açıklamak isterdim, fakat sadece bu değil. Felice, hiç değilse bu kâğıda (nasıl da kalemden kendiliğinden döküldü İ harfi) iyi davranış, nazikçe okşa bir kerecik, bunu düşünerek kendimi iyi hissetmek istiyorum.

Franz

*

29.VI.13

Hiçbir şey mi yok? Cuma ve cumartesi mektupları gönderdim, sense bana tek kelime yazmıyorsun. Bugün, pazar olduğu halde şirkette görevdeydim ve şimdi eve geldim, bizimkiler köyde, kapıyı açarken, beklediğim ve gelmesine adeta kesin gözle baktığım mektubu değil de, onun yerine sanki hayattaki en sevdığım insanı karşısında bulacakmışım gibi çarpıyordu kalbim, fakat hiçbir şey yok. Bunun bir anlamı olmalı diyorum kendime ve bu anlamı tahmin etmek zor değil.

Franz

*

I.VII.13

Sevgili Felice, olay doğru. Annem istihbaratı getirdi şimdidi. Öyle bir yazı ki, hem tiksindirici hem de olağanüstü gülünçlü bir palavra. Buna daha epey güleceğiz birlikte. Bilgiyi annemin topladığını biliyordum. Zira senden gelen son telgrafın elime geçtiği günün akşamı baban için hazırladığım mektubu anneme vermiştim okuması için. Mektubu oku-

duktan sonra artık vakit kaybetmemesi gerektiği düşüncesiyle, bana da danışmaksızın ve şüphesiz senin hiçbir şeyden haberin olmaması kaydıyla senin hakkında bilgi toplamaya girişmiş. Ertesi gün bunu bana itiraf etti, ben de olup bitmiş artık diye önemsemedim ve daha fazla üzerinde durmadım. Şimdi burada önümde duruyor, sana âşık biri tarafından yazılmış gibi sanki. Oysa her kelimesine varana kadar sahte. Tamamıyla kalıp ifadeler, ofis olur da gerçeği öğrense dahi, gerçek bilgiler elde etmek asla mümkün değil gibi. Fakat yine de benim bir söyümden bin kez daha fazla sakinleştiriyor ailemi bu bilgiler. –Düşünsene, görüşüne başvurulan kişi, kendi fikrince utanmadan senin lehine yalan söylüyor. Hakkında özellikle ne söyleniyor, dersin? “Özellikle iyi yemek pişirebildiğin söyleniyor.” Şu işe bak! Tabii ki evimizde bunun senin açından hiç işe yaramayacağından ya da en azından alışkanlıklarını tamamen değiştireceğinden haberi yok. Bunu bilmesem de, böyle olacağını sanıyorum –yazarken böldüler, çok az vaktim var yazmaya–, evimizdeki yemeklerin sebze ağırlıklı olacağını sanıyorum, öyle değil mi? “Yemek yapma mahareti dillere destan”, sevgili aşçım benim. Felice, çok dermansızım, güneye gittiğimde parçalarımı yeniden birlesdiremezlerse dağılıp gideceğim. Westerland'a gelemem, şefim izinde çunkü, izin döneminde olsaydım da bu yine çok çok zor olurdu, tüm tatilimi biraz olsun kendimi toparlamaya adamalıymı, senin hatırlın için en başta. Sıralamayı ne şekilde düşünüyorsun: Önce babana mektup yazacağım, sonra da babamın ziyareti mi olmalı, yoksa babamı tamamen devre dışı mı bırakıksak? Düşünmek için vaktin var nasılsa. Yokluğunumu fırsat bil, kendini benden arındırmaya çalışarak şifa bul yeniden, ama tamamıyla da olmasın.

Franz

*

I.VII.13

Demek ne olursa olsun bu yükün altına gireceksin Felice, öyle mi? İmkânsız olanı deneyeceksin, öyle mi? Beni yan-

lış anlamışsun, ben yazmakla her şey daha netleşmeliyken daha kötüleşiyor demedim, ben, yazmakla her şeyin daha da netleştiğini *ve de* kötüleştiğini söylediğimi. Bunu kastetmiştim. Sense bunu kastetmiyorsun ve her şeye rağmen benimle olmak istiyorsun.

Karşı delillerim tükenmek bilmez, çünkü sonsuza kadar uzayıp gidiyorlar, imkânsızlık kendini boşluk bırakmaksızın kanıtlıyor. Fakat sen de öyle bir devamlılık sergiliyorsun (ve tabii sen bir insan olarak bu imkânsızlık kadar kesintisiz olamasan da); bense umudun uyandırıldığı duyguya karşı koymıyorum ve (bunu gizleyemem, bir körleşmenin belirgin bilinciyle oluyor bu) karşı delillerimin tümünü bir kenara bırakıyorum. Düşünüyorum da, mektubun benim karşı delillerime kıyasından kösesinden dahi dokunmuyor, sezgi yoluyla (bu iyi yüreklinliğin ve de uzaklığın ve olumlu manada çepeçevrelenmiş bir deneyimin yarattığı bir sezgi) benim kocaman engellerimden “minicik,” hatta “mini minnacık” engeller yaratıyor, sonra da ancak onları aşmaya cesaret ediyorsun. Peki ben aksinin doğrulanmasını mı bekliyordum? Hayır. Verilebilecek şu üç cevap vardı yalnızca: “Bu imkânsız ve bunu bu yüzden istemiyorum” ya da “Bu imkânsız ve bunu şimdilik istemiyorum” veya hatta “Bu imkânsız, fakat ben bunu yine de istiyorum.” Mektubunu üçüncü şıktaki cevap olarak kabul ediyor (tam tamına örtüşmemesi beni yeterince tasalandırıyor gerçi) ve seni sevgili eşim olarak kabul ediyorum. Ve (söylemeden duramıyorum bunu) hemen arkasından ve belki de son kez, geleceğimizle ve tabiatım ve benim yüzümden birlikteğimizden ortaya çıkacak talihsizliğe karşı anlamsız bir korku hissettiğimi belirtirim. Bu talihsizlige ilkin sen maruz kalacaksın, tümüyle seni sarsacaktır, tüm zayıflığımı rağmen soğuk, çıkışıcı ve duygusuz bir insanım ben çünkü ve zayıflığım hafifletmekten ziyade üstünü örtmekte bunların.

O halde ilk olarak ne yapacağız, Felice? Peki, ailene yazacağım. Fakat onun öncesinde kendi aileme söylemeli-

yim bunu. Vereceğim haber beş cümleden ibaret olsa dahi, annemle aylardan beri, babamlaysa yillardan beri yaptığım konuşmaların en uzunu olacak. Bu yüzden hiç hazzetmediğim törensel bir havaya da bürünecek. Onları ancak, bu mektuba yazacağın cevabın ardından bilgilendirebileceğim, *çünkü bana öyle geliyor ki, verdiğin söz sanki hâlâ somut bir bağlanmadan uzak.* Ailen mektubuma ne diyecek acaba? Fotoğrafa bakılırsa anneni daha farklı hayal etmişim, fakat ondan korkmamın bununla bir ilgisi yok, korku da kayıtsız kalmayla birlikte benim insanlara karşı duyduğum temel hislerden birisi. Hem zaten ailendeki herkesten korktum (belki tek istisna kız kardeşin Erna'dır), biliyorsun, bunları söylemekten hicap duymuyorum, evet gülünç, fakat aynı zamanda gerçek. Doğrusunu istersen ben neredeyse kendi ailemden bile korkuyorum, babamdan, hiç şüphesiz. Fakat annen de garip görünüyordu, öyle simsiyah bir giysi içinde, keder dolu, mesafeli, sitemkâr, baştan aşağı süzen gözlerle, hareketsiz, ailesinin içinde bir yabancımışcasına, bana karşı haydi haydi. Ondan özellikle korktum ve sanırım bu korkudan hiç kurtulamayacağım. Öte yandan ailende hiç kimsenin benden memnun olmayacağından, yaptığım hiçbir şeyin onlara doğru görünmeyeceğinden, daha ilk mektuptan itibaren onların anlayışına uygun şekilde yazamayacağımından, damat olarak hiçbir zaman onların bir damattan beklemeye hakları olduğuna inandıkları şeyleri yerine getiremeyeceğimden, sana karşı duyduğum, fakat belki de o an orada bulunan bir yabancının ya da bir akrabanın asla farkına varamayacağı sevginin, onların anladığı manada bir sevgi olmayacağından, bu memnunietsizliğin (giderek kızgınlığa, hor görmeye, öfkeye dönüşecek olan bu memnunietsizliğin) sürüp gideceğinden ve belki de bana ve onlara yansıtmak üzere sana da geleceğinden korkuyorum. Bunlara da cesaretin var mı?

Franz

*

3.VII.13

[Kafka'nın 30. yaş günü]

Yazarken kâğıda dökülmeden duramayacak ne varsa yazdım sana, Felice. Hepsi bu kadar değil, fakat dikkatle okunduğu takdirde, neredeyse her şeyi tahmin etmek mümkün. Cesaretin var demek ki, her şeye rağmen, ya budalaca bir yüreklik bu, ya da bizi eline alan şeyle, sezileceğinden de fazla bir bağlantı içindesin. Bana inanıyorsun, bugünkü yazdıklarında da yine benden hafif bir kaçış olsa da (işte insan yazarken söylemek istediğimi kaba kaçmadan yeterince net ifade edemiyor), bundan artık şüphe etmiyorum. Bana inandığına şüphem yok, çünkü aksi halde benim sevdiğim olmazdın ve o zaman her şeyden şüphe etmek durumunda kalırdım. Hayır, hayır, bundan böyle kenetleneceğiz ve sıkıca el ele vereceğiz. Benim uzun ve kemikli, bir çocuğunkini ve bir maymununkini andıran elim hatırlında mı hâlâ? İşte artık onun içine koyacaksın elini. "Mutluyum" demiyorum, çok huzursuz ve tasaliyim, belki de insani bir mutluluğu tatmaya uygun değilim, sana, yani ilk akşamdan itibaren bağlılık hissettiğim kadına, (tam şu anda telgrafın geldi, gözlerimi diktim ona bakıyorum, sanki bu telgraf bir sima, benim tüm insanlar içinde tanıdığım ve istediğim yegâne sima), bundan böyle tamamen bağlanmak durumunda olacağımın gerçekten farkındayım ve isterdim ki bunun öncesinde başım göğsünde gözlerimi kapatayım.

Bana ne hediyeler verdin öyle. 30 yıldır katlanmamı sağlayan o dayanma gücü bu hediyeleri hak etse de, bu gücün neticesi olarak bu varoluş onları gerçekten de hak etmiyor, bunun farkına varacaksın, Felice. Bunu hak etmek için bugün dört başı mamur bir doğum günü olmaliydi ve bugün hayat, kazanılanı kaybetmeksiz bir parça da olsa kendi eksenin etrafında dönebilmeliydi.

Bugün öğlen yemeğinde anneme (çok kısa bir şekilde, çünkü kendisi hep kısa süre evde oluyor, ben geldiğimde de

genelde yemeğini bitirmiş oluyor; babam bu sabahtan beri köyde) doğum günümle ilgili iyi dileklerine yanıt bâbında artık bir eşimin olduğunu söyledi. Pek şaşırılmış görünmedi, söylediğimi garip bir sükünetle kabullendi. Bu konuda bir tereddütü olmadığını, sadece bir ricası olduğunu dile getirdikten sonra babamın da başından sonuna kadar bu konuda kendisiyle hemfikir olduğunu söyledi. Ricasına gelince, benden ailen hakkında araştırma yapılmasına izin vermemi istedî. Hem zaten bilgiler alınana kadar istediğim gibi nasıl davranabileceğimi, bu açıdan beni engellemeyeceklerini, ama ailene yazacağım mektubu o zamana dek bekletmemi söyledi. Bunun üzerine ben, bizim zaten birbirimize bağlanmış olduğumuzu, aileye yazılacak mektubun da aslında meseye yeni bir boyut katan bir adım olmadığını söyledi. Fakat annem isteğinde ısrar etti. Neden bilmiyorum, belki de aileme karşı sürekli bir suçluluk duygusu hissetmemden dolayı boyun eğdim ve ona babanın ismini bir kâğıda yazarak verdim. Senin ailenen de benimki hakkında buna benzer istekleri olsa yalnızca olumlu şeyler öğreneceğini ve hiçbir dedektiflik bürosunun benim hakkımdaki gerçeği verecek durumda olmadığını düşündüm de, biraz gülünç geldi bu bana. Bu arada baban “Yargı”yı biliyor mu?⁹⁶ Bilmiyorsa okuması için hikâyeyi ona ver lütfen.

Düşünüyorum da, ne cesaret varmış sende gerçekten de! Yabancı bir insan değil miyim ki ben, mektuplarım beni daha da yabancı yapmıyor mu? Akrabalarım yabancı gelmiyor mu sana, sana yolladığım fotograftaki anneme ve babama bir bak, bizlerin de Yahudi olması nedeniyle yabancılık belki bir nebze azalsa da, yine de bütün yabancı insanlar gibi kavranılmaktan uzak durmuyorlar mı? Ve demek sen (sanırım bu şaşkınlığımдан hiçbir zaman kurtulamayacağım) her

---

96 Ç.N.: Kafka'nın Felice'yle yazışmaya başlamasının hemen sonrasında yazdığı ve Felice'ye ithaf ettiği hikâye (“Felice B. için bir hikâye”) (Krşl. 4. XII.12 tarihli mektup).

bir şeyden korka korka giderek daha da korkunçlaşan bu insandan korkmuyorsun? Seni korkutan hiç mi bir şey yok? Körü körüne teslim ediyorsun kendini demek? Bir mucize bu, insanlar arasında bu durumu anlatabilecek bir söz yok, bunun için yalnızca Tanrı'ya şükretmeli.

Franz

İlk kavgamızın eşiğinden döndük bu arada, Felice. Kim-senin gelmemesi gereken bir yere (sözlerime yansığından daha ciddi bir soru bu) birini davet ettin. Frolayn Brühl ger-çekten de bir istisna ama, o davet edilebilir, ama bir tek o. Onu severim, benim yerime yanaklarını okşa.

*

6.VII.13 [5 Temmuz 1913]

Bak, mektubun yarın gelecekse, elini artık çabuk tutma-lisin. Şimdi cumartesi saat 6.45.

Bugün mektup gelmedi, dünkü yazdıklarına da cevap yok dolayısıyla. Yazdıklarımı kastettiğimden farklı mı anladın? Sence anneme izin vermekle doğru yapmadım mı? Sana bunu yazmakla doğru yapmadım mı? Dediğim gibi, annemin ısrarına suçluluk duygusu içinde boyun eğdim, ge-nel anlamda ve de bilhassa da annem karşısında konuşmayı yönlendirme konusundaki bir yetersizlikten ziyade gücsüzlü-gümden, hatta bilhassa gücsüzlüğümden dolayı. Benimle il-gili büyük kaygıları olduğunu görmüş olmam, en belirleyicisi olmasa da beni böyle davranışmaya iten nedenlerden biriydi. Bunu zaten yapmışken, sana bunu yazmak zorunda olmam ise bana gayet doğalmış gibi geldi, çünkü biz zaten –bera-berliğimizde bunun için her zaman çokça fırsatımız olacak-en uçtaki sınıra, yani birlikteliğimizin olanaklı kıldığı en son noktaya varacak derecede birbirimize karşı açık olmayacak mıyız, bu durumda şimdiden böylesine önemsiz bir meseleyi gizlese miydim? Kaldı ki, gerçekten de önemsiz bir mesele bu. Aileni soruşturan ben değilim, ailenle aramda –senin adına

bu durumdan korkuyorum, ama bunu sana söylemiştim—senin belki de arzu edecekinden daha fazla bir mesafe olacak hep, o halde bu durumda ailene karşı nasıl bir merak besleyebilirim? Ve biz birlikte yaşayacaksak eğer, ancak en ileri derecede bir içtenlik söz konusu olabilir. Bunun yönünü ve kararını her birimiz kendi içinde bulmalı. Anne ve babam, tıpkı seninkiler gibi dışarıdan görüneni esas alıyorlar, çünkü onlar aslında bizim meselenizin dışında duruyorlar. Onlar ofis üzerinden öğrendiklerinden fazlasına vâkif değiller, biz daha çok şey biliyoruz, ya da daha fazla şey bildiğimize inanıyoruz ve en azından daha farklı ve önemli şeylerini bildiğimiz söylenebilir — demek ki ofis bizim değil, ailelerimizin meselesi, oyalanmaları için onlara reva görülebilecek bir oyun. Bunun bize dokunan bir yanı yok, en azından inancım bu yönüdeydi, ne var ki bir cevap yok senden.

Dün akşam seninle birlikte oturma hayallerini kurduğum muhitte dolaştım. İnşaat başlamış, fakat arsanın bir kısmında halen Çingeneler oturuyor. Uzun süre evin çevresinde dolaştım ve her şeyi itinayla gözden geçirdim. Güzel olacak, ev oldukça yüksekte, şehirden epey ötede, dün yağmurun ardından hava da özellikle çok temizdi. Kendimi orada gäyet iyi hissettim, oysa şu an çok farklı. İşte, böyle bir oyunun içinde sürekli gidip geliyorum.

Franz

*

6.VII.13

Bana kızgınsın, öyle mi Felice? Bak şimdi, ben kendimi suçlu hissediyorum, fakat bunu yaptığım için değil, sana bunu yazdığım için de değil, belki senin canını acıtmış olabileceğimden. Her şey için bir özür öne sürebilirim, bunu kısmen yaptım da, en iyi özür olarak da şu uykusuz beynim var (bu uykusuzluğun akibeti ne olacak bilmiyorum, fakat böylesine süreklilik arz eden ve dayanılmaz olan bir durum sonuçta bir yere varacaktır), ama lütfen Felice, sen hiçbir

özüre kulak verme, kabulleniver olanı ve özürsüz bağışla, tıpkı benim suçsuz yere pişmanlık duymam gibi.

Bugün mektupsuz geçti işte, dün akşam o muhtaçlığımı az kaldı bedenen yaklaşıcıveriyordum sana. Max'ın eşi, kayınbiraderi, Felix'le birlikte bir şantant'a⁹⁷ gittik, karımın gitmesini istemeyeceğim bir yer. Genelde bu tür şeylere karşı geniş bir duyarlılık beslerim, onları tümüyle en temelden, tahmin edilemez bir temelden kavrayabildiğime inanır ve kalp çarpıntısı içinde coşkuyla tadına varırım, fakat dün, dans edip şarkı söyleyen bir zenci kadının haricinde bu konuda neredeyse tamamıyla başarısız oldum. Bu konuya tekrar doneceğim. Aklını başına topla lütfen, Felice! Yitip gidemeyiz biz, daha tam bir arada bile olamamışken.

Franz

*

7.VI.13 [7 Temmuz 1913]

Görüyor musun Felice, işte başladık bile, daha şimdiden acı çekiyorsun benden dolayı, ne zaman sona ereceğini Tanrı bilir. Ve bu acı, açıkça görüyorum ki, sana şimdiden kadar verdiğim acılardan daha fazla içine işlemiş, daha ağır, seni diğerlerinden daha fazla çeveçevre sarmış. Bunda benim suçumun olup olmaması önemli değil, hatta meselenin sebebi dahi neredeyse göz ardı edilebilir. Her halukârda senin ağır bir haksızlığa uğramış olman söz konusu ve bunun üzerinde durulmalı bir tek; benim bunun karşısındaki tavrimin ve bunun ne anlamına geldiğinin yanı.

Annemin haklı olup olmamasının hiçbir önemi yok. Şüphesiz, annem haklı, hem de senin sandığından daha fazla. Senin hakkında o zamanlar yazdığın mektupta yazdıklarından başka neredeyse bir şey bilmiyor. Bir de benden seninle evlenmek istediğimi öğrendi. Bunun haricinde bildiği bir şey yok, benim ağızmdan laf almak mümkün değil ki çünkü.

---

97 Ç.N.: Ştantant (Chantant): "Café-chantant"ın kısaltılmış olarak kullanılanlığı anlaşılıyor. Café-chantant: Canlı müzik yapılan kafe.

Ben kimseyle konuşamam, ailemle ise özellikle hiç konuşmam. Soyundan geldiğim bu insanlara baktığında dehşete kapılıyor gibiyim. Dün hepimiz, annem, babam, kız kardeşim ve ben tesadüf eseri çamur içindeki bir yolda hava da kararmışken yaklaşık bir saat yürümek zorunda kaldık. Annem tabii ki, onca çabasına karşın çok beceriksizce yürümuş, çizmeleri, çorapları ve etekleri kire batmıştı. Eve geldiğimizde ise aslında bekleniği kadar fazla kirlenmemiş olduğu sanısına kendini kaptırıp, şakayla karışık, benden çizmelerine bakıp çizmelerin o kadar da kirlenmediğini söyleyerek bunu onaylamamı istediler. Fakat ben, inan, aşağı bakacak durumda değildim, tiksindim sadece, yalnızca pisliğe bakmaya karşı bir tiksinti de değildi bu. Ama öte yandan o yazlık evde, kaz böbreğinin yağının ekmeğe sürüürken en iyi ihtiyamla ekmeği tutan ellere damlamasına katlanabileyi başarıyan babama karşı dün tüm bir öğleden sonra olduğu gibi neredeyse hafif bir yakınlık ya da daha ziyade neredeyse bir hayranlık uyandı içimde, aynı şekilde hem anneme hem bana hem de kız kardeşlerimin köydeki ailelerine, yemek tabağının yanında pamuçun durmasına, yatakların üstündeki bir sürü öteberinin iğrenç karmaşasından oluşan dağınıklığa, hafif bir boğaz ağrısı nedeniyle yataklardan birine uzanmış kız kardeşime yanı başındaki kocasının yarı şaka yarı ciddi "Aşkım" ve "Hayatım" diye hitap etmesine, büyüklerle odanın ortasında oynarken hacetini tabii ki halinin üzerinde gideren ufaklığa, her halükârdır herkese hizmet edebilen annem varken, iki hizmetçinin akla gelebilecek tüm hizmetler için birbirleriyle yarışmasına katlanabilen baba-ma. Havadisleri bildiriyorum sana şimdi, öyle mi? Halbuki bunlara katlanabilme yönündeki beceriksizliğimi kendi içimde aramak yerine olaylarda aramam benim tamamen yanlış bir yola girmiş olduğumu gösteriyor. Her şey şu anda ya da daha önceleri tasvir ettiğimden bin kez daha az fena, ne var ki her şeyden önce, buradaki iticiliğin yoğunluğu tas-

vir edebileceğimden bin kez daha büyük. Bu insanlarla aynı odada olmaya katlanamıyorum, akrabalarım olduğundan değil, yalnızca insan oldukları için ve tam da bunun onaylandığını görmüş olmak için şans eseri ortaya çıkmış bir zorunluluk bulunmasa da öğleden sonra buradan uzaklaşacağım. Dün tiksintiden bir an boğulacak gibi oldum, neredeyse zifiri karanlıktaymışçasına sokak kapısını arayıp kendimi dışarı attım ve ancak evden epey uzaklaştıktan sonra caddede kendimi biraz daha iyi hissedebildim, o denli çok şey birikmişti ki, boğazındaki düğüm bugün hâlâ çözülmüş değil. Ben insanlarla bir arada yaşayamıyorum, tüm akrabalarımdan kesinlikle nefret ediyorum, onlar benim akrabalarım olduğu için değil, kötü insanlar oldukları için de değil, onlar hakkında çok da iyi düşünmüyorum olmadan da değil (senin dediğinin aksine, bu durum benim duyduğum o korkunç çekingenliği ortadan kesinlikle kaldırıyor), sebep yalnızca onların benim en yakınımda yaşayan insanlar olmaları. Ben insanlarla birlikte bir yaşama katlanamıyorum işte, dahası bu durumu bir talihsizlik olarak algılamaya gücüm de neredeyse yok. Onlara katılmadığım bir görünümün içinde insanlar beni mutlu eder, ancak bu duyguya, anne ve babama ait yatak ve oturma odasının arasında kalan bu odam yerine, gerekli fiziksel şartlar altında bir çölde, bir ormanda, bir adada mukayese edilemeyecek derecede daha mutlu bir yaşamaya dair isteği ortadan kaldıracak kadar büyük değil. Elbette ki maksadım sana acı vermek değildi, fakat sana acı verdim, bundan böyle de hiçbir zaman sana acı vermek gibi bir maksadım olmayacağı ve sana daima acı vereceğim. (Hakkında bilgi toplama meselesinin şimdilik bir önemi kalmadı, annem henüz babamla konuşmadığı için cuma günü bir girişimde bulunmadı, cumartesi günü senden bir cevap gelmedi, sana karşı hissettiğim suçluluğun bilinciyle anneme beklemesini söyledim, pazar günü mektup gelmeyince, anneme verdığım izni öğleden sonra geri aldım.) Hayatın banal

olduğuna inanmaktan sakın kendini Felice, banaldan kasıt teddüzelik, basitlik ve dar görüşlülükse eğer. Hayat yalnızca korkunçtur, ben bunu neredeyse hiç kimsenin hissetmediği oranda hissediyorum. Sıklıkla –hatta en derinlerde belki de aralıksız olarak– bir insan olup olmadığımdan şüphe duuyorum. Seni incitmiş olmak bana bunu idrak ettiren tesadüfi bir vesile yalnızca. Hakikaten çarem ne, bilmiyorum.

Franz

*

8.VII.13

Felice, bugün mektubunu okuduğumda, beni yolumdan saptıran o iyilik dolu mektubunu okuduğumda, bu lütuf-kârlığın kaynağına varmak istediğimde, benim payım yine yalnızca, daha da yoğun şekilde, dün yazdıklarım olarak kalıyor.

Hiç kimse bizim şuursuzca bir birlikteliğe niyet ettiğimizi söyleyemez, etkili olan şey, ne birbirimize yakın mesafede olmamızdı, ne belli bir andı, ne de sarf edilen bir sözdü, bunların hepsi aldatıcı olabilecek şeyler –yne de niyet ettik. Halen göremiyor musun Felice aslında neye kalkıştığını (son olayın ışığı altında bak) ve geri alma özgürlüğüne sahip olduğun şeyin ne olduğunu? İmkânsız bir şey bu, çaresizce elimi uzatsam da, elimde olan bir şey değil. Bu her anımı şaşkına çeviren şey bir kararsızlık değil, tersine, hiç tükenmemiş olan, fakat seni sevdigim için ve seni sevmeme rağmen hiçe saydığını, ancak eninde sonunda kendini kabul ettirecek bir emin olma hali, çünkü doğrudan benim tabiatımdan kaynaklanıyor.

Aylardır karşısında zehirli bir şey gibi yılankavi hareketler yapıp durmuyor muyum? Bir burada bir orada değil miyim? Bana baktığında miden kalkmıyor mu hâlâ? Eğer felaket, eğer senin felaketin Felice, senin felaketin önlenecekse, bunun ancak benim kendi içimde hapsedilmiş halde kalmamla mümkün olduğunu hâlâ mı görmüyorsun? Ben insan degilim, ben, sana, yani en çok sevdigime, insanlar arasında tek sevdigime (benim düşündüğüm anlamda akrabaları ve

arkadaşları olan biri değilim, olamayacak, olmasını da istemiyorum) soğukkanlılıkla zulmedebilecek, soğukkanlılıkla bu zulmün mazur görülmesini kabul edebilecek biriyim. Eğer bu durumu tüm yönleriyle kavramış ve olacakları sezmişsem, sezgilerimin doğrulandığını görürsem ve bunu sezmeye devam edersem bu duruma göz yumma serbestliğim olabilir mi? Şu anki halimle idareten yaşayabilirim, çünkü öfkemi içime püskürtüyorum, sana sadece mektuplarla işkence ediyorum, fakat birlikte yaşamaya başlar başlamaz yakılması gereken tehlikeli bir çlgın haline geleceğim. Neler yapardım! Neler neler yapmaktan alıkoyamazdım kendimi. Bunları yapmaktan uzak durma halindeyse, esas o zaman mahvolurdum, çünkü bu benim tabiatıma aykırı bir şey olur ve benim yanımda olan mahvolur. Bazı zihinler ne edebiyatlar barındırıyor, bilemezsin Felice. Yerde yürümek yerine bir maymun gibi sürekli ağaçların tepesinde oradan oraya kovalanılırlar. En başından mahvolunmuştur, ama yine de bundan geri durulamaz. Elden ne gelir?

Erkek kardeşinin düğünü hakkında konuştuklarınızı, kız tarafının nasıl da damadı göklere çıkardığını, kızlarını nasıl da fedakârça sevdiklerini okuyorum da; fakat sanıyor musun ki bunlara karşı insani bir yakınlık hissediyorum? Buna rağmen babam hakkında yazdığını okurken ürküyorum; sanki onunla birlik olup bana karşı cephe almak için onun tarafına geçiyorsun.

Franz

*

9.VII.13

Felice bir tanem, eğer bana yazamıyorsan yazma, fakat bırak ben sana yazıyorum ve günbegün tekrar edeyim, senin de çok iyi bildiğin üzere, seni sevdiğim, sevmeye gücüm olduğu sürece seni seveceğimi ve hayatımda olduğum sürece sana hizmet etmek istedigimi ve hizmet etmeye mecbur olduğumu.

Franz

*

10. [Temmuz] 13

Yanında olsaydım keşke Felice, sana her şeyi tüm açık seçikliğiyle gösterebilme kudreti bahsedilmiş olsaydı keşke, evet, her şeyi tüm açık seçikliğiyle görebilme kudreti bahsedilseydi keşke bana. Her şeyin suçlusu benim. Birbirimize hiç şu an olduğu kadar bağlı olmamıştık, iki taraftan gelen bu “evet”in dehşetli bir nüfuzu var. Fakat beni tutan şey tam anlamıyla gökyüzünden gelen bir buyruk, hiç dinmeyecek bir korku, ancak önceden bana en önemli şeyler olarak görünen, sağlığım, ufak maaşım, acımasız halim, tüm bunlar, hepsinde belirli oranda bir haklılık payı olsa da, bu korkunun yanında yitip gidiyor, esamesi okunmuyor, sanki sırı bu korkunun bir öncüsü olmak üzere ileri sürülmüşler. Açıkça söylemek gerekirse (o an kendimi görebildiğim ölçüde, sana karşı her zaman olduğum gibi), senin tarafından sonunda ıldırılmış olarak kabul edilecek olsam da bu benim, en sevdiğim insanla bile birleşmeye, hatta en çok da en sevdiğimle bir birleşmeye karşı duydugum bir korku. Bana o denli açık seçik görünüyor ki, ışığı gözümü aldığı için perdelemek istiyorum, fakat bunu sana nasıl anlatmalı? Öte yandan mektubunu okuyunca tüm görüntü yeniden bulanıklaşıyor, her şey tam anlamıyla yolundaymış gibi ve mutluluk bizi bekliyor gibi görünüyor.

Anlıyor musun Felice, uzaktan da olsa, anlıyor musun bunu? *Evlenmekle, birisine bağlanmakla* beni ben yapan o hiçliğin ortadan kalkmasıyla mahvolacağımı, hem de tek başına değil karımla beraber mahvolacağımı, ve bunun da ne kadar çok seversem o kadar çabuk ve korkunç olacağına dair kesin bir kanaatim var. Sen söyle, ne yapalım, çünkü o denli yakınız ki birbirimize, ikimizden birinin bir onayı olmadan diğerinin kendiliğinden bir şey yapabileceğine inanmıyorum. Söylenmemiş olanlar üzerine de düşün! *Sen sor yeter ki, ben her şeyi cevaplarım.* Tanrım, artık gerçekten bu gerginlige son vermenin zamanı çoktan geldi ve şüphesiz

ki hiçbir kızı benim seni sevdiğim gibi seven biri tarafından benim elimde olmadan sana etmek zorunda olduğum kadar işkence edilmemiştir.

Franz

*

13.VII.13

Balkonumuz akşamları güzel oluyor, kısa bir süre orada oturdum. Müthiş yorgunum, bu sabah daha da yorgun olarak yataktan kalktığım gecenin ardından etrafındaki her şeye lanet okudum, özellikle de kendime. Doğru dürüst uyuyamadığım takdirde nasıl doğru dürüst yazabileceğim? Bunu yapamıyorsam, demek ki her şey bir rüyadan, kendini saklamayan bir rüyadan ibarettir. Yeni planım tabii ki planların en iyisi değil. En iyi plan herhalde bir şekilde kurnazlık edip biraz para bulup seninle bir daha dönmemek üzere Güney'e, oradaki bir adaya veya bir göl kenarına gitmek olurdu. Güney'de, tahmin ediyorum ki, her şey mümkün. Orada her şeyin uzağında yaşamak ve sebze ve meyvelerle beslenmek. Fakat içimin çok derinlerine bakmama bile gerek yok, Güney'e dahi gitmek istemiyorum. *Sadece yazmak, geceleri yazarak, soluksuzca yazarak geçirmek, bunu istiyorum. Ve yazarak mahvolmak veya çıldırmak, bunu da istiyorum, olacağım çok önceden hissedilen zorunlu sonuç bu çünkü.*

Ama yeni planım şu: Bizim için seçmiş olduğum daire ancak mayısta taşınılabilcek hale gelecek, tabii benim evi edinmem koşuluyla, çünkü daire, üyesi olduğum bir kooperatifte ait bir binanın içinde. Bu durumda ailene şimdiden yazmamakla süre açısından bir şey kaybetmiş olmayız, Felice. O halde şu an olduğumuz halde kalalım derim, şubata, ocağa ya da Noel'e kadar. Bu süre zarfında beni daha da iyi tanıyacaksın, içimde henüz bilmediğin daha epey korkunç dip köşeler var benim. Yaz seyahatine çıkacaksın ve o zaman hem bu sayede hem de benim tatilim hakkındaki mektuplar sayesinde, neyin ne olduğunu daha iyi görebileceksin. Son-

baharda ise sağlığım elverdiği takdirde o mektubu yazmanın cazibesine karşı koymaya nihayet son vereceğim ve içimde nelerin olduğunu bizzat göreceğim. Henüz o kadar az şey yaptım ki, ben bir hiçim, belki sonbaharda bir şey elimden gelir, kendimi sakinmayacağım. O zamana kadar sen de hayatını birleştireceğin kişinin nasıl biri olduğunu ve ne gibi sakıncalar olduğunu daha net göreceksin. Ben elbette o zaman da, bugün nasilsa öyle ait olacağım sana. Ne dersin bu plana?

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 14.VII.13]

Yazlık evin terasında. Uzaklara açılan manzara güzel. Dönüp odaya bakınca güzel değil. İçime bakınca da öyle, burgu çalışmaya devam ediyor orada. –Salı günü, içinde yeni bir planın olduğu bir mektup alacaksin.

Çok selamlar. F

*

17.VII.13

Eve geri döndüğümde de yazabilirdim, fakat sabırsızlığım izin vermiyor. Bana yazmıyorsun. Beni hor mu görüyorsun? Bunu yapmamalısın. Bak, sahip olduğum en sevdiğim insanı kendime reva görmüyorum, bırakıyorum, varoluşumdan gelen genel bir insanı isteksizlikle ona elimi uzatmakta tereddüt ediyorum ya da kendime en azından bir mühlet koyuyorum. Canım, beni bu yüzden hor görme, bende hor görülecek yeteri kadar çok şey var, fakat bu değil.

Franz

*

19.VII.13

Pazar gününden beri mektup almadım senden. Ne olduğunu bilemiyorum. Mektubum seni incitmiş olmalı, başka türlü mümkürün değil. Fakat hal böyleyse mektubumu yanlış anlamışın, buna da inanılması zor gerçi, çünkü beni

taniyalı tam bir yıl oldu ve benim aklıselim bir haldeyken incinmeni gerektirecek bir sebebi olan tek bir kelime yazamayacağımı biliyor olmalısın. Birbirimize karşı alinganlık göstermemeliyiz diyen sendin, şimdi de tutup tam tersini mi yapmaya başlıyorsun? Felice, lütfen, iyi de olsa kötü de olsa, bana bir kelime yaz, perişanlığımı daha da büyütme, susmak akla gelebilecek en ağır ceza.

Franz

*

27.VII.13

Yine sensiz bir pazar! Çirkin bir hayat bu. En kötüsü de ekspres mektubumda yazdıklarımı sırfl yanlış anlamış olduğun için bana cevap yazmamış olman. Bugün eline geçen mektubu okuyunca anladın işte her şeyi. Fakat aramızda yanlış anlama olabilir mi ki bizim? Ben senin, sen de benim değil misin? Boğazımı kadar ailemin içine gömülmüş olmam bu gerçeği ortadan kaldırabilir mi? Oraya ne kadar sıkıştıysam, oradan çıkmam için yapacağım ziplayış da o kadar güzel olacak. Öte yandan, benim gibi damarları kansız birinin hali 30 yıl boyunca böyle bir aile sıcaklığı içinde olmasaydı nice olurdu, kim bilebilir?

Fakat bunların hiçbirisi ciddi bir engel değil, biz birbirimize aitiz ve bir arada olacağız; yalnız, evlendiğimizde baba bir şekilde onun mal ve mülkünden tek kuruşun dahi evimize giremeyeceğini anlatmamız gerekiyor. Bunun böyle olacağının düşüncesi bile keyiflendiriyor beni.

Tabii ki senin anne ve babanın ne diyeğini ve onların konuşmasının nasıl sağlanabileceğini hâlâ bileyemiyorum. Fakat Felice, bir tanem, rica ediyorum senden, her gün, her gün yaz imkânın olursa, işyerine gönder mektupları, yoksa elime geçmeleri uzun sürüyor. Bunu biliyorsun oysa, buna rağmen sürekli (surekli mi? Son 14 günde topu topu bir kez oldu bu) eve yolluyorsun mektupları. Hadi bakalım, biraz cesaret ve güven, sakın ha, yanlış anlama da yok!

Franz

*

28.VII.13

Yine mektup yok. Bana nasıl da eziyet edebiliyorsun, Felice. Öyle gereksiz bir eziyet ki! Oysa birkaç söz bana iyi gelebilir ve başımı bir mengenenin içine alan ağrılar bir nebeze hafifleyebilirdi. Henüz bir karara varamadığını veya yazacak durumda olmadığını veya da yazmak istemediğini yazsaydın ya. 3 kelime dahi beni memnun ederdi, fakat yok, yine bir şey yok!

*

30.VII.13

Dün, hatta önceki gün mektubunun gelmesi gerekiyordu, Felice. Mektup olmasa da, dünkü mektubuma karşılık bir telgraf gelmeliydi. Bu durumda bırakmamalıydın beni. Kendimi en azından mektuplarda senin tarafından sebepsiz yere terk edilmiş gördüğümde ne yapacağımı tahmin edebilir misin? Bu harikulade ve korkunç yıl boyunca ben sana daha ağır eziyetler ettim, fakat bu hep içten gelen bir kaçınılmazlıktandı, senin bana Frankfurt'tan ve şu anda yine ettiğin eziyetler gibi asla harici değildi. Şu misafirler ve akrabalar! Hiçbirini bir diğerinden ayırt edemeyeceğim ve korkarım karşılıklı bir husumet içinde hepsi hasmım olacaklar. Eğer orada toplanmış küçük topluluğun, bana 5 satırık yazacağın için yanlarında bulunmamandan dolayı gösterecekleri küçük bir şaşkınlık ya da sitemi, benim baş ağrısı ile heyecanın verdiği bir uyanıklık içinde birbirinin aynısı olan bu gecelerdeki ve günlerdeki çaresizliğimden daha düşündürücü buluyorsan, ben onların yüzünü nasıl görmek isteyebilirim? Resmi olarak kocan olana kadar senin için daha fazlası olacak mıym, Felice? Şayet öyleyse ve pazar günü kadar gereklî bir yazı yazılacaksa eğer, hiç kimse sîrf misafirler var diye seni bana yazmaktan alikoyma hakkına sahip olmamalı – aynı şekilde bugün de hiç kimsenin bunu yapmaya hakkı yok, eğer varsa da sen bu hakkı tanımadalısın. Bana yazmaman veya telgraf çekmemen beni mutsuz etti ve *bu mutsuzluğun tah-*

min edebileceğinden daha büyük. Bu bir alinganlık değil, bir yanlış anlama değil Felice, sana olan sevgimi azaltan bir şey de değil, zira orası dokunulmaz. Bu benimki sebepsiz olmayan bir üzün yalnızca.

Franz

Bir kez daha okudum mektubu. Felice, bir tanem, içinde bu mektupta yazılınlara alınman için en ufak bir olasılık dahi hissettiğin takdirde, son zamanlarda ve en son defa olduğu gibi senden bir haber gelmeyince ve senin hiçbir şeyden haberin yokken ne hallere düştüğümü –anlatılamaz bu– bir düşün.

*

1.VIII.13

Öyle biriyle uğraştım ki biraz önce! Bu adam ya koca bir aptal ya da küçük bir peygamber. Fakat buraya da burnunu sokmasın! –

Felice bir tanem, bugünkü mektubumu anlayarak algıladın mı? Bu arada beyaz saçlı bir kocan olacağını biliyor musun? Nasıl da hızla çöküyorum. Bu mektuba eşlik eden kalp çarpıntısı!

Canım, şimdi benden daha da uzaklara gidiyorsun demek ve buna hiç de üzülmüyorsun. Bilakis, evinin adı da Sanssouci⁹⁸. Kız kardeşine söyle, seni yazmaktan alıkoyarsa benim arkadaşım değildir. Annem babam yavaş yavaş yeni dertlerine alışıyorlar ve bu derdi de diğerlerinin arasına yerleştirmeye başladılar bile. Niçin babana yazacağım mektubu sen orada değilken yollamanın daha iyi olacağını düşünüyorsun? Aslında evinize ilk kez senin dışında birine yazdığım bir mektup geldiği anda senin de orada olman daha iyi olur gibi geliyor bana.

98 Ç.N.: "Sanssouci" Fransızca "dertsiz" anlamına geliyor. Burada Kafka'nın bu kelimeyi kullanırken F.B.'nin evindeki huzuru düşündüğü anlaşılıyor; öte yandan aynı isimle anılan Almanya'daki ihtişamlı yazılık saraya da gönderme yapmış ve bu şekilde de F.B.'nin evinin dertsizliğiyle birlikte bir saraya benzediğini ima etmiş olabilir.

Max'a ne konuda danışayım? Sadece bizi ilgilendiren bir şey içinse bu çok ağır bir sorumluluk, aslında kimse gerçek anlamda sorumlu olamaz ki, dolayısıyla bir tavsiyede de bulunamaz. Fakat Max'ın mali işlerini örnek almak söz konusuya bu hiç iyi olmaz. Max'in benden daha fazla parası var, gelirleri de öyle, hiç cimri değil, hiç savurgan da değil –ama buna rağmen orada gereğinden fazla para ve parasızlığın bahsi geçiyor. Ve işte tam da para hakkındaki bu konuşmalarıyla –bunda tüm masumiyetine rağmen kabahat hiç şüphesiz karışında– öyle yüksek bir değer veriyor ki paraya, insan gerçekten parasızlık çekiyor olsa dahi bunlara itibar edilmeli. Bir seferinde hatırlıyorum da, aynaya yaslanmış halde duruyordum, kadın da aynanın önünde dantelli bir hırkayı aldı omuzlarına (biraz göze çarpan bir şekilde giyiniyor, pek bir ahenk de tutturamıyor, gerçi bu yönden de yine tümüyle masum), ben de bir şey söylemiş olmak için şöyle dedim: "Ne kadar da pahalı görünüyor!" Her şeyi çöpe atarmış gibi bir el hareketiyle: "Yok canım, bu da her şey gibi ucuz" dedi. Bu üzücü, budalaca ve aşağılayıcı. Büylesini öğrenmek istemem.

Franz

*

2.VIII.13

Sevgili Felice'm, bir tanem! Bugün mektup yok, olmaması da doğal, fakat mektupların söz konusu olduğunda ben artık doğallığı garipliklerden ayrıt edemez oldum, senden mektup gelsin istiyorum, senden mektup almaya mecburum, başka yolu yok işte, beni yaşatan onlar.

Hoşuna giderse harika olacak bir fikrim var. Son mektuplarına cevap yazdığın takdirde babana mektubu yazabilirim. Eğer annen baban çekinmezlerse –ama ortada çekingenlik için özel bir sebep de yok, çünkü beni tanımiyorlar, ola ki sen beni açık edersin, o zaman tabii ki– yani ailinin bir çekincesi olmazsa, belki 14 gün sonra ailelerimizin önünde nişanlanmış oluruz. Bu durumda –şimdi fikrimi söyle-

yorum– senin Prag üzerinden dönmen mümkün olmaz mı? Tatilin kısalmasın tabii ki, fakat dönüşte birkaç saatliğine Prag'da kalabilmen iyi olurdu. Ayın son pazarı veya son cumartesi belki, cumartesi olursa sana Berlin'e dönüşünde eşlik de edebilirim. Ne dersin? İyi olur muydu bu? Zira benim sadece kendime göz kulak olmam iyi olmaz. Çünkü akrabalarımla karşılıklı ettiğin her söz ve onlarla her bakışman beni incitecektir, yalnızca kıskançlıktan değil, bunun sebebi daha ziyade, kendimi onlara karşı kapamış olmam ve bu kapalılık içinde mutlu olmam, ama şimdi, benim varlığımın bir parçası olan seninle birlikte, onlarla yeni bir bağ kurulacak değilse de bunu çağrıştıran bir çalışma olacak. Beni mutsuz etmek istemiyorsan onlarla veya diğerleriyle konuştuğunda bunu aklından çıkarmamalısın Felice. Bu konuda gerçekten ne yaptığımın çok farkındayım. Ben örneğin yeri geldiğinde kendim hakkında her konuda gevezelik edebiliyorum, bunu kasıtlı olarak yapmıyorum tabii, fakat öyle gelişiyor –ama buna rağmen sonunda her şey yine içime tertemiz gerisin geri yuvarlanır ve belki de en önemli şeyi söylemiş de olabilirim, ama yine tamamen yabancı olurum. Sende ise korkarım ki bunu böyle hissedemem, sen benim için fazlaca değerlisin, insanlarla gevezelik edersen kendimi seninle birlikte onların içinde kaybederim. –Fakat eninde sonunda, çok üzgünüm ama, bir gün onlarla tanışman gerekecek, ne dersin, gelir misin? Bil ki, yanında olmanın verdiği saadetle tahammül edilemez hiçbir şey kalmaz.

Franz

Frolayn Danziger dediğin kız kimin nesi?

*

3.VIII.13

Felice canım, mektuplarına ne kadar muhtaç olduğumu senden haber almadığım her gün (bu zaten başı başına bir felaket) yeni ve büyük bir felaket daha yaşamamdan da çırılabilirsin. Bunu önlemek senin elinde. Bugün gerçekten

üzüntülüydim. Yine mektup yok. Ve açıkçası, sözüm ona gelmesi kesin olan pazar mektubun mümkün olduğunda çabuk elime geçebilsin diye haftalardır köye gitmiyorum özellikle. Fakat bu dikkatli hareket bana haftalardır üzüntünün haricinde bir şey getirmedи. Ancak telgrafın geldi bugün. Ama belki de bana yollanmış değil. Kafka yerine "Kafta" yazıyor, bir de Felice yazacağına "pliol" denmiş. Ne olursa olsun yine de güzel, epey de memnunum.

Felice lütfen, bana güvendiğini göster ve ne olduğunu senden kabul aldığında söyleyeceğim bir ricamı mutlaka ve titizlikle yerine getireceğine söz ver. İmkânsız değil bu ricam, kötü bir şey de değil, haydi söz ver bana, hem de güle oynaya ver bu sözü.

Niçin babamın Berlin'e yapacağı bir ziyaretin ikimiz için de faydalı olacağına inanıyorsun? İfaden böyle. Ne düşünün bunu yazarken?

Rüyamda neredeyse her gece seni görüyorum, yanında olma ihtiyacım o derece büyük. Fakat türlü sebeplerden dolayı bundan korkum da bir o kadar büyük. Nikâh ancak mayısta olacak olsa bile, sanırım nişanlılık döneminde Berlin'e gelme olasılığım neredeyse hiç olmayacak. Bu durum sana ve diğerlerine uyacak mı? Bunu kabul edebilecek misin?

Franz

Kitap aldın mı yanına, hangilerini?

*

4.VIII.13

Felice canım, dün ne söylediysen hepini geri alıyorum. Beni senden alıkoyan gayet yerinde bir korku, şu anda Prag'a gelmeni arzulamaktan da beni alıkoyan yine bu, fakat bunların da ötesinde öyle devasa bir duyguya var ki hepsinden daha yerinde olan, o da yakında bir araya gelemezsek diye mahvolacağımdan dolayı duyduğum korku. Çünkü yakın bir zamanda bir arada olmadığımız takdirde, sana duyduğum, içimde kendinden başka bir düşünceye yer

vermeyen aşk, bir tasavvuru, bir ruhu, katiyen erişilmez ve asla ve kat'a vazgeçilemez bir şeyi mihrap edinecektir kendine, bu da beni bu dünyadan kopartabilecektir. Titriyorum bunları yazarken. Gel Felice, bu yüzden gel, dönüşte ne yap et ugра Prag'a. Bu ricayla birlikte diğer ve neredeyse en önemli bir hususta sana doğruya söylemem gerekiyor, özellikle de uzun zamandır bu yönde bana bir soru sormadığın ve bu sualın yazışmalarımızdan sessiz sedasız bir kenara itilmesine tahammül ettiğin için. Biliyorsun eskiden hep, evlenmeye bedenen elverişli olmadığımı söylüyordum ve o zamandan beri bu durumumda hiç de bir iyileşme olmadı. O belirleyici mektubu sana yazmadan önce, takriben 1 ½ ay önceydi, doktora, aile doktorumuza gördüm. Pek hazzettiğim biri değil, doktorlardan genelde hazzetmem zaten, bu doktor da genelden çok daha farklı değildi. Aslına bakılırsa ona inanmıyorum, ama onun da, tüm doktorlara yaptırdığım gibi beni teskin etmesine fırsat veriyorum. Bu anlamda doktorlar da doğal şifa kaynakları olarak kullanılabilirler. Geniş bir muayenenin ardından (içimdeki bilginin sesini de bastıran) ziyadesiyle teskin edilmiştim. O gün öğleden sonra da mektubu yazmıştım sana. Son zamanlarda ise bir çarpıntı başladı, ardından kalp çevresinde batmalar ve ağrılar oluyor; sebebi mutlaka, tamamen değilse de büyük oranda senden ayrı olmanın verdiği dayanılmaz istirap olmalı. Kendimi bitkin düşürüp seni arzulamamı dizginleme gayesiyle son zamanlarda fazlaca üzülmeme sebep olmamın ve fazlaca hızlı yürümüş olmamın da kısmen etkisi vardır tüm bunlarda. Lakin nafile, şu anki boğaz ağrısı da cabası. Bugün yine doktora gördüm. Her ne kadar bir anlığına kalbimin vuruşu ona pek temiz gelmemiş olsa da, "Organik bir bozukluk yok" dedi. Fakat en kısa sürede tatil çekmamın iyi olacağını (ki bu mümkün değil), ilaç kullanmamı (ki bu da mümkün değil), güne gitmememi, yüzmememi (ki bu da mümkün değil) ve sakin olmamı (ki bu hiç mümkün

değil) söyledi. Babana mektubu yazmadan önce bunları öğrenmen gerekiyordu.

Nasıl da sevinçle bekliyorum, yarın gelmezse çarşamba günü muhakkak düzenli bir şekilde gelmeye başlayacak o mektupları!

Franz

[Sayfa kenarında] Postada kaybolan mektup yok ya? Bu Westerland'a giden 4. mektup?

Westerland'a 5. mektup

*

5.VIII.13

Canim Felice, mektubunu çarşambaya bekliyorum derken dün ayıp derecesinde abarttım. Daha çok mutlaka bugün içindi beklentim, kesinlikle bugün için. Mektup değilse de seyahatinden bir kartpostal da olabilir. Kartpostal olmazsa da bir telgraf. Bu yalvarıp yakarmalar beni alçaltıyor, fakat senden bir haber almak gibi çok daha az önemli olan şeylerde bile kendime hâkim olamıyorum. Düşünceler kafamda karmaşık bir halde sürekli dolanıp duruyor: "Bana yazmaktan hoşlanmıyor, beni düşünmüyor, belki de beni yalnızca herhangi bir hatırladan hareketle seviyor. Aşağılık, zapt edilemez yalvarışlar!

Bu arada biraz önce bir telgraf geldi. Tabii ki senden geldiği düşüncesi dışında aklımdan bir şey geçmedi, teslim eden kızın payına da mesut bakışım düştü. Madrid'denmiş. Dayım orada yaşıyor, benim en fazla yakınlık duyduğum akrabam, ailemden çok daha yakın, fakat elbette çok belirli bir manada. Son zamanlarda ondan üç mektup aldım, cevap yazmaya çok da istek duymadım. 5 gün önce geceleyin bir mektup yazarak "Arkadia" ile birlikte yolladım ona. Mektupta iyice dert yandıktan sonra güzel bir geçiş yaparak sözü yakında resmi olarak nişanlanacağıma da (bu dayım nişanlanmamızı aslında ailemden önce öğrenmeliydi) getirdim.

Aradan bir zaman geçtikten sonra bu mektubun "Yargı"yla olan tuhaf benzerliği aklıma geldi. "Yargı"da muhakkak ki dayıma dair birçok şey vardır, (kendisi bekâr, Madrid'deki demiryolları işletmesinde müdür, tüm Avrupa'yı çok iyi biliyor, Rusya hariç) ben de şimdi ona Georg'un arkadaşına yazdığını benzer bir mektupla nişanlanacağımı bildiriyordum ve bunu bir de Arkadia'nın yanına ekliyordum. Dayım mektubumu yanlış anlamış ve resmen nişanlandığımızı sanıyor olmalı, çünkü şu an önumde duran telgrafta aynen şöyle yazıyor: "Çok sevindim. Gelini ve damadı gönülden tebrik ederim. Dayın Alfred." İşte böyle, ailən onlar için tehdit oluşturan korkunç damattan bihaber ya da az şey bilir halde sessiz sakin yaşayıp giderken biz Madrid'den başlayarak kamusal düzleme yükselsmiş oluyoruz.

Franz

*

6.VIII.13

Nihayet o hoş yazını tekrar görebiliyorum. Hamburg'dan gelecek kartpostallar elime geçmedi, adresi açık seçik ve herkesçe okunur bir şekilde yazmamış olabilir misin acaba? Örneğin bugünkü kartının üzerinde Niklas Caddesi No. 6 yazıyor ve bu tarz bir hata bana duruma göre büyük bir acı verebiliyor. Annem babamdan söz etmenin lüzumu kalmadı artık; işitilebilir uyarıları bundan böyle bitmiştir. Babana yazacağım mektupla ilgiliyse kesin bir tavsiye bulamıyorum yazdıklarında, daha ziyade birbiriyile çelişen üç türlü tavsiyen söz konusu. Ama ben de bir tavsiye istemiyorum zaten, yeni kalp hikâyem için yazacağın cevap elime geçer geçmez babanın mektubunu (mektup yalnızca babana yönelik, annene kısaca değiniyorum; hem annene hem de babana yönelik bir mektup formunu tutturamıyorum) postaya vereceğim. Bugün mesela, hiç uyumadım, kesinlikle hiç uyumadım, saatin vuruşlarının çoğunu duydum, onun haricinde ise yarı uykulu haldeyken seninle ilgili bir düşünce,

hangisi olduğunu şimdi hatırlıyorum, tekdüze bir haretle ve delice bir hızla bir dokuma mekiği gibi bulanık şurumun içinde durmaksızın gidip geldi.

O çaresizlik içinde gecenin ortasında adeta bir çıldırma nöbeti geçirdim, zihnimdeki görüntülere artık hâkim olamıyorum, her şey parçalara ayrılıyor, darmadağın oluyordu, ta ki bilincimin üzerine yerleşip zoraki bir araya toplayan Napolyon devrinden bir kumandanın siyah şapkasının hatalı en buhranlı anımda imdadıma yetişene kadar. Bu esnada kalbim adeta tüm haşmetiyle gümbürdüyordu, pencere tamamıyla açık halde olmasına ve hava oldukça serin olmasına rağmen yorganı üzerinden attım. Kalbim ve çevresindeki ağrıları dikkate almazsa, sabahleyin ofise gitmek tuhaf bir şekilde hiç de o kadar kötü gelmedi, oysa gece buna hiç ihtimal vermemiştüm. Ofiste kartpostalın ve mektubunda gelince (pazartesi yazılan mektup çarşamba sabahı geldi yani) kendimi adamakilli iyi hissetmeye başladım.

Halet-i ruhiyemin günbegün değişmesi, perperisan halimin mahiyetini ortaya koyuyor, fakat elbette tüm bunlar değiştirilmesi mümkün olmayan, genel durumumun kötülüğünden gelen bir temelde cereyan ediyor. Hadi söyle, Prag ziyaretinle ilgili aklıma gelen fikir budalalıktan başka bir şey değildi, değil mi? Hadi ordan Felice, doğru değil ki bu Tabii ki davetin ailemden gelmesi gerekiirdi, fakat o takdirde dün yanın en kolay işi olurdu bu. Fakat asıl önemlisi bu olsa da, ne güzel olurdu.

Tatilimle ilgili büyük bir aksilik çıktı. Önce 14 gün seyahat edip diğer 14 günde de bir sanatoryumda kalacaktım. Fakat durum itibariyle mutlaka tatilin tümünde sanatoryumda kalmam gerekecek, ben de Cenova yakınlarında bulunan Pegli'de bir sanatoryumda karar kıldım, böylelikle tatilim (Cenova'ya yakınlığı nedeniyle) ve sanatoryum bir arada olacaktı. Fakat bu senatoryumun sezonu 1 Ekim'de açtığını öğrendim, oysa ben tatil eylülde çıkabileceğim. Bu

yüzden ancak Garda Gölü kıyısındaki Riva'da Hartung Sanatoryumu'na gidebileceğim herhalde. Çok yazık! Max'ın mali işleri hakkında sana daha sonra yazarım, aksi takdirde beni belki yanlış anlayabilirsin.

Baksana, plajlarda çok fotoğraf çekilir, seni örneğin sahilde plaj sandalyesinde ya da kumullar üzerindeyken görmek isterim, bana bir fotoğrafını gönderemez misin?

Franz

Frolayn Danziger'e de selamlarımı söyle, onunla tanışmıyoruz, fakat kendisi hayatı sahip olduğum en kıymetli insanın yanında, daha ne olsun, bu da yeterli bir ilişki değil mi? Bu arada yazısı ne kadar da kunt!

*

7.VIII.13

Sevgili Felice! Nasıl yanı? Başın ağrıyor, kötü uyuyorsun, tuhaf rüyalar mı görüyorsun, tam da tüm sıkıntıların yükünü üzerinden atıp dinleneceğin bir zamanda? Hâlâ belirsiz olan durumumuzdur sebep, başka bir şey değil. Yarın, mektubun geldikten sonra yazacağım babana, sonra ikimiz de huzur bulacağız, tekrardan güç toplayacağız. Mecbur değil miyiz buna hem, özellikle de sen, çünkü asıl büyük sıkıntı o zaman seni bekliyor olacak, benimle, yani belki de olduğundan farklı hayal ettiğin bu ipe sapa gelmez aciz adamlı birlikte olmaya başlayınca. Zavallı Felice! Benim hakkında bildiğin her şeyin ardından yine de benimle yaşamak isteme cesaretini gösterdiğin için bir yıl boyunca ayaklarına kapansam azdır. Böyle bir teşekkür için fırsatım olacak, fakat bir araya gelinceye dek Felice, her şeye teşekkürü gören bu kişi sana gönderiyorum, doğrudan sana çevrilmeyecek olsada, hatta belki de adeta içimde pısıp kalsa da. Kısacası demem o ki, hüsranı uğramama gibi bir kudrete sahip olasın.

Westerland'daki hayatınla ilgili daha ayrıntılı şeyler yaz bana, Felice. Kuzenin hakkında bana hiç ayrıntılı bilgi ver-

medin mektuplarında. Yalnızca ilk günlerde baş başa kalmış olmalısınız, en azından pansiyondaki insanlarla tanışmışsınızdır, yemeği birlikte yiyorsunuz sonuçta. Ne tür insanlar bunlar? İsimleri ne? Hangisi hoşuna gidiyor, hangisinden hoşlanmıyorsun? Ayrıca gemideki seyahatinde anlatmaya değer bir şey olmadı mı (Şu aralar Robinson Crusoe'nun eski bir baskısını okuyorum, orada sürekli bir şeyler oluyor, gemi seyahatlerinde olağan bu.)? "Bu arada fırtına öyle şiddetlendi ki, insanın pek ender görebildiği bir şeyi gördüm: Kaptan, süvari ve daha birçokları, felaketi başkalarından çok daha fazla içlerinde hissettiğlerinden, geminin batacağı ani bekleyerek kendilerini duaya vermişlerdi." Peki günlerini tam olarak nasıl geçiriyorsun? Kitap da okuyor musun? Ne okuyorsun peki? Peki, yüzme bilmeden denize girmek tehlikeli değil mi?

Bianco'da senden aldığım söz, çok teşekkür ediyorum bunun için, "Müller hareketleri"yle⁹⁹ ilgili, sana "Kadınlar İçin Sistemli Jimnastik"i yollayacağım, sen de yavaş yavaş, sistemli bir şekilde, dikkatlice, itinayla, her gün Müller hareketlerine başlayacaksın (söz verdin çünkü bana, öyle değil mi?) yaptıklarını bana anlatacak ve böylelikle bana büyük bir mutluluk yaşatacaksın.

Franz

[Sayfa kenarında] İki mektubun da aynı anda geldi. Böyle düzenli düzenli devam et, et ki kalbim de düzene girsin. Annenlerin yolladığı mektuplardan birini de göndermek istemez misin bana, böylelikle sana nasıl şeyler yazdıklarını görebilirim. Gelecekteki vejetaryen mutfağımız hakkında bir şey söylemiyorsun. Bense sevinç çiğlikları atarsın demiştim.

*

---

99 Ç.N.: Danimarkalı sporcu Jørgen Peter Müller'in (1866-1938) geliştirdiği jimnastik eğitim sistemine yapılıyor.

8.VIII.13

Dün uzun zaman sonra senden ilk kez iki gün art arda mektup geldiği için sana teşekkür ettim, bugünse yine bir haber yok. Senden her gün yeni bir mektup istememe zorbalık denebilir, fakat zorbalık değil bu, daha doğrusu, senin için önemli değilsem, o zaman elbette ki zorbalık. Özellikle şu aralar yazmalısın bana ve düzenli yazmalısın. Mektup-suz kalınca nasıl acı çektiğimi yeterince iyi biliyorsun. Şu an ne durumda olduğumu, durumumun adeta mektuplarının düzenli şekilde gelmesine bağlı olduğunu biliyorsun. Zorunlu hallerde çalakalem yazılmış birkaç satırın dahi bana yeteceğini biliyorsun. Westerland'dan düzenli olarak yazacağına söz verdığını biliyorsun, senden bir cevap beklediğim o mektubun benim için özel önem arz ettiğini biliyorsun. Önce baş ağrısından ve iyi uyuyamadığından bahsedip, sonra da susuverince gereğinden de fazla huzursuz olmak zorunda kalacağımı biliyorsun –ve tüm bunlara rağmen yazmıyorsun, sana her gün yazdiğim mektuplarla da sıkbogaz edilmiş hissetmiyorsun kendini ki bir iki kelim dahi yazmıyorsun. Fakat sonucta, ben senden imkânın olmadığı zaman her gün mektup yollamanı istemiyorum ki, bunu da sana o kadar çok söylediğim ki, *benim senden istediğim sadece düzenli aralıklarla yazman, fakat sen bundan da mahrum ediyorsun beni.* Ve bana bir ufak kartpostal dahi göndermeden (cumaları her bir posta tesliminde yeniden titrediğimi biliyorsun), çarşamba gününü sükünet içinde geçirmeye dayanabiliyorsun. Ah Felice, gün içinde beni düşünmediğinin ispatı elimdeyken beni rüyalarında görmen ne yazar? Kaldı ki bu ilk değil. Haksızlık ediyorsun Felice, içindeki ya da dışındaki sebeplerden dolayı yazamıyor olman da hiç fark etmez.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

9.VIII.13

Bu sabah çarşamba günü mektupların geldiğinde, hatta birinin dün akşam gelmiş olduğunu öğrendiğimde, sana telgraf çekip dünkü mektubumdan dolayı özür dilemek istedim. Ne var ki, bu iki mektubu okumanın ardından bunu yapamadım. Bunlar gerçekten ne vakitten ne de yürekten nasibi ni almış mektuplar ve beni perişan ediyorlar. Şu anki üzüntü, hiçbir şey gelmemiş olsaydı duyacağım üzüntü kadar büyük diyemem, bunu itiraf edeyim, ama diğer bir yönde mutsuzluğun çok daha büyük. Öyle bir havada yazmışsin ki, halin bu idiyse sadece kart yazsaydın keşke bana, o zaman...

Buraya kadarını ofiste yazmıştım, ölesiye üzüntülüyüm. Yüzüncü kez okumuş, kendimi kandırmak için en büyük çabaları göstermiş olsam da ihtiyacım olanı bulup çıkaramadığım bu mektupları öňüme koymuş, taş kesilmiş bir halde oturuyordum. Birkaç yüzeysel değişiklikle bu mektuplardaki ifadeler rahatlıkla yabancı birine yönelik olarak da anlaşılır, ama aslında bunlar yabancı birine yönelik olamaz, çünkü öyle geliyor ki bana, öyle bir durumda daha az üstünkörü yazılmış olmazlar, daha az üstünkörü hissedilmiş olurlardı. Felice bir tanem, bak, ben çıldırmış değilim, özellikle şu anda ve sana karşı aşırı bir hassasiyet içinde olsam da çıldırmış değilim, çünkü senin bendeki değerinin yeri doldurulamaz, her nasıl oluyorsa artık, mektuplarında bulamıyorum onları, yazmıyor işte içinde. İşte yine o, birlikte olduğumuz anlarda zaman zaman hissettiğim (bana karşı sanki sararıp solmuş ve içten gelen bir zorunlulukla kendini kapatmış gibiydin), seyahat için Berlin'i her terk edişinde garip bir şekilde yeniden duyumsamaya başladığım o şaşkınlık. Frankfurt'tayken de öyleydi, Göttingen ve Hamburg'dayken de. Seyahatler kafanı allak bullak mı ediyor, yoksa tersine zihnini mi açıyor? Bunlar varlığı inkâr edilemez, ama bir şekilde açıklaması yapılabilecek gerçekler. Hafızamı yoklayıp

da bana yazdığın ilk mektubu son yazdığını kiyasladığım-
da, ne denli korkunç görünse de şunu neredeyse söyleyebili-
rim: Birinci mektubun beni bundan daha fazla sevindirebi-
lecek türdendi. Tabii ki yalnızca tek bir mektup sonuçta bu,
ama sondan iki önceki mektubunda da, bana hak ettiğim-
den de fazla olmak üzere sayısız kez sevgi dolu şeyler bahset-
tin. Ama işte son iki mektup da ortada, bunlarda takdire yer
verildiğinden söz edilemez. Bana bunları açıklayabilersen, iyi
niyetinle ve benim kuruntularıma gönderme yapmaksızın
açıklayabilersen, lütfen yap bunu Felice, ne olur açıkla. Bu
tarzda yazdığın birkaç mektup için bir açıklamada bulun
ve yazmadığın bir dizi mektup için. Yazılanların en üstünde
Frankfurt'tan gelenler duruyor, onların altında Hayvanat
Bahçesi'nde yazdığın (masanın altında yazılan) var¹⁰⁰, onun
ardından da çarşamba akşamı yazdığın ve içinde "Erna bü-
tün gün bana çıkışıyor ve dışarıya çıkmak yerine tüm zama-
nımı odada yazı yazmakla geçirdiğimi söylüyor" dışında bir
şeyin yazmadığı şu son mektup duruyor. Felice, canım, ne
demek bu, ne söylenmek isteniyor burada?

Ama yine de itiraf edeyim ki evde elime geçirdiğim resme
bakarken sana sonsuz bir kuvvetle bağlanmış olduğumu his-
sediyorum ve istrıaplarla geçirilen şu öğleden önce, hafızam
yukarıdakileri, mutlak aciliyet arz edenleri yazmaya mahal
vermiş olmasaydı da, resmine bakarken mütemadiyen yap-
tığım gibi yalnızca şükranlarımı ifade edebilmiş olsaydım.

Franz

*

10.VIII.13

Bak işte Felice, telgrafın geldi, çok teşekkür ediyorum
sana bunun için, ayrıca haksız suçlamalar ve belki de benim
yüzümden tatilinin tatsızlaşmasından dolayı beni bağışlama-
nı rica ediyorum. Biraz önce ofiste, cuma günü yazdığın kar-
tı aldım elime. (Şayet yazmışsan perşembe gününe ait bir şey

---

100 Ç.N.: bkz. 28.V.13 tarihli mektup.

gelmedi, belki eve yollamışındır, o halde ancak yarın gelir) fakat bırakalım bunu, ben senin yazmalarını tepeden takip eden bir şeytan değilim ki, yalnızca mektuplarında yazanlar dehşete düşürüyor beni, zira o mektuplarda gerçekten de sanki zulüm etmesin diye bir şekilde yatıştırılması gereken bir şeytanmışım gibi görünyorum. Bunlar, son günlerde senden gelen her şeyin içinde tekerrür ediyor Felice. Sondan iki önceki¹⁰¹ mektubunda: "Bundan böyle artık eminim ki sizlanmazsun vs." Sonuncusunda: "Erna bana çıkışıyor vs." Bugün gelen kartında: "Odada kalmak bir günah işlemek olurdu." Fakat Felice, bir tanem! Başkalarının para hakkında konuşmasına benzer şekilde yazmıyor muyuz biz de yazmak hakkında? Bunlardan ilki ikincisinden daha mı fena? Sırf benim hatırlıma yaziyorsan, korkunç bir şey bu.

Mektubu yollamaya korkuyorum, ben tam bir muhakeme ehliyetine sahip olmayabilirim, şayet öyleyse bu yine aynı sebepten ileri gelmiyor mu, haklı bir manası var o halde. O muazzam mesafe mi, benden uzağa sürükleyen seni, yoksa zaman zaman benim tarafımdan bastırılan asıl hislerin mi? Dayanıklısın sen, olaylara berrak bir bakışın var, kendine hâkimsin –sürekli tekerrür eden bu kesintiler bir o kadar vahim ve de manidar o zaman.

Franz

*

11.VIII.13

Kampen'dan attığın kart geldi bugün. (Perşembe günü kartın da Hamburg'dan attığın kart gibi kaybolmuş olabilir mi?) Gerçeği söylemem gerekirse böyle bir kart bana son mektuplardan daha saf bir sevinç yaşıyor. İçinden hiç

101 Ç.N.: Kafka "sondan iki önceki mektubunda" demiş. Ancak bağlam dikkate alındığında sondan bir önceki mektubu kastediyor olabilir. Nitelikim sondan iki önceki mektup için, Felice'nin kendisine olumlu şeyler yazdığını, son iki mektubundaki havanın kötü olduğunu belirtiyor yukarıda.

kötü bir şey bulup çıkarılamıyor ve kendini kandırmamacayla iyiye yorulabiliyor. Demek birinin “büyüleyici” olarak nitelendirdiği (kim o?) hoş bir geziye çıktı? Sonra birazcık beni düşündün, ben de öncesinde bir şeyler olmasayıda gayet memnun olabilirdim. Fakat burada mesele anlık bir memnuniyet değil, benim memnuniyetim ise hiç değil, burada esas mesele daha ziyade şu: Karım olma fedakârlığını üstleniyorsan eğer Felice –bunun bir fedakârlık olduğunu gerçeklere sadık kalarak en ince ayrıntısına varana dek sana kanıtlamak için çabaladım– her ikimizi de sonsuz bir mutsuzluğa gark etmek istemiyorsan, bana meyil vermeni üstünkörü değerlendirmiş veya hiç değerlendirmemiş halde bırakamazsın. Hiç kimse senden, bana karşı olan hislerinin ne olduğunu tüm açıklığıyla bilmeni talep edemez, ama tabii hislerinden emin olmalısın. Ne var ki son mektuplarına bakılırsa ve geçmişteki benzer zamanları hatırlarsak, bu emin olmayı sende bulabilme konusunda şüphe duyuyorum. Şüphesiz derinlerde bir yerde (başka bir açıklama bulamıyorum bu duruma çünkü) bir aldanma yatıyor olmalı; ara ara durulan ve bu yüzden en azından sezmen gerekiyorken, nedendir bilinmez aramadığın, aramaya girişmediğin için de bulup çıkaramadığın bir aldanma. Oysa aramak olmalı tam da senin vazifen. Burada ufak ve kolayca ortadan kaldırılabilecek bir önyargı, salt bir zayıflık olabileceği gibi, seni şimdilik sadece şu aralar benden uzaklaştırırken, aynı şekilde gelecekte büsbütün uzaklaştırabilecek bir şey de olabilir. Yoksa seni benden belki de hiçbir şey uzaklaştırıyor da yeniden görüşmemizle ilgili bir soruyu –tek örnek değil bu– şu 3 cümle ile hallediyorsun örneğin: “Şu an Prag'a gelmem katıyen söz konusu değil. Fakat nasıl oluyor da öncesinde senin Berlin'e hiç gelemeyeceğin kanaatine varıyorsun? Peki Noel tatiline ne dersin?” Oysa şu an ağustostayız. – Felice, biliyorum, ben burada dışarıdan bakıldığından korkunç bir şey yapıyorum. Bu, sana yapmış

olduğum belki de en kötü şey, fakat aynı zamanda en kaçınılmaz olan da. Söylediklerinde dipte yatan sesi –tek örneğe bağlı kalma– duymak istemiyorsun, o halde ben senin için sesli olarak tekrarlamış olayım.

Franz

*

12.VIII.13

Senin güzel bir günün başlangıcında, iyi kötü uykunu almış bir zindelikle, hoş bir günün beklentisi içinde kahvaltı sofrasında oturduğunu ve yeraltı dünyasından gelen o kahrolası mektuplarının ve havadislerimin günbegün sana ulaştırdığını düşününce Felice, bir ürperti kaplıyor içimi. Fakat ne yapabilirim, Felice? Son mektuplarında ve kartlarında yakınlığını, yardımını, kesin kararlığını hissetmiyorum, bunlardan emin olmadan da ailenle en ufak bir bağlantı kuramam, çünkü benim insanlarla aramdaki bağ senin, sadece senin elinle olur ve *bu bağ gelecekte sadece senin elinle olmalı*. O halde dünkü mektubuma cevabın gelmesini beklemek durumundayım. Halimi anlamıyor musun, Felice? Verdiğim acılardan çok daha fazlasını çekmekteyim, ne var ki, aslında çokça anlam ifade etse de, özünde beni en ufak şekilde haklı çıkarmayı içermekten şimdilik uzak.

Franz

*

[14 Ağustos 1913]

Sevgili Felice! Nihayet son mektubunda yeniden seçebiliyorum seni. Bulutların arasında gibiydin. Hem de daha pazartesi mektubunda (muhtemelen posta pulu yetersiz geldiğinden ancak bugün, perşembe günü elime gecebildi) ve salı günü ilk mektubunda. Kendi kendime sordum, acaba kem gözle bakıyorum da bu yüzden mi yetmiyor tüm bu mektuplar bana diye. Sürekli Ullsteinhalle'deki¹⁰² olumsuzlukların bahsi geçiyor mektuplarında. Oranın yazmaya uygun bir

---

102 Ç.N.: Berlin'de önemli bir etkinlik salonu.

yer olmadığından kim şüphe edebilir, fakat orada yazmanı kim istiyor ki senden? Ullsteinhalle'nin resmi bile her zaman gözlerimi açmıştır. Sen zaten kurşunkalem kullanıyorsun, kahvaltıda birkaç satır olsun yazamaz mıydın bana, ya da sahilde? Ayrıca çeşitli emarelere dayanarak mektuplarımlı sadece üstünkörü okuduğun sonucuna varıyorum. Bir örnek vereyim: Sana Madrid'deki dayım hakkında yazmıştım, fakat sen "Milano'daki" diyorsun. Bu örnek çok önemli değil gerçi, fakat o zaman hiç sözünü etmeden ve ben bunun farkına varmadan en önemli kuşkularımdan herhangi birini, olması gerekenden farklı bir yere yerleştirebileceğin anlamına da geliyor

Ancak ikinci mektubun bir nebze sakinleştirdi beni ve sanırım işte bu benim Felice'm yeniden. Nihayet yeniden ortaya çıktı. Belki de yalnızca biraz yorgunsundur, Felice. Olmasaydın mucize olurdu. Mevcut olasılıkların hiçbirine bakmıyorum şimdi artık ve bu mektubu ailene yazılanla birlikte aynı zamanda postaya vereceğim. Berlin'e kadar birlikte gidecekler. Pansiyonunuzdaki o adam grafoloji işlerinden vazgeçsin. Ben davranış tarzım itibariyle hiç de "çok belirli değilimdir" (o halde sen bunu tecrübe etmiş olmalısın), ayrıca hiç "olağanüstü duyumsal" da değilimdir, bilakis mükemmel şekilde, doğuştan gelen çilekeşlik yeteneklerim var, iyi kalpli değilimdir, tutumluyumdur gerçi, fakat işte "zorunluluktan" değilim, onun dışında çok cömert de hiç değilimdir, adamın diğer söyledikleri ile senin aklında tutamamış olduğun şeyler de yine aynı kapıya çıkacaktır. "Sanatsal ilgi" meselesi bile doğru değil, hatta tüm yanlışlıkların içinde en yanlış yorum bu. Benimkisi edebiyata ilgi değil, ben edebiyattan meydana geliyorum, bunun dışında bir şey değilim ve bunun dışında bir şey olamam. Geçenlerde şöyle bir hikâye okudum: "Papazın birinin sesi o kadar hoş ve okşayıçıymış ki, onu dinlemek en büyük zevkmiş. Günün birinde bir din adamı bu hoş sedayı duydugunda şöyle demiş: 'Bu bir insa-

J. P. Müller.

MEIN SYSTEM

15 MINUTEN TÄGLICHER ARBEIT
FÜR DIE GESENKHET

1904

J. P. MÜLLER

DRUCKEREI UNTERSTANT A. H.
INSPEKTION AM SPEDITIONSKONTOR FÜR LUNGENKRANKHEITEN OUTLANDS

MIT 42 ILLUSTRATIONEN NACH DER NATUR
UND EINER ZEITÄPHEL

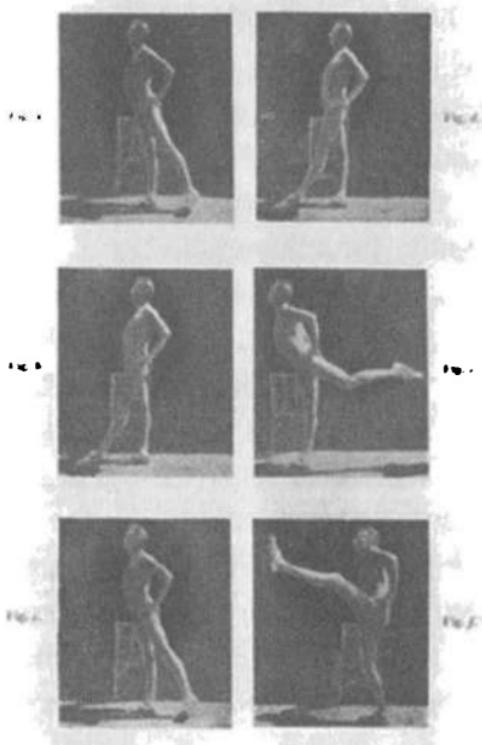
AUF DEM DÄMISCHEN NACH DER 2. AUFLAGE DES ORIGINALS
VON H. UND H. TILLGE ÜBERSETZT.

ERSTES BIS ZEHNTES TAUSEND.
(DÄMISCHE AUFLAGE 1.-6. AUFLAGE 18.000 EXEMPLARE.)
COPYRIGHT IN U.S.A. 1904 BY PETER TILLGE,
COPENHAGEN, DENMARK.

VERLAG VON
TILLGE'S BUCHHANDLUNG, KOPENHAGEN
(HØLGER TILLGE),
LEIPZIG, K. P. KOEHLER,
1904.

*Kafka'nın Felice'ye önerdiği Müller sistemini anlatan
kitabın giriş sayfaları.*

EXERCISE No. 1.

nin değil, şeytanın sesi.' Ardından tüm hayranlarının öününde onun içindeki kötü ruhu çağırılmış, kötü ruh da bedeni terk etmiş, bunun üzerine cansız beden (zira burada ruh yerine şeytan tarafından hayat verilen bir vücut söz konusu) yere yiğlarak kokmaya başlamış." Benimle edebiyat arasında da böylesine benzer, çok benzer bir ilişki var işte, tek fark edebiyatımın sesinin o papazinki kadar okşayıcı olmaması.—Ancak bir grafologun bunu yazımı bakarak anlaması için onun epey maharetli bir grafolog olması gereklidir.

Senin grafolog için bir eleştiri yazısı ekliyorum. "Das Literarische Echo" dergisinde "Gözlem" hakkında bir kitap tanıtım yazısı çıktı geçenlerde. Çok iyi niyetli ama onun dışında çok da dikkate değer değil aslında. Yalnız bir yer dikkat çekici, söyle deniyor konuşmanın bir yerinde; "Kafka'nın bekârlık sanatı..." Ne diyeceksin buna, Felice?

Kısaca diğer meselelere gelirsek: Müller hareketlerini yapman konusunda kesinlikle ısrarcıym, kitabı bugün postaya veriyorum, eğer hareketleri yaparken canın sıkılıyorsa, iyi yapmadığındandır, anlatılanları tamı tamına (tabii ki çok dikkatlice ilerleyerek) uygulamaya çaba göster, görecekse sıkmayacak seni, zira etkisini hemen hissedeeceksin; yemek yapma işlerini kafana takma; uykusunda konuşan kuzeninin de ağzının üstüne usulca bir örtü örtüver o uyurken.

Franz

*

15.VIII.13

Ama şimdi artık sakinleş, Felice. Tatildesin ve mevsim yaz, huzursuzluklar ne odada ne de dışında olsun. Mektupta ailene kaçınılamaz olanı söylediğim, gerekli olan ile gerçeğe uygun olanı onlar açısından okunur ve kavrabilir şekilde harmanlamak kolay olmadı, tam olmasa da hiç olmazsa başardım yine de. Bundan böyle aramızda en azından korku ve tasadan söz edilmeyecektir, tüm bunlardan arta kalanlara sıkıca kapanan dişlerimiz arasında ezilmeli, un ufak edilmelidir. Şüphesiz ki son mektuplardaki

suçlamalarımda büyük oranda haksızdım, bunlar hakkında ayrıntılı olarak konuşmak istemiyorum, ama bu suçlamalar yalnızca mektuplarda yazılı belirli hususlar yüzünden incinmiş olmaktan da kaynaklanmıyordu, sebep daha derinden gelen bir korkuydu. Bırakalım onları şimdi! Seni bu tür şeylerle üzmemenin bir yolunu buldum. Yazmaktan asla feragat edilemeyecek olanı yazmasına yazacağım yine gerçi, fakat göndermeyeceğim bundan böyle, belki günün birinde onları sakince birlikte okuyabileceğimiz, Westerland'dan buralara yolu ağır ağır kat eden bir mektuptansa, teskin edici bir bakış, hatta elini elimde tutmamla belki tüm olumsuzlukların daha bir kolaylıkla ve çabucak ortadan kalkacağı huzurlu bir zaman gelecektir. Sana verdiğim son acıları, benimle ilişkinin sana yüklediği ve şimdiden başlayan fedakârlığın bir kısmı olarak kabullen. Başka türlü söyleyemiyorum. Annen ve baban seni mektubumla ilgili sorguya çektiğlerinde bunu düşüncelerinin ve cevaplarının içinde bulundur.

Bundan böyle ayrıca o kadar fazla da yazma bana. Yōğun bir mektup alışverişi bir şeylerin yolunda gitmediğinin bir göstergesidir. Barış, mektuplara ihtiyaç duymaz. Tüm dünyanın önünde evleneceğin kişi ilan edilecek olmam aslında bir şeyi değiştirmiş değil, ama bu hiç olmazsa tereddütlerin ve korkuların dışa yönelen her bir etkisinin son bulduğunun işaretidir. Bu yüzden de bu mektup bolluğu artı gerek yok, yalnızca mektuplarda en ince ayarın tutturulduğu bir düzenlilik gerekli. Bir damat olarak, zamanı aksatmasam da gücsüz bir mektup yazıcısı olduğumu görünce şaşıracaksın. O zaman bağlarımı gitgide daha da kuvvetlenecek, mektuplarsa gülünç kalır bu bağların yanında.

Franz

*

18.VIII.13

Felice canım, hastalanmıyorsun ya? Pek iyi hissetmiyorsun kendini demek? Ne anlama geliyor bu? Neden ayrıntı

vermiyorsun peki? Zulüm ederek seni hasta ediyorum diye bir tek kendimi mi suçlamalıymış? Başka sebep yok mu? Varsa nedir? Demek hâlâ iyi uyuyamıyorsun? Benim uykusuzluklarım ikimize de yeter oysaki. Yeterince huzurlu musun? Yemekler iyi mi, doğru düzgün yemekler yiyor musun? "Pek iyi hissetmiyorum kendimi" diyorsun, bunun anlamı ne ki? Mektup yazma artık bana, sadece kart yaz, fakat Felice, lütfen kendini pek iyi hissetmediğin şeklinde bir bilginin yanına ufak bir açıklama ya da ufak bir umut da ekle. Yalnızca "Kendimi pek iyi hissetmiyorum" yazarsan bundan bir anlam çıkaramadan ya da en azından iyi bir anlam çıkaramadan gözlerim saatlerce bu cümlesi dalıp gider. Bir de bana üzerinde o resimciklerin olduğu kartlardan değil, gerçek kartpostallar yolla ki nerede ve nasıl yaşadığını hayalimde canlandırabileyim, çünkü en önemli şey bu benim için.

Posta servisi bizimle eğleniyor olmalı yine. Cuma günü mektubun bugün, yani pazartesi geldi ve geçen pazartesi sana ulaşmış olması gereken Flaubert de şimdi gitmiş görünyor. O kitapta da hayat var ama! Ne durumda olursan ol, tutundun mu ona, içine akıyor insanın.

Dün Max seyahatten döndü, onlardaydım, anne babası da oradaydı ve orada o büyük havadisi, Bayan Brod'un bilerinden bir yererde –ismi bana asla söylemezler– bir tebrik aldığını öğrendim. Bir şey duymuyor, anlamıyorum, uykusuz bir gecenin verdiği baş ağrısıyla boş boş etrafa bakıp, dalıp gitmeye bırakmıştım kendimi. Bu yalnızca acınacak bir halin dışavurumu olsa da aynı zamanda, yabancı insanların, dostluklarını, ilgilerini, yardımseverliklerini ve hatırlışıklarını en ileri derecede dikkate alduğumda dahi asla rıza gösteremeyeceğim bir hakkı kendilerinde bulup, benim işlerime karışıklarının veya karışmak istediklerinin verdiği üzüntünün dışavurumuydu.

Fotoğraflar! Felice. Fotoğraflar! Bekleniyorlar! Bak nasıl da güzel bir şiir aldım, geçende "März"de çıktı. Bana geri yollarsın. Evet, oralarda yattık iki yıl önce. Köyün adını

hatırlamıyorum, Lugano'nun çok yakınlarındaydı. —Şimdi artık iyileşmene bak. Kuzenin ve arkadaşın da sana hizmet etmek ve sana bakmak dışında bir şey yapmasınlar. İsterdim ki bu görevlerden ben de pay alayım.

Franz

*

20.VIII.13

Beni yeterince düşünmüyorsun diye sana sitem ederken ne kadar haklı olduğumu görüyorsun işte şimdi, Felice. Ya da yoksa tehlike arz edene dek açılmaya cesaret ederken düşündün mü beni? Hayır, o an düşüncelerinde hiç yoktum. Geçti mi peki şimdi? Bir de sürekli şu kalp çarpıntısı! Hayır, Felice bana bu açıdan yakınlaşmanı istemiyorum. Bırak kalbim, harap olmuş damarlarımın nasıl hoşuna giderse öyle davransın, kendi kalbini ise sakinlik içindeki doğuştan gelen yürüyüşüne bırak. Ayrıca boğaz iltihabı nasıl olur da korkmanın bir sonucu olabilir? Burası biraz muğlak. Doktor çagırdınız mı? Söyle Felice, beni tanımadan önce daha dirençli değil miydin? Ben tüm dalgalardan daha fazla kabahatli değil miyim? Ve ileride günden güne biraz daha fazla ağaran saçlarıyla, kendisi tarafından gerçekten pek fazla önemsenmese de sana korku yaşatacak olan bu adam, bu yıl içinde kendisine ettiği zulmün yarısını etmiş olsayıdı keşke sana. Bir keresinde size iş için başvuran dazlak bir adaydan korktuğunu söylemiştin, şimdi de karısı olmak için neredeyse ak saçlı birisi sana koluna girmeni teklif ediyor. Bugünkü mektubun, en azından bir konuda birbirimizle tamamıyla zıt olduğunu aklıma getirdi. Düşüncelerinin sözlü ifadesi seni mutlu ediyor, buna ihtiyaç duyuyorsun, insanlarla dolaysız bir münasebet sana iyi geliyor, yazmak aklını karıştırıyor, yazmak senin için sadece sınırlı bir telafi yolu, hatta çoğu zaman bir telafi imkânı dahi değil, birçok mektubuma cevap da aslna bakarsan vermedin ki bu konudaki iyi niyetinden ve gönüllülüğünden şüphe edilemeyeceğinden, yalnızca sözlü olarak

şu veya bu konuda kendini ifade etmeyi tercih edecekken, yazmaya karşı duyduğun isteksizlikten ileri geliyor bu.

Bende tam tersi söz konusu. Ben konuşmaya karşı büt-
bütün isteksizlik duyuyorum. Ne söylesem söyleyeyim, id-
rakimde tümü hatalı oluyor. Konuşma, söylediğim her şeyin
ciddiyetini ve önemini alıp götürüyor. Başka türlü mü-
mükün görünmüyor bana, zira konuşmanın üzerinde, bin tane
formalite, bin tane dışsal zorlamanın etkisi var sürekli. Bu
yüzden az konuşan biriyim ben, bu yalnızca zorunluluktan
değil, aynı zamanda buna kani olmadan. Kendimi ifade
etmenin bana uygun düşen hali bir tek yazmak, öyle de kala-
cak, bir araya geldiğimizde de. Fakat benim yazmaya mukte-
dir oldukları, tabiatı gereği konuşmaya ve dinlemeye muh-
taç biri olan sana, benim esas ve yegâne (belki de yalnızca
sana yönelik bir şey de olsa) mesajım olarak yetecek midir?

Franz

*

21.VIII.13

Sevgili Felice, dün eve geç saatte geldim, bu yüzden dün-
kü telgrafına bir telgrafla karşılık veremedim. Mektubumu
da dün akşam almışındır zaten. Sana pazar günü yazmak-
tan da sunular alıkoydu beni: Pazar günü sokaklarda tek ba-
şına dolaşıyordum ki, en önemli konu hakkında, bir başka
ifadeyle en azından (elim nasıl da tedirgin bugün, değil mi?
Ama sakin de yazabilirim, bak şimdi!) en önemli meseley-
le bağlantılı olarak çok az konuştuğumuz ve bunu da çoğu
zaman ima yoluyla yaptığımız veya yarıştığımız aklıma gel-
di. Bu durumda her bir şeyi, mümkün olan en açık haliyle
sana yazmak ve önüne koymak için büyük adımlarla dos-
doğru evin yolunu tutmadan daha doğal bir şey olamaz-
dı. Vaktin akşam olması iyiydi, yazılacaklar daha açık seçik
olabilecekti. Uyumak neyimeydi şimdi! Derken bir tanrıda
rastladım, yataştırıcı, oyayıcı, boş bir muhabbete girdik,
ondan ayrılmamla beraber, daha insancıl düşünmeye başla-

dim, sana öteden beri ettiğim zulmü düşündüm ve şimdilik, yazılması mutlaka zorunlu olanı yazılmamış halde bıraktım. Yazmamakla günah işlemişsem eğer –öyle olduğu kesin– niyet kötü değildi. Ardından pazartesi gününü yatacta geçirdiğini ve gereksinim duyduğum en son şeyin dert ve keder olduğunu da okuduğumda “Tanrı razi olsun o tanıdıktan” dedim içimden.

“Annene yazayım mı?” diye soruyorsun. Önce babanın bana cevap yazması gerekir ama. Fakat bu gerçekleştikten sonra, en iyi olasılıkla, canın hangisini daha çok isterse öyle yap, ya anneme sen yaz ya da onun mektubunu bekle. Bu konuda içimde hissettiğim bir şey yok benim. İlkin annemin sana yazmasını istersen, ilkin o yazar sana.

Tatilim başlamadan önce Berlin'e gelme olasılığım neredeyse hiç yok, Felice. Birincisi şu anki halimle benden pek bir memnuniyet duymayacaksındır (bunu söylemekle ileriye yönelik alametleri peşinen böyle kabul değil amacım). İkincisi ise, nişanlılık dönemi ikimizin de (sebepler açısından farklılıklar olabilir) hoşuna gitmiyor. Doğu'daki düğün âdetlerinde damadın gelini ancak düğünde görebilmesi yerinde bir şey. Ve duvak kaldırılır “Demek Felice bu!”, o an taparcasına eğilir damat. Fakat geriye doğru sıçrar gelin, öylesine ürkmüştür ak saçlıdan. Üçüncüsü tatilimi bölüp parçalamak istemiyorum ve neredeyse bir pazar günüm bile kalmıyor. Genel olarak sebepler böyle. Kabulün var mı bunlara?

Franz

[Sayfa kenarında] Fotoğraflar! Kız kardeşinin mektubu bir de!

*

22.VIII.13

Söze dökülmemiş bir şey kalmamıştır belki Felice, bu yönden bir korkum yok, fakat belki de tam da en önemli olan, senin tarafından tam idrak edilmedi. Bu bir serzeniş değil, bunda bir serzenişten eser dahi yok. Sen bir insanın

elinden gelebilenin en iyisini yaptı, lakin içinde taşımadığın, olmayan bir şeyi kavrayamazsun. Hiç kimse yapamaz bunu. Dert ve korkunun hepsini içinde taşıyan benim, yılanlar misali capcanlı, bir tek ben durmaksızın onların iliklerine kadar bakıyorum, bir tek benim, onların halinden haberdar olan. Sen onlardan benim vasıtamla, yalnızca mektuplar vasıtasiyla haberdar oluyorsun ve sana bu yolla aktarılanların korkunçluk, ısrarlilik, boyut, yenilmezlik açısından gerçeğe oranı benim yazdıklarımın gerçeğe oranı kadar bile değil ve daha bu bile başlı başına kavranılamayacak bir orantısızlık. Bunu, yazarken beni Berlin'den beri hatırlanın yer ettiğim halimle tamamıyla unutmuş olmanın kuvvetle muhtemel olduğu dünkü tatlı dilli, olumlu mektubunu okuduğumda açıkça görüyorum. Seni bekleyen şey, Westerland'da öünün sıra giderken gördüğün bu mesut hatırlanın yaşanması değil, kol kola neşeli bir sohbet değil, sana delilik gibi gelecekse de görünmez zincirlerle görünmez bir edebiyata bağlı olan ve onun yakınına gelindiğinde bu zincire dokunulduğu iddiasıyla bağıran *huysuz, hüzünlü, suskun, hoşnutsuz, hastalıklı bir insanın yanında gececek manastırvari bir yaşayış.*

Baban cevap vermeye tereddüt ediyor, bu anlaşılır, fakat soru sormakta da tereddüt etmesi bana sanki yalnızca çok genel şüpheleri olduğunun, oysa –tamamen yalan yollu- açıklayıçı bir bilgi fazlasıyla bertaraf edecktir bunları fakat bütünüyle onun tecrübesinin dışında kaldığından, mektubun tam da beni ele veren yerinin dikkatsizce üzerinden geçivermiş olduğunun ispatı gibi görünüyor. Gece boyunca kendime “bu olmamalı” deyip durdum ve ona bunları izah eden bir mektup tasarladım. Henüz bitmedi, göndermeyeceğim de; bu yalnızca bir firardi, fakat içimi ferahlatmaya bile faydası olmadı.

Franz

*

24.VIII.13

Canım Felice! Hizmetçi kız beni mahmurluğumdan uyandırdı ve mektubunu verdi. Mektubun artık tüm gecelemiri geçirdiğim sona ermeyen yarı uykulu halimde kafamın içinde dolaşan, parlaklııyla göz alan hayallerin bir tamamlayıcısı gibi geldi. Fakat hizmetçi kız onu gecenin herhangi bir saatinde de gelip getirseydi, her seferinde elbette yine salt senden ve geleceğimizden ibaret düşüncelerimin uzayıp gitmen halkalarına eklenenirdi.

Zavallı Felice'm, bir tanem! Hiç kimseyle seninle olduğum kadar acı çekmediğim ve hiç kimseye sana ettiğim kadar eziyet etmediğim bu bir araya geliş, korkunç ve meşru. Kendimi kendi yumruklarından sakınmak için eğiliyorum ve iyi vurmak için tüm kuvvetimi topluyorum. Bunlar bizim karşımıza çıkacak en fena alametler değilse ne?

Bir yazma bağımlılığı değil, ey sevgili Felice, bağımlılık değil, kesinlikle bizzat ben kendim oyum. Bir bağımlılık sökülp atılmalı, ya da ezip geçilmelidir. Fakat ben kendim bağımlılığın kendisiyim; elbette ben de sökülp atılmalı ve ezilip geçilmeliyim, ama sen ne olacaksın? Terk edilmiş halin devam edecek, fakat benim yanında yaşayacaksın. Ben, yaşamak zorunda olduğum gibi yaşarken, sen kendini terk edilmiş hissedeceksin ve ben öyle yaşamazsam sen gerçekten terk edilmiş olacaksın. Bir bağımlılık değil, bağımlılık değil! En ufak yaşam ifademin belirlendiği, etrafında döndüğü bir şey. Bana alışacaksın bir tanem, diye yazmışsun, fakat hangi –belki de dayanılmaz– acılar pahasına. Sana önceden de yazdiğim gibi, en azından sonbaharda ve kışın topu topu *bir* saati beraber geçirecekken ve karım olarak yalnızlığı, bugün alıştığın ve sana uygun olan çevre itibarıyle ancak uzaklardan düşünebilecekken ve üzerine binecek yalnızlık daha da ağır olacakken hayatı doğru bir şekilde hayal edebilecek durumda misin? Sen o manastırın önünde kahkahalar atarak korkudan geriye sıçrardin, oysa şimdi, doğuştan gelen emeli

(ve belki biraz da yaşam şartları) onu bir manastır hayatı sürmeye mahkûm eden bir insanla birlikte yaşamak istiyorsun. Sakin olalım Felice, sakin! Bugün babandan dingin, düşünnüp taşınarak kaleme alınmış bir mektup aldım. Dinginliği itibariyle benim halimle kıyaslandığında sanki bu dünyanın dışında kalan bir eğlencelik gibi dursa da, tabii bu dingilik sîrf benim onu aldatıyor olmamdan. Babanın mektubu sevecen ve açık, benimki ise laneti kendim olan, en talihsiz gizli maksatların üstünün örtülmesiydi, sürekli senin başına çıkarıp durduğum o maksatlar, Felice bir tanem. Baban bir karara –doğal olarak– varmıyor, seninle ve annenle yapacağı bir konuşma hakkını saklı tutuyor. Babana karşı dürüst ol Felice, ben olmamış olsam da. Ona benim kim olduğumu söyle, mektupları göster ona, onun yardımıyla, –öncesinde de şimdi de– gözlerim aşktan kamaşmış bir halde seni mektuplarımla ve ricalarımla ve yalvarıp yakarmalarımla ittiğim bu kahrolası döngüden çık.

Franz

*

24.VIII.13

Nasıldın diye soruyorsun? Telgrafını aldığımdan bu yana, 4 günden beridir yani, babana yollanacak mektubun yazılması bitmişti ve çekmecemde duruyor. Bugün mektubunu okumamın ardından hemen bizimkilerin öğlen yemeğinden sonra her seferinde biraz iskambil oynadıkları yan odaya gittim ve soruverdim: “Baba, ne diyorsun peki şimdî, evlenmek istememe?” Senin hakkında onunla ettiğim ilk kelam bu. Annemden öğrendikleri, annemin bildikleri kadar ancak tabii ki. Babama hayran olduğumu söylemiş miydim hiç sana? Tabiatımız gereği onun benim, benim de onun düşmanı olduğumu biliyorsun, fakat bunun dışında onun şahsına duyduğum hayranlık belki de ondan korkmam ile aynı boyutta. Zorunluluk halinde onu es geçebilirim, çiğneyip geçmek asla. Her konuşmamız gibi (fakat işte

her konuşmamız gibi değildi bu seferki, benim tarafımdan dayanaksız, onun tarafından da çok sağlam fikir beyanları), her konuşmamız gibi bu da onun tarafından sarf edilen gergin sözlerle ve bu sözlerin yarattığı gerginliğin benim tarafımdan saptanmasıyla başladı. Şu anda bunların tümünün tasvirini yapacak durumda değilim, kendimi çok güşüz hissediyorum, fakat sarsılmış olmamdaki sebep özellikle bu konuşma değil, çünkü babamın bana karşı üstünlüğünü biliyorum açık bir şey zaten, ayrıca bu durumun babamı beni sarstığından çok daha fazla sarstığı da muhakkak. Fakat genel olarak söylemek gerekirse, tutarlılık bakımından yetersizliğimle (bu noktada onu hatalı bir seçim olan asbest fabrikasına ortak olması için ayarttığım, şimdi ise fabrikayla ilgilenmediğim yönünde iğrenç suçlamalar geldi) sıkıntılaraya dayanabilemediğim veya hatta onları bertaraf edemediğim takdirde, evlenmem durumunda, gelirim nedeniyle kaçınılmaz olarak gireceğim sıkıntıları göz önüne serdi. Bunların yanı sıra benim meselemle ilgisini, o an için kurulmuş olsada, artık tam olarak bağlantısını kuramadığım bir şekilde, ortanca kız kardeşimin yapmış olduğu evlilik nedeniyle (bu evlilikten de mali bakımından –haklı olarak– hoşnut değil), kısmen boşluğa, kısmen anneme, kısmen de bana suçlamalar yöneltti. Böylece belki yarı saat geçti. Sonunda, genelde bu tür sahnelerin sonunda çoğulukla olduğu gibi, uysallaşıyor, çok bir uysallaşma da değil aslında, fakat nispeten öyle, işte o zaman ona karşı ne tavır takınmalı bilemiyor insan, bilhassa da onun için doğallıkla içine doğan hiçbir sözü olmayan benim için. (Fakat onunla ilişkimde belki en tuhaf olan şeyse, onunla değil ama, kendimi onun içinde hissetmeyi ve onunla acı çekmeyi en son noktasına kadarbecerebilmem.) Nihayetinde (anlatırken bağlantı noktalarını es geçiyorum) benim bunu istemem halinde kalkıp Berlin'e gitmeye, size gelmeye, onun görüşüne göre aksi ispat edilemeyecek gerekçeleri sizlere açıklamaya ve bu gerekçelerden

sonra da evliliğe onay verilirse, o zaman artık itiraz etmeye hazır olduğunu söyledi. Şimdi artık babamla konuşmamıza sen dahil ol, Felice. Artık biraz çok yardım etmelisin dayanabilmem için. Babam senin için yabancı bir adam. Berlin'e gelmesi başlangıç olarak iyi olur mu? Şu an doğru zaman mı? Ne şekilde ayarlamalı bunları? Bunlar için yılan kıvraklığında akıllı cevaplar gereklidir.

Franz

*

[Muhtemelen 24 Temmuz'u 25 Temmuz'a
bağlayan gece] 25.VIII.13

Felice, canım, öğlenleyin belki tam doğru yazmadım. Yaşadığım ana ve onun kuvvetlerine öyle tabiyim ki. İşte bu yüzden doğru anla beni! Babamın söyledikleri, onun kendine has şekliyle benim istediğim bir şeye onay vermesi ne kadar mümkünse işte öyle bir onay verme şekli. Çocukların mutluluğundan, bunu önemsendiğinden bahsediyor ve neredeyse hiçbir zaman gerçek anlamda yalan söylemez, buna mizacı müsaade etmez. Fakat bunların da ötesinde onu korkutan, daha farklı bir şey. Bu açıdan belki biraz annene benzıyor, çöküşü her yerde önceden görebiliyor. Eskiden, kendine ve sağlığına güveni tamken bu endişeleri o kadar büyük değildi, özellikle de kendisinin başlattığı ve uyguladığı şeyler söz konusu olduğunda. Fakat bugün artık her şeyden korkuyor ve bu korku, en azından asıl meselelerde her seferinde tüyler ürpertici bir şekilde doğrulaniyor. Sonuç olarak, yaptığı bu tür düzenli uyarılarla mutluluğun nadir olduğundan başka da bir şey söylememiştir, gerçi bu da doğru. Babam hayatı boyunca didinip durdu ve sıfırdan başlayıp nispeten bir şeyler elde etmiş oldu. Fakat bu ilerleme yillardan beridir, kızlarının artık büyümesiyle sona ermiş oldu ve şimdi de onların evlendirilmesiyle bitmek bilmeyen dehşetli bir gerilemeye döndüştü. Kendisi damatları ve çocukların, şimdilik ben hariç, onun sırtında bir yük oluşturduğu hissini taşıyor. Böyle hissetmekte ne yazık ki tamamıyla haklı ve bu his üstüne üstlük

rahatsızlığıyla, atardamar kireçlenmesi var çünkü, bin kat daha artmakta. Şimdiye kadar bu dertlerin kısmen dışında kalmış olan biri olarak ben de şimdi evlenirsem, onun hesaplarına göre hemen olmasa da iki sene sonra mutlaka sıkıntıya düşerim diye düşünüyorum ve ona göre, şu anda bunu inkâr ediyorum olsam da, dertlerden dolayı neredeyse kırıdayacak hali yokken ondan yardım isterim, ya da ben yardım istemesem de, o yine de bir şekilde yardım sağlar ve kendisinin ve çok sayıda insanın, (onun fikrine ona tabi insanlar bunlar) çöküşü böylelikle daha da hızlanır. Bu şekilde anlamalısın onu Felice. Fakat şimdi tüm bunların ardından bırak da lütfen, uzun zamandır hayaline cesaret edemediğim bir şekilde uzun uzun ve olabildiğince sakince öpeyim seni.

Franz

En azından şu can alıcı nokta itibariyle bir şekilde teselli edilebilse keşke! Ben para konularında doğru bir değerlendirme yapamam (babamdan bana küçük şeylerde cimrilik geçmiş olsa da bir şeyler edinme hırsı konusunda maalesef hiç ona çekmemişim), yaşamsal ihtiyaçlar konusundaysa hiç yapamam. Babam, sıkıntıya gireceğiz derse, buna inanırıım, sen bana sıkıntıya girmeyiz dersen, buna daha bir isteyerek inanırıım. Ama şu var ki, bunun hakkında babamla bir tartışmaya giremem, bunun için dili daha iyi biri araya girmeli.

Bir de Felice, bu kötü zamanlarda düzenli yaz bana lütfen!

Bu Brühl korkunç bir adam. Bir yandan kendisi şüpheleniyor, diğer yandan başkasıyla ilişkisi var, yoksa bu ikisi birbiriley bağlılı mı? Çocukların çoğu bir şeyler kazanıyor değil mi?

*

27.VIII.13

Şayet benim koruyucu meleğimsen, ki her geçen gün daha fazla inanıyorum öyle olduğuna, o zaman uzun zaman koruyucu meleksiz kalmış bulunuyorum. Sanırım yarınki

mektubuna karşılık yazacak çok şeyim olacak. Ancak önce-
likle mektubun içinde ne yazdığını görmem gerek.

Franz

*

[İşçi Kaza Sigortası Kurumu anteti]

[28 Ağustos 1913]

Felice, bugün mektubun geldi, zarf mektubun¹⁰³ ve ba-
banın mektubu da. Pazar ve pazartesi günü benden mektup
aldın, öyle değil mi, yazdıklarına bakılırsa eline geçmiş gibi
görünüyorlar, fakat cevap yazmıyorsun. Babanın mektu-
bunda da, onunla bu evliliğin senin için ne yönden riskli bir
girişim oluşturduğu hakkında konuştuguna dair en ufak bir
bahis geçmiyor. Fakat bilmeli bunu, bu onu yalnızca dolaylı
olarak değil, aynı zamanda doğrudan ilgilendiriyor. Konu-
şabilseydim eğer, gelirdim Berlin'e, fakat konuşamıyorum,
yazmalıyım o halde, ekteki mektupta, söylenmesi gerekenle-
ri en kısa şekilde ve yüzeysel olarak babana yazdım. Lütfen,
lütfen Felice, ona o mektubu ver! Bu şart.

Annem mi? Sıkıntılarımı sezinlediğinden beri 3 akşam-
dır yalvarıp duruyor bana, evlenmemişim her halükarda,
yazmak istiyormuş sana, Berlin'e gelmek istiyormuş benim-
le, neler istemiyor ki! Benim için neyin gerekli olduğuna dair
en ufak bir fikri yok ama.

*

[Kafka'nın F.B.'nin babasına gönderilmek üzere yazdığı
mektup]¹⁰⁴

103 Ç.N.: Katlandığında zarf haline gelen mektup kâğıdı kullanıldığı anla-
şılıyor.

104 Ç.N.: Kafka'nın, babasına vermek üzere Felice B.'ye gönderdiği mek-
tup 2 kitap sayfası uzunluğunda. Mektupta çok açık bir dile ve fazla-
siyla vurgulayarak kendisinin Felice için uygun bir koca olmayacağı, onun
bu gerçeki görmek istemediği için bu yanlış adımdan vazgeçi-
riliğini gerektiğini söylüyor ve adeta Felice B.'nin babasına bu sorunu
çözmese için yalvarıyor (Fischer 2009, s. 56-57).

*

30.VIII.13

Felice canım, sen beni bilmiyorsun, fenalıklarımın içinden deyken bilmiyorsun beni ve fenalığım da özünde senin edebiyat olarak adlandırmabileceğin şeye ya da sen onu nasıl adlandırmak istersen artık, ona dayanıyor. Nasıl da sefil bir yazıcıyı ben ve nasıl da kendimin de ötesine geçen bir fenalık ki bu bendeki, seni bunun böyle olduğuna ikna edebilmiş değilim. (Sabahtan beri ve şu anda elimi sol şakağıma dayalı tutuyorum, başka türlü olmuyor.)

Bana engel olan şeyler pek de gerçekler değil, korku, üstesinden gelinemez bir korku, mutlu olmaya karşı duyulan bir korku, daha yüce bir amaç uğrunda kendime eza etmem için bir arzu ve bir emir. Bir tanem, senin de benimle beraber yalnızca benim için belirlenen bu arabanın tekerleri altına girecek olman korkunç. İçimdeki ses beni karanlığa sevk ediyor, gerçek hayatı ise sana doğru çekiliyor, bu ikisini bağdaştırmak mümkün değil, fakat bunu yine de denedigimiz anda hem senin hem de benim üzerime aynı darbeler iniyor.

Canım, ben seni olduğundan farklı istemiyorum ki, benim sevdigim sensin, havadaki bir siluet değil. Fakat ardından yine sırf varlığım yüzünden senin üzerinde uygulamaktan kurtulmadığım zorbalık geliyor, bu çelişki beni paralıyor, imkânsızlığı yüzüme vuruyor.

Burada olsaydım, acı çektiğini görseydim (tek bu değil, uzakta acı çekmen benim için daha vahim), yardım etmeye imkânım olurdu, hemen evlenebilirdik, şuursuzca, tabii her şeyi kendi haline bırakmış ve mutsuzluğun da kendi yolunda ilerlemesine izin vermiş olurdum. Fakat an itibariyle böyle bir çıkar yol bulunamıyor. Bugünkü tatlı ve kendini öldürürcesine yazılmış mektubuna bakarak her şeyi senin istediğiin şekilde bırakacağım ve sana artık acı vermeyeceğim konusunda söz verebilirdim. Fakat bu sözü zaten de-

falarca vermedim mi? Kendime kefil olamam. Bir sonraki mektubunda ya da belki de bu gece o korku yine geliverecek olursa (ondan kaçamıyorum çünkü), evliliğe kadar olan süre geçmek bilmeyecektir. Şimdiye dek aydan aya kendini tekrarlayan, her hafta tekrarlanacaktır. Yazdığım her iki mektuptan birinde bunun için ürpertici bağlantılar bulacağım ve içimdeki bu korkunç döngü tekrar harekete geçirilmiş olacak. Bu senin suçun olmayacağı, hiçbir zaman da olmadı Felice, bu genel bir imkânsızlığın suçu. Örneğin son mektubun. Nasıl korku dolu düşünceler içerisinde okudum onu bilemezsin. Anne ve babanın olur vermesine yol açmış olan düşünceler vardı içinde. O düşünceler umurumda mı benim, nefret ediyordum onlardan. Annenin beni seviyor olabileceğinden bahsetmişsin, hiçbir zaman buna karşılık veremeyecek, bu sevginin hiçbir zaman karşılığı olamayacak ve olmayı istemeyen biri olarak bu sevgi benim neyime. Benim, ailenle yapacağım ayrıntılı görüşmeden bile ödüm kopuyordu. Onu bırak, nişanla ve tatil günlerinin ilişkilendirilmesinden ve bu ilişkinin telaffuz edilmesinden bile ödüm kopuyordu. Saçmalık bu, her yönüyle görebiliyorum bunu, ne var ki aynı zamanda kökü kazınamaz türden, biliyorum bunu.

Bütün bunlar seni sürekli sarsacak olan tabiatıma dair işaretlerden başka bir şey değil. Gör artık bunu Felice, önünde yerlere kapanıyorum ve lütfen, it gitsin beni, bunun dışındaki her şey ikimizin de yok oluşudur. Bunlar sanırım yaklaşıklık olarak ocak ayında ettiğim laflar, tekrardan zuhur ediyorlar, zapt etmek mümkün değil. Kendimi senin önünde yırtıp açmam mümkün olsaydı, sen de söyledin bunu.

Franz

*

2.IX.13

Daha sakinim şimdi, Felice, daha pazar günü baş ağrıları içerisinde ormanda yatıyor ve çimenler üzerine koyduğum

başımı ağrından bir o yana bir bu yana çeviriyordum, bugün daha iyi durumdayım, fakat öncesinden daha hâkim de değilim kendime, kendime karşı acz içerisindeyim. Düşüncelerde ikiye bölünebiliyorum, sakin ve memnun bir halde yanında dururken, kendime o anda anlamsızca eziyet edişlerimi seyredebilirim, düşüncelerimde ikimiz üzerinde yükselebilir, sana, yani kızların en iyisine verdiğim acıyi gördüğüm anda, kendim için seçilmiş bir azap dilenebilirim, bunu yapabiliyorum. Geçenlerde kendim için şu dileği not etmiştim: "Zemin kattaki bir evin penceresinin önünden geçerken boynuma geçirilecek bir iple içeri çekilmek ve umursanmaksızın, tıpkı dikkatsiz birinin işi gibi, tüm odaların tavanlarından, mobil-yalardan, duvarlardan ve tavan arasından kanaya kanaya ve lime lime halde geçirilerek yukarı çekilmek, ta ki en yukarıda, çatıda artakalan son parçalarımı da kiremitlerin arasından geçerken geride bırakan boş ilmik belirene kadar."

Gerçekte ise hiçbir şey yapamıyorum, kendi içime tamamen hapsolmuşum ve tatlı sesini ancak uzaklardan duyuyorum. Bu bitmek bilmez, tekdüze bir halde dönen dertler hangi kaynaklardan besleniyor, Tanrı bılır. Onlara dış geçiremiyorum. Babana yazdığını takdirde sakinleşirim sanıyorum (sen de öyle sanıydun).

Tam tersi olmakta, yoğunlaşan taarruz bu dertlerin ve korkutmaların kuvvetini ölçüsüzce artırmakta. Burada, tüm zayıfları zapt eden ve onları pişmanlıkların ve radikalizmin son raddesine iten yazgı söz konusu işte. Yazmak için en yüce insanı mutluluktan feragat etme hevesi, engellenemez şekilde tüm kaslarımı bıçak gibi boydan boyaya kesiyor. Azat edemiyorum kendimi. Sahip olduğum endişeler, olur da feragat etmezsem diye, karanlığıyla her şeyi örtüyor.

Canım, bana söylediğini ben neredeyse aralıksız söylüyorum, senden en ufak bir kopuş yakıyor beni, aramızda olup bitenler benim içimde daha da ağırlaşan bir vahametle tekrarlanıyor, mektuplarının, resimlerinin önünde can veri-

yorum. Fakat yine de –bak, aramızda kan bağı bulunan asıl akrabalarım olarak gördüğüm (ne kuvvet ne de kuşatıcılık yönünden denkleri olabilirim) Von Grillparzer, Dostoyevski, Kleist ve Flaubert'den bir tek Dostoyevski evlilik yapmış, bir de belki Kleist, dıştan ve içten gelen sıkıntılarının baskısıyla Wannsee kıyısında kendini vurmak suretiyle doğru çıkış yolunu bulmuş.¹⁰⁵ Tüm bunların bizim açımızdan aslında hiçbir anlamı olmayabilir, ben onların zamanımızın üzerindeki gölgесinin merkezinde dursaydım bile, herkes yeni bir hayatı yaşar. Fakat bunlar yaşam ve inançla ilgili temel sorular, bu yüzden bu dörtlünün tutumlarını yorumlamak daha da anlam kazanıyor Felice, canım, her şey sana etmekte olduğum ve muhakkak olan eziyetle karşılaşıldığında anlamını yitiriyorken, ilerde çekeceğin eziyetler için senin adına ancak korkuyorum. Öyle iyisin ki, önünde bir kez diz çöktüm mü, sanırım bir daha oradan ayrılamam. Sondan iki önceki mektupta¹⁰⁶ yazdıklarımın üzerinden, anne ve babanla ilgili olanların yanı, bir melek gibi geçip gidiyorsun. (Tam şu anda telgrafın geldi. Canım, kendine eziyet etme böyle! Hem mektubun daha bugün öğlen geldi. Mektupların eve dağıtımında sorun oluyor, biliyorsun bunu. Saat de beş buçuk oldu, artık telgraf çekmem mümkün değil.)

Senden o mektubu babana vermeni hiç talep etmiyorum. Heyecan içerisinde yazdım onu, her ihtimale karşın. Nihai

---

105 Ç.N.: Kendi döneminde kenarda kalan, edebiyat tarihinde sonradan çok önemli bir yer edinen Alman yazarlardan Heinrich von Kleist (1777-1811) gençliğinden beri içinde taşıdığı intihar düşüncesini gerçekleştirmek için kendisiyle birlikte intihar etmek isteyen bir kadın aramıştır. 1809'da tanışıp birçok konuda ortak ilgilerini keşfettikleri (evli bir kadın olan) Henriette Vogel ile cinsel olmayan düzeyde yakınlasmaları olur. Rahim kanseri olduğu için ölmek isteyen Henriette Vogel, Kleist'in birlikte intihar önerisini kabul eder. Kleist Berlin'deki göllerden Wannsee kıyısında Henriette Vogel'i ve kendisini vurarak intihar etmiştir.

Kafka burada ancak bu tür bir birlikteliğin gerçek birliktelik olabileceğini ima ediyor olabilir.

106 Ç.N.: Muhtemelen 24-25 Ağustos 1913 tarihli mektubu kastediyor.

*Henriette Vogel ve Heinrich von Kleist'in
Wannsee Gölü kıyısındaki mezar taşları.*

kararı verecek olan ne ben ne de baban, yalnızca sensin. Karar vermek belki babana düşmeyecektir, ben çelişkiler arasına mihlanmışım ve kımıldayamıyorum, en başından beridir de bu çelişkilerin içindeydim.

İstemiyorsan verme o halde mektubu babana, fakat başka bir mektup da yazamam şimdi ona, ellerim resmen bağlı. Babana, benimle ilgili açıklığa kavuşturulması gereken bir şey nedeniyle kafanın karışmış olduğunu, bu yüzden benim ona yazmamı istemediğini söyle, zaten bunların ikisi de gerçek. Kafanın karışmamış olması mümkün değildi ve şu anda olması gereken şekilde de yazmama izin vermiyorsun. Söyle o halde bunu ona. Söyledeyecek misin? Elbette ki Dresden veya Berlin'de bir araya gelsek, çok iyi olur. Her anlamda. Ne söyleyeceğimi bilmeyecek ve tek bildiğim orada öylece dikilmek olacaksa da. Benim için (daha üst bir anlamda) iyi olacağından değil, şimdiki halimle, fakat bunun bir önemi yok. Ama şimdi cumartesi yola çıkıyorum. Arama-kurtarma ve hijyen hakkındaki uluslararası kongre-

den bahsetmiş miydim sana? Ona katılmam dün son anda açıklığa kavuştu. Bu yüzden tatilimden birkaç gün gidecek ama bazı avantajlarımda olacak. Cumartesi Viyana'ya gitceğim, orada muhtemelen bir sonraki cumartesiye kadar kalacağım, sonra Riva'ya sanatoryuma geleceğim, orada kaldıktan sonra da tatilimin son günlerinde belki Yukarı İtalya'ya ufak bir gezi yaparım. Riva'da hava fazlaca serinse daha güneydeki kesimlere giderim. Bu süreyi sakinleşmek için kullan Felice; sakinleştiğin takdirde benim hakkımda düşündüklerin de berraklaşacak. Ben senin dingin gözlerinin önünde aldatıcı bir ışık gibi dolandım durdum, o karmaşıklığımızda aceleyle gördüğün şeyin zamanla kesin bir anlam kazanıp kazanamayacağı üzerine düşün. Senin huzurun uğruna mektuplardan büsbütün feragat edeceğim, bu süre zarfında yalnızca olağanüstü bir durumda yaz bana. Ben de sana yazmayacağım gerçek anlamda. Fakat seyahatlerimde her zaman bir bloknota gözlemlerimi ve düşüncelerimi not ediyorum, onları sana haftada iki ya da üç kez toplu olarak yollayacağım. Böylece aramızda şahsi ve de benim yüzümden seni içten içe kemiren bir bağlantı olmaksızın yine de bağlantı halinde kalmış olacağız. Ben geri dönen'e kadar da, nerde istersen orada buluşuruz, geçen tüm sürenin ardından huzur içinde birbirimizin yüzüne bakarız. Ah, keşke razı olsan buna!

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Viyana – 7.IX.13]

Yürekten selamlar. Grillparzer'in de öğlen yemeklerini yediği Matschakerhof otelinde kalıyorum, yaşam hikâyesini kaleme alan Laube'nin dediği gibi "basit ama iyi". Yine de yarın taşınacağım, bu yüzden adres Posta Genel Müdürlüğü, mektuplar orada bekletilecek. Zalim uykusuzluk.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Viyana – 9.IX.13]

Bu sabah siyonizm kongresindeydim. Konuya gerçek anlamda dahil olamıyorum. Tek tek baktığında bağlantıyı görüyorum, tek tek noktalara ve genelin ötesine baktığında da öyle, lakin esas itibariyle göremiyorum. –Günlük için henüz en ufak vakit yok.

Franz

*

[H. Mayreders Matschakerhof Oteli, Viyana anteti]

9.IX.13

Günlük tutmak şimdilik imkânsız. Müdüre beni Viyana'ya götürdügü için teşekkür etmek yerine götürmemesi için dizlerimin üstünde yalvarsaydım keşke. Uykusuzluk, uykusuzluk! Bu haldeki ilk seyahatim. Geceleyin soğuk kompresler koydum başına, fakat dönüp durdum yataktta, nafile ve istedim ki toprağın birkaç kat altında yatıyor ola'yım. Elimden gelen her durumda görüşmemek için ret cevabı veriyorum, ama yine de korkunç sayıda insanla bir arada oluyor ve onlarla masada bir hayalet olarak oturuyorum.

*

[Parlamento anteti]

[Viyana] akşam vakti, 9 suları, 13.IX.13

Viyana günlüğüne devam etmeyeceğim. Burada geçen günleri yaşanmamış kılabilseydim –hem de kökünden– çok iyi olurdu. Yarın sabah saat 8:45'te Trieste'ye gidiyorum, akşam saat 9:10'da oraya varmış olacağım. Pazartesi Venedik'e gideceğim. Uykum daha iyi, fakat tüm taraflara karşı içimde bir huzursuzluk var. Bu arada artık yalnız seyahat edeceğim ve seyahatimde bana eşlik edene karşı duyduğum isteksizlik, bağımsız davranışlara, yabancı dillere, mutlu rastlantılara dair yetersizliklerimden daha büyük müymüş görebileceğim. Telgrafını aldım. Adresim Venedik Posta Genel Müdürlüğü, bekletilmek üzere; orada muhtemelen uzun süre kalmayacak olursam da postalar sonradan adresime teslim edilecek.

Franz

*

[6, 7 ve 8 Eylül 1913 tarihlerine ait kayıtlar, dört blok-not sayfası üzerinde önlü arkalı olmak üzere. İlk sayfanın üst kenarında bulunan bölüm] 10 Eylül 1913

Parlamentoda fuayede sütunlar arasındayım. Müdürümü beklemekteyim. Sağanak yağmur. Önümde altın mığferli Athene Parthenos.

6/IX Viyana'ya yolculuk. Pick ile aptalca ve boş edebiyat muhabbeti. İsteksizlik diz boyu. İşte böyle (P. gibi) asılı hal-desindir edebiyat küresine ve bırakamazsin onu, tırnaklarını içine geçirmiştir çünkü, artakalan tarafıyla da özgür bir adamsındır ve çırpinıp durursun bacaklarını içler acısı bir halde. Pick'in atmayı pek iyi bicerdiği o havaları. Onu terörize ettiğimi iddia suretiyle beni terörize ediyor. –Köşede duran gözlemci. –Heiligenstadt İstasyonu, boş trenleriyle boş halde. Uzakta adamın biri panodaki yol tarifesini inceleyen. (Theophil Hansen adında biri tarafından yapılan sütunun basamağında oturuyorum şu an.) Öne doğru eğilmiş bir halde, üzerinde mantosuyla, yüzü sarı tarife panosuna doğru bakar halde giderek gözden kayboluyor. Bir yolcunun eli havada. Saçma sapan tereddütler, hepsini saygıyla kabulleniyorum en sonunda. Matschakerhof Oteli. Tek girişli 2 oda. Öndekini seçiyorum. Dayanılmaz bir servis. P. ile sokağa çıkmam gerekiyor. Sözüm ona fazla hızlı yürüyormuşum. Rüzgârlı bir hava. Unutulan her şeyi yeniden algılıyorum. Kötü bir uyku. Dertlerle dolu. İğrenç bir rüya [“Rüya”nın altında “Malek” yazıyor]. (Günlüğün sorusu aynı zamanda bütünün sorusu ve bütünün tüm imkânsızlıklarını içeriyor. P. ile trende konuşurken bir yandan düşündüm. Her şeyi söylemek de imkânsız ve söylememek de imkânsız. Özgürliği muhafaza etmek de imkânsız, muhafaza etmemek de. Yaşanıları bir hayatı yaşamak imkânsız, bir arada yaşarken, herkesin özgür, herkesin kendi hayatını yaşaması, ne harici ne de gerçekten evli olmak, sadece bir arada olmak yani ve

böylelikle erkekler arası arkadaşlıklardan çıkmak için sonuncu olası adımı atmış olmak, bana konulan sınırın hemen eşliğinde, ayağımı tam kaldırmak üzereyken. Fakat işte bu da imkânsız. Geçen hafta bir keresinde vakit öğleden evvelken bir çıkar yol olarak akıma geldi bu, öğleden sonra yazacaktum ki öğleden sonra Grillparzer'in bir biyografisi elime geçti. O bunu yapmış, tam da bunu. (Tam şu anda bir beyefendi Theophil Hansen'i inceliyor, ben onun ilham perisi gibi oturuyorum.) Ne dayanılmaz, günahkâr, iğrençti bu hayat, ama belki de onunkinden daha da büyük acılar içinde –bazı hususlarda çok daha zayıfım ben çünkü– yine de kıl payı üstesinden gelebilmişim. *İleride* bunu tekrar ele alacağım. [“ele alacağım”ın üstünde “rüya” yazıyor.] Akşamleyin Lise Weltsch ile görüştüm.

7/IX P.'nin iticiliği. Bütün itibariyle epey akıllı uslu bir adam. Öteden beridir karakterinde ufak ama can sıkıcı bir boşluk var, işte tam da o boşluktan bir sürüngen gibi dışarı çıkıyor tüm varlığıyla, onu sürekli izleyince görülebiliyor şimdî bu. Sabah, parlamento binası. Öncesinde Residenz Cafe'de Lise W.'den Siyonizm Konferansı'nın biletlerini alma. Ehrenstein'la görüşme. Ottakring. Şîirlerine ne demeli pek bilemiyorum. (Çok huzursuzum ve bunun bir sonucu olarak da açık yüreklikten uzağım biraz, sebebi de bunları sîrf kendim için yazmıyorum.) İkişîyle birlikte restoran Thalia's'a. Onlarla ve Lise W. ile Prater'deyim. Merhamet ve can sıkıntısı. Berlin'e Siyonistler Ofisi'ne gidecekmiş. Ailesinin kırılganlığından dert yanıyor, ama aslında sadece yere çiçilenmiş bir yılan gibi kıvrınıp duruyor. Yardım edilemez ona. Bu tür kızların (hangi dolambaçlı yollardan kendimi es geçiyorsam artık) dertlerine ortak olmam, bendeki belki de en yoğun olan sosyal duyguya. Fotoğraf çekmeler, nişancılık, “balta girmemiş ormanda bir gün”, atlkarınca (nasıl da zavallı bir halde oturuyor yüksekte, kabaran elbise, kumaşı iyi, taşınması içler acısı). Babasıyla birlikte Prater'de kafedeyiz.

Gondol göleti. Dinmek bilmeyen baş ağrısı. Monna Vanna'ya gidecekler. 10 saatir yataktá yatıyor, 5 saatir uyuyorum. Tiyatro biletinden vazgeçtim.

8. [IX] Siyonizm Kongresi. Ufak ve yuvarlak kafaları olan, sıkı yanaklı tipler. Filistinli işçi delegesi, sürekli bağış çağrı� Herzl'in kızı. Yafa'nın eski lise müdürü. Bir merdivenin basamágında duruyor, kirli sakallı, redingotu kımıldıyor. Bir yere varmayan Almanca konuşmalar, çokça İbranice, esas çalışma küçük oturumlarda. Lise W. buradaki işleyişin akışına bırakmış kendini sadece, onun içinde var olmaksızın, salona kâğıtan küçük toplar atıyor, durumu umutsuz. Bayan Thein.

*

[Kartpostal. Damga: Viyana – 15.IX.1913]

Nihayet Venedik'teyim. Artık kendimi içeri atmamıym; bardaktan boşanırcasına yağmur yağsa da (o oranda yıkanıp atılacak Viyana günleri üzerimden) ve o gülünç derecede kekü gemi yolculuğunda [Trieste-Venedik], gerçi fırtınalı bir havada, hafif bir deniz tutmasından dolayı başımın içi ne kadar titrese de.

Franz

*

[Sandwirth Oteli, Venedik anteti]

[Damga: 16.IX.1913]

Felice, mektubun son mektuplarına bir cevap değil, yapduğumuz anlaşmaya da uygun değil. Seni bu yüzden suçlamıyorum, aynı şey benim mektuplarım için de geçerli sonuçta. Ben seyahatten dönene kadar, ikimizin hali öylesine perişanken, belki birimiz diğerinden olmak üzere kuvvet almak için bir yererde buluşacaktık. Ne durumda olduğumun farkında değil misin hâlâ Felice? Bu bedbaht halimle nasıl yazabilirim babana? Ruhuma çöreklenen o bildigin baskilar beni zincirlere vurmuş, kımıldayamaz haldeyim, içimde duyduğum engelleri ezip geçmekten tamamen, tamamen acizim, gücümün ancak güçlükle yetebildiği tek şey, bunlardan dolayı sonsuz bir mutsuzluk duyabilmek. Babana yazabilirim, seninle tamamen

hemfikir halde yürekten hem de, lakin en ufak bir gerçege en ufak bir yakınlaşmamda yeniden darmadağın olurum ve o zaman hiçbir şey gözetmeksiz, en karşı konulamaz zorlama altında yalnızlığa ulaşmaya çabalarım. Bu ise bugün kıyısında durduğumuzdan da derin bir mutsuzluğa sevk edebilir bizi, Felice. Burada tek başınayım, oteldeki çalışanların dışında neredeyse hiç kimseyle konuşmuyorum, içimdeki üzüntü neredeyse sel olup taşacak, ancak yine de öyle hissettiğime inanıyorum ki bana denk düşen, ilahi bir hakkaniyetçe bana reva görülmüş, benim tarafımdan da aşılması imkânsız ve bu haliyle son nefesime kadar üstleneceğim bir durumdayım. Beni engelleyen, "kendimden fazlaca vazgeçmek değil", belirli bir dar anlamda doğruysa da bu, ben daha ziyade ne telkin ne de ikna ile yaklaşılabilen, telkinden de iknadan da ama bilhassa da ikincisinden kendimi çok mahrum edemeyen bir hayvan gibi boylu boyunca yere serilmişim. Fakat öne taşıyamıyorum bedenimi, düğüm düğüm örülmüş gibiyim, öne atıldığım anda daha da şiddetli bir şekilde kopartılırcasına geriye doğru çekiliyorum. İşte benden edinilecek yegâne belirginlik ile şeffaflık bugün bu. Bu sabah yataktta Venedik'in apaçık göğüne bakarken ve aklımdan bu tarz düşünceler gererken kâfi derecede hicap duydum ve kâfi derecede mutsuzdum. Fakat elden ne gelir, Felice? Veda vaktidir.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Verona – 20.9.13]

Aziz Anastasia Kilisesi, Verona. Kilisenin içinde bir sıranın üzerinde yorgun halde oturuyorum, karşısında mutlu bir yüz ifadesiyle, vaftiz kurnasını taşıyan, gerçek boyutlara uygun mermerden bir cüce heykeli. Postalarla bağlantım tamamen kopmuş durumda, ancak ertesi gün Riva'da elime geçerler, bu nedenle başka bir dünyada gibiyim, onun dışında perişanlık diz boyu.

E.

*

[Damga: Prag – 29.X.13]

Mümkün olduğunca, açık seçikliğin en son noktasına kadar varmaya çalışacağım, Felice; ve bunu yalnızca senin için değil, kendim için de istiyorum. Sana Venedik'te yazarken o mektubun o ana kadarki kesintisiz mektuplar dizisinin sonuncu mektubu olacağını kesin olarak bilmiyordum. Fakat sonradan öyle de olunca (Verona'dan gönderdiğim kart ne yaptığını bilememekti, bir kart değildi) uzun süre sonra en doğru olanı yapmış olduğuma inandım. Senden bir ses çıkmamış olması sebebiyle de işim kolaylaşmıştı. Senden son aldığım, Venedik'teyken elime geçen ve mektup yazacağının haberini verdigin telgrafındı, fakat o mektup gelmedi. Daha sonra Venedik'e mektubunu yollamış olmani, ama işte mektubun bana kadar gelmemesini ihtimal dışı görmüyorum, çünkü o postanedeki İtalyan memur üzerine Riva'daki adresimi yazdığım kâğıt parçacığını öyle bir köşeye attı ki, oradan mümkün değil bir daha çıkamamıştır. Buna rağmen yazmadım. Hayır hayır, bir kere daha yazdım, Verona'dan attığım karttan sonraki gün, Desenzano'daydım o zaman, çimenler üzerinde yatıyordum ve Gardone'ye gitmek için vapuru beklerken yazdım. Fakat göndermedim, belki bir yerbilere koymuşumdur, onu görmeyi benden isteme ama, bölüm pörküktü, bağlaçları bulmam gerekiyordu, iğrenç bir durumdu, Desenzano'da halim gerçekten haraptı. Fakat sen Felice, Viyana'dan yollandığım kâğıt parçalarını ve Venedik'ten yollandığım mektubumu aldın ve doğru olanın bu olduğunu düşünmedin öyle mi? Tek doğru olanın bu olduğunu? Beni kendinden itmek istemediğinde kendimi senden kopartıp atmaya mecbur kalacağımı? Düşünmedin bunu? Bugün de düşünmüyorsun? Fakat şu imkânsızlıklar nasıl birbirile bağıdaştırabiliyorsun o halde: Kendi ailemin içinde bulunurken hiçbir yanıyla birisine temas etmediğimden emin halde öylesine eğreti oturan biriyken, yeni bir aileye nasıl katılabilirim ve bir aile kurabilirim ben? Birlikte bir şe-

yin tadını çıkartabilmesi belki mümkün olan, fakat ne kadar çabalarsa çabalasın birlikte yaşayamayan biri olarak hem de? Birlikte yaşamada, hakikati sürekli bir birlikte yaşamada muhafaza edebileceğine inancı olmayan ve hakikatten uzak şekilde birlikte yaşamaya da tahammül edemeyen biri olarak? Görüyorsun ki günlüğümü sana sunamadım ve sana gönderdiğim sayfaların dışında daha tek kelime yazamadım. Süreklik arz eden bir birlikte yaşam benim için yalan olmaksızın ne kadar imkânsızsa, gerçek olmaksızın da o kadar imkânsız. Ailene ilk kez baktığında yüzümdeki bakış bir yalandan ibaret olurdu.

Fakat içimden geçenler yalnızca bunlar değil. Öyle bir arzu var ki içimde sana karşı, sanki gözyaşları sineme çöreklenmiş, ağlasam da dışarı dökemiyorum (Başım ağrımıyor ama, çarpıntımda yok, yalnızca orta şiddette bir uykusuzluk, en kötü olanından değil –onların hepsi bugün yeniden başlayacak). Dün, sana bir parça benzediği için bir saat boyunca seminerdeki bir kızı gözlerimi ayırmadan baktım. Haftalardır bu mutluluğu her şeye rağmen tümüyle nasıl olur da son anda yeniden ayağa kaldırabilirim acaba diye, Noel için planlar yapıyordum. Ama hayır, her gerçek alnına öyle bir darbe indiriyor ki yeniden şuurumun geri gelmesi sağlanmış oluyor. Fakat dersen ki, inancın aksi yöndeysse, ne diye bu yönde planların olduğunu yazıyorsun o halde, verebileceğim cevap ancak şu olabilir: "Bu alçaklıktan başka bir şey değil. Belirli bir derinlikte, en derininde değil, sana savrulmaktan başka bir şey istemiyorum ve bunu bir de dile getiriyor olmam bir alçaklık." Böylesine bir felaketin içinde olmamızda senin en ufak bir suçun yok Felice, suç tamamen bana ait. Bu suçun bana ne kadar çok ait olduğunu belki de tam bilmeyorsun, son aylardaki mektupların, aslında üzerine düşündüğünde, benim olduğum gibi bir insanın varlığının olasılığına (acımak dışında) hayret etmekten başka bir şey degildiler. İnanamıyorum bun'a. Bunu inkâr edemezsın. Öyle olma-

saydı, örneğin annenin sana olan sevgisini bana aktardığını yazamazdın, ailinin düşüncelerini şu kapanış cümlesiyle tarif edemezdin: geriye, aileleri karıştırmadan evlenmek kalıyor, ve nişanımızı ve tatil günlerini birbiriyle ilişkilendiremezdin. Tabii ki ben böyleyim, inanmak zorundasın buna.

Franz

*

[Grete Bloch'la mektuplaşma]¹⁰⁷

*

-
- 107 Ç.N.: Önsöz'de de belirttiğimiz gibi Kafka'nın Felice Bauer'le yaptığı dönemde F.B.'nin arkadaşı Grete Bloch'la yazışması da önemli bir yer tutuyor. F.B. ile G.B.'nin tanışmaları da çok eskilere gitmiyor, 1913 Nisanı'nda tanışıyorlar, Kafka'nın G.B. ile tanışmasıysa 1913 Ekim'inde Prag'da oluyor. Kafka ve G.B.'nin yazışmaları bir yıl sürüyor, ama ilişkileri daha sonra tümüyle bitmiyor. İtalya'da Alman işgali sırasında tutuklanan G.B.'nin 52 yaşında Auschwitz toplama kamplında öldüğü biliniyor (bkz. http://www.franzkafka.de/franzkafka/die_frauen/grete_bloch/457277).

Kafka'nın G.B.'yle yazışması F.B. ile ilişkisiyle bağlantılı başlıyor. Ama daha sonra G.B.'ye ilgisi gelişiyor. R. Stach'ın yorumuna göre bu aynı zamanda erotik boyutu olan bir ilişki. Hatta aralarında fiziksel yakınlıkma olup olmadığı da tartışmalara konu oluyor. Max Brod'a bir mektubunda söz ettiği üzere 7 yaşındaki evlilik dışı oğlu 1921'de ölmüş; yaşı dikkate alındığında Kafka'nın çocuğu mu sorusu akla geliyor? Brod'un yorumuna göre G.B.'nin mektubunda böyle bir ima var. R. Stach M. Brod'un değerlendirmesini fazlakestirmeci buluyor.

R. Stach'ın aktardığına göre bu mektupların bir kısmı F.B.'de, bir kısmı da G.B.'nin İtalya'daki bir tanıldıgında kalmış. Stach, eldeki mektupların tamamının biraraya getirilmiş olmasını büyük bir şans olarak değerlendiriyor (Stach 2002, s. 501).

Kafka'nın G.B.'ye yazdığı ilk mektubun tarihi 29.10.1913, sonuncunu 15.10.1914 (Fischer 2009, s. 489 vd.).

Bu dönem içinde çoğu birbirine yakın tarihlerde olmak üzere yaklaşık 90 kitap sayfası uzunluğunda 60 kadar mektup yazılmış. İlgili dönemlere koşut olarak G.B.'ye yazılan mektupların içeriklerine ilişkin bilgi vereceğiz.

İlk grup mektupların toplamı yaklaşık 10 kitap sayfası tutan dört mektuptan oluşuyor (29.10.1913-15.12.1913 arası). Kafka G.B.'ye 29.10.1913 tarihli ilk mektubunda buluşma isteğinde bulunuyor. Daha önce karşılaşlıklarını yine bu mektuptan anlaşılıyor. Bu mektuplarda sıkılıkla F.B.'yle ilişkisinden ve G.B.'nin aracılığını umduğundan söz ediyor. Kendisini de zaaflarıyla anlatıyor.

6.XI.13

Bu durumda cumartesi geliyorum Felice, öğleden sonra saat 3'te buradan hareket edeceğim, pazar günü de saat 4 veya 5 gibi Berlin'den ayrılacağım. Askanischer Hof Oteli'nde kalacağım.

Bir araya gelerek görüşmemizin kesinlikle gerekli olduğunu görüyorum. Aslında önce Noel'de gelmeyi düşünüyordum, sonra mektubun ve arkadaşın [Grete Bloch] geldi, bunun üzerine bu Cumartesi gelmeye karar verdim; sonra arkadaşın gitti, senden mektup gelmedi, bir iki ufak manı çıktı, ben de yolculuğumu iki hafta sonraki cumartesiye erteleyeyim dedim (Max önumüzdeki hafta cumartesi günü Berlin'e geliyor, ben tek başına yolculuk etmek istedim). Lakin kendimle ilgili bu hafta yaşadığım tecrübeler –tüm duyularımı kaybetmiş haldeyim– ve bugün mektubunun da gelmiş olması sebebiyle bu cumartesi yola çıkacağım. Beklenmedik bir engel ortaya çıkarsa telgraf çekerim.

Felice, gördüğümüz takdirde durumumuzun açıklığa kavuşturulacağına gerçekten ümit bağlıyor musun? Bunun mutlaka gerekli olduğuna ben de inanıyorum, fakat bir açıklığa kavuşturma olur mu? Benim olduğum yerde açıklığa kavuşma hali yoktur. Her görüşmemizin ardından şüphelerinin daha da artmış olduğunu hatırlamıyor musun ve de yalnızca mektuplarda, özümün daha iyi tarafını içeren mektuplarda tüm şüphelerin adını koyabilmiş olmamızı?

Bakalım ne olacak, göreceğiz, ilahi güç halimizi anlamaktan bizi mahrum bırakmasın.

Franz

Desenzano'da yazdığım iki kağıdı buldum, mektuba ekledim. Önceki senenin kişisinden bu yana kalıcı olabilecek bir tek satır yazmadığımdan haberin var mı?

[Eklenen iki pusula]

Grete Bloch

Garda Gölü kıyısı, Desenzano, günlerden pazar [21 Eylül 1913], çimler üzerindeyim, karşısında sazların arasından kıyıya vuran dalgalar, sağda Sirmione Burnu'ndan, solda kıyıdan Manerba'ya kadar uzanan bir çerçeve içinde bir manzara, hava güneşli, biraz ileride tam şu anda iki işçi çimenlere uzandı.

Bana mutluluk veren tek his, hiç kimse nerede olduğumu bilmemesi. Ah keşke bunu sonsuz kılmanın bir yolunu bilebilseydim! Bu ölmekten çok daha hakkaniyetli olurdu. Varlığımın her köşesinde boş ve anlamsızım, mutsuzluğunum hissinde bile. Keşke sanatoryum yerine ıssız bir adaya gitseydim şimdi.

Bu şikayet hafifletmiyor beni ama, tamamen kırıltısız bir halde duruyorum, en derin yerinde küçük bir ruhun cılız ışığının titreyerek yandığı büyükçe bir taş gibiyim. Bugün rüyamda seni ve babanı gördüm, ayrıntıları anımsayabilirim, fakat aklıma getirmek istemiyorum şimdi. Şunu biliyorum

bir tek, daha kapidayken cevap verdim ona: "Belki de sadece hastayım ben."

Günlük tutmuyorum, tutmak için sebep göremiyorum, beni en derinimden etkileyen bir şey çıkmıyor karşımıma. Bu, dün Verona'da bir filmi izlerken olduğu gibi, ağladığım zaman da geçerli. İnsani ilişkilerin tadına varmak doğamda var, onları yaşamak ise yok. Bu konuda kendimi tekrar tekrar sınayabiliyorum, dün Verona'daki bir festivalde, daha öncesinde Venedik'te balayı seyahatine çıkan çiftleri gördüğüm anlardaki gibi.

*

29.XII.13 Öğleden sonra

Son on gün içerisinde, yazmak için söz verdiğinde, bu sözünü o gün bitmeden yerine getireceğinin dört defa sözünü verdin bana, Felice. Bir defasında yazılı olarak Dr. Weiss vasisiyla söz verdin, bir defasında telefonla, iki defa telgrafla, son telgrafının ardından mektup bana göre çoktan yazılmış ve telgrafın gönderildiği gün, bu durumda geçen pazar, yollandı olacaktı. Bu mektuplardan hiçbirini almadım, demek ki bana dört defa söylediğin şey gerçekleşdiydi.

Bu durum dışarıdan bakınca anlamsızca büyütülüyormuş gibi görünüyor. Biliyorsun ki, benim için etrafımdaki hiçbir şeyin önemi, sözü verilmiş bir mektubun arz ettiği önemle kıyaslanamaz. O halde yazmamakla, bilhassa da yazacağına dair zaman zaman böylesine kesin sözler verdiğinde, geçen her bir dakikanın bana ne eziyetler yaşattığını da biliyorsundur. Benim en azından şu an için tamamen masum olduğumu da ve (bunu burada sadece bir eksiklik olmasın diye dile getiriyorum, burası bunun yeri değil ve belki de gülünç olacak) senden gelecek bir sözcüğün bile ailene derhal yazmam için yeteceğini de biliyorsun. Hatta bir dereceye kadar bana kızgın olduğunu inkâr ediyorsun ve bana her söz verişinde verdiği sözün dışında aynı zamanda ufak da olsa bir ümit de vermiş oldun. Tekrar ediyorum, dıştan ve ilk başta bunlar insanca değil gibi görünüyor.

Fakat ben ki, seni kendi iradesiyle hareket eden biri olarak hiçbir durumda kendi haline bırakmayan biriym, açıklasana bana bunu. Ben seni gayet sahici bir kız olarak kabul ediyorum ve bu tarz yanıltmalara ancak karşı konulamaz bir zorlama sebebiyle yónelebilecegine inanıyorum. Senin istedigin aslinda bana teselli vermek ve bu yózden her defa-sında yazmayı vaat ediyorsun. Sonra bunun için gerçekten çaba da gösteriyorsun, fakat diş ya da içten kaynaklı sebep-lerden dolayı bunda bir türlü başarılı olamıyorsun. Bu, aynı zamanda bağımsız da bir kız olduğun için muhtemelen daha ziyade içten gelen sebeplerden kaynaklanıyor ki, bu benim açımdan daha da vahim.

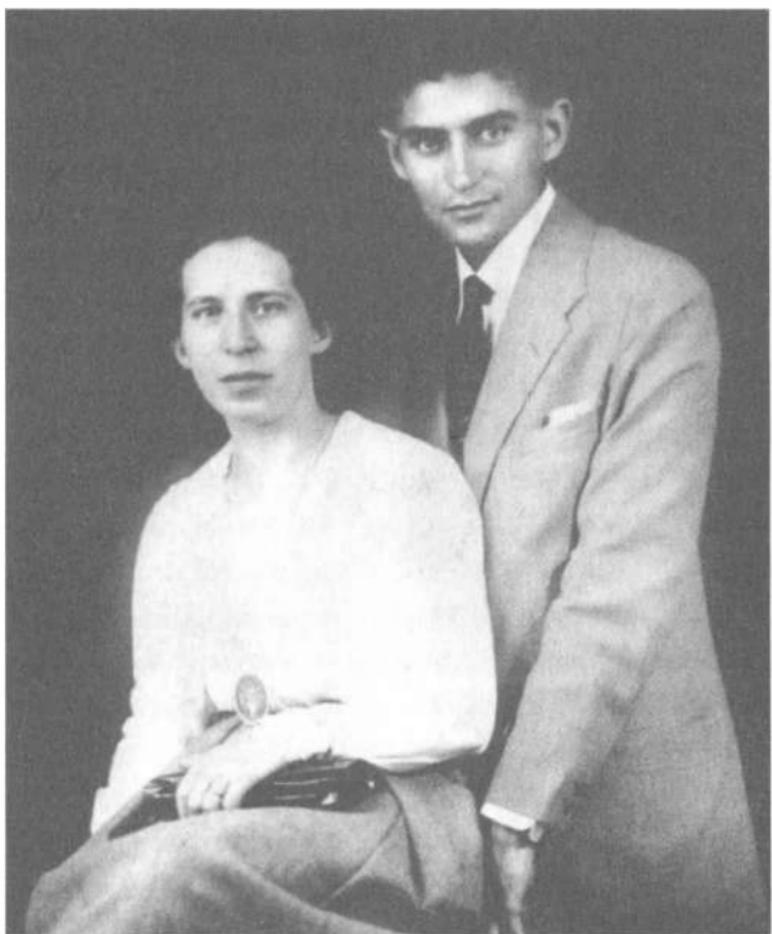
Böyle cevap veriyorum işte kendime senin yerine. Ve şim-di senden bana yalnızca kendime bu cevabı vermekte hak-lı olup olmadığını yazmanı istiyorum. Telgraf çekme, yaz bana, tam anlamıyla inanabilmek ve yazılımı doğru telakki edebilmek açısından yazını görmek istiyorum. Ancak yeni yılın ilk gününde elime geçebilmesi için mektubu bu kez eks-pres postayla eve yollamayı rica ediyorum, çünkü öylesine sabırsızlanıyorum ki inanamazsun. "Evet" ya da "Hayır"ın ötesinde bazı açıklamalarda da bulunursan, bu ancak senin teveccühün olacaktır, ama şayet böyle bir açıklama senin açısından en ufak bir zorluk oluşturacak veya en ufak bir ge-cikmeye mahal verecekse, ricam hiçbir açıklama yapmaman yönünde bile olabilir. Gördüğün üzere senden ricam yalnızca ufacık, tamamen zahmetsizce yazılabilceğ ve sana hiçbir yükümlülük getirmeyecek bir mektup. Şayet senin için öyle değilsem, bana sevgili diye hitap etme mektubunda, kalpten selamlarını yollama, bunu gerçekten kastetmiyorsan eğer. Sadece ufacık bir mektup. Abartılı bir rica değil bu.

Senden böyle bir mektup geldiği takdirde ben de bunun karşılığında süküt edeceğime, seni hiçbir surette rahatsız et-meyip, ne kadar ümitsizce olsa da, yalnızca bekleyeceğime söz veriyorum.

Franz

1914 - 1915

29.XII.13 akşam vakti

Yanıbaşımda duran mektubu yazmayı bitirip, biraz yatağa uzandım, (gece neredeyse hiç uyumamıştim, fakat bir serzeniş değil bu, genel itibariyle uykum çok bozuk) sonra da ofise gidecektim, epey iş var çünkü. Akşamleyin ise şu anda Prag'da bulunan ve benimle bir banliyö tiyatrosuna gitmek isteyen Dr. Weiß'a gidecektim. Fakat tiyatro işi bu saatten sonra olmaz, saat 7 oldu çünkü ve yazmaya oturdum zaten. Mektubun saat 5'e doğru geldi, henüz uykuya dalmamıştım. Yatakta yataktaydım, hemen cevap yazmadım, iyi ki de yazmamışım, yataktaki olmasaydım hemen yazardım, onun yerine iki saat boyunca yataktaki düşündüm, kendimi değil, zira kendimle işim bitmiş durumda, düşündüğüm sendin.

Senden ille de yazmanı rica etmiş olmakla çokça sıkıntıya sebebiyet verdiğim, mektubundan anlaşılıyor, bu sıkıntı, yazmamanın bende yaratacağı sıkıntı kadar olmasa da yine de büyük. Belki de içinde şu paragrafin geçmediği bir mektup yazmaya gayret sarf ettiğin için yazamadın bana: "Bir evlilik durumunda ikimizin de vazgeçmesi gereken çok şey olur, hangi tarafının daha ağır geleceğinin hesabının üzerinde durmayalım. İkimiz için de oldukça fazla çünkü." Ama işte böyle bir mektubu yazmakta başarılı olamadın. Doğrusu paragraf feci ve eğer orda öyle hesaplarcasına durduğu gibi de kastedilmişse, neredeyse dayanılmaz. Fakat yine de yazılmış olması iyi diye düşünüyorum, paragraftan uzlaşmaya hiçbir yol gitmiyor gibi görünse de bizim uzlaşmamız açısından iyi bile denebilir, zira insan hesap yaparsa yol alamaz. Fakat bu

yalnızca birinci görüş, tamamen haklısan sen, hesap etmek mecburiyetten, ama haksızlık değil de, anlamsız ve imkânsız olursa başka tabii. Bu da benim son görüşüm.

Beni evlenmekten alıkoyan şeyin seninle olmakla elde edeceklerimin, yalnız yaşamamı sona erdirmem sonucunda feragat etmek zorunda kalacaklarından daha az olacağım şeklinde bir düşünceden kaynaklandığına inanıyorum, bu beni yanlış anlamış olduğunu gösterir. Biliyorum, bunu sözlü olarak da böyle ifade ettim ve ben de buna itiraz ettim, fakat şimdi görüyorum ki, bunda yeterince başarılı olamamışım. Bir şeyden feragat etmem gibi bir şey söz konusu değil, ben, evlendikten sonra da, şu an nasilsam öyle olurum, zaten istediğin takdirde seni bekleyen asıl kötü şey de bu ya. Beni engelleyen şey, tam bir yalnızlığın daha yüce bir yükümlülük barındırdığı yönünde düşünülererek uydurulan bir histi, yoksa ne bir kazanım ne de bir zevk (en azından senin görüşün ifade ettiği anlam itibarıyle ne bir kazanım ne de bir zevk vardı), tersine yükümlülük ve keder. Artık hiç mi hiç inanmıyorum buna, bir faraziyeydi bu, başka da bir şey değil (bunun idrakı belki bana destek de olacak) ve sensiz yaşayamayacak olmam gerçeğiyle de gayet basit bir şekilde çürüttülmüş oldu. Ben tam da seni, olduğun gibi, mektuptaki o korkunç paragrafla birlikte, öylece istiyorum. Bu istemem de kendi tesellim ya da zevkim için değil, özgür bir insan olarak burada benimle birlikte yaşayın diye.

Ailene mektubu yazdiğimda henüz tam hazır değildim. Sene boyunca birikmiş sayısız farazi düşünce, kafamın içinde ara vermeksizin ve adeta kulakları sağır edercesine yankılanıp duruyordu. Venedik'ten itibaren buna son verdim, çünkü artık kafamın içindeki gürültüye gerçekten dayanamıyordum.

Sanıyorum mektubun bu yerinde sana karşı tamamen açık olmak ve şimdiye kadar aslında hiç kimseyle paylaşımamış bir şeyi söylemek zorundayım. Sanatoryumda bir kızı âşık oldum, bir çocuk, 18 yaşında, İsviçreli fa-

kat İtalya'da, Cenova yakınlarında yaşıyor, yani soy olarak olabildiğince yabancı, tamamıyla toy, fakat halleri bir hoş, hastalık haline rağmen çok kıymetli ve deyim yerindeyse derin mi derin. Oysa o zamanki boş ve umutsuz halimle çok daha alelade bir kız da beni avucuna almak için yeterli olabilirdi. Desenzano'daki o kâğıt parçasını biliyorsun, 10 gün evvelinde yazılmıştı onlar. Ben de, o da birbirimize asla ait olmadığını ve elimizdeki 10 günlük sürenin sona ermesiyle her şeyin bitmek zorunda olacağının ve daha sonra da birbirimize mektup değil, tek bir satır dahi yazmamamız gerekiğinin farkındaydık. Fakat sonuçta ikimiz de birbirimiz için önemliydik, veda anında bütün o insanların önünde hüngür hüngür ağlamaya başlayıvermesin diye ne tertipler yaptım, benim durumum da çok daha iyi değildi hani. Oradan ayrılmamla her şey bitti. Bu bile, dışarıdan bakıldığından her ne kadar saçma görünse de, seninle ilgili olarak düşünelerimin netleşmesine katkı sağladı. İtalyan kızın da haberi vardı senden ve esasen seninle evlenmekten başka bir gaye min olmadığını da biliyordu. Prag'a geldim ondan sonra, seninle hiçbir irtibatım kalmamış bir halde, cesaretim giderek azalıyordu, derken Noel'de belki Berlin'e gelmeyi ve her şeyi bir karara bağlamayı aklımdan geçirdim.

1.I.14

Öncelikle mutlu seneler sana Felice ve arzu edersen ikimize de. Mektubuna cevap yazmak o kadar kolay değil, oysa başta aksini düşünmüştüm. O malum paragraf öyle göze batıyor ki, üzerindeki ışık da bir yanardöner, onu tamamıyla tasfiye etmek neredeyse imkânsız gibi. Bu nedenle, ancak vaktim olduğunda ve sakin bir anımda yazmak istedim, fakat dün ne vaktim oldu ne de sakin bir anım, bugün de yok aslında, yorgunum çünkü ve 15 dakikaya Felix ve Oskar gelip beni alacak. Birazcık yazıyorum yine de, sana temas etmek için, iyi geliyor bu bana çünkü, şu anda beni nere-

deyse mutlu ediyor, şimdi sen saatler öğleden sonra 4.15'i gösterirken her neredeysen ve akıldan benimle uzaktan yakından ilgisi olmayan ve asla olmayacağı her ne geçiyorsa da. Olsun. Cevabımın bu kadar gecikmesi beni tasalandırmıyor, çünkü senin benim mektupları beklemenle benim seninkileri beklememın bir mukayesesi olamaz ve belki de böyle bir geciktirmeyle sana iyilik etmiş bile oluyorum.

Öyle ki (sen de biliyorsun bunu ve aslında söylememeye de gerek yok) ilk defa (burası vurgulanmalı) sadece Berlin'den ayrılmının değil, benimle evlenmenin beraberinde getirebileceği kayıplardan söz ediyorsun. Artık bu kayıpların sadece olasılığını değil, katietetini dile getiriyorsun. Ni-hayet ifadende söyleyiş şekline bakılırsa muhtemelen senin zararına olduğu şeklinde yorumlanabilecek bir de "ağır basma" kendini göstermekte. Aslında bu zaten bir yıl boyunca seni iknaya çalıştığım şeydi. Kani olduğun bu nokta, bu ikna çabalarımın bir semeresi olsaydı hoşnut olurdum. Yavaş yavaş gelinmesi gerekmek miydi ama o zaman o noktaya, öyle birdenbire değil. Ama belki de yazmadığın zamanlara denk gelmiştir, bu durumda yine de yavaş yavaş gelinmiştir de ben fark etmemiştir bu evrilmeyi. Fakat o son Berlin pazarında¹⁰⁸ söylediğimlerinle bunlar birbirine zıt düşüyor ve şu ana kadar ortaya koyduğun anlayış da buna zıt düşüyor, zira ben ve benimle bir hayatın senin için iyi bir şey anlamına gelip gelmediğini bile dikkate almadığın bu anlayış çerçevesinde, Berlin'den ayrılmış durumunda, geride senin açından

---

108 Ç.N.: Kafka G.B.'ye 10 Kasım 1913 günü yazdığı mektupta "dün akşam" Berlin'den döndüğünü ve cumartesi 11.30'da Berlin'e varacağı notunu Felice'ye ilettiğini belirtiyor. Bu mektubun muhtemelen kayboldugunu, haberleşme zorluklarından dolayı (Felice'ye bir bisikletli ulakla haber göndermiş) çok kısa süre bir arada olabildiklerini (ayrıntılarla göre 1 saat gibi bir sonuç çıkıyor) tüm ayrıntılarıyla anlatıyor. Ayrıca Felice Bauer'e 6.11.1913 tarihli mektubunda cumartesi Berlin'e geleceğini yazıyor. Kayboldu dediği mektup bu olsa gerek. Muhtemelen bu mektup F.B.'nin eline zamanında geçmemiş.

derin, nüfuz edici ve vazgeçilmez bir önem arz eden hiçbir şeyin kalmış olmayacağı düşüncesindeydim. Ama belki sen de şimdkiye kadar bu hususta yanıldın ve bu süre zarfında sahip olduğun şeylerle ilgili düşüncelerin belirginleşmiş oldu. Belki ben de, sözlerle değilse de varlığıyla bu yönde katkı yapmış oldum. Böyle bir olasılık da yok değil. Bazen bende de seninle ilgili olarak, Berlin'de vazgeçemeyeceğin şeylere sahipmişsin gibi bir izlenim oluştuğu oluyordu. Davranışların itibariyle bana yansıyan ufak tefek şeyler, daha ayrıntılı bakıldığından, bunun bir teyidi olarak görülebilecektir. Berlin'deyken Max'ın karısına

1.I.14 Gece yarısı

oradaki büronun ve yaşamın senin için çok önemli olduğunu ve müdürynün tam olarak düşünüp taşınmadan Berlin'i terk etmemen gerektiği konusunda seni nasıl uyardığını anlatman halen kulaklarımda (Bunları daha henüz birkaç saatir tanıdığın bir kadınla paylaşman, benim açımdan aslında müdüryü açıkça onaylamış olman kadar vahim bir durumdu).

Fakat Felice, öte yandan haklı olduğunu da itiraf etmeliyim. Meselenin genelini soğuk bir bakışla kavradığın takdirde, elbette burada kaybediyorsun. Berlin'i kaybediyorsun, büronu sonra, sana mutluluk veren işini, neredeyse tamamen dertsiz bir hayatı, özel bir bağımsız olmanın halini, dengein olan insanlarla arandaki dostane ilişkileri, dostluk ortamını, ailene birlikte olduğun zamanları –ve bunlar sadece benim bildiğim kayıplar. Buna karşılık sana yabancı olan bir dilin konuşulduğu Prag gibi küçük bir şehre ve üstüne üstlük tam zamanlı bile çalışmayan bir memurun zorunluluktan kaynaklı mütevazı orta sınıf evine geleceksin, derdin tasarı eksik olmayacak, bağımsız kalabileceksen de kısıtlanmamış olmayacaksın, ayrıca o hoş arkadaş ortamları ve ailene yerine, çoğulukla (en azından şimdilerde çoğulukla) kederli

ve suskun duran ve nadiren bulduğu mutluluğunun tek kaynağı sana ister istemez yabancı gelecek bir iş olan bir kocaya sahip olacaksın. Lakin, bunlar öyle şeyler ki, aşılmaları belki sadece (burada bundan söz edebilir miyim bilmiyorum) aşk sayesinde mümkün olur.

Dediğim gibi, ağır basmakla ilgili getirdiğin açıklamada bir hata olduğu çok kesin. Benim açımdan hiçbir zaman bir kayıp söz konusu değildi, yalnızca bir “engel” vardı ve bu engel artık mevcut değil. Hatta bana karşı artık tamamıyla sıcaklığını yitirmiş bir ilgi duyduğunu, bunun da ancak belli belirsiz bir duyguya olduğunu açıkça söylesen bile, seninle evlenmek istediğimi söyleyebilecek kadar ileri gidebilirim. Merhametini bu şekilde sömürmek kötü ve düzenbazca bir şey olacaksa da başka çare bulamıyorum. Buna karşın, mektubundan anlaşılabileceği üzere sen kayıpları bu derece bir berraklıyla idrak ettiğin ve olacakları gördüğün takdirde ve sürece, evlenmenin olanaksız olduğunu itiraf edebilirim. Kayba uğrayacak olmanın belirgin bilinçliliği içinde bir evliliğe adım atmak –imkânsız bu, bunun böyle olduğunu kabul ediyorum, ben de zaten sen istesen bile izin vermezdim buna. Bunun başlıca sebebi de sadece ve tek başına benim istediğim evlilikte, kadın ve erkeğin bir birlik içerisinde özgürce var olabilmelerinin insani özleri itibarıyle ancak birbirlerine eşit olmalarıyla mümkün olabilmesi.

2.I.14

Fakat Felice, gerçekten de ciddi ciddi öyle mi düşünüyorsun, kayba uğramaktan gerçekten de korkuyor musun? Kendine gerçekten de bu kadar temkinli mi yaklaşıyorsun? Hayır, elbette ki öyle yapmıyorsun. Burada –durumu daha net ortaya koymak açısından– iki olasılık söz konusu: ya artık benim hakkında hiçbir şey bilip duymak istemiyor ve beni bu yolla kendinden iterek uzaklaştmak istiyorsun ya da yalnızca bana olan güvenin sarsıldı ve ölçüp tartmaların sîrf bu yüzden. Eğer birincisi söz konusuysa engel ola-

bileceğim ve söyleyebileceğim bir şey olamaz, o halde her şey bitmiştir, seni kaybetmişimdir, bundan sonra nasıl var olacağım üzerine düşünmek zorunda kalacağım ve biliyorum ki bunu hiçbir zaman tam anlamıyla atlatamayacağım. Buna karşın ikinci olasılıkta ise kaybedilmiş bir şey yok, o halde durumumuz mutlaka iyileşecektir, çünkü ben senin güveninin her sınavasından, o an itibarıyle ne kadar gücsüz olacak olsam da, genelde başarıyla çıkacağımı biliyorum. Bu noktada durumun ne olduğunu söylemek sana kaliyor Felice. Eğer birinci durum söz konusuysa birbirimize veda etmeliyiz, ikincisi söz konusuysa sına beni o halde, üçüncüsüne, yani meseleye derinlemesine bakmadan salt kayıpların hesabını yapıyor olmana ise inanmayı başaramıyorum.

Seninle, evlenme bahsini kapatıp birbirimize sadece eski den olduğu gibi yazmak konusunda anlaşmıştık. Öneri senden gelmiş, ben de kabul etmiştim, çünkü o an neyin daha iyi olacağını bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum, daha iyi olanı yapalım! O kadar ihtiyaç duyduğum aramızdaki bu ilişkinin muhafazası ancak evlilik şeklinde mümkün. Ben de aynı şehirde yaşamıyor olmamızın iyi olduğu düşüncesindeyim, fakat böyle düşünmemin sebebi, eğer gerçekten evlenecek olursak, bunun birbirimizden bu kadar ayrı olduğumuz şu dönemden daha ileri bir zamanda gerçekleşeceğ olmasıdır. O durumda çekinceler akla gelecek, işi yokuşa sürmek için gerekli nedenler bulunabilecek ve üzünlü zamanlar öylece boş yere geçirilecek. Şimdi de fazlaıyla öyle değil mi zaten?

Kaldı ki, senin de mektuplaşmanın sürdürülmesine tam bir ciddiyet atfettiğin yok. Sürdüğü takdirde sonuç ne olur? Beklemelerin vereceği istiraplar, ardından da yakınmaların yazıya dökülmesi. Olacağı bu. İlişki böylece yavaş yavaş çözülmüş gidecek, sondaki acı ise çok daha büyük ve kirlenmiş olacak. Böyle yapmayacağız, bu bizim dayanma gücümüzü aşar ve hiç kimseye bir fayda getirmez. Hem baksana, salt yazıya dayalı olan bu bağın üzerinde zaman nasıl da etki-

li, bana son kez yazdığınından bu yana neredeyse iki ay bile geçmemişken, sen farkında olmaksızın mektubuna gizlice husumetler sızmış adeta. Olmaz Felice, bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz.

Seni seviyorum Felice, seni bende insaniyet adına iyi olan ne varsa onların tümüyle seviyorum, canlıların içinde dolaşabilmek adına bana bahsedilmiş ne değer varsa, onların tümüyle seviyorum seni. Eğer bunlar azsa, bendeki azlıktır bu. Ben seni tamamen olduğun gibi seviyorum, gerek bana iyiymiş gibi gelen yönlerinle, gerekse iyi değilmiş gibi gelen yönlerinle, hepsiyle, evet hepsiyle. Tüm diğer gerekler öngörülmüş olsa da senin bana bakışın öyle değil. Seni memnun edemiyorum, türlü türlü kusurlar buluyorsun bende, beni olduğumdan farklı istiyorsun. Yok “daha çok hayatın gerçeklikleri içinde yaşamalıymışım”, yok “mevcut şartlara göre hareket etmemeliyim” vesaire. Bunları gerçek bir gereksinimden hareketle istiyorsan, istediğinin artık ben olmadığımın, beni es geçtiğinin farkında değil misin? İnsanları değiştirmeyi istemek niye, Felice? Doğru bir davranış değil bu. İnsanları ya oldukları gibi kabul etmeli ya da oldukları halde bırakmalı. Kişi değiştirilemez, olsa olsa doğası bozulur. İnsanlar tek tek parçalardan oluşmaz ki, parçaların herhangi birini çıkarıp yerine bir başkasını yerlestirebilesin. Hepsi daha ziyade bir bütündür, bir ucundan çektiğin takdirde, sen istemesen de diğer uç kırılderiverir. Olsun Felice, bunu bile, yani bende türlü kusurlar bulmanı ve beni değiştirmek istemeni, bunu bile seviyorum, yalnız istiyorum ki, bunu sen de bilesin.

Şimdi artık karara var, Felice! Son mektubun henüz bir karar değil, soru işaretleri içeriyor henüz. Sen şimdiye kadar her zaman kendini benim kendimi ettiğimden daha iyi tahlil edebildin. Bu kez de benim gerimde kalamazsun.

Mektubu kutuya bırakan o elini öpüyorum bir de şimdi.

Franz

*

[Grete Bloch'la mektuplaşma^{109]}]

*

9.II.14

Olsun Felice, her şeye rağmen (ve öyle fazla ki bu “her şey”) yazdırın ya, olsun, –bugün kartın geldiğinde sanki ilk günkü gibi idi. Hizmetkârin tamamıyla önemsiz bir şeymiş cesine verdiği bu kartın içinde senden bana yönelen sözler var yeniden, kötüden ziyade iyi, yorumu açık da olsa, hiç değilse bana yönelik sözler bunlar, böylelikle en azından kendini bana yeniden göstermiş oluyorsun, sebep her ne olursa olsun, hakkında hiçbir şey bilip duymak istemem men söz konusu değilmiş demek ki –okurken mutluluktan perişan oldum, yemek için elimde tuttuğum elma masanın üzerine konulmak yerine elimden düşüp gitti. Daha sonra, epey sonra sıra sekreterime işe ilgili bir yazı yazdırımıya geldiğinde, kendimi yazdırımıya verecekken tam, “Neler oluyor bana? Niçin böylesine farklıyım bugün?” diye akıldan geçirdim ve niçin böylesine farklı olduğumu hemen-cecik bildim.

Bir şey olmuş değil ki; bana yazmışsun, ama kim bilir ne anlama geliyor bu yazılın? Son zamanlarda mektuplarını ne redeyse hiç yazamamışken bu kartı yazmak zorunda olman ne kadar doğru? Gerçek bu mu? Hayır, tam anlamıyla değil, olamaz da. Fakat öyle ya da böyle olmuş olsun, belli belirsiz

---

109 Ç.N.: Kafka'nın G.B.'ye mektupları devam ediyor. 18.3.1914-15.10.14 arasında 50 kadar çoğu kısa mektup yaklaşık 50 kitap sayfası tutuyor. Bu mektuplarda Kafka ile G.B. arasında samimiyet derinleşiyor, yer yer duygusal yakınlaşma ve Kafka'nın G.B.'ye kur yaptığı görülüyor. Aralarındaki ilişkinin daha ileri gitmemesinin F.B.'yle ilişkisinden kaynaklandığını da açıkça dile getiriyor ve F.B. ile evlenmedeki çekincelerini G.B.'yle dertleşme havasında paylaşıyor. R. Stach'a göre G.B.'nin, durumu F.B.'ye aktarmasına da mektuplardaki bu tavır sebep oluyor (Stach 2002, s. 500).

15.10.14 tarihindeki son mektubunda G.B.'den gelen bir mektuba teşekkür ediyor. Askenischer Hof Oteli'nde yaşanan nahoş duruma değinmeyip ve Kafka ondan nefret ettiğini yazmış olan G.B.'ye itiraz ediyor. Ayrica G.B.'nin Felice'yi yanlış tanıdığını belirtiyor.

olsa da, bana en azından elini uzatıyorsun. O eli benden geri çekme Felice. Bırak, bir zamanlar verdiğin gibi bende kalsın.

Fakat şu anda son mektubun aklıma geldi yine ve oradaki “ağır basma” konusu. Tüm bunların ardından aynı şekilde rica edip, seni o rahat konumundan, yani elbette ki nispeten rahat olan konumundan (en sonunda seni bu konuda ikna edebilmiş görüneceğim, belki de daha ziyade seni başka bir kanaatinden uzaklaştırmışım) benim tarafa geçirmeyi deneyebilir miyim? Fakat şu an bunu da konuşmanın zamanı değil. Şu an bir tek, senden bir daha öylesine sessiz kalmamanı dilemenin zamanı Felice, burada Prag'da (gerçekten de gök kubbe nasıl yeryüzü üzerinde asılı duruyorsa, Berlin de benim için Prag'ın üzerinde öyle asılı duruyor) ne yapacağını bilemez bir hale düşerek, bir oraya bir oraya koşturup, hiçbir şey görmeksızın, hiçbir şey duymaksızın zihinde sürekli aynı düşünceleri atıp tutmakta olduğundan bahsetmenin de zamanı değil. Yalnızca şunu rica ediyorum senden, başka da bir şey değil. Bana ne düşündüğünü açıkça söyle, ben de sana aynı şekilde cevap vereceğim. Ne düşündüğümü sana söylememeye gerek yok, en iyisini sen biliyorsun.

Franz

*

[Grete Bloch'la mektuplaşma¹¹⁰]

*

---

110 Ç.N.: Burada araya yeniden Grete Bloch'a yazılmış çok sayıda mektup giriyor. Bir kısmı epey uzun olan 17 kadar mektup yaklaşık 18 kitap sayfası tutuyor.

9.2.1914-12.3.1914 tarihleri arasındaki bu mektuplarda Felice'den tekrar tekrar söz ediliyor, Kafka Felice'nin dış görünüşüyle ilgili ilginç yorumlarda bulunuyor. Ama aynı zamanda G.B.'yle mektup ilişkisi de gelişiyor. Ona kitap tavsiyesinde bulunuyor, hatta “neden mektup yazmadın” serzenişleri de duyuluyor, düzenli aralıklarla yazışma önerisi getiriyor. Mektuplardan birinde de Berlin'e Felice'ye yaptığı sürpriz bir ziyaretin sonucunu G.B.'ye aktarıyor. Buradan anlaşıldığı üzere F.B. rahat hayatından vazgeçmeyi göze alamıyor, Kafka ile geçireceği bir birliktelığı dair çekinceleri var.

13.III.14

Mutsuzsun F., ben de sana rahatsızlık veriyorum, benim mutsuzluğum da bundan işte. Mutluluğum ise senin için bir teselli, ufak da olsa bir teselli olmak olurdu. Öyle değilim ama. Seninle ilişkimi bir tarafta, ailendeki üzücü durumları¹¹¹ diğer tarafta, sanki tamamıyla farklı şeylermiş ve birincisi daha önemsizmiş gibi, birbirinden ayrı tutuyorsun. Öyle yapıyorsan öyledir, ya da en azından görünüş itibariyle öyledir, çünkü bu açıdan belirli bir şey söylemek istemiyorum, bu senin meselen F.

O iki mektubunu kaç kez okudum bilmiyorum. İçinde iyi şeyler var, fakat şüphesiz çokça üzücü şey de, çoğu ise ne iyi ne de üzücü şeylerden oluşan bir karışım. Bugünkü telgrafın her şeyi biraz daha karartıyor, ya da kullanmadan edemeyeceğim sana ait bir ifadeyle söylemek gerekirse: acı-laştırıyor. Yaşadığınız sıkıntının ardından destek için ailenin yanında olman gerektiğini bile bile senden Dresden'e gelmeni istemek pek akıllıca ve ince düşünceli bir davranış değildi. Bu eğer bir hataysa, telgrafındaki 7 kelime yeterli bir ceza. Ama bu belki de hatadan ziyade, senin yaptığını yapamayıp, ailendeki sıkıntı ile kendimi ayrı tutmayı becerememiş olmamdı.

Bırakalım bunları F., şimdi ne olacak peki? Katiyen, Felice, beni katiyen tekrar dünkü mektupların sayesinde hiç olmazsa bir adım uzaklaştığım belirsizlikler içine geri atamazsin. Bunu katiyen yapamazsin, oraya, en dibe bir daha geri dönmektense sahip olduğumun en iyisini feda eder, geri kalanla her nereye olursa olsun, kaçar giderim. Eğer yol kat etmek istiyorsak birbirimizle konuşmamız gereklidir ama, sen de aynı görüştesindir, değil mi F.? Bunun en iyi, en kolay,

¹¹¹ Ç.N.: F.B.'nin erkek kardeşinin kanunsuz işler nedeniyle Amerika'ya kaçmasına gönderme var. Bu konuyu Kafka'nın G.B.'ye bir gün önce yazdığı (12.3.1914 tarihli) mektuptan kısmen öğreniyoruz.

en engelsiz, en ayrıntılı şekilde gerçekleşebileceği yerin de Dresden olduğuna şüphe yok. Bunu geçende Berlin'de laf arasında sen kendin önermişsin, daha evvel de birçok kez dile getirmiştin. Bunun için ciddi bir engel söz konusu değil, o halde bunu bir sonraki cumartesi için yapmayı ister misin? Son zamanlarda bir şey yazamıyordun, yazmak sana halen istirap veriyor, kısmen anlayabiliyorum, bu da bir araya gelmemizin gerekliliğini destekleyici bir başka geçerli sebep. Önümüzdeki hafta cumartesi olmazsa da pazar gününe geçmesin Felice. Düşün ki, seni Prag'da sadece bir kez görmüş olan ve senin açından basit, kendisi içinse hayatı önem arz eden bir iyilik yapmanı rica eden bir yabancıım ben. Böyle bir durumda ondan bu iyiliği esirgemezdin. Ne aptalca laflar bunlar! O olmasa da bir araya gelmenin gerekliliğini kabul ederdim. Fakat şayet kabul etmiyorsan ve daha iyi olduğuna inandığın bir yol biliyorsan, söyle ben de katılıyım, ama önemli olan bizi bu durumdan çıkartabilmesi; bunu sağlayabilecekse eğer, o zaman her şeyiyle iyidir. Benim Berlin'e gelmem de bir seçenek, fakat bunun şüphesiz ki Dresden'de görüşmek kadar iyi olmayacağı bir yana, aramızdaki belirsizlik devam ettiği sürece benim Berlin'e gelmekten ödem kopuyor, şehre yaklaşırken ilk banliyöleri görmekten korkuyorum, ileri geri bakmaktan boynumun koptuğu perondan korkuyorum, yaklaşan otomobilere öylece baktığım istasyon girişinden korkuyorum, hepsinden korkuyorum. Bırakalım şimdi bunları! Dresden'e gel! Salt kendi derdimin acısını çekmek yerine bırak seninkini çekerek mutluluğa erişeyim.

Franz

Söylemeyi unuttum, annem mektubuna sevindi, hakkında iyi bir söz etmeye gerek bile kalmadı, sana en kalbi selamlarını gönderiyor, hemen cevaplamak istedi mektu-

bunu, fakat ben şimdilik bunu yapmamasını söylediğim. Şu anda en önemli olan şey bizim, öncelikle senin bu belirsizlikten kurtulman. Annem sana bu açıdan yalnızca rahatsızlık verecektir, umarım bunu daha ilk mektubuyla yapmamıştır.

Franz

*

[Grete Bloch'la mektuplaşma]

*

17.III.14 ·

Olmaz F, bana bir cevap borçluyken sessiz kalamazsun, bunu yapma hakkın şimdi artık eskiden olduğundan da az. İki mektubuma yine cevap yok, hem de bunlara verilecek cevap, yani en azından bir araya gelip, açık açık birbirimizle konuşmamız gerektiği şeklindeki cevap açıkken. Sana karşı öteden beri duyduğum, senin bana karşı pek nadir duyduğum bir güvenle birlikte. Cevap vermemek için geçerli sebeplerin vardır, bana ve –bunu hiç değilse yazmıştin– kendine de anlamsızca acı çekirmezdin yoksa. Ancak bu sebeplerin hiçbirini sonuna kadar direnemez, hayali sebepler bunlar, bunlar hayaletler, konuşsana F, bırakıssana yaklaşayım o hayaletlere. Tiergarten'da, bana karşı beslediğin sevginin yetersizliğine dair söylediğlerin o an için doğrudydu ve şu an da doğru denebilir, lakin başka bir şey doğru değildi. F, artık benim kim olduğumu gör, sana olan aşkımla nasıl biri haline geldiğimi gör.

Franz

*

[Felice Bauer'in anne babasına mektup]¹¹²

*

18.III.14

Saat akşam 9.00. Bugünkü telgrafıma telgrafla vereceğin cevabın, telgrafı eğer hemen öğleden sonra göndermiş olsaydın, normal şartlarda gelmiş olmaliydi. Ofiste misin, evde misin bilmiyorum, tek kelime etmeye değer bulmuyorsun beni. Aileni ırkılmeyeyim diye telgrafı evinize yollamak istemedim, fakat öyle yapmaktan başka seçenek kalmayacak. Seni her yerde aramak zorundayım, bu benim kendime karşı ve hatta belki de sana karşı yükümlülüğüm. Bunu sen de idrak edeceksin F., keşke bunu çoktan idrak etmiş durumda olsan. Telgrafta şöyle dedim bugün: "Sen Dresden'e gelmeyeceksen, cumartesi ben Berlin'e geleyim. Bunu kabul ediyor musun? İstasyona gelecek misin?" Bu şekildeydi telgraf. Bunu burada tekrarlamış oldum ve şu ya da bu şekilde tekrarlamaktan da vazgeçmeyeceğim.

Franz

*

[Julie Kafka'nın Felice Bauer'e yazdığı mektup]¹¹³

*

21.III.14

Durumumuzu gereksiz yere karıştırmak için dış sebeplerin işe karışmış olması, benim telgrafımın senin ofiste olmadığın bir öğleden sonra gelmesi, senin telgrafının yanlış adrese yollandırmış olması ve bir de şu an gördüğüm üzere, ailene yazdığım mektubun bir gün geç gitmiş olması (onu perşembe günü postaya vermiştim, ekteki belgeden bunu görebilirsin) –tüm bunlar kötü tabii ki, ama bizim durumu-

112 Ç.N.: Kafka 19.3.1914 tarihinde F.B.'nin anne babasına kısa bir mektup yazarak F.'den cevap alamadığını, F. hakkında haber vermelerini rica eder (Kafka 2009, s. 526).

113 Ç.N.: Julie Kafka 18.3.1914 tarihli mektubunda, F.B.'den Kafka'ya bir an evvel cevap yazmasını rica ediyor, suskun kalmasının Kafka'yi fazlaıyla üzduğunu bildiriyor. Böyle bir mektubu yazmış olmasının Kafka tarafından öğrenilmemesi gerektiğini de ekliyor.

muz artık öyle bir hal almış ki, tesadüflerin en kötüsü dahi onu daha fazla kötüleştiremez.

Bugün senin telefon ihbarın geldiğinde ofisten çıkmak için uygun durumda değildim, aynı zamanda da benden ne istedığını mümkün olduğunca hızlı şekilde öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordum, ayrıca içimde bir şekilde filizlenen anlamsızca bir umutla, ekspres mektubundaki sivriliği telefonda görüşmek suretiyle bir şekilde biraz törpüleyeceğini düşünüyordum –bu nedenle sigortadan bağlattırdım telefonu. Bu iyi olmadı, bir telefon kabinimiz yok, telefonun bulunduğu başkanlık odasında her zaman bir sürü insan oluyor, müdürlerden biri de tesadüfen oradaydı, iğrenç bir insan, arkamda dikiliş espriler yapıyordu, az kalsın sırtına tekmeyi vuracaktım, onun yüzünden söyleneni pek anlamiyordum, ama özellikle de bir süre sözlerinin anımlarını idrak edemedim. Ailene yazmış olduğum mektubun dün elinize geçtiğinden, bana telgraf çekmeden evvel ve tabii ki bana yazmadan evvel o mektuptan haberdar olduğundan hareket ediyordum haliyle. Dolayısıyla telefonda seninle görüşürken, söylediklerinden pek azını anlamış olmam dışında, ne istediğin ve beni niçin telefonda görüşmeye çağrırdığın üzerine kafa yormak zorundaydım. Sesini duymamla birlikte –bu nedenle telefonla görüşmekten korkuyorum ya işte– tüm bunlara bir de yine seni görmek için duyduğum o tutkunun beni teslim alması eklendi. Berlin'e gitmek en kolay yoldu, her şeyi açıklığa kavuşturmak ve her şey hakkında açıklığa kavuşturmak; gelelim o halde dedim. Buna karşı olan her şeyi zorla bastırarak duymazdan geldim, cevabındaki tereddüt edişi duymazdan geldim, istasyona gelme konusundaki isteksizliği ve kabul edişindeki o derin belirsizliği duymazdan geldim, bugünkü mektubuna cevaben yazacaklarım tamamıyla aklımdan gidi-verdi ve “geliyorum” dedim. Ofisten dışarı çıktım, yağmurda bir süre bir oraya bir buraya gidip geldim, düşünüp taşındım, o kadar umutsuz görünüyordu ki her şey, Berlin'e gelmeye seve seve katlanabilirdim, fakat geri dönüştən o kadar kor-

kuyordum ki gelip gelemeyeceğimden emin olamadım. Daha sonra, evde babanın telgrafını gördüm: "Felice iyi, mektubunuz biraz önce geldi, dün size yazmış", telgrafı okumamla birlikte kesin kararımı vermiş oldum; gitmeyecektim. Mektubumun ailenin eline ancak bugün geçtiğini görünce bana niçin telefon açtığını anladım ve telefonda duyamadıklarım dahil söylemiş olduğun her şeyin bir tür sitem olmasının nedeninin ailene mektup yazmış olmam olduğunu anladım, Tiergarten'daki bitmez tükenmez yarı suskunluğun üzerine sana, "Bu belirsizliğe bir son vermek için babanla görüşeceğim" dediğimde yüzünü öfkeyle bana döndürüşünü hatırladım – ve gelmedim. Sana, ofise telgraf çektim, babana da yine telgraf çekmek suretiyle teşekkürlerimi bildirdim.

Ailende, ben tam çözmemiş olsam da büyük bir felakete maruz kalmış olduğunun gayet bilincindeyim, bu felaketin seni korkunç bir şekilde oradan oraya savurduğunu görüyorum, tipki, hayranlıkla bağlandığım içindeki o küçük kızın da aynı durumda yapacağı üzere, senin bu felaketi sırtlamış olduğunu da görüyorum ve söylediğim her şeye bunun bilinciliği mevcut.

Bugün ekspres mektubunu bir kez, on kez ve daha fazla okumamın ardından, son mektuplarımı okumamışın gibi bir izlenim edindim. Cumartesiden bu yana son dört ya da beş mektubu gerçekten de okumamış olabilirsin, aksi takdirde bana tek kelime cevap yazmamış olman nasıl mümkün olabilir, o kadar mektuba ve bir telgrafa cevap almayıńca seninle ilgili bitmez tükenmez bir endişe içerisinde nasıl olduğunu öğrenebilme için en nihayetinde ailene (kız kardeşinin adresini vermemiştirin çünkü bana) yazmak zorunda kalmış olmadan dolayı bana sitem etmek istemen nasıl mümkün olabilir? (Bu arada biliyorsun ki bundan iki önceki susma aralığında yazdığını üzere, babanla konuşacağımı söyledi ve o suskunluk daha öncekilerin her birinden daha gerekçe-sizdi, evet hatta tamamıyla anlaşılmazdı ve sen de bir açıklama çabasında bulunmuyorsun. Durumumu çok daha be-

lirgin olarak ortaya koyan 4 ya da 5 mektubum dururken, onları bir tarafa kaldırıp, onların yerine telgrafıma cevap vermek istememi ve sonunda da cevap vermiş olmanız da anlayamıyorum.) Fakat bu mektupları kastetmiyorum şimdi, Berlin'den döner dönmez yazdığını ve annemin mektubunun haberini verdığım mektubu da kastetmiyorum, onu da okumuş olamazsınız. Felice, bak, anneme o mektubu benim için karımın gönlünü fethetsin diye yazdırmadım ki (şayet kafamın cehennemi içinde kıyıda köşede bir yerlerde böyle bir umudun sevgisi olduysa, o zaman bundan ben sorumlu değilim), anneme o mektubu Tiergarten'da bana söylediklerinin onayını doğrudan senden alsin diye yazdirdım. Bunu yapmasına niçin izin verdigimi ilerleyen satırlarında söylemem belki.

Söyle yazmışsin bugünkü mektubunda: "Tiergarten'daki konuşmaların üzerine bir çizgi çekelim", iyi olur bu, bundan daha güzel bir şey düşünemiyorum; fakat bir sonraki sayfada şöyle demişsin: "Sana karşı duyduğum sevginin senin için yeterli olduğunu söylemiştin bana", hiçbir şey bu cümleden daha korkunç çekemez ki o çizgiyi. Felice, umutsuzluğunun dibindeyken bu tarz bir söz sarf edebileceğimin, fakat senden gelecek böyle bir şeyi asla nihai olarak kabullenemeyeceğimin farkında değil misin? Sözlerin daha basit bir ifadeyle, benim sana sahip olmaya mecbur olduğumu idrak etmiş olman sebebiyle kendini feda etmek istediğiinden başka bir anlama gelmiyor ki. Ben kendini feda eden bir insanı kabul eder miyim, üstüne üstlük kendini feda eden bu kişi benim en sevdigimse? Böyle bir şeyi yaparsam benden kesinlikle nefret edersin, fakat yalnızca bu değil: Eğer durum aynen mektubunda yazdığın gibiysse, daha şimdiden nefret ediyorsun benden. Birlikte yaşayabilmeyi gönül rızasıyla isteyecek kadar sevmediğin, fakat seni türlü yollarla (bu yollar sana karşı duyduğu sevgiden başka bir şeyden oluşmasa da) buna mecbur eden bir kişiden nefret etmez misin? Sonuncudan bir önceki mektubun sevecendi, mutsuzluğun derinliklerinde ol-

duğunu anladım; Tiergarten'da dile getirdiklerin, o mutsuzluğunun içinde söylenmiş gibiydi; söylediğin sözlerin payına acının haricinde bir düşünce düşmemiştir; gerçi o mektupta bana belirsiz, ama bir o kadar da güzel tasavvurlara açılan umutlar verdin. Bu mektupta da belli umutlar var, ama öncesinde kafaya bir darbe iniyor.

Yine de son mektubunda iki belirsizlik bulmak mümkün, bunlar neredeyse ölümsüz olan umudun, son olasılığın en küçük kırıntıları. Hâlâ çok mutsuzsun, hâlâ düşünüp taşınmaktan acızsın, ayrıca Tiergarten'da "her şey"i söylememiş olduğunu kabul ediyorsun (bunu kabul ettiğini söylemene lüzum yok). Mektubun geriye kalani açık olmasaydı keşke, bu iki belirsizliğe tutunabilirdim o zaman! Nasıl da isterdim bunu! Lütfen söyle bana, Felice: Niçin zorluyorsun kendini, niçin zorlamak istiyorsun? Tiergarten'da yaptığımız gezintiden bu yana ne değişti? Hiçbir şey; zaten kendin söylüyor sununu. Peki, iyi günlerimizden bu yana sende ne değişti? Her şey; bunu sen de söylüyor sun. O halde niçin kendini feda etmek istiyorsun, niçin? Sürekli bana seni isteyip istemediğimi sorma! Bu soruları okumak beni ölesiye üzüyor. Mektubunda bu soruların dışında kendin hakkında tek bir söz, tek bir sözcük yok, kendi açısından ne beklediğin hakkında, evliliğin senin için ne anlamına geldiği hakkında tek bir söz dahi etmiyorsun. Her şey birbirini gayet iyi tamamlıyor, senin açısından bu bir kendini bir feda ediş, bunun üzerine başka söyleyecek bir şey yok artık.

Orada olsaydım şu anda yazmış olduğum yüzüne söyleyebilme gücünü şüphesiz ki gösteremezdim, tek yapabileceğim, kendimi senin önünde yere atıp, seni sonsuza dek tutmak olurdu. Bu yüzden, gelmemiş olmam iyi.

Planlarımı soruyorsun, bununla tam olarak neyi kastettığını bilmiyorum, fakat sanırım sana onlardan şu anda açıkça söz edebilirim. Riva'dan döndüğümde, çeşitli sebeplerden dolayı işimden istifa etmeye karar vermiştim. Bir yıldan beridir, hatta daha da uzun süreden beri sigortadaki görevimin

ancak seninle evlendiğim takdirde (seni tanıdıktan sonra başka birisi benim için söz konusu olamaz, olmayacak) bir anlamı, iyi bir anlamının olacağının farkındaydım. Oradaki görevim ancak evlenirsek iyi bir anlam kazanacak, neredeyse hoş bir hale gelebilecekti. (Buna benzer şeyleri Dr. Weiß'la da paylaştım, kafeteryada işittiğin üzere o da bu konuda fazlasıyla ısrarcı sayılır.) Seninle evlenmezsem, bana başka zaman kolay gelen (istisnai zamanlar hariç) görevim çekilmmez bir hal alır, çünkü ihtiyacım olandan fazlasını kazanıyor olurum ki bu da anlamsız. Buna bazı başka şeyler de eklenir, fakat bunları söylememeyi tercih ediyorum. Tüm bunları anneme ilk defa Berlin'den döndüğüm zaman söylediğim. Hepsini gayet iyi anladı, ama önce sana bir mektup yazması için iznimi istedi; belki de tüm bunları senin hakkında söylemeklerime inanmadığı ve sana yazacağı mektuba büyük bir umut bağıladığı için o kadar iyi anlamıştır. Şimdi artık annemin sana yazmasına niçin müsaade ettiğimi biliyorsun.

Ne demeli, Felice? Şu an sanki Anhalter İstasyonu'nda perondayım da, sen bir istisna yapıp gelmişsin, yüzün karşında ve sana temelli veda etmek zorundaymış gibiyim neredeyse. –Pazartesi için senden bir ekspres mektup daha bekliyorum, bir mucize; ben ne beklediğimi biliyor muyum sanki? Salıdan itibarense artık bir şey beklemiyorum.

*

25.III.14

Canım F., son mektubunda (bunu söyleyebilmek için kaç zaman sessizce bekledim ve kaç zaman yanında olmayı diledim) her yönüyle oldukça açık olan bir cümle var; uzun zamandır olmayan bir şey bu. Benimle birlikte bir yaşam konusunda korkularınla ilgili olan cümle. Kesinlikle ihtiyaç duyduğun türden bir desteği bende bulacağına inanmıyorum ya da bu konuda şüphelerin var veya hatta yalnızca benim bu konudaki fikrimi öğrenmek istiyorsun. Buna doğrudan cevap veremem. Belki de şu anda bunun için hem fazla yorgunum (Akşama doğru saat beşe kadar telgrafını beklemek

zorunda kaldım. Niçin? Mektubunu ise söz vermiş olmana karşın 24 saat beklemek zorunda kaldım. Niçin?), hem de mektubundan dolayı bu yorgunluğun derinliklerinde hissettiğim mutluluğun büyülüüğünü buna izin vermiyor.

Akşamın geç vakti. Bugün artık en önemli olan şeyi de yazamayacağım. Hakkında istediğin ayrıntılı bilgiyi sana veremiyorum, canım F; bu haberi sana ancak Tiergarten'da peşinden koşarken, sen temelli çekip gitmek üzereyken, bense kendimi senin önünde yerlere atmak üzereyken verebilirim; bunu ancak bir köpeğin bile maruz kalamayacağı derecede bir aşağılama esnasında yapabilirim. Bana bunu soracak olursan, şu anda sadece şunu söyleyebilirim: Seni gücümün son noktasına varana kadar seviyorum F, bu konuda bana tamamen güvenebilirsin. Lakin geriye kalanlar açısından kendimi tam olarak bilmiyorum, F. Bende ardi arkası kesilmeyen bir şekilde sürprizler ve hayal kırıklıkları söz konusu. Demek istediğim, bu sürprizler ve hayal kırıklıkları yalnızca benimle sınırlı olacak; doğamdaki iyi, hatta en güzel sürprizlerin dışında hiçbir şeyin sana geçmemesi için tüm gücüm ortaya koyacağım, buna kefil olabilirim, kefil olamayacağım şey ise bunu her zaman başarıp başaramayacağım. Şu uzun süre zarfında benden aldiğın tüm o mektuplardaki kargaşa göz önünde bulundurulduğunda buna kefil olmam nasıl mümkün olabilir? Birlikte geçirdiğimiz zamanlar azdı, bu doğru, fakat birlikte çok zaman geçirmiş olsaydık da, senden beni doğrudan yaşadıklarına dayanarak değil de mektuplarımdan hareketle değerlendirmeni (o zaman da gerçekleştirilmesi mümkün olmayan şeyi) isterim. Mektuplarım olasılık namına ne barındırıyorsa, aynları benim içinde de barınıyor; olayları doğrudan yaşamak genel bakıştan uzaklaştırıcıdır, ben söz konusu olduğum sürece de en elverişsiz anlamda olur bu. Bazı mektupları hatırlayacak olursan, seni bu konuda, hiç olmazsa bu konuda kandırmak istemediğimi mutlaka kabul edeceksindir.

Ayrıca bu bitmemiş olanın, benim tabiatımdaki muhtemelen bir mutlu, muhtemelen bir mutsuz oluş durumunun senin gelecekteki saadetin açısından ille de belirleyici olmayacağı da düşünüyorum, sen bunun etkilerine hiç de düpedüz maruz kalmak zorunda olmayacaksın, sen bağımsız olmayan biri değilsin F, belki, daha doğrusu hiç şüphesiz, bağımlı olmaya heves ediyorsun, fakat bu bir heves, zamanla izinden gitmeyeceğin kesin gibi olan bir heves. Yapamazsin bunu.

Mektubunun sonundaki soruyu, yani seni daha önce hiçbir şey olmamış gibi kabul etmemin benim için mümkün olup olmadığı sorusunu, bu benim için mümkün değil şeklinde cevaplayabilirim ancak. Fakat öte yandan benim için mümkün olan ve bunun çok daha ötesinde zaruri olan, seni aramızda geçen her şeyle birlikte kabul etmek ve anlamsızlaşsa da sımsıkı tutmaktadır.

[Ek]

Zira şu noktayı gözden kaçırılmamalısın F, benim durumum seninkinden çok farklı. Eğer biz ayrılsak ya da belki şöyle de diyebilirim artık, eğer biz ayrılmış olsaydık, sen şimdiki hayatını devam ettirebilir, devam ettirmek durumunda kalır ya da şimdilik böyle devam ettirirdin. Benim yaşayış tarzımda böyle bir şey elimden gelmezdi, hiç kuşkusuz ölü bir noktadayım ben. Bunu senin aracılıqla idrak etmiş olmamı asla unutmamalıyım. Hayatım boyunca bir karara varmamın zorunluluğu konusunda bu kadar açık işaretler almamıştım. Kendimi şimdiki yaşamımdan kopartıp kurtarmalıym, ya seninle evlenmek ya da istifa edip bu şehirden gitmek suretiyle. Pazartesi günü telgrafını almasaydım belki salı günü, salı günü değilse de her hâlükârdâ çarşamba günü, öyle umuyorum ki bana ufak bir iş, Berlin'de küçük bir parasal destek sağlayacak hazırladıktı mektubu postaya vermiş olacaktım, ayrıca herhangi bir mevki hırsı gözet-

mezsizin en alt seviyede bir gazetecilik işinde tutunma çabası içinde olacaktım. Bunu başarırımdı, şüphe yok. Seni ve seninle evlenme şansını yitirmemi (tahminimce en azından senelerce yitirilmiş olurdu bu şans) unutmayı başaracağımı ise sanmiyorum.

Bitirmek zorundayım, yoksa mektup postaya geç kalacak, ben de seni mektup için bekletmek istemem, çünkü ben kendimi hep senin masanda otururken ve beklerken hayal ediyorum (aslında bu tamamıyla yanlış bir şey). Fakat daha son mektubuna da cevap yazacağım. *Ama ne olursun, bana hemen yaz, yazacağın sadece birkaç satır olsa da! Bekletme beni!* Bak F., eğer benimle evlenmek istiyorsan, posta saatlerinde ve posta saatinin üzerinden saatler geçtiğinde müstakbel kocanın kalbinin sıkışacağını bil ve buna göz yumma.

Berlin'e gel diyorsun, fakat ailenle görüşmeden evvel, benim seninle, senin de benimle konuşman gerekiği konusunda hemfikiriz, öyle değil mi? Bu kesinlikle şart. Bu pazar Dresden'de buluşmaya gerçekten imkân yok mu? Buna karşılık söylediğin doğru; benim buna karşılık söylediklerim de öyle ama. Sen kentin bana eskiden sıkça ve hatta geçende Berlin'deyken Dresden'de bir araya gelmeyi kendiliğinden teklif etmişsin. Bu durumda bunu ayarlayabilme imkânlarını elinde bulunduruyor olmalısın. Dene bunu, F. ve her hâlükârdâ kisa süre içinde yaz bana.

Franz

Pazartesi günü bir kart geldi, şöyle yazıyor: "Muzzi Braun iyi günler diler."¹¹⁴ Tam doğru olmadı sıralama, senin telgrafın ancak akşam geldi.

*

---

114 Ç.N.: Muzzi diye anılan çocuk Felice Bauer'in o dönemde 3 yaşındaki kız yeğeni (Gerda Wilma Braun). Krşl. http://www.franzkafka.de/franzkafka/fundstueck_archiv/fundstueck/1293813.

3.IV.14

Demek telgrafımı anlamıyorsun F.? Yanlış basılmamıştır diye zannediyorum; şunların yazması gerekiyordu: "Son mektubuna cevap yazamadım. Kendime elimde olmadan söylediğim şey, senin beni, hiçbir başka duyguya yer bırakmaksızın aşağılamaktan başka bir şey istemediğin oldu. Son mektubun başka ne anlama gelebilirdi ki, mektuplarının arasındaki hiçbir zaman bir açıklaması yapılmayan gecikmeler ne anlama geliyordu?"

(Dünkü telgrafın öğlen çekilmiş görünmesine karşın garip bir şekilde çok geç geldi. Akşam saat 8'de evdeydim, henüz gelmemişi. Sonra evden çıktım ve gece 12.30'da geri geldiğimde telgrafını gördüm.)

Telgrafımı anlamadığını söylüyorsun. Son görüşmemizi animsa, bir insan, karşısındaki insandan herhalde o gün senin bana yaşamış olduğundan daha büyük bir aşağılamaya maruz kalamayacaktır, öte yandan daha büyük bir aşağılamaya da o gün benim yaptığımdan daha fazla davetiye çıkarılamazdı. Aşağılayıcı olan, beni reddetmen değildi, bu senin doğal hakkındı. Aşağılayıcı olan, bana cevap vermemen, verdiğin birkaç cevabını da tamamıyla belirsiz bırakmanın, bana sadece derinden işitilen bir nefret ve tiksinti ile yaklaşmandı, bu da öylesine korkunç derecede ikna ediciydi ki, içimde eskide kalan iyi zamanlarımıza dair hatırlalara bile dokunulmuş oldu ve öyle şeyler hatırladım ki, bunlar benimle hali hazırladığı ilişkine dair rahatlıkla emareler ortaya koyabilecek mahiyette. Az şey söylediñ, fakat bu az olandan çok şey, kelimesi kelimesine ve sesinin tonuna varana kadar kafamda. Daha önceden tanıdığın, ama hakkında konuşmak istemediğin adamın birini sevme olasılığından (olasılık!) söz ettin, yarı bir şey yapamayacağından ve benimle evlenmemeye halinin (burada ben araya girip, benim senin için tamamıyla yabancı biri olmadığını iddia ettiğine göre bunun da yarı bir şey olduğunu söylediñ) senin için

bir bütününe daha büyük olan yarısı olduğundan, benim tu-haflıklarımı kaldırımadığından, artık Tanrı aşkına, sürekli imkânsız olanı istemekten vazgeçmemden, mektuplaşmayı sona erdirme konusunu tamamıyla bana bıraktığından, fakat onu devam ettirmeyi de kabul edebileceğinden (oysa tipki senin kadar ben de, önceden nasıl olduysa, bu sefer de bana yazmayacağini biliyordum) ve buna benzer bir sürü şeyden söz ettin. Bunların içinden unuttuğum bir şey olduya-sa, unutulmuş olan o parçaları da kendi cevaplarımdan yola çıkararak bir araya getirebilirim. Ancak bu cevaplar benim ne tür kötülüklerle muktedir olduğunu da kanıtlıyorlar. Kendi-mi inkâr ettim, sana “yoksa vejetaryen olmam mı seni rahat-sız ediyor, bana karşı bir aşk duymadan benimle evlenemez misin” gibi sorular sordum ve en sonunda da utanmadan fabrikayı öne sürdüm.

Tüm bunları tekrar etmek için bir sebep yok aslında, çünkü özellikle de o gün sıradışı bir haldeydin, benimle pay-laşmadığın bir halde. Fakat telgrafı anlamadığını söylüyor-sun. –Berlin’den sonraki ilk mektubum söylemiş olduğum şeylerin çoğunu, bir insan kendi sözlerini ne kadar inkâr edebilirse artık, o kadar inkâr ediyordu. Aşağılanmalarım sona ermiyordu; Tiergarten’da nasıl konuşmayıp sessiz kaldıysan, şimdi de yazmadan sessiz kaliyordun, annemin mektubuna bile hemen cevap yazmadın. Açıklaması geldi sonra, çok acılar yaşamışın. Ama en kötü kısmı geçmiş durumdaydı, buna rağmen haftalarca sustun, 5 mektubu cevapsız bıraktın. Beni hor görmek değil miydi bu? Niçin sustuğun konusunda tek bir kelime dahi etmedin, oysa bana bu durumun nasıl acı verdieneni biliyordun. Tiergar-ten’dakinden de fena değil miydi bu? Bir keresinde şöyle yazdın: “Eğer benim sevgim sana yetecekse, peki o halde.” Büylesine ağır sözleri Tiergarten’da bile sarf etmedin. Bir keresinde şöyle yazdın: “Berlin’de söylediğim ne varsa hep-si gerecti, her şeyi söylemediğim belki, ama söylediklerim

kendi içinde öyleydi.” Bu “her şey”in ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim.

Şundan bahsetmek için de bir sebep yok, Felice, çünkü daha sonra her şeyi düzelttiyormuş görünen bir mektup geldi, sonucusundan bir önceki. Her şey iyiymiş gibi görünüyordu, daha iyi zamanlar temelli başlayacaktı sanki. Mutlu bir halde yanıldım mektubunu, belki hiç olmadığı kadar ısrarla senden beni cevap için bekletmemeni rica ettim, sonuçsuzca geçen posta saatlerine nasıl kalp sancıları içinde tahammül ettiğimi anlattım sana, ertesi gün için başka türlüsü mümkün değilse sadece birkaç satır yazmanı rica ettim – ve dört gün bekledim. Peki sonra ne geldi? Sonra senin son mektubun geldi, lokantada yemeğin ardından yazdığın birkaç satır, cevabının gecikmesinin bir açıklaması yok, Dresden’de gelmeyi (böyle bir seyahate daha önceden niçin çoğu kez istekli olduğuna dair bir açıklama yapmaksızın) reddediveriyorsun, kız kardeşin yanında fısırlı fısırlı konuşuyor, kısa kesmeni (daha kısa! daha kısa!) söylüyor. Hepsi bu. Sen 4 gün boyunca benim için yalnızca yemeğin ardından boş bir an bulup, mektuplarının içeriğine tek kelimeyle bile cevap vermezken ve tüm mesele öylesine isteksizce ve önemsizce günlük yaşantının sıradanlığı içine ancak zorlukla sıkışabılırken, ben herhangi bir cevabı ya da hatta başka bir şeyi düşününebilir miydim? Bu durumda Tiergarten’da ilk adım dan itibaren yaşanılmış her şey yeniden canlanmış olmuyor muydu? Peki o mektuba cevap yazabilirmi miydim? Bunu yapamamış olmamı şimdi anlıyor musun?

F, eğer yalnızca kendim değil senin hakkında da yapılmış bu açıklamaları okuduktan sonra sana gelmem gerektiğini düşünüyorsan, tabii ki hemen gelirim. Yarın, yani cumartesi akşam saat on buçukta gelebilirim; ertesi gün de öğleden sonra dört buçukta geri dönmek durumundayım, çünkü pazartesi günü de şu anda olduğu gibi zor ve naohoş işlerle uğraşacağım. Eğer gelmemi istiyorsan ve beni istasyondan

gelip almak istiyorsan (sen eve giderken ben de sana eşlik edebilirim, saat on bir buçukta da evine varmış olursun) bana derhal telgraf çek ki, telgrafını öğlen saat 12'ye kadar alayım ve istasyona koşayım.

Franz

*

7.III.14 [Muhtemelen 7 Nisan 1914]

Doğrusunu söylemek gerekirse, F.: Mektubunu dün beyhude ve heyecan içinde bekleyişimden sonra (kaçinci beyhude bekleyisti bu, F.?), bugün geldiği takdirde onu açmamakta kesin kararlıydım. Mektup pazar günü bile elime geçmiş olabilirdi, son yazdığını mektuba vereceğin cevap da benim için elbette ki acildi, dolayısıyla tüm pazar günü bekleyip durdum. Ayrıca mektubun bugün gelme olasılığı pek yoktu. Peki ne diye bugün? Bugün gelen bu mektup, sadece bir anlığına açılmaksızın cebimde durmuş olan ve beni (bunun neden böyle olduğunu anlamıyorum, içerikten hareketle de anlaşılmıyor) buna rağmen mutlu eden bu mektup, senin onu göndermene bağlı olduğu sürece, yarın ya da ertesi gün de gelebilir ya da hiç gelmeyebilirdi. Mektubun kendi kendini zorlayacak hali de yok.

Telgrafım öfkeli değildi F., kâğıt üzerinde öyle görünmüştür olabilir. Tuhaf olan şu: Bana öfkeliymiş gibi gelen, son mektubumdu; sen öyle hissetmemişsin, demek ki belki de öyle değildi ve sadece bana öyle gelmiş. Telgrafta sadece bir cevap yazmanın mümkün olmadığını söylediğimi, mektupta ise bunun sebebini yazdım, olanları toparlarken de aramızda tamamıyla belirsiz kalan yiğinla meselenin farkına varmış oldum. Bir yiğin da olsalar, belki bana bir kelime etsen, bir yiğin kalmayacak ortada, hatta belki de hiçbir şey kalmayacak.

Kendini kandırma F., kendini kandırma! Son mektubunda ailenin oynadığı rol, bir tür kandırmaya işaret ediyor. Kendini kandırma! Beni o gün aşağılamak istediği veya is-

temediğine dair bir bahse girmene gerek yok, F. Sen yalnızca son mektubumda işaret ettiğim hususlara bir açıklama getir yeter, gerisi kendiliğinden açıklanır. Fakat işte sen bu basit olanı yapmıyorsun (yapacağın açıklamayı, telaffuz edilinceye dek ertelenenin faydası yok, senin yakınındayken her şeyden memnun olduğumu, her şeyden memnun olmaktan başka bir şeyin elimden gelmediğini gayet iyi biliyorsun), bu da senin bunu muhtemelen yapamadığını gösteriyor. Ama o zaman yorumlamayı bana bırakmalısın. Beni aşağılamak istemiş olman da benim için en kötü şey değil. Ben senin beni aşağılamış olmayı (ciddiyim, gerçekten ciddiyim), yalnızca benim için en uygun olasılık olması sebebiyle öyle kabul ettim. Eğer bunda yanlıyorsam, beni aşağılamak istemeşsen yani, geriye hangi olasılık kalır –bunu söylemeyeym daha iyİ.

O halde Paskalya'da geliyorum, fakat cumartesi öğlen değil, cumartesi akşam, yanlışmıyorsam saat 6:51'de. Benim için en iyisi tabii ki istasyona gelmen olur. Fakat dün öğrendiğim üzere, Max'la karısının da benimle birlikte gelme olasılığı var ve muhtemelen Otto Pick'in de (sanatsal işleri nedeniyle geliyor hepsi). İstasyonda hepsiyle birden karşılaşmaktan hoşlanmayabilirsın. Bu durumda (mümkün olduğunda vakit kaybetmeden, belki saat 7:30'da –ben yine Askanischer Hof Oteli'nde kalacağım–) senin belirleyeceğin bir yerde buluşuruz.

Benden her gün mektup mu almak istiyorsun, F.? Esasında bunun sözünü etmeye dahi gerek olmadan bu gerçekleşirdi. Fakat bu isteğin, son zamanlarda sıklıkla yarı uykulu halimle zihnimde canlanan hayaline nasıl denk düşebilir: Mektupları okumadan ve en azından cevaplamadan, bir bir üst üste koyuyor ya da birbiri ardına fırlatıp atıyorsun. Bunu bana, ben yarı uykulu bir haldeyken bile yapmamalısın.

Franz

*

9.IV.14

Demek ki ilerleme olabiliyormuş, F., cevabin için bugün yalnızca 4 saat bekledim, olsun, en azından 4 saat. Herkesin kendi tercihlerinin peşinde olması gayet doğal; ben mektuplarda cevap arıyorum, sen cevabı yalnızca sözlü olarak vermek istiyorsun, zira o zaman cevabı vermek zorunda kalmıyorsun. Fakat bunun gerçekten senin tercihlerine uygun olup olmadığı üzerine tam anlayımla düşündün mü? Bana söylemek durumunda olduğun şey, kendine de söylemek durumunda olduğun şey değil mi; bana söylemediğin şey, kendine de –böyle olduğunu umuyorum en azından– söylemediğin şey? Bunu yapmamalısın öyle değil mi, ikimizin de iyiliği için, yapmamalısın bunu.

Sana çok katı davrandığımı söyleme bana, benim içimde sevmeye muktedir olan ne varsa bir tek senin hizmetinde. Fakat bak, bir buçuk yıldan beridir birbirimize karşı koşuyoruz ve daha ilk ayın ardından göz göre gibiyiz. Ama öte yandan bu kadar zaman geçmesine ve bu kadar koşmaya rağmen hâlâ birbirimizden o kadar uzaktayız. Sen, mutlaka kendin hakkında elinden geldiğince bir belirginleşmeye varmak durumundasın, F.. Nihayet bir araya gelmiş olduğumuzda, birbirimizi mahvedemeyiz ki; yazık olur o zaman bize.

O gün Tiergarten'da konuştuğumdan farklı konuşuyo-
rum burada. İtiraf ediyorum, ancak senden anlayış görmüş
olmam sonucunda ikimiz hakkında düşünmeye imkân bul-
dum, fakat tabii ki bunu yapmanın kaçınılmaz zorunlulu-
ğunun da bunda payı var. İtiraf etmem gereklilik yok, yeteri
kadar açık çünkü: Benden uzaklaşmışsan ikimiz üzerine
düşünmekle ilgili her türlü yeteneğimi kaybederim; benden
uzaklaşmanla böyle bir tehlike elbette söz konusu değil.

Haklısan, Max ve karısıyla karşılaşmaktan niçin hoşlan-
mayasın, bilmiyorum. Şu anda farkına varıyorum ki, ben

bundan hoşlanmayacağım için öyle varsayımişim. Bu arada bu tehlike artık yok; yanıldım, gelecek olan sadece Max'mış, fakat bugün söylediğine göre o da gelmiyor. Geriye Pick kalıyor. Sen en iyisi saat yedi buchuğa doğru Askanscher Hof'a gel, gecikme ama, lütfen.

Evet, Frolayn Bloch gelmiyor. Çok sevgi duyuyorum ona.

Franz

*

[Julie Kafka'nın F.B.'ye mektubu, 13.4.1914]¹¹⁵

*

14.IV.14

Şurası muhakkak ki F., ben şimdije kadar yapıp ettiğim hiçbir şeye nişanımızda, nişanımızın ardından ve şu an olduğu kadar, iyi ve mutlaka gerekli olan bir şeyi yaptığım hissine bu kadar belirgin bir şekilde sahip olmadım. Hiç kuşkusuz, bu derece bir katiyet yoktu hiçbirinde. Peki sen? Senin için? Senin için de mi öyle? Bir sonraki mektubuna bu sorunun cevabıyla başla.

Bu iki gün boyunca aşırı yorgun, dalgın, dikkatsiz, dengeziz ve belki de kayıtsız oluşuma gücenme. Kendimde değildim ve bu da belki sen istemesen de ya da göz yummasan da ya da hatta hissetmesen de bir şekilde tamamıyla seninle olduğumdan başka bir anlama gelmiyordu.

Bu arada bunların güzel günler olduğunu ve içlerinde çok daha güzel olma olasılığını barındırmadıklarını söylemek istemiyorum. Aramızdaki ilk akşam, tahmin ettiğim şekilde geçti, tam tahmin ettiğim gibi idi, gerek görünüş, gerekse içimdekiler itibariyle. Ertesi gün, derhal babanla konuşacağımı çoktan biliyordum ve bunu önceki akşamki konuşmama da bağlı hale getirmemiştim. Bu konuşmayı ileri bir zamanda sakince yinelemeye ümit de bağlamadım. Sana tam

---

115 Ç.N.: Kafka'nın annesi, nişanlanma haberini aldıklarını, kendileri için sürpriz bu habere çok sevindiğini söyleyerek F.B.'yi kutluyor. (Fischer 2009, s. 547).

bir güven duyuyorum Felice, tam bir güven, buna elinden geldiğince alışmaya çalış. Sormuş olmam ve yine soracak olmam yüreğimden gelen bir ihtiyaçtan ziyade bana daha bir yabancı olan mantıklı bir ihtiyaca dayanıyor. Söylenenler bu haliyle elbette ki tam doğruya veremiyor, yaklaşık olarak böyle sadece, mantığın altında da acıların bazı kaynakları yok değil.

(Frolayn Bloch, elime şu an geçen telgrafında şu sözleriyle neyi kastediyor: “İçten tebriklerimle. Mutlu arkadaşınız Grete Bloch”?)

Fakat en çirkin ve adeta münasebetsizce olan şey, yolda yürürken hiç yalnız kalamamış olmamız, hiç denilemese de sadece birkaç kez çok kısa süreliğine kalabilmiş olmamız ve senden bir kez bile beni huzura eriştirecek bir öpücükle alamayışımı. Bana bu olağın verebilirdin ve bunu yapmadın, bense onu zorla elde edemezdim, çok yıpranmıştım. Geleneğin bana nişanlı olma gerçeğinden hareketle sağladığı haklarım tümü benim için tiksindirici ve tamamen fuzuli; nişanlı olmak, şu anda başkalarının eğlencesi için evli olmaksızın evliliğin bir komedisini oynamaktan başka bir şey değil ki. Ben bunu yapamam, benim yapabildiğim bunu delice sineye çekebilmek. Sürekli aynı şehirde olmadığımız için bazı zamanlar Tanrı'ya şükretmek istedim; fakat sonra da bunun için şükretmek istemedim, çünkü aynı şehirde olsaydık, o zaman muhakkak daha erken evlenirdik, hem de yıldönümllerini dikkate almaksızın. Ama öyle ya da böyle, artık tek önemli olan, senin kısa zamanda gelmen. Olur da annen, annemlere yazacağın mektuba birkaç satır ekler; kendisi o zaman elbette en samimi duygularla davet edilecektir. İşyerinde nişanlandığından bahsettin mi, mümkün olduğunda kısa sürede işten ayrılabileceğin bir tarih konusunda idareyle bir anlaşmaya vardın mı? Muayenehanedeki işinden istifa ettin mi? Dergideki işini bitirdin mi? Çok sayıdaki ricamdan yalnızca bir tanesini söylememeye izin verirsen, diyeceğim şu:

Çok fazla çalışma, gez, jımnastik yap, ne istersen yap, fakat ofisin dışında ek bir iş yapma. Ofis dışında geçirdiğin zamanlar için seni emrime alıyorum, sana bunun için istedigin miktardaki ve sıkıktaki ücreti göndereceğim. Bunu imzam ile teyit ederim:

Franz

[Kenar notu] Annene ve kız kardeşlerine kalpten selamlar.

*

17.IV.14

Felice canım, sadece 10 dakikam var ve hatta tam o kadar bile değil. Bu acele içinde ne etsem, ne yazsam? Öncelikle işten ayrılış tarihinin ağustos olacağını bildirdiğin için teşekkür edeyim, öyle kalsın. "Korkunç sefil" görünüyor-dum, kuşkusuz, öyle de hissediyordum kendimi, bu görünüşe yarınlık bir mücadeleyle eriştim. Tedavi edilmem işe yaramaz, ilacım geçen zaman olacak ve öngörülen tarihi öne çekerinin her günle deva bulacağım, bana duyduğun her güven ve bana gösterdiğin her sabır beni daha iyi edecek, en çok da sonucusu. Biz harici olarak (bu acele içindeyken böylesi sıvri beyanlarda bulunmak riskli) birbirimize zit insanızız, demek ki birimiz diğerine sabır göstermek zorunda, birimiz diğerinin mecburiyeti, hakikati ve aidiyeti için, o neredeyse tanrılarla özgü, yalnızca insanı duyguların en yüceltilmişine bahsedilmiş olan bakışa sahip olmalı. Benim bakışım bu, F., bu nedenle de geleceğimize olan güvenim sağlam. Bir gün gözlerinden bana doğru böyle en ufak bir bakış süzülürse, ben o zaman mutluluktan titrerim.

Franz

Hemen yaz bana, birkaç kelime de olsa.

Frolayn Brühl için, onu bir şekilde mutlu edecek herhangi bir şey yapamaz mıymı? Kızların ağladığını öğrenmek dayanabildiğim bir şey değil.

*

[Kafka'nın Felice'nin annesi Anna Bauer'e mektubu]¹¹⁶

*

19.IV.14

Mektuplar yüzünden benim de haksız duruma düşmem ne büyük bir mutluluk, canım. Elbette, annene çoktan yazmış olmaliydim ve bunu ancak bugün yaptım. Babana da kitabı daha salı gününden göndermiş olmaliydim ve cuma günü ancak gönderdim. Fakat birincisi, ben mektup yazma işinde hiç de dakik değilim (sana yazılan mektuplar mektup değil inilti ve dış gicirdatması), elim ağır, senden bir haber gelmeyince de, geçen seferki gibi, bu el tamamıyla kötürum oluyor ve babana yollanacak kitabı dahi paketleyemiyor.

Benim sana bütünüyle ait olduğumun bilincinde olup olmadığımı soruyorsun. Bunun bilincine varmama gerek olmadı, 1 buçuk yıldır zaten biliyorum bunu. Nişanlanmamız bunda bir şey değiştirmedi, bu bilinçlilik artık daha da fazla sağlamlaştırılamazdı. Bana öyle geliyor ki F., asıl sen, benim sana ne kadar çok ve özel bir şekilde ait olduğumdan tam anlamıyla emin değilsin. Fakat sabırlı ol, her şey belirginleşecek, evlenince her şey belirginleşmiş olacak ve biz ikimiz birbirimize en uygun insanlar olacağız. Canım, bir tanem, ah keşke o aşamada olsaydık şu anda! Birkaç pazar Berlin'de, birkaç gün Prag'da olmak üzere, gözlerimizin birbiriyle buluşabildiği kısa anlara hapsedilen bu temaslar, belki de gözlerine ilk baktığım andan itibaren her şey özü itibariyle çoktan çözülmüş de olsa, her şeyi çözemez.

Herkes farklı düşünmüştür, ben senin anneme cevap yazacağınızı düşündüm ve annene yazmayı unuttum. "Kendi kendimi davet etmek zorunda kalıyorum" diye yazmışsını. Nasıl yani? Annem geçen pazartesi yazdığı mektubunda seni

---

116 Ç.N.: Kafka 19.4.1914 tarihli bu mektubunda kendisini Felice'ye eş olmaya layık görmelerinden dolayı onlara gönülden teşekkürlerini sunuyor, sevincini ifade ediyor ve kendilerini bir an evvel Prag'da ağırlamak için sabırsızlandığını bildiriyor.

davet etti ya, hem de gayet içten bir şekilde. O mektubu almadın mı?

Madrid'deki dayımın Madrid'deki Avusturya Elçiliği'nde görevli bir arkadaşı buradaydı, beraber biraz gezdik. Tuhaf: Saat geç olmuş, çok dolaştık, Ottla ile bir kuzenim de bizimleydi, başka kişilerle de görüştük ve şu anda, benim için alışılmadık olan bu girişimin ardından tam oturuyordum ki (son yıllarda gündüz vakti sanırım ya tek başıma ya da en fazla Felix'le, diğer Felix'le gezmeye çıkmışım), işte tam sana yazmak için masanın başına geçiyordum ki şunun farkına varıyorum: Düşüncelerimde en ufak bir geçişe gerek yok, zira zaten tüm gezinti boyunca, tramvayda, Baumgarten'da, göl kenarında, müzik çalarken, tereyağı ekmek yersen (Açayıplik üstüne açayıplik! Öğleden sonra bir lokma tereyağı ekmek bile yedim), eve dönüş yolunda yalnızca sen, bir tek sen vardın aklımda. Seninle aramda, hiçbir hahamın kutsamasının uzaktan erişemeyeceği kadar çözülemez bir bağ var ruhumda.

Gazeteye ilanı salı günü için, yani yarın için vereceğim. Müdürüm yarın bir seyahatten dönecek, ben bunu ona bizzat söylemeden ilan gazetede çıksın istemedim. Çarşamba günü gazete sana ulaşır. Elbette ki konuya ilgisi olan neredeyse herkesin bundan haberi var. Senin arkadaşların ve tanıdıkların neler söyledi, kuaförün arkasından çok konuşan oldu mu? – Bir de – her mektup bu sözlerle sonlanacak – sanırım, en kısa zamanda geleceksindir. Ne zaman peki F, ne zaman?

Franz

Baş ağrılardan ilgili bana hemen yaz, lütfen!

*

20.IV.14

Bir tanem, vakit akşam, yeni giriyorum eve, tenis kortlarında, sokaklarda, ofiste (acaba oraya gelen bir mektubun

var mı? faydasızca sürtüp durdum ve şimdi evde mektubun karşılıyor beni. Senden bir haber alamayınca bir şey yapacak gücüm olmuyor, mümkün olmasına rağmen, o küçük ilanı gazeteye bildirecek halde değildim gerçekten de, oysa nişanlandığımızı bugün müdüre söyledim. Buna rağmen yapamadım, ayrıca “*Berliner Tageblatt*”daki de çıkmadı.

En son neyle uğraştığımı bile hatırlayamıyorum, çok önemli bir şey olmamalı. Önemsiz şeylerden bahsetmek için de artık geç, bugün olduğu gibi. Sensiz, hayat nasıl da geçci!

Max’la görüşüyorum tabii ki, hatta her gün görüşüyorum. Lakin iyice baktığında, eskiden olduğu kadar (gerçi o da zaman zamandı) yakın değiliz birbirimize. (Birbirimize hiçbir zaman seyahatlerde olduğu kadar yakın olmadık, belli, sana yakında Max’la seyahatlerimiz hakkında ufak çapta, iki tane yayınlanmış yazı göndereceğim, bir tanesi bana ait, iyi kötü geber not alabilecektir, diğer ikimizin ortak kaleme aldığı tamamıyla sınıfta kalacak bir yazı. Ben senin gibi havadan sözler vermiyorum, anneme mektup yazacağın sözün, şefine, “*Berliner Tageblatt*”a reklam pulu hazırlama ve benim için doktor muayenehanesinden istifa etme sözün gibi. Ben de havadan sözler veriyorum fakat etrafimdaki hava seninki kadar sonsuz değil. Biz (tekrar yazayımda yanlışlık olmasın: Max ve ben) artık o kadar yakın değiliz ve bunda da suç benim, o bildik masumiyeti içinde Max bunu böyle hissetmiyor ve örneğin “*Tycho Brahe’nin Tanrı Yolu*” adlı, onun en kendine has kitaplarından biri olan yeni romanını, ıstıraptan dolu, mazoşist bir hikâyesi olan bu kitabı, resmen bana ithaf etti. Fakat benim suçum da aslında suç değil, ya da en azından küçük bir kısmı itibariyle öyle. Max’ta benimle ilgili bir netlik oluşmuyor. Onda benimle ilgili bir netliğin oluştuğu noktada ise yanlışmış oluyor. Son zamanlarda görünüşte bendeki onca laklıdı isteğine rağmen (bu günahı sen henüz bilmiyorsun, bu sende de henüz yok, bunun için seviyorum ya seni) giderek daha fazla içime kapanır, giderek daha fazla

insanlardan kaçar oldum, içten bir baskıyla gelen bu laklıdı isteğine, hatta daha kabul edilebilir bir heves olarak kendimi ifade etme isteğine rağmen içimde sıkışıp kalıyorum; bu aslında insanlara karşı duyulan bir çekinme de değil, bu onların yanındayken duyulan bir rahatsızlık, eksiksiz, boşluksuz ilişkiler kurabilmekten aciz olma hali bu, başkalarına bakışındaki yabancılığı o kadar az yitiriyorum ki (anlıyor musun bunu?), şunu iddia edecek kadar ileri gidebiliyorum: benim yapabildiğim, pek az insanda olan nadir bir şey var, birilerinin yanında suskun suskun, yarı yamalak bir yakınlıkta dururken, doğrudan bir zo –mutlak bir kesilme, 2 dayım geldi, biri Moravya¹¹⁷ bölgesine bağlı Treşť'den, diğeri Praglı, tuhaf bir durum, bitirmem gerekiyor, başlamış olduğum cümle nedeniyle korkmayasın diye, gereksiz yere korkuya kapılmayasın diye, (inan bana, birbirimize güveniyoruz ama, öyle değil mi?), işte korkuya kapılmayasın diye cümleyi sonlandırıym –zorlama olmaksızın, o insanları öylesine bir kuvvetle tamamıyla kavrayabilmek, beni de korkutan bir kuvvet bu. Ben bunubecerebiliyorum, ne var ki böyle bir beceri, yazmadığım takdirde sanki bir tehlike arz ediyor benim için. Gelgelelim sen varsın, bu yüzden de bir tehlike yok benim için, senin için de olmamalı canım.

Franz

Baş ağrısı istemiyorum, katyen istemiyorum!
Muayenehaneden istifa edilecek! Kısa zamanda gelinecek!
Tefrişat hazırlanacak!

*

[21 Nisan 1914]

Bir delilik, bir hastalık bu F., senden bir mektup ya da ufacık bir haber almadığında, hiçbir şey yapamıyorum, ga-

---

117 Ç.N.: Çek Cumhuriyeti'ndeki bir bölge. Kafka buranın Almanca adını kullanıyor (Mähren). O dönemde bölgede yoğun bir Alman nüfusu vardı. Burada "Treşť" olarak yazdığımız, Kafka'nın yine Almancasını kullandığı (Triesch) kenti, kasaba büyüklüğünde bir yerleşim.

zeteye ilanı da veremiyorum. Öyle geçmişte olduğu türden bir heyecan içinde olduğumdan değil, biz sonuçta (B.T.'nin¹¹⁸ yüksek sesle, kalbiminse daha alçak sesle olsa da daha kararlı bir şekilde söylediğü üzere) birbirimize aitiz, bir haber gelmezse de zararı yok, hatta bir sürü işinin arasındaki bir soluklanmayı, yazmak için değil de gerçek bir rahatlama için kullanmışsan buna iyi bir şey olarak da bakılabilir, ama işte yine de – ilanı ancak yarın vereceğim bu durumda, cuma eline geçer. Fakat gazetelerin benim hissettiğime göre meselemizle alakasının az olması, aramızda mutabakatın olmadığı anlamına gelmiyor F. "Berliner Tageblatt"ındaki ilanın biraz garip olduğu bile söylenebilir, davetin yapılacağı günün ilanını okuyunca o gün orada sanki F.K.'nin Pfingsten yortusunun ilk gündünde varyetedeymişcesine done done bir dans yapacağı yazılımiş gibi geliyor bana. Fakat öte yandan iki isim birlikte simsimcak ve iyi duruyorlar, bu güzel, öyle de olmalı.

Vakit geç oldu, ekspres mektubun ancak şimdii, saat 9'da elime geçti, saat 2'den sonra ofise geldiği kesin. En içten selamlarımı yolluyorum sana, öpücükle için teşekkürler, ama karşılık veremiyorum, insan uzaktan öptüğünde, bu yönde ki tüm iyi niyetine rağmen o öpücükle birlikte, uzaklardaki o tatlı dudaklara dokunmak yerine karanlığa ve anlamsızlığa düşüyor.

Franz

*

22.IV.14

Sevgili F., boş mektup kâğıdı kalmamış, mektubun için yalnızca bu kâğıt parçası var. Canım, nişanlanmakla sana daha fazla boş zaman sağlamış olacağımı düşünürken belli ki işlerini daha da fazla artırmışım. Çok yazık. Babandan çok nazik bir mektup aldım; annem, babama yazmış olduğun bazı satırlar nedeniyle birtakım endişeler duyuyor. Ne

---

118 Ç.N.: *Berliner Tageblatt*. Gazetedede çıkan nişanlarıyla ilgili ilanı kastediyor olmalı.

biçim işler! Gel artık, evlenelim, bütün bunlara bir son verelim. Bahsettiğim o güzel ev ancak şubat ayında boşaltılacak, ama bu bile kesin değil. Öte yandan hem kendi güzel hem de konumu itibariyle güzel olan ve yeterli oranda pahalı ve eşsiz avantajları olduğu kadar eşsiz dezavantajlara sahip bir ev, 2 Mayıs'a kadar bize karar süresi tanındı. Bu, senin en geç 1 Mayıs'ta Prag'da olman gerekiği anlamına geliyor.

Frolayn Grete'nin ziyaret işi nasıl olacak?

Franz

*

24.IV.14

Bugün yazmaya başladığım üçüncü mektup. Mektuplara sürekli olarak, ismini inattan değil de bir şekilde buna mecbur olmadan dolayı anımsamakta zorlandığım Breslau'daki¹¹⁹ tanıdığın karışıyor; yeterince büyük olan resmini odanın duvarında asılı halde görmüş olmama rağmen görünüşünü bile anımsayamıyorum bu tanıdığın. Buna karşın kendisini unutamıyorum; bu kısmen senin suçun, onun hakkında anlattıklarının çok azı belirgin, pek çoğu belirsiz şeyllerdi.

Bugün senden bana tek bir sözcük yoktu. Bu pek de vahim olmayabilir; daha vahim olan şey senden herhalde 9 aydan bu yana sükünet içinde yazılmış tek bir mektup sayfası almamış olmam.

Anne ve babama yazdığını mektup için teşekkür ederim, bu mektup ikisini de tamamıyla tatmin etti. Mektubu okurken bir kez daha dilinizin ne kadar tuhaf olduğu geldi aklıma. "Korkunç, acayıp, müthiş, harika" gibi kelimeleri öyle savurganca kullanıyorsunuz ki; fakat öte yandan, bir şeyi tam anlamıyla nitelendiren "çok"tan kaçınıyorsunuz ve onun yerine daha muğlak, daha ihtiyatlı duran "epey"i kullanıyorsunuz.

Pazar günü benden mektup alamayacaksın F, bunun için kızma bana, evinize mektup yollamaktan hoşlanmıyorum;

---

119 Ç.N.: Wroclaw kentinin Almancası.

aileye yabancı biri yken yazabiliyordum; o zamanki takılmalar, iyi niyetle değildi, fakat bugün artık bu konuda sadece iyi niyetli takılmalar olabilir ve işte beni tam da onlar üzer.

Bizimkilere yazdığın mektup bilhassa ziyaretinle ilgili bildirdiğin tarih nedeniyle beni hayal kırıklığına uğrattı. Nasıl yani? Ancak ayın başında mı geleceksin? Niçin ta ayın başında? Şefin geri döndü ya. Peki ya, zar zor ayın ikisine kadar ayırtmayı başardığım evi ne yapacağım?

Ben sana bugün ne kederli şeyler söylüyorum böyle! İzin ver, hiç olmazsa elini öpeyim ki yüzümü gizleyebileym senden.

F

*

25.IV.14

[Muhtemelen 26 Nisan 1914]

Canım F., iki şey hakkında yazmıyorum, oysa biliyorsun ki, bunların ikisi de beni senin yüzünden (beni şimdi bir kenara bırak!), doğrudan senin yüzünden bir hayli tasalanıyor. Bir tanesi hakkında şu ana kadar bir soru sormadım, o da erkek kardeşin. Bir keresinde bu konu hakkında Berlin'de ayrıntıları duyacağımı yazdın bana, bir şey duymadım, yalnızca o mektubu okudum ve oradan (mektubun içeriğinden demek istiyorum) bu meselede seninle ilgili olan, tekrar ediyorum sadece seninle ilgili ne çok şeyi benden sakladığını çıkarabildim. Ne var ki şimdi de yine susmaya devam ediyorsun.

İkincisi Wroclaw'lı tanıdığın. Bununla ilgili sana açıkça soru sormaktan çekinmiyorum, çünkü o hâlâ faal bir hâyaletse, çağrılmadan da kendini belli edecektir, değilse, o zaman zaten bu çağrımda onu uyandırmayacaktır. Bunları karşılıklı görüşüğümüzde konuşuruz deme bana, sen eskiden de bu tür sözleri yerine getiremedin. Açık konuş veya niçin konuşamayacağını açıkça söyle. İnsanın net bir şekilde söyleyemeyeceği, kendi yetersizliği nedeniyle ya da onu din-

leyen kişinin yetersizliği nedeniyle kendini ifade edemediği o kadar çok şey var ki, fakat buna karşın netliğin mümkün olduğu yerde net olmak bir o kadar görevidir insanın. O resim odanda varsın asılı dursun, lakin ben de odamda huzur içinde olma hakkına sahip olmaliyim.

F

Dereceleme ifadeleri konusunda beni biraz yanlış anlamışsin. Tuhaftan bu ifadelerin kendisi değil, tuhaftan sizlerin içleri devasalıkta boşalmış kelimeleri seçip (kızlar söylediğinde, sanki nefesleri daralmış da o küçük ağızdan büyük sıçanlar gibi çıkıyor bunlar) diğer yandansa soluk, fazla belirgin olmayan kelimeleri tercih etmeniz ve böylelikle bir nevi devasa bir tempoyaaslında tasvir etmeyip, gerçek tasvirin etrafından dolanıyor olmanız.

Ziyaretler sana çok zahmet veriyor olabilir, ama eğlenceli de, değil mi? Herkes hak ettiğini alıyor, sen misafirleri, bense hayaletleri ağırıyorum.

Elbette seninkiler kadar olmasa da, yeterince tebrik mektubu alıyorum. İlk gelenleri açtım, daha sonrakilerini açmadım artık, hem onlar hem de bizim açımızdan belirlenmiş bir durum olduğuna göre, açılmadan da etki edeceklerdir. Ekteki posta kartını teyzen için yolluyorum, tanadığını ileri sürdüğü adamdan bu kart.

Cuma günü geliyorsun demek; buna kesinmiş gözüyle bakılabilir. Evi görmek istiyorsan, cuma bunun için son tarih. Ev çok güzel. İçini gezerken hava şu andaki kadar güzel olursa, evi tutarsın, aksi takdirde tereddüt edeceksindir. Yeterli uzaklııkta, etrafi tamamen boş, yeşillikler içerisinde, 3 odalı, 2 balkonu ve 1 terası var, 1200 Kron, çok para, aslında ödeyebileceğimizden fazla. Sanki ne ödeyebileceğimiz hakkında bir genel görüşüm varmış gibi konuşuyorum.

Bir günlüğüne Gmünd'e gitmeyi canın istemez mi? Benim çok ister.

Kız kardeşin Elsa'nın adresini yolla bana! Annen mektubumdan memnun kaldı mı? Brod'un "Kadınların Ekonomik Faaliyetleri" adlı kitabı ve Werfel eline geçti mi?...

*

29.IV.14

Beni yanlış anlıyorsun F.. Wroclaw'lı tanıdığın hakkında yazdıkların beni hiç ilgilendirmiyor; adının ne olduğu, ailevi durumunun nasıl olduğu hiç mi hiç ilgilendirmiyor beni; onun kendisi umurumda değil ki benim.

Erkek kardeşin hakkında dolaylı yoldan seni rahatlatan bir haber almış gibisin demek. Buna hepimiz adına sevindim.

Kesin olarak hangi gün geleceğini bana bildireceğinin beklenisi içindeydim. Cuma günü gelmezsen ayrıttığım daire elden gider. O daireyi sensiz tutma sorumluluğunu üstüme almak istemiyorum, çünkü evin hoşuna gidecek yönleri ile, şehir merkezinden oldukça uzakta olması, bir sürü Çek'in arasında olacak olman ve bu gibi birkaç sebebe dayalı olumsuzlukları arasında bir denge oluşturmak zorundayız. Bu yüzden gelişini mümkün kılmaya çalış. Ben yarın başka bir semtteki, konumu bakımından da belki daha iyi olan dairelere bakacağım, böylelikle sen de çok fazla yorulmuş olmadan içlerinden en iyi olanı seçebileceksin. Dün kirasi 700 Kron olan üç odalı bir daireyi gezdim, şehrin hemen merkezinde, Wenzel Meydanı'nın yukarı ucundaki müzenin hemen arkasında kalıyor. İnsanın zaman zaman korkulu rüyalarında oturduğu türden bir ev. Daha merdivenlerdeyken çeşitli kokularla boğuşmaya başlıyorsun, kapkaranlık bir mutfaktan girmek gerekiyor içeri, köşede ağlayan bir sürü çocuk, galenit ve cam parlaklığında parmaklıklı bir pencere, böcekler deliklerinde geceyi bekliyor. Bu tür evlerdeki hayat neredeyse sadece bir lanetin işbaşında olması şeklinde anlaşılabilir. Burada çalışmaz, çalışmak başka yerde olur, burada günah işlenmez, günah işlemek başka yerde olur, burada insanın tek istediği yaşamaktır, ama bu da neredeyse imkân-

sız. Sadece arzu edilir türden evlere bakmakla kalmamalıyız, birlikte böyle bir evi de gezmeliyiz, Felice.

F.

*

19.V.14

Hava burada da çok güzel, ne yazık ki insan bu fırşattan pek de fazla yararlanmıyor, ormanda şöyle bir yatıp uzanmıyor, oysa bunu yapmak gereklidir, fakat öte yandan bu kıymetli pazar ikindisinde Emilie Teyze ile odada tefrişat hakkında tartışmak da iyi bir yararlanmadır. Bu yolla tefrişat hızlansa, eşyaların hangi sebeple kullanılacağı konusuna yaklaşılırsa, her pazar ikindisi bu yolda harcanmaya değerdi, gelgelelim durum böyle olmadığına göre –

Bu güzel hava, bu arada kesin olarak tutmuş bulduğum yeni evimizin hatalarını da gayet belirgin bir şekilde su yüzüne çıkarıyor, bir sonraki yaza yeniden taşınma da neredeyse kaçınılmaz. Daire kışın oturmak için oldukça iyi olabilir: Binaların arasında kalıyor, etrafı kapalı, sıcak, yeteri kadar güneş ve temiz hava alıyor. Lakin diğer mevsimleri geçirmek bakımından orası biraz kasvetli, camdan bakınca yeşil görünmüyor, görünen yalnızca oldukça gürültülü, oldukça metruk bir sokak, fakat bina, sokağın meydanımsı bir şekilde genişletilmiş kenarında, hiç olmazsa karşısındaki binaları görüyor, o binalar da bizi görebiliyor. Bu nedenle aslında buna gerek yokken, en azından sokağa bakan 2 oda için bir eşya ihtiyacı doğdu. Hangi eşya olabilir? Beyin jimnastiği.

Son çizimim gayet güven verici de olsa dairenin mimari planlarını temin edeceğim. Dış şekle bakıp da çizdiğim planı incelemezlik etmeyeşin, dairenin içindeymiş gibi ona nüfuz etmeye, orada olmaya çalış. Sen yeter ki çizilmiş odalar arasında gezinmeye, pencereden dışarı doğru eğilmeye vs. çalış, göreceksin ev tüm hatlarıyla hayalinde canlanmış olacak. Ancak tabii ki Prag'a daireyi görmek amacıyla yapacağın bir kısa seyahatin ardından kafanda daha belirgin bir resim oluşur.

Parmağımın durumuyla ilgili bir şey söylemeyeceğim. Bunu el yazımın ne halde olduğundan yola çıkarak bulmalısın. Hiç olmazsa annenin mektubunu yazabilirdim ve bura- da tereddütle geri durmam çok aptalca.

Sana bir güven sorusu (hem senin hem de benim akrabalarıma karşı güveni kastediyorum): Ottla'yı daha evvelden pazar gibi Berlin'e yollamak istiyorum, ama ne kendisinin ne de bir başkasının bu plandan haberi var. Bu seyahatin tadını iyice çıkarsın diyorum; perşembeyi bekleyip de yola çıkar ve en geç pazartesi günü oradan tekrar ayrırlırsa, tüm temmuz ayı süresince her gün mağazada anne ve babasının yerine bakmak zorunda olacağı göz önünde bulundurulduğunda, bu onun için oldukça kısa süreli bir keyif olmuş olur. (Kaldı ki o zaman düğüne de gelemez.) Bu bir şekilde ayarlanabilir mi, gündüzleri ona birkaç saatini ayıabilecek ya da tek başınayken gününü ne şekilde faydalı ve hoşça geçirebileceği konusunda onu yönlendirecek, mesaisi olmayan, onunla yaşıt, herhangi bir akraba veya bir tanıdık bulunabilir mi? Otelde kalma ve tüm diğer şeyler önemli bir zorluk teşkil etmeyecektir. Kendi başına üstesinden gelmesine yönelik yerine getirilmesi gerekenler çok büyük bir zorluk oluşturmayacak, tersine onun için çok sağlıklı olacaktır. Durum senin bu konuda kararını tamamıyla övgürce vermenden ibaret, bu da gayet mümkün, zira planı uygulamada zorlanma durumunda uygulamayacak, planı kimse bilmediği için de kimseyi (ilk anda belki benim için geçerli olmayıabilir) hayal kırıklığına uğratmayacak. Her halükârdâ hemen cevap yaz.

En içten selamlarımla

Franz

Bu konunun hallolabileceğini düşünüyorsan, ekspres mektup yollaman gerekiyor, çünkü perşembe burada tatile denk geliyor.

[İlk sayfanın sol alt köşesinde] Berliner Zeitung işini unuttun.

22.V.14

Yarın bu mektubu sana göndermek isteğimle birlikte benim için bağlayıcı olacak şey, senden yarın alacağım mektuba, içinde her ne yazarsa yazsın kayıtsız kalacak olmamdır. Ama senden mektup gelmediği takdirde, bu mektubu da yollamayacağım.

Söylemeyi istediğim şey, belki vesile olunmuş bir şeydir, ama kesinlikle ne kız kardeşimin seyahati konusunda suskunluğun, ne de şu anki öteki suskunluğunun ve de mektuplarında yazdığın bazı şeylerin yol açtığı bir şey. Kız kardeşimin seyahati hususu o kadar önemsiz bir şey ki, basit fakat peşin bir “hayır” ile harika bir şekilde hallolabilirdi. Benim söylemek istediğim şey, özellikle de bunların hepsinin ötesinde, bizim için genel bir geçerliliği olması bakımından bunların hepsinden bağımsız.

Burada böyle yalnız başına yazı masamın başında otururken, elbette ki sana, senin yanında olduğum zamanlarda kinden daha az bağlı bir haldeyim. Burada söylediğim şey daha özgürce bir şey değil, daha gerçeğe uygun söylemiş bir şey değil, fakat en azından sana bağlı haldeyken söylediğimle aynı geçerliliğe sahip. Her ikisi de gerçek, gücüm ölçü sünde gerçek. Kendimi özgür hissettiğimde sana ilişkin olan fikir yürütülmelerimin idrakine varmak senin için bir önem arz ediyorsa, ki etmeli, hatırladığım kadarıyla bunu en iyi, sondan bir önceki Berlin seyahatimden sonra yolladığım mektupta yazılınlardan hareketle yapabilirsin. Belki mektup duruyordur da bulursun onu. Orada yazanları tekrarlamak istemiyorum, hem ayrıca bunu yapamam da. Fakat şu kadarını söyleyeyim, orada söylenenler ilişkimizin nihai ve hiçbir tarafça tekzip edilmeyen temelini oluşturuyor.

Biliyorum ki bu temel tam sağlam değil, öyle olsa bile bu en azından senin tarafından açıkça kabul görmüyor, beni tasaşandıran da bu. Şu anda sıkıca el ele vermiş olabiliriz, belki, fakat üzerinde durduğumuz yer sağlam değil, durmaksızın ve gayri nizami bir şekilde kayıveriyor. El-e-le-tutuş-manın

verdiği sağlamlık bunu dengeleyebilecek mi, bunu şimdilik bilmiyorum. Fakat ne olursa olsun bu konuda eksiklik gösteren ben olmayacağım.

F.

*

24.V.14

Canım Felice'm, kendime verdığım sözü tutuyorum ve son mektubuna rağmen zarfin içine koyduğum mektubu postaya veriyorum. Doğrusu da bu zaten, çünkü bu mektup o anki vesileden hareketle kaleme alınmış olsa da katyeni onunla birlikte ortadan kalkmıyor, kaldı ki vesile de tam olarak ortadan kalkmış değil. İçinde de zaten yazmış olmaktan dolayı utanmamı gerektiren tek kelime yok ve esasen seninle ilgili tasaya dayanmayan tek bir cümle yok.

Kız kardeşimle ilgili plan başarısız oldu. Bu planın uygulanabilirliğinin zorluğunun bilinci içerisinde, aramızdaki güven ilişkisi çerçevesinde sordum sana bunu. Sen bunun zor olduğunu, fakat yine de uygulanabileceğine inandın ve belli ki annenle de bu konuda konuşmuşsun. Bu çok yerinde bir davranıştı. Aynı şekilde yerinde bir davranış da benim senin son mektubunda yazdıklarından henüz tam bir onay vermiş olduğun sonucunu çıkaramamam ve olumlu ya da olumsuz yönde bir cevabın daha belirgin bir ifadesinin beklenisi içinde olmadı (bunun da tıpkı bana bir kez daha yazacağına söz verip de bunu yerine getirmeyişindeki durum gibi olduğunu belirtiyim). Şurası kesin ki, son mektubunda yazdıklarına dayanarak kız kardeşimi oraya hemen göndermem mümkün değildi. Bunların hepsi yerinde davranışlardı. Fakat şimdi annen tutup benim anneme mektup yazıyor (ne kadar nazikçe ve ona henüz yazmamış olduğumu nasıl da acı vererek hatırlatıcı) ve bu mektupta dediğine göre –kelimesi kelimesine hatırlayamayacağım şimdi– Ottla'nın daha evvelden gelmesini o da istemiş, ancak onu davet etmeye cesaret edememiş vs. Böylelikle sadece seni ve beni ilgilendirmesi gereken bu ufak mesele bir aile meselesine dönüşmüş oldu.

Bu yerinde bir davranış olmadı. Ricada bulunan yalnızca ben olduğuma göre, reddedilmiş olan da yalnızca ben olabildim. Bu gayet açık.

Şimdi Ottla da inat ediyor (bunda benim onayım da hiç yok değil) ve artık gelmeyi hiç istemiyor. Bence bu hiç de kötü bir şey değil; madem birkaç günlük bir Berlin ziyaretinin keyfini çıkaramayacak, o zaman hiç olmazsa varsın inat etmenin keyfini çıkarsın. Tabii ki bu inat sizlere değil, esas olarak babaya yönelik. Fakat bu konuya girersek aile hikâyelerinin hiç kimsenin içinden çıkamayacağı karanlığına sürükleneceğiz.

Mektubunda tiyatro gösterilerinden ve oyun izleme olsılığından da bahsettiğin için tiyatro programını inceledim. Beni mutlu edebilecek sadece iki gösteri dışında hiçbir şey bulamadım. Onlar da bizim için söz konusu olamıyor. "Kral Lear"¹²⁰ cumartesi sahneleniyor. Ben gerçi muhtemelen saat 7'de geleceğim, fakat ilk akşam tiyatroya gitmek büyük ihtiyamla mümkün olmayacağından eminim. Galası yapılacağı için "Fransiska" da¹²¹ uymayacaktır, eminim ki bu saatten sonra bilet bulunamaz ve smokin gerekecektir, bu da benim yerine getirmeyeceğim bir gereklilik.

Sana bir de dayımın sana da dönük olan mektubunu yolluyorum. 60 yaşına geldiğimde onunki gibi değilse de gerçek manada harikulade keyifli bir havam olacak. Çok tatlı değil mi? Arzu ettiğin takdirde ona bir mektup yazıp bana yolla, ben ona gönderirim. Mektubun orijinalini de bana tekrar geri gönder lütfen.

Şayet biri sana kocanın nasıl göründüğünü sorarsa, onun fotoğrafını çektiğini söyle ve ekteki bulutçuğu göster ona. Hakikaten oyum ben ve sen hakikaten fotoğrafını çektin onun.

Franz

*

---

120 Ç.N.: William Shakespeare'in eseri.

121 Ç.N.: Frank Wedekind'in (1864-1918) eseri.

[Kafka'nın dayısı Alfred Löwy'nin Kafka'ya ve F.B.'ye mektubu]¹²²

*

25.V.14

Şu anda kalbim, küçük bir öğrencinin kalbi Kızılderili hikâyeleri okumasının ardından nasıl öfkeyle atiyorsa öyle atıyor. Berlioz'un hayat hikâyesinden birkaç sayfa okudum. Fakat bundan bahsetmek istemiyorum.

Efendim, Felice? Zaman elinden kaçıp gidiyor mu? "Mayıs'ın ortasına geldik bile" mi? Bile mi? Peki o halde, ben burada çevirme kolumnun başında oturuyorum: istedigin takdirde, zamanı geriye doğru çeviririm. Son iki senenin hangi ayına kadar geri çevirmemi istersin? Kesin cevap istiyorum!

Beni utandırıyorsun F, "yazına bakılırsa parmağın daha iyi gibi" diyorsun. Daha iyi mi, dedin? Parmağım çoktan iyileşti ve son mektubumdaki yazım neredeyse en güzel yazdım. Aynı zamanda üzüyorsun da beni. İncelikleri pek göremiyorsun. Hangi eşyaya mı ihtiyaç duyuyoruz? Jimnastik yapabilmek için bir paravana tabii ki, ya da bir mindere; açık pencerenin önünde çiplak halde jimnastik yaparken, karşısında oturan insanlar bu güzel fırsatlarından istifade edip bize Müller'in jimnastik hareketlerini yapmaya başlasınlar diye.

Tiyatro programını incelemiştim. Dünkü mektubumda belirttiğim gibi benim tiyatroya gitme imkânım yok. Fakat annem ve Ottla gidebilirler. En iyisi cumartesi olmadan, babam gelmeden gitmeleri, çünkü babam tiyatrodan zevk almaz. Giderse de zorla gitmiş olur. Bu yüzden ona farklı bir şeyler izletmek daha iyi olur, bir keresinde bahsettiğin Cinetheater ya da bilet bulmakta geç kalınmayacak herhangi bir

---

122 Ç.N.: Kafka'nın dayısı, davet edildiği nişan törenine (15 Haziran 1914) katılmayacağını bildirdiği mektubunda bu konudaki üzüntülerinin yanı sıra ikilinin sürpriz birlikteliğinden duyduğu memnuniyeti dile getiriyor.

şey olabilir. Annem ve Ottla içinse en iyisi cuma günü “On İlkinci Gece”¹²³ olabilir. Bunların dışında bilet alma onlara ama, lütfen, katiyen.

Evet Ottla inadına son verdi ve annemle birlikte gelmekte çok istekli. İşte yine aile hikâyeleri ve karanlık.

Nerede kalacaklar? Size yakın otel yoktur herhalde, varsa da gereksiz derecede pahalıdır. Bu durumda yine “Askanischer Hof” tercih edilemez mi? Bu otelle gerek mutluluk gerekse mutsuzluk bakımından öyle bütünsüzmiş durumdayım ki, geri döndüğümde yeniden, kaldığım yerden filizlenmek üzere köklerimi adeta orada bırakmış gibiyim. Hem beni severler de orada. Yalnız odaları biraz rahatsız döşenmiştir, epey de pahalıdır, fakat –bu konuda fikrim sabit– benim en sevdiğim oteldir.

Öyle kolay ki beni memnun edivermen, her mektubunda bir tek düğün hazırlıklarının yapılmakta olduğunu yazman yeter. Yalnız, bununla ilişkili ortaya çıkan işlerin büyülüünü tam anlayamıyorum. Ayrıca çeyizinde mobilya ve çamaşırından çok daha büyük oranda yüzmenin yer tuttuğunu akıldan çıkarma. Yüzmede kat ettiğin her ilerlemeyi bana anlatacağına söz verdin. Bir şey anlatmıyorsun, kayıt olduğundan bu yana bir ilerleme kat etmediğin anlamına mı geliyor bu sessizlik? Buna inanmam mümkün değil. Ayrıca Pfinsgten yortusunda sınavdan geçirileceksin. Demire tutunarak mı yoksa aletle mi öğreniyorsun?

Dairenin mimari planını yollayacağım. Adler'in de aynı binada oturması beni rahatsız etmez, yeter ki Lindström ci hazlarının sesleri asma kattan 4. kata kadar gelecek kadar mükemmel olmuş olmasın. Arada oturan herkes ondan aygit almadığı sürece sorun yok. Öyle bir durumda o korkunç vibrasyon kutusu altımızdayken biz üst katta ne ederiz bilmem.

Franz

*

---

123 Ç.N.: William Shakespeare'in eseri.

[Kafka'dan F.B.'nin annesi Anna Bauer'e mektup,
25.5.1914]¹²⁴

*

Biraz Çekçe dersi

[Antet: Úrazová pojiš'ovna dílnická pro Kralovství eské
v Praze]¹²⁵

28.V.14

Ofisteyim. Çok iş var. Küskün değildim. Kızgındım, üzgündüm ve buna benzer şeyler, fakat küskün değil. (Zaten uykusuz olmasaydım bu belki daha ziyade uykusuzluğuma katkı yapardı.) Yazmadığın sürenin iki değil üç gün olduğunu da ayrıntı icabı eklemiş olayım.

Her seferinde aynı, típkı dünya tarihinde olduğu gibi: Herkes savaşmak için kendi toprağını arıyor. Bana da başka toprakları fethetmekten başka yapacak bir şey kalmayacak. İyi bir iş için iyi bir mecburiyet.

Önümüzdeki günlerde sanırım benim etkimle, seninle iki yerden mobilya satmak için bağlantıya geçilecek. Birincisi Deutsche Werkstätten. Bana yazıp duruyorlar, sonunda onlara cevap vermek zorunda kaldım. Bu arada onların mobilyalarının gerçekten de en iyi olduğunu, yani en uygun, en basit olduğunu düşünüyorum. Bir de Praglı bir firmanın temsilcisi gelecek. Onun hemencevik kapı dışarı edilmesini sağla. Bir keresinde benim ofise geldi, uykulu halimle biraz homurdandım, kartvizitini bıraktı, eski bir Berlinli olarak senin zevkine özellikle hitap edebileceğini iddia etti ve gitti. Fakat geçende kalkıp yine geldi. Bu sefer biraz daha iyi giyinmişti ve ona baktığında bu talihsiz kişi hafızamda tanıdığım bir avukatı çağrıştırdı bana. Nazikçe ona doğru hamle yaptım ve elini sıktım –kim olduğunu

124 Ç.N.: Kafka bu kısa mektupta, parmağını tramvayda yaralayan F. B.'nin annesine geçmiş olsun dileğini iletiyor.

125 Ç.N.: İşçi Kaza Sigortası Kurumu antetinin Çekçe versiyonu.

öğrenmiş oldum. (Temsil ettiği firmanın son derece pahalı, süslü püslü mobilyalar ürettiğini bilmelisin.) Ama işte ondan sonra hızla kaba bir alıcıya dönüşmek elimden gelmedi, Berlin'e bir seyahat yapacağını söyleyip bu vesilesiyle de (cumam günü seni ziyaret edebilir) adresini rica edince ona verdim. Ayrıca sana yapacağı ziyareti yazılı olarak bildirmemi de benden rica etti. Öylesine nazik bir şekilde elini sıkmış bulduğum bir adamın bu ricasını da geri çeviremezdim ve bu ricayı şimdi böylesine haince yerine getiriyorum.

Herkese selamlarımı söyle, hem seninkilere hem benimkilere¹²⁶ ve izin ver o garip tatlılıktaki yüzüne bir öpücük kondurayım.

*

[Franz Kafka'nın Felice'nin annesi, Anna Bauer'e yazdığı mektup]¹²⁷

*

[Julie Kafka'nın Anna Bauer'e yazdığı mektup]¹²⁸

*

[Kafka'nın Felice Bauer'in anne ve babasına yazdığı mektup]¹²⁹

*

-
- 126 Ç.N.: Bu arada Kafka'nın annesi ve kız kardeşi Berlin'e gitmiş durumda (bkz. Fischer 2009, s. 592).
- 127 24.VI.1914 tarihli mektupta Bayan Bauer'in Kafka'ya kendisine mektup yazmaması nedeniyle sitem ettiği anlaşılıyor, Kafka kötü bir niyeti olmadığını, yazmamış olmasının ona karşı duyduğu sevgi ve saygıının bir ölçütü olamayacağını anlatıyor.
- 128 Ç.N.: Kafka'nın annesi Julie Kafka 4.7.1914 tarihli bu mektupta, hâl hatır sormasının ardından Kafka ve F.B. çiftinin oturacakları evin mobilyalarının seçimiyle ilgili ayrıntılara değiniyor.
- 129 Ç.N.: Askanischer Hof Oteli antetli 13.7.1914 tarihli bu mektup Kafka tarafından, Askanischer Hof'da nişanın bozulmasının ardından yazılmıştır. Kafka, F.B.'nin anne ve babasına, Berlin'den ayrılmadan önce onları tekrar görmeye gelmeyeceğini, bundan böyle aralarında bir bağın kalmadığını bildirerek üzüntülü ve saygılı bir ifadeyle veda ediyor. (Fischer 2009, s. 611)

[Julie Kafka'nın Anna Bauer'e yazdığı mektuplar,
20.07.1914 ve 7.8.1914]¹³⁰

*

[1914 Ekim sonları/Kasım başları]¹³¹

Son üç ayda seninle benim aramda, beni ilgilendirdiği kadarıyla, en ufak bir değişiklik olmadı Felice, ne iyi ne de kötü anlamda. Ben elbette ki senden gelecek daha birinci çağrıya hazır bir vaziyettem ve evvelki mektubunu, eğer gelmiş olsaydı, muhakkak ve derhal cevaplardım. Sana yazmayı düşünmedim –Askanischer Hof'dayken gerek mektupların

---

130 Ç.N.: Kafka'nın annesi F.B.'nin annesine yazdığı bu mektupta (Fischer 2009, s. 612) eşiley birlikte, Kafka'nın ve F.B.'nin ayrılıklarından dolayı duyduğu şaşkınlığı ve üzüntüyü-dile getiriyor ve iki aile arasındaki dostluk bağının her şeye rağmen devam edeceğini inancını vurguluyor. Julie Kafka ayrıca Kafka ve F.B. arasındaki ilişkinin bitmesine sebep olduğu anlaşılan bir mektuba değinerek "orada böylesine vahim bir sonuç doğuracak ne yazıyor olabilir" diyerek onun kendisine yollanması rica ediyor. Söz konusu mektubun Kafka'nın Grete Bloch'a yazdığı ve Felice ile evlenme olasılığına dair kuşkularını dile getirdiği mektuplardan biri olduğu söylenebilir. Zira Kafka, Grete Bloch'a yazdığı 3.7.1914 tarihli mektubunda, Askanischer Hof'taki buluşmada Grete Bloch'un yaptığı üzere "Mektuplardan alıntı yapmanız gerekmeydi" demektedir. Julie Kafka'nın yazdığı ikinci mektuptan iki aile arasındaki bağın yazışmak suretiyle de olsa devam ettiği anlaşılıyor. Mektupta savaş döneminde yaşanmakta olan zorluklara değiniyor.

131 Ç.N.: Kafka'nın 28.5.1914 tarihli mektubundan sonra mektuplarda 5 aylık bir kesinti var. Bu arada yaşanan en önemli olaylardan biri Askanischer Hof Otel'inde F.B. ve Kafka arasında bir yüzleşme. R. Stach'ın açıklamalarından hareketle söylesek: Grete Bloch Kafka'nın kendisine yazdığı son mektuplardan birini F.B.'ye gösterince F.B. çok öfkeleinir ve Kafka'dan açıklama yapmasını ister. Görüşmede F.B.'yle birlikte kız kardeşi ve G.B. de bulunur. Burada yaşanan sahneneden sonra Kafka ve F.B. arasında kopuş olur. Kafka bu sahneyi bir mahkeme sorusu olarak algılar (bkz. Stach, s. 500-505).

Kafka'nın G.B.'ye yazdığı son mektupta bu nokta belirgin biçimde ifade buluyor ("Askanischer Hof'ta siz benim überimde bir hâkim pozisyonundaydınız –sizin için, benim için, herkes için iğrençti- ama bu sadece görünüşte öyleydi, gerçekte ben sizin koltuğunuzda oturuyordum ve şu ana kadar da o koltuktan kalkmadım.")

Hatta E. Canetti, *Dava* romanının doğrudan buradaki sahnenin anlatımı olduğu düşüncesinde (bkz. s. 65 ve devamı).

gerekse yazıya dökülen her şeyin degersizliği fazlaşıyla belirginleşmişti-, kafam yine aynı kafaydı ama (ağrılar içinde olması bakımından da, bilhassa bugün olduğu gibi), bu yüzden de seninle ilgili düşünce ve hayaller eksik olmadı ve seninle kafamda yürüttüğüm birliktelik sadece bazı zamanlar acı, ama çogunlukla huzur ve mutluluk doluydu. Yalnız bir keresinde sana yazmak değilse de başka birisiyle bir haber yollamak istedim. Bunun ne olduğunu bulamayacaksın, ilk uykumun mutat saatlerinde, sabah saat dörde doğru uykuya dalmak üzereyken aklıma gelen özel bir fırsatı bu.

Fakat yazmayı düşünmemiş olmam, özellikle ilişkimizdeki en önemli şeyi tamamıyla idrak etmiş olmamdan. Sıklıkla hatırlattığın üzere dile getirilmemiş şeyleri dayanak almakla çoktan beridir bir yanılıgı içerisindeydin. Eksiklik ifade etmekte değil, onlara duyulan inançtaydı. Duyduklarına ve gördüklerine inanamadığın için ifade edilmemiş şeylerin olduğunu düşündün. İşimin bana nasıl nüfuz ettiğini idrak edemedin, ettinse de bu hiç tam anlamıyla olmadı. Bunun sonucunda işle ilgili kaygıları, tekrar ediyorum salt işle ilgili kaygılarının bende yol açtığı gariplikler seni yaniltmış oldu, doğru olmayacak bir şekilde yorumlamaktan kurtulmadın. Fakat işte bu gariplikler ayrıca kendini sana (itiraf edeyim ki bunlar iğrenç garipliklerdi, en çok da ben tihsiniyordum bunlardan) diğer insanlara olduğundan daha yoğun bir şekilde gösterdi. Bu çok doğaldı ve sadece inattan ileri gelmiyordu. Bak, sen benim işimin sadece en büyük dostu değil, aynı zamanda en büyük düşmanındın da, bu en azından iş açısından bakıldığında böyle ve özünde işim seni tüm sınırların ötesinde sevdiği ölçüde, kendi varlığının muhafazası için sana tüm gücüyle o denli karşı koymak zorunda da kaldı. Hem de her ayrıntısı itibariyle. Örneğin bir akşam kız kardeşinle yalnızca et yemeklerinden oluşan bir sofrada otururken düşündüm bunu. Sen yanımızda olsaydın muhtemelen kabuklu badem sipariş verirdim.

Askanischer Hof'da da inadımdan susmuş değilim. Söylediklerin o kadar açtı ki, burda bunları tekrar etmek istemiyorum, fakat söylediklerin arasında öyle şeyler vardı ki, bunların söylenilmesi neredeyse iki insan baş başa kaldığında dahi mümkün olmamalıydı. Bunları ancak ben yeteri kadar sustuktan ya da konuşayım derken bocalayıp ağızmdan tamamen manasız şeyler döküldükten sonra söyledin ama. Daha sonra da yeteri kadar uzun bir süre ben konuşayım diye bekledin. Frolayn Bl.'u¹³² yanında getirmiş olmana karşı da bir şey demiyorum artık, ona yazdığım mektupta seni neredeyse rencide etmiştim sonuçta, orda olmak hakkıydı. Yalnız, o zaman hiç tanışıklığımızın olmadığı kız kardeşini de oraya getirmiş olmanı anlayamadım. Fakat her ikisinin de varlığı bende ancak ufak bir tereddüt yarattı, eğer belirleyici bir şey söyleyebilecek olsaydım inadına susmam mümkün olabilirdi. Bu mümkün, fakat söyleyecek belirleyici bir şeyim yoktu. Her şeyin yitirildiğini görüyordum, her şeyi son anda hiç beklenmedik herhangi bir ikrar ile kurtarabileceğimi de görüyordum, fakat hiç beklenmedik şekilde verilecek bir ikrara sahip değildim. Seni bugün nasıl seviyorsam öyle seviyordum, sıkıntıda olduğunu görüyordum, benim yüzümden iki yıldır acı çektiğini biliyordum, oysa suçlular bile bu şekilde acı çekmemeliler, fakat aynı zamanda benim durumumu idrak edemediğini de görüyordum. Ne yapsaydım? Yaptığımdan başka bir şey yapamazdım: Sizinle birlikte oraya gelip susmak veya çok aptalca bir söz etmek, komik faytoncunun hikâyesini dinlemek ve bunun son kez olduğuna dair duyulan bir hisle sana bakmak.

Sana durumumu idrak edemediğini söylüyorsam da, bu senin ne şekilde davranışım olman gerektiğini bildiğimi iddia ettiğim anlamına gelmiyor. Bunu bilseydim, sana bunu söylemezlik etmezdim. Sana durumumu tekrar tekrar anlatmaya çalıştım, sen de anlattıklarımı anladın tabii ki, lakin

---

132 Ç.N.: Grete Bloch kastediliyor.

iş, durumumla canlı bir ilişki kurmaya gelince, bunu yapamadın. İçimde birbiriyle mücadele eden 2 taraf vardı ve var. Bir tanesi neredeyse tam olmasını istediğin gibi, senin arzunu yerine getirmek için eksikliklerini kendini geliştirmeye devam etmek suretiyle giderebilir. Askanischer Hof'daki sitemlerinden bir tanesi bile ona yönelik değildi. Oysaki diğerİ sadece işini düşünüyor, tek derdi tasası o, işi, en adı tasavvurların dahi ona yabancı gelmemesini sağlıyor, en iyi arkadaşının ölümü, ona her şeyden evvel, bir süreliğine de olsa işini engelleyen bir şey olarak görünecektir, bu adilige karşı bir denge oluşturan ise onun, işi uğruna acı da çekebiliyor olması. İşte bu ikisi savaşıyor şimdi birbiriyle, fakat gerçekten olduğu gibi her iki tarafın da iki elleriyle birbirine darbeler indirdikleri bir mücadele değil bu. Birincisi ikincisine bağlı; içsel sebepler nedeniyle onu asla yere seremez, daha ziyade ikincisi mutlu ise mutludur o ve ikincisi kaybedecek gibi göründüğünde onun yanında diz çöker ve gözleri ondan başka bir şey görmek istemez. İşte böyle, Felice. Ama yine de mücadele ediyorlar birbirleriyle, ikisi de senin olabilir, ama onları darmadağın etmedikçe değiştiremezler.

Gerçekte ise buradaki durum, bunların hepsini tamamıyla kabul etmiş olman, orada vuku bulan her şeyin senin namına da vuku bulduğunu, bizzat işin ihtiyaç duyduğu yegâne şeyin inat değil, heves değil, kolaylaştırıcı bir araçtan ibaret olduğunu idrak etmiş olman gerekiyor, bir bakıma kısmen kaçınılmaz olan, kısmen de benim bu işin mahiyetine son derece ters düşen yaşam şartlarımca mecbur kılınmış olan bir araç. Şu anda ne şekilde yaşadığımı bir bak. En büyük kız kardeşimin evinde tek başınayım. Eşi savaşta olduğu için kendisi bizimkilerin yanında kalıyor. Münferit şeylebilhas-sa da fabrikanın işleri beni rahatsız etmediği sürece bir güm-nüm şu bölümlerden oluşuyor: saat iki buçuğa kadar ofiste bulunma, ardından evde öğlen yemeği, daha sonra bir veya iki saat gazete okuma, mektup yazma veya ofis işleri, sonra

odama çıkma (odamı biliyorsun) ve uyuma ya da uyumaksızın öylece uzanma, saat 9 olunca akşam yemeği için aşağıya anne ve babamın yanına inme (iyi bir gezinti), saat 10'da tramvayla tekrar geri gelme ve gücüm veya ertesi gün öğlene kadar gelecek süreden korkunun, ofiste çekeceğim baş ağrılarından korkumun izin verdiği ölçüde uyanık kalma. Son üç ayda çalışmadığım ikinci akşam bu, ilki bundan yaklaşık bir ay önceydi, çok yorgun olduğum bir zamandı. Son dönemde 14 günlük bir iznim de vardı, o kısacık 14 günün telaşıyla, günlerin birbiri ardına akıp gitmesinin heyecanının elverdiği ölçüde, o süre zarfında bu periyotlar ufak değişiklikler gösterdi tabii ki. Ortalama olarak saat beşe kadar masa başındaydım, hatta bir keresinde yedi buchuğa kadar, ardından uyuyordum, tatilin son günlerinde bunu gerçekten başarabildim de, öğlen 1 ya da 2'ye kadar uyuyordum, o saatten sonra da boş oluyor ve akşamda kadar izinli oluyordum. Belki tatilde geçirdiğim gibi bir yaşam tarzının olanaklı olduğunu görebiliyorsundur Felice, fakat onun dışında kalan zamanda geçirdiğim bir hayatı tasvip edemiyorsun ya da böyle bir hayatı tasvip etmeye şu zamana kadar kendiliğinden istekli olamadın. Sadece benim kendime uygun olarak gördüğüm bir hayat tarzı içinde, bir günün saatleri boyunca sessizlik içindeki üç odada yalnız başına oturuyor veya yatıyorum, hiç kimseyle, arkadaşlarımla bile bir araya gelmiyor, sadece Max'la ofisten eve dönerken birkaç dakikalığına görüşüyorum ve –mutlu değilim, kesinlikle değilim, fakat yine de bu şartlar altında mümkün olduğu kadariyla görevimi yerine getirebildiğim için zaman zaman memnunum.

Bu tarz bir hayatı sürdürmek her zaman kabulümdü, bu hem soruydu hem de imtihan. Sen bu soruyu “hayır” şeklinde cevaplamanmadın, lakin “evet”in de asla tüm soruyu kapsamadı. Bu cevabının içindeki noksan kalan şey ise sende nefretle doldu Felice, ya da bu kelime fazla ağır gelecekse tepkili olma diyelim. Bu durum sen Frankfurt'tay-

ken başladı, buna doğrudan sebep olan neydi bilmiyorum, belki de öyle bir sebep mevcut değildi, ama şurası kesin ki, bu tepki hali, Frankfurt'tan yazdığını mektuplarda senin için duyduğum korkuya dair verdığın cevaplardaki ve geri durma yönündeki tutumunla hasıl olmaya başlamıştı. Belki de o zamanlar kendin bile bundan habersizdin, fakat daha sonra bunun farkına varmaya mecbur kaldın. Daha sonraları Tiergarten'dayken o kadar sıkça dile getirdiğin ve seni konuşmaktan çok susmaya zorlayan o korku neydi ki acaba, benim yaşam tarzıma doğrudan duyduğun tepki ve dolaylı olarak da bir türlü uyuşamadığın, seni rencide eden kafamdaki hedeflerden korkmaktan başka neydi ki? Gözlerinde yaşlarla Dr. Weiß'ı dinlerkenki halin gözümün önüne geliyor –korkuydu bu– (münferit örnekler gibi bunlar ve belki her zaman doğru olmayabilirler!) tipki annenlere gitmemden önceki akşam bana net bir cevap veremediğinde olduğu gibi –Prag'dayken benimle ilgili bazı hususlardan yakındığında da aynıydı, her seferinde, her seferinde yine korkuydu bu. Tepkili olma yerine korku diyorum, fakat bu iki duyguya birbiriyle iç içeydi. Ve en sonunda Askanischer Hof'da söylediklerini hatırla, tüm bunların patlak vermesi değil miydi o sözler? O an söylediklerini işitirken, herhangi bir şüpheye düşmen mümkün olabilir miydi? Hatta şöyle demedin mi “Kendimi kaybetmek durumunda kalacağım, eğer” –ve bugünkü mektubunda dahi bu korkudan kaynaklanabilecek yerler gözüme çarpıyor Felice. Beni yanlış anlamamalısın, Felice. Bu tepki hali sende mevcuttu, ama sen buna karşı direnmeye karar verdieneni dünyâ âleme duyurmuştur. Mutlu bir sona varılabilecekti, mutlu olduğum saatlerde bunu bizzat kendim ümit ediyordum. Fakat onlardan söz etmeyeyim şimdi. Benden son davranışım için bir açıklama istiyorsun, işte bunun açıklaması da hissettiğin korkuyu ve tepkiyi sürekli karşılımda görüyor olmamdaydı. Tek ya-

rarı bana yaşamak hakkını vermek olan işimi gözetmekte yükümlüydüm ve senin korkun bana bu noktada işim açısından en büyük tehlikeyle karşı karşıya olduğumu gösterdi veya denilebilir ki (çok daha az tahammül edilebilecek bir korkuya) ürküttü. "Gergindim, bitkindim, gücümün tükendiği noktada olduğuma inanıyorum", aynen yazdığını gibiyydi. İçimdeki iki tarafın mücadelesi hiç o zamanki kadar vahşice olmamıştı. Ve sonra Frolayn Bloch'a o mektubu yazdım.

Ama belki kendi korkumun gereklilerini henüz yeterince ortaya koyamadım, Ask. H.'taki açıklaman daha sonra yapılmıştı, onu şimdi gündeme getiremem. Ama en belirgin örneklerden bir tanesi ev konusundaki anlaşmazlıktı, hiçbir şekilde karşı koyamadığım ve herkesin sana bu konuda hiç düşünmeden hak vereceği planının her ayrıntısı dehşete düşürüyordu beni. Bu durumda sana hak vermemesi gereken bir tek kendin olmaliydin. İstediğin gayet tabii bir şeydi: sakin bir konumda, içi huzurlu bir şekilde döşenmiş, hem benim hem de senin standartlarında diğer ailelerin sahip olduğu türden, ailece yaşanabilecek bir ev. Diğer insanların sahip olduğundan başka hiçbir şey istemiyordun, (bugünkü mektubunda da onlardan söz ediyorsun, uyku halindeyken bunlara hak kazananlardan) fakat sen onların sahip olduğu şeyi eksiksiz istiyordun. Bir kezinde senden –neredeyse duyulacak son korkuya yakındı– ibadethanede töreni engellemeni istemiştim. Cevap vermemiştir, duyduğum o korku içinde bu ricamın seni kızdırmış olduğunu düşünmüştüm ki gerçekten de Askänischer Hof'ta geçen görüşmede bu ricama da değindin. Fakat evle ilgili hayalinde canlanan resim ne anlama geliyordu? Bunun anlamı, diğerleriyle uzlaşsan da benimle bu konuda uzlaşmadığındı; ne var ki o diğerleri için ev, benim için olabileceğinden çok daha farklı bir şey elbette. O diğerleri evlendiklerinde neredeyse doymuş halde olurlar ve

evlilik onlar için bir yemeğin sona bırakılmış, en lezzetli parçasıdır yalnızca. Benim için öyle değil, ben doyurulmuş değilim, ben, her evlilik yıldönümünde biraz daha büyüyecek bir şirket kurmadım, benim o düzenlenmiş huzurdan hareketle o şirketi idare edecek nihai bir eve ihtiyacım yok –öyle bir eve ihtiyacımın olmamasının da ötesinde böyle bir ev beni korkutur. Ben işime karşı öyle bir açlık duyuyorum ki pestilim çıkmıyor; fakat benim buradaki koşullarım işime ters düşüyor ve bu koşullarda senin isteğine göre bir ev kurduğum takdirde –gerçekte değilse de işaret etmesi bakımından– bu koşulları bir ömür sürekli kılacak bir girişimde bulunmam anlamına gelecek bir şey, bu da benim başına gelebilecek en büyük felaket olurdu.

Şu anda söylediğlerimi bir şekilde sınırlandırmak ve böylelikle daha fazla belirginleştirmek istiyorum. Bana haklı olarak ev dolayısıyla senden ne tür planların beklenisi içinde olduğumu sorabilirsin. Buna esasen cevap veremem. Ancak işim için en uygunu ve tabii olanı, her şeyi bir kenara atıp bir yererde dördüncü kattan daha yüksekte olan bir daire aramak olur, Prag'da değil ama, başka bir yerde, lakin görünüşe göre, ne sen ne de ben kendi seçimizin sefilliğinde yaşamaya uygunuz. Hatta ben bunun için belki senden de daha az uygunum. Ama bunu ikimiz de denemedik henüz. O halde senden bu öneriyi mi bekliyordum? Tam olarak değil; gerçi böyle bir öneri gelse mutluluktan ne ederdim bilmiyorum, ama öyle bir beklenti içinde olmadım. Ama belki de bir orta yol vardı, daha doğrusu mutlaka bir orta yol vardı. Sen de onu hiç şüphesiz bulurdun, aramaksızın, gayet doğal olarak, eğer, evet işte eğer benim için ve birlaklığımız için mutlaka gerekliliği yapmaktan seni alıkoyan o korku, o tepki hali olmamış olsaydı. Ben yine de bu yönde bir uzlaşmaya varabileceğimize dair ümitler besliyordum, fakat bunlar sadece ümitti, mevcut durumda ise bunun aksını ortaya koyan emareler

vardı ve eğer senin yaşamakta olan bir kocaya sahip olmanın istiyorsam bunlardan korkmam ve bunlara karşı kendimi savunmam gerekiyordu.

Elbette ki şimdi bunların tümünü tersine çevirebilir ve senin de tabiatın itibariyle aynı benim gibi tehlike altında bulunmuş olduğunu, senin korkunun da benimki kadar haklı olduğunu söyleyebilirsin. Öyle olduğuna inanmıyorum. Hem ben seni gerçek tabiatın içinde seviyordum ve bu tabiatın ancak düşmanca işime dokunduğu zaman koruyordum ondan. Seni öyle seviyordum ki seni elde tutmak için sana yardım etmekten başka bir şey yapamazdım. Bu gerçeğe tam uygun değildi, tehlikedeydin evet, fakat hiç tehlikede olmamayı mı istiyordun? Hiçbir zaman mı? Hiç mi?

Söylediklerim yeni şeyler değil, belki biraz yeniden bir toparlanmış hali, yeniden özetenmiş olabilir, fakat yeni değil. Yeni olan, süreklilik arz eden bir mektuplaşmanın dışında yazılmış olması ve benim hem bu yüzden hem de bu özeti benden istemiş olman nedeniyle senden net bir cevap alacağımı dair ümidiimin olması. Cevabını heyecanla bekliyorum. Mektubumda eleştireceğin ne kadar çok şey olursa olsun Felice, cevap yazmalısın bana. Büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum cevabını. Dün mektubu yazmayı kesip –geç olmuştı– yatağa uzandığımda kısacık bir süre uyudum, fakat daha sonra uyandığımda ve sabaha kadar uykuya aslında bir daha da dalamadığımda kederimiz ve istirabımız –burada hakikaten de ortak bir noktamız var en zor zamanlarımızda nasilsa, hiç değişmemiş bir halde beni teslim aldı. Sonuçta her şey halen birbiriyle ilişkili, insan birazcık yanına yaklaştırmaya görsün, hiçbir kederimiz çözülmüş değil. Sanki dilinden tutmuşlar da seni savuruyorlar. Geceleyin, zaman zaman sınırı aşıp deliliğe geçtiğimi sandım, kendimi nasıl kurtaracağımı bilemedim. Bana cevap yazacaksın herhalde ve eğer daha da iyi davranışmak istiyorsan, bu mektubu aldığınu telgrafla bildireceksin.

Mektubunda Erna ile mektuplaşmamıza değiniyorsun. O mektuplaşmadan bağımsız olarak sana cevap yazmamı istemekle ne kastettiğini bilmiyorum. Erna'ya yarın yazacağım, öyle denk geldi. Bu yüzden de sana mektup yazmış olduğumu da yazacağım ona. Erna bana karşı tasavvur edilemeyecek kadar iyiydi, sana karşı da öyle.

Franz

*

[Julie Kafka'nın Bauer Ailesi'ne yazdığı mektup]¹³³

*

25.I.15¹³⁴

Özetleyeyim mi, F? Öncelikle doğrudan doğruya ve de eskiye de dayanan bir gözlemim. Kalemin ucunu kâğıda dokundurmamla birlikte sanki kanepenin yanında duruyormuş kadar, hatta daha da yakınım sana. Burada beni yere yıkamazsan, burada gözlerini gözlerimden kaçırılamaz, düşüncelerimden, sorularımdan kaçamazsan, suskun kalsan bile. Kilise kulesindeki saatin evin ayaklı saati olduğu çatı katındaki dairede miyiz yoksa? Mümkündür.

Birlikte iyi zaman geçirmedigimizi tespit ettik. Bu ifade abartılı. Biz tamamıyla boş olan tek bir dakikayı bile birlikte geçirememiştizdir belki. 1912 Noel geliyor aklıma. Max Berlin'deydi, seni, ürkütücü bir mektup alacak olma olasılığna karşı hazırlaması gerektiğine inanıyordu. Sen, metanetli olacağına söz verdin, fakat yaklaşık olarak söyle söyledin: “Öyle tuhaf ki, birbirimize düzenli ve çok sık yazıyoruz, ondan çok sayıda mektup aldım şimdiye kadar, ona yardım etmek istiyorum, fakat bu öyle zor ki, öyle zorlaştırıyor ki bunu, birbirimize yakınılaşamıyoruz.” Bu durum –doğru

133 Ç.N.: 27.11.1914 tarihli mektupta Julie Kafka, Bauer ailesine F.B.'nin babasının 5 Kasım 1914 tarihindeki ani ölümü nedeniyle başsağlığı diliyor ve üzüntüsünü bildiriyor.

134 Ç.N.: Bir önceki mektuptan sonra (1914 Ekim sonu/Kasım başı) bir kopuş yaşandığı mektupların tarihinden görülüyor. Bu arada 3 aya yakın bir süre yazılmış mektup yok.

anla beni— neredeyse aynen öyle kaldı, her ikimiz açısından da. Biri bunu önceden görür, diğeri sonradan, biri bunu diğeri anımsadığı anda unutur. Oysa sanırsın ki çaresi kolay. Yakınlaşamadığın takdirde daha da uzağa gidersin. Fakat şimdi artık bu da mümkün değil. Yol tabelası artık tek o yöne işaret ediyor.

İlk acımasızlık bu. İkinci ikimizin içinde saklı. Birbiri mize karşı acımasız olduğumuzu düşündüm, birimiz diğeri ni daha az önemсediginden değil, ama öyleyiz, acımasızız. Sen muhtemelen tamamıyla suçsuzsun, bu yüzden suçluluk duyguna yok, dolayısıyla bu duygunun vereceği istirap da yok. Bende durum farklı. Kavga edemeyişim belki bir tallıhsızlık, ben arzulamakta olduğum ikna oluşun, adeta bir çiçek gibi açmasını bekliyorum sanki, içimde açan bir çiçek gibi, düz yoldan ikna etmek için de çabalamıyorum, daha doğrusu çabalıyorum, fakat bunun hiç farkına varılmıyor, bu konudaki beceriksizliğim işte o kadar büyük. Bu yüzden dıştan görünen bir kavgamız olmuyor, sakin sakin yan yana yürüyoruz, fakat o esnada sanki birisi hiç durmaksızın aramızdaki havayı bir kılıçla yarmış gibi ürperiyoruz. Şunu da unutmamalı: Sen de kavga etmiyorsun, sen de sineye çekiyorsun ve bu sineye çekiş belki bir denge sağlamak uğruna, masumca, hem bu yüzden de benimkinden çok daha ağır.

Şimdi ise tabii ki, önceden kesinlikle olmasını beklediğim şey oluyor. Kendi isteğimle gitmedim oraya, beni nasıl bir tehlikenin beklediğini biliyordum. Yakınlığın cezbedici tehlikesiyle karşı karşiyaydım, ensemde hissettiğim ve şu buz odada bileensemden düşmeyen o anlamsız ayartılma. Öğleden evvel üzerinde iki çantanın durduğu bankın yanındaydım, öğleden sonra kafeteryaya çıkanlar o birkaç merdivenin önünde durdun. Bunları hatırlamak neredeyse dayanılmaz, hem de son yillardaki onca zorlu düşünce egzersizine rağmen. Çalışırken bunlardan nasıl sıyrılacağım bilmiyorum, ama bir şekilde olmak zorunda.

Sana az yazacağım, mektuplar çok yavaş gidiyor, başka zaman olduğu gibi serbestçe de yazamıyor insan, yazman için ricalarımıla da sıkıştırmayacağım artık seni, mektuplarla pek bir yere varamadık, başka bir yolla varmaya çalışmalıyız. Ben belki yeniden, şu an için imkânsız görünse de, ikindileri yeniden işe ayırbileceğim, bunu yapmayı deneyeceğim en azından. Bu işim de aslında senin uğruna, ama örneğin uğursuzun biri sana zorla, fabrikayı adam etmeye çalışmam gereği sözünü söyletiyor. Niçin fabrikayı beni anladığından daha iyi anlıyorsun!

Kâfi; çok işim var daha. Kapıcı kadın hasta, bu sabah dağıttığım yatağı düzeltmem gerekiyor. Aslında evi süpürüp, toz da almalıyım ama nasilsa kapıcı da bunu neredeyse her zaman ihmâl ediyor, bu nedenle bugün bunun bir aciliyeti yok. Sabahleyin beni eğer –kapıcı muhtemelen uyandırımayacaktır çünkü– gecikmeksizin saat yedi buçuk gibi iyi ve anlayışlı bir rüyayla uyandırabilirsen çok hoş olur. Ama mümkünse öyle ayarla ki rüyayı, ben uyanana kadar, bir yerlerde bizi bekleyen asıl iyi sona kadar sürsün.

Cök selamlar

Franz

[Kâğıdın kenarında] Werfel'in kitabını yolladım.

*

11.II.15

İçim hafifleyene kadar yakınacağım, Felice. Gülmeyeceksin ama. İşim Bodenbach'dan¹³⁵ birkaç gün öncesine kadar nispeten iyi gidiyordu ki eniştemin kardeşi askere alındı, fabrika da, daha doğrusu fabrikadan geriye kalan enkaz benim başına kaldı. Çok daha öncesinden, neredeyse var olduğundan bu yana bana ettiği eziyetler (çok anlamsız, çünkü gerçekten de hiçbir menfaati yok bunda) anlatmakla bitmez. Fakat bu sefer artık gerçekten iş başa düşmüştü, her gün oraya

135 Tetschen-Bodenbach o dönemde Bohemya ile Almanya arasındaki sınır bölgesi. Burada Kafka muhtemelen bölgeye yaptığı bir ziyareti kaslıyor.

gitmek zorundaydım, son bir irade gelmiş olmasına rağmen artık işimi düşünmeye imkân yoktu. Bilindiği üzere fabrika çalışmiyordu, ama en azından depo duruyor, alacaklıların ve müşterilerin yatıştırılması gerekiyordu vs. Böylelikle son zamanlarda özellikle sıkı sıkıya sarıldığım işimi bırakmak zorunda kaldım. Fakat durum kısa süre sonra düzeldi, en azından geçici olarak, eniştemin erkek kardeşi şimdi Prag'da görevli, dolayısıyla 1-2 saatliğine fabrikaya bakabiliyor, bu benim için derhal geri çekilmek için bir işaret oldu. Gene o sessiz evde oturuyor, kendimi yeniden gömmeye çalışıyorum. Ara verdikten sonra kendime gelmem çok zor oluyor, binbir güçlükle kırılan kapı, kimse görmeden gerisin geri kapanıp kilitlenmişti sanki, bunun altında hiç kuşkusuz becerilerime karşı bir şüphenin gerekçesi yatıyor. Fakat en azından nihayet yeniden içeri girmeyi başardım, dönüşüme uğramış gibiydim. Hizaya getirilmiş işim yerine bir kez olsun niçin seni buluvermiş olmuyorum sanki orada? Mutluluk sadece iki gün sürdü, çünkü taşınmak zorunda kaldım. Ev aramanın ne anlama geldiğini ise ikimiz de biliyoruz. Yine ne odalar gördüm bilsen! Sanırsın ki insanlar bilmeden ya da bile bile pisliğe gömüyorlar kendilerini. En azından burada öyle, insanlar pislik içinde, yani dolup taşan büfeler, pencerelerin önüne koydukları halilar, fotoğraf yiğinlarıyla işgal edilen çalışma masaları, yatakların üzerinde duran çamaşır yiğinları, köşelerde pastanelerde görülen palmiyeler içinde yaşamayı lüks olarak alglıyorlar. Bunların hiçbirini benim için önemli değil. Ben yalnızca sakinlik, insanların idrak etmekten uzak oldukları bir sakinliği istiyorum. Bu çok anlaşılır bir şey; hiçbir insan alışlagelmiş bir ev ortamında benim ihtiyaç duyduğum türden bir sakinliğe ihtiyaç duymaz: Ne okumak, ne öğrenmek, ne de uyumak için; insan hiçbir şey için, benim yazmak için ihtiyaç duyduğum türden bir sakinliğe ihtiyaç duymaz. Dünden beri yeni tuttuğum odadayım ve dün akşam öyle çaresizlik krizleri geçirdim ki, odadan

dışarı çıkmakla dünyanın dışına çıkışma zorunluluğunun bennim için aynı şeyler olduğuna inandım. Halbuki özel bir şey de olmuş değil, herkes beni rahatsız etmem konusunda çok düşünceli davranıyor, ev sahibem benim uğruma ortalıkta gölge gibi geziniyor, yan odada oturan genç adam akşamları yorgun argın işinden eve dönüyor, odada bir iki dolandıktan sonra hemen yatağına giriyor. Fakat yine de olmuyor, sonuçta ev küçük, kapıları duyuyor insan, açılıp kapanıyorlar; ev sahibesi bütün gün susuyor, yatmadan önce diğer kiracıyla bir iki fısıldasması gerekiyor, o kadar. Kadının sesi neredeyse hiç duyulmuyor, kiracınınki biraz: duvarlar felaket ince sonuçta; odamdaki duvar saatini durdurdum, içeri girer girmez ev sahibesinin yüreğine inse de ilk başvurduğum yol buydu, fakat bu sefer yan odadaki saatin sesi daha da fazla duyulur oldu. Dakikaları duymamaya çalışıyorum, fakat yarım saatte bir tekrarlanan gong vuruşları melodik de olsa aşırı gürültülü. Zorba rolüne bürünen o saatin de durdurulmasını istemem. Hem bir işe de yaramaz bu, öyle ya da böyle bir miktar fısıldasma her zaman duyulacaktır, kapı zili çalacaktır, sonra yandaki kiracı dün iki kez öksürdü, bugün ise daha da sık, öksürmesi bana ona verdiğinden daha fazla acı veriyor. Kimseye kızamam, ev sahibesi bu sabah fısıldasmadan dolayı özür diledi, kiracı (benim yüzümden) odayı değiştirdiği için onu yeni odaya geçirmek istemiş, o nedenle bir kereye mahsus bir durumumuş, kapının önüne de ağır bir perde çekerekmiş ama. Çok tatlı, ne var ki büyük olasılıkla pazartesi günü burdan ayrılacağım. Yalnız o sessiz ev öylesine şımartmış ki beni, ama çaresi yok başka türlü yaşayamam. Gülme F., ıstırabımı hor görme, elbette, o kadar çok ıstırap çeken var şimdiki, onlara bu ıstırabı veren yan odadaki bir fısıldamadan daha fazlası, fakat en iyi ihtimalle varoluşları için, daha doğrusu varlıklarının cemiyetle ilişkisi uğruna mücadele ediyorlar, benim için de farklı değil, bir başkası için de farklı değil durum. Yeni bir ev ararken iyi dileklerinle eşlik et bana.

Mektubuna daha cevap yazacağım. Ne zaman yeniden seyahate çıkacaksın? Geçenlerde gazetenin kültür ve sanat bölümünde bir gramofon fabrikasının konserve fabrikası na dönüştürüleceği yazıyordu, hiç şüphesiz, kastedilen sizin fabrikaydı, bunu okuduğuma çok sevindim. Benimkiyle kıyasladığında öyle bir fabrikaya daha içten bir bağlılık duyarım çünkü. En içten selamlarımla.

Franz

Werfel'i nasıl buldun?

*

[Kartpostal]

[Prag] 3.III.[1915]

Mektubun bugün geldi F., bir tanesi kayboldu demek ki, ya senin mektubun ya benimki, rezillik bu. Bundan böyle sana on dört içinde bir iadeli taahhütlü bir mektup göndereceğim. Evet, söyleyecek çok şey var, ama açık bir mektupta da bunları söylemek neredeyse imkânsız. Ayrıca mektuplar bana artık neredeyse itici geliyor, her şeye başarısızlığa uğramışsan, yazmakta başarılı olmak neye yarar. Mektubunda geleceğe dair olanaklar saklı, hoş ve iyi bir mektup. Beni B.'de¹³⁶ yanlış anlamışın, fakat onun öncesinde, benim için bir ödül olan düzgün ve güzel bir karar var, yazılması gerekmeyen uygulanması yeterli olan bir karar.

Franz

[Kartpostalın arka yüzünde] Mektup bugün postaya vereilecek.

—

Müsveddeleri yollamak o kadar zor ki¹³⁷ şimdî; yazılmazı bitmeden veya basılmadan.

*

---

136 Ç.N.: Fischer baskısına göre Bodenbach kastediliyor (s. 268).

137 Ç.N.: Fischer baskısına göre burada muhtemelen *Dava* romanının bölgümleri kastediliyor.

3.III.14 [1915]

Telgrafla kart gönderildi. Çalışmaya karşı isteksizlik, baş ağruları, dört bir yanımı sarmış, kafamda dolanıp duran düşüncelerle dolu haftaları geride bıraktım. Baş ağrısı bugün de şiddetli bir şekilde var (çok az uyuyorum çünkü) fakat onun dışında durumum iyi ve daha da iyi olacak. Dayanıklılığında noksan yok aslina bakarsan, lakin genellikle bana karşı çalışması söz konusu.

Bu arada o kiralık odadan çıktım, büyük bir azme mal oldu. Yaşlı kadın neredeyse her sabah yatağıma kadar geliyor ve evdeki sessizliği daha da artırmak amacıyla uygulamayı düşündüğü yeni iyileştirme önerilerini fısıldıyordu. Aklım odadan çıkışma yönünde çoktan almış olduğum karardayken, ona bir de teşekkür etmek zorunda kaldım. Evvelsi gün nihayet evden çıkacağımı söylemek için tam ağızımı açtığımda sandıktan kızının şıklık mantosunu (Beni epey mahzunlaştıran bir tür dantel yakalı ve sarımsı şıklık mantoları vardır, bu manto da onlardandır) çıkartmactaydı, akşamı kızıyla küçük bir şenliğe gideceklerdi, o an neşesini bozmayayım dedim ve çıkışma kararımı söylememi ertesi güne erteledim. Beklediğim kadar da vahim değildi bu arada, kadın benim ölene kadar (kesin zaman hakkında ayrıntılı bir ifadede bulunmadı) onunevinde kalacağımı sanmış olduğunu söyleyecek kadar da açıldı bana hiç değilse. Şimdi tuttuğum oda belki çok daha iyi değil, ama yine de farklı bir oda. Beni önceki evden kaçırın şey, belki de oranın bana huzur vermemiş olması değildi, son zamanlarda işimde neredeyse hiçbir yere varamamıştım çünkü, bu yüzden de evi aslında ne huzur vermesi ne de huzurumu kaçırması bakımından tecrübe etmiş oldum, aslolan daha ziyade benim kendi huzursuzluğumdu, öyle bir duyguya ki bu, üzerine daha fazla yorum yapmak istemiyorum.

Senin rüyanı yorumlamak isterim ama. Eğer yere, hayvanatın aşağısında yere uzanmamış olsaydın, yıldızlı gökyüzünü de göremez, azat olmazdın. Dik duruyor olmanın

korkusundan sağ kurtulamayacaktın belki de. Benim için de aksi söz konusu değil, bu senin ikimiz adına görmüş olduğun müşterek bir rüya.

Mektubunda bir keresinde şakadan “Berlin’e gel”, bir keresinde de ciddi olarak “Ne olacağız biz böyle?” diyorsun. Açık konuş, Prag’da ortak bir geleceğe sahip olabileceğimize inanıyor musun? Bu eğer mümkün değilse Prag’dan dolayı değildir. Görünürdeki şartlardan dolayı da değildir. Tam tersine. Savaşın şiddeti bir parça da olsa hafiflemiş haliyle geçip gittiği takdirde, şartlar muhtemelen çok uygun olacaktır. Bir düşün, daha yeni 1200 Kron geçti elime, aslında iyi para, fakat burda buna hiç sevinmedim, bilakis sanki engelin daha da büyütülmesi gibi geldi bana ve daha ziyade neredeyse reddetmek geldi içimden. Sen ne dersin?

Birkaç soru: Niçin kötü uyuyorsun ve uyumanda kötü olan nedir? Zarfı nasıl bulabildin? Niçin “Gözlem”¹³⁸ gibi eski ve iyı olmayan kitaplar okuyorsun? Bir öneri: Yalnızca sana göndereceğim kitapları –tamamını ama– okumak ister misin? Yalnız bu durumda Flaubert ve Browning’ın mektuplarından oluşan ciltle başlamalısın. Sonra da yazın bir seyahate çıkarız.

Franz

*

[21 Mart 1915]

[Varış damgası: Berlin – 23.3.15]

Henüz bir haber yok F. ve epeydir de böyle. Bahara nasıl giriyorsun? Bugün uzun bir aradan sonra bir gezinti yaptım, pazar çünkü bugün ve hava güzel, mahkeme salonundaki düzenin değiştiği, en gülündünden kaydılmalar yapılarak insanın iyi bir muamele görmüş olduğuna inandığı ve yanlış

---

138 Ç.N.: Kafka’nın ilk kitabı “Betrachtung”. F.B. ile yazışmalarının ilk döneminde bu kitabı okumasını beklemiştir, F.B.’nin ilgisizliğinden hayal kırıklığına uğramıştı (Krşl. 11.12.1912 ile 29-30.12.1912 tarihli mektuplar).

olduklarından kuşku duyulmasa da ve yanlışlıklarını insanın gözüne carpsa da tüm hesapların doğru çıktığı o anlardan biri. Fakat bu duyguya yanlış bir yerde, öyle olmasa bile gerek-siz bir birikme, bu sabah buna gerek yoktu, ama tabii dün ve evvelsi gün vardı, sabah saatlerinde, sizlayan başımı hemen ellerimin içine alarak basbayağı çevirdim, bu başı kendi haline bırakmak imkânsız gibi idi çünkü. Bu pazar sabahı bunu dengeliyor belki, ama dün böyle olacağını bilmezdim, yarın ise unutmuş olurum.

Yeni eve geçtiniz mi? Ben geçtim, gürültüsü eski odadan- kinden takriben on kez daha fazla olan, fakat diğer özellik- leri bakımından onunla kıyaslanamayacak kadar güzel bir oda. Odanın bulunduğu evin konumunun ve manzarasının benim için bağlayıcı olmadığını sanırdım. Öyle değilmiş. Önü nispeten açık olmalı bir evin, pencereden bir parça gök- yüzünü, kırlara açılan bir manzarayı değilse de uzaklardaki örneğin bir kuleyi görmeden olmaz, bunlar olmadan sefil ve ezik bir insanım ben, gerçi odanın bu sefillikte nasıl bir pay sahibi olduğunu söyleyemem, ama az değildir. Oda sabah güneşini bile alıyor, etraftaki evlerin çatıları çok daha alçak olduğu için güneş tümüyle ve doğrudan benim odama gel- yor. Bir tek sabah güneşle de kalmıyor, çünkü odam evin köşesinde ve iki pencere güneybatıya bakıyor. Fakat çok da fazla kibirlenmeyeyim diye üst katımdaki (boş halde duran, kiraya verilmemiş) atölyenin içinde birisi akşamı kadar ağır botlarıyla gezinip duruyor, oraya ayrıca bir de bovling oynanmış hissi yaratır amaçsız bir düzenek kurmuş. Hızla yuvarlanan ağır bir küre, tavanı bir boydan bir boyaya kat ettikten sonra köşeye çarpıyor ve takırdarak ağır ağır geri yuvarlanıyor. Bana odayı kiralamış olan hanımfendi de bunu duymasına duyuyor gerçi, fakat kiracısı için mümkün olan her çareye başvurmasından dolayı, atölyenin kiraya ve- rilmemiş ve boş olduğunu söyleyerek, bu gürültüyü mantık yoluyla değillemeye çalışıyor. Bense buna ancak, bu gürül-

tünün dünyadaki sebpsiz olan tek gürültü olmadığı ve bu yüzden de ortadan kaldırılması zorunlu olmayan bir eziyet olduğu şeklinde cevap verebiliyorum.

Oturduğum yer şehir dışında değil, bu arada, balkona çıktığında mimari planlarını bir zamanlar birlikte incelediğimiz evin neredeyse pencerelerinden içini görebiliyorum nitekim. O ev de bugün sokağa bakan üç odasından da sabah güneşini aldı. Pencerelere ne diyeceğimi bilemedim. Sen ol saydın ne derdin? Pencereleri akşamleyin de görebiliyorum, genelde üçünde de ışık yanıyor, benimki kadar uzun süreli değil ama. Tamamen yalnız yaşıyorum, her akşam evdeyim, cumartesileri yaptığımız akşam toplantılarına bir aydır katılmıyorum, ama zaten tahammül edilebilen her türlü işi yerine getirmekten iki aydır da acızmanı. Ama artık benim hakkında bu kadar söz yeter. Şimdi sana gelelim!

En içten selamlarımıla

F.

*

[Damga: Prag - 5.IV.15]

Pazar gününde de, Felice, güzel sessiz kurşunu bir pazar gününde de. Evde uyanık halde olan bir ben, bir de kanarya kuşu. Ailemin yanındayım. Ancak odamda herhalde cehennem gürültüsü kopuyor, sağ duvarın ardında ağaç kütükleri depolanıyor galiba, arabanın içindeki kütüğün gevsetildiği duyuluyor, ardından kaldırılıyor, canlı bir şeymiş gibi iç çekiyor, sonra bir gümbürtü, kütük yere düşüyor ve o kahrolası beton bina tüm gövdesiyle rezonansa girerek karşılıyor kütük gürültüsünü. Zeminin üzerinde bulunan odada asansörün halatı makaraya sarılıyor ve sesi zemindeki boş odalarda yankılanıyor. (Önceki atölyedeki sözde hayaletin kendisi bu, fakat orada bir de çamaşırları asarken ayağındaki terlikle riyle adeta tepemi sıvazlayan bir hizmetçi kız var.) Alt katında bir çocuk odasıyla misafir odası var, gündüzleri burada çocukların bağıışık koşuşuyor, ikide bir, odanın birinde savrularak açılan bir kapı flüt olup ötüyor, dadıları ise bağırmak

suretiyle zorla sükûneti sağlamayı umuyor, akşamları da büyükler aşağıda, her günleri bir bayrammışçasına bir curcuna içerisinde çene çalışıyor. Fakat saat 10'da bunların hepsi bitiyor, en azından şimdije kadar öyle oldu, bazen saat daha 9'ken bile sessizliğin başladığı oldu, tüm bunlardan sonra sinirlerim de, hâlâ bunun için gücü kalmışsa, harikulade bir sessizliğin tadına varabiliyor.

Gündüzün gürültüsü için Berlin'den –sürekli Berlin'e gidiyor aklım– Ohropax diye bir takviye getirttim, bir tür pamuğa sarılı balmumu. Yağından dolayı biraz yapış yapış gerçi, insanın daha hayattayken kulaklarını tıkaması da can sıkıcı bir taraftan, gürültünün duyulmasını da tam engellemiyor, sadece azaltıyor –hiç yoktan iyidir. Birkaç gün önce okuduğum Strindberg'in "Açık Deniz Kıyısında" adlı romanındaki –ne görkemli bir şey, kitabı biliyor musun?– benimki gibi bir derdi olan roman kahramanı Almanya'da satın aldığı uyku bilyeleri diye tabir edilen, kulağın içine yuvarlanan çelikten küçük bilyeleri kullanıyor. Fakat bunlar ne yazık ki, sadece Strindberg'in hayal gücünün bir mahsülü olsa gerek.

Savaştan mustarip olup olmadığını soruyorsun. İnsan, aslina bakarsan savaşın yaşattıklarını esas itibariyle henüz bilemiyor. Görünüş itibariyle savaştan mustaribim, fabrikamız mahvoluyor çünkü; bu, bilmekten ziyade sezinlediğim bir şey, çünkü tam bir aydır oraya gitmedim. Eniştemin erkek kardeşi Prag'da eğitimde ve geçici olarak işlerle biraz ilgilenebiliyor. Büyük kız kardeşimin erkek kardeşi Karpatlar'da ikmal birlliğinde ve doğrudan tehlikede olduğu söylenemez, diğer kız kardeşimin kocası bildiğin üzere yaralanmıştı, sonra birkaç gün cephede bulundu, siyatik sıkâyetiyle geri geldi ve şimdî Teplice'de tedavi ediliyor. Bir de savaştan en çok kendim orada olmadığım için mustaribim. Ama bu böyle açıkça yazılıncı neredeyse sadece apatalca görünüyor. Bu arada bana da sıra gelmesi ihtimal dışı değil. Gönüllü olarak başvurmama bazı belirleyici şeyler

engel, bunlar kısmen aynı zamanda bana her alanda engel olan şeyler.

Prag'da yaşamaktan bizi alıkoyan şeyler de dahil buna, F.; buradaki şartlar ne denli iyi olsa da ve birkaç yıl sonra geriye dönüp baktığımızda çabalamaya o denli değer şeylemiş gibi görülecek olsa da. Ben burada yerimde değilim ve de çevreye karşı savaşmıyorum (eğer öyle olsaydı, senin kinden daha hoş ve daha iyi bir yardım olamazdı), yalnızca kendime karşı savaşıyorum ve seni de böyle bir savaşın içine aşağılara doğru çekemem, bunu ikimiz uğruna da yapmaya hakkım yok; gözümün kamaştığı dönemde bunu istemiş olmam neredeyse anında cezalandırıldı. Bir insanın üzerinde hakkı olduğunu hissetmeden ve buna sahip olmadan önce, ya benden daha fazla yol kat etmiş olmalı ya da benim güçlerim için aradığım yola hiç çıkmamalı insan. Oysa ben Prag'da, içinde bulunduğu şartlarda hiç de yol kat ediyormuş gibi değilim.

Sanırım para hakkında söylediğlerimi yanlış anlamışın. Mesele aylık maaşıma yapılan 100 Kron civarında bir zaman ibaret ve bu para, kullanımını açısından benim için elbette bir sorun oluşturmaz. Unutma ki, benim fabrikayla ilgili mükellefiyetim sahip olduğum her şeyi kapsıyor. Hissettiğim hoşnutsuzluk, içinde bulunduğu çukurun bu paradan dolayı biraz daha derine kazılacak olmasına ilgiliydi.

Kendin hakkında o kadar az şey yazıyorsun ki, F. Ne iş yaptığını, işinin eskisinden daha mı az olduğunu, yeni işinin ne anlama geldiğini, kimlerle ilişki içinde olduğunu, pazar günü öğleden sonra niçin evde tek başına oturduğunu, ne okuduğunu, tiyatroya gidip gitmediğini, maaşının azalıp azalmadığını, nasıl giyindiğini (çok güzeldi Bodenbach'taki o kısa ceket), Erna ile aranızın nasıl olduğunu – tüm bunlardan hiçbir şey duyamıyorum, oysa hepsi fikir alanıyla öyle yakından ilişkili ki. Erkek kardeşin peki? Ya enişten?

Bir şey daha: Kiralamiş olduğum odanın karşısına düşen o evden yoksun kaldığımız için üzülmemeliyiz. Manzarasız

(oysa benim odamın iki yönde de geniş bir manzarası var, ama ayrıntılı olarak tasvir edilmedikçe kavranması zor bunun), içinde bir kadın ve kızının oturduğundan, kızı hakkında zehir sarısı renkte bir bluz giymesinden, yanaklarında tüylenme olması ve paytak yürüyüşünden başka bir şey hatırlamadığım bir ev. Ziyani yok, feragat edilebilir öyle bir evden.

İçten selamlarımıla

Franz

*

[Damga: 20.IV.15]

Senden haber almayalı ne çok zaman geçti, Felice! Ne haldesin? İnsan birisinden uzun süre cevap alamadığında o kişi sanki karşısında öylece oturup susuyormuş gibi oluyor; insan sormadan edemiyor: Ne düşünüyorsun?

Şimdi, geçen yılı anma zamanı; ama zaten daima bunun zamanı. İçeri girerken mavi elbisesi içinde harikaydı,¹³⁹ lakin öpücüğu hakiki değildi, hakiki bir öpme değildi, hakiki bir öpülme değildi. Hakiki bir öpme değildi: Çünkü adamın ondan bu öpücüğu almaya hakkı yoktu; onu sevmesi ona bu hakkı henüz vermiyordu; onu sevmesi bu öpücüğe engel olmasını gerektirmeliydi. Çünkü nereye alacaktı ki kadını? Kendi durduğu yer neresiydi? (Elbette ki bu nedenle oldukça haksız yere neredeyse nefret ettiği) anne, baba-sı ve diğer birkaç kişinin ortak çabalarıyla bir zamanlar ayaklarının altına bir tahta sürülmüştü ve halen de bunun üzerinde durmaktaydı. Bu tahta ikisini kaldıracak kadar güçlü olduğu için kendinde onu beraberinde götürme hakkını buldu. Gerçekteyse ayaklarının basacağı bir yer yoktu. Şimdiye dek tahtası üzerinde dengede kalabilmiş olması bir başarı değil kepazelikti. O halde sözler misin bana, nereye

139 Ç.N.: Kafka burada F.B.'yi kastederek yazıyor, ama üçüncü kişi gibi yazıyor. Kafka'nın edebiyatında tipik olduğunu düşündüğümüz bir özellik olarak, doğrudan yaşanmışlıklarını ben anlatımıyla verebilecekken anonim özneye aktaran yazma tarzının bir benzerinin burada olduğunu söyleyebiliriz.

taşıyacaktı ki onu; bunun cevabı tahayyül edilemez. Ama onu seviyordu bir kere ve doymak bilmiyordu. Onu böylesine kolay ve basit bir şekilde alamayacağını –o buna rıza gösterse bile– artık nihayet öğrenmiş olsa da bugün onu daha az sevmiyor. Yalnız, anlamadığım, onun gibi zeki, irfan sahibi, sonsuz istıraplardan geçerek kemale ermiş bir kız, nasıl oluyor da burada, Prag'da mümkün olabilirdi ve iyi olabilirdi diye düşünebiliyor. Buraya da gelmişti oysa, her şeyi değilse de birçok şeyi görmüş, burası hakkında o kadar çok okuyacak şeyi olmuştu, fakat hâlâ öyle olduğunu inanıyor. Ne şekilde hayal ediyor bunu? Doğru olanı bir kere değil, birçok kez hissetmedi mi, Askanischer Hof'daki çocukça bir fesatlık içinde sarf ettiği sözler yeterli kanıt oluşturmuyor mu?

– Başka bir şey:

Pfingsten yortusunda görüşmemiz mümkün olabilir mi? Görüsebilirsek çok mutlu olurum. Hakkında görünüşe göre bir şey duymak istemediğin yaz seyahatinin, her türlü tatilin kaldırılması sonucunda zaten imkânsız hâle gelmeyeceğini kim bilebilir? Yortuda Berlin'e gelmek istemiyorum ama. Zaten Almanya'ya gelmek için de iğrenç zorluklarla boğuşmak zorunda kalıyor insan. Pasaport için ne kadar yalvardığımı biliyorsun, buna rağmen vaktinde gelmedi. Bir daha da gitmedim daha sonra. Ek belgeler orada kaldı, farenin biri, bana ait olan 2 telgrafını kemiriyor şimdî. O zamanki oyun yeniden başlamak zorunda olacak. Bir mektup yollaman, aciliyet arz eden ailevi meseleleri belgelemen gerekecek ve sonra yine o uzun bekleyiş. Senin pasaportun var. Bodenbach'a gelmeyi arzu ettiğin takdirde yortuda Bohemya İsviçresi'nde¹⁴⁰ kalabiliz. Elbette ki en iyisi yalnız gelebilmen

---

140 Ç.N.: "Bohemya İsviçresi" Bohemya'nın kuzeyinde, doğasıyla İsviçre'yi andirdiği için böyle adlandırılan bölge. İsviçre ile coğrafi ve siyasi bağlantısı yok.

olur. Bu mümkün değilse, kimi istersen onu getir yanında.
Bir an evvel de yaz bana bu konuda.

En içten selamlarımla

Franz

Sana yolladığım iki kitap yolda, aslında çoktan varmış
olmalılar.

*

[Kartpostal. Damga: Sátoraljaújhely¹⁴¹ - 24 Nisan
1915]

En içten selamlarımla. Kartların yalnızca bir kısmı yerine
varsın da hepsinin anlamı aynı. Yere doğru sarkmakta olan
bir eli kaldırıp öpmem şeklinde tezahür eden bir hezeyan
içinde seyahat ediyorum.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Hatvan - 25 Nisan 1915]

Yanımda kız kardeşim, enişteme gidiyoruz. En içten se-
lamlarımla ve uzun suskunluğa ara vermen ricasıyla. Yortu-
da görüşme düşüncesine sarılmış vaziyetteyim. Eğer istersen
Almanya'ya da gelirim, ancak o zaman ibraz etmem için bir
mektubun gerekecek.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Nagymihaly - 26 Nisan 1915]

Attığım her adımımda, selamlarımla.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Budapeşte - 27 Nisan 1915]

Kız kardeşim teslim ettim ve dönüyorum, maalesef.
İçten selamlarımla.

F.

*

---

141 Ç.N.: Macaristan'da küçük bir kent.

[Kartpostal. Viyana - Nisan sonu - 1915]
Son durak. İçten selamlarımla.

F.

*

[Kartpostal. Damga: Vsenory-Dobrichovice - 3.5.1915]

Soruna vereceğim cevap: Evet, evet, evet. Lakin soru sor-mamalı, kime soru sorduğunu ve kimden cevap alacağını biliyor olmalıydin. Peki Pfingsten yortusunda? Mektupların ulaşması çok zaman alıyor, tam yola çıkmıştım ki, Freienwalde'den yolladığın mektup muazzam bir gecikmeyle geldi, ikinci mektubunsa oldukça vaktinde ulaştı; dünkü o kitap, ikindinin yarısını minnettarlık içinde onun üzerine eğilerek geçirdim. Bugün sabahтан beridir dışında yeşilliklerdeyim, Bismarck'ın bir biyografisiyle baş başayım, neredeyse hiç açıp da okumuyorum. Prag'da bana nispi bir huzur verebilen tek şey yalnız olmak diyebilirim.

En içten selamlarımla

Franz

*

[Varış damgası: Berlin - 6.5.1915]

Öyle yazma ama, Felice. Haksızsun. Aramızda yanlış anlamalar mevcut, fakat mektupların içinde olmayacaksa da bunların çözümünü mutlaka bekliyorum. Ben değişmedim (maalesef) terazinin kararsız kefeleri olma halim aynen devam, sadece ağırlıkların dağılımı bir miktar değişti, ikimiz hakkında artık daha fazla şey bildigime inanıyorum ve şimdilik bir hedefim var. Mümkün olabildiği takdirde bunun hakkında Pfingsten yortusunda konuşacağız.

Benim, engel oluşturan tüm düşünceleri ve dertleri neredeyse dayanılmaz ve iğrenç bir yük olarak algıladığımı, tümünü üzerinden atmanın benim için en iyisi olduğunu, kestirme yolu diğer hepsine yeğlediğimi, hemen ve şimdi küçük, sade bir çevre içinde mutlu olmayı ve bilhassa da mutlu etmeyi istedigimi sanma Felice. Zaten imkânsız, bu yük benim sırtıma artık bir kere konmuş, memnuniyetsizlik beni sarsıyor, ama başarısızlığa uğrayacağımı apaçık gördüğüm

takdirde, sadece başarısızlığı değil, tüm ümitlerin yitmesini ve tüm borçluluklarının ezmek üzere üzerine doğru yuvarlanmakta olduğunu görsem de herhalde bundan geri duramazdım. Bu arada niçin birlikte bir yaşamın olanaklılığına –en azından zaman zaman öyle görünüyor– inanıyorsun Felice? Eskiden buna dair ciddi çekincelerin vardı? Bunları ortadan kaldırın ne oldu? Bunu halen bilmiyorum.

Ve şimdî yine kitaptaki satırlar. Bunu okumak beni mutsuz ediyor. Hiçbir şey sona ermemiş, karanlık yok, soğuk yok. Fakat bunu yazmaktan neredeyse korkuyorum, sanki böyle şeylerin yazıya dökülebilmesini önce onaylıyormuşum gibi. Ne yanlış anlamalar birikiyor yine.

Bak Felice, başka olan şey mektuplarının seyrekleşmesi ve farklı hale gelmesi sadece. Sıkça yazılan o diğer mektupların sonucu ne oldu? Ne olduğunu biliyorsun. Baştan başlamalıyız. Başlamalıyız derken sen anlamında değil bu, çünkü mesele bir tek sana bağlı olduğu sürece sen doğruncun içindeydin ve içindesin. Biz demek daha ziyade ben ve aramızdaki bağ demek. Böyle bir başlangıç için işe yaramıyor; mektuplar, ama eğer gereklilerse, ki gerekliler, o halde eskisinden farklı olmalılar. Fakat esasında Felice, esasında. – Yaklaşık iki yıl önce, yine içinde bulunduğu aya denk geliyordu sanırım, Frankfurt'a yazdığım mektubu hatırlıyor musun?¹⁴² İnan bana, esasında onu derhal tekrar yazabilemekten hiç uzak değilim. Kalemin ucunda pusuya yatmış bekliyor. Yazılmıyor ama.

Asker olmanın –şayet sağlığım bunu kaldırabilirse, ki bu yönde umudum var– benim için bir şans olup olmayacağı (belki istirabımız değil, ama talihimiz, en azından talihimiz, kendisine karşı hep bir şüphe beslemiş olduğum Salambo'ya rağmen ortak olmalı; Duygusal Eğitim'in içine yazamazdın

---

142 Ç.N.: 27.5.1913 tarihli mektupta, Felice'ye karşı sert çıkışla ayrılma düşüncesini dile getirmiştir.

bunu) niçin bilmiyorsun? Ya bu ayın sonunda ya da önümüzdeki ayın başında muayeneden geçeceğim. Benim de istedigim gibi, kabul edilmemi dile sen de.

Yani yortuda görüşeceğiz. Senden henüz bir haber gelmemesi üzüntü verici. Bodenbach'a gitmek için en ufak bir itirazın olduğu takdirde pasaport çıkartmaya ve seni ziyaret etmeye çalışacağım; gerekirse Berlin'e de gelirim.

Hatıralar zihniyetini şekillendirmesin ya da etkilemesin, amacım bu değildi. Lakin bu insanın hayatı hakikaten birlikte yaşanmaya değer. Kendini nasıl da feda etmek istiyor, nasıl da feda edebiliyor! Adeta bir intihar ve hayattayken yeniden dirilmek bu. Uğruna kendini feda ettiği ne peki? Kitabın içinden çekip çıkartıldığında hiç olmazsa dik durabilecek bir başarının farkına hangi okur varır ki? Kitabı okumana sevindim. Umarım o esnada Muzzi masanın kenarında, musluğu açarken seni fazla rahatsız etmiş olmaz. Çok selamlar, hem sana hem ona.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag - 4.V.15]

Mektuplar çok yavaş gidiyor, bir tanesi yolda, senin için duyduğum huzursuzluk nedeniyle bu kartı yazıyorum, bir tokalaşma olarak kabul et bunu, diğer meseleler mektupta yazılı. Bugün öğreniyorum ki 24 [Nisan'da] Budapeşte'de bulunmuşsun. Demek ki ikimiz de aynı anda orada bulunmuşuz muhtemelen, ne iyi niyetli ve de ne beceriksiz bir tesadüf! Ben dönüş yolunda akşamleyin sadece iki saatliğine orada bulundum, fakat bir sonraki gün öğlene kadar da rathanlıkla kalabilirdim. Ne can sıkıcı bir durum! Budapeşte'de duyduğum keyfin büyük bir bölümü seni düşünmemden oluşuyordu, orada daha önce bulunmuş olman (bizim için sadece görünüş itibarıyle daha iyi olan zamanlarda), kız kardeşinin orada olması vesaire hep aklımdaydı. Bir araya toplandığında bir yakınlık hissi veriyordu bunlar, fakat senin gerçekten de benimle aynı anda orada bulunmuş olduğunu,

ben kafede otururken aniden masamın başında belirebileceğini düşününce. Çok budalaca!

*

[Kartpostal. Vsenory-Dobrichovice,] - Pazar 9 Mayıs [1915]

En az 3 haftadır haber yok, mektup ve kartlarımı cevap yok. Epey huzursuzum. Yüksek bir bahçe terasında oturuyorum, önungde bir vadi uzanıyor, çayırlar, bir nehir ve ormanlarla kaplı bir tepe. Güneşli, serin bir gün. Neredesin? Her nerede olursan ol da,

en içten selamlarımla

*

[Kartpostal. Damga: Prag - 26.V.15]

Sevgili Felice, geçende F.'nin nişanlısı hakkında birkaç harika soru sordun bana. O soruları şimdi daha iyi cevaplayabilirim, zira trenle Prag'a dönüste onu gözlemledim¹⁴³. Bu oldukça kolay oldu, çünkü öyle bir sıkışıklık vardı ki, ikimiz de nerdeyse aynı koltuğa oturduk. Bence kendini F.'ye tamamen kaptırmış, halini görmeliydin, o uzun yolculuk boyunca leylakta (başka zaman asla bu tür şeyleri yolculukta yanına almaz) F.'ye ve onun odasına dair anıları aradı. Diğer yanında yaşlı Bay W.¹⁴⁴ oturuyor ve Heine'den şiirler okuyordu. Lakin dinleyici Bay W.'yi beğense de Heine şiirlerini beğenmez. Sadece bir satırı beğenir, o da belki Heine'ye ait bile değildir. Bir slogan şeklinde zannediyorum Heine'nin yazılarında defalarca geçer. "Kadin lütufkârdı ve adam onu seviyordu. Fakat adam lütufkâr değildi ve kadın onu sevmiyordu. (Eski Parça)"¹⁴⁵ Fakat Heine hakkında yazmak de-

---

143 Ç.N.: Pankrot Yortusu'nda (23 ve 24 Mayıs) Bohemya İsviçresi'ne yaptıkları gezinin ardından Kafka'nın Prag'a dönüsü.

144 Ç.N.: Muhtemelen Felix Weltsch'in babası.

145 Ç.N.: Heinrich Heine bu sözleri "Altes Stück" adlı bir kaynaktan aldığına belirtse de filologlar böyle bir kaynağı bulamamıştır (Christian Scarf: "Heindrich Heine, *Ideen. Das Buch Le Grand. Die Entstehung der artistischen Prosa*, Haz.: Harry, Heindrich, Henri, Heine, Deutscher, Hude, European, Erich Schmitt Yay., 2008, s. 67.)

gildi amacım, çeşitli konularda bilgiler vermeyi istiyordum sana, bu bilgileri arzu ediyor gibisin çunkü. Bir sonrakinde artık. Öyle sanıyorum ki, bahsi geçen şahıs bana F.'ye karşı duyduğundan daha fazla güven duyuyor.

[Kenarda] O ince eldivenin içindeki geniş yumuşacık ele bir öpücüük konduruyorum.

*

[Kartpostal. Damga: Prag - 27.V.15]

Sevgili Felice, işte bak, korktuğunu söylüyor. Orada fazla uzun kalmış olduğunu söylüyor. İki gün çok fazlaymış. Bir günün ardından birbirinden kolayca ayrılır insan, fakat iki günün sonunda çözülmesi acı veren bağlar oluşmuştur bile. Aynı çatı altında uyumak, bir masada yemek yemek, günün aynı saatlerini iki kere yaşamak, bunlar için belki de bir emirle gelen bir tören denebilir. En azından o bunu böyle hissediyor, korkuyor, yaban mersinin fotoğrafını istiyor, diş ağrısının ne durumda olduğunu öğrenmek istiyor ve sabırsızlıkla haber bekliyor. Şu anda mutsuz olduğunu da söylemek istemiyorum, belki yine de kabul edilecektir diye seviniyor. Fakat şayet kabul edilmezse (bu tabii çok kötü olur) bu durumda yukarıda yazdıklarının aksine, mümkün olduğunca yakın bir zamanda birlikte Baltık Denizi kıyısına o seyahati yapmak istiyor.

F

*

[Kartpostal. Damga: Prag - 10.VII.15]

Kötü bir şey olacağını hissettim, fakat bunun gibi bir şey değil. Negatiflerde hiçbir canlılık emaresi yok, film üzerine değil kâğıt kaplaması üzerine fotoğraf çekmişiz. Ben uzanıp negatifleri odana koyuyorum, sen de onları benim odama geri atıyorsun –hepsi boşuna–, Yahudiler makinenden kaçıyor, ben Elbogen'da¹⁴⁶ başımı kaldırıp sana doğru bakıyo-

rum, sanıyorum ki daimi olacak, hepsi boşuna, boşu boşuna. Sana bir şey olduğu yok, makinen var, kendin varsın, iyi ama beni nasıl teselli edeceksin?

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Rumburg - 20.VII.15]

Sevgili Felice, benden bundan böyle sık sık haber alacaksın, suskunluğumu bağışla. Geri döndükten sonra Prag'da bir tahammülsüzlük hissettim, uzaklaşmam gerekiyordu, beni oradan itip uzaklaştırın bir şey vardi, uykusuzluk ve uykusuzluğa bağlı olan şeyler de beni önüne katıp sürüklemeye başlayınca boyun eğdim. Ya tamamen uzaklara, örneğin göl kenarındaki Wolfgang'a, ya da eski ama giderek azalan bir alışkanlık gereği bir sanatoryuma gitmek istiyordum. Sonunda tren bağlantılarının kötü olması nedeniyle uzaklara gitmek gözüüm korkuttu (Wolfgang 17 saat uzaklıktı) ve şimdi sanatoryumdayım. Rezilce fakat tutarlı, tencerenin kapağını bulması gibi, hayatımın diğer yönlerine de uyuyor. Bu arada fazla kalmayacağım burada herhalde. Sonbahar için boş bir hafta kalacak, en kötü ihtimalle. Bendeki temel rahatsızlık, bilemiyorum ki hangisi, sabırsızlık mı sabır mı?

En içten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Rumburg, Temmuz sonu 1915]

Birazcık alıştım bile buralara. Büyük, güzel ormanlar var. Engebeli ama dağlık olmayan sıradan bir arazi. Büylesi de şuanki durumum açısından gayet uygun. Bu arada pazar günü eve dönüyorum. Bugün evden bir paket geliyor, içinden belki sana dair bir şey çıkar diye sevinçliyim.

İçten selamlarımla

Franz

*

9 Ağustos 15

Svgili Felice, senin namına onunla konuştum, açık açık hem de, o da bana açık açık cevap verdi. Dedim ki: "Ni-

çin yazmıyorsun? Niçin eziyet ediyorsun F.'ye? Sana yazdığını kartlara bakılırsa ona eziyet ettiğin ortada. Yazacağım diye söz veriyor, yazmıyorsun. 'Mektup yolda' diye telgraf çekiyorsun ama yolda olan bir mektup yok, mektubu 2 gün sonra ancak yaziyorsun. Bu ancak genç kızların belki bir kere ve istisnai olarak yapabileceği bir şey, karakterlerinin bir parçasıysa bu, suç da olmayabilir. Senin durumundaysa masumca değil ama bu, zira senin susman ancak bir gizleme anlamına gelebilir ve bu nedenle bağışlanamaz."

Verdiği cevap aşağı yukarı söyleydi: "Hayır, bağışlanabilir, çünkü öyle durumlar vardır ki bir şeyin dile getirilmesi onun gizlenmesinden çok daha farklı değildir. Benim istirabım dört türlü:

Prag'da yaşayamıyorum. Başka bir yerde yaşayıp yaşayamayacağımı bilmiyorum, fakat kesinlikle bildiğim bir şey varsa o da burada yaşamayacak olmam.

Ayrıca: Bu yüzden F.'ye şimdi sahip olamam.

Ayrıca: Başkalarının çocuklarını beğenmek zorundayım (basılmış durumda).

Nihayetinde: Bazen öyle zannediyorum ki, beni kuşatan bu istirabin altında ezilip unufak olacağım. En kötüsü, şu anki istirap değil ama. En kötüsü, zamanın akıp gitmesi, benim bu istirapla giderek daha sefil ve daha yetersiz hale gelmem, geleceğe dönük ihtimallerin devamlı surette daha fazla bulanıklaşması.

Bu yeterli değil mi? F. ile yaklaşık olarak sondan bir önceki buluşmamızdan bu yana ne istiraplar çektiğimi o tahmin edemez. Haftalardır odamda tek başına olmaktan korkar haldeyim. Haftalardır uyku olarak bildiğim, sadece ateşler içinde yatmak. Kalkıp bir sanatoryuma gidiyorum, bunun budalaca bir şey olduğunu bile bile hem de. Ne arıyorsam orada? Sanki orada gece olmuyor mu? Daha da fena, orada gündüzler de gecelerin aynısı. Geri dönüyorum ve ilk haftayı sanki bilincimi yitirmişim gibi geçiriyorum, mutsuzluğumdan ya da mutsuzluğumuzdan başka bir şey düşünmüyorum

ve ne ofiste ne de bir konuşmada en yüzeysel olandan daha fazlasını kavrayabilirken, başındaki tüm o ağrılar ve gerginlikler bir an olsun dinmiyor. Bir tür ahmaklık çörekleniyor üzerime. Karlsbad'da da benzer bir halde değil miydim? Oysa Bodenbach'daki son gece geliyor da şimdî aklıma; saat 4'te yorganı üzerime çektiğim o an. F. şu anda burada – o benim – dolu dolu 2 gün – nasıl bir mutluluk bu! diye düşünmüştüm. Ardından Karlsbad ve –bunu da söylemeden geçmeyeceğim– kelimenin tam anlamıyla iğrenç şekilde geçen Aussig yolculuğu.

Böylelikle çok şey olmasa da bazı şeyler söylemiş oluyor. Bunları F.'ye de yazabilirdim. Vereceği cevap esasen kısa olurdu: Suç sende. Böyle bir cevaba sebebiyet vermek anlamsız, bu yüzden yazmıyorum. Bana yeni bir şey olmuş olsaydı, ona tabii ki hemen yazmıştım, fakat son aylarda korkunç da bir hal alan o eski meseleyi zaten biliyor, daha doğrusu bunu daha önceden duydum. Bilmem ki buna çare olacak ilaç nedir. "Bir sonraki pazar Bodenbach'da bir araya gelmek" dense? Çare olmaz bu.

Öyle tuhaf ki. Konuştuğundan çok farklı正在写 F. Konuştuğu gibi yazsaydı her şey farklı olurdu, daha iyi olurdu demiyorum, fakat her şey farklı olurdu. Benim sözcükler tutduğumu söylüyor, fakat kendisi bunu hiç şüphesiz daha da çok yapıyor. Şu an söylemiş olduğum şeyi örneğin F.'ye o karşımdayken söylemiş olsaydım muhtemelen şöyle cevap verecekti: "Nasıl olduğunu gör işte. Bodenbach'da bir araya gelmeye 'Çare değil' diyorsun. Sen eğer yazdığın gibi konuşsaydın, daha iyi bir şey olmazdı bu, diyorsun". Umursamaz bir halde şunu iddia ediyorum. "Ben geçen yıl eğer şu ankine benzer bir durumda (daha az tahammül edilebilir olmasa da o durum farklıydı) bulunmuş olsaydım, F. hiç şüphesiz bugün Prag'da olurdu, ikinci istirap bertaraf edilmiş olurdu ve belki üçüncüsü de, lakin birinci istirap ve dördüncüsünün yarısı o kadar büyümüş olurdu ki hepimiz altında kalıp gömülürdük."

Böyle konuşuyor ve görünüşü de ne halde olduğunu doğruluyor. Ateşli, kendine hâkim olmaktan tamamıyla uzak ve dağınık bir halde. An itibariyle ona derman olacak sadece iki ilaç varmış gibi. İlaç derken, geçmişte olanları hiç olmuş kılmaları anlamında değil, onu daha fazlasından sakınabilmeleri anlamında. Bir tanesi F., diğeri askerlik hizmeti. Her ikisinden de yoksun. Eğer yazmazsa ona hak vermezlik etmem. Yazarak, suskun kalmakla verdiği elemin daha fazlasına sebep olmuyor mu?

İçten selamlarımla Franz

Berlin seyahati sebebiyle göndereceğini önceden söylediğin mektup elime geçmedi. Gelseymi de şimdilik yalnızca bir pazar günü için önem arz edecekliği, zira son olarak, şikayet edilenlerin hepsi için izinler kaldırılmış durumda.

*

[Kartpostal. Ricany, muhtemelen 1915 yazı]

Yazlıkta bir gece. İçten selamlarımla

Franz

Adres: S. Fr. [Sophie Friedmann]

Waldenburg, Prusya-Silezya

Fürstensteiner Caddesi 66

Max Brod'un çok selamları var.

*

[Damga: Prag - 5.XII.15]

Sevgili Felice, hiçbir değişiklik yok, başıma saplanan sancılar daha derine inmezlerse seviniyorum. Bu yüzden de yazmıyorum işte, bunu sana açıklamıştım ve yerinde bir ızahçı esasında. Karlsbad'da ne durumda olduğumu mutlaka hatırlıyorlundur. Şimdi —şayet mümkünse bu— daha fena'yım. Fakat bu haldeki bir insanı senin önüne koymak istemiyorum şimdi. Beni böyle görmemelisin, yeri gelmişken, Bodenbach'a gelebilir misin, hiç bilmiyorum, benim Berlin'e gelmem tabii ki mümkün değil, çünkü pasaportum yok. Fakat dediğim gibi, Bodenbach'ta da kendimi göstermek istemiyorum, hatta Prag'da bile. Ancak tamamen umutsuz

olduğumu da söylemek istemiyorum. Umut olmasaydı nasıl yaşabilirdim?

Fakat senin yazmana doğrudan bir engel yok ki. Senin hakkında niçin arada bir haber almıyorum? Bana üzülüyorsun demek. Ne yapayım? Sanırım, cennetten bir meleğin o sahici sesi dahi beni yukarıya çıkaramaz; o kadar derininde yattığım yer. Şayet niçin böyle olduğunu sorarsan, görünürdekileri açıklamaktan daha fazla neredeyse mümkün değil, ne kadar çok ve ne kadar gerçek olursa olsun, uykusuzluğa ve baş ağrılara işaret ettiğim zaman bile öyle.

Kız kardeşinin paketi yarın postaya verilecek. Bir sonraki sefere sana Max'in çok sevdiğim yeni romanını ("Tycho Brahe'nin Tanrı Yolu") yollayacağım.

En içten selamlarımla

Franz

Erna'nın adresi hangisi? Ona "Dönüşüm"ü yollamak istiyorum.

Candan kartların geldi. Görüşsek güzel olur, ama bunu yapmamalıyız. Bu yine sadece geçici bir şey olurdu, geçici olanlardan da yeteri kadar çektilik. Sana yine, hatta şimdibile, yalnız hayal kırıklıkları getirebilirim, ben ki uykusuzluktan ve baş ağrısından oluşan bir hilkat garibesiyim. O halde bu sefer kalsın, Prag'dan da ayrılmayacağım, tatil günlerini eski yollarda sürünerek geçireceğim.

Yeni görevinde kendini nasıl hissediyorsun? Erkek kardeşinden haber alıyor musun? Ya ailen? Nadiren verdigim boş cevaplar, senden gelen haberleri nasıl sevdiğim gösteremezler.

F

*

[Kartpostal. Varış damgası: Berlin - 24.12.15]

Sevgili Felice, bugün sadece birkaç satır, hem kartların varması daha güvenli, başım yanıyor yine. Sorduğun esas soruya cevap vereyim: Elbette ki savaştan sonra farklı bir

düzene geleceğim. Memurlara özgü tüm o gelecek korkularına rağmen Berlin'e yerleşeceğim, çünkü burada artık olmuyor. Peki nasıl bir insan taşınmış olacak oraya? Şu anki durumuma bakılırsa, en iyi ihtimalle, bir hafta boyunca kendisi için çalışabilmesinin ardından gücü temelli tükenmiş olacak bir insan. Nasıl bir gece bu! Nasıl bir gün! 1912'de gitmiş olmamışdım buradan.

En içten selamlarımıla Franz

[Diğer sayfada]

Fontane ödülünden neredeyse ancak gazeteler vasıtıyla haberim oldu, bir de yayıncım beni daha önce, belirsiz bir şekilde buna hazırlamıştı. Sternheim'i ne şahsen ne de yazdıklarından tanıyorum.¹⁴⁷ "Dönüşüm" kitabı olarak çıktı, ciltli halde güzel görünüyor. İstersen bir tane gönderirim sana. Erna'nın adresi ne? Paket size istediği gibi geldi mi?

*

[Kartpostal. Damga: Prag - 26.XII.15]

Sevgili Felice, Garmisch'e seyahatin çok övgüye değer. En azından diğer her şeyden çok daha sağlıklı. Ben de Prag'a gelsen nasıl olur diye –sadece bu kez de değil– aklımdan geçirip durdum, fakat tüm gerekçeler bir araya toplanarak hesaba katıldığında, gelmemen daha iyi. Muzzi'nin doğum günü hediyesi, zevkimin elverdiği ve bu acele içinde iyi bir şey (özellikle resimli kitaplar), temin etmenin mümkün olduğu ölçüde, yarın hazır edilecek. –Senden Garmisch'te çekileceğin tüm pozların her birinden birer tane göndermeni rica ediyorum. Evinde oturduğum Bay S. Stein şu ara damadının yanında: Hukuk Müşaviri Dr. S. Friedländer, Charlottenburg, Kaiserdamm 113. Resimleri ona yolla, böylelikle elime daha çabuk geçerler. Fakat Bay Stein ancak ayın 31'ine kadar orada kalacak, daha uzun kalması çok küçük bir ihtiyal olsa da yine de mümkün.

En içten selamlarımıla Franz

---

147 Ç.N.: Carl Sternheim (1875-1942), ekspresyonist çevrelere yakın Alman tiyatro ve hikâye yazarı, şair.

1916 - 1917

*Felice ve Kafka'nın 1916 yılında, birlikte on bir gün geçirdikleri
Marienbad'daki Schloß Balmoral Oteli.*

[Damga: Prag - 18.I.16]

Sevgili Felice, kendim için bir şeyler yazmak üzere kalem on günden bu yana ilk kez elimde. Bu halde yaşıyorum işte.

Son mektubuna hemen cevap yazamadım. Bu şekilde beklemiyordum. Oysa karlar üzerindeki resmin daha farklıydı. Anlıyor olsam da mektubun korkunçtu. Bunu biliyorum, fakat bildiğim bir çare yok ve senin henüz başvurulmamış bir çareyi hangi noktada gördüğünü bilmiyorum. Şu anda bir değişiklik mümkün değil, ama daha sonra da değil, peki ya en iyi ihtimalle? En iyi ihtimalle uykusuzluğun ve baş ağrılarının yiyp bitirdiği bir insan olarak Berlin'e geleceğim (geçende tesadüfen iyi bir haber aldım, aslında doğrudan benimle ilgili de değildi ve eskiden olsa böyle bir habere kısa bir süreliğine rahat rahat sevinebilirdim de. Lakin şu anda durumum öyle bir hal aldı ki bu, haberi duyduğumda bir an için gerçekten bilincimi kaybettim ve bir gün ve bir gece boyunca sanki başımın üstüne etimin içine işleyen incecik iperlerle, sıkı sıkıya bir ağ örülümuş gibi kaldım). Sonuç olarak savaştan sonra Berlin'e geleceğim, böyle bir insan olarak Felice. Yerine getireceğim ilk iş bir yerlerde bir deliğe gizlenmek ve kendimi dinlemek olacak. Sonuç ne olacak? İçimdeki canlı insan umutlar besliyor tabii ki, bunda şaşılacak bir şey yok. Yargılama olansa öyle değil. Ama yargılama olan da, kendimi orada bir deliğe terk edecek olsam bile, yapabileceğimin yine de en iyisini yapmış olduğumu söylüyor. Ama sen, Felice? Ancak delikten çıkarsam, o delikten bir şekilde çıkabildiğim takdirde seni hak edebilirim. Buna

uygun olarak, sen de benim hakkında ancak o zaman doğru bir bakışa sahip olacaksın, çünkü şu anda senin için en doğru şekliyle, Askanischer Hof'ta olsun, Karlsbad'da olsun, Tiergarten'da olsun yaramaz bir çocuk, bir çılgın ya da benzer bir şeyim, hak etmeden iyilik gösterdiğin yaramaz bir çocuğum, daha fazla hak edecek inşallah olmalı oysa.

Ateş içindeki başımın gördüğü manzara bu. Parmak uçları üzerinde durup bakıldığından güzel olabilecek bir manzara; lakin buna dayanmak mümkün olmadıktan umutsuz, inkâr etmiyorum bunu.

Kız kardeşinden dün nazik bir mektup aldım, beni çok utandıran bir mektup, çünkü Muzzi'nin paketinde en ufak bir yararım olmadı ki, bir tek hediyelerin orta halli seçimi bana ait. (20 M ile tabii ki iki paket de fazlasıyla ödenmiş oldu) Muzzi'nin güzel bir fotoğrafı da vardı mektubun içinde. Biraz fantastik bir resim. Elinde bir boyalı paletiyle bir resmin önünde (leylekle çocuğun olduğu) dururken. Ne zeki, güzel ve yapılı bir çocuk. Ne kadar da az ve ne de kötü şeyler yolladım diye geçirdim aklımdan resme bakınca.

Son mektubunda bir de resim gönderdiğin yazılı. Zarfin içinden çıkmadı. Benim için bir mahrumiyet anlamına geliyor bu.

Az yazdığınımdan şikayet ediyorsun. Yukarıdakilerden sonra ne yazıyorum? Hem yazan hem de okuyan için her kelime sınırların gerilmesi demek değil mi; oysaki onların huzura ya da daha fazla işe ihtiyacı var, başka türden işe ama. Daha fazla mutluluk getiren türden işe. Yazdığım şu mektuba bakıp düşünüyorum da şimdi, sanki eziyet etmek amacıyla itinayla oluşturmuşum gibi. İstediğim bu değildi ki, istedigim bundan başka her şeydi.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag - 24.I.16]

Sevgili Felice, kitabı sana çok teşekkür ederek kabul ediyorum (bildiğim bir kitap değil, sadece adamın Dr. Weiß'in iyi bir arkadaşı olduğunu biliyorum). Yazmam, susmamdan daha korkunç değil mi? Peki, şu sürdürmeye olduğum yaşamım bundan da fena değil mi? Hepsi düşünüldüğünde sana ettiğim eziyetin bir benzeri değil mi? Ne var ki, toz haline gelinceye dek öğütülecek olsam bile, gücüm elverdiğinde ve senin yardımın olduğu sürece beklemekten başka bir çare görmüyorum. Bundan başka bildiğim bir şey yok. Suskun kalmanın yazmak açısından bakınca anlamı ne? İlkı daha iyi değil mi? Altında bir kapak açılıversin ve gücüm artakalan sefil kısmını ilerideki bir hürriyet için muhafaza edeceğim bir yer, beni yutsun istiyorum. Daha ötesini bilmiyorum.

İçten selamlarımıla

Franz

*

[Muhtemelen Mart 1916]

Felice bir tanem! Suskun kalmamın sebebi olarak soğuk algınlığımı göstermem, bir kısaltmadan ibaretti. Soğuk almışım, bir gün yattım, daha sonra 2 gün dışarıdaydım, dışarısı hoşuma gitmedi ve 2 gün boyunca tekrar yataktaki kaldım –fakat soğuk algınlığı evde kalmış olmanın asıl sebebi değildi, yataktaki kalmam genel bir şaşkınlıktan ve çaresizliktendi ve son bir gayret göstererek böyle bir değişikliğin beni rahatlatmasını umdum. Bir deliye tıkılan fare kadar çaresiz durumdayım çünkü, uykusuzluk ve baş ağrıları içimde dört dönüyor, günlerimi ne şartlar altında geçirdiğimin tarifi gerçekten mümkün değil. Tek kurtulma olasılığım, birinci arzum, sigortadaki işimden kurtulmak. Engeller var: Fabrika var, sonra, şu sıralar özellikle artan sigortadaki işimde (Alternatif uygulama: Çalışma saatleri 8-2 ve 4-6 oldu) güya vazgeçilmez oluşum; fakat özgür olma zorunluluğu ve giderek daha fazla eğrileşen şu düzlemle karşılaşırınca, bu tür engeller hiçbir şey

olamaz. Lakin gücüm yetmiyor, engeller isterse daha küçük olsun, benim gücünden yine de daha büyükler. Sigortanın dışında geçireceğim bir yaşamdan korkuyorum sanma, gece gündüz başımı kızdırın bu ateş, özgür olmamandan, fakat şefim yakınlarına başladığında ve örneğin işten ayrıldığımda departmanın dağılacağı (ne denli gülünç olduğunu açıkça sezmeye olduğum anlamsız bir düşünce bu), kendisinin de hasta olduğu vs. türünden şeyler söylediğinde yapamıyorum işte, içimde büyütülmüş memur o zaman yapamıyor. Ve o geceler, o günler boyu yeniden devam.

Felice, şayet ortak mutsuzluğumuzda (şu anda kendiminkinden söz etmiyorum, benimki tüm dağları aşar) herhangi bir suçun varsa, o da şirketin ve Prag'ın, benim ve dolayısıyla da bizim yükselen felaketimiz anlamına geldiğini görmekle yükümlü olduğun halde, beni Prag'a bağlamak istemiş olmandır. Bunu bile bile beni burada tutmayı istemedin elbette, öyle olduğuna hiç inanmıyorum, senin yaşamsal olanaklarla ilgili tasavvurun benimkilerden (ben ki en az belime kadar Avusturya devletinin memuriyeti ve onun da ötesinde kişisel tutukluklar içine saplanmış haldeyim) daha korkusuz ve daha esnek; bu nedenle de senin gelecekle ilgili daha ince hesaplar yapmaya dair zorlayıcı bir ihtiyacın olmadığı. Yine de beni bu yönden de değerlendirmek veya sezinlemekle yükümlü olmalıydın ve hatta bu yolda beni bile, sözlerimi bile başına almalıydın. Bu durumda ben esasen bir an için bile sana karşı olmazdım. Onun yerine ne oldu peki? Onun yerine bir memurun Prag'daki evinin döşenmesi için Berlin'de mobilya almaya gittik. Bir kere bir yere konulduktan sonra oradan başka bir yere götürülemeyecekmiş gibi görünen, ağır mobilyalar. Sense tam da bu sağlamlıklarını önemsedin. Büfeyi gördüğümde göğsümde bir baskı hissettim, tam bir anıtmez ya da Prag'daki bir memuriyet abidesiydi. Biz orada gezerken, mobilya deposundan ilerde bir yerlerde cenaze çanları çalınıyor olsa yeriydi. Seninle Fe-

lice, elbette ki seninle, ama özgür olarak, kuvvetlerimi çalıştırırmak suretiyle, işte sen, üzerine o mobilyaları yiğdiğin bu kuvvetlerimi dikkate almadın, en azından benim hayalimdeki şekliyle dikkate almadın. Eski şeyler bunlar, bağışla. Lakin yenileri ve daha iyi olanları yerine geçmedikçe bitip tükenmeden konuşulmaya değer şeyler.

İçten selamlarımıla

Franz

[Muhtemelen yukarıdaki mektuba ilaveten]

Yazdiğim her şey o kadar sert görünüyor ki, bu haliyle gönderilmesine izin veremem, öyle kastetmiyorum çünkü, ancak baştan ayağa öyle sıyrıklar içerisinde, öyle yalpalar bir haldeyim ki, tam olarak sorumlu tutulamam. Soğuk algığını okuyorum örneğin ve bunu uzun süre tam anlamıyla kavrayamıyorum, etrafım, büro yüzünden kurtulmadığım hayaletlerle bu derece sıkıca çevrili işte. Gece gündüz yakamalar, özgür olsaydım onları gönlümce kovalamak benim için büyük bir selamet olurdu, fakat bu şekilde beni yavaş yavaş dibe çekiyorlar. Özgür olmadığım sürece görünmeyi istemiyor, seni görmek istemiyorum. Nasıl da tamamen şirazen kayıyor Felice, nasıl da üzüntülerde kayboluyorsun, başka sebepler aramaya giriştiğin anda.

Kitabı okumaya yeni başladım, genelde her şeyden geri duruyorum, aynı şekilde, okumaktan da. Son derece teferruatlı, ama hiç olmazsa karakteristik bir insan var, ancak bana şimdilik bir şey ifade etmiyor. Bu arada, ben bir eleştirmen değilim, parçalayıp ayırmayı hiç beceremem, kolaylıkla yanlış anladığım olur, önemli yerlerin üstünden sıkılıkla aceleyle geçerim ve de böylelikle emin olmadığım bir genel kanaati taşıyorum olurum.

Uzun süre önce sana yayinevi vasıtasiyla yolladığım “Tycho Brahe’nin Tanrı Yolu” ile iadelî taahhütlü olarak yolladığım “Kıyamet Günü – Yıllık” eline geçti mi?

[Sayfa kenarında] Kupürler için teşekkürler. Asbest kelimenesini okuyabilmem için hecelemem gerekiyor, o denli yabancı bana¹⁴⁸.

*

[Felice Bauer'e telgraf, Technische Werkstätte, Berlin, Markus Caddesi 52. Prag, 6.4.1916]

pasaport alamıyorum içten selamlarımla = fritz

*

[Kartpostal: Damga: Karlsbad – 9.IV.16]

Sevgili Felice –2 günlüğüne Karlsbad'dayım, iş gereği. Ottla da yanındır. Dün akşamki ilk gittiğimiz yer –Weimar'dayken ilk gece yarısı Goethe Evi'ne gitmemize benzer şekilde– Tannhäuser Villası'ydı. Burada her şey –geçirdiğim kötü gece dışında– önceki seneden farklı. Mektubun dün geldi, henüz yola çıkmamıştı. Bu tarz mektuplar yazmak iyi bir şey mi, senin için, benim için iyi bir şey mi? Şüphesiz ki değil. Bunların şu anki durum karşısında bir faydası olamaz ki. Waldenburg'a gelemediğim, çünkü, bildiğin üzere, pasaport alamıyorum, ama seyahatin gerekliliğine dair Berlin'den gelecek resmi bir belgeyle başvurduğumda durum değişecektir.

İçten selamlarımla

Franz

[Kenarda] En içten selamlarımla Ottla

*

[1916 yılı, Nisan ayının başı]

Sevgili Felice, mektubun mevsimin ilk hoş havasıyla aynı anda geldi. Yazlıklarını okumak da iyi. Yalnız, mobilyalar da önemsenmediğin şeyin ne olduğunu inkâr etmemelisin, o mobilyalar ya da genel anlamda mobilyalar için değil, onların etrafında olanlar bakımından, evde verilen bir baloya evdeki huzur arasında kalanlar bakımından ve örneğin Waldenburg'da "öyle olağanüstü rahat ki" dediğin şeyler bakımın-

148 Ç.N.: Kafka Prag'da aile işletmesi olarak kurulan küçük bir asbest fabrikasının ortağıydı.

dan. Burada benim tarafımdan ne bir titizlenme ne de hiddet söz konusu, hatta öyle ki, bu esnada elimin içinde rahatlıkla senin yumuk haldeki elini tutuyor olabilirim. Esasında móbilyaları almamak da senin değil benim işimdi, ben de bu işi epey eksik de olsa yerine getirmiş oldum. –Görüşmek konusunda seni de beni de uyarıyorum, önceki görüşmelerimizi yeterince güçlü oranda hatırla, göreceksin ki bundan böyle bunu istemeyeceksin. Ne iyi ki ne yazık ki her zaman dış ağrısı çekmiyorsun, her seferinde Aspirin getirme imkânım olamıyor, önünden geçerken yüz yüze bakmak bana her zaman hoş gelmiyor. Yani görüşmeye lim. –Mektup vasıtasiyla sürekli bağlantı halinde olduğum Dr. Weiß son günlerde Prag'daydı, tekrar da gelecek ve sonra Berlin'e gidecek. Onunla yollarımız en azından şimdilik tamamıyla ayrıldı, Askanischer Hof'da yaşanan o sahnenin ayrıntılarına varan bir benzerlik gösteren bir durumun ardından.¹⁴⁹ Bu bence, yani bu benzerlik pek tuhaf da değil. Aslına bakılırsa ben hep aynı bayağı eleştirilerin muhatabı olmak durumundayım ki bunların da en üst seviyedeki ve kan bağı bakımından bana en yakın temsilcisi de zaten, babam. –Kız kardeşinin hediyesi elbette ki yollandı. –Tatile çıkabiliyor musun?

En içten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 14.IV.16]

Sevgili Felice, bundan böyle sıkılıkla kart atacağım, mektuplar yavaş gidiyor, hem zaten önemli olan da bir şeyler anlatmaktan ziyade birbirimizden emin olmak. Paskalya'da Marienbad'da olacağım, bayramın üçüncü günü işe ilgili görevlerim var. İznimi mümkün olursa mayısta kullanacağım. Artık daha fazla dayanamıyorum çünkü. Ne burada ne

---

149 Ç.N.: Dr. Weiß Kafka'nın F.B.'yle ilişkisine karşı çıkan biri. Kafka burada bu bağlantıla konuşuyor olabilir (Margarita Pazi, *Staub und Sterne. Aufsätze zur deutsch-jüdischen Literatur*, Wallstein Yay., Şubat 2001, s. 70-71.).

de orada, bu arada. Karlsbad'daki baş ağrıları Prag'dakilerden az değildi. Cephede bulunmak daha iyi olurdu. Bugün Musil –hatırlıyor musun onu? – beni ziyaret etti, piyade üsteğmen, hasta ama yine de iyi durumda.

İçten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 19.IV.16]

Sevgili Felice, ne hoş bu kadar hızlı olması, kupürler için de teşekkür ederim. –Dr. Weiß'a gelirsek, o konuda beni yanlış anlamışsin. Ben kendimi daha iyi hissetmediğim sürece birbirimizle işimiz olmasın, istiyoruz. Çok mantıklı bir çözüm. Lakin geçende son kitabını bana yollamış olmaşıyla biraz da üzüntü verici bir hal almış bir çözüm. Nasıl olağanüstü bir yazar ama! Kitabı mutlaka oku. Şu anda Berlin'de gerçi, ama ikiniz arasında gerçekleşecek bir görüşmenin herhangi birine herhangi bir şekilde getireceği bir yarar göremiyorum. Tam tersine. –Paskalyada Marienbad'dayım, üçüncü günde resmi işlerle meşgul olacağım. –Geçende bir sinir hastalıkları uzmanına gittim; oldukça boş bir girişimdi. Teşhis: Kardiyofobi. Tedavisi: Elektrikli tedavi. Eve gittim ve görüşmeyeceğimi yazdım kendisine: Yaşanan bir şeyin sonucu olarak ortaya çıkan bir durumun tedavisinin ne anlamı olabilir? –İyi eğlenceler Paskalya. Benim seyahatlerimdeki sevinç, öncesinde kopartılıp alınmış halde daima.

İçtenlikle

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 25.IV.16]

Sevgili Felice, Marienbad'da degildim, iş seyahati sonucunda ertelendi, mayısta olacak belki, bu durumda iznimle de birleştireceğim ve baş ağrıları ve kendime yönelttiğim suçlamaların izin verdiği ölçüde 3 hafta Marienbad'da kalaçağım, istediğim şekilde sakin sakin yaşayacağım. Ancak ardından yeniden Prag'a donecek ve bana nasip olanı eski-

sinden de daha az oranda yaşamaya değer bulacağım. Peki sen? Paskalyan? Bu bayram günlerinde tamamen yalnızdım, acaba iki senenin ardından bir cümle kaleme almayı hâlâ başıiarabilir miyim diye sadece kendim için bir şeyler karaladım öylesine, sokaklar, masa ve kanepe arasında gidip geldim ve bir gün dışında halim az çok iyiydi, huzursuzluğun beni adeta kirbaçladığı ve baş ağrısının beynim oyduğu bir gün dışında. Sızlanmayı bitiriyorum işte.

En içten selamlarımıla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 28.IV.16]

Sevgili Felice, bugün Altwasser'den üç tane kart geldi, orası da neresi? Bir tane de Waldenburg'dan, keyifle yazmışsını, çok sevindim buna. –Teyzeni elbette ki hatırlıyorum, her ne kadar başkalarında kişi hafızasının olduğu yerde bende bir boşluk olsa da. Yüzü neredeyse hiç aklımda kalmamış, fakat çok neşe dolu, ilgili, konuşkan olduğunu ve uzun ve renkli bir عمر sürecekтир diye düşündüğümü hatırlıyorum tabii ki. Ölüm sebebi ne? Ağırlığını gösterdiği iki anayı çok güçlü bir şekilde hatırlıyorum. Birincisinde Hundekehle Gölü kıyısındaydık, diğerinde ise bir kafeteryada, sanırım Tauentzien Sarayı içindeydi. Üçümüz birlikte bir masanın köşesinde oturuyorduk, o da sana gelecekle ilgili nasihatler veriyordu. Ne senin ne de benim için hakiki olan.

En içten selamlarımıla

Franz

*

[Felice Bauer'e telgraf, Technische Werkstätte, Berlin,
Markus Caddesi 52. Prag, 6.5.1916]

mektuplar daha bugün geldi lütfen sitem etme ne sesli
ne içinden içten selamlarımla franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 7.V.16]

Sevgili Felice –yine kartlar. Öyle bir hafta geçirdim ki yazmak eziyet olurdu. Mektuplar için çok teşekkürler, hafızam-daki bu muazzam karışıklığı mazur gör. Daha o zamanlar

Berlin'deyken, akrabalar, uykuya hasret kalmış gözlerimin önünde bir gölge gibi dolaşıyorlardı ve o zamandan bu yana da hafızamın durumu hakikaten düzelmeyecekti. Demek Bayan Klara'yı (muhtemelen Levin'i) sahiden de Danzig'deki teyzeden sandım ve bunun da ötesinde onu Bayan Wachsmann'la aynı kişi yaptım. Büyük başarı. Fakat ne olursa olsun Natalie Teyze'ye dair en ufak bir iz yok zihnimde; bir tek, o zamanlar Berlin'deki o evde, odada evin mimari planını önmüze açmış halde otururken, koltuğunun olduğu yerde öylesine bir hoşluk görüyorum.

En içten selamlarımıla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 11.V.16]

Sevgili Felice – başka zihin karışıklıkları da var ama, örneğin Bayan Sophie'nin sözleri, ben ona yazmışmışım vs... Ondan seni aramasını rica ettiğim ve onun da bu ricamı yerine getirme hoşluğunu gösterdiği o zamanlardan bu yana, ona bir şey yazmış olduğumu sanmıyorum. O yönde bir şıkâyeti ise hiçbir şekilde yazmış olamam. – Weiß'in romanı bu arada eline geçmiş olmalı. Dikkatlice oku, oradaki insanın sesini işitmeye çalış. Evvela benim, sonra da onun meydan verdiği, nihayetinde de benim vesile olduğum ayrılığımız çok yerindeydi ve hiçbir şüpheye yer bırakmayan bir kararın temelinde gerçekleşti, bu bende kesinlikle pek sık görülmez. – Tatilimle ilgili yeniden belirsizlikler var. Gerçek cumartesi günü Marienbad'a gideceğim, fakat bu muhtemelen iş icabı olacak. Bunu bir sonrakinde yazmak üzere.

En içten selamlarımıla

Franz

*

[Antet: Otel Neptun, Marienbad]

[Marienbad, muhtemelen 14 Mayıs 1916]

Sevgili Felice – İş nedeniyle Karlsbad ve Marienbad'da yım, bu sefer yalnızım. Hayaletler var, toplumun hayaletleri ve bir de yalnızlığın, şu anda yalnızlıklıklerde sira, bilhas-

sa da yağmur yağarken, hava serinken ve arabacılar avluda çene çalarken. Yine de durumumu bir görmek amacıyla birkaç ay burada yalnız başına kalmak isterdim. Zaman geçip gidiyor ve insan yok yere tükeniyor. Ne hazin, böyle şeylerin adeta kesintisiz bir şekilde farkında olması için insanın özel bir yapısının olmasına bile gerek yok. İsterdim ki, alnına düşen saçlarını okşayayım ve gözlerine bunları sorayım, ne var ki yakınındayken aşağı düşer bu el.

İşimden kurtulma yönündeki şu ana kadarki en büyük çabam neredeyse sona ermek ve başarısız olmak üzere. Askere alınması durdurulanlar¹⁵⁰ son bir düzenleme gereği çok az bir izin kullanabileceklermiş, o da yalnızca istisnai olarak ya da müşkül durumda olanlara verilecekti. Bu durumu müdüre bir mektup yazmanın gereklisi olarak kullandım –az zekice değildi– ve kendisinden burada üzerinde durma-yacağım ayrıntılı açıklamaların ardından iki şey rica ettim: İlki savaş sonbaharda bittiği takdirde, uzun süreli bir ücret-siz izin, ikincisi de eğer bu olmazsa askere alınmama yapılan itirazın kaldırılması. Buradaki düzenbazlığı (açıklama daha da ileri bir düzenbazlığı) görebileceksindir, bu beni mutlaka başarıdan da alıkoyacaktır. Müdür birinci ricayı komik buluyor, ikincisini ise kaale almıyor, ileri sürdüğüm yapmacık gerekceye bakınca ikisinde de haksız değil gibi. Tüm bunların normal izni elde etmek için yapılan bir şantajdan başka bir şey olmadığını inanıyor ve zaten kendisinin de bunu öteden beri böyle planlamış olduğunu iddia ederek, bana derhal normal iznimi vermeyi teklif ediyor. Ben de ona bu tür bir izin şeklinin hiçbir zaman asıl ümit ettiğim şeyle-rden biri olmadığını, bana neredeyse hiçbir yarar sağlamayaca-

---

150 Ç.N.: Kafka 1915 Haziranı'nda silahlı askerlik görevine uygun bulun-nunca Sigorta Şirketi onun yeri doldurulamaz bir eleman olması gerekc-iyle muafiyet talebinde bulunmuştur ("Was Sie Schon Immer Ueber Kafka Wissen Wolten". Web. Erişim: 13 Temmuz 2015. http://www.franzkafka.de/franzkafka/was_sie_schon_ueber_kafka_wissen_wolten/antwort/457255).

ğını, dolayısıyla bundan feragat edebileceğimi söylüyorum. Bunu hem anlamıyor, hem de anlayamıyor. Sinirsel rahatsızlığımın neden kaynaklandığını da akı almıyor ve başlıyor bir sinir hastalıkları uzmanı gibi konuşmaya; geçmişte onu üzен veya halen üzümekte olan, ama benim için söz konusu olmayan, sinirleri yıpratıcı türlü derde değindikten sonra, tam da kendisinden bekleneceği gibi şunu ekliyor: "Ayrıca işyerindeki pozisyonunuz ve kariyeriniz bakımından en ufak bir tasa duymanızda gerek yok, benimse iş hayatımın başlangıcındayken tutunduğum bu yaşam dalını dahi kesmeyi isteyen düşmanlarım vardı." Yaşam dalımı! Benim yaşam dalım acaba nerede büyür, kimler keser onu? Benim dalım, müdürün kastettiği gibi değil,其实te başka bir testereyle ve başka bir ağaçtan kesilirken, ben çocuklara özgü bir sorumsuzlukla, ama mecburiyetten, yalan söylemeye devam ediyorum. Pratikte en basit bir işin üstesinden gelmem ancak büyük çaplı duygulu sahneler vasıtasiyla mümkün olabiliyor benim, ama bu nasıl da zor! Ne yalanlara, ne numaralara, ne çok zamana, ne pişmanlıklara mal oluyor bu! Başarsız olunca da ancak razı olmak kalıyor geriye. Ne var ki, başka türlü yapamıyorum. Sağa gideceksem ilkin sola gidiyor, sonra mahzun bir halde (o zaman buna dahil olanların tümünde bu mahzunluk kendiliğinden belirmiş oluyor ve en iğrenç olanı da bu) sağa yöneliyorum. Temel neden korku olmalı: Sola gitmekten korkmam gerekmıyor, çünkü aslında oraya gitmek istemiyorum. Bunun tipik bir örneği ilk işimden istifa edişim: Daha iyi bir iş bulmuş olmaktan dolayı değildi istifa edişim –doğrusu da buydu zaten– tahammül edememiş, yaşlı bir memur gibi işe yaramaz ilan edilmiştim. –Bırakalım bunları artık bugün, güneş de doğmaya başlıyor hem.

En içten selamlarımıla

Franz

*

[Kartpostal. Marienbad, 1916 Mayıs ayının ortaları]

Sevgili Felice, mektup buraya varmamın hemen ardından, en fırtınalı yağmurun yağdığı esnada yazılmıştı, bu

kartsa yola çıkmadan kısa süre önce. Karlsbad oldukça hoş bir yer, fakat Marienbad akıl sırlarını ermeyecek kadar güzel. En şışmanların aynı zamanda en akıllı kişiler olduğunu söyleyen içgüdülerime çok daha önceden kulak vermemeliyim meğer. Cılızlaşmak kaplıca düşkünlüğüne gerek kalmadan her yerde mümkün zira, ama böylesine güzel ormanlarda dolaşabileceğin bir tek yer burası. Gerçi şu sıralar sakin ve tenha bir halde olmasıyla ve canlı cansız her şeyin bu sakinliği ve tenhalığı özümlemeye dair gösterdiği istekle buranın güzelliği artmış halde; üstelik bu puslu ve rüzgârlı hava da bu durumu hiç bozamıyor neredeyse. Sanırım, bir Çinli ol-sayıdım ve birazdan eve dönecek olsayıdım (esasında bir Çinliyim zaten ve eve dönüyorum), kısa bir süre sonra ne yapıp edip yeniden buraya gelmenin yolunu bulmalıydım. Nasıl da hoşuna giderdi!

En içten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 26.V.16]

Sevgili Felice, şimdilik kısaca teşekkür edeyim, bilhassa fotoğraf için. (Yüzün biraz incelmiş mi?) Diğer resimlerle ne işim olsun, onları Max'a hediye ederim. Marienbad'dan döneli neredeyse 14 gün oluyor, ama yazmadım, çok çeşitli sebeplerden dolayı. Öyle bir o yana bir bu yana sürükle-niş ki, bir tek baş ağruları yerli yerinde. Pasaport çkartmak mümkün değil. Weiß hakkında daha sonra yazacağım. Kendisinden uzun zamandır Milano'daki diye söz ettiğin da-yımla ilgili sorun eğlendirdi beni, kendisi Madrid'de yaşıyor halbuki. Ufaktan ödemiş olduk, benim Bayan Wachsmann konusundaki hatamla kıyaslanamaz ama yine de. –Uzun tatilimin anlamı, sen nasıl telakki ediyorsan öyle, şu kadarını söyleyebilirim, geleceği güvence altına almaktan çok uzaklaşmanın verdiği bir hafiflemeydi.

En içten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 26.V.16]

Sevgili Felice, işyerindeyim, vakit öğleden sonra, baş ağrısı nedeniyle hiçbir şey yapamıyorum, ne çalışabiliyorum, ne okuyabiliyorum, ne de sakince oturabiliyorum “ama bak bana yaziyorsun” diyeceksindir, bir serzeniş olarak değil ama. Her zaman bu kadar kötü değil elbette, ama üç gündür aralıksız böyle. –

Güzel bir fotoğraf, yalnız başka fotoğraflarda yüzün daha mutlu görünüyor. Üzerindeki yakalık da resmi bulandırıyor. Yanılmıysam Mefisto böyle bir yaka takıyor, Strindberg'i de bu kılıkla gördüm, ama sen Felice? Yine de beni çok sevindiren, güzel bir resim. Hiçbir şey de değişmemiş; balkon, çiçeklik, manzara aynı. Karanlık zamanların oluşturduğu kalabalığın içinden sıyrılp geçmeye çalışıyor insan. –Senin tatilin nasıl geçiyor? Şefin gitti mi? Ailen ne yapıyor, ezelden beridir mektup yazmadığım Erna ne yapıyor?

İçten selamlarımıla

Franz

*

[Muhtemelen 28 Mayıs 1916]

Sevgili Felice, yine yağmur yağıyor, yine günlerden pazar, ama Marienbad'da, biraz uzaklaşabildiğim yerde değil, Prag'da çukurdayım ve kafamın içi 5 gündür, uzun zamandır hiç olmadığı kadar oyuluyor.

Weiß'in romanı¹⁵¹larındaki görüşlerini ihtiyatla ortaya koyuyorsun, doğrusu da bu. Yarı sevme, yarı hayranlık duymaya dayalı belirsiz bir coşkudan çok daha fazlası benim de elimden gelmiyor. Biliyorum, kitabın özündeki ateş hakiki bir element, lakin yabancı bir elemente kendini tamamıyla teslim etmek çılgınlık gerektirir. (Uykusuzluk ve baş ağrıları yalnızca bir hazırlık.) Fakat ne gariptir ki, böyle bir özden, onu neredeyse salt bir eğlencelik roman olarak değerlendirebileceklerin sayısının az olmayacağı bir roman ortaya çıkıyor. Bıçak etkisini onlar hissetmiyor demek ki.

---

151 Ç.N.: Kastedilen roman *Der Kampf* (Mücadele).

Sen hissediyorsun. “Belki bu gerçeği kaldırıramam” diye yazıyorsun. Benden bu etkiyi tarif etmem istense başarısız olurum. Böyle bir tefekküre –en azından şu anda– dalabilecek halde değilim.

Romanda bana da yer verilmiş olduğuna ben de inanıyorum, fakat diğer birçok insana verildiğinden daha fazla değil, çünkü o bakımdan gerçekten de tek değilim. Batı Avrupalı Yahudilerin zihinde, arkalarına yaslanıp gözlerini kapadıkları anda, ilk düzlemde canlanan tipteki insan var burada. Bu tipler bir de “güçlü” olsalardı kusursuz iblisler olurlardı; Kader lütfunu göstermiş oluyor bu noktada.

Fakat Franziska’ya gelince, onun hakkında senden bir şeyler duymak istiyordum. Kitabın cazibesi orada çünkü. Oradan tutarsan yazarı ensesinden yakalamış olursun.

Kitapta fazla bir yenilik bulmamış olmana şaşırdım. Bense hakkında neredeyse hiç bilgi sahibi olmadığı o kadar çok şey buluyorum ki. Görünüşteki tekdüzelik sadece bir alacakaranlık, bu da belli şeyleri insanın gözleri için tamamlayabilecek kılınmak için.

Bu arada, elyazmalarını okumamın üstünden çok zaman geçti. Bunları kitaptan da okumuş olana dek sana yeniden yazmış olurum.

14 gün sonra, özellikle de durumum iyileşmezse, 3 hafızığına Marienbad'a gideceğim. Sağlam duracaktım ve müdüre mektupta da yazdiğim gibi şimdilik izine çıkmayaacaktım, fakat dayanamıyorum. İşyerinde bana gösterdikleri müsamahanın haddi de tüm memurluk geleneklerini aşar bu arada.

Sen neler yapıyorsun boş zamanlarında Felice? Uzun süredir bunun hakkında yazmadın. “Troyalı Kadınlar”a gittin mi? Ben birkaç gün önce burada gittim. Werfel'in çıkardığı iş olağanüstü, bu konuda söyle hacet yok; buna karşı gösterinin (Lessing Tiyatrosu) bendeki izleniminin ardından hayatımın geri kalanında tiyatroya gitmekten vazgeçmeye

tereddütsüz hazırlım, bunun için de zaten uzun süredir çabaliyordum.

En içten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 30.V.16]

Sevgili Felice, sana eğlencelik iki metin gönderiyorum, iyi olanı “Zeitecho” dergisinde Max’ın bir yazısı (Bu temel düşünceler çerçevesinde bu kış bir konferans dizisi kapsamında 11 tane konuşma yaptı, ayrıca haftada 2 saat mülteci okulunda, geçenlerde bir gezide bir arada bulduğum 50 kızın önünde, bir saat da Siyonist bir kız derneğinde), seni üzerek eğlendirecek olansa 10-80 arası sayfalarını benim yazdığım son şirket raporu. Fakat birkaç yüz sayfa kalınlığındaki yıl dönümü raporunu sana yollayacak kadar da acımasız değilim, senelik raporu da, adını bile hiç söylemeyeym şimdî. –Friedmann fotoğrafların çok hoşuma gitti, bilhassa da aşk sahnesi.

En içten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 31.V.16]

Sevgili Felice, elbette olağanüstü derecede aynı fikirdeyim. Fakat sanatoryuma¹⁵² gitme yönündeki öneri ne anlama geliyor? Kendine dönük (benim açımdan şaşırtıcı) bir ihtiyaç mı? Yoksa benim adıma bir kabullenme mi? Ben kendi hesabımı sanatoryum defterini geçen yıl temelli kapattım; hastalar (ben kendimi cidden öyle biri hissediyorum artık) sanatoryumlardan uzak dursalar daha iyi olur. Fakat bu bir tek benim için geçerli, sen yanında olursan bana her yer hoş. Almanya’ya gelemem ama işte, fakat sen Marienbad'a gelebilirsin belki. İster miydin? Bohemya'da iyi sanatoryum-

152 Ç.N.: Sanatoryum Türkiye bağlamında akla daha çok verem hastalarının tedavisini getiriyor. Ama burada daha genel anlamda kullanılıyor. Kafka'nın vereme yakalandığını öğrenmesi daha sonra (bkz. 9 Eylül 1917 tarihli mektup).

lar yok, içlerinde en iyisi olan Rumburg'daki de yeterince kötü. Ben kendi payıma Pankrot yortusunda talihsiz başımı Marienbad'a taşıyacaktım, fakat zaman ve yer konusunda senin kararını da beklerim.

İçtenlikle

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 31.V.16]

Sevgili Felice, öğleden önce üstünkörü bir şekilde ele aldığım sanatoryumla ilgili soruna yeniden gelirsek: Sanatoryumlarla ilgili esas itirazım sanatoryumların çok fazla zaman ve çok fazla düşünceyi boş yere harcamaları. Ben bu küçük tatilde biraz çalışmaya gayret edeceğim (bu baş buna ne denli çok ya da ne denli az izin verirse artık) ve orada olursan seninle bir arada olmak istiyorum, fakat çeşitli uygulamalarдан geçmeyi, bir şeylere sarılıp sarmalanmayı, elektriğe bağlanmayı, şifa bulmak için kaplıcalara girmeyi, muayene olmayı, çok özel tanılar yoluyla hastalığımı dair çok özel bir şekilde bilgilendirilmeyi istemiyorum. Asıl soru şimdilik duyarlı: Niçin sanatoryuma gitmek istiyorsun? Bohemya'da iyi bir sanatoryum yoksa da Şilezya'da, Aşağı Avusturya'da, Steiermark'da vardır. Cevabını merak ediyorum.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 3.VI.16]

Sevgili Felice, mektubuna bakılırsa tatilin 2 ya da 3 Temmuz'da başlıyor, çok daha güncel olan telgrafına göre ise ancak temmuzun ortasında başlama meylinde. Pazartesi günü senden ayrıntılı bir haber almazsam telgraf çececeğim. –Soguk alman ve “muazzam iş yükün” senin hakkında tuttuğum büyük defterde aleyhine olacak şekilde kayda geçiyor. Vahim olmaz bu, vahim olan, senin kendine böylesine eziyet etmen ve benim senin için de benim için de bir çare bulamadan olanları öylece izlemem. –Sternheim hikâyeleri bana manidar geliyor, özellikle de edebi açıdan belki de en zayıf

olani: Schuhlin. Çok popülist ve çok zorlama bir anlatım. Bunun hakkında konuşuruz belki.—Umarım kismetimize iyi bir kavuşma düşer.

En içten selamlarımla

Franz

*

[Felice Bauer'e telgraf, Technische Werkstätte, Berlin, Markus Caddesi 52. Prag, 9.6.1916]

niçin cevap yok

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 14.VI.16]

Sevgili Felice, o halde şimdilik anlaştık, Marienbad'da karar kılındı. Almanya'ya gelişte doktor raporuna artık gerek yok, bu durumda gelebilmen kesin. Sanatoryuma gitmeyi destekleyen gerekçelerin üzerine –bu yöndeği yeteneğim kit da olsa– önceden ben de düşünüp taşınmıştım, fakat bunlar esasen rahatlıkla sanatoryuma gitmenin aleyhinde gerekçeler olarak da anlaşılabılırler. Belki de –bilmiyorum ama– acılar, geçen zaman ve diğer hususiyetler nedeniyle bu hassasiyetlerin bir parça ötesine geçtiğ. Tatilimizin ne zaman başlayacağını yaklaşık 10 gün öncesinden öğrenmek isterim, zira Tepl'de (Marienbad'a çok yakın bir yer) ufak bir işim var ve gidince o işi de halletmek istiyorum, fakat oraya varış tarihimi 10 gün evvelinden bildirmem gerekiyor.

İçten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 19.VI.16]

Sevgili Felice, oraya senden evvel gitmek istemiyorum aslında, senin gidişini beklemek isterim, ağustosa kadar sarkmaması şartıyla ama, çünkü ağustosta Prag'da olmam gerekiyor. Fakat haziran sonu geleceksen, o zaman tabii mükemmel uyuyor ve belki de hemen yarın nihai tarihi bildirmiş olursun bana. Tepler'deki iş açısından iyi olur bu. Bu arada dün Max da karısıyla Marienbad'a gitmeye karar

verdi. Tarihi henüz belli değil. Karısının en küçük kız kardeşi zatürreeden öldü. Başsağlığı dileme, inanılmaz üzgün ve hiçbir şey duymak istemiyor. Senden bir hafta önce orada olmak istemiyorum, çünkü benim üç haftam da tam kesin değil ve senin gelmeni beklerken duyacağım heyecan bir tatil için haddinden fazla olacaktır.

Franz

*

[Felice Bauer'e telgraf, Technische Werkstätte, Berlin, Markus Caddesi 52. Prag, 27.6.1916]

2 Temmuz Pazar akşamı Marienbad'da Otel Neptun'da görüşmek üzere

*

[Kafka ile Felice Bauer'in Anna Bauer'e yazdıkları ortak mektuplar]¹⁵³

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 14.VII.16]

Zavallı bir tanem, senin kaleminle yazıyorum, senin mürrekkebinle, senin yatağında uyuyorum, senin balkonunda oturuyorum –bu vahim değil, ama eğreti kapıdan koridorun gürültüsünü ve sağım ve solumdaki kiracıların gürültülerini duyuyorum, aşağıdaki lanetliler, başlarında o küçük şeytan kız olmak üzere odaları karıştırdılar ya da daha doğrusu iki yataklı bir odaya ihtiyaç duyduklar ve bu yüzden yanlış oda-yaya gittiler. Sen gittiğin için yeni bir ev aramaya takatim yok. –Frolayn Erna'dan iki kart geldi sana, Frolayn Grete'den de 1 kart ve 1 telgraf, içlerinde kendilerinden şahsen de öğrene-

---

153 Ç.N.: 10.7.1916 tarihli mektup. Kafka ve F.B. 1916 yılında Marienbad'da Schloß Balmoral adlı otelde 11 günlük bir tatil yaparlar. F.B.'nin geri dönmesinin ardından Kafka 10 gün daha Marienbad'da kalmaya devam eder. Kafka'nın sağlık durumunda bu dönemde iyileşmeler görülür, baş ağrıları ve uykusuzluk sorunu ortadan kalkar. Kafka ve F.B. 10 Temmuz 1916 tarihinde kaleme aldıkları iki mektupla Anna Bauer'e Marienbad'daki tatilde aralarındaki buzların çözüldüğünü, ilişkilerinin yeniden yapılandırılabileceği bir sürece girildiğini müjdeliyorlar.

meyeceğin bir şey yazmıyor, en fazla Frolayn Erna'nın terzisi için çok koşturmak zorunda olması. –Tereyağı tabağının üzerine eğilmiş halde seni düşünmek için Dianahof'a gideceğim şimdi. Çok çok selamlar.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 15.VII.16]

Sevgili Felicem, yalnız başına olmak ve sessiz bir odanın tesellisine sahip olamamak, bu çok fena. Evdeki gürültü karşısındaki çaresizliğim ve korku içinde kendimi binbir güçlükle şehir parkının yollarına vurdum –şehir parkının!–. Korso'dan geçtim –Korso'dan!– ama sonra yeniden tüm gürlütülerin dinleyicisi olarak geri geldiğimde vakit fazlasıyla erkendi. Sen bu odada kalmaya nasıl oldu da tahammül edebildin! Bu sabah ev aramaya çıktım, fakat hiç kimse iyi bir odayı sadece bir haftalığına kiralamak istemediği için bir şey bulamadım.– Temel atma yerine Erdmuthe¹⁵⁴ ile birlikte Dianahof'daydım, temel atmanın nasıl geçtiğini sana anlatamayacak olmama kızma. Dianahof'da Liselotte'ye, o küçük ve tombul yanaklı olana bağlandım ve dün göğsüne bir gül takarken uzun uzun akıl verdim.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 16.VII.16]

Canım, zavallı bir tanem (ah nasıl da gevezelik ediyor yandaki şu evli çift) yalnız başıma, seninle yürüdüğümüz yollardayım, bir şey yapmıyor olmamam dışında genelde iyi bu huzur. Çünkü seninle ilgili olarak güven duygusu içindeyim, kendimize özgü halimizle şu anda ne kadar güven duy-

154 Ç.N.: Zinsendorf Kontesi Erdmuthe Dorothea (1700-1756). Sosyal bakımından aktif biri ve çocuk şairleri var. Pietizm (Reformasyon hareketinin temellerine dönmemi hedefleyen bir hareket) yanlısı olan Dorothea evliliğinden 12 çocuk doğurur ve kadın ve çocukların için sosyal faaliyetlerde bulunur. Kafka bu kadını F.B.'ye örnek olarak gösterecek ve Yahudi Halkevi'nde çalışmaya teşvik edecek (Krşl. 7.8.1916 ve 6.10.1916 tarihli mektuplar).

gusu olabilirse o oranda. Sen de bu güveni kendi iyiliğin için kullan, rica ediyorum senden. Şekerleri çatır çutur yemekten kaçınmakla başla, cehenneme giden yol sonsuz bir yol. (Tam şu anda yaşlı koca ağır ağır, el yordamıyla yataktan çıkıyor). –Ayrılırken Helencik’le¹⁵⁵ aramızda geçen konuşma: “Bizi iyi bilgilendirmediniz, trenin bağlantısı yokmuş.” “Öyle mi, ben bisikletle gidersiniz diye düşünmüştüm.” “Bisikletimiz yoktu.” “Öyle mi, o halde Eger’i gezebilirdiniz, çok güzeldir.” “Fakat saat 11 için anlaşmıştık.” “Öyle mi, o halde yürüyerek gidebilirdiniz, çok güzel bir yol.” “Yanımızda bagajımız vardı ama.” “Öyle mi, o halde otomobile gidebilirdiniz, güzel olurdu yolculuk.” “Teşekkürler, öyle yaptık, fakat yolda bahşınızı düşürmüştüz.”

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 18.VII.16]

Canım –ilkin ve en başta: 2 gündür baş ağrısı, niçin, ne diye bilmiyorum. Artçı mı? Yoksa bana sonsuza dek eşlik mi edecek? –Baksana, Marienbad’ın en önemli misafirini, yani en yüce insanı inancın yöneldiği en önemli misafiri hiç bilmiyormuşuz. Belz’li haham, Hasidizm'in herhalde günümüzdeki en büyük temsilcisi. Üç haftadır burada. Dün ben de maiyetinde bulunan yaklaşık 10 kişiyle birlikte ilk defa akşam yürüyüşüne katıldım. Çok şey söylenebilir bununla ilgili, ama şimdilik hahamın burada olduğunu bana haber veren Max'a bunları ayrıntılı olarak yazdım. –Peki ya sen nasılsın benim en yüce Marienbad misafirim? Henüz bir haberini almadım, o eski yolların hikâyeleriyle –örneğin bugün karşılaşlıklar ve sırlar gezintisi– hikâyeleriyle yetiniyorum.

Franz

*

---

155 Ç.N.: Marienbad'da Felice Bauer Helene Bauer adıyla kaydedilmiş tir (bkz. Çevirmişi: <http://www.wgsebald.de/marienbad/elegie.html>). Kafka buna gönderme yapıyor olabilir.

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 19.VII.16]

[18 Temmuz 1916, akşam vakti yazıldı]

Canım –bir yandan eski dostlarımız seninle birlikte buralardan göçmüše benziyor (o güzel Kostelec gerçekten var mıydı?) diğer yandan da yenileri geliyor ve dün ormandan eve dönerken bana öyle ufak bir korku yaşattılar ki, o an elim ayağım çekildi. Güzel güzel Kostelec adımlarıyla ilerlerken bir de baktım ki, önenemez bir şekilde müdürüm tarafından bana doğru geliyor, öksürmesinden tanığın değil, aramızın iyi olduğu başmüdüür, ardi sıra hanımı ve kızı. Nasıl görünüyordum kim bilir! O anda ne gerçekten de mustarip olduğum baş ağrılarımı, ne de ormanlarda daima tek başına bulunmak zorunda olduğumu ima etmem gerekti –görünüşüm yetti, üç misli acıma etrafımı sardı. Gerçi 1 saat onlarla birlikteydim, fakat daha sonra tekrar bir araya gelmekten kesin bir bahis açılmadı. İşte yeniden yalnızım, üstüne bir de habersiz.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 19.VII.16]

Felice canım –uykumun kötü olması ve baş ağrılarım nedeniyle sürekli istirap çekiyorum ve bunlar beni tasalarlıyor. Şu ana bakılırsa bunun için bir sebep bulamıyorum, senden yana huzurlu ve mutluyum. Acaba dört yıl boyunca kendime çok mu kötü davrandım? Acısı böyle mi çıkartılıyor? Fakat belki de sadece orman havasının geçici bir etkisi söz konusu, ama bu havanın iştahımı açtığını da söylemeliyim. Durumum çalışmaya elvermiyor, en kötüsü bu değil; zaten 8 günde birdenbire ne yapmayı istemiş olabilirim ki, hem çalışma zamanım da değil. Peki ama nasıl olacak? Davetiyeyi gönderdim sana, bu işin hangi ucundan, ne zaman tutacağını büyük bir merakla bekliyorum.–Babam daktilyla yazmış olduğu bir kartla sana selamlarını havale ediyor. Ben de onunkileri kendiminkilere katıyor, koca bir kucak dolusu selam ile önüne atılıveriyorum.

Franz

*

[Kartpostal]

[Marienbad,] 20 Temmuz [1916]

Canım Felice –gerçek (ya da en gerçek mi demeli) bir Bayan Elster benden seninle birlikte geçireceğim bir öğleden sonrayı çaldı demek? Bugün bir nebze daha iyi uyudum, bir nebze daha serbestçe, fakat yemeğin ardından uyku yok. Dün akşam (hava biraz daha ılıktı, balkonda oturabildim) oda hoşuma gitmeye başladı. Bugün yan tarafıma oğulları olan bir aile taşındı (ilahi yaşılı çift!), epey yetenekli ve hayat dolu oğlanlar olmalılar, zira tam 5 dakikadır bir civi ya da benzeri bir şeyi çakıp duruyorlar. –Uykusuzluğa ve baş ağrısına rağmen şişmanlıyorum, müdürüm gibi değilse de onun bir alt sıkleştirinde. Dünkü yemek listesi: Saat 10 buçukta 2 x süt, bal, 2 x tereyağı, 2 sandviç ekmeği; saat 11'de 250 g kiraz; saat 12'de tütsülenmiş domuz eti, ıspanak, patates, vanilyalı makarna, sandviç ekmeği; saat 3'te bir kâse süt, 2 sandviç ekmeği; saat 5'te çikolata, 2 x tereyağı, 2 sandviç ekmeği; saat 7'de sebze, salata, ekmek, Emmental peyniri; saat 9'da 2 parça kek, süt. Ne diyorsun?

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 21.VII.16]

20 Temmuz

Canım Felice, salı günü mektubun için –ayrıca son günlerde üç tane de kartın geldi– özel teşekkürlerimi sunarım. Üzerimde büyük ve iyi bir etkin var, Felice, ve bu etkiyi iyi kullanacağına da, birlikte geçirdiğimiz günlerden dolayı, ara ara devreye giren tüm küçük kararmalara rağmen, inanıyorum. Umarım benim sendeki yerim de aynıdır! Yapacak çok şey var, benim tarafımdakiler senin tarafında olanlardan daha fazla, iki tarafta da az değil ama sonuçta. Eğer baş ağrlarıyla birlikte gücüm daha şimdiden biterse, bu çok vakitsiz olur. Yakında yeniden bir araya gelirsek iyi olur. Diana-hof'da oturuyorum, yağmur yağıyor, kalkıp gidemiyon-

rum. Birazcık üzünlüğüm, çok değil ama, birazcık ve bir elisini izlemeye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum, yan masadaki kızın yaptığı türden bir şey değil ama. Bu arada halen tüm elişlerine tamamen karşıyıyım.

Selamlar

Franz

*

[Kartpostal] [Marienbad,]

21 Temmuz [1916]

Canım –biraz daha iyi şimdi, tamamen değil de hiç değilse 10 parçaya bölünen, rüyali bir uykı, hiç değilse uykı, başım da daha iyi. Burada daha uzun kalsaydım, her yeni gün bir “daha iyi” eklerdim, sonunda da buradan sana gelebilirdim, kutsanmış bir hayat yolu olurdu bu. Fakat en başta burada yemek için harcadığım o paralar buna engel, sana bildirdiğim yemek listesi günbegün gülünç değişikliklerle tekrarlanıyor. –Max'a elbette ki çoktan yazdım, Yahudi Halkevi¹⁵⁶larındaki izlenimini ve bu konuda nasıl bir katkı sağlayabileceğine dair söyleyeceklerini büyük bir merakla bekliyorum. –Felix'e gitmedim. Karlsbad'dan attığı ilk kart söyle başlıyor: “Hava soğuk, sisli, yağmur yağıyor, üzüyorum, babam üzüyor, karım üzüyor. Burası pahalı, ekmekler kötü, havası sert. Kan çibanım yok, karımın boğazı ağrıyor vs.” Görüyorsun ya, oradaki hayat da kolay değil. Kendisine orada kolaylıklar dilerim!

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 22.VII.16]

21 Temmuz 16

Canım –eskiden olduğu gibi sana yazma işini gene abartıyor muyum? Bağışlayasın diye: Senin balkonunda

156 Ç.N.: “Das jüdische Volksheim”. Yahudi ailelerine ve sosyal çevreye dönük çalışmalar yaparak Yahudi dayanışmasını ve kimliğini teşvik etmeye dönük girişim (Jehuda Reinharz, *Dokumente zur Geschichte des Deutschen Zionismus 1882-1933*, J. C. B. Mohr Yay., Aralık 1981, s.183.). Bu kurum için metin içinde kısaca “yurt” ifadesini de kullanacağız.

oturuyorum, masanın sana ait tarafında; masanın iki tarafı bir terazinin iki kefesiymiş de iyi akşamlarımızda var olan denge bozulmuş sanki; bense tek başıma kefenin birinin üstünde dibe çöküyormuşum gibi; çöküyormuşum gibi, çünkü sen uzaklardasın. Bu yüzden yazıyorum. Aynı zamanda, son iki günde iyileşmeye rağmen başımın içi hâlâ uğuldadığından ve hiç değilse yazan elimle usul usul yoklayarak sende huzura erişmemden dolayı. Şu an burada neredeyse istediğim kıvamda bir sessizlik hâkim: Balkondaki küçük masanın üzerinde gece lambası yanıyor, diğer balkonların hepsi soğuktan dolayı boş, kulaklarım da Kaiser Caddesi'nin bana rahatsızlık vermeyen mutedil miriltisi yalnızca.

Hoşça kal ve bin kez daha iyi uyu benden.

Franz

*

[Kartpostal] [Marienbad,]

22 Temmuz [1916]

Canım Felice, insan bir kartın alıcısıyla nasıl buluşacağını hesap edemiyor elbette, ben de bu konuda herkesten daha az becerikliyim –az da değil hani, 2 günden beridir bir haber alamıyorum (bir arada olmak nasıl da şmartıcıydı, sola doğru iki adım atmak yetiyordu birbirimizden haberدار olmak için); Felix burada bugün, karısı, erkek kardeşi ve babasıyla birlikte, her posta için eve koşuyorum ve sonunda o tatlı, yine de öpülesi, lakin her halükârdâ homurdanan, bir parça homurdanan kartını buluyorum. Elbette ki yabancı bir evdeyken insanın hiç rahatsız edilmemesi söz konusu değil, lakin neden senin dizlerine yatıp yakılmama izin vermiyorsun, bunu bir teslimiyet olarak al, zaten öyle de. Ya Liselotte? Orayı birçok defa okudum ve halen de okuduğumu ciddiye aldığım takdirde utanırım diye çekiniyorum. Böyle bir şeyle –ilgilenecek kadar demeyeyim– ama övünecek kadar büyük bir zevksızlığı yakıştırabiliyor musun bana?

Dianahof'dayken bir keresinde bizi güldüren 3 yaşındaki tombul küçük kız o. Gülü verdiğim ve bahsettiğim de oydu. Canım Felice!

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 23.VII.16]

Eski lokantamızdayız, Egerländer'de. Gördüğün gibi bir sürü davetin ardından sonunda bir araya gelebildik, ama sana yetişemedi bu buluşma.

Kucak dolusu selamlar

Franz

Baum'un ve karısının da selamlarını iletiyorum.

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 24.VII.16]

Yine ve halen Egerländer'deyiz. Misafir üstüne misafir, görüyorsun ya, teselli ediliyorum. Herkes bana iyi davranışlıyor, Kostelec'teki arkadaşım da, iki masa ötede oturuyor, bana dostça gülümşüyor, görünüşe bakılırsa farkında olmadan benim üzerinden sana da selam gönderiyor.

Franz

[Kartın devamında Kafka'nın annesinin ve kız kardeşi Valy'nin de selam notları var]

Sana ve sevdiklerine en içten selamlarımla

Julie Kafka

Ah, Kostelec... ve benim kulağıma tüm gücüyle bağırabilse! Sıcak selamların için sana teşekkür ederim ve en içten selamlarımla mukabele ederim.

Valy

*

[Kartpostal. Damga: Marienbad – 25.VII.16]

Zavallı bir tanem (zavallı diyorum, çünkü hepimiz zavallıyız ve zavallılara yardımın başka yolu yoksa onların yanakları okşanır), yeniden işyerindeyim, yakınmaların tortu-

su içindeyim. Ayrıca yayinevinden bir mektup gelmiş, içinde de –hayır, 2-3 yıl önce harikulade bir anlama sahip olabilecekken şu anda anlamsız şeyler bunlar. –Marienbad'daki son eylemim balkondayken sana yazmak olsun istiyordum, fakat zaman sadece çevreye söyle bir bakınmaya ve yarıml kilo kirazı mideye indirmeye yetti. Bu arada son gece en iyi geceydi, neredeyse 6 saat (bildiğim kadarıyla) kesintisiz uyku, sinirlerimin eşि görülmemiş bir başarısı. (İnsanlar sürekli rahatsızlık veriyor ve masamın etrafında duruyorlar.) Ancak burada başımı sarsan şeyler oradakinden daha fazla, nasıl olacak, bilmiyorum. Hiç şüphesiz birbirimize tutunmuş olmamız iyi bir şey. –“Ateşçi” tükenmiş olamaz ki, Marienbad'da da dağıtım yapıldı, gecikmeli oldu gerçi. Sana yollarım. Erdmuthe hakkında yazacaklarım bir sonrakine kalsın, kitap bizim için yeteri kadar önemli. Yahudi Halkevi n'oldu? Çok selamlar ve o ebedi öpüçüğün kabulu ricasıyla.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 26 Temmuz 16

Canım, kartlarından bazlarının toplu halde gelmeleri iyi, bir ödeşme olur o zaman, yazma anında kendime hiç hâkim olamıyorum. –Öğlen yemeğinden yoksun olduğun bir düzenden memnun olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun, doğrusu çok kötü bir düzen, bu düzende hoşnut olmam için bana günlük yemek listede nelerin bulunduğu ayrıntılı olarak bildirmelisin. Yakınlarda herhalde yiyecek bir şeyler bulunan bir lokanta vardır. Her halükârdâ bana bununla ilgili yaz. Kakao ve sandviç ekmeğinle (bir de bunları birazcık bile çiğnemeksizin) beslenerek gününü geçirdiğini düşündüğümde doğrusu kederleniyorum, özellikle de fevkalade fazla olan işlerini düşününce. –Hikâyeyi bu saatten sonra göndermeyeceğim artık, çok zahmetli, hem zaten benim yanında olduğunda da yine aynı oranda sana ait.– Fabrikaya senin

bizzat mı gitmen gerekiyor, oradan belirli saatlerde birisi sana gelip senden bilgi alsa olmaz mı?

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 27 Temmuz 16

Canım –çalışarak geçen bir sabahın ardından. Kafamda halen bilincine varabildiğim tek husus, daktilografa dikte verdiğim odanın Marienbad ormanlarıyla katıyen mukayese edilemeyeceği. –Fabrikanın büyütülmesi ne demek? Mühim mi? Patentle mi ilgili? Çokça fazla mesai mi yapman gerekiyor? –Müdüru mü soruyorsun, hayır, kendisiyle konuşmadım, ama tüm aileyi birçok kez gördüm, ancak küçük bir öğrenci gibi kaçtım, hatta bir keresinde benden 5 adım ötedelerken. Son gün karısına fidan gibi 5 adet gül gönderdim ve “Benim bu sefil (anlamı belirsiz değerli bir kelime) halim beni o şerefe ve zevke nail olmaktan şahsen alıkoydu vs.” diye de yazdım. Fena değil, değil mi? Tamamen yalan da değil hani. –Çokça selam ediyor ve elinden öpüyorum ki dikte etmekten yorgun düşen dudaklarım yeniden güç bulsun.

Franz

[Alt tarafta, köşede] Yahudi Halkevi konusu ne oldu?

*

[Kartpostal]

[Prag,] 28 Temmuz 1916

Canım –halen, dört gün önceki dönüşümden bu yana, Marienbad'da senin ve büyük ormanların desteğiyle sahip olabildiğim iç ve dış huzurun artçı etkisi var nedense içimde. Bu etki, bu artçı etki, gücünü yitirmeye başlıyor bile, baş ağrıları, kâbuslar, o eski uyku bozuklukları yeniden öne çıkma cəsaretini gösteriyorlar, yine de biraz seyahatin ve çokça huzur ve özgürlüğün dağılmakta olan kafamı belki toparlayabileceğine dair inancım bir miktar artmış oldu hiç olmazsa. Ama gecikmeden olmalı. Büro yaşamı dahilindeki her güçlenmenin yol açtığı tek şey daha da kötüleşme, yani yeni ve daha güçlü bir diklenmenin ardından, daha da derinlere batışın gelmesi.

Marienbad'ın sende ne gibi izler bıraktığını ve şu anki yaşamının iyi ve kötü yönleriyle eskisinden farklı olup olmadığını ve ne bakımından farklı olduğunu bilmek isterim. Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 29 Temmuz [1916]

Canım –oh ne âlâ, fabrika büyütülüyor ve sen tek başınasın. Senin fazla mesain olduğunda, benim de fazla mesaim olacak demektir. Bu duyguya Karlshorst'da nasıl yaşanacak gerçekten bilmiyorum. Şu andaki tek teselli, bunun gerçek anlamda fazla mesai değil (şefin için hazırladığın raporların dışında), yalnızca daha fazla sorumluluk olması, fakat bu da yeteri kadar vahim. Özellikle bu durumun işlerini artırıp artırmadığını ve artırıyorsa bunların ne tür ilave işler olduğunu yaz bana. İşinin seni böylelikle giderek daha fazla yutmasına üzülüyorum. Lindström için de çalışıyor musun? (Ücret konusundaki anlaşmazlık nasıl sonuçlandı?) Ama böyle devam ederse Halkevi için pek vaktin kalmayacak ve *ben katılımlı la ilgili vereceğin haberlerin hasretiyle yanıp tutuşuyorum doğrusu*. Benim için önemli olan (senin için de öyle olabilir), bu işin Siyonizmle ilgili yönü değil, önemli olan sadece meselein kendisi ve bu girişimden neyin çıkacağı.

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 30 Temmuz [1916]

Canım –dünkü kartı yeniden okuyorum. Dr. Lehmann'a¹⁵⁷ ne yazacaksın? Ona her halükârda yardım teklinde bulun. Geriye kalan kısıtlı zamanını (gezinti ve jim-

---

157 Ç.N.: Yine Yahudi Halkevi'yle bağlantılı bir ilişki.

nastik yapmayı hariç tutuyorum) orada olmaktan daha iyi bir şekilde değerlendiremezsin, orada bulunman tiyatrodan, Klabund'dan, Gerson'dan vs. sayısız kez daha önemli. Bu, en fazla senin çıkarına olan meselelerden aynı zamanda. Bir yardımda bulunmak değil, bilakis yardım aramak bu, bu işten Marienbad ormanlarındaki çiçeklerin tümünden alınabileceğinden daha fazla bal alınabilir. Sadece üniversite öğrencilerinin söz konusu olabileceği fikrine nereden vardın bilmiyorum. Elbette ki öğrenciler ortalama olarak en özverili, en kararlı, en hareketli, en talepkâr, en gayretli, en bağımsız, en uzak görüşlü insanlar olmaları hasebiyle bu olayı başlatmış oldular ve sürdürüler, ama hayatta olan herkes aynı şekilde onlara dahil olabilir.

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 31 Temmuz [1916]

Canım –birkaç günden beri habersizim (birkaç gün demek geliyor içimden, oysa üç gün oldu sadece), üzerine yüklenen işe ilişkili olarak düşünüldüğünde senden bir haber alamadan geçen bu sürenin uzunluğu benim için daha da korkunç. Bu arada başımın ağrısı da işlemeye (bir saatten fazla uyumuyorum neredeyse, sonra yeniden uykuya dalıyorum, ama bu yine daha fazla sürmüyorum) devam ediyor, yönü de aynı; serin ve sakin bir kafanın baktığı yer ateşler içindeki ağrıyan bir kafanından farklı oluyor. Ne iğrenç, ne iğrenç, böyle güzel bir günde bile. Dünkü pazar günü (saat yarıma kadar yataktaydım) çok kötü değildi ve öğleden sonrası sadece gezmek, çimenler üzerine uzanmak, süt içmek ve okumaya (Lublinski, Yahudiliğin Doğuşu) iyi bir şekilde geçirdim. Peki sen? Bu arada, “Bekle, bak yakında vs.”¹⁵⁸ derken bunun ruha gıda bir söz olmadığını, olsa bile

---

158 Ç.N.: Buradaki anlatımın Goethe'nin ünlü şiirindeki (Yolcunun Gece Şarkısı) dizelerle örtüşmesi rastlantı olmasa gerek.

“yakında”nın oldukça belirsiz olduğunu, daha doğrusu hiç de belirsiz olmadığını biliyor musun?

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 1 Ağustos [1916]

Canım –dört gündür haber yok, bu durum doğrusu bir parça korkutucu, araya bir pazar girdi. Boş vakitler için yeni bir eğlencem var artık: Çimenler üzerinde yatmak. Şehrin dışına çıkmaya vakit ve de hevesim yetmediği zamanlarda (Prag’ın çevresi oldukça güzelmiş aslında, pazar günü öyle geldi bana) fakir insanların, çoluk çocuk beraber oturdukları çocuk bahçelerinin çimlerini üzerine uzanıyorum. Hiç de fazla sesli yerler değil, hatta Kreuzbrunn’dan çok daha sessiz. Geçende neredeyse yolun kenarındaki hendeğin içinde yatarken (bu mevsimde hendekteki çimler de uzun ve sık ama), bir zamanlar ara sıra iş gereği gördüğüm oldukça seçkin bir beyefendi önumden çifte at koşulmuş arabasıyla geçerek daha da nezih bir kutlamağa gidiyordu. Şöyledir gerindim ve alt sınıfa inmiş olmanın hazırlarını (bir tek hazırlarını ama) duyumsadım. Sen ise? Pazar günü öyle canlı bir şekilde yanıldın ki, şimdi ise ses seda yok.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 2 Ağustos [1916]

Canım –habersiz geçen tam 5’inci gün, yazmadığına inanmak istemiyorum, hastalık veya benzeri şeylere de inanmak istemiyorum, buna rağmen epey hazır bir durum ve benim yazmam da anlamını yitiriyor. Dün sana “Jüdischer Rundschau”nun bir sayısını gönderdim, Max’ın yazısı nasıl bir emek verildiğini belli ediyor, mektuptaki yerler hangi kızların konu edildiğini gösteriyor, kültür ve sanat sayfasının (pek iyi kaleme alınmamış) tuhaf bir Siyonist havası var. Ama ne

olursa olsun sen yeteri kadar tanımadığın Siyonizm'den dolayı Yahudi Halkevi'nden korkmamalısın. Halkevi'nin sayesinde benim çok daha fazla kıymet verdiği başka kuvvetler harekete geçip tesir edebilecektir. Yahudilerin çoğu için, en azından dış halkasında erişilebilir olan Siyonizm daha ehemmiyetli olana açılan bir kapı sadece. Neye yarar ki yazmak? Sen suskunsun.

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 3 Ağustos [1916]

Sevgili Felice –bir hafta boyunca sevinçle beklediğim 1 Ağustos tarihli kartında senin hakkında hemen hiçbir şey yazmıyor. Oysa senden haberlere hasretim ben, o kısa mantoyla ilgili haberlere değil (Onu kaybetmiş olmana, öyle “korkunç üzülmene” gerek yok. Satın almam için bana gerekli talimatları ve kız kardeşinin adresini ver, mantoyu oraya yollarm). İşlerinin aşırı derecede çok olduğunu biliyorum; fakat keşke o manto hakkındaki 10 satır yerine işinden, yediğin yemeklerden, nasıl olduğundan bahsetseydin de, ben de pasaport çıkartmayla ilgili devreye sokulan yeni kurallarla birlikte adeta sonsuzluğa bürünen uzaklıkların üzerinden aşarcasına bu türden bir yakınlaşmanın zorlamasını içinde duymuş olduğun hissini edinseydim. Neye yarar dert yanmak, neye yarar yazmak! Yeniden 14 günde bir yazmalara dolelim!

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 5 Ağustos [1916]

Canım – yaşasın, o kız sana yardımcı olacak! İşinde üstlenmiş olduğun o görevin ne gibi iyi veya kötü sonuçları oldu? Masaya geçmen ne anlama geliyor? Nereye geçeceksin? – Peki ya Dr. Lehmann? 26 Ağustos'ta şöyle yazıyorsun: “Her

halükârda yarın Dr. Lehmann'a yazacağım." 1 Ağustos'ta: "Dr. Lehmann'a bir yazayım." Şimdi de, 2 Ağustos'ta: Tüm enerjimle bununla ilgileneyeceğim" diyorsun. Tüm bunlar toplamda oldukça fazla olmasına fazla, fakat bir artıştan da pek bahsedilemez yani. Bu arada, ona ne yazmak istediğini hiç bilmiyorum, en kolayı oraya gitmen olur, Charlottenburg'da sonuçta, pek uzak sayılmaz yani. Şimdi artık yaz olduğundan esas dernek geceleri daha nadir yapılacaktır. – Peki bunlar dışında? Neler okuyorsun? Pazar günlerin nasıl geçiyor? Cuma günü ressama nasıl gidebiliyorsun¹⁵⁹? Karlshorst'ta miydin?

İçten selamlarımla

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 7 Ağustos 16

Canım –başka türlü olmasındansa böyle olsun daha iyi, daha iyi dediğim, sözlü olarak anlaşamayacak olmaktansa, birbirimize yazışarak tam denk düşmemiş olalım daha iyi (son gönderdiğin kartlarında bir şeyler eksik geliyor bana; yazdıkların bir nevi kalıplılmış haberler; kısmen isteksizce yazılmışlar, haddinden fazla olan işlerin bunun en büyük sorumlusu olmalı). Sözlü olarak anlaşma bakımından eskiden beri temel bir yanılıgı içindeydik, Marienbad bunu düzeltti. Sen eskiden her şeyi yazılı olandan sözlü bir münasebete kaydırmak istediğinde, bu bana bir kaçış gibi geliyordu, şimdi artık senin o zamanlar haklı olduğuna inanıyorum. Öyle bir ayarlama yapacağız ki, bundan böyle ne yazmak, işine mani olacak (bu benim için de önemli) ne de işin yazmana ve böylelikle, zorla duygusuz, alelacele bir araya toplanmış, dağınık on tane satır yazmak yerine iyi, hayat dolu, sevindirici bir tane yazacaksın. Kızgınlıkla söylemiyorum bunları.

Franz

*

---

159 Ç.N.: Kastettiği ressam Fritz Feigl (Krşl. 7.12.1912 tarihli mektup).

[Kartpostal. Damga: Prag – 8.VIII.16]

7 Ağustos [1916] Saat 11'i vururken

Sevgili Felice, bu akşam vaktinde seni düşündüğüm için ve bunu serbestçe yapabiliyor olmaktan mutlu olduğum için, Marienbad'dan önce öyle değildi çünkü, akluma bir de Erdmuthe'den bir bölüm geliyor. Kitabın bizim için önemli olduğunu söylediğim bölümü değil, bölümler bu anlamda önemli değil, önemli olan kitabin bütünlüğü, fakat şu an kastettiğim bölüm, öğretici olmak için öylesine ısrarcı ki, ona bu iyiliği yapmalıyım. 22 yaşındaki Kontes, düğünün ardından, Zinzendorf'ların büyükannesinin genç çift için o zamanki şartlara göre zengince döşediği Dresden'deki yeni evine geldiğinde gözyaşlarına boğulmuş. Bunun üzerine "Tesellim, yüce Tanrı'nın bu uçukluklarda en ufak bir suçumuzun olmadığını bilmesi. Bu konuda istemiş olduğum gibi yapmadığımıdan, O'nun gerçek evladı olarak bana, yeter ki başka konularda kendimi kanıtlamam için inayetini bahsetsin. Ruhumu sıkıcı tutsun ve dünyanın tüm budalalıklarına yüz çevirtsin¹⁶⁰" diye yazmış.

Bir levhaya kazınarak mobilya mağazasının üzerine asılmalı.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 9 Ağustos [1916]

Canım, güzel günler, güzel. Biraz vaktim, hevesim ve de takatim olduğunda sadece yol hendeğinde yatmakla kalmıyorum, şehrin dışına da çıkmıyorum. Buraya yakın mesafede meyve bahçesinin arka tarafında, yolu kenarındaki yüksek bir bayırda, kıyısında yatmayı sevdiğim küçük bir orman var. Solda nehir görülebiliyor, ötede seyrek ağaçlı tepeler, karşısında ise o çevreye usulca iliştirilmiş, insana hu-

---

160 Ç.N.: Erdmuthe Dorothea, Zinzendorf Kontesi, bkz. 15.7.1916 tarihli kartpostal.

zur veren, dalga dalga uzanan topraklarıyla, bana çocukluktan beri gizemli gelen bir evin bulunduğu ayrı bir tepe var. Akşam güneşin dosdoğru yüzüme ve göğsüme vuruyor oradayken. – Annem ve Valy (Ottla derken onu kastediyor olmalısın) dün geldiler, eniştem burada tatilde. – Telschow'u tanımıyorum. – Yazmam ne tasarruf ne de israf meselesi. – Frolayn Bloch'a en içten selamlarımı ilet. Yahudi Halkevi hakkında ne diyor?

Franz

*

[Julie Kafka'nın Anna Bauer'e mektubu]¹⁶¹

*

[Kartpostal]

[Prag] 10 Ağustos [1916]

Canım, annen ne tür sitemlerde bulunuyor sana böyle, hatta baş ağrısı yapan sitemler mi? Oysa bu yönden huzura erişilmemiş miydi ki artık? Bunun hakkında yaz bana. – Pazar gününü neşe içinde geçirdiğin söylenemez. Yaz bitmeden, kalan şu sayılı pazar günlerinde niçin hemen erkenden köye gitmiyorsun? Ottla'yla (yolda rastladığımız memur bugün onu benim karım sandığını söyledi) gezindik ve günü bahçede kesilmiş sütle sonlandırdım. – Öğle yemeğinden döndüğünü yaziyorsun; neredeydi yemek? Aslında cumartesi gelmesi gereken yardımıcın pazar günü geldi mi? – Ne okuman gerektiğinin cevabı zor. Halkevi'yle ilişkili olarak sana önceden göndermiş olduğum “Bir Sosyalistin Anıları”nı yeniden ele almanın öneririm. – “Elindeki işini kucağına koyuyor... okşar gibi” fakat ya zirveye ulaştığı bir noktada yeni renkler seçmeye başlarsa nasıl olacak?

En içten selamlarımıla

Franz

*

---

161 Ç.N.: Kafka'nın annesi F.B.'nin annesine, iki yıldır yazışmadıklarını hatırlattıktan sonra, oğlundan gelen bir kartta F.'nin de selamlarının yer almasına çok sevindiğini, iki aileyi de çok üzен önceki sorunların aşılmış olduğunu ve çocukların ilişkilerinin yeniden yoluna girdiğini umduğunu belirtiyor.

[Kartpostal]

[Prag] 12 Ağustos [1916]

Canım –Dr. L.’ye yazdığın mektup çok iyi, daha fazlasını istemiyordum. Mektubu yazmış olduğunu bilemedim. Ayrıca adresi semt yurdunun adresiyle de karıştırmışım: Bu yurt Charlottenburg’ta. –Günübirlik Friedrichshagen gezişi burada çok kabul görüyor; bu tür şeyler daha sık tekrar edilemez mi? Geçende Felix’le karısını sana anlattığım, ama anlatırken çok şeyi de atladığım o koruluğa götürdüm, çok övgü aldım. Sonsuz huzur veren bir yer, çok canlı bir halde yanında oluyorsun oradayken. –Bunun dışında her şey yeterince hazır, geçende baş ağrısı, etrafıma şöyle doğru dürüst bir bakınabileyim diye 3-4 günlüğüne yakamı bıraktı, fakat dün fenaydı ve bugün de çok daha iyi değil. Derken sevgili elinin üzerinde suskunluğa geçiyorum.

Franz

*

[İki kartpostal]

[Prag] 13 Ağustos [1916]

Canım, insan inkâr edilmesi mümkün olmayan bu tarz şeyleri okuduğu zaman darmadağından daha darmadağın oluyor. Fontane 1876 yılında Kraliyet Sanat Akademisi’nde sekreter olarak bir memuriyete başlamış ve karısıyla aralarında geçen çırkin tartışmalarla, üç buçuk ayın ardından bu işinden istifa etmişti. Arkadaşı bir kadına şöyle yazıyor: “Tüm dünya beni mahkûm ediyor, beni budala, aklını oynatmış, kibirli biri zannediyor. Bunu sineye çekmek zorundayım. Bunun hakkında konuşmaktan vazgeçtim artık vs.”, daha sonra: “Üç buçuk aydır görevdeyim. Bu süre zarfında tek bir sevinç yaşamış, tek bir hoş izlenim edinmiş değilim. Bu iş hem öznel hem de nesnel yönden bana aynı derecede aykırı. Her şeye canım sıkılıyor, her şey beni ahmaklaştırıyor, her şeyden tiksiniyorum. Hep mutsuz, bunalımlı, kederli olacağımı yoğun olarak hissediyon-

rum.” “Korkunç zamanlardan geçtim. Olması gerekenin de ivedilikle olması gerekiyordu. Belki de meseleleri yeniden, bu uğursuz iş teklifini aldığım günün öncesindeki iyi haline dönüsecek şekilde rayına koymaya hâlâ gücüm ve esnekliğim vardır. İnsanların bilgeliği bir işime yaramıyor. Bana söyleyebileceklerini, uykusuz 100 saat boyunca ben kendime söylemiş bulunuyorum. Sonuçta bunun sorumluluğunu üstlenmesi gereken ve rahat günleri (içinde barındırdıkları dehşetin miktarına rağmen rahat) çalışma dolu günlerle değiştirecek olan benim.” “En derindeki doğasına karşı duramıyor insan ve her insanın kalbinde, bir soğukluk duyduğu anda, ne yatıştırılabilen ne de aşılabilen bir şey var. Harici bir güvence uğruna hissiz, aydınlichtan ve sevinçten uzak bir hayat sürüp sürmeyeceğim konusunda bir karara varmalıydim vs.” İşte böyle, bugün benim yerime Fontane yazmış oldu sana.

En içten selamlarımıla

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 14 Ağustos [1916]

Canım –üstlenmiş olduğun sorumluluğun nasıl bir amaç hizmet ettiğini henüz anlamış değilim. Senin çıkarınla ilişkili değil demek, o halde senin gösterdiğin bir nezaket söz konusu sadece. Niçin böyle bir talep geldi? Ve ne şekilde verildi bu sorumluluk? Ve sen eğer buna rıza göstermemiş olsaydin, ne olurdu? –Öğle yemeğinde bir kalıp çikolata beni hüzünlendiriyor, bilhassa da dişlerinin arasında ezile ezile yok olurken çikan çatırdama sesini duyduğumda. Ya da yoksa dişlerinle bir şey kırmaya tövbe ettim derken, buna çikolata da dahil miydi? Yemeğin geri kalanı da yetersizmiş. Bu lokantanın adı ne peki? Hayalimde bir şeyler canlansın istiyorum. Elinden tutup sana yolu göstereceği yerde, hedefandan titriyor elim burada.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 15 Ağustos 1916

Canım –anma mektubunla ilgili olarak: Gerçeği söylemek gerekirse tarihi aslında hatırlıyorum, hatta hangi yıl olduğu bile hemen aklıma gelmiyor. Yardım almadan, doğrudan doğruya söylemem gerekseydi: “Bundan 5 yıl önceydi” derdim. Bu elbette tamamen yanlış olurdu, çünkü 5 yıl önce değildi, ya 4 ya da 4000 yıl önceydi. Öte yan dan bir kere diğer tüm ayrıntıları muhtemelen senden çok daha net hatırlıyorumdur, çünkü senin o zamanlar dikkat kesilmek için bir nedenin yoktu ki, öyle değil mi? Ayrıca, otele giderken bana eşlik etmedin diyerek tarihi bir gerçeği tahrif ediyorsun, bunu Bay Brod’la (müdür bey) yapmıştım hatırlasana. Her ayrıntıyı biliyorum. Graben’daki o noktayı, sebepsiz yere, daha ziyade huzursuzluk, arzu ve çaresizlikten dolayı bile bile kaldırımdan birçok defa yola takılıp düştü güm o yeri de biliyorum bu arada. Asansörde yukarı doğru yükseliip uzaklaşın sonra da; oysa Bay Brod’a aldırmaksızın kulağıma şöyle fisildamak vardı: “Benimle Berlin’e gel, her şeyi bırak ve gel!”

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 16 Ağustos 1916

Canım –kimden, nerede ve nasıl bilgi aldın bu konuda? Kim, nerede, nasıl ve ne sana bunun hakkında bilgi verdi? Hayır, hayır olmaz, benim için böylesine önemli bir mesele de biraz daha teferruatlı olmalısın. Perşembe ile ilgili haber alana dek, o kadar zaman geçecek olması çok yazık, pazar tesinden evvel olmayacak gibi. –Cafe des Westens’deki masayı hemen hatırlayamadım, gözümün önüne hep bir keresinde yapayalnız, karalar bağlamış bir halde oturduğum duman lar içindeki, birbirlerini tanıyan, bana yabancı olan bir sürü insanla dolup taşan lokal geldi. Seninle ve Toni’yle birlikte verandasında yemek yediğimizi ancak sonradan hatırlayabil

dim, lakin o zamanlar da pek neşeli olduğum söylenemez. 4 yıl önce öyle miydi ama! Kim bilir ne hoş, siyah saçlı, sağlam sinirlere sahip, uzun uyuyabilen, dik başlı (mecazi anlamda değil) bir oglandım o zamanlar. Bunları bana bir gün yazmalısın, o zaman belki de anlattıklarınla yikanır tazelenirim.

Çok selamlar Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 17 Ağustos 1916

Canım, cumartesi günü kartindakilere benzer belirsizliklerle tasalandırma beni ya da en azından huzursuz etme. Şimdi durup dururken niçin Franzensbad¹⁶² ve son akşamımız geliyor aklına? Bununla ilgili kafanda dolaşan fuzuli şey ne? Hangi konuda tam emin değilsin? Yazması sana böylesine zor gelen şey ne? (Ama kolaylıkla tasalandıran şey.) Neyle ilgili söylenecek daha epey şey var? Bu imalara yol açan zorunluluk, açık konuşmanın önemli olacağını gösteriyor. Bunu senden çok rica ediyorum. Bu hususta herhangi bir şekilde anlayış göstermeye ve tereddüte razı olamam. Bir arada olunduğunda susulabilir; gerçi yaşam süresini kısaltır bu, fakat ortalama hayat süresi uzun. Buna karşın birbirinden bu denli uzaksa insan, açık konuşmak için her fırsattan faydalansın. Özetlersek, biliyorsun ki biz her birimiz posta vapurunun yılda sadece bir kez kalktığı bir adadayız. Ve hal böyleyken sen mektuplarını böyle imali mı yazacaksın?

Çok selamlar

Franz

[Kenarda] Lütfen "Poric"i de daha okunur şekilde yaz, her seferinde korkarak okuyorum.

*

[İki kartpostal]

[Prag,] 18 Ağustos [1916]

Canım –dün bir haber yoktu; salı günü bana yazmaya vakti ve hevesi olmamıştır dedim; ama bugün mektup ve

162 Ç.N.: Krşl. 27.12.1912 tarihli metup.

de kart geldi, pek hoş ve iyi. –Halkevi'yle nihayet temas geçiyor olmana fevkalade sevindim. İlgiliyle nerede konuştun? –Belgeler. Evet, o iş biraz zor. Bilhassa da nüfus kayıt suretini almak kolay olmayacak. Doğduğumdan bu yana da o kadar çok zaman geçti. Ben hep benim evraklarımı iki yıl önce Berlin'de birilerine verdim sanıyorum, Tempel'de ya da resmi bir kuruma, hatırlamıyorum. Ama bunu araştıracığım, fakat bunun için önce enerjik bir coşkuya ihtiyaç var. –Zamanın sonsuzluğuna bakışta hemfikiriz, her geçen dakikanın seni, beni sarstığı kadar sarsmadığından emin olsam da. Fakat böyle olması da iyi. –Bir rica: Kuzenimin evlendiğini biliyorsun. Düğün hediyesi olarak annemlerden bir resim istedi. Bu konuda bir ressama (kendisini çok yüksek bir yere koyuyorum, aramızda bahsi de geçmişi), Fritz Feigl, Wilmersdorf, Waglhauser Caddesi 6, mektup yazdım. Fiyatı indirmek için de pek dürüstçe davranışmayıp yalan söyleyerek, resmi benim hediye edeceğini söyledi. O da şimdî bana benim belirlemiş olduğum resimlerin Köln'de olduğunu ve Berlin'deki resimlerinin arasından hangisini seçmesi gerektiğini bilmediğini yazıyor. (Aynı zamanda fiyat olarak 200 Kron'un çok fazla olup olmadığını soruyor. Bu rakam fazla.) Ona seninle bağlantıya geçmesini ve seçimi (bir Yahudi'nin orta çaplı bir düğün hediyesinin nasıl olması gerektigine dair taviz vermez bakışınla) senin yapacağını yazıyorum mı? Sen de fırsatlarından istifade, görülmeye değer birçok şeyi, yani kendisini, resimlerini, karısını, evini görebilsin böylelikle.

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 19 Ağustos [1916]

Canım –Ressam Feigl meselesiyle ilgili olarak: Senden bir cevap gelene kadar onu bekletmek istemiyorum. Bu durum-

da ona 150 K teklif edeceğim (bunu bir satın alma olarak değil, bir hatırlasılık olarak görüyorum, 200 K da, her ne kadar biraz yüksek olsa da, yine bir hatırlasılık bedeli olurdu) ve kabul ettiği takdirde seni telefonla aramasını ve seninle birlikte resmi seçmesini rica edeceğim. Ayrıca şu yüzden de cevabını beklemiyorum, çünkü o zaman eğer bu işle ilgilenmek istemiyorsan ona bunu yine de telefonda söyleyebilir, geçen süre zarfında resmi onun seçmesi gerektiği konusunda benimle anlaşmış olduğunu bildirirsin. Arzun, keyfin bilir, yani.

Franz

*

[İki kartpostal. Damga: Prag – 20.VIII.16]

19 Ağustos 1916

Canim –haber gelmedi, fakat biraz düzensizlik arz eden aramızdaki bu irtibatın şöyle de küçük olmayan bir avantajı var ki, o da insanın bu tür bir durumda yalnızca bir gecikmenin söz konusu olduğuna inanması. –Şayet anın içinde varlığını sürdürübilmek için hep halihazırda bir sevincin bulunması gerekiyorsa, benimkisi senin Yahudi Halkevi'yle ilgili filizlenmeye başlayan bir bağlantı içinde olduğunu biliyor olmamdır. –Annenle ilgili yazdıkların hakkında sana uzun zamandır bir şey söylemek istiyordum: Her ikisini de anlıyorum, hem annenin senden bir şey öğrenmek istemesini, hem de (bunu özellikle iyi anlıyorum, senden de daha iyi) senin bir şey söylememeni. Fakat yine de bu ikisinin arasında bir denge mümkün olabilmeli. Hatta o kadar fazla şey anlatmamalı, birlikte etrafıca düşünülmeli en fazla. Birleşmemiz konusuna gelirsek, bunun gerçekliği, bir insan onu ne kadar belirleyebilirse o oranda mutlak olarak belirlenmiştir; o anın kendisi sadece göreceli olarak belirlenmiştir ve ilerideki hayatımızın ayrıntılarını (Prag'ı hariç tutarak) geleceğin kendisine bırakmalıyız. Annen de bunların kendisine söylemenesine izin verecektir, fakat örneğin benim bunları

söylemem ancak sonu olmayan bir zorlamayla mümkün. Ama annen bizim geleceğimize o genel anneliğe özgü olanın dışında başka bir yönden daha ilgi besliyor, her ne kadar an itibariyle gelecek puslanıyor olsa da bunun da konuşulması gerekiyor. –Buna karşın annenin pazar günü öğlen saatinde evde olman yönündeki talebini hiç anlayamıyorum. Bu şekilde de olmaz ki ama, böyle bir istek, özellikle de akşamları zaten sıkça onunla beraberken ve şunun sırasında havanın güzel olacağı sayılı pazar kalmışken. Bunun hakkında bana tatmin edici bir cevap vermezsen, annene bu konuya ilgili bizzat yazarım. Bu kulağa çok sertmiş gibi geliyor, lakin olabileceği kadar tersi söz konusu.

Çok selamlar

Franz

*

[Üç kartpostal]

[Prag] 21 Ağustos 1916

Canım, demek perşembe sabahı, akşam Dragoner Caddesi'ne değil de Friedrichshagen'e gitmeyi öngördün; bu elbette sağlık ve manzara yönünden çok isabetli olsa da pazar günü Cafe des Westens'de edinmiş olmayı düşündüğün bilgileri göz önünde bulundurunca bende bir miktar hayal kırıklığı yarattı. Belli ki Bayan Dr. Zlocisti'nin (kendisi hakkında burada çok iyi şeyler söyleniyor. Sen nasıl bir izlenim edindin?) pazartesi günü verdiği bilgi daha önceki bilgiyi geçersiz kılmış. Dikkatini çekmek istediğim husus, başlangıçta özgü hatalar yaparak ve dersler çıkartarak en başından, oluşmakta olan, tamamlanmamış bir işin içinde yer almanın senin açısından ne denli büyük bir avantaj teşkil edeceğiydi. Haberleri dört gözle bekliyorum. –Evet, Fontane! Kadına haksızlık etmemelisin, hata her ne kadar, hem de sıkça onda olsa da. Yılıni belirtmiştim gerçi, ama Fontane'in o zamanlar 57 yaşında olduğunu, yani halen çok haklı talepleri olabilecekken, karşısında –sanırım– 5 çocuklu bir ailenin taleplerinin durduğunu yazmamıştım. Haklı olmasına

haklıydı, lakin kolay değildi. Bu konuya ilgili olarak karısı hakkında bir bölüm daha: Onun talebine sonsuz derecede sevgisizce derdim, fakat biliyorum ki içindeki “İnsan her şeye alışıyor” şeklinde günlük hayattan bir cümleyle kendisini teskin etmiş bulunuyor. Bu cümle doğru değil. Ben olabildiğince hissizim, fakat sayısız insanın, genci yaşlısı, gam ve kederden, hasret çekmekten ve gücenmekten içinden burulduğu hiç şüphesiz doğrudur. Her bir gün, insanın her şeye alışmadığının kanıtını ortaya koyar. Ben de bunu yapamazdım ve eğer dayanmak zorunda kalmış olsaydım ya melankolik biri olurdum ya da tazelikten solgunluğa, manevi bir canlılıktan manevi bir ölüme doğru üzücü bir dönüşüm geçirirdim. Buna da o zaman “alışmak” deniyor, ne alışmak ama! Tüm bunlar asıl kastedilenin yanında daha yüzeysel ve daha hafif ifade edilmiş kalyor ve hatta belki de kasten gerçekte olduğundan daha yüzeysel bir şekilde söylemiştir, çünkü o kadar güçlü ki Fontane, bunların üstünden atlayıvermiş. Fakat karısından bunu anlamasını (yani onun bunları onunla birlikte yaşamamasını) talep etmesi fazla sert olmuş, böyle bir ihtimali kabul etmiyorum; ancak kadın, ona duyduğu güvenle susmaliydi, ama bunu o kadar zaman evliyken öğrenememişse (güvenmeyi ve susmayı kastediyorum) bundan sonra da öğrenmesi beklenemeyecektir. Gelgelelim hakkıyla bir mahkemeye çekmek için mektuplarını görmemiz lazım. Yeter bu kadar. Umuyorum ki yine haber alırım, beni bugün ofiste dehşete düşüren kapandaki farenin, kapana yerleştirilmiş peyniri kaptığı gibi kapıyorum kartpostalları.

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 22 Ağustos 1916

Canım, dakti洛dayım şu an, bir de böyle deniyorum. Yazıcı kız izinli, onun hasretinden şu anda neredeyse hasta

haldeyim, çünkü onun yerine bakan adam ne kadar sabırlı, gayretli ve ürkek olursa olsun, farkında olmaksızın sınırları-
mı altüst edip beni çileden çıkarıyor. Neyse, yarın, hayır on-
dan sonraki gün geliyor. Peki, senin yardımcı'nasıl? Onun
hakkında hiç ses çıkmıyor. Şimdi aklıma geldi de: Sen de
bana daktiloyla yazsana bir kere. O zaman örneğin son pa-
zar selamından (cumla ve cumartesiden gelen bir şey yok he-
nüz) çok daha uzun bir şey ortaya çıkabilir, hem belki dakti-
lo yazısı denetimden de daha hızlı geçer. –Demek pazar günü
de ofistesin ve bu ikinci kez oluyor, büyük haksızlık. Nedir
yolunda gitmeyen? Halkevi'yle ilgili de yeni bir şey yok, çok
yazık. Bir şey daha aklıma geliyor, önceden kalan bir şey
ama bu (daktilonun başındayken üzerine hücum ediyorlar):
Çektirdiğin fotoğraflardan birkaç tanecik yollayamaz misin
bana, hatta zaten bu konuda bana verilmiş sözün de yok
muydu? –Max'la karısı benim ve rehberimizin tavsiyeleri
doğrultusunda Marienbad'a gidiyorlar, uzun bir süreden
sonra Marienbad'da bir anlamda bizi temsil eden insanların
olmasını yeniden çok hoş buluyorum. Orası öyle uzakta ki
ve bizim açımızdan öyle yitirilmiş ki (insan ağlamaklı oluyor
daktilonun başında). Çok selamlar, Frolayn Bloch'a da tabii
ki, bu her zaman geçerli.

Franz

Jüdische Rundschau'y'u okuyabildin mi?

*

[Kartpostal]

[Prag] 24 Ağustos 1916

Cök memnunum Felice, senden çok memnunum, ne var
ki o kadar fazla uzaktasın ki, ne kadar memnun olduğumu
sana gerçekten gösterebilmem imkânsız. Umarım Dr. Leh-
mann'dan yakında bir haber gelir, ne kadar uzun sürüyor.
Çok iyi olan planına gelirsek: Ne yaptığın ve nasıl yaptığın
önemli; ikincisi elbette ki daha da önemli, fakat bir tek be-
lirleyici olan ise bunun belki beraberinde getirecekleri ki,

bunlar böylesine bir birleşimin içinde yatan büyük güç ve bağlantı olanaklarının senin için canlanması olacaktır. Her halükârda başlangıçta çok az şey üstlen ve hem kendi selametin –zaten iş yükün çok fazla– hem de bu işin selameti açısından öncelikle sakince genel bir izlenim edin.

Franz

[Kenarda] Cuma ve cumartesi gününden haber almadım, kayıp mı oldular?

*

[Kartpostal]

[Prag] 25 Ağustos 1916

Canım, dakiklik bir zamanlar mümkünken, onu elde tutmak için aslında pek de çaba gösterilmiyordu, bu yüzden şimdi yakınmamalı. Ama yine de bazı sabahlar yakınılıyor. –Adını söylediğini hatırlamadığım bu Frolayn Schوابe kim? Ressamın evini ve karısını görmeye değer bulma konusundaki şüphelerin ondan kaynaklanıyorsa, Ressam Feigl hakkında pek de olumlu konuşmamışa benziyor. Ben gerçekten de sadece adamı ve resimlerini biliyorum, karısını çok az tanıyorum, evini ise hiç bilmiyorum. Senin açından görülmeye değer olan bence, bu bütünüñ örnek niteliğindeki hali, çokça hakikati bulunan, kavranmasıysa zor bir işletme olmasında. Bu arada, bugünkü kartında yazdıklarına (“Eşiniz hanımfendiyi şahsen tanıacak olmaktan memnuniyet duyacağız”) göre yaklaşık 8 adet Prag tablosundan bir tanesinin seçilmesi söz konusu olacak. Bunlar benim Prag’da gördüklerim, fakat hafızamda birini diğerinden tam olarak ayıramıyorum, tek hatırladığım o gün hepsine hayretler içinde bakakaldığımdı. Resimler şimdilik Köln’de bulunuyor, ancak öyle görünüyor ki Berlin’de doğru yola çıkmak üzere (Açık bir şekilde ifade edilmiş oldu!). Feigl, resimler gelinceye kadar seni arayacak. Ve şimdi artık daktilonun şahsiyet sizliğinden en şahsi selamlarımın içine dalıyorum.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 26 Ağustos [1916]

Canım, iyi bir resim, benim (henüz yolda olan) talebimle değil de kendiliğinden gönderilmiş benzettiği için de özel bir teşekkürü hak ediyor. Sen siyah ya da bronz renktesin, bilhassa duruşunla belirginsin, beyaz görünen Frolayn Grete de çok gerçek, Frolayn Schürmann çok anlık bir görüntü veriyor, bir şey söylemeyebilir, tabii yüzün, gözlerin, burnun, gülümsemenin biraz çokça süslenmiş ve tatlilaştırılmış göründüğünü söylemek istemezsek, özellikle de çok iyi görünümlü olan erkek kardeşinin yanında biraz ağırlaşmış duruyor. Bir eleştiri demeyelim şimdi buna. –Pazar günüyle ilgili meseleye ancak ilk kez yapacağımız tüm gün sürecek pazar gezisine dair haberi alduğumda çözülmüş olarak bakabilirim –Bazı sorularıma senden bir cevap alamıyorum, örneğin Marienbad'daki son geceyi vs. aniden hatırlamanın ne anlama geldiği, ya da annenle ve geleceğimizle ilgili meselelerin ne durumda olduğuna dair sorular.

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 30 Ağustos [1916]

Canım, uzun süredir bir haber yok. Bende durumlar biraz karışıkçı, ama istisnai değil bu aslında. –Feigl'den nasıl bir izlenimle doneceğini merak ediyorum. Doğru hatırlıysun, onun hakkında yazmıştım sana, fakat Berlin'de onunla görüşmedim. Oraya yapacağın ziyaretin muhtemelen güzel bir pazar öğleden sonrasına mal olacak olması çok yazık. Ama sadece bir öğlen sonrası, çünkü öğlenleyin misafirin vardı, yani ilk fırsatта gidecek olmana ve bunu da esasında istemene rağmen ve Waldenburg'lar sabahleyin vakitlice sizden ayrılmış olmalarına rağmen köye gitmedin. Resimlerden dolayı bu suçta en fazla pay sahibi olan benim. –Yahudi Halkevi konusu ne oldu? O konuda bir şey söyleyeceğim:

Belki ve muhtemeldir ki bazı harcamalar gerekli olacaktır. Bunları tamamen bana yüklemelisin ki, bu işten aldığın zevk dışında, katkımı başka bir şekilde de sana sunabilmiş olayım.

Franz

*

[İki kartpostal]

[Prag] 31 Ağustos 16

Canım, mektup ve her şeyi ayrıntılı bir şekilde güzelce anlattığın için çok teşekkürler. Daktilo yazısında hayal kırıklığı yaratan bir şey var ve insanın soğuk kâğıdın arkasına bakası geliyor, acaba canlı olan orada yakalanabilir mi diye, ama büyük avantaj sağladığı bir gerçek. Sen de kendini daktiloda daha bir alışılmışın içindeymiş gibi hissediyorsun sanki. –Ressam ve karısı gibi insanların arasında oluşunla hoş geliyorsun bana, bu arada öyle sanıyorum ki, Feigl'la evvela baş başa konuştuğu zaman daha iyi tanıyor onu insan. Resimlerin önündeyken kendine güvenin var mıdır, benim nadiren olur. Feigl'in 2-3 resminin önünde bu güveme sahiptim. Hatta onun buna epey katkı yaptığına bile inanıyorum. –3-4 yıldır evliler. Kadın bana biraz fazla soğukmuş gibi geldi, fakat kısa sürede anladım ki, 1 saat kafede oturduktan ve yarı saat gezintinin ardından kendisi hakkında bir yargıya varılamaz. Biraz tuhaf bir şekilde bir araya getirilmiş gibi göründükleri söylenebilir, fakat görünüşe bakılırsa beraberliklerinden çok memnun oldukları için ben de bu beraberliği gönülden takdir ettim. Okul yıllarından neredeyse hiç hatırlamıyorum onu. Hayalimde canlandırmaya çalıştığında yalnızca son sırada oturan sakar ve uzun boylu biri canlanıyor gözümde, fakat bu o mu kesin değil. –Konuşurken, düşünürken büründüğü hali, o halin içinde barındırdığı yarı çılgınlığın ve fakat ileri düzeydeki düzenliliğin üzerimdeki etkisi büyük. Sonra, tipki benim gibi aşağı yukarı “anlık iyimserlik” şeklinde nitelendirdiğin hiç bitmeyecek bir arayış ve

kesinlik içinde oluşu ki, bunları sadece sezinlemiş olabilirsin, zira çay içerken pek belirgin olarak ortaya çıkmamış olsa gerek bunlar. –Karısı karşısında toy delikanlı hali algılamış olmanın açıklayamıyorum, zira karısı ona karşı soğuk, müşkülpesent ve kibirli de olsa tamamıyla onun varlığında yaşıyor. Öyle geldi bana. Paris tablosu sence daha uygun bir evlenme hediyesi mi olur? Ne tür bir şey? Ne büyüklükte? Onu da gönderecek mi? 150 K ödüyoruz, tablo için çok az, hediye için çok fazla bir para. Fırsat olursa öğleden sonrası da anlat bana. Kendini orada nasıl hissetmiş olduğunu.

Franz

[Kenarda] Frolayn Bloch bunu nasıl kaldırıyor ve onun için ne anlama geliyor bu?¹⁶³

*

[Kartpostal]

[Prag] 1 Eylül 16

Canım –dünkü mektupla birlikte sevinç içindeyim hâlâ, özellikle iki şey vardı mektupta: İyi bir gözlem ve insanlara duyulan saygı. Bana o öğleden sonrayla ilgili biraz daha yaz, özellikle neler gördüğünü de. Feigl büyük bir işe başlamayacak mıydı, Müller Yaynevi adına Dostoyevski'nin başyapıtlarıyla ilgili çizimler yapacaktı. Onlardan sana bir şey gösterdi mi? Onlarla son konuştuğumda da senin bahsettiğin gibi karı koca depresyondalardı. Yalnız bu seferkiinin, işyerinde beni ziyarete gelen Feigl'in erkek kardeşinin anlattığına göre, bir gerekçesi varmış. –Frolayn Grete'nin sıkıntısı beni derinden üzüyor; bu sefer, eskiden, görünüşe bakılırsa zaman zaman (bunu en iyi anlayan benim; insan bazen tüm gücüyle bir yerlere girmek istediğiinde yakasından

163 Ç.N.: R. Stach bu ifadenin ve bir sonraki karttaki "Frolayn Grete'nin sıkıntısı beni derinden üzüyor" ifadesinin G.B.'nin evlilikçi doğruduğunu çocukla ilgili olabileceğini belirtiyor (s. 497). Yine bu satırlardan hareketle, M. Brod'un yaydığını tersine bu çocuğun Kafka'dan olmayacağı gösterdiğini dile getiriyor.

tutulup dosdoğru dışarı çıkartılıyor) inanılması güç bir şekilde yaptığıın aksine, hiç şüphesiz yalnız bırakmazsun onu. Ona iyiliğin dokunduğu takdirde beni de temsil etmiş olursun. –3 günlük olağanüstü sakinliğin ardından başım bugün yanıyor, ayaklarımdan saç diplerine kadar, dünden beri böyle. Bu arada yaklaşık 14 gün önce bir doktora gördüm, bir doktor ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi bir doktordu. (Pencereden çıkış gitmek yerine doktorun muayenehanesine götürüyor çaresizlik krizlerim beni.) Bununla ilgili daha sonra yazacağım.

En içten selamlarımıla

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 3 Eylül 1916

Canım, yalnızca bir iki kelime, geç kaldım čunkü, Ottla yüzme okulunda beni bekliyor, kanım yine davet edilmeksin baþıma hücum ediyor, onu biraz temiz havaya çıkartmamışım. –Kız kardeþine henüz yazmadım, telgraflarından birinde adresi yazıyordu, fakat bulamadım. Sana bir tek şunu diyeyim: Tehlike eğer ona kadar gelmişse, o zaman her şey yitirilmiştir. Bu olasılığı katyen göz ardi etmiþorum, fakat bu zamanda bu dertlerle uğraþmamalı. Sana her halükârdan yazacağım. –Annenin geleceðinin nasıl olacağını açıklığa kavuþturma konusunu, bunun hakkında konuşmak iyi olsada, aslında kendim için değil (gerçeði söylemek gerekirse, bunu söylerkendimde olan şey ev meselesi idi) annen için açmıştım Felice. Tasarrufların benim için tamamıyla ve nereye sey (kızmak yok!) inanılması güç bir sürpriz oldu. Buna dair yazacağım.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 7 Eylül 1916

Canım, habersiz üç gün, buna karşılık bugün gelen resimlerin olduğu mektup. Sanırım resimler pek iyi değil, bir

tanesi de Troyalı Kadınlar'ın matem korosundan bir ön prova gibi, fakat yine de içime işliyorlar ve hepsini tümüyle kucaklıyorum. Bu tarz sevinçleri sık sık yaşat bana. —Çocuk sahibi olmakla ilgili yönelttiğin soru en zor olanlardan ve muhtemelen katyeni çözülmeyecek nitelikte. Hatta bu mesle büyük oranda çaresizlik krizlerime dahil. Ne çözülebilir ne de göz ardı edilebilir. Bu en yüce yetki nasıl da sallanan bir kırbaca dönüşmüş! —Soruya vermiş olduğun yön değişikliğinin cevabı ise o kadar zor değil. Öyle görünüyor ki her üç evlilik için özel bir açıklama söz konusu ya da daha çok bir haklı çıkma çabası. Hiçbiri haksız bir halde kalmak istemiyor ya da hiç değilse kendini haklı çıkarmayı denemiş olmadan ya da daha ziyade kendini pek değilse de bağlanmayı haklı çıkarmadan kalmak istemiyor. Kadınlar için her ikisi de geçerli, hem suç hem kusur, erkekler için sanırım sadece suç ki onun da çok defa bedeli ödeniyor. Az buçuk anlaşıldı mı bunlar?

Evde tam kartları bitirecektim ki, önemde duran "Berliner Tageblatt" Gazetesi'nde (5.IX. akşamı) "Anne ve Bebek" adlı serginin duyurusu ve orada yapılacak sunumlar gözüme çarptı.

Çok selamlar

Franz

[Kenarda] Daktilo yazısına kesinlikle karşı değilim.

*

[Kartpostal]

[Prag] 8 Eylül 16

Canım, bugün 5 ve 6 Eylül tarihli mektupların geldi, çok teşekkürler. Evlerden bahsediyorsun. Dün sessizlige nasıl bir özlem duydum bilsen, kusursuz, içine hiçbir şeyin sızmadığı bir sessizlige. Duymak için kulaklara ve hayatın vazgeçilemez gürültüsünü ziyadesiyle bizzat ifa eden bir başa sahip olduğum sürece bu sessizlige kavuşabilecek miyim dersin? Sanırım suların kıyıya savrulmuş bir balığı arasında bırakıp geri çekilmesi gibi sessizlik de öyle kaçıyor benden. Dün öğ-

leden sonra Otto Kaus'un "Dostoyevski" adındaki kitabıyla mesut denebilecek bir saat geçirdim. Marienbad'dayken sana Blei'in bir resmini göstermiştim. Onun yanında üniformalı genç bir adam duruyordu, o Kaus'du. Kitabı sana tavsiye edemeyeceğim, çünkü hiç değilse başlangıçta tamamıyla anlaşılmazmış gibi duruyor, ama belli bir bakış geliştirdiğinde, bunu zamanın ve edebiyatın içinde gezinen herkes yapabilir, çok, hatta fazlasıyla basitleşiyor.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 9 Eylül 1916

Canım, kız kardeşinin adresini henüz bulamadım, ama zaten sen de ilk heyecanı atlatmışsın. Bunların bir aciliyeti yok, insan yeter ki istesin. —Feigl çiftiyle bu kadar iyi anlaşmışken, onlara bir veda ve moral verme ziyaretinde bulunabilirsin belki, yola çıkacaklardır çünkü. Ya da onlara şimdilik uygun bir kart atman belki de daha iyi olacaktır. Feigl bana henüz yazmadı, resimler de henüz gelmedi. Bu arada Feigl, Nationalgalerie'nin (Bode?) müdüründen grafik çalışmalarındaki başarılarına dikkat çeken son derece candan bir mektup almış, özel olarak onun depresyonuna yararı olsun diye. Ayrıca elbiseler konusunda böylesine mukavim bir duyarlılığa sahip olduğu sürece kadının durumu da o kadar kötü olamaz, özellikle de senin elbisen bir matem elbisesi değilken. Kadınların eşitliğiyle ilgili beyan ettiğin görüşle beni korkutmak istiyorsun sanırım. Duyduğum güvenin bir işaret olarak bu görüşü de kabulleniyorum. —Perşembe akşamıyla ilgili haberleri olağanüstü bir heyecanla bekliyorum.— Belge olarak sadece doğum ve nüfus kâğıdına ihtiyaç olacak sanırım. Duyduğuma göre bunları edinmek çok kolaymış. Yeter ki, birkaç saatliğine kendimi azat edebileylim.

Çok selamlar

Franz

[Kenarda] Biraz evvel genç Feigl, şiirlerini getirdi, kolay anlaşılmayan, çok ciddi şeyler.

*

[Kartpostal]

[Prag] 10 Eylül 16

Canım, pazar telaşı, Ottla'yla geziyorum yine. Önceki gün resmi tatıldı, birlikte benim kısa süre önce keşfetmiş olduğum iki harikulade yere gittik; buralar yine Troya'nın¹⁶⁴ yakınındaydı fakat o orman kenarından çok daha güzel yerler. Bir tanesi daha da derindeki otların içinde, fakat küçük bayırlar dört bir tarafında, düzensizce, biri yakın biri uzakta, fakat çepeçevre sarılmış ve güneşin saadetine kendini bırakmış halde. Diğer, ondan çok uzakta olmayan derin, dar ve değişken bir vadi. Her iki yer de, insanların kovulmasının ardından sessizliğe bürünen cennet kadar sessiz. Bu huzuru bozarak Ottla'ya biraz Platon okudum, o bana şarkı söylemeyi öğretti. Gırtlağımın bir yerlerinde altın olmalı, bir teneke gibi tınlamak istemesine bakmamalı.

Cök selamlar

Franz

*

11 Eylül 16

Canım, vakit henüz çok erken, işler bekliyor, şefim bekliyor, uykusunu bir kez daha pek alamamış bir baş, belki de sandalyenin arkalığına yaslanmayı yeğleyecek, ama yine de burada daktilonun başında oturuyorum, senin için. Mektubunun bana verdiği mutluluğu, ancak ferah bir mekânda, tüm dirseklerde özgürlüğün verildiği yerde ifade edebileceğim gibi geliyor bana çunkü. Sen ve Halkevi, elbette ki önemli olan bu, diğer her şey, iyi ve en iyi şeyler, kendiliğinden gelişecektir. Dış görünüş ile ilgili değerlendirmene, buna uzaktan müsaade olduğu ölçüde, hem övgü, hem de yergiyle tamamıyla katılıyorum (yalnız piyanonun, evimizin döşen-

---

164 Ç.N.: Prag'da Troya adlı bir banliyö var, ünlü Troja Sarayı da burada bulunuyor.

mesinde model olarak alınmasını kabul etmek istemiyorum), ama tüm bunlar zaten sadece şimdilik ve öylesine söylenen şeyler. Önemli olan insanlar, bir tek onlar, insanlar. Senden bu doğrultuda daha fazla şey duymayı çok isterim. Dr. Lehmann ve elbette yaptığı konuşma hakkında da birkaç söz. Örneğin, duyduklarının seni pek şaşırtmadığını (bu kulağa biraz küçümseyici gelmiyor mu?) söyleyip sonra da bu konuşmanın fikirlerine uzun zamandan beri yabancı kaldığını (bu aslında pek de şaşırmadığının değil de epey şaşırdığının bir ifadesi değil mi?) söyleyerek düştüğün çelişki ne anlama geliyor. Öyle görünüyor ki, Siyonizm'in merkezinde yatan bir konuyu ele almış olan bu konuşmaya tanık olman senin açından özel bir şans olmuş, kanımcı konunun bu yönü hiçbir zaman dinmeyip, her seferinde yeniden hareketlenerek, Siyonizm'in zeminini her seferinde yeniden huzursuz edecek türden. Ama işte buradaki çalışma için, dolayısıyla senin için de, bu huzursuzluğun vereceği rahatsızlıkların nispeten en iyi korunma söz konusu ve belki – belki demek bile fazla, bu kelimeyi söylemek gelmiyor içimden. Fakat her halukârda şimdilik orada yapılması gerekenler için sana bir zamanlar göndermiş olduğum ve okumanı yeniden ve daima hararetle tavsiye edeceğim o anılar kitabındaki¹⁶⁵ yansıtılan zihinsel deneyimin esamesi bile yeterli olacaktır. Dediğim gibi, oradaki insanlar hakkında daha fazla şey duymak istiyorum, orada olsaydım benim çok güzel bulacağımı düşündüğün kızlar hakkında da. Bakımları üstlenilen çocukların da oradalar mıydı? Birilerinin kendini ele verdiği tartışmalar yaşandı mı? Frolayn Bloch'un da orada bulunmuş olması çok iyi. Neler söyledi? Tüm bunlarda beni özellikle sevindiren bir nokta var (bunu sana söylemem çok ihtiyatsızca, ne var ki gerek bu konu gerekse birbirimize o kadar yakınen aramızda ihtiyatlılığın yeri olmayacağı); dikkatini şimdiye kadar, gücünün en iyi parçasını harekete geçirmeyi sağlaya-

---

165 Ç.N.: *Bir Sosyalistin Anıları*, Lilly Braun.

bilecek asıl önemli olana tamamıyla vermemiş olduğunu (aslında dikkatin sadece kısmen dağılmıştı, nitekim hiç kimse kendini tamamıyla yadsıyamaz, eğer sen de bana inanıysan, benimle ilgili olarak bu yönde bir görüşe sen de sahip-sindir) işinin, ailenen, edebiyatın, tiyatronun, doğaları gereği bu en iyi tarafının sadece bazı kısımlarını kullandığını, lakin kurman gereken asıl bağlantının belki de tam da bu çalışmayla senin önünde açıldığını ve bunun yine en iyi şekilde diğer herkesin, ailenen vs. yararına da olacağını gösterecek bir şey olduğunu bir şekilde hissediyorum, bunu bir şekilde gördüğümü düşünüyorum. Bunları söyleken bilinçli olarak ikimiz ve aramızdaki bağla ilgili noktaya temas etmedim, bunu susarak muhafaza edelim. Fakat eğer bir kereye mahsus o akşamın değilse de bütüne ve onun getirdiği imkânlarla dair o fikirlerden eğer herhangi biri sende (ve şimdîye kadar ki çevrenin de hakkını verirsek Frolayn Bloch'da da) bir yansımı bulabilirse o zaman çok mutlu olurum.

Baş ağrılara gelirsek, son zamanlarda genel olarak değişkenlik gösteriyorlar ve bu yüzden ortalamaya vurulduğunda, iştahcaya göğüs gerdigim bazı günlerde her ne kadar feci olsalar da tahammül edilebilir derecede. Geçen de göründüğüm ve bir doktor muayenesi genelde ne kadar ayrıntılı olabilirse beni öyle muayene eden doktordan epey memnun kaldım. Sakin, birazcık tuhaf, ama yaşıyla ve cüssesiyle (benim gibi zayıf ve uzun bir şeye nasıl güven duyabildiğin benim için hep anlaşılmaz kalacak), evet cüssesiyle (kalın dudaklar, geniş, öğretücü bir dil), çok fazla bir yakınlık göstermeyen, gösterdiğinde de bunu asla bir yapmacılığa kaçmadan yapmasıyla, tıbbi sadeliğiyle ve daha başkaca özellikleriyle güven uyandıran bir adam. Muayene sonucunda olağanüstü bir asabiyetten başka bir şeye rastlayamadığını açıkladı. Fakat tavsiyeleri gerçekten de çok komikti: Sigarayı ve içkiyi azaltmamı, sebzeyi etten daha fazla tercih etmemi, akşamları et yemememin daha iyi olacağını, biraz

yüzme okuluna gitmemin iyi olacağını vs. söyledi; akşamları da huzurlu bir şekilde yatağa girip uyumalıymışım. Özellikle de bu son tavsiyeyi son derece iştah açıcı bir şekilde ifade etmesini bildi. Aşağı yukarı hepsi bu.

Ama artık bitirmenin zamanı çoktan geldi, yazarken şu ana kadar yaklaşık 5 kez araya girdiler ve tehlike giderek artıyor.

Şu ana kadar sadece dolaylı olarak deðindiðin Frolayn Schwabe de Halkevi'nde miydi? Halkevi'yle ilgili sana yan- siyacak olan harcamalar konusuna gelirsek, bunlar zorunlu veya sadece gönülden yapılacak olsun, onları lütfen senden rica etmiş olduğum şekilde üstlenmeme izin ver. Bu arada anılar kitabını geçende Max'a da hediye ettim, yakında Ottala'ya da edeceğim, sağa da, sola da edeceğim. Bu anılar, bili- ðim kadariyla, zamanımıza en yakın duran, hem en nesnel hem de en canlı seslenme.

En içten selamlarımla

Franz

*

12.IX.16

Canım, bana sorduklarının bir kısmına dünkü mektu- bumda dolaylı olarak işaret etmiştüm, yalnız en önemli kıs- mı bile değildi bu. Yazmak elimden gelmiyor, ama tesellim şu ki, bunları sözlü olarak bile ifade edecek durumda ola- mazdım. Senin tabiatın gereği belki haklı olarak talep ettiðin açıklik, bu meselede bende yok, hatta olumsuz yönden bile yok ve şayet olsaydı da sanırım bunu sana aktarmaktan çe- kinirdim. Önune dergiler ve kitaplar koymak suretiyle seni, zihnimde senin için iyi bir şekilde hazırlanmış görünen bir yerbere yönlendirmeyi de deneyebilirdim esasında. Yapma- dim, bir şey de çıkmazdı bundan, bu tarz, aslında zayıf olan yönlendirmeler zayıflıktan başka da bir sonuç getirmez, kal- di ki başını bir kez çevirmen yeterdi uzaklaşman için, anılar kitabında yapmış olduğun gibi örneğin. İlave edeyim: "hak- li olarak uzaklaşman için", çünkü teması böylesine mesa-

feli bir yerden ve bağlantısız bir şekilde denemek doğrusu düşüncесizceydi. Bu yüzden de, Marienbad'da benim bu yönde bir beklentim ya da kastım olmaksızın Halkevi fikrini serbestçe canlandırmama ve şimdi de bu yolda devam edip görmek istedığını duyduğumda çok sevindim. Bir tek oradaki hakikat seni esaslıca aydınlatabilecektir, bir tek o küçük, en küçük hakikat. Kafanda önyargılar oluşturma, ne iyi ne de kötü türden, aynı zamanda benimle ilgili düşüncen de bu çerçevede bir önyargı etkisi yapmamalı. Orada yardıma muhtaçlığı göreceksin, makul bir şekilde yardım etme olanağını da, bu yardım için kendi içindeki gücü de tabii, o halde yardım et. Bu çok yalın olsa da ana düşüncelerin hepsinden daha derin. Merak ettiğin tüm sorular, eğer soruların varsa, bu yalnızlığın içinden kendiliğinden cevap bulacaktır. Benim durumuma gelirsek, bu iş nedeniyle benden belli oranda uzaklaşacağımı göz önünde bulundur, zira ben en azından şu anda –bunu söyleken sağlık durumu mu göz önünde bulunduruyor da değilim– böyle bir işin üstesinden gelemezdim, böyle bir işe ben kendimi veremezdim. Fakat bunlar sadece ayrıntı, genel itibariyle ve onunda ötesinde bu çalışma üzerinden ikimiz arasında oluşacak bağdan daha sıkı bir manevi bağın olmadığından adeta eminim. Ben, orada elini uzattığın her işten, üstleneceğin her yükten (fakat sağlığın bundan zarar görmemeli), bu tarz işlerin her birinden, aynen son mektubunla yaptığım gibi, besleneceğim. Gördüğüm kadarıyla manevi bir özgürlüşmeye götürebilecek kesin olan tek yol ve o yolun eşiği burada. Hem de öncelikle yardım edenler, daha sonra yardım edilenler için olmak üzere. Bunun karşısında yer alan düşüncenin kibrinden sakın kendini, bu çok önemli. Peki, ne tür bir yardımda bulunulacak o Halkevi'nde? İnsan bu hayatı derisinin içine artık bir kez dikilmiş ve en azından kendi elliyeyle ve doğrudan bu dikişlerde bir değişiklik yapamaz, bundan dolayıdır ki en iyi ihtimalle, bakımı üstleni-

len çocukları, onların özlerini mümkün olduğunca koruyup kollayarak, yardımcıların iç dünyalarına ve daha da ileri bir aşamada yardımcıların yaşam çizgilerine yaklaştırmaya çabası içinde olunabilir, bunun anlamı da onları çağımızın kültürel bakımdan yükselsmiş Batılı Yahudisinin durumuna, Berlin havasını almış –şunu da itiraf etmiş olayım– belki de bu türün en iyi tipine yaklaşımak. Böylelikle çok az şeye erişilmiş olacaktır. Örneğin Berlin'deki yurt ile çocukların, Berlinli yardımcıların yanı sıra (canım, sen de onların arasındasın, ben ise yukarılarda) ve Kolomea'lı veya Stanislau'lu sıradan Doğulu Yahudilerin yardımcı olarak yer aldığı başka bir yurt arasında seçme şansım olsaydı, tercihimi derin bir oh çekerek, gözümü kirpmadan mutlaka ikincisinden yana kullanırdım. Gelgelelim sanırım böyle bir seçim şansı yok, hiç kimse için yok, Doğulu Yahudilerin değerine denk olan bir şeyin aktarılması bir yurtta olabilecek bir şey değil, bu noktada son zamanlarda kan bağı içinde gerçekleşen bir yetiştirmeye işi bile giderek daha fazla başarısız oluyor, bunlar aktarılmayan fakat belki de, ki ümidişim de bu yönde, edinilemeyecek, kazanılabilecek şeyler. İşte yurttaki yardımcılar, öyle inanıyorum ki, edinimde bu yönde bir olañağa sahipler. Yapacakları katkı yetersiz olacaktır, çünkü elliinden gelen şey az ve kendileri de yetersizler, fakat meseleyi kavradıkları takdirde, elliinden gelen her şeyi yapacaklardır ve de her şeyi ruhlarının tüm gücüyle yapacaklarından bu yine de çok olacaktır, zaten çok da yalnızca budur. Bunların Siyonizm ile ilgisi (bu sadece benim için geçerli, elbette ki senin için hiç geçerli olmak zorunda değil), yurttaki işin, Siyonizm üzerinden genç ve güçlü bir yöntem, taptaze bir güç elde edecek olması, başka bir şeyin başaramayacağı yerde yerde milli çabanın ateşleyici olması ve mazideki olağanüstü dönemlerle bağlantı kurulması; bunlar da ancak Siyonizm'in var olmak için mecbur olduğu kısıtlamalar içinde mümkün. Siyonizm'le nasıl başa çıkacağın senin bileceğin bir şey, onunla

aranda gelecek her türlü çatışma (yani kayıtsız kalma gibi bir durum kabul edilemez) beni sevindirecektir. Şu anda bunun hakkında henüz konuşamıyoruz, fakat sen kendini Siyonist olarak hissedeecek olup (biliyorsun bir keresinde böyle bir esin almıştin, fakat sadece bir esindi, ciddi bir ilgi değildi) benim Siyonist olmadığımı idrak ettiğinde –bir imtihandan geçtiğim takdirde muhtemelen bu yönde olacaktır sonuç – ben bundan korkmam ve sen de korkmamalısın, Siyonizm, niyetleri iyi olan insanlar arasına ayrılmak koyan bir şey değildir. Saat geç oldu, hem başımın da kanımın da iki günden beridir sakinleşmeye hiç niyeti yok.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 13.IX.16

Canım, bugün haber yok. Şayet son iki mektubumda, istediklerinden birazı dahi bulunuyorsa, o zaman bunun ziyani yok. Bu mesele hakkında ümit ediyorum ki daha yazacak çok şeyimiz olacak. Elbette olağanüstü isabetli olduğunu düşündüğüm ev arama işleri nasıl geçti? Eski evi muhafaza etmek bir hezeyandi, çok zevk işi bir hezeyan da olsa (bir hezeyan sıkılıkla öyledir) o bir hezeyandi. Cuma günü gitmek zorunda kaldığın teftiş neyin nesiydi? Ayrıca her seferinde tüylerimi ürperten o dış doktoru niçin yine ortaya çıktı? – Birikimlerinin bu derece inanılmaz bir miktarda olmasına tabii ki hayret ettim. Sihirli parmakların varmış demek ki, dışarıya yuvarlanan paralar dönüp dolaşıp yeniden onlara doğru yuvarlanmak zorunda kalıyor olmalı. Benimkilerin bu bakımından tamamen sıhri alınmış, tam anlamıyla bir memurunkine özgü parmaklarım.

Franz

[Kenarda] En geç cumaya, pazartesi hakkındaki haberleri almayı ümit ediyorum.

*

[Kartpostal]

[Prag] 15 Eylül 16

Canım, bugün 11, 12, 13 tarihli kartlar ve 12 tarihli mektubun geldi. Bu üst üste akişla birlikte, her ne kadar kâfi derecede baş ağrısı, diş ağrısı ve üzüntü baki kalsa da, kötü haberler bir nebze dengelenmiş oldu. Yurda düzenli olarak gitmenden dolayı (ilk hafta için abartılı bir ifade oldu, fakat sen bunu haklı çıkartacaksın) sana kendim için ve senin için ve ikimiz için teşekkür ediyorum. Tüm bunların dıştan görünüş itibariyle hoşuna gitmesi büyük bir avantaj, rahatlıkla farklı da olabilirdi ve bu görünüşü itici de bulabilirdin, fakat bu da yine meselenin kötü bir şey olduğu anlamına gelmek zorunda olmazdı. Demek ki bu imtihandan salımen çıktı, ama bu diğerlerinde de aynı şey olacağı anlamına da gelmiyor tabii ki. Sorduğun soruya ilgili bir sonrakinde yazarım, bugün kötü bir daktiloya yazmak zorunda kaldım ve az vaktim var. –Bir de şu: Geçende Münih'te yapılacak "Yeni Edebiyat Akşamları" adlı panelde okuma yapmak üzere davet aldım. Gitsem fena olmaž, salona okumayı seviyorum ve belki sen de (6 ya da 11 Kasım) oraya gelebilirsın. Fakat böyle bir şeye niyet edince, aşılabilmesi belki de imkânsız olmayan pasaport alma zorlukları, bendeki enerji ve zaman açısından fazla büyük. Bu yüzden daveti muhtemelen reddedeceğim. Çok yazık. Wolfenstein ile aynı akşamda okuyacaktım.

Çok selamlar

Franz

*

[Dört kartpostal]

[Prag] 16 Eylül 16

Canım, bu sefer de yine sadece birkaç kelime, ama yakınlıkla söyleyeceğim şeyler. Bizi birbirimize bu denli yakınlaştıran şey, yurt. Kızların sorularından korkma, ya da daha doğrusu onlardan kork ve bu korkuya yurdun en önemli faydası olarak tutun. Seni korkutan şey esasında yalnız soru

sorulması değil, soru sorulmaması da (zaman zaman seni sıkıştıracak olan bir şey bu), sadece bu kızların soru sorması da değil seni korkutan, aynı zamanda sevgiyle ve vefayla bahsettiğin o tehditkâr ya da kutsayıcı olan “işe yarar insanların” da soruları. Ayrıca onların sana duyacakları güveni, dini temelin üzerine değil de başka bir şeyin üzerine inşa etmek ve ortak bir yön gerektiğinde Yahudiliğin genelindeki, içinde türlü aşılmazlıklar barındıran o karanlık gıriftliğin etkisini hissettirmesine yol vermek sana düşecektir. Bu suretle elbette ki hiçbir şeyi silmeye kalkışmamalı, burada da yapmaya isteksiz olunmadığı gibi. Bunun hiç de adil olmayacağı düşünüyorum. İbadethaneye gitmek aklımdan geçmiyor. İbadethane insanın içine yavaşça sokulabileceği bir yer değil. Çocukken de yapılamıyordu, şimdi de yapılamaz; çocukken ibadethanenin o korkunç sıkıcılığında ve anlamsızlığında geçen saatlerde adeta boğulduğum hâlâ hafızamda; bunlar ilerideki ofis hayatının cehennemini kurgulamaya yarayan ön araştırmalardı. Sakin sakın, genel girişi kullanmak varken salt Siyonistliklerinden dolayı ibadethaneye ite kaka girmeye çalışanlar bana, Ahit sandığının arkasından dolanıp, ortasından geçerek ibadethaneye zorla girmeye çalışan insanlarımış gibi geliyor. Fakat gördüğüm kadarıyla sende durum hiç bende olduğu gibi değil. Ben çocuklara kökenim, yetiştiriliş tarzım, tabiatım, içinde bulduğum çevre nedeniyle onların inancıyla ilişkili olarak ortaya koyulabilecek hiçbir ortak yanımın olmadığını (dini emirlere riayet etmek, harici bir şey değil, tersine Yahudi inancının özüdür) söylemek zorunda olacakken (elbette ki bu tarz konușmalara zemin hazırlamak iyi değil ve bunların kendiliğinden gelişmesi de zaten çok nadir olur, zira büyük şehir çocukları yeterli derecede bir dünya görgüsüne sahip-tirler ve eğer Doğu Avrupalı Yahudilerse, hem kendilerini muhafaza etmeyi hem de diğerlerini kabullenmeyi bilirler), yani ben onlara bunu bir şekilde itiraf etmek zorunda kala-

cakken (bunu da açık yüreklikle yapardım, açık yüreklik olmazsa burada her şey anlamsız olur), sen inancınla belki de ortaya konulmayan bir bağ içinde değilsindir. Bunlar kuşkusuz sadece yarı unutulmuş hatırlardır belki de, şehrin gürültüsünün, iş hayatının altında gömülü, tüm o yılların nüfuz edici konuşmalarının ve düşüncelerinin karmaşası içinde. Henüz kapıda durduğunu söyleyemem, ama belki de uzaklarda bir yerlerde kapının kolu parıltılar içinde seni bekliyor. Diyorum ki, çocukların sorularına karşılık olarak hiç değilse üzünlü bir cevap verebilirsin, benim elimden o da gelmezdi. Lakin bu, her halükârda güvenlerini kazanman için yeterli olur. O halde ne zaman başlıyorsun bakalım sevgili öğretmenim?

Kız kardeşine yazdım. Karşı savlarımı çürütmemiş olmanın ve yazmamamı da telkin etmediğin için ona ilman bir ikna olmuşlukla, bu koşutlukla ikna edici bir mektup yazdım.

Franz

*

18 Eylül 16

Canım, öğle yemeği beklesin, evvela sana kısaca cevap vermeliyim. Meseleye aynı anda hem sakince hem de gayrette sarılıyorsun, böylesi iyi. Pazar gezisi senin için önem arz etmiş olabilir. Burada ise güzel bir gün geçti. Ben ve Ottla tam karşımızda kuvvetle parlayan güneşe rağmen, biraz üzüyerek, çepeçevre manzara eşliğinde güzel, fazla geniş olmayan ve envai kıvrımları olan bir vadinin yükseklerinde oturduk. Strachoff'un Dostoyevski üzerine yazdıklarını okuduk. Fakat artık sadece Foerster'in "Gençliğin Terbiyesi" [Jugendlehre] adlı kitabını okuyacağım. Foerster'i tanımıyorum, fakat hakkında çok iyi şeyler duydum. Kitaptaki örnekleri de (Felix çok değer veriyor) dinleyince, doğrusu biraz sarsıldım. Aslında burada da yurtla [Halkevi] ilgili tüm o çalışmaların özünde olanın aynısı söz konusu: Pedagoji, özü itibariyle

gerçek hayatı bir iş için öğrenilemez, fakat insan, iyi bir pedagojik kitabın rehberliğinde kendi pedagojik yeteneklerini su yüzüne çıkartabilir, onları tanıyalır ve ölçebilir; bir kitap bundan daha fazlasını yapamaz ve bundan daha fazlası beklenmemeli ondan. Kabul edilen ilk önerin bana çok yerinde geliyor, ikincisine dair ise tereddütlerim olabilir. Foerster kursta okunduğu takdirde, bu durum öğrencini muhtemelen onu evde okumamaya ya da sadece üstünkörü okumaya sevk edecektir, oysa uygun görülen diğer yöntemde, katılmak isteyen herkesin, kitabı hem de tüm kitabı okuyacağı, yanı sadece ona verilen bölümle yetinmeyeceği açık. Kaygıların bu nedenle o kadar vahim değil. Foerster'i herkes Foerster'den öğrenecektir ve eğer öğrenci, yazılı ödevini yapmak suretiyle Foerster dışında bir de örneğin Felice'den ufacık bir feyz almış olursa, bilhassa da pedagojik bir kitabın bir iş için taşıyabileceği daha önce zikrettigim anlam düşünüldüğünde, bunda karşı çıkılacak bir şey olmaz. Ayrıca sanırım sen en önemli kısımlardan birini, adından yola çıkararak tahmin ediyorum, üstlenmişsin. Önce niye direndin, peki? Bu konuda herkes görev almıyor mu? –Viyana'daki Halkevilarındaki kaynakları edinmeye çalışacağım. Belki birkaç tane daha açıklayıcı bilgi verebilirsen iyi olur. Bir de dini terbiyeyle ilgili daha önceden yapılan konferans hakkında da birkaç söz duymak isterim. Frolayn Bloch da orada mıydı?

Üzerinde zaten diğer işlerin muazzam yükü varken, senden belki de çok fazla yazma işi talep ediyorum. Sadece şunu söyleyebilirim ki, senin başına çıkardığım işler ne kadar büyük olursa olsun, bana bu mektupların verdiği sevinç onlardan sonsuz derecede daha büyük ve onu gölgeleyen tek şey senin haddinden fazla çalıştığını düşündüğümde içimi kaplayan mahzunluk. Şefin Berlin'de mi? Ofiste yardımcıın var mı?

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 19.IX.16

Canım, bugün haber yok. Dün sana Foerster'in Gençliğin Terbiyesi'ni yolladım, ciltlenmemiş halde ama, elinde önceden edindiğin ciltli bir tane olsa da bu sayede içinden istedigin sayfaları alabileceğin bir nüsha edinmiş ve her seferinde o ağır kitabın tamamıyla dolaşmak zorunda kalmamış olursun. Kitabın sayfalarını karıştırdım dün, hatta senin bölümünün de tamamını okudum (parlar gibi gelen baş ağrılarına rağmen). Benim nazarımda her ne kadar şurası burası bakımından söylenecekler olsa da, kendi türünde takdiri hak eden bir kitap. Dün yatağa uzanmaksızın, herhalde 1 saat kadar yatağın kenarında oturup bunları düşündüm. Ancak ofiste geçen sabahın ardından şimdi artık güncelliği pek kalmadı. Senin bölümün 30 cümleyle kolaylıkla özettlenebilir. Hazırladığın sunumun bir kopyasını gönder bana, üzerine yine konuşmaya devam ederiz. Sana yazmış olduğum şeylere dair de birkaç söz söyle bana. –Hazırlık yapmış olmana rağmen nasıl oldu da ev bulamadın? İlerideki aramalar açısından da iyiye işaret değil bu. Gidemem demiştim ama, gidebilecekmişim gibi görünüyor¹⁶⁶. Yalnız, davetin Max'in aracılık etmesiyle gönderilmiş olduğunu öğrendim bugün; gitme hevesim de o oranda azaldı. Sen bu devasa seyahati yapmayı ister misin peki? Ben okurken orada bulunasin diye değil, istediğim o değil, fakat birkaç saatliğine, yaklaşık 5 saat olabilir, benimle birlikte olabilmen için. Henüz kesin değil ama.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 20.IX.16

Canım, geziye katılmış olman iyi, çok iyi. Ancak yurtta ki akşamlar yerine temiz hava ve hareket etmeyi koyma im-

166 Ç.N.: Kafka'nın 15 Eylül 1916 tarihli mektubunda söz ettiği ve okuma yapması için davet edildiği, Münih'te yapılacak "Yeni Edebiyat Akşamları" adlı panel kastediliyor.

kâni bulmuş olsan da dört saatlik yürüme, hafta boyunca yorgun düşen bir kız için neredeyse çok fazla. Her halükârda: Kendine dikkat et, üzerine çok fazla iş alma, haftada bir akşam Foerster ve bir akşam ders verme her halükârda fazlasıyla yeterli, ayrıca iki haftada bir olmak üzere pazar günlerini de ilave edersen, görevini en son noktasına kadar yerine getirmiş olursun. Bir de, daha Marienbad'dayken konuştuğumuz şu jimnastik programının numaralarıyla, hafta içleri akşamları hafif bir jimnastikle beni mutlu edebilirsin. –Feigl'dan daha sonra bir haber aldın mı ya da ona bir şey yazdın mı? Prag'a geliyordur herhalde, fakat yine de ne tuhaftır ki bana ne bir şey yazdı ne de tabloyu gönderdi. Cumartesi gününden bir haberin gelmedi; kayıp mı oldu acaba?

Franz

[Kenarda] Diş doktoru ne âlemde?

*

[Kartpostal]

[Prag] 22 Eylül 1916

Canım, ayrıca diğer kursa da gitmeni aslında hiç beklemiyordum. Tüm bunlara, bir yandan kendini aşırı derecede yormadan, diğer yandan da dirayetinin ve oradaki performansının zayıflamasına mahal vermemesizin sarılabilcek misin? Bahsettiğin tartışma çok tipik, ben iç dünyamda sürekli Bay Scholem'inkilerine¹⁶⁷ benzer bir şekilde en had safhadakini, böylelikle de aynı zamanda hiçliği gerektiren önerilere meyilliyim. İnsan bu tür önerileri ve onların değerini, önumüzde duran gerçek etkilerine göre de biçmek mecburiyetinde değil. Bu arada, bunları genel anlamda kastediyorum. Scholem'in önerisi aslina bakarsan uygulanamaz da değil çünkü. –Kızlarla iyi anlaşmaya ve onlara yaklaşmak konusunda umutlu olmana çok sevindim. Bunlara büyük bir

---

167 Ç.N.: Scholem Aleichem'i (1859-1916) kastediyor olsa gerek (Krşl. 26.9.1916 tarihli mektup).

zarar verecek olan şey, mektubunda yaklaşık olarak “onlara fazlasıyla yeterli olmayı, çok şey vermeyi istiyorum ve bunu yapabilirim de” şeklindeki bir tür kendinden hoşnutluğun esamesi sayılabilcek ve belki de bir tek benim ürkek gözüme, özellikle yaklaştırılmasıyla görünür olan sivrililiklerinin belirmesi. Hiç böyle düşünülmemeli, çocuklar sayesindeki kazanım bu ve her zaman teşekkür borçlu olduğu bilinmemeli. Teşekkür edecek bir şey yoksa çektiği eziyet karşılığında bir ücret dahi almayan bir ilkokul öğretmeninin hazine dumuna düşer insan. Cehennemden bir figür.– Şimdi akıma geldi: Yakında senin eski hikâye [Yargı] yayınlanıyor. Eskimiş ithaf biçimini “F. için” şeklinde değiştirdim. Senin açından uygun mu?

Çok selamlar

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 23.IX.16

Canım, bir haber yok, bu hafta sadece bir kartını ve pazartesi tarihli mektubunu aldım. –Bugünkü güzel gün beni yeniden biraz canlandırıyor. Belki sen de çocuklarla yeniden güzel, fakat daha az yorucu olmasını umduğum bir pazar geçireceksindir. İsterdim ki, ben de coupe'nin içinde, senin yanında oturayım ve sorabilir miyim diye sorayım. O takdirde bu sonsuz huzursuzluk son bulurdu belki. Çok sık ruhumda hissettiğim şey, bir gemi kazazedesinin devasa dalgalar arasında, her türlü rahmetten yoksun, bir yukarı bir aşağı sürüklendiğinde bedeninin yaşadıklarına benzıyor, – Pek çok kez bunun hakkında yazmak istemiştim: “Juden” [Yahudiler] dergisinde Max’ın bir yazısına ek olarak yayınlanması düşünülen o büyük yazı şeklindeki tiyatro oyununu hatırlıyor musun? Gonderi o zamanlar kaybolmuştu, daha sonra yeniden gönderilmişti, en sonunda da Buber, Max’ın yazısını, bazı değişiklikler yapma hakkını saklı tutarak (ben de bunun en mantıklı yol olacağım düşüncesindeydim) kabul

etti, ama benim “Rüya”yı¹⁶⁸ yaynlamaktan vazgeçti, yalnız bunu sıradan bir kabul yazısından daha onurlandırıcı olan bir mektupla bildirdi. Bunları anlatmamın iki sebebi var: Birincisi bu mektuptan duyduğum memnuniyet, ikincisi ise sana bu önemsiz mesele vasıtasyyla maddi ve manevi varlığımın ne denli bir belirsizlik içinde olduğunu memurumsu bir ürkeklikle göstermek. Bir şeyibecerebilmem koşuluyla dahi (huzursuzluktan tek satır yazamıyorum), benim iyiliğimi düşünen insanların bile beni reddetmeleri kolaylıkla mümkün, diğerleri açısından bu elbette ki daha da olası.

En içten selamlarımıla

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 24.IX.16

Canım, o kadar güzel bir gün ki, sabahleyin yataktan fırlamamla büroya uğrayıp sormam bir oldu, boşuna değilmiş, 21'ine ve 22'sine ait mektuplar gelmişti. Bana verdikleri mutluluğu nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Bu öyle bir şey ki, sanki oradaki kızlar benim çocuklarımmış da bir anneleri olmuş (sonradan?) ya da sen benim çocuğummuşsun da grubunun içinden biri çıkışip annen oluyormuş gibi ya da ben bir yerlerde huzur içinde oturuyormuşum ve özlemle beklenen bir yağmur, bardaktan boşalırcasına tarlalarıma yağışmış gibi. Tüm bunlarda asıl harikulade olansa, benim bunu hak etmemem ve fakat bir yerlerde tamamen gizli saklı duran bir dünya kanunu sayesinde, bu hak etmemeye durumunun bana bir suç olarak dönmemesi. –Yarın ayrıntılı bir şekilde yazar ya da sunumunu düşündüğüm şekliyle yollarım. Schlemihl'i girişte kullanmanın oldukça yerinde olacağını düşünüyorum ve sana yarın, içinde “Weltliteratur”dan [Dünya Edebiyatı] çizimlerin olduğu 10 nüsha Schlemihl göndertiyorum.¹⁶⁹ –

168 Ç.N.: “Bir Rüya” adlı hikâyesi.

169 Ç.N.: Adalbert von Chamisso'nun *Peter Schlemihl's wundersame Geschichte* adlı kitabı.

Düşünceli bir halde uzun adımlarla yanın sıra Mühlbeck'e yürüyorum.

Franz

*

25.IX.16

Canım, sıra sunumunda, umarım eline vaktinde geçer, çok iyi bir şey olmayacak, bugün beklenmedik şekilde çok işim çıktıgı ve bir de çeşitli sebeplerden dolayı ve sebepsiz olarak o zamanki ilk okumanın ardından Foerster'le bir daha uğraşmadığım ve bu yüzden de bugün sana ait bölümle ilgili metni hazırlayabilmek için ilk 48 sayfayı kendimi zorlayarak üstten okumak zorunda kaldığım için çarçabuk bir şeyler söylüyorum. Başlayalım o halde. Dur, bir şey daha var: Ben de metni, önce dörtte üçünü okuyup ardından dörtte birini konuşarak ele almanın doğru olacağını düşünüyorum, fakat daha sonra, kendine düşen bölümü özellikle dikkatle okumuş ve bu avantajı diğerlerine göstermek isteyen sunumcu olarak tüm konuyu kısa cümlelerle özetlemek iyi olacaktır. Ayrıca bu noktada Foerster'ce ortaya koyulmuş esasların geçerliliğine yönelik şüpheleri ifade etmenin sunumu yapanın görevi olmadığını düşünüyorum, fakat öte yandan elbette, kursun sonunda ya da daha da evvel, Foerster'e yönelik belli hususlardaki eleştirilerden oluşacak bir tartışmanın, sunumun teorik kısmının sonunda veya buna ayrılacak bir akşamda veya özel bir sunumla yapılmasını da gereklı görüyorum. Böyle bir durumda, bu konuda senin için, kendi bakışım doğrultusunda memnuniyetle bir taslak hazırlayabilirim. Şimdi sunuma bakalım o halde: Buraya kadarki bölümlerde, çocukların, yaşamlarında ahlak kuralları mertebesine nasıl çıkartılacağı ve ahlak kurallarının onların yaşamlarına nasıl indirileceği hakkında, iki grupta olmak üzere bir ahlak öğretisi yönteminin genel bakış açıları ortaya konuldu. Doğal olarak organik bir bağlantı içinde bir araya getirilmesi gereken bu iki yöntem,

hem asıl ahlak öğretisinde hem de bilgi içerikli derslerde geçerli. Bugün üzerinde konuşulacak bölümdeki araştırma, bilgi edindirici derslerin münferit konuları çerçevesinde ele alınacak ahlak dersine yönelik olarak sınırlandırılmıştır. Bu bölümde öncelikle doğa bilimleri, bilhassa fizik, psikoloji, fizyoloji, astronomi, daha sonra da dil, tarih, edebiyat tarihi, şan ve müzik dersleri ele alınacak, coğrafya derslerine ise kısaca değinilecektir.

Doğa bilimlerinde, ahlak kuralları ile bağlantı, diğer herhangi bir alandakinden çok daha önemlidir, çünkü yolunu şaşırıp bu kurallardan sapmanın, esasında zorunlu olmayan, fakat gerçekten var olan asıl sebebi burada saklıdır. Bu bölümde, ahlaki yönden ortaya çıkan aksi tesirlerin iki örneği verilmektedir: İlk, onlardan faydalanan ahlaklı bir insan mevcut olmadığından, tüm keşif ve icatların nasıl anlamsız hale gelmek zorunda kalacağıının bir resmi (11-14 yaşındaki çocukların). Sonra da en üst sınıflardaki öğrenciler için, daha üst bir düzene karşı gelmek suretiyle elde edilen bir hakkimiyet ve bu suçun bedelinin ödenmesi çerçevesinde Promete'nin işlediği fillerin ve cezasını nasıl çektiğinin tasviri.

Astronomi alanıyla kurulabilecek ilişkiler yaklaşıklararak şu şekilde: Gözün gördüğüne karşı derin bir kuşkunun girişimi olarak Kopernik'in keşfinin, bu yararlı kuşkunun insanın kendi ahlaki davranışlarının değerlendirmesinde de muhafaza edilmesinin gerekliliğinin incelenmesi. Astronomik araştırmalarda kişisel arıza sebeplerinin hoş görülmemesine sebep olan tevazu, aynı zamanda ahlaki davranışlardaki kişisel hata kaynaklarına karşı müsamaha için de amaçlanmalıdır.

Dil dersleri, içten bir misafirperverliğin oluşturulduğu, insanın kendi duyumsamalarının sınırlılığından kurtulduğu, dünyaya farklı bir bakışın olduğu bir ortama girdiği, yani hoş Görünün ve tevazunun artmasına dayalı bir uygulamalı insan sevgisinin ilk basamağı olduğu saptamasından hare-

ketle açıklanabilir. Dil derslerinde bu deneyimler yaşanmazsa, salt dilin öğrenilmesiyle fazla mesafe kat edilemez. Aynı dili konuşan bir toplumun içinde hâkim olan uzlaşılmaz zıtlıklarla, örneğin sosyal sınıflar ya da farklı kuşaklar arasında böyle bir durum söz konusudur. Bu anlamda, dildaşının dilinin de edinilmesi gereklidir.

Alışlagelmiş tarih derslerinde, hem ahlak öğretisinin hem de tarihin kötüye kullanımıyla çok sık karşılaşılır. Dünya tarihi dünyanın mahkemesidir şeklindeki cümleye delil malzemesi olarak tarihi gösterme yönündeki bildik çabalar isabetsiz ve tehlikelidir. Yapılması gereken daha çok, aslında imkânsız bir girişim olan, tarihsel deliller sunma çabasından vazgeçmek ve sadece, failin ve mağdurun ruhunda şiddetin sebep olduğu tahribatı psikolojik açıdan ortaya koymakla yetinmek olmalıdır. Yalnızca bu yolla tarihteki vakaların körleştirici ışığı etkisiz kılınabilir. (Her halükârda, amaç aracı meşru kilar ve sayfa 66'daki ikinci paragrafi, Foerster'den karakteristik bir bölüm olarak dinleyicilere oku!) Şiddete başvurarak özgürleşme gibi cazip çabadaki temel ahlaki hata İsa örneğinden yola çıkılarak izah ediliyor.

Maalesef devam etmek için vakit çok geç. 71. sayfaya kadar geldim, geriye sadece edebiyat ve sanatla ilgili olanlar kalıyor bu durumda, müzik dersi zaten sadece örneklerden oluşuyor, hiç değilse söyle iyi örnekler de var: İcraya ikinci bir sesin de katılması. Son olarak da belki, kaçınılmaz bir şekilde aralarında bir bağlantı bulunmayan ve uygulamayla ilgili bölümde de bilhassa bol miktarda karşımıza çıkan örneklerin, okuyucuya kitabın genel ruhu içinde, 68. sayfada (bir sonraki paragrafin başı) tekrar özetlenen temel öğretiden uzaklaştırmasına izin verilmemesi gerektiği söylenebilir. Elbette ki tüm örnekler, sîrf bu temel öğretideki amacı pekiştirmeye hizmet ediyorlar.

Franz

Çok fazla iş üstlenme Felice! Örneğin raporu niçin sen yazmak zorundasın?

*

26.IX.16

Canım, dün de bugün de bir haber yok. –Öncelikle kısaca cevaplanabilecek birkaç soru: Haftada kaç akşam ve kaç saat yurtta oluyorsun şimdi? Yurt ne kadar uzaklıkta ve oraya hangi vasıtayla gidiyorsun ya da yürüyerek mi gidiyorsun? Dr. Lehmann'ın dini terbiye hakkındaki konferansı neyle ilgili? Kızlar yardımıclarını kendileri seçiyorlar diye yazmışsun. Bu seçme imkânına hangi konuda sahipler? Sen seçilmedin ki ama, yoksa senin tayininin sadece deneme amaçlı mı? Ve Mirijam niçin artık başkan değil? Onu şahsen tanıyor musun? Peki grup için başvuran ikinci hanım (muhtemelen Rotstein diye bahsettiğin) ne yapıyor? İşleri kendi aranızda paylaşıyorsunuz, peki ne şekilde? Kız arkadaşlarınız, kız kardeşlerin ve şimdiye kadar iki pazardan yoksun kalan annen yurt meselesine nasıl bakıyorlar? Yıllık raporu yazma işini, bu iş başka biri tarafından da mutlaka halledebilecekken ve uzunluğu sadece bir sayfa bile olsa senin için olağanüstü bir ek yük oluşturacakken, niçin sen üstleniyorsun? (Bunu sormakta kendi çıkarım da var, zira o sayfa benim için harcansa daha iyi olurdu.) Şefin Berlin'de mi? Bir yardımçı var mı, yardımçı olması işe yarıyor mu? Niçin yeniden taşınmak zorunda kaldın? Birinci başarısızlığın ardından ev arama işine son verildi herhalde? Bay Danziger hakkında bir haber geldi mi? Feigl'den bir haber aldın veya ona bir şey yazdın mı? Kız kardeşinden bir haber aldın mı? (Ben almadım) –Bugünlük bu kadar soru yeter.

Sana dün yollandıklarım: Dünya Edebiyatı'ndan çıkışmış olan, kaliteli kâğıda basılı 10 Schlemihl, böylelikle resimlerin daha iyi meydana çıkacağını umuyorum. Bu arada bu fasilükü hiç bilmiyordum. Bunların dışında bir de Schaffstein'in Schlemihl'inden 2 nüsha eline gelecek. Bu kitapçıklar özel-

likle de içlerindeki eski resimlerden dolayı, belki de Dünya Edebiyatı'nda çıkanlardan daha da güzeldir, fakat sanırım bu metinde eksiklikler var. Kızların metni dinlerken kendi nüshalarından izlemeleri gerekmıyor bence; Schlemihl'i okuyup bitirmenin ardından bu kitapçıkları onlara hatırla olarak verebileceğini düşünüyorum. En başta da hikâyenin ilişki zenginliği nedeniyle başlangıç için iyi bir seçim bu. Fakat ne yazık ki, 11-14 yaş grubundaki bu talihli kızların yeteneklerini ve ihtiyaçlarını zihnimde hiç canlandıramıyorum. Bu arada, Foerster'in, en azından baştaki konularda kız öğrencilere yönelik dersleri pek önemsemediğini fark ettin mi? Bu noktada, tecrübelerin doğrultusunda bu açığı kapatma imkânı sana kalıyor. Senin grubunun okuyacağı kitaplar hakkında Max'la henüz konuşmadım, korkarım bu yaş grubu için onun da fazla bir önerisi olamayacaktır. Şu an için tek akluma gelen, Schalom Asch'in İncil'den Hikâyeler'i (ya da öyle bir şey). Benim bilmediğim bir kitap, onun dışında da ondan okuduğum ufak tefek şeyleri her zaman, oldukça sıkıcı buldum, fakat bu kitap cidden iyiymiş. Önümüzdeki günlerde bir tane yollarım. Ayrıca onlarla bir de Lichtwark'ın¹⁷⁰ o küçük kitabı: Resimlere Bakma Aşıltrimaları adlı (ya da öyle bir şey) kitabı ele işleyebileceğin görüşündeyim; Foerster'inkinden daha az kıymetli değil, kendi türünün mükemmel bir örneği, ama bunun dışında, şüpheye de yaklaşmak yeterince mümkün. Onu da yollayacağım sana.

Yurtta çok fazla çalışmaya karşı çıkarken (kaldı ki üstlendiğin işler daha şimdiden çok fazla gibi), düşüncemde, akla en yakın olan ihtimal yönünde (yani bir heves suya atlayanın aynı hızla dışarı sıçrayacağı gibi) bir kaygı yoktu. Bunu yapmayacağına güvenim tam. Beni korkutan şey yalnızca haddinden fazla çalışıp yorgun düşmen ve yaptıkların

---

170 Ç.N.: Alfred Lichtwark (1852-1914), Alman sanat tarihçisi ve müze yöneticisi. Müze pedagojisinin öncülerinden.

bu denli çoğalırken ortaya çıkacak olan verimin de kaçınılmaz olarak azalacak olmasına. Lütfen bunlar hakkında bir şey söyle bana. Derse şarkı okuyarak giriş yapmak ve dersi şarkı okuyarak bitirmek fikrinin çok iyi olduğunu düşünüyorum, fakat kendin şarkısı söylemekten niye kaçınıyorsun bilmiyorum. Karlsbad'dayken ben senin karşısında gündüz vakti karabasanlarla boğuşurken şarkısı söylemede gayet iyiydin, yani hiç utangaçlık göstermeden söyleyordun demek istiyorum. Hangi şarkılar okunacak? Aletsiz jimnastik konusunda sana Müller sistemini hatırlatırım. Kitabıvardı sende. Fakat egzersizlerin gelişigüzel değil, iyice okunup incelenerek, önce iyice okunup incelenerek yapılması gereği konusunda seni uyarmak isterim. Münih'de bir okuma yapacağım gibi görünüyor. Oraya gelmek istemen (koşullara bağlı onayını bir çırpıda emrihvakiye çevirivermiş oluyorum) benim için güçlü bir motivasyon. Fakat toplantı ta kasımda. Berlin üzerinden oraya gitmek bazı sebeplerden dolayı imkânsız, ayrıca bunu hiç de çok arzu etmiyorum. Her ne kadar seyahat için gösterdiğin çabadan sıkayettesem de, seni Berlin yerine Münih'de görmek daha çok hoşuma gider, aynı şekilde yurdu da gerçekte olduğundansa senin üzerinden görmeyi tercih ediyorum. Halimi tümüyle ve belki de tabiatımı göz önünde bulundurarak bu açıdan mazur gör beni.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 27.IX.16]

26.IX.16

Canım, önceki gün, dün, bugün bir haber yok, biraz uzun bir süre, değil mi? Ama anlayabiliyorum da, cumartesi ve pazar günleri vaktin olmadı işte. Hem bugün de zaten çok kötü bir gün. Ama dün de bir o kadar iyidi, hava o kadar güzeldi ki, günübirlik bir gezi yaptım, tek başıma, sana bir zamanlar mektupta bahsettiğim o muhteşem manzarası .

olan yaylaya çıktım. Sanki o öteki iyi âlemdeydim. Bu arada, sen yalnız olmanın, yalnız başına yürümenin, yalnız başına güneşlenmenin verdiği mutlulukları bilir misin? İkili olma-ya gerçekten bir şey dediğim yok, üçlü olmaya da pek yok. Lakin eza çekmişler için, yürek ve kafa için ne büyük bir mutluluktur bu! Bilir misin bunu? Sen hiç tek başına ilerile-re uzandın mı? Bunu yapabilmek geçmişte yaşanmış çokça acı ve aynı zamanda çokça mutluluk gerektirir. Biliyorum, küçük bir oglanken sıklıkla yalnızdım, fakat bu daha ziya-de zorunluluktu, nadiren de özgürce seçilmiş bir mutluluk. Fakat şimdi artık akarsuların denize koşması gibi, yalnız ol-maya koşuyorum.

Çok selamlar

Franz

Max'la konuştum, şimdilik önerebildiği tek kitap Scholem Aleichem'den bir tane oldu. Fakat o da –sonunda o da buna kani oldu– çocukların için fazla alayçı bir anlatımı olan ve fazla teferruatlı bir kitap gibi geldi bana. Bu yüzden iyi bir bulmaca kitabı ve belki bir tane de meşgale kitabı yollayaca-ğım sana, yeter ki bulabileyim.

*

[Kartpostal]

[Prag] 28.IX.16

Canım, bugün cumartesi günü mektubun geldi, kutla-ma mesajından henüz haber yok. Bu durumda, hazırladığım sunumun eline zamanında geçmiş olma olasılığı yok, fakat yanlışmış da olabilirsin, sunum akşamı yılın ilk gününde ol-mayacaktır herhalde, öyle değil mi? Beni en fazla sabırsız-landıransa senin çocuk akşamının üzerinden çok fazla süre geçmiş olması ve belki de senden daha epey bir süre haber beklemek zorunda kalacak olmam. Schreiber'i¹⁷¹ biliyorum tabii ki, onunla sadece bir iki sefer bir araya gelmiş olma-mıza rağmen ona yakınlık duydum. Tekrar tekrar dibe vur-

---

171 Ç.N.: Besteci Adolf Schreiber (1883-1920).

muş, fakat buna rağmen her seferinde oradan kendini çekip çıkarmayı başarmış bir insan. Onunki de mutsuz bir evlilik, sanırıım. İçten selamlarımı ilet kendisine. Seni o insana gerçekten seve seve emanet edebilirim.

Franz

*

29.IX.16

Canım, bugünü özellikle sakin geçirirrim sanmıştım, Foerster yanında duruyor, sunumun geri kalanını, bir bakmışsin tümünü yeniden yazacaktım, ama mümkün değil, burası her zamankinden daha hareketli. Birkaç satırı bile sonuna kadar yazmama müsaade etseler mutlu olacağım. Bugün salı günü mektubun geldi. Bu mektupların, o eski en iyi zamanlarımızdaki en iyi mektuplardan daha güçlü ve daha derinden birbirimize bağlıyor bizi. Sana ancak gelişigüzel ve belirsizce, yani bu tür konularda tabiatıma denk düşenin de ötesinde bir belirsizlikle yazabildiğim için üzgünüm. Beni böylesine gelişigüzel yazmaya ve gevezeliğe meylettiren şey daktilo, halbuki senin yazdıklarını normalde olduğundan daha belirgin kılıyor bu alet. Eh ne yapalım, gün gelir daktilo yazısının da gerekliliği ortadan kalkar. Beni tedirgin eden bir başka şey ise herhangi bir haberi kaçırılmış olabileceğimi düşünmem. Örneğin geçen pazartesi Sophie'den dolayı yazamadığını söylüyor ve bunu bilhassa vurguluyorsun. İyi ama pazar gününden de bir haber alamamıştım ve bir pazar mektubunda (öyle olacağını sanmıyorum gerçi) cumartesi akşamı, yani kızlarla geçirdiğin ilk akşam hakkında bir haber olabilirdi ve bu habere, nasıl önceden bildirdiğin pazar gezisi hakkında da bir şey yazmadıysan, salı günü mektubunda artık yer vermemiş olabilirsin. Bir haber artık bir kere kaçmışsa bunu kabulleniyorum, lakin belirsizlik bana rahatsızlık veriyor. Bu yüzden genel bir bakışın imkânını tanı bana bu konuda. İnançla ilgili sorularına verdığım üstünkörü cevabımı aldın

mı bu arada? Lemm'in üstlendiği konu ne kadar da büyükmiş, neredeyse Friedenau'un en güzel evine bile sığamayacak kadar. Dinleyiciler kimlerdi? Konferans ve tartışmalar hakkında, bir de belki Dr. Lehmann'in dini terbiye ile ilgili önceki konferansından biraz söz eder misin bana, elbette sadece birkaç kelime? Lemm'i tabii ki çeşitli makalelerinden tanıyorum.

İnsan, bunaltacak derecede fantastik (ara ülke diye anılan öğretisini duydun mu bilmiyorum), fakat gerçekten tutarlı ve birçok şeye muktedir. Ben onu öyle görüyorum. Kaç yaşında? Orada kiminle konuşsun?

“Minna von Barnhelm”in sunumlarını üstlenmeye devam edecek olman da ağır bir miras olmuş. Bu kadar küçük kızlar, teferruatlı bir tiyatro oyununu kavrayabilecek durumdalar mı peki, ayrıca metnin okunması bakımından çok fazla ilerlenmemişse, oyunun okunmasına bu durumda da yine uygun bir açıklamayla son verilemez mi? Tabii eğer senden önce bu görevi üstlenmiş olan kişi –bunun Mirjam olmadığına şüphe yok– çocukların bu oyunla ilgili bir duyarlılığı gerçekten yaratmayı başardıysa başka. Öyle olduya, benim bunu kavrayabilmem imkânsız olacaktır. Ama eğer bu kızlar gerçekten tiyatro oyunlarıyla ilgileneceklerse, o zaman Asch’ın kitabı onlar için fazla çocukça olur (ama buna ille de bir kusur olarak bakılmamalı), çünkü o zaman, her ne kadar kendi açımdan bundan uzak durmaları gerektiğini düşünsem de Kutsal Kitap’ı okumayı da kendilerince başarabilmeliler. Ben sana her halükârda, çeşitlilik olması bakımından Perez’den¹⁷² “Volkstümliche Erzählungen” [Folklorik Hikâyeler] adlı kitabı yollayacağım.

Ders programındaki “arkadaşlık” kavramını anlamadım. Çarşamba günündeki bu dersler cumartesi günündeki okuma ve oynama derslerinden farklı bir şey mi? Ayrıca nasıl oluyor da derslerin çarşamba günleri saat altında başlar-

---

172 Ç.N.: Jizchok Leib Perez (1852-1915), Yiddîş dilinde yazan Polonyalı Musevi yazar.

ken, cumartesileri saat daha beşken başlıyor? O saatte orada olmayı başarabiliyor musun ki, hem de cumartesileri tahsilat günü olmasına rağmen? Frolayn Bloch'un da bir şeylere el atma imkânı bulmuş olması çok iyi.

Dün Feigl'den iki tablo geldi, bir tanesi, tasvir edebilecek kadar anımsayamamış olsam da tam da benim istemiş olduğum tablo.

Kutlama mektubun bugün geldi. Çiçek göndermek ailemin maddi koşullarına uygun değil, çiçekleri benim satın almadam gerekseydi, kendimi öncesinde kırıp dökmem gerekiirdi. Bunu istemezdim, değil mi? Zaten bu durumda çiçekler de satın alınmamış olarak kalırlardı. Yeni yılı sana belki de iki sakin gün getirmiş olduğu için kutsuyorum.¹⁷³

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 30.IX.16

Canım, bugün bir haber yok. Münih seyahati hakkında daha haberleşeceğiz. Hangi gün olacağı henüz belli değil, kasım ayında olacağını biliyorum sadece. Elbette ki benim gidip gitmeyeceğim de hiç de belli değil henüz. Bu seyahat için topu topu 2 günüm olacak ki bu da özellikle Münih'e ulaşımın çok kötü olması nedeniyle son derece az bir süre, yolculuk bütün gün sürüyor ve aynı günün akşamı okuma olacak, hemen ertesi sabah da tekrar dönüş için yola koyulmak zorundayım. Olur da bir pazar veya bir tatil günü büyük bir hünerle bu günlerin arasına sıkışiverirse, o zaman –bütün bu seyahatte asıl arzu edilen de bu olacaktır– kendimize ayıracagımız bir gün olabilir. Kutlama mektubunda, Prag'a bir seyahat yapma ihtimalinden bahsediyorsun. Bu konuda ciddi misin ve böyle bir ihtiyal görüyor musun? Ancak bu noktada yine itiraf edeyim ki, bana güvenme ama, burası yerine, Bodenbach'da

---

173 Ç.N.: Yahudi yeni yılı Roş Haşana, 1916 yılında Eylül sonu-Ekim başına denk geliyor.

tercih ederdim seni, ama, o da doğru, hiçbir yerdense burası daha iyi. Sen ne şekilde düşünmüştün?

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 1.X.16

Canım, bugün yine bir şey yok. Kötü, kötü bir gece, bunda senin de suçun var, rüya suçun: Şöyledir bir korkulu rüya: Sigorta girişindeki güvenlik noktasından beni telefonla arayıp orada bana ait bir mektubun olduğunu söylüyorlar. Aşağı koşuyorum. Fakat orada bekçiyi değil, postanın düzenli bir şekilde ilk olarak teslim edildiği yer olan posta kabul biriminin yetkilisini karşısında buluyorum. Mektubu istiyorum. Adam mektubu, daha biraz evvel burada duruyordu, dediği küçük masanın üzerinde arıyor, fakat bulamıyor; suç, mektubu posta kabul birimine verdireceğini, yetkisi dahilinde olmamasına rağmen postacıdan almış olan bekçide diyor. Ben de bu sefer kapı görevlisini beklemek zorunda kalıyorum, çok uzun bir süre. Sonunda geliyor, cüssesi de basitliği de dev gibi. Mektubun nerede olduğunu bilmiyor. Ben, çaresizlik içinde, müdüre şikayette bulunmaya gidiyorum, postacıyla kapı görevlisinin yüzleştirilerek; kapı görevlisinin bundan böyle mektupları asla teslim almayacağına taahhüt etmesini talep edeceğim. Şuurumu yarı yitirmiş bir halde koridorlarda ve merdivenlerde dolanıp duruyorum, müdürü arıyorum, ama nafile.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 2 Ekim 16

Canım, nihayet bir haber var, 29 Eylül tarihli mektubun. -Gençliğin Terbiyesi kitabının ikinci nüshasını yollarken onu öyle kullanacağımı biliyordum zaten, çok da doğru yapıyorsun tabii ki. Fakat kitabı çekinmeden dağıtabilirsin, konular üzerine düşünürken ve uygulama anında aklına gelenleri

kitabın sayfalarıyla aynı büyülükteki kâğıtlara yazar, onları ilgili sayfaların arasına yerleştirirsin, sonra da kitabı bu kâğıtlarla birlikte ciltlettiririz. O güzeli kitabi düşünsene o zaman! (Az kaldı hatırlasana yazacaktım.) Sunum için aldığı notları bana gönderebilirsin belki, olmaz mı? –Mektubunda bahsettiğin gibi yurdun, insanı garip bir şekilde nasıl zapt edebildiğini onun bu kadar uzağındayken dahi yaşayabiliyorum. –Belki bir sonraki mektubunda müdire hakkında da birkaç şey söylersin. Elbette ki bir gezintide ya da bir buluşmada ya da buna benzer bir durumda çekilmiş ufak bir fotoğraf da benim için oldukça bilgilendirici olur. –Schalom Asch'in sana gönderdiğim kitabı zor olmasından ziyade fazla çocukça. Fakat Chamisso ile niçin başlanmamalı? *Ama Wildenbruch ile asla ve bundan sonra da kat'a, hem sonra, Rossegger'e el atacak kadar da çaresizlik söz konusu değil.* Bir süreliğine Hebel de çok iyi olur.¹⁷⁴ Sende var mı? – Okuma akşamı şayet gerçekleşcek olursa, 10 Kasım'da olacak, cuma gününe denk geliyor, bu durumda cumartesi de bize kalıyor. Karar ver!

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 3.X.16

Canım, yine bir şey yok, acımasız muamele görüyorum. Yurt binası (çok sayıda nahoş anının barındığı) Alexander Meydanı yakınlarında demek. Çok sık değil ama fazlasıyla

---

174 Ç.N.: Burada geçen isimler:

Adelbert von Chamisso (1781-1838), Fransız kökenli Alman doğa araştırmacı ve yazar.

Ernst von Wildenbruch (1845-1909), Alman yazar ve diplomat. Tarihsel anlatılarıyla ve milliyetçi şiirleriyle tanınıyor.

Peter Rossegger (1843-1918), Avusturyalı yazar; Birinci Dünya Savaşı sırasında milliyetçi ve savaş yanlısı şiirleriyle tanınıyor.

Johann Peter Hebel (1760-1826), Aydınlanmacı Alman yazar, ilahiyatçı ve eğitimci (Bu bilgi için bkz. Çevrimiçi: http://www.ev-akademie-baden.de/html/anreger_der_moderne_johann_peter_hebel_und_das_20_jahrhundert.html?t=&c).

geçtim o meydandan, deli divane, uyurgezer bir halde az dolanıp durmadım üzerinde. Askanischer Hof Oteli'nin telefon kulübesinde, hücredeki bir mahkûma dönüsen o zavallının yaptığı telefon konuşmaları ya da telefon monologları geliyor yine aklıma: Ama hayır vazgeçtim, onları tekrarlamak istemiyorum şimdi. Bu yük, zamanın akışına memnuniyetle atılmış durumda artık, ama yine de çokça yaralanmış olanın, hiç hesapta olmaksızın oradan geçerken eski defterleri açmak için yeniden şöyle bir uğrayıvermesi de yararlı. Yine de az biraz ama yeterince sakin geçen bir sürenin ardından, birkaç günden beridir beraberimde taşıdığım baş ağrılarıyla olmamalı bu. – İlk saatirdaki sitem, daktilodan süzülüverdi, daktilonun akılsızlığına ver, daha akı başında olan kalem ise haftalık bir tane mektuba razı ve ayrıca yurda giden her yolu, mektupla eşdeğer olarak değerlendirmekte.— Hirsch'in¹⁷⁵ Mektuplar'ını aldın mı? Öyle sanıyorum ki o kitap Alman Yahudilerinin ortodoks bir temel yapımı, hiç bilmediğim bir kitap ama. Hangi baskısı?

Çok selamlar

Franz

Max teşekkür ediyor ve yurttaki işinden dolayı benimle paylaştığı memnuniyetini (onunkisi başka bir memnuniyet ama) bildiriyor.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 4.X.16

Canım, yine bir şey yok, bundan böyle buna vurgu yapmasam daha iyi, zira doğal bir şey haline geliyor artık. — Bu, sabahın fikriyatydı, sonra gelmedi denilen pazar mektubun geldi. Ben şahsen, yani daha derindeki şahsiyetim itibariyle, açgözlülüğe tamamıyla karşıyım, fakat işte, sürekli bir yerlerden siyrlip beliriveriyor, özellikle de sefalet içinde geçen

---

175 Ç.N.: Ben Usiel takma adını kullanan Samson Raphael Hirsch'in 1863 tarihli *Yahudilik Hakkında On Dokuz Mektup* adlı kitabı.

gecelerin ardından, olan bitenin binde biri bile insanın elinde değilse. Buna fazla bir anlam yükleme!

Berlin'de Münih'tekinden çok daha fazla bir arada olabiliyoruz diye yazıyorum. Buna anlam veremiyorum, hem doğru da değil bu. Münih'deki okuma akşamı gerçekleşeceğ olursa, senin de vaktin olursa, 11 Kasım Cumartesi günü tümüyle bize ait olabilir, böyle bir bütünlüğü Berlin'de bulmak mümkün olmayacağından. – Bugün kız kardeşinden bir mektup geldi. Gitmek istemiyor tabii ki, durumundan nispeten memnun ve sen nasıl benden onun gözünü korkutmamı rica ettiysen, o da şimdi benden senin korkunu savuşturtmamı rica ediyor. Ayrıca ben sık sık bu konuya geri dönmüş olsam da, ilk kızgınlığın geçtikten sonra senin bunun hakkında bir şey yazmadığını olmana şaşırdım. Ben onun orada kalmasının şimdilik en iyi seçenek olduğu yönündeki görüşümü koruyorum.

Franz

*

5.X.16

Canım, nihayet daktilonun başındayım, kötü bir kafayla ama, vücutumdaki kanın hangi kaidelere göre azgınlığına akıl sırları ermiyor, birkaç gündür yine tüm sinirlerim ayaklanmış halde ve gözüme uyku girmesine müsaade yok. Dün akşam Dr. Bergmann'ın yanındaydım, kendisi tatil amacıyla burada bulunuyor, okuldan arkadaşımı, sevdiğim de birisi olduğundan görüşmek istedim. Adı tanındık geliyor mu, bu arada? Siyonizm için önemli bir isim. Hugo Bergmann. Şunu diyecektim; dün akşam orada bu kafayla bir hükümlü gibi oturdum. Yine de son anlarda kısa bir süre epey iyiydim. Ama hayır, şu an benim için çalışmak söz konusu olamaz. Bu durumdan dolayı, özellikle de işlerinde sana arzu ettiğim ve beni de bir mutlu edecek bir şey olarak mektuplar vasıtasiyla destek olamadığım için üzgünüm. Bana teşekkür ediyorsun, lakin benim istediklerim bunlarla mukayese edilemeyecek derecede daha fazla, esasen yaptığım, hiçbir şey değil, içler acısı sadece.

Bu da kafamın nasıl olduğunun bir göstergesi: Danziger'i soruyorum, ama kastettiğim Steinitz. Neyse ki en azından konunun kendisi iyi sonuçlanmış oldu.

Dünya Edebiyatı'ndan çıkan kaliteli Schlemihl baskısının piyasada artık kalmadığını ancak dün öğrendim, ama normal baskı çocuklara hediye olarak verilmek için yeterince iyi olmayacağı herhalde. O baskından sana sadece 5 nüsha göndereceğim ve işimize yaramaz mı acaba diye Inselbüchherei dizisinden çıkan baskiya bir göz atacağım. Ama önce senden kız öğrencilerinin sayısını bir öğrenmek isterim.

Senin sergiye dair övgün, benim sana son attığım kartlardan birindeki yalnız olmaya dair övgümle aynı gün yazıldı belki de. Buna eklemek istedigim tek şey, bu iki elementin birbirleriyle mücadele etmek zorunda olmadığı; belki de çok iyi bir şekilde birlikte bina kurabilirler. Sergiye gelirsek, bu çok güzel bir sergi olabilir, fakat eksiksiz olmadığı da muhakkak. Bir korku odası eksik; örneğin benim kuzenim, kocası ve bebek arabasından oluşacak bir üçluğun görüntüsü bu odadaki esas obje olabilirdi. Kuzenim iyi bir kız, hatta olağanüstü zeki biri, ama yaşı ilerlerken yoksulluğu aynı yerde sayınca bir şekilde aklı karıştı, çaresizlik içinde ve türlü çeşit bilgi sahibi akrabaların onayıyla evlendi, hem de aklı başımdayken kesinlikle evlenmeyeceği bir insanla. Şahsen benim onun kocasıyla bir alıp veremediğim yok, onunla bir arada bulunmuş olduğum birkaç kısa birliktelikten edindiğim izlenime göre, bana oldukça eğlenceli bir komikliği var gibi geliyor; onun karısı olan biri için, gülünç bir duruma düşmeye sebep olacak türden bir komiklik değil ama. Komikliği kesinlikle genelin fark edebileceği türden değil. Kendisini şimdi ayrıntılı olarak anlatmak hem fazla vakit alır, hem de şimdije kadar ona karşı beslediğim ilgiye bakılırsa sahici olmaz. Her halükârda razı olunabilir bir görünüşü var, hasta gönünlü değil, daha ziyade fazlaca sağlıklı, halinden her zaman memnun ve kuzenimden de pek de yaşlı değil. Onla-

rın şimdi bir çocukları oldu. Alışılmamış derecede kuvvetli, iki yaşlarında, bembeyaz masum bir et, gür sarı saçlar, pırıl pırıl mavi gözler, anne babasına benzıyor, fakat her ikisinden de daha güzel. Ne var ki, çok cansız, minik arabasının içinde yayılmış, hareketsizce yatıyor, gözlerini amaçsızca ve rastgele döndürüyor. Oturamıyor, ağızının etrafında bir güllümseme yok, tek kelime almak mümkün değil ağızından. Şimdi bu ikisi, çocuk bakıcısı ve çocuk arabasını aralarına alıp gezintiye çıktıklarında ve yolda (örneğin benim gibi) bir tanıdıkları tarafından istemeden de olsa durdurulduklarında, annenin öylece dikilmesi, bu babanın ve çocuğun verdiği ağırlıkla, bakişları bir tanıdığı, bir çocuğa gidip gelirken gözlerindeki yaşlar, fakat hep mutlu olan kocayı gülerken tamamen yalnız bırakmamak için yine de yüzünde beliren bir güllümseme – kısacası bunlar da o serginin bir parçası olmalı.

Unut gitsin ama şimdi bunları, en içten selamlar

Franz

*

(Kartpostal)

[Prag] 6.X.16

Canım, dün pazartesi mektubun, bugün de çarşamba mektubun geldi; sen bu ikinciyi yazmayı bitirmenin ardından belki genç kız odasına girmek üzere kapı açılırken, ben en kuvvetli arzulayışla sana eşlik ettim. – Bugün yine bizim Erdmuthe hatırlanmak istediler, çünkü üniversite kütüphanelerinden ihtar geldi. Yeri kuzenimden çok daha farklı da olsa, Erdmuthe de bir şekilde bu serginin bir parçası. 12 çocuğu olmuş, belki de daha fazla, fakat hepsi genç yaşta ölmüş, sadece bir tanesi, sanırım yirmisine geldikten kısa süre sonra ölmüş. Tüm bu çocukların dışında bir de mali bakımından tümüyle (kocasının ve kardeşlerin maddi koşulları dikkate alındığında neredeyse insanüstü bir eser ortaya koyarak), mantık bakımından da kısmen olmak üzere, o devirde tüm

Avrupa ve Kuzey Amerika'ya hızlıca yayılmış olan Kardeşler Kilisesi¹⁷⁶'ni yönetmiş. 56 yaşında ölmüş. Kocası çok geç meden, uzun zamandır manevi anlamda ve sıkıca bağlanmış olduğu bir kızla evlenmiş. – Bugün sana Inselbücherei'dan çıkan Schlemihl'i yolladım. Ne yazık ki tüm baskılarda hata var. Schaffstein baskısı muhtemelen eksiktir, Weltliteratur baskısıyla çok benzeşiyor, Insel'inkinin harfleri çok küçük, Fischer'inki ise fazla pahalı. Fakat resimsiz olup da daha iyi olan baskılar da var. İşte böyle, kararını ver ve bunun dışında neye ihtiyacın olduğunu bana yaz. Eğer istersen, Buber'in mektubunu fırsat bulduğumda yollarım. – Çok selamlar canım, en kıymetlim.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 7.X.16

Canım, bugün bir şey gelmedi, en iyi olanı, yani yurttaki ilk akşamın hakkındaki raporun beklenecektir tabii ki, ama o da öyle hemen gökten düşer gibi gelmez. Kızların açık bir şekilde sahip olacakları bu hak (şayet seni doğru anlamışsam) meseleyi gereksiz yere güçlestirecektir, aşırıya kaçacak eleştirilerin peşin bir eleştirişi bu da. Onlara seçim hakkı gerçekten tanınırken bunun açıkça vurgulanmaması aynı ve daha iyi bir sonuç verebilir. Ama zaten belki bu şekilde oluyordur da sadece ben seni doğru anlamamışımdır. – Ben de tam, raporla ilgili yapman gereken şeyin, sadece başka bir yerden bakarak kâğıda aktarman olmasına sinirlendim. Bir yazının kopyasını yazarak çıkartabilecek başka hanımların bulunması zor olmasa gerek. Ama belki karşısındaki hanıma itiraz etmen pek uygun olmazdı. Uzaktan ahkâm kesip sert

---

176 Ç.N.: Kardeşler Kilisesi (Brüderkirche), isminde genelde kardeşleri değil erkek kardeşleri içeriyor. Erdmuthe Dorothea von Zinzendorf, kökleri Reformasyon'a uzanan bu cemaatin rahibeler bölümünü yönetmiş ve yetimler yurdunda çalışmalar yürütmüştür.

durmak kolay tabii.— Max'ın yazısı: Yazarlarımız ve Camiamız belki Juden'in bir sonraki sayısında çıkacak. Yeri gelmişken, sen de bana aslında benim ne olduğumu söylemek istemez misin? Neue Rundschau'un son sayısında "Dönüşüm"e degeiniliyor, mantıklı bir açıklamayla reddediliyor ve sonra da yaklaşık olarak şöyle deniyor: K'nın hikâye sanatında Almanlığın özünden bir şey var. Max'ın yazısında ise şöyle deniyor: "K'nın hikâyeleri zamanımız Yahudiliğinin en üst düzey belgelerinden." Zor bir durum. Ben sirkte iki at üstünde koştururan bir binici miyim? Ne yazık ki bir binici değilim, bilakis yere serili haldeyim.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag] 8.X.16

Canım, bugün çok sevinçliyim, mektup, kart ve perşembenin fotoğrafları geldi. İnsan sahip olduğu en yeni şeyleri kolayca abartabiliyor, ama öyle sanıyorum ki, bu göndermiş olduğun fotoğraftan daha iyi bir fotoğrafın yok bende, çocukların senin solunda durduğu ve pencerenin (muhtemelen vagon penceresi) arkanda kaldığı fotoğraftan. Belki biraz kasvetli duruyorsun (makineni iyi kullanamıyorlar mı yoksa?), ama buna karşılık, beni doğru anla lütfen, hiçbir resimde olmadığı kadar anlam dolu çıkmışsin. Aynı kişilerin toplu olarak çektiirdikleri bir poz daha var, onda sen yoksun ama, o pozdaki örgülü kız daha evvelki resmi çekmiş olmalı. Frolayn Welkanoz'un grubunda da var misin? Eğer yanlışlıyorsam, narin, küçük yapılı ama sert hatlarla çevrili, anlamlı bir yüze sahip. Küçük Sabine ise bana Ottla'nın uzun süreden beridir Almanca öğrettiği, fakat yaşça daha büyük olan çiçekçi kızı hatırlattı.—Ne olur, ne olur ilk akşamla ilgili biraz daha bir şeyler.

[Kenarda] Uzun süreden beri her gün yazıyorum.

*

[Julie Kafka'nın F.B.'ye mektubu]¹⁷⁷

*

[Kartpostal]

[Prag,] 9 Ekim 16

Canım, bugün bir şey yok, ama şunu bil, ilk yurttaki ilk toplantı akşamı hakkındaki raporun son kısmının daha gelmesi gerekiyor. Belki ilk ödev o kötü ruhlu Hertha'dan oluşacak. Bu davranışsı için öyle ya da böyle bir nedeni olmalı. Kızlara vermiş olduğungörev pek yeterli olmayacaktır, çünkü kızlar onunla konuşmayı sevmiyor ki. Ona doğrudan yazsan iyi olmaz mı? Buna karşılık diğer kızın akşamın sonundaki davranışını o kadar anlaşılmaz bulmuyorum, ben de olsam gerekiğinde ayısını yapardım. Minna von Barnhelm'in okunmasına, planlanandan daha erken son vermeye dair onayımı zaten önceden bildirmiştüm. Hiç kuşkusuz böylesi en doğrusu. Çocukları, akıllarının hiçbir şekilde almayaçağı şeylerin içine sürükülememeli. Gerçi böyle yapmanın da arada bir, çok iyi etkiler yaratacağını unutmamak gereklidir, fakat bu etkiler hiçbir şekilde önceden kestirilemez. Bunlar bana bir hocanın söylediğlerini hatırlattı, kendisi İlyada'nın okunması sırasında derste sıkıkla şöyle derdi: "Bunu sizlerle okumak zorunda olmak, ne kadar üzücü. Siz bunu anlayamazsınız ki, hatta anladığınızı sandığınız zaman bile asla anlamazsınız. İnsan bundan bir nebze bile anlaması için öncesinde çok şey yaşamış olmalı." –O zamanlar bu sözler (adam tüm varlığıyla buna odaklanmıştı) benim, o soğuk çocuğun üzerinde İlyada ve Odysseia'dan daha fazla etki yapmıştır. Fazlasıyla aşağılayıcı olmakla birlikte, hiç değilse somut bir etkiydi ama bu.

Franz

*

---

177 Ç.N.: Kafka'nın annesi F.B.'ye mektubunda ondan gelen bir mektuba cevap veriyor. Günlük durumlardan söz ettiği mektubunda F.B.'nin Prag'a ziyarete gelmesinden memnuniyet duyacağını da belirtiyor (bkz. Fischer 2009, s. 720-721).

[Kartpostal]

[Prag,] 10.X.16

Canım, bugün yine bir şey yok, üzücü. İlk yurt akşamınız hakkında henüz her şeyi bilmiyorum, sunumun ve pazar günün hakkında da hiçbir bilgim yok. Geçen pazar mı, yoksa ondan öncekinde mi birlikteydin çocuklarınla? Geçen pazarsa eğer, muhtemelen o büyük yağmurda (“gizli saklı kalmaz ondan hiçbir şey”) ıslanmışındır, o anda biz, Ottla’yla ben, burada, olsa olsa en fazla tehditkâr olabilecek bir yağmurdan, o zamana kadarki yazılık yürüyüşlerimizde olduğu gibi dümdüz gitmiyorduk da biraz zikzak çizerek, bir sağa bir sola kaçıyorduk; benden dolayı yaptık bunu, Ottla’nın kesinlikle yağmurdan korktuğu yok çunkü. Benim de yok aslında, bir yererde, önünde bir çamur deryasının uzandığı bir veranda, orada bir bank, bankın üstünde de sen olduğun takdirde, ben de korkmam. – Münih konusuna gelirsek, zamanında hazırlanmış olmak için: Oraya kaçta gelebileceksin? Hangi otelde kalacaksın? Geri dönüşün ne zaman olacak? Ben olsam, fırsat olursa, henüz bilmediğin o hikâyeyi okurdum. “Ceza Kolonisi”¹⁷⁸, ismi böyle. – Dün sana, kızlara yönelik hazırlanmış hareketli oyunlardan oluşan bir el kitabı yolladım, belki işine yarar, epey iyi bir şeye benzıyor. Bir sonraki sefere bu türden bir şey daha göndereceğim sana. – Çocuklarla (ilk olarak okutman gereken Schlemihl dışında) okumak için şunlar hakkında düşünüp karar verebilirsin: Hebel, Tolstoy'un halk hikâyeleri, Mutluluk Galoşları,¹⁷⁹ Andersen. Sen seçimini yap, ben sana yollarım.

Franz

178 Ç.N.: Kafka'nın “In der Strafkolonie” hikâyesi Türkçeye çoğunlukla “Ceza Sömürgesi” olarak çevrilmiştir, bazı çevirilerdeyse “Ceza Kolinisi” başlığı tercih edilmiştir. Burada kastedilen hapishane tipi kürek mahkûmlarının tutulduğu yer. Hikâye bir karabasan niteliğinde olsa da adının (Türkçedeki adla düşünüleceğinin aksine) herhangi bir olağanüstülüğü yok.

179 Ç.N.: “Die Galoschen des Glücks” Hans Christian Andersen'in masalı. Dancası: “Lykkens Kalosker”.

*

[Kartpostal]

[Prag,] 11.X.16

Canım, bugün cumartesinin, pazarın ve daha sonra da pazartesinin mektupları geldi. – Moralinin bozulmuş olmasının sebebi ben miyim? Eğer gerçekten öyleyse, kusuruma bakma. Kendime o kadar az hâkim olabiliyorum ki, bu az olan da elimden gelenin en son noktası. Bir kez daha: Affet!– Buna karşın, her ne kadar annenin sınırlı sınırlı başını sağa sola sallayacağını ve hatta bundan da fazlasına mecbur kalacağını gayet iyi görür gibi olsam da istenilenin yerine getirilmeyişinden dolayı af dileyemeyeceğim. En büyük çabayı gösterip, en iyi ihtimalle tabiatımın kıyısından dışarı uzanıp bakabilirim, lakin o noktadan ileri gitmem imkânsız. Sen bunu anlamak zorunda değilsin, bunu benimle birlikte de hissedemezsın, sen bunu sadece benim adıma sezinleyebilmelisin. Annen açısından tüm bunlar, onun ne zorunda olduğu, ne yapabileceği, ne de ondan beklenecek şeyler. Bu noktada başarısızlığım, bu meseledeki başarısızlık kaçınılmaz, evet kaçınılmaz. Bundan dolayı da üzgünüm, fakat ortadan kaldırılması benim elimde olmayan bu çekinmenin hiç olmamasını arzu edecek kadar da büyük değil bu üzüntüm. Bu arada ben, evdeyken yeni yılla ilgili neredeyse hiçbir şey söylemedim, sana ise tek kelime etmedim, hem bu tarihin şu anda benim açımdan geçerli anlamsızlığına da uygun düşüyor bu. Bunun dışındaki her şey, kendine özgü bir şekilde, içimde alabildiğine dallanıp budaklanacak bir yalandan ibaret olacaktır. Ama annene karşı bir de tabii ki oldukça harici türden bir mazeretim var. Marienbad'dan gönderdiğim mektubuma cevap yazmadı, fakat bu katiyen onun karşısına bir koz olarak konulmamalı, zira cevap yazmış olsaydı da, onu yine de tebrik etmezdim. Canım, olduğum gibi kabul et beni.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 12.IX.16 [12 Ekim 1916]

Canım, işte bu şekilde güzel, her ne kadar sürekli olamayacaksı da: Bugün salı günü mektubun geldi. —Gönül isterdi ki seninki nasıl sevindirici bir şekilde kesinleşmiş görünüyorsa benim seyahatim de daha şimdiden öyle olsun, fakat iğrenç sayıda engel var daha, henüz bir netleşmeden eser yok. Bu arada, özellikle Münih'e ulaşım imkânı da oldukça kötü. Öyle sanıyorum ki, sabah saat 8 gibi hareket edeceğim (bu saatin haricinde tren yok) ve akşam 6:24'te ancak varmış olabileceğim, yani ancak cuma akşamı. Dönüş zamanımla ilgili kesin kararımı henüz vermiş değilim, fakat korkarım daha pazar sabahından, saat 7'de hareket etmem gerekecek, çünkü geceleyin tren yok ve 2 günden fazla da talep edemem. Noel'deki seyahatle ilgili olarak o zaman konuşuruz, ben kimseden saklanıp gizlenelim istemiyorum, hiç kimseden korkmuyorum, bir tek annemlerden, ama onlardan da feci derecede. Seninle birlikte, annemlerin olduğu masada oturmanın (şimdilik tabii, ileride çok basit hale gelecektir), verdiği ıstırabı içimdeki en derin yere varana kadar hissetmeye mecburum. Fakat bu tür anlar, Prag'ı sana, yalnız sana gösterecek olmanın, bu şehri sana eskiden hiç olmadığı kadar daha iyi, daha yakından, daha ciddi bir şekilde gösterecek olmanın vereceği mutluluğun yanında önemsiz kalacaktır. — Yurttan gelen haberler kötü. Bu konu bir sonraki mektuba kalsın. Bu arada, müzikten nasıl da iyi anlıyorum ama, değil mi? "Çocuklarla birlikteyken kendimi çok iyi hissediyorum ve aslında bu duyguya ofiste olmaktan çok daha iyi" diyorsun ya, bu cümle kulağıma dünyanın en iyi müziğimiş gibi geliyor. Frolayn Bloch'un onlarla arası nasıl?

Halk Eğitim Merkezi¹⁸⁰ hakkında henüz bir şey bilmiyorum, senden bir zamanlar ayrıntılı bilgi vermeni rica etmiştim, bir şey göndermedin.

Franz

---

180 Ç.N.: "Volkshochschule". Halkevi'nden farklı bir kurum. Yetişkinlere kurslar veren resmi mahiyette bir halk eğitim merkezi.

[Kenarda] Yıllık raporu henüz almadım.

*

[Kartpostal]

[Prag] 13.X.16

Canım, bugün bir haber yok, yıllık rapor da henüz geldi. Yaptığın açıklamaya dayanarak yazma çalışmasını uygun görüyorum tabii ki, eğer canlı bir okumayı sırif daktilo masasına bağlanmak suretiyle sağlamak mümkünse, o zaman tam bir tutarlılık gereğince, Foerster'i veya Hatıralar'ı (her zaman için geçerli ve ayrıca şu an için hiç de uygun düşmeyen bir kamçı mahiyetindeki bu kitabı) yazarak kopya etmek de gereklidir. Bazı sürekli arz eden durumlar bakımından, bu tür bir okuma çabası benim için ne yazık ki biraz zayıf bir çare olur. Fakat mektubunda hayal kırıklığına uğradığınıla ilgili hayal kırıklığı yaratan görüşlerini bildirdiğin Foerster¹⁸¹ kursu için gerçekten de bir canlılık yaratmanın yolunu bulmak gereklidir. Ama öyle görünüyor ki, insanın bu şartlarda, kendine ayrılan bölüme bağlı kalmakla yetinmeyecek, Foerster'in tümünü okumaya her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Foerster'in herkes tarafından baştan sona okunmasının getireceği faydayı en kötü kurs dahi mahvedemez. Keşke başım sürekli bir rahatlık içinde olsa da, Foerster hakkında seninle her bölümü tek tek ele alarak yazışsak. Çünkü önemli Foerster, buna şüphe yok. –Sana bugün bir bulmaca kitabı yolluyorum, daha zengin bir içeriği olsun isterdim, fakat hayat dolu bir ablaları olarak onlara vereceğin destekle bu kitabın küçük kızları eğlendireceğinden eminim.–Lehmann, Lemm ve belki de Welkanoz olmadan nasıl olacak? Bundan böyle tüm iyi olan şeyler, (aramızdaki müşterek şeyler de bunlara dahil) acı veren bir geçicilik içinde mi yaşayacak?

Franz

*

---

181 Ç.N.: *Gençliğin Terbiyesi*'nin yazarı (bkz. 18.9.1916 tarihli mektup).

[Kartpostal]

[Prag,] 14.X.16

Canım, bugün kartın ve rapor geldi. Nasıl da şahsi bir anlamı var bende bu sayfaların! Ama az da iş çıkmamış hani sana. Şimdilik söyle bir üzerinden geçtim, fakat çok anlaşılır ve zengin bir içeriğe sahip olduğu görüşündeyim. Bir tek alt yaş grubundaki oğlanların ele alındığı bölümde biraz hikâye uydurulmuş. Fakat bu mazur görülebilir, bilhassa da bunun ilk rapor olduğu göz önünde bulundurulduğunda. Benim gördüğüm eksiklik, müdür ve bakıcıların yeterince dikkate alınmamış olması, sırı siyonizmle ve abartılı bir coşkunlukla olacak bir iş değil bu. Fakat savaştan sonra bakıcıların ve bakımı üstlenilen çocukların birbirlerine çok daha yakın olacağıının belirtilmesiyle bu doğrultudaki şüpheleri de mazur gösteren bir gerekçe ileri sürülmüş oluyor. Şimdilik bu konuda birçok şeyin eksik olduğuna şüphe yok. Zaten ayrintısıyla öğrenmeyi arzu ettiğim sıkayıetin de bu durumun bir teyidi. Kız gruplarının gelişme bakımından henüz erkeklerin gerisinde olduğu göze çarpıyor. Fakat özellikle sürekli tekrarlanan şey: Bir kibirlilik var raporda. Ama çalışmaya devam edildiği takdirde zaman onu törpülemeyi bilecektir. –Kitapları göndermekle seni rahatsız ediyor muyum? Foerster'i okumak için ayıracığın zamandan çok mu fazla çalışıyorum? Bu arada, Erdmuthe'yi çoktan okuyup bitirmedigimi sanma hakkı nereden geliyor? Daha Marienbad'dayken, bir önem arz etmeyen dipnotlarına varıncaya kadar okudum. Bu haksız suçlamayı gezide çekilen fotoğrafları kısa sürede yollamak suretiyle telafi et.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 15.X.16

Canım, nasıl güzel bir gün ve ben ofisteyim. Mühlenbeck'te olmanla avunabiliyorum bir tek. –Bugün yine bir haber

yok. Pek çok kez benden bir haber gelmediğini yazıyorsun, ama sonra gelmeyen haberin ertesi gün ulaşıp ulaşmadığından söz etmiyorsun. Oysa geliyor olmalı, çünkü ben her gün yazıyorum. —Raporu ikinci kez okuyamadan Max'a ödünc vermek zorunda kaldım. Kızlar Kulübü denilen o sıkıntılı, kırılgan ama kesinlikle degersiz olmayan yapı için gerekliydi. —Senin, “her şeyden alınıyorlar” şeklindeki sıkâyetin, bu kulüp için adeta bir seçim sloganı. Raporu okurken üst yaş grubundaki erkek çocukların ilgili bölümün kaliteli olması dikkatimi çekti, belli ki Lehmann'a ait. Burada az da olsa gerçekler ve sonuçlar yazılmışken, raporun geri kalanı, büyük oranda tahmin edilebileceklerin ilanından oluşuyor, fakat bunlara yer verilmiş olması da bunun ilk rapor olması nedeniyle yerinde. Ayrıca, sanırım hakkında fazla bilgi verilmemiş olan çocuk yuvası da çok iyi. —Bugün yalnızım, Ottla köye gitti. Önümde iki seçenek var: Birlikte gitmek için söz verdigim Felix'le karısını uğrayıp almak veya yalnız gitmek. Ne yapsam?

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 16.X.[1916]

Canım, sıkıntılı bir gün, 13’ünde yazmış olduğun mektupla etkisi hafiflemiş oldu. —Şayet dünkü sorunun cevabını bulamadıysan söyleyeyim, yalnızdım. Çok uzaklara gittim, yaklaşık 5 saat öteye, yalnızdım, ama yeterince değil, vadilerde gezdim, issızdı, ama yeterince değil. Bazen sıkıntıların sanki şakaklarından kanımı emdiklerini hissediyorum. —Sabine meselesi çetrefilli bir mesele. Ama öncelikle, bazı anlamadığım hususların açıklığa kavuşması gerekiyor. Kasa genelde ne için kullanılıyor? S., 2 Markı kasadan alıp, sonra mı bunu diğerlerine anlatmış? Kasadaki paranın ne şekilde kullanılacağını kim belirliyor? Bu para nereden geliyor? Önceki müdirenin bu olaydan haberi yok muydu? Sabine'nin dürüstlüğünden ve yardıma muhtaçlığından zerre kadar

şüphem yok, fakat eğer ödünç alma ile ilgili formaliteler yerine getirilmediyse, diğer kızlar açısından bakıldığında, onların da aynı şekilde dürüst ve yardıma muhtaç olabileceklerini ve belki de kasanın yakınında oturmadıkları için kendilerini mağdur hissedecelerini de göz önünde bulundurmak gereklidir. Fakat S.'nin de hiçbir suretle fahri üyeliğini kaybetmemesi gereklidir. Ama eğer herkes birbirine yeterince güvenseydi tüm bunların olması imkânsızdı; görüyorum ki sana çok iş çıkacak. Öncelikle Sabine ve Hertha ile görüşmek gerekecek gibi.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 17.X.16

Canım, mucize üzerine mucize, gidebileceğime yönelik henüz büsbütün değil, ama yine de epey büyük oranda bir görüntü olușuyor. Öngörülebilir engellerin bertaraf edilmesinin ardından temennimiz, bundan sonra bu işin öngörülemeyecek olanlardan dolayı imkânsız hale gelmemesi. Bu arada, edebiyat akşamının ayın 10'u yerine 17'sinde yapılmama olasılığı da var. Önümüzdeki hafta bunun kararı verilmiş olacak. Eğer ayın 10'unda olursa Milan'ın, sanırım ayın 9'unda Choralion Salonu'nda düzenlenecek gösterisinden benim hatırlım için feragat etmek zorunda olacaksın, ama bunun dışında benim hatırlım için Choralion Salonu'na gitmen gerekecek. Onu tüm maharetiyle öne çkartan şey program (Ebner-Eschenbach, Keller, Storm) değildir belki de, okumalar, Keller'inki hariç, aşağı yukarı bir zamanlar dinlediğim ve (elbette ki nispeten) en başarısız okuma olan Jacobsen'den bir hikâyeyi okunmasına benzeyecektir, fakat buna rağmen oraya gitmelisin Felice, onu dinlemelisin. –“Mutluluk Galoşları”nı çocuklara okuman pek iyi olur. Andersen'den bunun dışında da birçok şey okuyabilirsin, fakat bunlar katıyen daha sonra sonuna kadar okumayacağın

kısimlardan oluşmamalı. Çocuklar daha Minna von Barnhelm'in okunmasında (haklı olarak) bütün hakkında bir izlenim sahibi olmaktan alıkoyuluyor, tekrar böyle olmasına artık izin verilmemeli ama. –Bugün bir haber gelmedi.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 18.X.16

Canım, zavallı eksik pul cezası ödeyicim, affet, ama ben bu konuda neredeyse tamamıyla masumum, çok ayrıntılı bir betimlemeyle (tabii sen beni bundan muaf tutacaksın), seni bu yönde ikna edebilmem muhakkak mümkün olacaktır, posta memuru Max bile şimdije kadar hep bu şekilde yolladı kartları çunkü. Bugün önce Cumartesi, daha sonra da pazartesi mektubun geldi. Bilhassa ikincisi benim için çok te-selli edici oldu. Öğlen postasının bulunduğu vagon yandı burada dün, ben de bugün tüm sabah, düşünceli ve belli belirsiz bir halde ortalıkta dolandım durdum ve içimde sürekli bu vagonun yanmasıyla, yurttakilerle birlikte yaptığı gezi hakkındaki haberleri içeren pazartesi mektubunun da büyük ihtimalle diğerleriyle birlikte yanmış olacağının verdiği üzüntü vardı. Bir süre sonra geldi mektubun, yanmamış yani! –Max Berlin'e gitmek için hiçbir şekilde izin alamıyor, bu durumda belki, bu sefer muhtemelen gerçekten de düzenlenecek olan okuma akşamının ilk bölümünde, onun şiirlerini ben okuyacağım. Ben gerçi çok iyi şiir okuyabilen biri değilim, hatta aslında çok kötü bir okuyucuyum, ama daha iyi birisi bulunmadığı takdirde bu işi memnuniyetle üstleneceğim. Fakat şunu hemen belirteyim: Sen gelemeyecek olursan, ben de o zaman gitmemeyi tercih ederim. Seni orada görecek olma düşüncesine çok fazla alıştırdım kendimi. Gelip gelemeyeceğini şefinin tatilinin sona erdiği 22 Ekim tarihinden sonra kesin olarak söyleyebileceksindir, öyle değil mi?

Franz

*

[Prag,] 19.IX.16
[Muhtemelen 19 Ekim 1916]

Canım, o kadar değil, annem, ailem, çiçekler, yeni yıl ve masada oturanlar üzerine söylediklarını öylece kabullenirecek kadar basit değil bu. Bizim evde tüm aileyle birlikte aynı masada oturmanın senin için de “keyiflerin en büyüğü olmayacağı” yazıyorsun. Böylece gayet doğru da davranıp, bunun beni mutlu edip etmeyeceğini dikkate almaksızın tabii ki sadece kendi görüşünü dile getirmiş oluyorsun. Evet, bu beni mutlu etmiyor. Fakat eğer aksini yazmış olsaydın, bu beni çok daha az mutlu ederdi. Lütfen bana bunu olabildiğince açık bir şekilde söyle, senin için ne bakımdan böyle bir sıkıntı söz konusu olacak ve bunun hangi nedenlere dayalı olduğunu düşünüyorsun? Biliyorsun ki konu ben olunca, durumu pek çok kez konuştu, fakat işte bu noktada doğru olanı birazcık bile olsun yakalamak zor. Her seferinde yeni baştan denemek gerekiyor. Başlıklar halinde –bu nedenle de gerçeğe çok denk düşmeyen bir sertlikte söylemek gerekirse– vaziyetimi aşağı yukarı şöyle açıklayabilirim: Ben ki çoğunlukla kendi ayakları üzerinde durmamış biriyim, her yöne karşı gerçekleşeceğir özerkliğe, bağımsızlığa, hürriyete dair sonsuz bir arzu duuyorum; içinden geldiğim sürünen, etrafımda dolanıp görüşümü bulandırmamasında, at gözlüklerimi takıp kendi yolumun üç noktasına kadar yürümeyi yeğlerim. Bu yüzden de aileme söylediğim ya da onların bana söylediğim her söz kolaylıkla, ayaklarının dibine düşen bir kalas oluyor. Kendi tarafımdan yaratılmamış her türlü bağ, isterse benliğimi oluşturan parçaların bir kısmına karşılık gelsin, benim için degersiz, benim yürümemi engelliyor, bunlardan nefret ediyorum ya da nefret etmem az var. Yol uzun, kuvvetim az, bu türden bir nefret için haddinden fazla sebep var. Gelgelelim ben, anne ve babamdan olmayı, onlarla ve kız kardeşlerimle aramda kan bağı mevcut

ve esasen bunu (yaşamımın olağanlıklarını içinde ve özel gayelerime sıkıca sarılmış olmam nedeniyle hissetmesem de) farkında olduğumdan daha fazla dikkate alıyorum. Bir yandan bunu da nefretle takip ediyorum; evdeki çift kişilik yatağın, kullanılmış nevresimlerin, itinayla yerleştirilen pijamaların görüntüsü beni istifra etmenin eşigine getirecek kadar rahatsız ediyor, içim dışı törenebiliyor, öyle ki, sanki doğumum subuta ermemiş de, her seferinde bu boğucu odadaki boş ve karanlık hayatın içinden tekrar tekrar dünyaya geliyor-muşum ve oradan bunun için sürekli onay almalımışım, sanki bu iğrenç şeylerle belki tamamıyla değil ama yine de kısmen ayırmaz bir bağ içindeydim, en azından yürümek isteyen ayaklarına tutunmuş, ayaklarım da hâlâ o amorf ilk mayamın içindeydi. Bir yandan böyle. Ama diğer yandan da yine biliyorum ki, onlar benim annem ve babam, benim kendi varlığımın her seferinde güç veren zorunlu unsurları, sadece engel olarak değil, varoluşları itibariyle de benim parçam. O zaman da onları, insan en iyisi nasıl isterse, öyle istiyorum. Bu nedenle de, öteden beridir, kötülük, kötü hıyluk, bencillik, sevgisizlik içinde karşılarda titremiştir olmamı – ve bunu bugün de hâlâ yapıyor olmamı, zira hiçbir zaman son verilemez buna – ve babamın bir taraftan, annemin diğer taraftan, benim irademi, yine zorunlu olarak neredeyse kırmış olmasını bir hak olarak görüyorum. (Ottla bana şu aralar tam da uzakta istediğim bir anne gibi geliyor: temiz, candan, dürüst, makul, alçak gönüllü ve gururlu, duyarlı ve mesafeli, özverili ve özerk, çekingin ve cesur halleriyle şaşmaz bir denge içinde. Ottla'dan bahsetmemin sebebi onun içinde de benim annemin olması, hiç tanınmayacak bir biçimde ama). Dediğim gibi, onlar açısından bunu hak olarak görmek istiyorum. Bundan dolayı, kirlilikleri belki, beni alakadar etmeyen gerçekliğin içindekine oranla yüz kat fazla; budalalıkları yüz kat; gülünçlükleri yüz kat, hamaklıları yüz kat. Buna karşın, iyilikleri gerçekte olduğundan yüz bin kez

daha küçük. Ben bu nedenle onlar tarafından aldatılmış haldeyim ve aklımı oynatmadıkça da doğanın kanununa isyan edemem. İşte yine nefret, nefretin dışında da neredeyse hiçbir şey yok. Sense benim bir parçamsın artık, seni kendime aldım ben; sanmıyorum ki herhangi bir masalda, herhangi bir kadın için, benim içimde senin uğruna verilenden daha fazla ve daha büyük bir çaresizlik içinde savaş verilmiş olsun, en başından beri, her seferinde yeniden ve belki de son suza dek. Dediğim gibi, sen benim bir parçamsın. Bu nedenle, benim senin akrabalarına karşı içinde bulunduğum ilişki, benimkilerle olanın bir benzeri, ama tabii ki hem iyilik hem de kötülük bakımından kıyaslanamayacak derecede daha yumuşak. Onlar da (kendileriyle tek kelime bile konuşmuş olmasam da) beni engelleyen bir bağ yaratıyorlar ve yukarıdaki anlamda söylemek gerekirse bu hakkı onlarda görmem. Bu konuda seninle kendimle konuştuğum oranda açık konuşuyorum. Bana gücenmeyecek ve bu sözlerde kibir de aramayacaksındır, kibir, en azından senin onu arayabileceğin yerde mevcut değil. Sen şimdi Prag'a gelecek olursan ve anne ve babamın sofrasında oturacak olursan, o zaman tabii ki ailemin içinde yatan, bana düşmanca gelen şeyin saldırısı alanı çok daha fazla büyümüş olur. Ailenin bütününe olan bağ, onlara çok daha artmış gibi gelecek (oysa ki öyle değil ve öyle olmamalı) ve bunu bana hissettirecekler; onların gözünde, bir unsuru yandaki yatak odası olan bu dizilime dahil edilmiş gibi duracağım (oysa dahil değilim); benim direnmelerime karşı sende kendilerine bir destek kuvvet bulduklarını (oysa ki bulmuş değiller) düşündükleri için ve bu, benim gözümde daha büyük olanın da üstünde olması gerektiğiinden onların çırkınlıkları ve sefillikleri artıyor. Fakat durum gerçekten böyleyse, o halde son söylediğlerine niçin sevinmiyorum? Ailemi sürekli ve aynı anda hem yaralamak hem savunmak için, adeta onların önüne dikilip elimdeki bıçakları hiç durmadan dairesel bir şekilde salladığım için.

Bırak, bu konuda sen beni kendi ailene karşı temsil etmeksizsin, ben seni tamamen temsil edeyim. Bu fedakârlık fazla ağır değil mi sana canım? Bu rezilce bir şey ve bu ağırlığın hafiflemesi ancak sen bu fedakârlığı göstermezsen ve doğamın verdiği güçle benim onu senden koparıp almak zorunda kalmamla mümkün. Fakat eğer sen bunu yaparsan, o zaman benim için çok şey yapmış olursun.

Sana bilinçli olarak bir iki gün yazmayacağım ki ben sana rahatsızlık vermeden düşünüp taşınabilesin ve bana cevap verebilesin. Cevap olarak –işte böylesine büyük sana duyduğum güven– tek bir kelime de yeterli olacaktır.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 21.X.16

Canım, işte tekrar buradayım. Önceki gün ve dün, salı ve çarşamba mektuplarını aldım, geziyle ilgili raporun yoktu ama henüz içinde. Belki sabırsızlıkla beklenilen fotoğraflarla aynı anda gelir, içlerinde senden bol bol fotoğraflarla birlikte. (Biraz önce telefon geldi, pasaportumun ve sınırı geçmemle ilgili iznin çıktıği konusunda bilgilendirildim, şimdi geriye vize almak kaldı.) Bayan Hauschner'i soruyorsun. Onu şahsen tanımiyorum, ondan sadece bir kez çok da anlamsız olmayan devasa bir roman okudum ve bundan bir süre evvel, bu yaşlı hanımfedinin yol açtığı bir karışıklıkla ilgili Max'a yazdığı iki üç mektubu; sonsuz bir komedydi, fakat kadının, kendi yol açtığı sorunu dürüst bir şekilde çözme gayreti de yaklaşım biçimini bakımından bir o kadar dokunaklı ve hoştu. Daha sonra Max'tan ayrıca, gayet zengin, insancıl ve hayırsever biri olduğunu, bu çerçevede (sadece bu çerçevede, kendisinin Siyonistlikle hiçbir alakası yok) yurtla da ilgilendigini ve uygun bir organizasyonla, örneğin yurtta tipik bir öğleden sonrası ya da akşamı geçirmek üzere davet edilmesi suretiyle, daha büyük destekler almak için (aynı

zamanda Berlin'de bulunan büyük bir kadın derneğinin başkanlığını da yapıyor) kendisinden yararlanabileceğini öğrendim. Ayrıca kasım ayının başına kadar Prag'da kalacakmış, Max salı günü kendisiyle görüşecek, o zaman yazarım ben de sana.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 22.X.16 Saat: 7.00

Canım, sabahın çok erken bir vakti ve ayrıca kötü de bir gecenin ardından. Ottla'yla köye gideceğim čunkü. Şükran Günü kutlaması için değil, Ottla'nın eski bir öğretmeniyle görüşmeye sadece. Ottla konusuna gelirsek: Amacım onu yüce bir örnekmiş gibi göstermek değildi, sadece annemle yan yana durunca göze çarpan iyi ve kısmen mükemmel özelliklerini belirtmekti. Kendi durumum dikkate alındığında övmek ya da yermek haddim değilse de, bunların yanı sıra onun belki yeterli oranda kendini beğenmiş, düşünsel bakımdan hesapçı olduğunu ve buna benzer daha başka özelliklere sahip olduğunu gizlemek niyetinde değildim.

Çok selamlar Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 23.X.16

Canım, bugün perşembe mektubun geldi. Benden aldığın mektupların eksik olduğundan sıkılıkla yakınmana karşılık, bütün bakımdan nasıl bir dengenin olduğunu öğrenmek isterim senden, geçen cuma hariç, uzun zamandır her gün yazıyorum ben čunkü sana. –Felix ile yapmış olduğum geçmişteki o görüşmeye gelirsek, bu konuda doğru cevabı bulmuşsun. Ama o şekilde sorulan bir sorunun cevabı da pek zor olmamıştır. Şimdi beni tehdit ediyorsun, öyle mi? Neyse ki, teselliler beni tehditlerden neredeyse daha fazla korkutuyor. Tehdidinin tatbiki mümkün olmayacak Felice,

bir deli gömleğinin yardımıyla olabilir bu ancak. Bunu da yapmayacağından eminim, tersine beni ne yazık ki ve neyse ki ne haldeysem, öyle bırakacaksın. Dün köyde güzel bir gün geçirdik. Ben yıllar geçtikçe, gizlice bir şehir insanından köy insanına ya da en azından ona çok benzeyen bir şeye dönüşmüştüm de haberim yok. Kimsenin uğramadığı yerlere gittik, nasıl bir doğa, nasıl güzel! Senede eline geçen 600 K ile orada gayet mutlu yaşayan bir ilkokul öğretmeninin yanındaydık. Hadi abartmayalım, kendisi orada, hem kendi yararına, hem de okul yararına geçici olarak ders veren, Almanca dersi vermek suretiyle de yaklaşık 50 K daha kazanan ve ilk yarıyilda kalacağı evde tesadüf eseri bedavaya oturan bir üniversite öğrencisi. 10-11 yaşlarındaki oğlan ve kız çocuklarından oluşan 55 öğrenciye ders veriyor. –Bu arada, Insel'den çıkan Schlemihl ve bulmaca kitabı eline geçti mi?

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 24.X.16

Canım, bugün yine bir şey yok. –Dünkü mektubunun beni özellikle eğlendiren yeri şurasıydı: "Sen kendin hakkında öyle sonsuz bir belirginliğe sahip bir insansın ki yalnız olmak seni, diğer zamanlardakinden mutlaka çok daha fazla üzüyordur." Yani bu demek oluyor ki, ya yalnız olmalı ya da kendim hakkında daha doğru sakince bir belirginleşmeye varabilmeli (yüce bir insani meziyet); içime doğru bir bakış, üzmeye mecbur beni. Çok vahim desene içimdeki manzara. Böyle mi demek istedin? Haksız da sayılmazsun. –Bu arada, dün yine bazı sözleri kulağıma gelen bir hâkime var burada benim üstümde (ahlaki olmadığını yönündeki bilgece laflarından Marienbad'da üstünkörü bahsetmiştim). Kulağıma geldiğine göre birkaç gün önce benimle ilgili olarak, birincisi doğal olmadığımı, yani söylediklerimin bir ilhamdan

kaynaklanmayıp, bir etki üzerinde hesap edilen düşüncelere dayalı olduğunu, ikinci olarak da iyi bir insan olmadığını söylemiş. Bunu söylemiş olan, akıllı bir kız, bunu ilk duyduğumda, bunlar uzun uzadiya düşünülüp söylemiş gibi geliyor. —Geziye bütün kızlar katıldı mı, Hanff da orada mıydı peki? —Şefin tatilini uzattı mı? —Okuma akşamının hangi gün olacağını şu an henüz kesin olarak söyleyemiyorum. Yeni zorluklar. —Sana Insel Yayınları'ndan dört tane şarkı kitabı gönderttim, çok hoşlar. Bunun dışında bir de Blauweiß şarkılar kitabı.— Din kursu yerine Fröbel¹⁸² kursumu görüyorsun? —Masal akşamları nasıl?— Foerster kursunu kim yürütüyor?

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag - 25.X.16]

Canım, bugün, cumartesi mektubun geldi. Demek kızlar seni benden biraz çalışıyorlar. Seni eğer yeniden bin misliyle geri vermezlerse onlara kızarım. Bugün başka bir şey yok, çeşitli, acil, sinir bozucu işler var yapılacak.

Franz

Max da dün Bayan Hauschner'le görüşmüştür ve kendisine yapacağınız ziyareti bildirmiştir. Şimdilik sadece uzaktan destek verecekmiş, fakat iyi bir etkinlik düzenlenir de ona bizzat ve içtenlikli bir davet götürüldüğü takdirde başka işler için de ulaşılabilirmiş.

*

[Kartpostal]

[Prag,] 26.X.[1916]

Canım, bugün pazartesi ve salı mektuplarının geldi. Neredeyse tamamen baş ağrısız geçirdiğim şaşılacak derecede

---

182 Ç.N.: Friedrich Fröbel (1782-1852), Alman pedagog; çocukluğun erken dönemlerinin önemini keşfedin şarkılar vb. aracılığıyla bu dönemdeki gelişmeye ilişkin yöntemler getirmiştir.

uzun bir sürenin ardından, beni yeniden çok kötü bir halde buldu mektuplar. Eğer bu bir istisna ise, memnuniyetle katlanırım. —Gezinizde bir gezide olabilecek hiçbir şey de eksik değilmiş, fakat buna karşılık başka zaman bir gezide olmayan bazı şeyler de var ki, belki de iyi olan buydu. Hayır, Frolayn Blumstein'dan bahsetmemiştir bana. Göreceğiz bakalım, fotoğraflardan her şey belli olacaktır. Okuma etkinliği 10 Kasım Cuma, saat 8'de olacak, Münih'e kesin varış saatimi sana yarın yazarım, lütfen sen de bana ne zaman geleceğini ve nerede konaklayacağımı yaz. Böylelikle etkinliğin tarihi artık nihai olarak belirlenmiş oldu, ama yine de çok ufak bir pürüzcük (bana bağlı değil) daha var, fakat bu belki de benim aşırı korkak gözlerim için öyledir de büyüp bir pürüze dönüşmez. —Şimdi bir de konferanslar dizisine gitmeye başlamış olman, bana artık gerçekten çok fazlaymış gibi geliyor. Ve üstüne üstlük bunlar Strindberg hakkında konferanslar! Bizler onun çağdaşları ve ardından gelenleriyiz. Gözlerimizi kapamamız yeter ve o an insanın kendi içi Strindberg üzerine konferanslar vermeye başlar. Ama yine de, eğer gerçekten oraya gidersen, arada bir birkaç şey yaz anlatılanlar hakkında bana. Bayan Hauschner'le görüşmedim, beni tanımıyor, fakat Max sizlerin ziyaretini kendisine bildirdi ve bunu çok sevinçle karşılamış.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 27 Ekim 1916

Canım, çarşamba günü iyi sözlerin için sana teşekkür ederim. Esasında bu konuda mutabık olduğumuzdan ve mutabık olarak yaşayacağımızdan hiç kuşkum yok diyebilirim, ama belki de arada bir kapının zilini, evimizdeki o zili çalmak yine de iyi olabilir. —Dediğim gibi, okuma akşamı 10 Kasım'da. Max'a ve bana olmak üzere, ikimize de bir akşam ayrılacaktı. Gelgelelim Max, izin talebi o iki gün ve amaç bakımından reddedilip de gelemeyince, onun şiirlerin-

den birkaçını elimden geldiği kadarıyla iyi kötü okumayı ben üstlendim. Bu etkinlik dizisine ayrılan akşamalarda ondan tamamen yoksun kalınmamalı, bu nedenle hiç görünmemektense kötü bir okumayla görünmüştür olacak. Benim katılımımı tahminen engelleyebilecek tek şey Münih'teki sansür kurulu tarafından çıkartılacak zorluklar olabilir. Ancak neye itiraz edebilirler, bileyemiyorum. –Yola çıkmadan evvelki akşam, bir de Milan'ın sunumuna gitmen, sanırım fazla olur. Birincisi, Milan'ın zaten her kiş birkaç sunumu düzenleniyor, ikincisi, sanatının büyülüğüne rağmen iyi bir uyku, değer bakımından ona denk, üçüncü ise onun okumalarından çıkar çıkmaz, o coşku içinde abartılı beklenelerle benimkine gelmemelisin, tabii gerçekten de böyle bir niyetin varsa, bunu da daha düşünmek gerek. Ben saat 6:24'te Münih'te olacağım ve pazar günü de saat 7'de tekrar geri doneceğim. –Postacı halinden memnun mu şimdidi? Bana haksızlık etti ama.

Franz

[Kenarda] Foerster okumaları devam ediyor mu?

*

[Kartpostal]

[Prag,] 28.X.16

Canım, yine gecelerin ve başımın çektirdiği ezalar, ya da başımın ve gecelerin, sen hangisini uygun bulursan artık: bu ikisinin eziyet eden elleri birbirlerine uzanıyor. – Gelişende Zweig'in bir tragedyasını, Macaristan'da Törenli Cinayet'i¹⁸³ [Ritualmord in Ungarn] okudum; doğa üstü sahneler bakımından Zweig'in yazdıklarları üzerine bildiklerimin ardından, beklediğim oranda zorlama ve zayıftı. Buna karşılık, dünyevi sahnelerin insanı ele geçiren bir gerçekliği

183 Ç.N.: Arnold Zweig'in 1914 tarihli kitabı. Tam ismi: "Macaristan'da Törenli Cinayet, 5 Perdelik Yahudi Tragedyası". Bu eserde 1882-83 yılında Macaristan'da bir dayanağı olmamasına karşın antisemitistlerin çabalarıyla Yahudilere karşı yürütülen ve beraatle sonuçlanan bir cinayet davası konu alınıyor.

var, muhtemelen büyük oranda kısmen davanın o muhtesem dosyalarından yola çıkılarak yazılmış. Ama ne olursa olsun, parçaları birer birer ayırtırmanın neredeyse imkânı yok, davaya bağlanmış durumda ve artık onun sihirli yönü gesinde duruyorlar. Ona artık eskisinden farklı bir gözle bakıyorum. Kitabın bir yerinde okumayı bırakarak, kanepeye oturup sesli bir şekilde ağlamaktan alıkoyamadım kendimi. Yillardan beridir ağlamamıştım.

Franz

[Kenarda] Yolun son kısmını aynı trenle gitmeyecek miyiz? Ben Eger üzerinden geleceğim.

*

[Kartpostal. Damga: Prag - 29.X.16]

Canım, bugün perşembe günü yazdığın mektup geldi. Haklısanın, artık nihayet oturup karşılıklı bir konuşmalıyız. Şu okuma akşamı bir gerçekleşse. Sunduğum programın dışında bir program yok elimde, ama zaten farklı bir şey de okumak istemiyorum. Bu durumda yukarıdan izin çıkmadığı takdirde iptal etmek zorunda kalacağım. Bu engelden bu yüzden korkuyorum, başka zaman olsa bu hiçbir önem arz etmezdi. Eğer gidiş yolunda bir araya gelebilirsek çok iyi olur; benim açımdan çok iyi bir şey, çünkü o zaman üçüncü sınıf vagona geçirilmiş, indirilmiş olursun. –Feigl'le geçende görüştüm, askere alınacakmış. Evlerini kiraya verdikleri ve yeni adresleri posta idaresine doğru beyan edilmemiği için senin mektubunu da diğer gönderileri de almamışlar. –Halk Eğitim Merkezi hakkında literatüre ne için ihtiyaç duyuyorsun? Nasıl temin edilirler, bilmiyorum. –Fotoğraflar henüz gelmedi mi, film kutusuyla alınmış olmasınlar?

Franz

*

30 Kasım 1916

Canım, isteme, lütfen mektup isteme; kendimle ilgili anlatabileceklerim, senin son mektubundakiler kadar takdire

değer olsaydı, o zaman sana bunu yazmak için nasıl da uçardı kalemim. Oysa durum –Hayatım iki kısımdan oluşuyor, biri, yanakları semirmiş, senin hayatından besleniyor ve aslında mutlu ve büyük bir adam olabilir, diğeri ise yerinden sökülmüş bir örümcek ağı gibi, sarsıntıdan, baş ağrısından uzak olmak onun en yüce, fakat pek de sık erişemediği safadet. Bu ikinciyle ne edeceğiz biz böyle? En son çalıştığı tarihin üzerinden artık 2 sene geçmek üzere, ama bu iş için ortadaki tek şey hâlâ hüner ve arzudan ibaret. Neyse, 10-11 gün sonra umuyorum ki bir araya geleceğiz, fakat bu mutlu bekleyiş de fazlaca huzursuzluk verdiğinden, pek bir şey yazılamıyor. Bir engel çıkmasa bari!

Ekte birkaç ufak tefek şey var:

1) Ottla'nın bir fotoğrafı, yalnız olağanüstü kötü. Rötuşlanmış dişleri ve ağızının kenarının açık kalmış olması diğer kusurların yanında hafif bile kalır.

2) Bugün yeniden okumamın ardından aslında içinde kayda değer hiçbir şey bulamadığım Buber'in yazmış olduğu mektup. Sana bundan niçin bahsettiğimi bilmiyorum ve onu sana göndermemin tek sebebi, benim yazdıklarımın seni yanlışlıkla düşürmüştür olmasından dolayı mektubu benden sürekli talep etmen.

3) Hayatımın diğer kısmının ortaya koyduğu işlere örnek olması açısından bir çağrı metni.¹⁸⁴ Alt tarafta çağrı yazısı-

---

184 Ç.N.: Söz konusu bildiri, Birinci Dünya Savaşı sebebiyle halka sesleniyor ve Alman Bohemyası'nda bir sinir hastalıkları tedavi merkezi kurulması için destek çağrısında bulunuyor ve (Kafka da dahil olmak üzere) Bohemya'da tanınmış yüz kişinin imzasıyla yayınlanmıştır. Kafka'nın bizzat kaleme aldığı anlaşılan bu metin, Prag'da bulunan "Alman Bohemyası Savaşçıların ve Halkın Sinir Hastalıkları Alman Tedavi Merkezi Derneği" adına yazılmış. Metin, Birinci Dünya Savaşı'nın, askerlerin ve halkın üzerindeki yıkıcı etkisiyle çok sayıda sinir hastası yarattığını, uygun tedavi imkânlarının çok kısıtlı olduğunu, hükümetin, çeşitli kurumların ve halkın elbirliğiyle kurulacak bir tedavi merkezinin hayatı önemde olduğunu ajitatif bir üslupla dile getiriyor. Savaş yanlılığından uzak durduğu görülen metin (işlevi gereği anlaşılır bir şey) vatansever bir dille yazılmış. (Bkz. Fischer 2009, s. 764-766)

nı imzalayanların arasında benim de olduğumu göreceksin, başlangıçta yukarıdaki hazırlayıcı kurul içinde yer alacaktım, fakat daha sonra, pek de büyük bir çaba göstermeksızın, büyük grubun içine kayıverdim. Bu metin de (başka birçokları gibi) bana ait. İşte böyle, başka da bir şey yok bununla ilgili söylenecek

4) Okuma akşamlarının programının yer aldığı kitapçık. Sondan üçüncü sayfada “Yargı”nın ilanını göreceksin. Ama bana bununla ilgili yazmamış olsa da öyle görünüyor ki, Wolff yine onu yayinallyatmayacak. Ben zaten kendim böyle cansızsam ve kulak kabarttığım tek şey şakaklarimdaki hayatsa, bir önemi de yok bunun.

Hâkime hanımı dert etme sen, canım. Rahatlaticı olan şey (rahatsız edici de demek mümkün), hakkında söylediğlerini 5-10 kez gerçekleşen, altı aydan beri de tekrar edilmemiş kısa görüşmelere dayandırması ya zaten. Hoşça kal canım, hoşça kal.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 31.X.16

Canım, son günlerde yazmaya bile zamanım olmadı ofiste. En son cuma mektubun geldi, bugün bir şey gelmedi. – Çocuk kütüphanesi senin yönetimindeyken öyle fakir kalmamalı elbette, bu yüzden sana bugün Schaffstein'in mavi dizisini yolladım. Senin Peter Schlemiehl gibi karton kapakta gelecekler, ciltlenmiş olsalardı daha iyi, fakat daha pahalı olurlardı. Kullanmadan önce belki yurdun atölyelerinde ciltlenebilirler. Tüm yaş grupları için uygun olan kitaplar bunlar, çok fazla titizlenerek yapılacak bir ayrıştırma da gereksiz hem. Gerçi oğlanlar için Schaffstein'in yeşil kitapları, benim en çok sevdiklerim, en iyisi, ama hepsini bir seferde yollamak istemedim, onlar daha sonra artık. Mese-la bunlardan bir tanesi sanki beni anlatmış gibi ya da

sanki benim, yaşamıma yön vermesi gereken, ama benim kaçmakta olduğum ya da kaçmış olduğum (sıklıkla da öyle hissediyorum) kuralı düşündürdüğü için beni derinden sarıyor, kitabın adı Şeker Baronu [Zuckerbaron]¹⁸⁵, esas konu son bölümde. Bu arada, çocuk kitapları arasında bir seçim yapmak o kadar zor ki. Kendi tecrübelerime dayanarak en iyi çocuk kitaplarının adını vermem gerekirse, bunlar Hoffmann'ın küçük ciltleri¹⁸⁶ olacaktır, muzır olduklarına şüphe yok. Nasıl da güzel görünecek şu anda okuduğumuz kitaplar bize öte tarafta!

Kütüphaneye ilişkin gerçek önerilerimi sana daha sonra yazarım.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 1.XI.16

Canım, nasıl yani, şimdi sen de mi gelememekle tehdit ediyorsun? Bitmez tükenmez ufak sorunlardan geriye, ihtiyal dahilinde sadece bir tane kalmışken, böylesine bir büyük sorunla da mı karşılaşacaktık? Buna müsaade edilemez. Şefinin ne zaman izne ayrılacağı, çoktan karara bağlanmış ol-

---

185 Ç.N.: Oskar Weber'in kitabı *Şeker Baronu. Eski Bir Alman Subayı'nın Güney Amerika'da Başından Geçenler* 1914 (bkz. Fischer baskısı, s. 738). Bir incelemede Kafka'nın bu kitaptan esinlenerek *Şato* romanının kahramanına kadastrocu kimliği verdiği işaret ediliyor (Arne Höcker ve Oliver Simons, *Kafkas Institutionen*, John Zilcosky, "Von Zuckerbaronen und Landvermessung: Koloniale Visionen in Schaffsteins Grüne Bändchen und Kafkas Das Schloss.", 2007, s. 119-144.). İlgili yer için: s. 119 ve devamı.

186 Ç.N.: Alman psikiyatır ve ünlü çocuk kitabı yazarı Heinrich Hoffmann. 1809-1894 yılları arasında yaşayan Hoffmann, Alman çocuk klasikleri arasında görülen 1844 tarihli "Struwwelpeter"in de ("Pasaklı Peter" diye çevrilebilir) yazarı. Kitaptaki hikâyeler ahlak dersi vermekle birlikte çocuk kahramanlarının aşırı abartılı tiplemeleri ve muzırlıklarının ayrıntılı anlatımı dikkat çekici. Kendi döneminde olağanüstü bir etki yaratılan Struwwelpeter figürüne her dönemde gösterilen ilgi bugün de devam ediyor. Daha sonraları ahlaklı olmakla eleştirilen bu kitap etki bakımından ters yönde de yorumlanabilir. ▶

maliydi, bildiğim kadarıyla. –Bugün fotoğraflar ve pazartesi mektubun geldi. Güzel bir grup fotoğrafı olmuş ormanda. Demek senin dokuz kız bunlar, Hanff da onların arasında. Bu seferinde S. tek gülmeyen kişi. İçlerinde en güzelin herhalde soldaki, kemerli bir bluz giymiş, cilveli olan. Öndeki-lerin bir orman salyangozunu andırır bir şekilde öne doğru yiğilmiş olması fotoğrafı biraz bozmuş. Kızlar uzun boylu, iki, üç tanesi dışında görünüşe bakılırsa tipik yüzleri var. Fa-kat işin doğrusu, bir yüzü kavrayabilmek aşağı yukarı 1000 fotoğrafla ancak mümkün. Halka halindeki dansı gösteren 2 fotoğrafta da senin kızlar görülebiliyor, biraz çabalayın-ca onlar olduğu kesinlik de kazanıyor, çok farklı olmuşlar ama. Grup halinde çekilen fotoğraftaki lütufkârlığın, başa-rısız ve oldukça anlaşılmaz olan çiçekli fotoğrafı biraz olsun katlanılır kılıyor. Bir tek S.'yi tanıydığım beşinci fotoğraf hakkında bana biraz açıklama yapmalısın. –Hanuka oyununu bir yerlerden bulabilecek miyim, bilmiyorum. Elbette ki derhal deneyeceğim.– İletmiş olduğun kâğıtta, bana bakar-kenki aşağılamama (şayet yalan, sadece bir aşağılamaysa) ne diyorsun? Bu benim aşa-ylanmamın en dip noktası asla de-ğil, her bakımdan daha derinde olanlar var, ama bu da yeteri kadar derin. –Gelmemekle tehdit etmek yok bundan böyle.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 3.XI.16

Canım, demek sadece beni korkutmak amaçlı bir teh-ditti. Korkuttu da. Bu durumda geliyorsun o halde. İzin he-

-
- ▷ Öyle görünüyor ki Kafka da çok beğendiğini söyledişi Hoffmann kitaplarında basit ahlakçılığın ötesine geçildiğini, hatta dipte muzırlık yattığını düşünüyor. Özellikle de Kafka'nın döneminin liberal dü-şünceli eleştirmenleri bu kitabı o günün eğitim anlayışına ters düş-tüğünü ve geri kaldığını dile getirirken Kafka'nın Hoffmann'ı farklı algılaması dikkat çekici. Kitap bildiğimiz kadarıyla Türkiye'de yayım-lanmadı. Almanya'da iki dilli kitap olarak "Savruk Peter" başlığı-y-la yayımlandı (Edition Tintenfass yayinevi, 2008, Çeviren: Mehmet Emin Ertürk).

nüz tam olarak kesinleşmiş değil, metinler ancak pazartesi oraya varabilmiş çünkü. Gerçeği söylemek gerekirse, hâlâ tedirgin oluyorum, özünde ne denli masum olursa olsun, izin verileceğini hiç tahmin edemiyorum. Ama bir engel çıkması durumunda sana her halükârda telgraf çekerim, şimdilik seni kısa süre sonra görebilecek olmanın ümidiyle sevinçliyim. Trenlerimiz birleşiyor –o büyük rota rehberi şu anda elimin altında değil, bu yüzden bunu şu anda haritaya bakarak söyleyebiliyorum– yaklaşık olarak Wiesau yakınılarında, bu durumda öğlen saat 1-2 arasında. Seninle daha trendeyken buluşabilirsek, büyük oranda zaman kazanmış oluruz. Tabii ki ben de Bayerischer Hof Oteli'nde kalacağım. –Hanuka bayramında oynanacak oyunu bulamaya-
cakmışım gibi görünüyor. Bu oyunun kendisinde bulunduğu dair ümidim olan tek kız (geçen sene burada bulunan Doğu Avrupalı Yahudilerin anaokulundaki çocuklarla bir oyun çalışmıştı; yeğenimle birlikte gitmiştim oraya o zaman, fakat çok küçük yaştaki çocuklar için öngörülen bu oyun oldukça işe yaramaz bir şeydi, ama kızın kendisi olağanüstü), işte bu kızda da yokmuş. Yahudi Yaynevi'nden bir Hanuka oyunu çıkacakmış, belki sana baskı öncesi metni gösterirler.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 5.XI.16

Canım, köye gezintiye gitmenin öncesinde sabahın erken vakti yine. Dün senden bir şey gelmedi, ben de yazmadım ama. Münih seyahatinin gerçekleşme olasılığı artık her geçen gün artıyor. Ben sana çarşamba veya perşembe günü her halükârda telgrafla “Gidiyoruz, o halde” şeklindeki güzel sözcükleri ya da “Hayır” şeklindeki üzücü sözcüğü yolla-
yacağım.

Franz

*

[Kafka'nın F.B.'nin annesine yazdığı mektup]¹⁸⁷

*

[Kartpostal]

[Prag,] 21.XI.1916

Canım, günlerdir, günlerdir haber yok. Neden? Son kartlarım sana varmak istemiyorlar mı? Birlikte yaşamanın en can alıcı noktasına dairler halbuki. Ben –burada sadece bunu belirtmek gerekirse– özellikle de senin tarafından, ikide bir, böylesine kolay, sanki laf arasında degenirmişçesine, böylesine doğal bir şekilde ve tüm bunların ardından duran ve bunların hiçbir zaman sona ermeyeceğine yönelik bir tehditkârlılıkla, bencillikle suçlanmaya müsaade edemem. Bu suçlama beni derinden yaralıyor, doğru bir suçlama çünkü. Doğru olmayan ise bu suçlamanın senden, özellikle de senden gelmesi, böylelikle de daha az oranda, kıyaslanamayacak derecede daha az oranda şahsımla, daha çok da işe ilgili olan bu bencilliğin meşruiyetini inkâr etmiş oluyorsun, belki de eylemden çok daha fazla, sözle. Bu tespitimde sınırı doğru çizmiş olduğuma inanıp inanmamak, bana duyduğum güvenle ilgili bir mesele. Her halükârda, bendeği suçluluk duygusu yeterince güçlü, dışarıdan beslenmesine ihtiyaç yok, lakin bünyem öyle değil, bu türden bir besini zar zor yutmayı sıkılıkla başarabilecek güçte değil.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 23.XI.1916

Canım, işte ben de öyle olduğuna inanıyorum, aksi takdirde nasıl olur da bu haldeyken yaşamaya devam edebilirdim (baş ağrularını da hesaba kattım). Gerçi bu tür tartışmaların (iğrenç pastane!) bir daha yaşanmayacağından emin değilim,

187 Ç.N.: Kafka 14 Kasım 1916 tarihli mektupta F.B.'nin annesinin doğum gününü kutluyor, saygılı ve samimi bir dile ("sevgili anne" ve "sen" diye hitap ediyor) son derece olumlu sözler söylüyor ve kendisine gösterilen sabırı ve iyi niyete teşekkür ediyor.

fakat yaşansa da bunlar, o kısa süreliğine bir arada olmadaki gerginliğin, o muğlak ve hayaletimsi geçiciliğin acıları artırıcılığı düzeyinde olmayacağından; bu nedenle de, genel insanı sıkıntılarında olduğu gibi bunlara ister istemez katlanılacaktır. Sen taşa darbe indireceksin ve taş biraz çatlayacak. Erkenden ufalanıp gitmediği takdirde, nasıl ki el buna razı oluyorsa, taş da buna razı olacaktır. – Şu anki durumum itibariyle etkisi altında olduğum tek şey (Münih'ten beri sadece bugünkü neredeyse istisnai olarak tutan baş ağrısının dışında), yeni eve taşınmakla ilgili düşünceler ve bunlara bağlanan küçük, ama içinde yaşadığım genel olumsuzluk içinde, hiç değilse olumlu olan ufak umutlar. Emlak ofisine gidişim bile azımsanmayaçak bir başarıydı. Oraya girdiğimden beri 3 kadın (emlak ofisinin sahibesi, taşınacağım evin bayan kapı görevlisi ve bana evlerini devredecek olan tarafın hizmetçisi) hak etmediğim bir nezaketle etrafında pervane. Dün itibariyle onlara gerçekten büyük bir iyi niyetle, annem de katıldı. Daha fazla sırla vermeyeceğim. – Kitaplar yarın yola çıkıyor.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 24.XI.1916

Sabahleyin sana bir kart yazmaya başlamıştım, sonra birileri beni alıkoydu, yazmaya başladığım kartı şimdi bulamıyorum. Genelde bu tür sıkıntıları sadece dosyalarla ilgili yaşamır. Can sıkıcı. – Canım, senin dedığın gibi değildi ama işte. Öyle görünüyor ki, doğum günün için çektiğim telgrafı gerçekten de almamışsınıs. Posta hizmetlerine artık hiç güven kalmadı. Telgrafı ayın 17'sinin akşamında çektim. Şöyle yazıyordu: – Uzaklardan bir sarılma – Belki böyle bir yazı fazla alışılmadık geldi ve bu yüzden gitmedi. Şikâyette bulunurum belki. Simdilik temel düşüncelerim, ki epey üzüntü veriyorlar bana, yine yeni evim üzerine yoğunlaşıyor. Alınacak karar yine birkaç gün ötelenmek zorunda kaldı ve evi tutabilmem yönündeki belirsizlik biraz daha arttı. Bil-

melisin ki, iki odadan oluşan, mutfağı olmayan bu ev her açıdan hayalimdeki en uçarı fantezilerdeki gibi sanki. Onu tutamazsam, ağır bir darbe yemiş olurum. Gerçi bu ev bana iç huzuru geri getirmeyecek, fakat çalışmamı olanaklı kılacaktır; cennetin kapıları sonuna kadar açılmayacak, fakat duvarda gözlerim için iki tane incecik yarık açılacaktır. – Bugün piyade asker Lehmann'ın Max'a yazdığı bir mektubu okudum, senin çalışkanlığından bilhassa bahsediyor. – Noel mi? Yola çıkabilecek durumda değilim.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag 4 Aralık 1916]

Canım, bugün sana geri gitmiş olan eski mektubun geldi. O halde artık daha eminiz birbirimizden. Noel'le ilgili düşüncem değişmedi, biliyorum birbirimizi görmeyeceğimizi kesin olarak duyduğum anda içime bir sancı saplanacak, ne var ki bu düşüncemin esasen doğru olan yanından şüphe duymayacağım. – Baş ağrıların beni çok üzüyor. İkimiz tek bir huzur mu pay edilmiş ki, bende durumlar bir nebze sakınleitungi anda senin payına düşen huzurda azalma oluyor? Peki sebepleri? Güvensizlik bundan bir ay öncesinde bugün olduğundan daha büyük değildi ki. Peki ya yurt? Yurt seni sarıp sağlamlaştırmıyor mu? – Tanıdigına ait o dramı artık okuyamayacağım. Max birkaç gün önce benim haberim olmadan bir yere yollamış. Mühim bir eser olduğunu düşünmüyorum. Ben elbette ki sen istedigin için onu okumayı isterdim, ama artık burada olmadığı için, onu tekrar geri istemek de anlamsız olur; benim kanaatim, hatta destegim yayinci için bir önem arz etmeyecektir. Bu arada, Max da son zamanlarda kendisine yöneltilen benzer isteklerden dolayı çok yoğundu ve onu çok ayrıntılı bir şekilde okumamış olabilir.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 7. XII.1916]

Canım, haber yok, birkaç gün de oldu. Sonsuz bir saadet içinde aralıksız yaşıyorum sanma sakın. Belki bu nispi huzur yalnızca hoşnutsuzluğun biriktirilmesidir ve bir gece, örneğin dün olduğu gibi, hepsi birden öyle bir taşıverir ki insan hüngür hüngür ağlamak ister ve ertesi gün, yani bugün, ortalıkta kendi cenazesini taşır gibi dolaşır.

– Münih'teki okuma akşamıyla ilgili eleştirileri soruyorsun. Elime daha sonra sadece Münchner-Augsburger Gazetesi'nde çıkan bir tane daha geçti. Bu seferki, birincisine nazaran biraz daha nazikçe, ama temel bakış itibarıyle birincisiyle örtüşüğünden, bu nazik üslupla, tüm bunların sonunda uğranan gerçekten de muhteşem olan başarısızlık vurgulanmış oluyor. Yayınlanmış diğer eleştirileri de edinmek için hiç çaba sarf etmiyorum. Ama şu da var ki, bu hükümlerin haklılığını neredeyse gerçekliklerine varana kadar teslim etmek zorundayım. Yazmamı, aramda zerre kadar bir fikri bağlantının bulunmadığı Münih'e gitmek için suiistimal ettim ve kendimi hayali bir coşkuya kaptırarak, bir buçuk yıldır Prag'da en iyi arkadaşlarımı dahil bir şey okumamışken, 2 senelik yazmama döneminin ardından topluluk önünde okuma yapacak kadar ileri gittim. Prag'da ayrıca Rilke'nin sözleri de aklıma geldi. "Ateşçi" hakkında çok hoş birkaç sözün ardından, buradaki gibi bir tutarlılığa ne "Dönüşüm"de ne de "Ceza Kolonisi"nde erişilmiş olduğunu söyledi. Bu ifade, öyle çok da anlaşılır türden değil, fakat akıl ve izan dolu.¹⁸⁸

Franz

*

---

188 Ç.N.: Fischer baskısında, Kafka ile Rilke'nin muhtemelen hiç karşılaştığı yorumu yapılmıyor. Rilke'nin o sırada henüz yayınlanmamış olan "Ceza Kolonisi" hikâyesini okuduğu anlaşılıyor. Kafka'nın, Rilke'nin "Ceza Kolonisi" hakkındaki sözlerini ortak bir tanıdıklarını olan Eugen Modnt'tan duymuş olabileceği belirtiliyor (bkz. s. 744).

[Kartpostal]

[Prag,] 8.XII.1916

Canım, şefinin Noel tatilinden bahsettiğin kartın çok ge-
cikmeli olarak geldi, ama onun dışında uzun zamandır da bir
şey yok. Ve baş ağrıları, bu kartın ardından da. Sen de şimdi
suskulucha bürünüyorsun. Yurt peki? Hanuka oyunu? Ya-
kında sana Yahudilikle ilgili birkaç kitap göndereceğim. Ki-
taplardan oluşan paket eline geçti mi? Yarın Muzzi'nin¹⁸⁹
paketini postaya vereceğim. Ama hayır, belki senden gelecek
başka bir talimatı beklerim. Simdilik şunları toparlıyorum:
2 kitap, 1 oyun, şekerleme, Karlsbad kâğıt helvası, çikolata.
Ama hayal gücüm buradan sonrasına yetmiyor. Küçük bir
elbise veya o türden bir şey de koysak mı pakete? Bu durum-
da, nasıl bir şey istedığını bana ayrıntısıyla bildirmen gereklidir.
Elbiseyi Ottla'ya da alırdırabilirim. Evet, kakao da yollanması
gerekiyor sanırım; peki o halde kakao da hazır eder, sonra
da senden haber gelmesini beklerim. –Ottla'nın evinde ya-
şıyorum. Her halükarda, son iki senede hiç olmadığı kadar
iyi. Ufak tefek düzeltmeler de devam ediyor ve böyle böyle
çok uzaklardan, mükemmeliyete doğru ilerliyor ev. Var-
mayacak ama oraya, çünkü orada ancak gece nöbeti mü-
kemmel olabilir. Ben de bu yüzden, güzel saatlerin başlan-
gıcında eve gidiyorum, önceleri saat sekizde, daha sonraları
sekiz buçukta, şimdilerde saat dokuzdan sonra da. İnsanın
bu daracık sokakta yıldızların ışığı altında evinin kapısını
kilitlemesi bir tuhaf. Geçende komşum (Dr. Knoll) elinde bir
kesekâğıdı dolusu Noel Baba şekeriyle sokağın ortasında
durmuş, sokağın çocukların gelmesini bekliyordu.

İçten selamlar

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 9. XII.1916]

Canım, bugün, 9 Aralık'ta eldivenle ilgili mektubun gel-
di. Fakat şu akraba ayın 10'unda buradan ayrılacağı için, el-

diveni göndermenin bir anlamı olmayacağı düşünüyorum, özellikle de eldiven ancak pazartesi günü elime geçeceği için. Sanırım onu pazartesi günü kıymetsiz numunedir ibaresiyle yollayacağım. Sorun olmayacaktır. –Mektubunun kısalığı baş ağrılarının anlamına mı geliyor? Bu kelimeyi doğrudan okuyamadığım takdirde buna inanmıyorum, senin bedenine duyduğum güven o kadar büyük işte (ama diğeri de daha az değil) –yoksa kısalık kızın olmak anlamında mı? Ama başka türlü yapamazdım ki. –O küçük evde yaşamaya devam ediyorum, ancak zamanımın dağlılığında değişiklik yapıp, akşamları daha geç vakte kadar orada olacağım. –Berlin'de birkaç tane faydalı konferans gerçekleştı, fakat haberini hep gecikmeli olarak aldım, Milan, Borchardt, Blümner (Lucie von Essig). –Şimdi evim yerine, tutanak görevlisi olarak bir toplantıya gitmek zorundayım.

Franz

*

[Kartpostal. Damga: Prag – 13. XII. 1916]

Canım, hayır o kadar kötü olmayacak, zaten iki gün sonra sen de bunu öyle yazıya dökmezdin. Baş ağrılarının olmasına hakkında vereceğin bilgi eksik kalmış. Küçük evdeyim hâlâ, bazen iyi, bazen daha az iyi koşullarda barınıyorum, vasat olanla yaşamını sürdürmek zorunda insan. –Flaubert'i henüz okumadım, ama sendeki insan sarraflığının izinden gitmek için bunu artık bir an evvel yapmalıyım. – Gençlik edebiyatı kataloğu ne yazık ki hâlâ gelmedi, fakat daha fazla gecikmeyecektir. Bu arada öğrencilere okuman için sana yarın bir kitap göndereceğim. –Eldivenleri de aldım, kumasını demek istiyorum, fakat göndermesi sanılanın aksine sorunsuz değil. Ama gelecek hafta bir tanık Almanya'ya gelecek, eldivenleri de sana getirecek. – Muzzi paketiyle ilgili talimatını bekliyorum

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 14.XII.1916

Canım, evet kitaplar. Çok yakında gelecek. Yahudi kitabı bevleri öyle tuhaf ki, taşıma hizmeti tuhaf, çok uzun sürüyor. Ama kitapları bu hafta sona ermeden yollayabileceğimi ümit ediyorum. –Dün sana Küçük Dorrit'i [Little Dorrit] gönderdim. Biliyorsundur o kitabı. Dickens'i nasıl atlayabilirdik? Kitabın tamamının çocukların birlikte okunması iyi olmayacaktır, fakat kısım kısım işlendiğinde hem senin hem de onların hoşuna gidecektir.– Hanuka kutlaması için sana bol şans. Orada fotoğraflar da çekilecektir (hangi tarihte olacağını bilmiyorum), onlar üzerinde hakkım olduğu unutulmasın. –Evimde öyle imkânsızlıklarla boğuşuyorum ki, bir gün yaptıklarımı ertesi gün onları yaparken harcanmış olan kuvvetin on misliyle çiziyorum. Ama orada oturmak güzel, gece yarısına doğru, eski kalenin basamaklarından şehre doğru inerek, dolaşa dolaşa eve gitmek güzel.

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 20.XII.1916

Canım, benden haber gelmediği zaman üzülmeye. Bu gerçekten benim isteğim doğrultusunda olan bir şey değil, huzursuz oluyorum bundan ve şu anda da öyle hassasım ki. Pür çıkışcılık bu, diğer ruhun içine kadar işliyor. Üzülmeye yine de. Bir haber gelmemesi, en azından mektupların yığılmasından daha kötü değildir. – Benim hayatım hep aynı şekilde cereyan ediyor, doğuştan gelen, bir bakıma üç kişiden oluşan mutsuzluğum tarafından kuşatılmış bir halde geçiyor. Bir şeyi yapamadığında mutsuz oluyorum. Bir şeyi yapabildiğimde, zaman yeterli gelmiyor, geleceğe ümit bağladığımdaysa, derhal o korku, o çok farklı türden korku beliriveriyor ki asıl o zaman çalışamayacak hale geliyorum. İncelikle hesap edilmiş bir cehennem. Ama içinde iyi anlar

da yok değil, zaten şu anda asıl konu da bu. Muzzi'nin hediyesi bu sefer daha bir güzel olacak, onu temin etme işini Ottla üstlendi. Bu adres konusunda her defasında senin, amcamın adresiyle ilgili bocalamalarının aynısını yaşamam, ne kadar sinir bozucu. "Bayan Gutmann eliyle, Azstalos utca 2" şeklinde yazarsam umarım doğrudur.

Geçende bizi ilgilendiren esas soruya dair bir çözümden bahsetmiştin mektubunda. Buna dair söylenebilecek bir şey yok mu?

Franz

*

[Kartpostal]

[Prag,] 22.XII.1916

Canım, bir haber gelmeyeli birkaç gün oldu. Muzzi'nin paketi dün postaya verildi, çok güzel bir paket, yalnız bir kusuru var, o da uygun bir oyunun bulunamamış olması, bu yüzden de paketle taşlardan oluşan bir oyun seti gönderiyorum. Ama geriye kalanlar bu beceriksizliği telafi ediyor. Dün sana gençlik yazıları kataloğunu gönderdim, bugünse bir çocuk kitabı, peyderpey bir araya geleceklerdir. Fakat eldivenler hâlâ bende. Almanya'ya gidecek olan tanıdık, ancak haftaya yola çıkacak. Ev konusunda sıkıntılarım var yine, bunları ileriki mektuplarımda tüm gelişimiyle anlatmalıyım sana. Bunlar dışında ise durumum değişkenlik gösteriyor, ama hiç değilse sağlığım daha iyi. Dün Münih'i hatırladım bir vesileyle, Kölwel¹⁹⁰ üç şiirini yollamış. Pırıl pırıl ve birçok manada saf bir kalbin eseri olduklarına şüphe yok, lakin bana Münih'teyken buradakinden daha güzel gelmişlerdi. Geçende söz ettiğim hayâsızlığa gelirsek; (bu arada Blumstein adının hoşuma gitme sebebi: Yumuşak sesle

---

190 Ç.N.: Alman şair, tiyatro ve hikâye yazarı Gottfried Kölwel (1889-1958). Genç yaşta Martin Buber tarafından teşvik edilen ve 1914'te ilk şiir kitabı yayınlanan Kölwel Kafka'yla Münih'teki okuma etkinliğinde karşılaşmıştır.

sert ses yan yana, ayrıca yumuşak olan, sert olanın üzerine yaslanmaya devam etmek için harflerinden iki tanesini feda etmiş¹⁹¹⁾ bu tarz bir hayâsızlık için oyuncu Löwy'den gelen (ondan sana birçok kez söz etmiştim ya hani) bir mektupla cezalandırıldım. Kendisi şu aralar Budapeşte'de büyük sükses yapmış ve burada onun için yeteri kadar şey yapmamış olduğum, onunla yalnızca oyun oynadığım yönünde adeta vahşice (bunların çok haklı olmadığı muhakkak) suçlamalar yöneltiyor bana.

Franz

*

[Julie Kafka'nın Anna Bauer'e mektubu]¹⁹²

*

[1916 - Aralık sonu / 1917 – Ocak başları]

Canim, ev hikâyem. Muazzam bir mevzu. Korkutuyor beni, üstesinden gelemeyeceğim. Boyumu aşıyor. Sadece binde bir oranında anlatabileceğim sana ve onun da ancak bende biri tam o an yazılırken bende canlanacak ve onun da ancak bende birini senin için anlaşılabilir kılabilmiş olacağım ve bu böyle sürüp gidecek. Olmak zorunda ama yine de, senin tavsiyeni almak istiyorum. O nedenle dikkatlice oku ve tavsiyeni iyi ver: İki senedir çektiğim çileyi biliyorsun, dünyanın aynı sırada çektiği çileyle kıyaslandığında küçük, ama benim için yeterince büyük. Rahat ve hoş bir köşe daire, iki pencere, bir balkon kapısı. Çatılardan ve kiliselerden oluşan bir manzara. Birkaç ufak alıştırmanın ardından artık onları görme zorunluluğum kalmadığı için tahammül edile-

191 Ç.N.: "Blumstein" isminde "m" ve "s" seslerinin bitişikliğini kastediyor olsa gerek. Dil kuralı esas alındığında bileşik kelimenin "Blumenstein" olması gereklidir. "Feda edilen iki harf"le aradaki "en" harflerinin olmamasını kastediyor olsa gerek.

192 Ç.N.: Kafka'nın annesinin F.B.'nin annesine yazdığı mektup bir yeni yıl kutlaması; sevgi dolu bir dile yazılmış olan mektupta yeni yıla umutla baktığını, savaşın son bulup çocukların saadetini düşünecekleri günlerin gelmesini umduğunu belirtiyor.

bilir insanlar. Gürültülü bir sokak, sabahın köründe geçen, fakat artık neredeyse alıştığım ağır vasıtalar. Ne var ki oda, benim içinde oturabileceğim türden değil. Çok uzun bir holün sonunda bulunuyor gerçi, görünüşte de yeterli oranda soyutlanmış halde, gel gör ki bina betondan, saat 10'u da geçene kadar komşuların iç çekmelerini, daha alt katta oturanların konuşmalarını, ara sıra mutfaktan gelen ani sesleri duyuyorum, daha doğrusu duyuyordum. Ayrıca odanın ince tavanının üstünde üst katın tabanı bulunuyor ve çamaşır asan bir hizmetçi kızın, ben tam çalışacakken, çizmesinin sivri topuğuyla kafatasına tabii tamamıyla masum bir şekilde hangi akşamüzerleri basacağını da hesap etmek mümkün değil. Arada bir piyano sesleri de geliyordu, yaz aylarında da, yakındaki evlerin oluşturduğu yarım çemberin içinden de şarkı, bir keman ve gramofon. Bu durumda, yaklaşık olarak tam bir sükünet ancak gece saat 11'den sonra mümkün. Huzur bulmanın imkânsızlığı bu, büsbütün yersizlik, yurt-suzluk, her türlü hezeyanın ürediği bir yuva, giderek büyüyen bir zaaf ve çaresizlik. Daha ne kadar şey söylensin ki bu konuda, ama devam. Yazın, bir keresinde Ottla'yla ev aramaya çıktım, gerçek süküneti bulacağımıza artık inanmadım, aramaya gittim ama en azından Kleinseite'de¹⁹³ birkaç ev gezdik, içimden sürekli, eski sarayların birinde bir yerlerde kuytu bir zemin katta sessiz bir delik olsa da içinde nihayet huzur içinde şöyle güzel bir yayılabilse insan, diye geçiriyordum. Hiçbir şey, doğru dürüst hiçbir şey bulamadık. Sonra şaka niyetine o küçük sokakta ev var mı diye sorduk. Evet, kasımda kiraya verilecek bir ev var, denildi. Kendisi de sükünet, ama tabii kendince bir sükünet arayan Ottla da o evi tutma fikrine aşık oluverdi. Ben doğuştan gelen zaafimla buna karşı çıktım. Benim de orada olabileceği mi, neredeyse hiç düşünmüyordum. Öyle küçük, öyle pis, içinde oturulması öyle imkânsız bir ev ki, ne kusur ararsan

---

193 Ç.N.: Prag'da bir semt. Çekçeşı Malá Strana.

var. Ama Ottla ısrarından vazgeçmedi, içinde oturan büyük ailenin evi boşaltmasının ardından duvarları boyattı, kamıştan yapılmış birkaç parça mobilya (ben hayatımда bu sandalyeden daha rahat bir sandalye görmedim) satın aldı ve bu meseleyi ailenin geri kalanından bir sırlar olarak sakladı ve saklamaya da devam ediyor. O günlerde ben de Münih'ten yeni bir cesaretle geri dönmüştüm, bir emlak ofisine gittim, daha en başta, güzel saraylardan¹⁹⁴ birinde neredeyse tam bir daire sayılacak bir yerin olduğundan bahsedildi. İki oda, bir yarısı banyo olarak düzenlenmiş bir hol. Senelik 600 Kron. Bir hayal gerçekleşiyordu sanki. Görmeye gittim. Yüksek tavanlı güzel odalar, Versailles'dakine benzer şekilde kırmızı ve sarı renklerde. İyice kuytuda sessiz bir avlunun bulunduğu tarafta dört pencere, bir pencere de bahçeye bakıyor. Ya o bahçe! Sarayın büyük kapısından girerken, gördüğüne inanmaka zorlanıyor insan. İki yanında karyatitlerin yer aldığı yüksek kemerli ikinci kapıdan geçerken, güzelce taksim edilmiş, bir noktada iki kanada ayrılan taş merdivenlerden bahçeye doğru, yavaşça ve genişleyerek bir bahçe pavyonuna kadar yükselen geniş bir yamaç görülüyor. Gelgelelim evin ufak bir kusuru vardı. Şimdiye kadarki kiracı, eşinden ayrı yaşayan genç bir adam, bu evi sağıyla sadece birkaç ay idare ettikten sonra sürpriz bir şekilde başka bir yere atanmış (kendisi memur), Prag'dan ayrılmak zorunda kalmış, ama o kısa süre zarfında eve o kadar çok yatırım yapmış ki bunları karşısız vermek istemiyormuş. Bu yüzden bunları depozit olarak elde tutmuş ve bu harcamaları (elektrikli aydınlatmaya geçirilmesi, banyonun tadilatı, dolapların döşenmesi, telefon bağlatma, serili haldeki büyük bir hal) hiç değilse kısmen karşılayabilecek birini arıymuş. O biri ben değildim. Bunlar için (yeterince az olduğuna eminim) altı yüz elli kron istedi. Bu para benim için fazlaydı, aynı zaman-

---

194 Ç.N.: Prag'da 18. yüzyıl başında Avusturyalı general ve Prag valisi Colloredo-Waldsee tarafından yaptırılmış olan Schönborn Sarayı.

da aşırı yüksek tavanlı soğuk odalar fazla şaşalıydı, hem sonuçta benim mobilyam da yoktu, tüm bunlara sonra başka ufak tefek çekinceler de eklendi. Ama aynı sarayın içinde, idarenin doğrudan kiraya verdiği bir başka daire varmış, ikinci katta, biraz daha alçak tavanlı, sokağa bakıyor, pencerelerin az ötesinde Hradschin¹⁹⁵ başlıyor. Daha bir samimi, daha bir insancıl, mütevazı bir şekilde döşenmiş, burada önceden, misafir olarak kalan, muhtemelen mütevazı istekleri olan bir kontes oturmuş, eski parçalardan bir araya toplanmış genç kızların tercih edeceği tarzdaki mobilya takımı hâlâ evde duruyordu. Fakat evin kiraya verilip verilmeyeceğine dair belirsizlikler vardı. Öyle olunca ümitsizliğe kapıldım ve sonuçta Ottla'nın evine gittim. Oradaki tadilat da daha yeni bitmişti. Başlangıçta çok eksik vardı, olayın zaman içindeki gelişimini anlatacak kadar vaktim yok. Bugün ise ev bana tamamen uygun. Hepsini bir arada söylemek gerekirse: eve giderken o güzel yokuş, oradaki sakinlik, bir komşumla aramda sadece ince bir duvar var, ama komşu yeterince sessiz; giderken beraberimde akşam yemeğini de taşıyorum ve çoğunlukla gece yarısına kadar oradayım; sonra da eve dönüş yolunun sağladığı avantaj: paydos etmeye karar vermek durumunda kalıyorum, başımı serinleten o yol var sonra da önemde. Ve oradaki hayat: insanın kendi evi olması özel bir şey, dünyayı arkada bırakıp evin kapısını kilitlemek, bir odanın değil, bir dairenin değil, toptan evin kapısını: evin kapısından dışarı adım attığın anda kendini sessiz sokağın karının içinde buluvermek. Tüm bunlar ayda yirmi krona, kız kardeşim tarafından tüm ihtiyaçlarım karşılanarak, küçük çiçekçi kızdan (Ottla'nın öğrencisi) ne kadar gerekiyorsa o kadar az olacak şekilde hizmet görerek; her şey yolunda ve güzel. Ve şimdi öğreniyorum ki, saraydaki daireyi kiralayabileceğim. Bir ricasını yerine getirmiş olduğum idareci,

---

195 Ç.N.: Prag'da kent kalesini ve çevresini kapsayan bölge, Çekçeşı Hradčany.

bana karşı çok sıcak bir tutum içinde. Sokağa bakan o dairesyi altı yüz kron civarında bir bedelle tutabileceğim, fakat evde bırakılırlar diye tahmin ettiğim mobilyalar olmayacak. İki oda, bir de hol. Elektrikle aydınlatma mevcut, ama banyo yok, küvet yok, fakat bunlara ihtiyacım da yok. Şimdi kısaca, halihazırda evin saraydaki daireye kıyasla hangi avantajlara sahip olduğuna bir bakalım: 1. her şeyin eskisi gibi kalacak olmasının avantajı, 2. ben şu anda halimden memnunum, kendime durup dururken ne diye olası bir pişmanlık yaratayım, 3. kendine ait bir evden vazgeçecek olmak, 4. uykuma iyi gelen yoldan feragat edecek olmak, 5. taşınmam durumunda, şu anda bizde oturan kız kardeşimden mobilya ödünç almam gerekecek, o koskoca odaya koymabileceğim bir tek yatağım var, taşınma masrafları, 6. şu anda işyerine yaklaşık on dakika daha yakın olan bir mesafe oturuyorum. Saraydaki daire sanırım batıya bakıyor, benim odamsa sabah güneşini alıyor. Buna karşılık saraydaki dairenin avantajları: 1. genelde bir değişikliğin olmasının ve özelde de bu değişikliğin kendisinin getireceği avantaj, 2. kendime ait sessiz bir dairemin olacak olması, 3. çalışmalarımı yürüttüğüm şu anki evde o kadar da bağımsız değilim, aslında Ottla'nın özgürlüğünden çalmış oluyorum; kendisi bana karşı ne kadar iyi ne kadar fedakâr da olsa, keyifsiz olduğunda bunu istemeden de olsa dışavurduğu bir zaman oluyor. Fakat o küçük eve artık bir daha gitmezsem üzüleceğinden şüphem yok, aslında benim arada bir, oglende ya da pazar günü saat 6'ya kadar orada bulunmam ona yeter, 4. ama geri dönüş yolum artık olmayacak, büyük giriş kapısının kilidi dışarıdan açılamadığı için geceleyin dışarı çıkmak da zor olacak, fakat buna karşılık geceleri parkın diğer zamanlarda sadece saray eşrafına ayrılmış kısmında istekle ve bir güzel gezebilirim, 5. savaş bittiğten sonra öncelikle bir yılığına izin almaya çalışacağım, böyle bir şey mümkün olabilecekse, öyle hemen olmayıacaktır. O zaman sen ve ben,

Prag'da hayal edebileceğim en harika daireye sahip olacağız, onu senin için hazır etmiş olacağız, ancak bu, senin kendine ait bir mutfaktan da ve hatta banyodan da feragat etmek zorunda kalacağın nispeten kısa bir süreliğine olacak. Buna rağmen gönlümden geçen bu; zaten böylelikle sen de iki üç aylığına derin bir istirahata çekilebileceksin. Sonra tarifi mümkün olmayan o park, bahar ayları civarında, yazın (saray eşrafı gitmiş oluyor) ya da sonbaharda. Daireyi, hemen şimdi taşınmak ya da sadece (memurlukla hiç bağdaşmayaçak çılgınca bir müsriflik) üç aylık yüz elli kron ödemek suretiyle sağlama almazsam, onu daha sonra tutabilme ihtimalim neredeyse kalmaz, aslında daireyi tuttum da sayılır, fakat özellikle de idareci bu meselenin benim için ifade ettiği anlaman, gayet tabii ki, bir zeresine dahi sahip olmadığından, verdiğim sözden affıma memnuniyetle razi olacaktır. Ne az şey söylediğim. Ama şimdi bir karara var, hem de bir an evvel.

*

[Prag, 9 Eylül 1917]¹⁹⁶

Canım, ne bir bahane ne de ağırdan alınan bir ifşaattı var, sana karşı hele hiç. Tek bahanem, ancak bugün yazıyorum olmam. Susmam senin susmandan dolayı değildi. Senin susman doğaldı, şaşırtıcı olan sadece verdiğin o hoş cevaptı. Son iki mektubum gerçi tipiki ama dehşet vericilerdi de ve ne doğrudan onlara yönelik ne de onları es geçerek bir cevap yazılabilirdi, bunu da biliyordum tabii ki, lakin yazma anında uyuyorum ben, sonra fazla zaman geçmeden, ama elbette ki iş işten geçecek kadar geç uyanıyorum. En kötü vasfım da değil bu ayrıca. Fakat suskunluğunun sebebi: Sana yazdığım son mektuptan iki gün sonra, yani tam dört hafta önce geceleyin saat 5 civarında ciğerlerimden kan geldi. Gırtlağımdan boşalırcasına bir şiddette, 10 dakika ya da daha fazla sürdü, hiç bitmeyecek sandım. Ertesi gün doktora gittim, o gün ve daha sonra birçok kez muayeneden

---

196 Ç.N.: Kaybolan iki mektup dışında 8 ay aradan sonra ilk mektup.

geçtim, röntgen çekildi, Max'ın ısrarı üzerine daha sonra bir de profesöre gördüm. Burada şimdi bir sürü doktor, ayrıntısına girmeden söyleyeyim, sonuç, her iki akciğerimin ucunda tüberküloz var. Bir hastalığın baş göstermiş olması benim için sürpriz olmadı, keza kan gelmesi de öyle, ben zaten yillardır uykusuzluk ve baş ağrılarıyla ağır hastalığa davetiye çıkarıyorum, işte bunun sonucunda, eziyet altında ki kan da dışarı sıçramış oldu, fakat başka bir hastalık değil de tüberküloz olması beni tabii ki şaşırtıyor, ailemde ne yakın ne de uzak geçmişte yerleşmiş olduğu tek bir kişi yokken, şu 34 yaşında, bir gece ansızın çikageliyor. Fakat ne yapalım, onu kabullenmek zorundayım, hem aynı zamanda o kanla birlikte baş ağrılarını da sürükleyp götürmüş gibi sanki. Nasıl bir seyir izleyeceğini şu anda tahmin etmek mümkün değil, gelecekteki gidişati bir sıra olarak kalacak, yaşam belirli oranda baskılıyıcı olabilir, belki. Simdilik hiç olmazsa 3 aylığına köye gideceğim, hemen haftaya hem de, Ottla'nın yanında Zürau'da (mektuplar Flöhau postanesine) kalacağım, ben aslında emekliliğimi istemiştim, fakat benim menfaatim için emekliliğimi vermemeleri gerektiğini düşünüyorum, eski alışkanlıklar gereği bu kez de kaçınmayacağım o biraz duygusal vedalaşma komedileri de burada biraz benim isteğimin aleyhine işliyor, ben bu durumda çalışan memur statüsünde kalıp, tatil çekiyorum. Hastalığa genelde sıra muamelesi yapmasam da, anne ve babamdan yine de gizliyorum. Başta böyle davranışmak hiç akılda yoktu. Fakat deneme niyetine anneme laf arasında, kendimi huzursuz hissettiğimi ve uzun bir izin talebinde bulunacağımı söylediğimde, o da bunu en ufak bir şüphe duymadan son derece inanılır bulunca (o böyle işte, ben en ufak bir imada bulunayım yeter, bana kendi payınca daima sınırsız bir memnuniyetle sonsuza kadar sürecek bir izin vermeye hazır) konuyu orda bıraktım ve simdilik babam için de aynısı geçerli. Dört haftadır ya da daha doğrusu aslında sadece bir haftadır (kesin teşhis daha evveline

dayanmıyor) gizlemiş olduğum, işte buydu. Zavallı sevgili Felice diye yazmıştım en son; mektuplarımın kapanış sözleri bundan böyle hep bunlar mı olacak? Sırf ileri doğru batan bir bıçak değil, daireler çizip geriye doğru batması da var.

Franz

Şu anda durumumun oldukça kötü olduğunu düşünmemesin diye ilave edeyim: Kesinlikle öyle değil, tam tersi. Gerçi o geceden beri öksürüyorum, ama çok kuvvetli değil, bazen biraz ateşim oluyor, geceleri bazen biraz terliyorum, biraz nefes darlığı hissediyorum, fakat onun dışında kendimi son yıllarda ortalama olarak hissettiğimden bir hayli daha iyi hissediyorum. Baş ağrıları geçti ve o gecenin dördünden beri, neredeyse eskisinden daha iyi uyuyabiliyorum. Baş ağrısı ve uykusuzluk, en azından şimdilik, bildiğim en fena şeyleler.

*

[Zürau, 30 Eylül veya 1 Ekim 1917]

Sevgili Felice, önceki gün senden bir mektup geldi. Nasıl, bu kadar çabuk mu, dedim kendi kendime ve onu uzun süre okumadım. Ama sonra anlaşıldı ki, pek önemsemeden buraya gelme olasılığından bahsettiğin ve sırf Flöhau için Bohemya yerine Mähren yazdın diye, o kadar uzun süre dolanıp durmuş olan 11 Eylül tarihli mektubunmuş bu. Böylelikle benim o zaman cevap yazmayışım da açıklanmış oluyor.

Ama bugün, pazar günü, 24 ve 26 Eylül tarihli mektupların geldi, erken saatte geldiler, onları açmadım (başkasından gelen bir tane daha vardı, o da kapalı halde kaldı), gündüz annem buradaydı (sana benim keyfimin daha iyi olup olmadığını sorduğunu, senin de ona “Bir fark görmedim” dediğini anlattı), ama akşamleyin de henüz okumak istemedim mektupları, önce sana derin bir nefes almak için, derin bir nefes almam için seninkilerde yazanlardan bağımsız bir mektup yazmak istiyordum. Ama sonunda onları yine de çıkarıp okudum.

Mektuplarda ne yazılı olması gerekiyorduysa onlar yazılı, bir de öyle olduğunu, ancak yaptığıн şeyi yapmak zorunda olmasaydın ve olduğun gibi olmasaydın anlayabilmiş olacağın, beni utandıran şey.

Senin beni bu defasında gördüğün gibi, ben de kendimi seninle aynı zamanda gördüm, yalnız daha keskin bir şekilde, uzun zamandır hem de ve bu yüzden sana o görüntüyü anlatabiliyim:

İçimde iki tarafın birbiriyle savaştığını biliyorsun, bu ikisinden iyi olanı sana sana dair, bunun böyle olduğu, özellikle de son günlerde en az şüphe duyduğum şey. Bildiğin üzere, bu mücadelenin gidişatından 5 yıldır gerek söyle gerekse susma ve bu ikisinin karışıntıları vasıtıyla haberdar oldun, işte bu da çoğunlukla senin eziyet çekmen yönünde oldu. Şayet bunlarda her zaman samimi miydin diye sorarsan, o zaman sadece şunu söyleyebilirim ki, ben kasıtlı yalanlara hiçbir insanda sendeki kadar gem vurmamışdım ya da daha da ayrıntılı söylemek gerekirse, başkasında bu kadar kuvvetli şekilde gem vurmamışdım. Gizlilikler saklılıklar olmuştur bazen, yalanlar ise çok az, bu elbette ki “çok az” yalan diye bir şeyin olabileceği koşuluyla böyle. Ben yalana meyilli bir insanım, dengeyi başka türlü tutturamıyorum, bindiğim kayaık her an batabilir. Kendimi asıl amacım konusunda yokladığında vardığım sonuç, aslında iyi bir insan olmak ve en yüce mahkemenin kararlarına boyun eğme çabasında değil de, buna oldukça zıt yönde, insanları ve hayvanları kapsayan topluluğu her yönüyle kavramak, onların temeldeki tercihlerinin, isteklerinin, ahlaki ideallerinin idrakine varmak, bunları basit kurallara dayandırmak ve kendimi bu doğrultuda mümkün olduğunca kısa sürede herkesi memnun edecek bir noktaya getirmek; öyle bir memnuniyet ki (işte sıçrama tam burada) genelin sevgisini yitirmeksizin, ateşe atılmayacak tek günahkâr olarak, içimde barınan bayağılıklar herkesin gözü önünde açıkça gerçekleştirebilmek. Özette

söylemek gerekirse, demek ki benim için önemli olan sadece insanın kurduğu mahkeme, ne var ki ben bu mahkemeyi bir de aldatmak istiyorum, ama aldatma olmaksızın.

Bunu bizim durumumuza uygulayacak olursan, bizimkisi herhangi bir durum değil, benim açımdan gayet temsili bir şey. Sen benim insan mahkememsin. İçimdeki o birbirleriyle mücadele içinde olan ve benim benliğimi oluşturan (geriye ancak perişan olmuş küçük bir parça bırakın) bu iki taraftan biri iyi, biri de kötü. Zaman zaman bu maskeleri değiştiriyorlar ve bu karışık mücadele daha da karışık bir hal alıyor böylelikle; en son zamanlardakiler dahil olmak üzere aldığım darbelere rağmen sonuç olarak ben yine de, en ihtimal dışı olana (en ihtimal dahilinde olan: ebedi savaş) varılabileceğini ve senelerin verdiği perişanlık ve sefillik içinde en sonunda sana sahip olabileceğimi sandım, son bir duyguya bu uzak ihtimali hep işıltılı bir şey olarak görmeye meyletti çünkü.

Ancak sonra birden ortaya çıkıyor ki, kan kaybı çok fazlaymış. İyi'nin (buna şimdi İyi diyelim) seni elde etmek için harcadığı kan Kötü'ye yarıyor. Kötü, kendi savunması için kendi gücüyle (muhtemelen ya da belki) sonucu belirleyecek bir yenilik bulamayacakken, bu yenilik ona İyi tarafından sunuluyor. Ben çünkü bu hastalığa hiç de bir tüberkülozmuş gözüyle değil, ya da en azından şimdilik tüberkülozmuş gözüyle değil, toptan iflasım olarak bakıyorum. Gidişat daha devam eder diyordum, olmadı. – Kan akciğerden değil, savaşçılarından birinin bitirici bıçak darbesinden ya da bitirici darbelerinin birinden ileri geliyor.

Bu savaşçının şimdi tüberkülozdan bulduğu bir medet öyle kocaman ki, sanki bir çocuk annesinin eteğine yapışıyor. Diğerİ daha ne istesin? Savaş enfes bir çarpışmayla niyatine ermedi mi? Bu bir tüberküloz, yolun sonu. Diğerine ise ne kalır; güçsüz, yorgun ve o haliyle senin için pek de görünmez bir şekilde, burada Zürau'da, senin omuzuna yaslanmış ve seni, o dudurdu insanın masumiyetini yanına almış olarak, afallamış ve umutsuz bir halde, insanlığın sevgisini ya-

da onun temsilcisi olarak tayin edileni kazanmışlık duygusu içinde, kendi iğrenç bayağılıklarını uygulamaya başlayan o büyük adama hayretle bakmaktan başka? Bu benim hedefe ulaşma çabamın çarpıklaşmış hali, ama bu çabanın kendisi zaten bir çarpıklık. Neden bir bariyer koyduğumu sorma. Beni böyle aşağılama. Böyle bir söz üzerine yine ayaklarına kapanırıım. Ne var ki o an hemen yine o gerçek tüberküloz, daha doğrusu ondan çok daha önceki tüberküloz olarak görünen şey gözlerimin önünde belirir ve bundan vazgeçmek zorunda kalırıım. Bu bir silah ve öyle bir silah ki, önceki, ne redeyse sayısız miktarda harcanmış olan diğer silahlar (“bedensel yetersizlik”ten başlayıp “iş”e kadar yükseliş “hırs”a kadar inenler) onun yanında ilkel ve amaçsallıkları bakımından yetersiz kalıyorlar.

Bu arada, sana bir sır vereceğim, bu benim şu anda her ne kadar hiç inanmadığım bir sıra olsa da (çalışmak için gösterdiğim çabalamalarım ve düşünme esnasında dört bir yanında uzaklarda çökmekte olan karanlık beni ikna edebilecek de olsa) doğru olmak zorunda: Ben artık iyileşmeyeceğim. Çünkü bu, öyle bir şezlonga yatarıp bakımını yaparak iyileştirilebilecek bir tüberküloz olmadığı, tersine ben hayatı kaldıka, en ileri derecedeki gerekliliği devam edecek olan bir silah olduğu için. İkisinin birden hayatı kalması mümkün değil.

Franz

*

[Damga: Zürau, Flöhau Postanesi – 16.X.1917]

Sevgili Felice, durumumla ya da durumumuzla ilgili tipik bir tespit olması nedeniyle Max'in son mektubunun başında yazdıklarını sana aynen aktarıyorum:

“Bunu söylemekle seni tedirgin edeceğimden çekinmemsem, sana, mektuplarının büyük bir huzuru yansittığını söylерdim. Ama söylediğim bile işte. – seni bunun ya da başka herhangi bir şeyin tedirgin edebileceğinden bile pek çekinmediğimin bir kanıtı bu. Sen mutsuzluğunun içinde mutlusun.”

Ona yaklaşık olarak nasıl bir cevap verdiğim söylemeden önce: Bu aşağı yukarı senin de görüşün değil mi? Bunun kadar kestirmeden söylemiş değilse de ima edilişleri bakımdan? Eğer öyleyse, o zaman ardi arkası kesilmeyen örneklerden *bir* tanesini söyleyeyim: Zürau'da olduğun akşam evin önüne çıkmıştin, dönüş için yola çıkmadan biraz evveldi. Ben odada oturmaya uzun süre devam ettim, sonra seni aramak için bahçeye gittim, geri geldim ve Ottla'dan senin evin önünde olduğunu öğrendim ve yanına geldim. Sana dedim ki: "Burada misin? Seni her yerde aradım." Şöylededim: "Daha biraz önce seni odada konuşurken duydum ama ben." Sonra birbirimizle birkaç önemsiz şey dışında daha fazla bir şey konuşmadık sayılır, oysa merdivenin basamağında yeteri kadar uzun süre durmuş ve Ring Meydanı'na doğru bakmıştık. Mutsuzdun, o anlamsız seyahatten, benim anlaşılmaz davranışlarımından, her şeyden. Ben mutsuz değildim. "Mutluluk" benim durumum için çok isabetsız bir tabir olur. Eza çekiyordum, fakat mutsuz değildim. Tüm perişanlığı gördüğümde, teşhis ettiğimde, onu benim tüm güçlerimi (en azından canlı biri olarak güçlerimi) aşan o korkunçluğu içinde tespit ettiğimde ve bunun idrakiyle dudaklarımı sıkı, çok sıkı olmak üzere kapalı tutmak için nispeten sakin bir şekilde durduğumda, o perişanlığı daha az hissediyordum. O esnada muhtemelen biraz da komedi oynamış olmam en kolay mazur göreceğim şey, çünkü görünüşüm (ilk kez de değil elbette) öyle felaketti ki, orada bulunanların, birazcık oyalanacakları bir müzikle imdadına yetişilemezdi. Hemen hemen hiçbir zaman olunamadığı gibi, bu sefer de başarılı olunamadı, ama yine de yerine getirildi.

Max'a da benzer bir cevap yazdım, benzer derken tabii ki sadece: Benzer anlamda bir cevap. Yalnız onun mutsuzluğun içinde mutlu olmakla ilgili tespiti beni aşıyor, bu bir

tür çağdaş eleştiri. Bunu bir makalesinde yazıp yazmadığını bilmiyorum, ama uzun süredir içinde taşıyor. Bu düşüncesini ne şekilde kullanırsa kullansın: Bir tespit, bir pişmanlık, hasta olağanüstü bir duruma dair bir uyarı olarak – hep haklı olacaktır, yalnız, buna bir itham ya da suçlama gözüyle bakmamalı, ama işte bunu yapmaktan hoşlanıyor. "Mutsuzluk içinde mutlu olmak" sözü (tabii bu aynı zamanda "mutluluk içinde mutsuz olmak" anlamına da geliyor, ama ilki belki daha belirleyici olanı), Kabil'e işaret koyulurkenki sözdür belki. Dünyayla uygun adının yitirilmesi anlamına geliyor bu, işaretin taşıyanın dünyayı parçaladığı ve onu tekrar canlı olarak kurabilmekten aciz bir şekilde onun yıkıntıları arasında kovalandığı anlamına. Lakin mutsuz değil, çünkü mutsuzluk yaşamın bir sorunu, oysa o kişi bunu bertaraf etmiş durumda, ama onun gözü, olanı apaçık görüyor, bunun verdiği görüntü de mutsuzluğa benzer bir şey anlamına geliyor.

Vücutumun ne durumda olduğundan bahsetmek gerekirse –çok iyi, seninkinin nasıl olduğunu sormaya doğrusu cesaretim yok.

Önümüzdeki pazar Max, Komotau'da, buraya çok yakın bir yer, siyonizmle ilgili bir konferans verecek, ben de onların trenine bineceğim, pazar öğlen Zürau'ya, akşam da hep beraber Prag'a gideceğiz, ben de profesöre, dış doktoruna ve büroya gideceğim. Bu ziyaretlerin üçü de bana zor geliyor, en zor gelen de seyahatin kendisi. Umarım 2-3 gün sonra yeniden önerim.

Max'in beni burada ziyaret etmesi ancak tesadüf eseri Komotau'da düzenlenecek bu konferans vesilesiyle olacak, zira ben daha önce Max'a, Felix'e ve Baum'a ayrıntılı bir açıklama yaparak kendilerinden beni ziyaret etmemelerini rica etmiştim.

Kant'ı tanımıyorum, ama o cümle muhtemelen sadece halklar için geçerlidir, bir halkın kendi içindeki savaşına, “icte yaşananavaşlara” ilişkin olacağını pek sanmıyorum, buradaki barışıklık ise herhalde ancak toprak için temenni edilebilir türdendir.¹⁹⁷

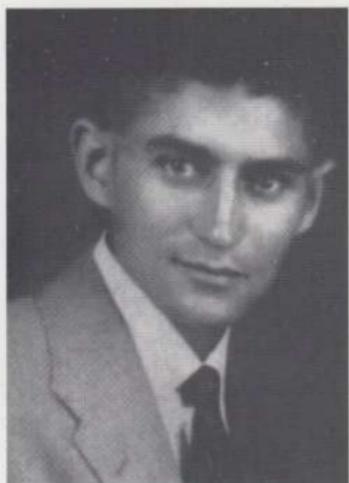
Franz

---

197 Ç.N.: Buradaki dephinme Immanuel Kant'ın “ebedi barış” fikriyle ilgili olabilir. Kant'ın tarihte ebedi barışa giden bir amaçsallık görmesiyle Kafka'nın buradaki düşünceleri arasındaki farklılık açık.

MODERN KLASİKLER Dizisi - 75

Kafka ve Felice'nin mektuplaşmaları 1912'de Max Brod'un babasının evinde tanışmalarıyla başlar ve Kafka'nın verem teşhisini öğrenmesiyle düştüğü karamsarlığın da etkisiyle 1917'de son bulur. İki kez nişanlanıp sonunda ayrılıkla biten bu ilişki esas olarak bir mektuplaşma ilişkisidir. Felice ile beraberliğinin ilk dönemlerinden itibaren Kafka'nın üretkenliğinin artmış olduğunu ve bir yazar olarak giderek büyüyen bir saygınlığa eriştiğini görüyoruz. *Yargı, Dönüşüm, Amerika, Dava, Yasa Önünde, Ceza Kolonisinde* gibi başyapıtları hep bu dönemin ürünleridir. Mektuplar sayesinde bu eserlerin yaratılma süreçlerinde yazarın sancılarına, ıstıraplara tanıklık ediyor, onun dünyaya ve dolayısıyla edebiyata yönelttiği keskin bakışlarıyla eriştiği gerçeklikleri bir nebze de olsa duyumsayabiliyoruz.

"Canım, havaya kalkmış ellerimle rica ediyorum ki romanımı kıskanma. Eğer romandaki kişiler senin kıskançlığını fark ederlerse elimden kaçarlar, zaten onları ancak giysilerinin ucundan tutuyorum. Şunu da düşün, eğer elimden kaçarlarsa onların arkasından koşmak zorunda kalırım, ya o zaman bu koşu yeraltına, aslında onların gerçek yuvasına kadar devam ederse?"

Her şey yolunda olduğunda benim bütün insanlarım kol kola girerek sana doğru koşuyor zaten. Yazarak hayatı kılıyorum, içinde Felice'nin bulunduğu kayıkta hayatı kılıyorum. Çırpinarak yukarıya doğru çıkmayı doğru düzgün başaramamış oluşum yeterince hazır bir durum.

Canım Felice, şunu anlaman yeter, yazı yazmayı bir kaybedersem seni ve her şeyi kaybetmek zorunda kalırım."

9 786053 327455

BÜTÜN ESERLERİ - 5

36 TL